

*Αποκάλυψη 18: η δυνατή κραυγή —2018-2030*

*«Έπεσε, έπεσε, Βαβυλώνα η  
Μεγάλη!» »  
«Βγείτε από ανάμεσά της, λαέ  
μου...»*

Ο Σαμουήλ παρουσιάζει

## **Εξήγησέ μου τον Daniel and Revelation**

Προφητικές αποδείξεις ότι ο Θεός  
υπάρχει

Οι Απόλυτες Αποκαλύψεις Του για  
τους Εκλεκτούς Του

Σε αυτό το έργο: Το έργο του - Η  
κρίση του

**Έκδοση: 01-12-2024**

## (70-Φθινόπωρο-5995)

« *Και άκουσα τη φωνή ενός ανθρώπου στη μέση του Ουλάι.*

*φώναξε και είπε, Γαβριήλ, εξήγησέ του το όραμα » Δανιήλ 8:16.*

### Επεξηγηματική σημείωση εξωφύλλου

**Από πάνω προς τα κάτω: Μηνύματα από τους τρεις αγγέλους της Αποκάλυψης 14.**

Αυτές είναι τρεις αλήθειες από το βιβλίο του Δανιήλ που αποκαλύφθηκε στους αγίους μετά τη δίκη της άνοιξης του 1843 και μετά από εκείνη της 22ας Οκτωβρίου 1844. Αγνοώντας τον ρόλο του Σαββάτου, οι πρώτοι Αντβεντιστές δεν μπορούσαν να κατανοήσουν το αληθινό νόημα αυτών των μηνυμάτων. Οι Αντβεντιστές που περίμεναν την επιστροφή του Χριστού είχαν συνδέσει την εμπειρία τους με τη « **μεσονύχτια κραυγή** » ή τη « **μεσάνυχτα** » που αναφέρεται στην παραβολή των « **δέκα παρθένων** » από το Ματθ.25:1 έως το 13, όπου η αναγγελία της « **επιστροφής του Νυμφίου** » αναφέρεται.

- 1- **Το θέμα της κρίσης** αναπτύχθηκε στο Δαν.8:13-14 και θέμα του μηνύματος του πρώτου αγγέλου στην Αποκάλυψη 14:7: « *Φοβηθείτε τον Θεό και δώστε του δόξα γιατί ήρθε η ώρα της κρίσης του και προσκυνήστε αυτόν που το έκανε τη γη, τους ουρανούς και τις πηγές του νερού!* »: η επιστροφή στο Σάββατο, τη μόνη αληθινή εβδομη ημέρα της θείας τάξης, το εβραϊκό Σάββατο και την εβδομαδιαία ημέρα ανάπαυσης, απαιτείται από τον Θεό στην τέταρτη από τις δέκα εντολές του.
- 2- **Η καταγγελία της παπικής Ρώμης** , « *μικρού κέρατου* » και « *διαφορετικού βασιλιά* » του Δανιήλ 7:8-24 και 8:10-23 έως 25, που λαμβάνει το όνομα « *Βαβυλώνα η μεγάλη* » στο μήνυμα του δεύτερου αγγέλου του Από. 14:8: « *Η Βαβυλώνα η Μεγάλη έπεσε, έπεσε!* ": κυρίως, λόγω της Κυριακής, της πρώην "ημέρας του ήλιου" που κληρονόμησε από τον αυτοκράτορα Κωνσταντίνο Α' <sup>του</sup> την καθιέρωσε στις 7 Μαρτίου 321. Όμως αυτή η έκφραση " *έπεσε* " δικαιολογείται από την αποκάλυψη της καταραμένης φύσης του από τον Θεό καθώς το εισήγαγε στους Αντβεντιστές υπηρέτες του μετά το 1843, το 1844, αποκαθιστώντας την πρακτική του εγκαταλειμμένου Σαββάτου. « *Έχει πέσει* » σημαίνει:

«αιχμαλωτίστηκε και νικήθηκε». Ο Θεός της αλήθειας αναγγέλλει έτσι τη νίκη του ενάντια στο στρατόπεδο των θρησκευτικών ψεμάτων.

- 3- **Το θέμα της τελευταίας κρίσης** όπου « η φωτιά του δεύτερου θανάτου » χτυπά τους χριστιανούς επαναστάτες. Αυτή είναι η εικόνα που παρουσιάζεται στο Δαν. 7:9-10, το θέμα αναπτύσσεται στην Αποκ. 20:10-15 και είναι το θέμα του μηνύματος του τρίτου αγγέλου στην Αποκ. 14:9-10: " *Και ένας άλλος, ένας τρίτος άγγελος τους ακολούθησε, λέγοντας με δυνατή φωνή: Αν κάποιος προσκυνήσει το θηρίο και την εικόνα του και λάβει **σημάδι** στο μέτωπό του ή στο χέρι του, θα πει επίσης το κρασί της οργής του Ο Θεός, χύθηκε χωρίς ανάμειξη στο ποτήρι της οργής του, και θα βασανιστεί με φωτιά και θείαφι, ενώπιον των αγίων αγγέλων και ενώπιον του Αρνίου* : Εδώ η Κυριακή ταυτίζεται με το « **σημάδι του θηρίου** ».

Σημειώστε την πανομοιότυπη αντιστοιχία των αριθμών των στοχευμένων στίχων στο Δανιήλ 7: 9-10 και στην Αποκάλυψη 14: 9-10 .

**Ο τέταρτος άγγελος** : εμφανίζεται μόνο στο Απο.18 όπου απεικονίζει την τελική διακήρυξη των τριών προηγούμενων Αντβεντιστικών μηνυμάτων που επωφελούνται από όλο το θείο φως που ήρθε να τα φωτίσει από το 1994 και μέχρι το τέλος του κόσμου, δηλαδή μέχρι άνοιξη 2030 Αυτός είναι ο ρόλος που πρέπει να παίζει αυτό το έργο. Το φως που ήρθε να το φωτίσει αποκαλύπτει τις διαδοχικές ενοχές: της καθολικής θρησκείας, από το 538· της προτεσταντικής θρησκείας, από το 1843· και ο επίσημος θεσμός των Αντβεντιστών, από το 1994. Όλες αυτές οι πνευματικές πτώσεις είχαν την αιτία, στην εποχή τους: την άρνηση του φωτός που προτείνει το Άγιο Πνεύμα του Θεού στον Ιησού Χριστό. « *Στην ώρα του τέλους* » που αναφέρεται στο Δαν.11:40, η Καθολική Εκκλησία συγκεντρώνει στην κατάρα της όλες τις θρησκευτικές ομάδες, χριστιανικές ή μη, που αναγνωρίζουν τη διακονία και την εξουσία της. αυτό υπό την αιγίδα της λεγόμενης «οικουμενικής» συμμαχίας της στην οποία, μετά τον Προτεσταντισμό, προσχώρησε και ο επίσημος Αντβεντισμός το 1995.

## 2 Κορινθίους 4:3-4

**« ...Εάν το Ευαγγέλιό μας είναι ακόμα καλυμμένο, είναι καλυμμένο σε αυτούς που χάνονται. για τους άπιστους των οποίων η νοημοσύνη έχει τυφλώσει ο Θεός αυτής της εποχής, ώστε να μη βλέπουν τη λαμπρότητα του Ευαγγελίου της δόξας του Χριστού, που είναι η εικόνα του Θεού . »**

**«Και αν ο προφητικός λόγος παραμείνει παρεξηγημένος, θα παραμείνει έτσι μόνο για εκείνους που πρέπει να χαθούν»**

**Επίσης, συνοψίζοντας τις αποκαλύψεις που παρουσιάζονται σε αυτό το έγγραφο, γνωρίζετε ότι, για να « δικαιολογήσετε την αγιότητα »,**

από την άνοιξη του 1843 που καθιερώθηκε με το διάταγμα του δημιουργού και νομοθέτη Θεού του Δανιήλ 8:14, σύμφωνα με το « αιώνιο Ευαγγέλιό » του,

σε όλη τη γη, κάθε άντρας και κάθε γυναίκα,

πρέπει να βαφτιστεί στο όνομα του Ιησού Χριστού με πλήρη βύθιση για να αποκτήσει τη θεία χάρη,

πρέπει να τηρούν το Σάββατο, την ανάπαυση του Σαββάτου της έβδομης ημέρας, που έχει αγιαστεί από τον Θεό στη Γένεση 2, και την 4η <sup>από τις</sup> 10 εντολές του που αναφέρονται στην Έξοδο 20. αυτό, για να διατηρήσει τη χάρη του,

πρέπει να τιμούν τους θείους ηθικούς νόμους και τους διατροφικούς νόμους που ορίζονται στην Αγία Γραφή, στη Γένεση 1:29 και στο Λευιτικό 11, (αγιότητα του σώματος)

και δεν πρέπει να « περιφρονεί τον προφητικό του λόγο », για να μην « σβήνει το Πνεύμα του Θεού » (Α' Θεσ.5:20).

Όποιος δεν πληροί αυτά τα κριτήρια καταδικάζεται από τον Θεό να υποστεί τον « δεύτερο θάνατο » που περιγράφεται στην Αποκάλυψη 20.  
Σαμουήλ

## **ΕΞΗΓΗΣΤΕ – ΕΓΩ Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΚΑΙ Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ**

**Σελιδοποίηση θεμάτων που καλύπτονται**

**Πρώτο μέρος: Προπαρασκευαστικές σημειώσεις**

Χρησιμοποιεί αυτόματη αναζήτηση αριθμών σελίδων του λογισμικού που χρησιμοποιείται

Σελίδα	τίτλου
07	Παρουσίαση
12	Ο Θεός και τα δημιουργήματά του
13	Τα Βιβλικά Θεμέλια της Αλήθειας

- 16 Θεμελιώδης σημείωση : 7 Μαρτίου 321, η καταραμένη ημέρα της αμαρτίας
- 26 Η μαρτυρία του Θεού που δόθηκε στη γη
- 28 Σημείωση : Μην συγχέετε το μαρτύριο με την τιμωρία
- 29 Γένεση: μια ζωτική προφητική περίληψη
- 30 Πίστη και απιστία
- 33 Τρόφιμα για τον κατάλληλο καιρό
- 37 The Revealed History of True Faith
- 39 Προπαρασκευαστικές σημειώσεις για το βιβλίο του Δανιήλ
- 41 Όλα ξεκινούν στο Daniel – THE BOOK OF DANIEL**
- 42 Δανιήλ 1 - Άφιξη του Δανιήλ στη Βαβυλώνα
- 45 Δανιήλ 2 - Το άγαλμα του οράματος του βασιλιά Ναβουχοδονόσορα
- 56 Δανιήλ 3 - Οι τρεις σύντροφοι στο *καμίνι*
- 62 Δανιήλ 4 - ο βασιλιάς ταπεινώθηκε και μεταστράφηκε
- 69 Δανιήλ 5 - Η κρίση του βασιλιά Βαλτάσαρ
- 74 Δανιήλ 6 - Ο Δανιήλ στο *λάκκο των λιονταριών*
- 79 Δανιήλ 7 - Το *τέσσερα ζώα* και το μικρό παπικό *κέρας*
- 90 Δανιήλ 8 - Επιβεβαιώθηκε η παπική ταυτότητα – το θεϊκό διάταγμα του Δαν.8:14.
- 103 Δανιήλ 9 - Η αναγγελία της εποχής της επίγειας διακονίας του Ιησού Χριστού.
- 121 Δανιήλ 10 - Αναγγελία της *μεγάλης συμφοράς* - Οράματα της συμφοράς
- 127 Δανιήλ 11 - Οι επτά πόλεμοι της Συρίας.
- 146 Daniel 12 - Η καθολική αποστολή των Αντβεντιστών απεικονίζεται και χρονολογείται.
- 155 Εισαγωγή στον προφητικό συμβολισμό
- 158 Αντβεντισμός
- 163 Η πρώτη ματιά στην Αποκάλυψη
- 167 The Symbols of Rome in Prophecy
- 173 Φως το Σάββατο
- 176 Το διάταγμα του Θεού του Δανιήλ 8:14
- 179 Προετοιμασία για την Αποκάλυψη
- 183 Η Αποκάλυψη σε Περίληψη
- 188 **Δεύτερο μέρος: η λεπτομερής μελέτη της Αποκάλυψης**
- 188 **Αποκάλυψη 1** : Πρόλογος-Η Επιστροφή του Χριστού-Το Θέμα των Αντβεντιστών
- 199 **Αποκάλυψη 2** : Η Συνέλευση του Χριστού από την έναρξή της έως το 1843
- 199 1η περίοδος : *Εφεσος* - 2η περίοδος : *Σμύρνη* - 3η περίοδος : *Πέργαμος* - 4η εποχή : *Θυάτιρα*
- 216 **Αποκάλυψη 3** : Η Συνέλευση του Χριστού από το 1843 - η αποστολική χριστιανική πίστη αποκαταστάθηκε
- 216 5η περίοδος : *Σάρδεις* - 6η περίοδος : *Φιλαδέλφεια* -
- 223 The Destiny of Adventism Revealed in Ellen G. White's First Vision
- 225 7η εποχή : *Λαοδίκεια*
- 229 **Αποκάλυψη 4** : ουράνια κρίση

- 232 Σημείωση : Ο ΘΕΙΟΣ ΝΟΜΟΣ προφητεύει  
 239 **Αποκάλυψη 5** : ο Υιός του Ανθρώπου  
 244 **Αποκάλυψη 6** : Ηθοποιοί, θεϊκές τιμωρίες και σημεία των καιρών της  
 χριστιανικής εποχής - Οι πρώτες 6 σφραγίδες  
 251 **Αποκάλυψη 7** : Ο Αντβεντισμός της έβδομης ημέρας σφραγίστηκε με τη  
 « σφραγίδα του Θεού »: το Σάββατο και τη μυστική « έβδομη σφραγίδα ».  
 259 **Αποκάλυψη 8** : Οι πρώτες τέσσερις « τρομπέτες »  
 268 **Αποκάλυψη 9** : Η 5η και η 6η « τρομπέτες »  
 268 η 5η « τρομπέτα »  
 276 η 6η « τρομπέτα »  
 286 **Αποκάλυψη 10** : το « μικρό ανοιχτό βιβλίο »  
 291 Τέλος του πρώτου μέρους της Αποκάλυψης  
Δεύτερο μέρος: τα θέματα που αναπτύχθηκαν  
 292 **Αποκάλυψη 11** : παπική βασιλεία - εθνικός αθεϊσμός - η 7η « τρομπέτα »  
 305 **Αποκάλυψη 12** : το μεγάλο κεντρικό σχέδιο  
 313 **Αποκάλυψη 13** : οι ψεύτικοι αδελφοί της χριστιανικής θρησκείας  
 322 **Αποκάλυψη 14** : Ο καιρός του Αντβεντισμού της Έβδομης Ημέρας  
 333 **Αποκάλυψη 15** : Το τέλος της δοκιμαστικής περιόδου  
 336 **Αποκάλυψη 16** : Οι επτά τελευταίες πληγές της οργής του Θεού  
 345 **Αποκάλυψη 17** : η πόρνη αποκαλύπτεται και αναγνωρίζεται  
 356 **Αποκάλυψη 18** : η πόρνη λαμβάνει την τιμωρία της  
 368 **Αποκάλυψη 19** : η μάχη Αρμαγεδδώνα του Ιησού Χριστού  
 375 **Αποκάλυψη 20** : τα χίλια χρόνια της 7ης χιλιετίας και η τελευταία κρίση  
 381 **Αποκάλυψη 21** : η δοξασμένη *Νέα Ιερουσαλήμ* συμβόλιζε  
 392 **Αποκάλυψη 22** : Η Ατελείωτη Ημέρα της Αιωνιότητας  
 40 5 **Το γράμμα σκοτώνει αλλά το Πνεύμα δίνει ζωή**  
 408 **Η επίγεια εποχή του Ιησού Χριστού**  
 410 **Αγιότητα και αγιασμός**  
 424 **Οι χωρισμοί της Γένεσης – από τη Γένεση 1 έως 22 –**  
 525 Η εκπλήρωση των υποσχέσεων που δόθηκαν στον Αβραάμ: Γένεση 23  
 έως...  
 528 Η Έξοδος και ο πιστός Μωυσής – Από τη Βίβλο γενικά – Η ώρα της  
 τελευταίας επιλογής – Αντβεντισμός της έβδομης ημέρας: Ένας χωρισμός,  
 ένα όνομα, μια ιστορία – Οι κύριες κρίσεις του Θεού – Θεϊκές από το Α  
 έως το Ω – Παραμορφώσεις βιβλικών κειμένων – Το Πνεύμα αποκαθιστά  
 την αλήθεια.  
 547 **Η τελική αφιέρωση**  
 548 **Το τελευταίο κάλεσμα**

Σημείωση: οι μεταφράσεις σε ξένες γλώσσες πραγματοποιούνται με χρήση λογισμικού αυτόματης μετάφρασης, ο συγγραφέας είναι υπεύθυνος μόνο για κείμενα στα γαλλικά, τη γλώσσα της αρχικής έκδοσης των εγγράφων.



# Εξήγησέ μου τον Daniel and Revelation

## Παρουσίαση

Γεννήθηκα και ζω σε αυτή την εξαιρετικά αποτρόπαια χώρα, αφού ο Θεός ονομάζει συμβολικά την πρωτεύουσά της « Σόδομα και Αίγυπτος » στην Αποκ. 11:8. Το μοντέλο της κοινωνίας της, δημοκρατικό, ζηλευτό, μιμήθηκε, διαδόθηκε και υιοθετήθηκε από πολλούς λαούς σε όλο τον κόσμο. Αυτή η χώρα είναι η Γαλλία, μια κυρίαρχη μοναρχική και επαναστατική χώρα, πειραματιστής πέντε Δημοκρατιών με καθεστώτα τελώνων που καταδικάζονται από τον Θεό. Με περηφάνια διακηρύσσει και εκθέτει τους πίνακες της για τα ανθρώπινα δικαιώματα, εξωφρενικά αντίθετη με τους πίνακες των ανθρωπίνων καθηκόντων που έχουν γραφτεί με τη μορφή «δέκα εντολών», από τον ίδιο τον δημιουργό Θεό. Από την αρχή και την πρώτη της μοναρχία, έχει αναλάβει την υπεράσπιση του εχθρού της, της Ρωμαιοκαθολικής θρησκείας της οποίας η διδασκαλία δεν έπαυε ποτέ να αποκαλεί «κακό» αυτό που ο Θεός αποκαλεί «καλό» και να αποκαλεί «καλό» αυτό που αποκαλεί «κακό». ". Συνεχίζοντας την αδυσώπητη πτώση της, η Επανάστασή της την οδήγησε στην υιοθέτηση του αθεϊσμού. Έτσι, ως ένα πλάσμα, ένα δοχείο από χώμα, η Γαλλία εμπλέκεται σε μια αντιπαράθεση που την αντιτάσσει στον παντοδύναμο Θεό, ένα αυθεντικό δοχείο από σίδηρο. Το αποτέλεσμα ήταν προβλέψιμο και προφητευμένο από αυτόν. Θα βιώσει τη μοίρα των « Σοδόμων » ένοχη για τις ίδιες αμαρτίες ενώπιόν της. Η παγκόσμια ιστορία τα τελευταία 1.700 χρόνια περίπου έχει διαμορφωθεί από την κακή επιρροή της, ιδίως την υποστήριξή της στην εξουσία του ρωμαιοκαθολικού παπικού καθεστώτος, από τον πρώτο του μονάρχη, τον Κλόβι Α' τον πρώτο βασιλιά των Φράγκων. Βαπτίστηκε στο Ρεμς, στις 25 Δεκεμβρίου του έτους 498. Αυτή η ημερομηνία φέρει το σημάδι μιας χριστουγεννιάτικης γιορτής που συνδέθηκε από τη Ρώμη, άδικα και εξωφρενικά, με μια ψεύτικη ημερομηνία γέννησης του Ιησού Χριστού, του ενσαρκωμένου Θεού, του δημιουργού του κόσμου και οτιδήποτε ζει ή υπάρχει. που δικαίως διεκδικεί τον τίτλο του « Θεού της αλήθειας » επειδή απεχθάνεται « το ψέμα που έχει πατέρα τον διάβολο », όπως δήλωσε ο Ιησούς.

Θέλετε αδιαμφισβήτητη απόδειξη ότι κανένας Ρωμαίος Πάπας δεν είναι νόμιμος να ισχυρίζεται ότι είναι υπηρέτης του Ιησού Χριστού; Ίδού, ακριβές και βιβλικό: Ο Ιησούς δήλωσε στο Ματθ.23:9: « **Και μην αποκαλείς κανέναν πατέρα σου στη γη. γιατί ένας είναι ο πατέρας σου, που είναι στον ουρανό.** »

Πώς λέγεται ο Πάπας στη γη; Ο καθένας μπορεί να το δει, «άγιος πατέρας», ή ακόμη, «πολύ άγιος πατέρας». Οι καθολικοί ιερείς ονομάζονται επίσης «πατέρες». Αυτή η επαναστατική στάση αναγκάζει τα πλήθη των ιερέων να τοποθετούνται ως υποτιθέμενοι απαραίτητοι ενδιάμεσοι μεταξύ του Θεού και του αμαρτωλού, ενώ η Βίβλος διδάσκει για αυτόν την ελεύθερη πρόσβαση στον Θεό που νομιμοποιήθηκε από τον Ιησού Χριστό. Με αυτόν τον τρόπο, η Καθολική πίστη παιδεύει τα ανθρώπινα όντα ώστε να φαίνονται απαραίτητα και απαραίτητα. Αυτή η εκτροπή από την άμεση μεσολάβηση του Ιησού Χριστού θα

καταγγείλει ο Θεός σε μια προφητεία, στο Δαν.8:11-12. Ερώτηση-Απάντηση : Ποιος μπορεί να πιστέψει ότι ο ισχυρός δημιουργός Θεός θα μπορούσε να πάρει ως υπηρέτες του ανθρώπινα όντα που δεν τον υπακούουν με τέτοια εξωφρενική « αλαζονεία » που καταγγέλλεται στο Δαν.7:8 και 8:25; Η βιβλική απάντηση σε αυτή τη νηπίωση των ανθρώπινων μυαλών βρίσκεται σε αυτό το εδάφιο από την Ιερ.17:5: « Έτσι λέει ο Γιαχβέ: Καταραμένος είναι ο άνθρωπος που εμπιστεύεται στον άνθρωπο , που παίρνει τη σάρκα για την υποστήριξη του και που απομακρύνει την καρδιά του από τον Γιαχβέ! »

Επειδή ήταν η Γαλλία που διαμόρφωσε σε μεγάλο βαθμό τη θρησκευτική ιστορία ενός μεγάλου μέρους της χριστιανικής εποχής, ο Θεός έδωσε σε έναν Γάλλο την αποστολή να αποκαλύψει τον καταραμένο ρόλο του. αυτό, φωτίζοντας το κρυμμένο νόημα των προφητικών του αποκαλύψεων κρυπτογραφημένων σε έναν αυστηρά βιβλικό κώδικα.

Το 1975 έλαβα την αναγγελία της προφητικής μου αποστολής μέσα από ένα όραμα, το αληθινό νόημα του οποίου κατάλαβα μόλις το 1980, μετά τη βάπτισή μου. Βαπτισμένος στη Χριστιανική πίστη των Αντβεντιστών της Έβδομης Ημέρας, γνωρίζω, από το 2018, ότι έχω τοποθετηθεί στη διακονία για την περίοδο ενός ιωβηλαίου (7 φορές 7 χρόνια) που θα τελειώσει την άνοιξη του 2030 με την επιστροφή στη δόξα του ο Κύριος ο Θεός Παντοδύναμος, ο Ιησούς Χριστός.

**Η αναγνώριση της ύπαρξης του Θεού ή του Ιησού Χριστού δεν αρκεί για να αποκτήσουμε αιώνια σωτηρία .**

Θυμάμαι εδώ, πριν επιστρέψει στον ουρανό, ο Ιησούς απηύθυνε στους μαθητές του τα λόγια αυτών των εδαφίων από το Ματ.28:18 έως το 20: « *Ο Ιησούς, αφού πλησίασε, τους μίλησε έτσι: Μου δόθηκε όλη η εξουσία στον ουρανό και στη γη. Πηγαίνατε λοιπόν και κάντε μαθητές όλα τα έθνη, βαφτίζοντάς τα στο όνομα του Πατέρα και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος και διδάσκοντάς τους να τηρούν όλα όσα σας πρόσταξα. Και ιδού, είμαι μαζί σας πάντα, ακόμη και μέχρι το τέλος του κόσμου* ». Το θεϊκό του Πνεύμα ενέπνευσε τον απόστολο Πέτρο με αυτή την άλλη επίσημη και επίσημη δήλωση των Πράξεων 4:12: « Δεν υπάρχει σωτηρία σε κανέναν άλλον. γιατί δεν υπάρχει άλλο όνομα κάτω από τον ουρανό που δόθηκε στους ανθρώπους, με το οποίο πρέπει να σωθούμε ».

Κατά συνέπεια, κατανοήστε, η θρησκεία που μας συμφιλιώνει με τον Θεό δεν βασίζεται σε μια θρησκευτική κληρονομιά λόγω των ανθρώπινων παραδόσεων. Η πίστη στην εξιλεωτική εκούσια θυσία που προσέφερε ο Θεός, μέσω του ανθρώπινου θανάτου Του στον Ιησού Χριστό, είναι ο μόνος τρόπος για να επιτύχουμε τη συμφιλίωση μας με την τέλεια δικαιοσύνη της θεϊκής Του αγιότητας. Επίσης, όποιος κι αν είστε, όποια και αν είναι η καταγωγή σας, η κληρονομική θρησκεία σας, ο λαός σας, η φυλή σας, το χρώμα ή η γλώσσα σας, ή ακόμα και η θέση σας μεταξύ των ανθρώπων, η συμφιλίωση σας με τον Θεό έρχεται μόνο μέσω του Ιησού Χριστού και της προσκόλλησης στη διδασκαλία του που απευθύνεται στους μαθητές του μέχρι το τέλος του κόσμου· όπως αποδεικνύεται από αυτό το έγγραφο.

Η έκφραση « Πατήρ, Υιός και Άγιο Πνεύμα » δηλώνει τρεις διαδοχικούς ρόλους που έπαιξε ο ένας Θεός στο σχέδιο σωτηρίας του που προσέφερε στον ένοχο αμαρτωλό άνθρωπο, που καταδικάστηκε σε « δεύτερο θάνατο ». Αυτή η



«τριάδα» δεν είναι μια συγκέντρωση τριών Θεών, όπως πιστεύουν οι Μουσουλμάνοι, δικαιολογώντας έτσι την απόρριψη αυτού του χριστιανικού δόγματος και της θρησκείας του. Ως « Πατέρας », ο Θεός είναι ο δημιουργός μας για όλους. Ως « Υιός » έδωσε στον εαυτό του ένα σώμα από σάρκα για να εξιλεώσει τις αμαρτίες των εκλεκτών του στη θέση τους. στο « Άγιο Πνεύμα », ο Θεός, Πνεύμα του αναστημένου Χριστού, έρχεται να βοηθήσει τους εκλεκτούς του να επιτύχουν τη μεταστροφή τους αποκτώντας « τον αγιασμό χωρίς τον οποίο κανείς δεν θα δει τον Κύριο », σύμφωνα με όσα διδάσκει ο απόστολος Παύλος στα Εβρ.12. : 14; Ο « αγιασμός » είναι το να ξεχωρίζεις για και από τον Θεό. Επιβεβαιώνει την αποδοχή του εκλεκτού και εμφανίζεται στα έργα της πίστης του, στην αγάπη του για τον Θεό και την εμπνευσμένη και αποκαλυφθείσα βιβλική αλήθεια.

Η ανάγνωση αυτού του εγγράφου είναι απαραίτητη για να κατανοήσουμε **το πολύ υψηλό επίπεδο κατάρτας** που βαραίνει τους λαούς της γης, τους θρησκευτικούς θεσμούς τους και εκείνους του δυτικού χριστιανικού κόσμου, ιδιαίτερα λόγω της χριστιανικής καταγωγής τους . Επειδή το μονοπάτι που χάραξε ο Ιησούς Χριστός αποτελεί το **μοναδικό και αποκλειστικό σωτήριο μονοπάτι** του έργου του Θεού. Ως αποτέλεσμα, η χριστιανική πίστη παραμένει ο κύριος στόχος επιθέσεων από τον διάβολο και τους δαίμονες.

Βασικά, το σωτήριο έργο που σχεδίασε ο δημιουργός Θεός είναι απλό και λογικό. Αλλά η θρησκεία παίρνει έναν περίπλοκο χαρακτήρα λόγω του γεγονότος ότι όσοι τη διδάσκουν σκέφτονται μόνο να δικαιολογήσουν τη θρησκευτική τους αντίληψη και, ασκώντας αμαρτία, συχνά από άγνοια, αυτή η αντίληψη δεν είναι πλέον σύμφωνη με τις απαιτήσεις του Θεού. Ως αποτέλεσμα, τους χτυπά με την κατάρα του την οποία ερμηνεύουν προς όφελός τους και δεν ακούνε τη θεία μομφή.

Αυτό το έργο δεν προορίζεται να λάβει λογοτεχνικό βραβείο. Για τον δημιουργό Θεό, ο μοναδικός του ρόλος είναι να βάλει τους εκλεκτούς του στη δοκιμασία της πίστης που θα τους επιτρέψει να αποκτήσουν την αιώνια ζωή που κέρδισε ο Ιησούς Χριστός. Θα βρείτε επαναλήψεις εκεί, αλλά αυτό είναι το στυλ που χρησιμοποιεί ο Θεός βγάζοντας στο σφυρί τις ίδιες διδασκαλίες που αποκαλύπτει μέσα από διαφορετικές εικόνες και σύμβολα. Αυτές οι πολυάριθμες επαναλήψεις αποτελούν την καλύτερη απόδειξη της αυθεντικότητάς τους και μαρτυρούν τη σημασία που έδωσε στις σχετικές εικονογραφημένες αλήθειες. Οι παραβολές που δίδαξε ο Ιησούς επιβεβαιώνουν αυτή την έμφαση και επανάληψη.

Θα βρείτε σε αυτό το έργο αποκαλύψεις που δόθηκαν από τον μεγάλο δημιουργό Θεό που μας επισκέφτηκε με το ανθρώπινο όνομα του Ιησού από τη Ναζαρέτ, ο οποίος είχε τον τίτλο «χρισμένος» ή «μεσσίας», σύμφωνα με το εβραϊκό «μασιά» που αναφέρεται στο Dan .9:25, ή «χριστός», από το ελληνικό «χρήστος» των γραπτών της νέας διαθήκης. Σε αυτόν, ο Θεός ήρθε να προσφέρει την τέλεια αγνή ζωή του ως εθελοντική θυσία, για να επικυρώσει τις τελετουργίες των θυσιών ζώων που προηγήθηκαν του ερχομού του από το προπατορικό αμάρτημα που διέπραξαν η Εύα και ο Αδάμ. Ο όρος « *χρισμένος* » δηλώνει αυτόν που λαμβάνει το χρίσμα του Αγίου Πνεύματος που συμβολίζεται με το λάδι των ελαιόδεντρων. Η προφητική αποκάλυψη που δόθηκε από τον Θεό στο μοναδικό όνομα του Ιησού Χριστού και το εξιλεωτικό του έργο καθοδηγεί τους εκλεκτούς

του στο μονοπάτι που οδηγεί στην αιώνια ζωή. Διότι η σωτηρία από μόνη της δεν εμποδίζει τον εκλεκτό να πέσει σε παγίδες τις οποίες αγνοεί. Επομένως, για να ολοκληρώσει την προσφορά του χάριτος, ότι στο όνομα του Ιησού Χριστού, ο Θεός έρχεται να αποκαλύψει την ύπαρξη των κύριων παγίδων που επιτρέπουν στους τελευταίους υπηρέτες του της εποχής του τέλους, να αναλύουν, να κρίνουν και να κατανοούν **καθαρά** τα μπερδεμένα κατάσταση της οικουμενικής χριστιανικής θρησκείας που επικρατεί στην τελευταία αυτή εποχή της επίγειας σωτηρίας.

Αλλά πριν από τη σπορά, είναι σκόπιμο να ξεριζωθούν. γιατί η φύση του δημιουργού Θεού διαστρεβλώνεται από τη διδασκαλία των μεγάλων μονοθεϊστικών θρησκειών που επικρατούν στη γη. Όλοι έχουν κοινό ότι επιβάλλουν τον ένα Θεό με περιορισμό και μαρτυρούν έτσι τον χωρισμό τους και από κάθε σχέση μαζί του. Η φαινομενική ελευθερία που συνδέεται με τη χριστιανική πίστη οφείλεται μόνο στις τρέχουσες συνθήκες της εποχής, αλλά μόλις ο Θεός επιτρέψει στους δαίμονες να ενεργούν ελεύθερα, αυτή η μισαλλοδοξία προς αυτούς που δεν τους ακολουθούν θα εμφανιστεί ξανά. Εάν ο Θεός ήθελε να ενεργήσει μέσω περιορισμού, θα του ήταν αρκετό, απλώς, να γίνει ορατός στα μάτια τους, να λάβει από τα πλάσματά του ότι υπακούουν σε όλες του τις θελήσεις. Εάν δεν ενήργησε με αυτόν τον τρόπο, είναι επειδή η επιλογή των εκλεγμένων αξιωματούχων στηρίζεται, **αποκλειστικά**, στην ελεύθερη επιλογή να τον αγαπήσει ή να τον απορρίψει. ελεύθερη επιλογή που δίνει σε όλα του τα πλάσματα. Και αν υπάρχει κάποιος περιορισμός, είναι μόνο αυτός του φυσικού χαρακτήρα των εκλεκτών που ωθούνται και έλκονται, από την ατομική ελεύθερη φύση τους, από τον Θεό της αγάπης. Και αυτό το όνομα αγάπη του ταιριάζει πολύ, γιατί το εξαχνώνει, προσφέροντας στα πλάσματά του μια επίδειξη σε δράση που το κάνει αδιαμφισβήτητο . Αυτό προσφέροντας τη ζωή του για να εξιλεωθεί, στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, για τις αμαρτίες που κληρονόμησαν και διέπραξαν **μόνο οι εκλεκτοί του** την ώρα της άγνοιας και της αδυναμίας τους. Προσοχή! Στη γη, αυτή η λέξη αγάπη παίρνει μόνο τη μορφή του συναισθήματος και της αδυναμίας του. Αυτό του Θεού είναι ισχυρό και απόλυτα δίκαιο. που κάνει τη διαφορά γιατί παίρνει τη μορφή μιας αρχής όπου το συναίσθημα ελέγχεται πλήρως. Η αληθινή θρησκεία που έχει εγκριθεί από τον Θεό στηρίζεται επομένως στην ελεύθερη προσκόλληση στο πρόσωπό του, τις σκέψεις και τις αρχές του που καθορίζονται στους νόμους. Όλη η γήινη ζωή βασίζεται στους φυσικούς, χημικούς, ηθικούς, ψυχικούς και πνευματικούς νόμους της. Ακριβώς όπως η ιδέα να ξεφύγει από το νόμο της γήινης βαρύτητας και να εξαφανιστεί ποτέ δεν θα έμπαινε στο μυαλό του ανθρώπου, το πνεύμα του μπορεί να ανθίσει μόνο αρμονικά με σεβασμό και υπακοή στους νόμους και τις αρχές που έχει θεσπίσει ο δημιουργός Θεός. Και αυτά τα λόγια του αποστόλου Παύλου από το 1 Κορ. 10:31 είναι έτσι απόλυτα δικαιολογημένα: « **Είτε τρώτε, είτε πίνετε, είτε κάνετε οτιδήποτε άλλο, κάντε τα πάντα για τη δόξα του Θεού** . Η εφαρμογή αυτής της δωρεάν πρόσκλησης καθίσταται δυνατή από το γεγονός ότι, στη Βίβλο, και μόνο σε αυτήν, ο Θεός έχει παραδώσει και αποκαλύψει τις θεϊκές του απόψεις. Και είναι σημαντικό να λαμβάνεται υπόψη η γνώμη του για την ολοκλήρωση του έργου του « **αγιασμού χωρίς τον οποίο** », σύμφωνα με την Εβρ. 12:14, « **κανείς δεν θα δει τον Κύριο** ». Μερικές φορές η γνώμη του παίρνει τη

μορφή συνταγής, αλλά δεν είναι πιο αμφισβητήσιμη από αυτή που παρέχει ο ειδικός γιατρός στον οποίο ο άνθρωπος σπεύδει να υπακούσει, σκεπτόμενος έτσι να ενεργήσει προς το συμφέρον του για τη σωματική ή ψυχική του υγεία (ακόμα και αν κάνει λάθος). Ο δημιουργός Θεός είναι, πολύ πάνω απ' όλα, ο μόνος και αληθινός γιατρός των ψυχών τους οποίους γνωρίζει στις παραμικρές λεπτομέρειες. Πονάει αλλά θεραπεύει όποτε η κατάσταση είναι ευνοϊκή. Αλλά τελικά, θα καταστρέψει και θα εκμηδενίσει όλη την ουράνια και γήινη ζωή που έχει αποδειχθεί ανίκανη να τον αγαπήσει και επομένως να τον υπακούσει.

Η θρησκευτική μισαλλοδοξία είναι λοιπόν ο αποκαλυπτικός καρπός της ψευδούς μονοθεϊστικής θρησκείας. Αποτελεί πολύ σοβαρό σφάλμα και αμαρτία γιατί διαστρεβλώνει τον χαρακτήρα του Θεού και επιτιθέμενός του δεν κινδυνεύει να αποκτήσει την ευλογία του, τη χάρη του και τη σωτηρία του. Ωστόσο, ο Θεός το χρησιμοποιεί σαν μαστίγα για να τιμωρήσει και να χτυπήσει την άπιστη ή άπιστη ανθρωπότητα. Βασίζομαι εδώ στη βιβλική και ιστορική μαρτυρία. Πράγματι, τα γραπτά της παλιάς διαθήκης μας διδάσκουν ότι για να τιμωρήσει την απιστία του λαού του, το έθνος που ονομάζεται Ισραήλ, ο Θεός χρησιμοποίησε τον «Φιλισταίο» λαό, τον πλησιέστερο γείτονά του. Στην εποχή μας αυτός ο λαός συνεχίζει αυτή τη δράση με το όνομα «Παλαιστίνιος». Αργότερα, όταν θέλησε να αποκαλύψει την κρίση του και την τελική του καταδίκη αυτού του επίγειου σαρκικού Ισραήλ, κάλεσε τις υπηρεσίες του Χαλδαίου βασιλιά Ναβουχοδονόσορα. αυτό τρεις φορές. Στην τρίτη, το – 586, το έθνος καταστράφηκε και οι επιζώντες μεταφέρθηκαν σε εκτόπιση στη Βαβυλώνα για μια περίοδο «70 ετών» που προφητεύτηκε στην Ιερ.25:11. Αργότερα ακόμη, λόγω της άρνησής του να αναγνωρίσει τον Ιησού Χριστό ως μεσσία του, το έθνος καταστράφηκε ξανά από τα ρωμαϊκά στρατεύματα με επικεφαλής τον Τίτο, τον κληρονόμο του αυτοκράτορα Βεσπασιανού. Κατά τη χριστιανική εποχή, επισήμως επανήλθε στην αμαρτία το 321, η χριστιανική πίστη παραδόθηκε στη μισαλλοδοξία των παπών από το 538. Και αυτή η κυρίαρχη καθολική πίστη επεδίωξε διαμάχη με τους λαούς της Μέσης Ανατολής που είχαν γίνει θρησκευτικά μουσουλμάνοι τον ίδιο <sup>6ο</sup> αιώνα. . Ο άπιστος Χριστιανισμός βρήκε εκεί έναν αιώνιο τρομερό αντίπαλο. Γιατί η θρησκευτική αντίθεση των δύο στρατοπέδων είναι σαν τους πόλους, εντελώς αντίθετη μέχρι το τέλος του κόσμου. Ο άπιστος είναι επίσης περήφανος και αναζητά τη δόξα της αποκλειστικότητας. μη αποκτώντας το από τον Θεό, το αποδίδει στον εαυτό του και δεν δέχεται να αμφισβητηθεί. Αυτή η περιγραφή του ατόμου χαρακτηρίζει, επίσης συλλογικά, τα μέλη που ανήκουν στις διαφορετικές συνελεύσεις και ομαδοποιούνται στις διαφορετικές ψεύτικες θρησκείες. Η καταδίκη της μισαλλοδοξίας δεν σημαίνει ότι ο Θεός είναι ανεκτικός. Η μισαλλοδοξία είναι μια ανθρώπινη πρακτική εμπνευσμένη από το δαιμονικό στρατόπεδο. Η λέξη ανεκτικός υποδηλώνει τη σκέψη της μισαλλοδοξίας και ο λόγος της αληθινής πίστης είναι η έγκριση ή η αποδοκιμασία σύμφωνα με τη βιβλική αρχή «ναι, ή όχι». Από την πλευρά του, ο Θεός υποστηρίζει την ύπαρξη του κακού χωρίς να το ανέχεται. το υποστηρίζει για μια περίοδο ελευθερίας που προγραμματίζεται στο σχέδιό του να επιλέξει τους εκλεγμένους του αξιωματούχους. Επομένως, η λέξη ανοχή ισχύει μόνο για την ανθρωπότητα και ο όρος εμφανίστηκε στο Διάταγμα της Νάντης του Ερρίκου Δ' της 13ης Απριλίου 1598. Αλλά μετά το τέλος του

χρόνου της χάριτος, το κακό και όσοι το κάνουν θα καταστραφούν. Η ανεκτικότητα είχε αντικαταστήσει από την αρχή τη θρησκευτική ελευθερία που είχε δώσει στον άνθρωπο ο Θεός.

Το μενού αυτής της εργασίας ανακοινώνεται. τα αποδεικτικά στοιχεία θα παρουσιαστούν και θα αποδειχθούν σε όλες τις σελίδες.

## **Ο Θεός και τα δημιουργήματά του**

Το πνευματικό λεξικό που χρησιμοποιείται από τους άνδρες στη Λατινική Ευρώπη κρύβει ουσιαστικά μηνύματα που παραδίδονται από τον Θεό. Έτσι είναι, πρώτα απ' όλα, με τη λέξη Αποκάλυψη που, από αυτή την άποψη, προκαλεί τη μεγάλη καταστροφή που φοβούνται οι άνθρωποι. Ωστόσο, πίσω από αυτόν τον τρομακτικό όρο κρύβεται η μετάφραση «Αποκάλυψη» που αποκαλύπτει στους εν Χριστώ υπηρέτες Του απαραίτητα πράγματα για τη σωτηρία τους. Σύμφωνα με την αρχή ότι η ευτυχία κάποιων προκαλεί την ατυχία των άλλων, εκείνων του αντίθετου στρατοπέδου, τα μηνύματα σε απόλυτα αντίθετα είναι πολύ πλούσια σε διδασκαλία και πολύ συχνά προτείνονται στην πολύ ιερή «Αποκάλυψη» που δόθηκε στον απόστολο Ιωάννη.

Ένας άλλος όρος, η λέξη «άγγελος» κρύβει σημαντικά μαθήματα. Αυτή η γαλλική λέξη προέρχεται από το ίδιο το λατινικό "angelus" που προέρχεται από

το ελληνικό "aggelos" που σημαίνει: αγγελιοφόρος. Αυτή η μετάφραση μάς αποκαλύπτει την αξία που δίνει ο Θεός στα πλάσματά του, τους ομολόγους του που δημιούργησε ελεύθερα και σχετικά ανεξάρτητα. Η ζωή δίνεται από τον Θεό, αυτή η ανεξαρτησία διατηρεί λογικούς περιορισμούς. Αλλά αυτός ο όρος «αγγελιοφόρος» μας αποκαλύπτει ότι ο Θεός βλέπει τους ελεύθερους ομολόγους του ως ζωντανά μηνύματα. Έτσι, κάθε πλάσμα αντιπροσωπεύει ένα μήνυμα που αποτελείται από μια εμπειρία ζωής που χαρακτηρίζεται από προσωπικές επιλογές και θέσεις που συνιστούν αυτό που η Βίβλος αποκαλεί «ψυχή». Κάθε πλάσμα είναι μοναδικό ως ζωντανή ψυχή. Διότι αυτό που δεν γνώριζαν οι πρώτοι ουράνιοι αντίστοιχοι που δημιούργησε ο Θεός, αυτοί που παραδοσιακά ονομάζουμε «αγγέλους», είναι ότι αυτός που τους έδωσε ζωή και το δικαίωμα στη ζωή μπορεί να τους πάρει πίσω. Δημιουργήθηκαν για να ζουν για πάντα και δεν ήξεραν καν την έννοια της λέξης θάνατος. Είναι για να τους αποκαλύψει τι σημαίνει η λέξη θάνατος ότι ο Θεός δημιούργησε τη γήινη διάστασή μας στην οποία το ανθρώπινο είδος, ή ο Αδάμ, θα έπαιζε το ρόλο του θνητού μετά το αμάρτημα του Κήπου της Εδέμ. Το μήνυμα που εκπροσωπούμε είναι ευάρεστο στον Θεό μόνο εάν συμμορφώνεται με τα πρότυπα Του για το καλό και το καλό. Αν αυτό το μήνυμα ανταποκρίνεται στα πρότυπα του κακού και του κακού, αυτός που το μεταφέρει είναι του επαναστατικού τύπου τον οποίο καταδικάζει σε αιώνιο θάνατο, σε οριστική καταστροφή και αφανισμό ολόκληρης της ψυχής του.

### Τα Βιβλικά Θεμέλια της Αλήθειας

Ο Θεός είδε καλό και σωστό να αποκαλύψει, πρώτα, την προέλευση του γήινου μας συστήματος στον Μωυσή, έτσι ώστε κάθε άνθρωπος να το μάθει. Υποδεικνύει εκεί, προτεραιότητα της πνευματικής διδασκαλίας. Σε αυτή τη δράση μας παρουσιάζει τις βάσεις της αλήθειας του που ξεκινούν με τη ρύθμιση της τάξης του χρόνου. Γιατί ο Θεός είναι ο Θεός της τάξης και της ευγενούς συνέπειας. Θα ανακαλύψουμε, σε σύγκριση με τα πρότυπά της, την ανόητη και ασυνάρτητη πτυχή της τρέχουσας τάξης μας που καθιέρωσε ο άνθρωπος της αμαρτίας. Γιατί είναι πράγματι αμαρτία και ήδη προπατορικό αμάρτημα που αλλάζει τα πάντα.



Αλλά είναι σημαντικό να καταλάβουμε πριν από οτιδήποτε άλλο, ότι η « αρχή » που αναφέρεται από τον Θεό στη Βίβλο, και η πρώτη λέξη του βιβλίου που ονομάζεται «Γένεση» είναι, «καταγωγή», δεν αφορά την « αρχή » της ζωής, αλλά μόνο αυτή της δημιουργίας του ολόκληρης της επίγειας διάστασής μας που περιλαμβάνει τα αστέρια του ουράνιου κόσμου που δημιουργήθηκαν όλα την τέταρτη ημέρα μετά την ίδια τη γη. Με αυτή τη σκέψη στο μυαλό, μπορούμε να καταλάβουμε ότι αυτό το συγκεκριμένο γήινο σύστημα, στο οποίο οι νύχτες και οι μέρες θα διαδέχονται η μία την άλλη, έχει δημιουργηθεί για να γίνει το περιβάλλον όπου ο Θεός και οι πιστοί εκλεκτοί του και το εχθρικό στρατόπεδο του διαβόλου θα αντιπαρατεθούν. Αυτός ο αγώνας του θείου καλού ενάντια στο κακό του διαβόλου, του πρώτου αμαρτωλού στην ιστορία της ζωής, είναι ο λόγος ύπαρξης του και η βάση ολόκληρης της αποκάλυψης του καθολικού και πολυδιάστατου σωτηρίου του έργου. Κατά τη διάρκεια αυτής της εργασίας, θα ανακαλύψετε τη σημασία ορισμένων αινιγματικών λέξεων που είπε ο Ιησούς Χριστός κατά τη διάρκεια της επίγειας διακονίας του. Θα δείτε λοιπόν πόσο νόημα παίρνουν στο μεγάλο έργο που δρομολόγησε ο ένας μεγάλος Θεός, ο δημιουργός όλων των μορφών ζωής και ύλης. Εδώ κλείνω αυτή τη σημαντική παρένθεση και επανέρχομαι στο θέμα της χρονικής τάξης που καθιέρωσε αυτός ο Υπέρτατος Κυρίαρχος της ύπαρξης.

Πριν από την αμαρτία, ο Αδάμ και η Εύα είχαν δομηθεί η ζωή τους γύρω από μια διαδοχή επτά ημερών. Σύμφωνα με το πρότυπο της τέταρτης από τις δέκα εντολές (ή Δεκάλογος) που το υπενθυμίζει, η έβδομη ημέρα είναι μια ημέρα αγιασμένη για ανάπαυση από τον Θεό και από τον άνθρωπο, και γνωρίζοντας σήμερα τι προφητεύει αυτή η ενέργεια, μπορούμε να καταλάβουμε γιατί ο Θεός επιμένει να σεβαστείτε αυτή την πρακτική. Στο συνολικό του έργο που εξηγεί τους λόγους αυτής της συγκεκριμένης επίγειας δημιουργίας, η εβδομάδα, η προτεινόμενη μονάδα χρόνου, προφητεύει επτά χιλιάδες χρόνια κατά τη διάρκεια των οποίων θα πραγματοποιηθεί το μεγάλο έργο της καθολικής (και πολύπλευρης) επίδειξης της αγάπης και της δικαιοσύνης του. Σε αυτό το πρόγραμμα, κατ' αναλογία με τις πρώτες έξι ημέρες της εβδομάδας, οι πρώτες έξι χιλιετίες θα τεθούν υπό την επίδειξη της αγάπης και της υπομονής του. Και όπως η έβδομη ημέρα, η έβδομη χιλιετία θα είναι αφιερωμένη στην εγκαθίδρυση της τέλει δικαιοσύνης του. Μπορώ να συνοψίσω αυτό το πρόγραμμα λέγοντας: έξι ημέρες (από χίλια χρόνια = έξι χιλιάδες χρόνια) για να σωθούν, και η έβδομη (= χιλιάδες χρόνια), για να κρίνουμε και να εξοντώσουμε τους επίγειους και ουράνιους επαναστάτες. Αυτό το σωτήριο έργο θα στηριχθεί εξ ολοκλήρου στην εκούσια εξιλαστήρια θυσία που έγινε από τον δημιουργό Θεό, στη γήινη θεϊκή όψη του προσώπου που ονομάζεται, με το θείο θέλημά του, Ιησούς Χριστός στην ελληνική εκδοχή ή σύμφωνα με την εβραϊκή, Ιησούς ο Μεσσίας.

Πριν από την αμαρτία, στην αρχική τέλεια θεϊκή τάξη, ολόκληρη η ημέρα αποτελείται από δύο διαδοχικά ίσα μέρη. 12 ώρες σεληνιακής νύχτας ακολουθούνται από 12 ώρες ηλιακού φωτός και ο κύκλος επαναλαμβάνεται συνεχώς. Στην τρέχουσα κατάστασή μας, αυτή η κατάσταση εμφανίζεται μόνο δύο ημέρες το χρόνο, την εποχή της εαρινής και της φθινοπωρινής ισημερίας.



Γνωρίζουμε ότι οι τρέχουσες εποχές οφείλονται σε μια κλίση του άξονα της γης, και μπορούμε έτσι να καταλάβουμε ότι αυτή η κλίση εμφανίστηκε ως συνέπεια του προπατορικού αμαρτήματος που διέπραξε το πρώτο ζευγάρι, ο Αδάμ και η Εύα. Πριν από την αμαρτία, χωρίς αυτή την κλίση, η κανονικότητα της θείας τάξης ήταν τέλεια.

Η πλήρης περιστροφή της γης γύρω από τον ήλιο δείχνει τη μονάδα του έτους. Στη μαρτυρία του, ο Μωυσής αφηγείται την ιστορία της Εξόδου των Εβραίων που απελευθερώθηκε από τον Θεό από την αιγυπτιακή σκλαβιά. Και την ίδια την ημέρα αυτής της εξόδου, ο Θεός είπε στον Μωυσή, στην Έξοδο 12:2: « *Αυτός ο μήνας θα είναι ο πρώτος μήνας του έτους για σένα. θα είναι για σένα τον πρώτο μήνα .»* Μια τέτοια επιμονή μαρτυρεί τη σημασία που δίνει ο Θεός στο πράγμα. Το εβραϊκό ημερολόγιο των δώδεκα σεληνιακών μηνών κυμαινόταν με το χρόνο, και πίσω από την ηλιακή τάξη, ήταν απαραίτητο να προστεθεί ένας επιπλέον δέκατος τρίτος μήνας για να ανακτηθεί η συμφωνία μετά από αρκετά χρόνια συσσώρευσης αυτής της καθυστέρησης. Οι Εβραίοι βγήκαν από την Αίγυπτο» *ο 14η ημέρα του πρώτου μήνα του έτους* » που λογικά ξεκίνησε την εαρινή ισημερία. όνομα που σημαίνει ακριβώς «πρώτη φορά».

Αυτή η εντολή που δόθηκε από τον Θεό, « *αυτός ο μήνας θα είναι ο πρώτος μήνας του χρόνου για εσάς* », δεν είναι ασήμαντη, γιατί απευθύνεται σε όλους τους ανθρώπους που θα διεκδικήσουν τη σωτηρία του μέχρι το τέλος του κόσμου. Το Εβραϊκό Ισραήλ, αποδέκτης της θείας Αποκάλυψης, όντας μόνο η πρωτοπορία του μεγάλου παγκόσμιου σωτηρίου έργου του θεϊκού του προγράμματος. Το σεληνιακό του χρόνο θα ακολουθήσει ο ηλιακός χρόνος του Χριστού μέσω του οποίου το σωτήριο έργο του Θεού αποκαλύπτεται σε όλο του το φως.

Η τέλεια αποκατάσταση αυτών των θείων προτύπων δεν θα πραγματοποιηθεί ποτέ σε μια γη που κατοικείται από επαναστάτες και πονηρούς ανθρώπους. Ωστόσο, παραμένει δυνατό, στην ατομική σχέση που έχουμε με τον Θεό, αυτό το ισχυρό αόρατο δημιουργικό Πνεύμα που μεγεθύνει την αγάπη όσο και τη δικαιοσύνη. Και κάθε σχέση μαζί του πρέπει να ξεκινά με αυτήν την αναζήτηση των αξιών **του** και πρώτον, εκείνων της **τάξης** του χρόνου. Αυτή είναι μια πράξη πίστης, αρκετά απλή και χωρίς ιδιαίτερη αξία. ένα ελάχιστο να προσφέρουμε από την ανθρώπινη πλευρά μας. Και όντας ευχάριστη σε Αυτόν η προσέγγισή μας, η αγαπητική σχέση του πλάσματος και του Δημιουργού του γίνεται δυνατή. Ο Παράδεισος δεν κερδίζεται με κατορθώματα ή θαύματα, αλλά με σημάδια αμοιβαίας προσοχής, που εκφράζουν την αληθινή αγάπη. Αυτό μπορεί να ανακαλύψει ο καθένας στο έργο του Ιησού Χριστού, ο οποίος έδωσε τη ζωή του, οικειοθελώς, ως πρόσκληση, για να σώσει μόνο την εκλεκτή του αγαπημένη.

Μετά από αυτή την αξιοθαύμαστη εικόνα της θείας τάξης, ας δούμε την αξιολύπητη πτυχή της ανθρώπινης τάξης μας. Αυτή η σύγκριση είναι ακόμη πιο απαραίτητη γιατί θα μας επιτρέψει να κατανοήσουμε τις μομφές που προφήτεψε ο Θεός μέσω του προφήτη του Δανιήλ, τον οποίο ο Ιησούς την ώρα του επικύρωσε ως τέτοιο. Μεταξύ αυτών των μομφών διαβάζουμε στο Δαν.7:25: « *Θα σχεδιάσει να αλλάξει τους καιρούς και τον νόμο* ». Ο Θεός γνωρίζει μόνο ένα πρότυπο από αυτά τα πράγματα. αυτά που ο ίδιος καθιέρωσε από τη δημιουργία του κόσμου

και στη συνέχεια αποκάλυψε στον Μωσή. Ποιος τόλμησε να διαπράξει μια τέτοια αγανάκτηση; Ένα κυρίαρχο καθεστώς στο οποίο αποδίδει « αλαζονεία » και « την επιτυχία των τεχνασμάτων του ». Περιγράφεται επίσης ως « διαφορετικός βασιλιάς », η σύνθεση αυτών των κριτηρίων υποδηλώνει θρησκευτική δύναμη. Επιπλέον, κατηγορούμενος για « διωγμό των αγίων », οι δυνατότητες ερμηνείας περιορίζουν και περικλείουν το ρωμαϊκό παπικό καθεστώς που ιδρύθηκε, **μόνο** , από το 538 με διάταγμα του αυτοκράτορα Ιουστινιανού <sup>100</sup> . Αλλά η Αποκάλυψη που ονομάζεται Αποκάλυψη θα αποκαλύψει το γεγονός ότι αυτή η ημερομηνία 538 είναι μόνο η συνέπεια και η επέκταση ενός κακού που επιβλήθηκε κατά των « καιρών και του θείου νόμου » από τις 7 Μαρτίου 321 από τον Ρωμαίο Αυτοκράτορα Κωνσταντίνο <sup>10</sup> . Το έγκλημά του θα θυμάται συχνά σε αυτή τη μελέτη, επειδή αυτή η κακή ημερομηνία φέρνει την κατάρρα στην αγνή και τέλεια χριστιανική πίστη που καθιερώθηκε στην εποχή των αποστόλων. Αυτό το μοίρασμα ενοχής, σε αναμετάδοση, της παγανιστικής αυτοκρατορικής Ρώμης και της Ρωμαιοκαθολικής παπικής Ρώμης είναι το κύριο κλειδί για την προφητική αποκάλυψη που κατασκευάστηκε στις μαρτυρίες που έγραψε ο Δανιήλ. Γιατί ο ειδωλολάτρης αυτοκράτορας καθιέρωσε την ανάπαυση της πρώτης ημέρας, αλλά είναι το χριστιανικό παπικό καθεστώς που το επέβαλαν θρησκευτικά στην « μεταβαλλόμενη », ιδιαίτερη και ανθρώπινη μορφή της, από τις δέκα εντολές του Θεού.

## Θεμελιώδης σημείωση: 7 Μαρτίου 321, η καταραμένη ημέρα της αμαρτίας

Και ισχυρά καταραμένο, γιατί στις 7 Μαρτίου 321, η υπόλοιπη ιερά έβδομη ημέρα του Σαββάτου αντικαταστάθηκε επίσημα από την πρώτη ημέρα, με διαταγή χρονολογημένου αυτοκρατορικού διατάγματος. Εκείνη την εποχή, αυτή η πρώτη μέρα ήταν αφιερωμένη από τους ειδωλολάτρες στη λατρεία του Θεού Ήλιου, του SOL INVICTVS δηλαδή, του εξωφρενικού ΑΗΤΤΗτου ΗΛΙΟΥ, ήδη αντικείμενο λατρείας εκ μέρους των Αιγυπτίων την εποχή της Εξόδου του Εβραίου, αλλά και στην Αμερική, από τους Ίνκας και τους Αζτέκους, και μέχρι σήμερα από τους Ιάπωνες (γη του «ανατέλλοντος ηλίου»). Ο διάβολος χρησιμοποιεί πάντα τις ίδιες συνταγές για να οδηγήσει τους ανθρώπους στην πτώση και την καταδίκη του από τον Θεό. Εκμεταλλεύεται την επιπολαιότητα και το σαρκικό τους μυαλό που τους οδηγεί να περιφρονούν την πνευματική ζωή και τα διδάγματα του ιστορικού παρελθόντος. Σήμερα, 8 Μαρτίου 2021, όταν γράφω αυτό το σημείωμα, οι ειδήσεις μαρτυρούν τη σημασία αυτής της αγανάκτησης, ενός αληθινού θείκου lèse-majesté, και για άλλη μια φορά, ο θείκος χρόνος παίρνει το πλήρες νόημά του. Για τον Θεό η εποχή του έτους αρχίζει την άνοιξη και τελειώνει στο τέλος του χειμώνα, δηλαδή στο σημερινό μας ρωμαϊκό ημερολόγιο, από τις 20 Μαρτίου έως τις επόμενες 20 Μαρτίου. Φαίνεται λοιπόν ότι η 7η Μαρτίου 321 ήταν για τον Θεό στις 7 Μαρτίου 320, δηλαδή 13 ημέρες πριν από την άνοιξη του 321. Κατά συνέπεια, για τον Θεό, ήταν το έτος 320 που σημαδεύτηκε στο τέλος του, με την αποτρόπαια πράξη που έγινε εναντίον του δικαίου του και ιερός θείος νόμος. Σύμφωνα με την εποχή του Θεού, το έτος 2020 αποτελεί τη 17η <sup>επέτειο</sup> (17: αριθμός της κρίσης) σε αριθμό αιώνων από το έτος 320. Επομένως, δεν προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι από την αρχή του έτους 2020, η θεία κατάρα έχει εισέλθει σε μια επιθετική φάση με τη μορφή ενός μεταδοτικού ιού που έχει προκαλέσει πανικό, στη Δύση, στην κοινωνία των ανδρών των οποίων η εμπιστοσύνη και η πίστη έχουν αποδοθεί εξ ολοκλήρου στην επιστήμη και την πρόοδό της. Ο πανικός είναι η συνέπεια της αδυναμίας παρουσίασης μιας αποτελεσματικής θεραπείας ή εμβολίου παρά τις υψηλές τεχνικές δεξιότητες των σημερινών επιστημόνων. Δίνοντας σε αυτούς τους 17 αιώνες μια προφητική αξία, δεν επινοώ τίποτα, γιατί για τον Θεό οι αριθμοί έχουν μια πνευματική σημασία την οποία αποκαλύπτει και χρησιμοποιεί στην κατασκευή των προφητειών του, και ακριβώς στην Αποκάλυψη, το κεφάλαιο 17 είναι αφιερωμένο στο θέμα: η κρίση της πόρνης που κάθεται σε πολλά νερά ». « Βαβυλώνα η μεγάλη » είναι το όνομά της και τα «μεγάλα νερά » που εμπλέκονται υποδηλώνουν τον « Ποταμό Ευφράτη » που στοχεύει ο Θεός στο μήνυμα « έκρηξη σάλπιγγα » της Αποκ. 9:13, σύμβολο του επερχόμενου Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου. Πίσω από αυτά τα σύμβολα βρίσκεται ο παπικός καθολικισμός και η

άπιστη χριστιανική Ευρώπη, πηγές και στόχοι του θυμού του. Ο αγώνας μεταξύ Θεού και ανθρώπων μόλις άρχισε. το σιδερένιο δοχείο ενάντια στο χωματίνο δοχείο, το αποτέλεσμα του αγώνα είναι προβλέψιμο. καλύτερα, είναι προφητευμένο και προγραμματισμένο. Πώς θα γιόρταζε ο Θεός τη 17η <sup>εκατονταετηρίδα</sup> της 7ης Μαρτίου 320 (320, για αυτόν και τους εκλεκτούς του· 321 για τον ψευδώς θρησκευόμενο ή βέβηλο κόσμο); Από καιρό πίστευα ότι θα γινόταν μέσω της εισόδου στον παγκόσμιο πόλεμο, αλλά ένας παγκόσμιος πόλεμος που θα τελειώσει σε ατομική μορφή, επειδή ο Θεός τον προφήτεψε, τρεις φορές, στο Δαν.11:40 έως 45, Ιεζεκιήλ 38 και 39, και τέλος, στην Αποκ. 9:13 έως 21. Ο αγώνας που ξεκίνησε από τον Θεό ενάντια στην εξεγερμένη ανθρωπότητα από την άνοιξη του 2020 είναι του ίδιου τύπου με αυτόν που έδωσε εναντίον του Φαραώ της Αιγύπτου την εποχή του Μωυσή. και το τελικό αποτέλεσμα θα είναι το ίδιο. ο εχθρός του Θεού θα χάσει τη ζωή του εκεί, όπως ο Φαραώ που στην εποχή του είδε τον πρωτότοκο γιο του να πεθαίνει και έχασε τη δική του. Αυτήν την 8η Μαρτίου 2021, σημειώνω ότι αυτή η ερμηνεία δεν εκπληρώθηκε, αλλά ήμουν προετοιμασμένος για αυτήν για περίπου ένα μήνα, έχοντας συνειδητοποιήσει με θεϊκή έμπνευση ότι το 321 ήταν για τον Θεό 320 και ότι, κατά συνέπεια, είχε σχεδιάσει να βρίσει, όχι απλώς την ημέρα της 7ης Μαρτίου 2020, αλλά ολόκληρο το έτος στο οποίο συνδέεται αυτή η καταραμένη ημέρα, εφαρμόζοντας έτσι, για αυτήν την τιμωρία, την αρχή που αναφέρεται στο Αριθμ.14:34: « Όπως σου πήρε σαράντα μέρες για να εξερευνήσεις τη γη, θα τιμωρηθείς για τις ανομίες σου σαράντα χρόνια, ένα χρόνο για κάθε μέρα ".

Αλλά σε αυτή την παρατήρηση, προστίθεται ένα πράγμα. Το ψεύτικο ημερολόγιό μας δεν είναι μόνο λάθος για την αρχή του χρόνου, είναι επίσης λάθος για την ημερομηνία γέννησης του Ιησού Χριστού. Λανθασμένα, τον 5ο <sup>αιώνα</sup>, ο μοναχός Διονύσιος ο Μικρός το τοποθέτησε σε αυτόν του θανάτου του βασιλιά Ηρώδη που πραγματικά συνέβη το – 4 του ημερολογίου του. Σε αυτά τα 4 χρόνια, πρέπει να προσθέσουμε τα « δύο χρόνια » που εκτιμά ο Ηρώδης ως η ηλικία του Μεσσία τον οποίο ήθελε να θανατώσει σύμφωνα με τον Ματθ.2:16: « Τότε ο Ηρώδης, βλέποντας ότι είχε εξαπατηθεί από τον σοφοί, θύμωσε πολύ και έστειλε να σκοτώσουν όλα τα παιδιά από δύο ετών και κάτω που βρίσκονταν στη Βηθλεέμ και σε όλη την επικράτεια της, σύμφωνα με την ημερομηνία που είχε ρωτήσει προσεκτικά από τους σοφούς . Έτσι, όταν μετράει τα χρόνια, ο Θεός προσθέτει 6 χρόνια στη συνηθισμένη μας ψευδή και παραπλανητική ημερομηνία και η γέννηση του Ιησού έγινε την άνοιξη εκείνου του έτους – 6. Ως αποτέλεσμα, το έτος 320 ήταν για αυτόν: 326 και το 17ο Η <sup>κοσμική</sup> επέτειος του έτους μας 2020 ήταν για αυτόν το έτος 2026 από την αληθινή στιγμή της γέννησης του Ιησού Χριστού. Αυτός ο αριθμός 26 είναι ο αριθμός του τετραγράμμου «YHWH», στα εβραϊκά «Yod, Hé, Wav, Hé», με το οποίο ο Θεός ονομάστηκε, μετά την ερώτηση του Μωυσή: « Ποιο είναι το όνομά σου; » ; αυτό, σύμφωνα με την Έξοδο 3:14. Ο μεγάλος δημιουργός Θεός λοιπόν είχε έναν ακόμη λόγο να σημαδέψει με την προσωπική του βασιλική σφραγίδα αυτή τη μέρα που σηματοδοτήθηκε από την παντοδύναμη θεϊκή του κατάρα. και αυτό μέχρι το τέλος του κόσμου. Η μάστιγα της μεταδοτικής ασθένειας που εμφανίστηκε φέτος το 2020 του θεϊκού χρόνου μόλις επιβεβαίωσε τη συνέχεια αυτής της κατάρας που θα λάβει διαφορετικές μορφές τα τελευταία χρόνια της ζωής στον πλανήτη

Γη. Ένας Τρίτος Πυρηνικός Παγκόσμιος Πόλεμος θα σηματοδοτήσει το «τέλος» των «καιρών των εθνών» που ανακοίνωσε ο Ιησούς Χριστός στο Ματθ.24:14: «Αυτά τα καλά νέα της βασιλείας θα κηρυχτούν σε ολόκληρο τον κόσμο, ως μαρτυρία σε όλους έθνη. Τότε θα έρθει **το τέλος**». Αυτό το «τέλος» θα ξεκινήσει με το τέλος της περιόδου χάριτος, η προσφορά της σωτηρίας θα τελειώσει. Μια δοκιμασία πίστης που βασίζεται στον σεβασμό για το άγιο Σάββατο του θα διαχωρίσει οριστικά το στρατόπεδο των «προβάτων» από αυτό των «αιγών» του Ματθ.25:32-33: «Όλα τα έθνη θα συγκεντρωθούν μπροστά του. Θα χωρίσει το ένα από το άλλο, όπως ο βοσκός χωρίζει τα πρόβατα από τις κατσίκες, και θα βάλει τα πρόβατα στο δεξί του χέρι και τα κατσίκια στα αριστερά του». Το διάταγμα ενός νόμου που καθιστά υποχρεωτική την Κυριακή της Ρώμης θα έχει τελικά ως αποτέλεσμα την καταδίκη των αληθινών εκλεκτών αγίων του Ιησού Χριστού σε θάνατο. Αυτή η κατάσταση θα εκπληρώσει αυτά τα λόγια του Δαν.12:7: «Και άκουσα τον άνδρα ντυμένο με λινό, να στέκεται πάνω από τα νερά του ποταμού. σήκωσε το δεξί του χέρι και το αριστερό του χέρι στον ουρανό, και ορκίστηκε σε αυτόν που ζει για πάντα ότι θα είναι σε καιρό και καιρούς και μισό καιρό, **και ότι όλα αυτά θα τελειώσουν όταν η δύναμη του λαού ο άγιος θα σπάσει εντελώς**». Από ανθρώπινη προοπτική, η κατάστασή τους θα είναι απελπιστική και ο θάνατός τους επικείμενος. Τότε είναι που έρχονται στο φως αυτά τα λόγια του Ιησού Χριστού που παρατίθενται στο Ματθ.24:22: «Και αν δεν συντομεύονταν αυτές οι μέρες, κανείς δεν θα σωθεί. αλλά, για χάρη των εκλεκτών, αυτές οι μέρες θα συντομευτούν». Το έτος 6000 θα τελειώσει πριν από τις 3 Απριλίου 2036 του θεϊκού χρόνου, δηλαδή τις 3 Απριλίου 2030 του ψευδούς μας ημερολογίου που έρχεται 2000 χρόνια μετά την ημέρα της σταύρωσης του Ιησού Χριστού που ολοκληρώθηκε τη 14η <sup>ημέρα</sup> μετά την αρχή της άνοιξης 30. Και αυτές οι «**ημέρες**» πρέπει να «**μειωθούν**» ή να μειωθούν. Αυτό σημαίνει ότι η ημερομηνία εφαρμογής του θανατικού διατάγματος θα προηγείται αυτής της ημερομηνίας. Γιατί είναι η κατάσταση έκτακτης ανάγκης που απαιτεί από τον Χριστό να επέμβει άμεσα για να σώσει τους εκλεκτούς του. Πρέπει τότε να λάβουμε υπόψη την προτεραιότητα του Θεού να δοξάσει το πρότυπο του «**χρόνου**» που έδωσε στη γήινη δημιουργία Του. Είναι αυτός που θα εμπνεύσει τους επαναστάτες των τελευταίων ημερών να επιλέξουν μια ημερομηνία που θα ξεπεράσει κατά λίγες μέρες την πρώτη ημέρα της άνοιξης του 2030 πίσω από την οποία κλείνουν τα 6000 χρόνια της επίγειας ιστορίας. Στη συνέχεια παρουσιάζονται δύο πιθανότητες: μια ημερομηνία που θα παραμείνει άγνωστη μέχρι το τέλος ή η 3η Απριλίου 2030 που σηματοδοτεί το μέγιστο δυνατό και πνευματικά σημαντικό όριο. Σκεφτείτε ότι παρά την εξαιρετική σημασία της, η 14η <sup>ημέρα</sup> του έτους της σταύρωσης του Ιησού Χριστού δεν είναι κατάλληλη για να σηματοδοτήσει το τέλος 6000 χρόνων παγκόσμιας ιστορίας, πολύ περισσότερο την αρχή της <sup>7ης</sup> χιλιετίας. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο τοποθετώ την προτίμησή μου και την πίστη μου στην άνοιξη της 21ης Μαρτίου 2030, ημερομηνία της «**συντομευμένης**» προφητικής ώρας της 3ης Απριλίου ή μιας ενδιάμεσης ημερομηνίας. Χαρακτηρισμένη από τη φύση που δημιούργησε ο Θεός, η άνοιξη είναι καθοριστική όταν θέλουμε να μετρήσουμε τα 6000 χρόνια της ανθρώπινης ιστορίας, που γίνεται δυνατό από τη στιγμή που ο Αδάμ και η Εύα αμάρτησαν. Στη βιβλική αφήγηση της Γένεσης, οι ημέρες που προηγήθηκαν αυτής της πρώτης



άνοιξης ήταν αιώνιες ημέρες. Ο χρόνος που μετράει ο Θεός είναι αυτός της χώρας της αμαρτίας και τα 6000 χρόνια που η εβδομάδα προφητεύει ξεκινά με την αρχή της πρώτης άνοιξης και θα τελειώνει με το τέλος ενός τελευταίου χειμώνα. Ήταν μια άνοιξη που άρχισε η αντίστροφη μέτρηση για τα 6000 χρόνια. Λόγω της αμαρτίας, η γη υπέστη μια κλίση του άξονά της 23° 26' και οι διαδοχές των εποχών μπορούσαν να ξεκινήσουν. Στις εβραϊκές αργίες της παλαιάς διαθήκης κυριαρχούν δύο αργίες: το εβδομαδιαίο Σάββατο και το Πάσχα. Αυτές οι δύο γιορτές τοποθετούνται κάτω από το συμβολισμό των αριθμών «7, 14 και 21» των ημερών «7ης, 14ης και 21ης» που αντιπροσωπεύουν τις τρεις φάσεις του σχεδίου της θείας σωτηρίας: Το εβδομαδιαίο θέμα του Σαββάτου της Αποκ. 7 που προφητεύει την ανταμοιβή των εκλεκτών αγίων, για τους «7»: το λυτρωτικό έργο του Ιησού Χριστού που αποτελεί το μέσο προσφοράς αυτής της ανταμοιβής, για τους «14». Σημειώστε ότι στη γιορτή του Πάσχα που διαρκεί 7 ημέρες η 15η και η 21η ημέρα είναι δύο Σάββατα βέβηλης αδράνειας. Και το τριπλό «7» ή «21» υποδηλώνει το τέλος των πρώτων 7000 ετών και την είσοδο στην αιωνιότητα της νέας θείκης δημιουργίας στη γη που ανανεώνεται σύμφωνα με την Αποκ. 21. αυτός ο αριθμός 21 συμβολίζει την τελειότητα (3) της πληρότητας (7) του σχεδίου ζωής που ήταν ο στόχος που επιθυμούσε ο Θεός. Στην Αποκάλυψη 3, τα εδάφια 7 και 14 αντιστοίχως σηματοδοτούν την αρχή και το τέλος του θεσμού των Αντβεντιστών της Έβδομης Ημέρας. εδώ πάλι οι δύο φάσεις του ίδιου αγιασμένου θέματος. Ομοίως, η Αποκ. 7 πραγματεύεται το θέμα της σφράγισης των εκλεκτών Αντβεντιστών και η Αποκ. 14 παρουσιάζει τα μηνύματα των τριών αγγέλων που συνοψίζουν την παγκόσμια αποστολή τους. Έτσι, το έτος 30, το τέλος των 4000 ετών ολοκληρώθηκε την άνοιξη, και για συμβολικούς μόνο λόγους, ο Ιησούς σταυρώθηκε 14 ημέρες μετά την 21η Μαρτίου αυτής της άνοιξης του έτους 30, δηλαδή 36 για τον Θεό. Μέσω αυτών των παραδειγμάτων, επιβεβαιώνει ο Θεός, το «7» του Σαββάτου και το «14» της λύτρωσης των αμαρτιών των εκλεκτών από τον Ιησού Χριστό είναι αχώριστα. Έτσι, όταν στο τέλος, το «7» του Σαββάτου δέχεται επίθεση, ο Χριστός ο Λυτρωτής του «14» πετά προς βοήθειά του για να του δώσει δόξα, οι μέγιστες 14 «ημέρες» που θα χωρίζουν τις δύο ημερομηνίες θα «*συντομούνται*». ή, καταστέλλεται για να σώσει τους τελευταίους εκλεγμένους πιστούς της.

Ξαναδιαβάζοντας τον Ματθ.24, μου φάνηκε ότι το μήνυμα του Χριστού απευθύνεται, ιδιαίτερα, στους μαθητές Του στο τέλος του κόσμου, σε εμάς που ζούμε αυτά τα τελευταία χρόνια. Τα εδάφια 1-14 καλύπτουν τον χρόνο μέχρι την ώρα του «*τέλους*». Ο Ιησούς προφητεύει διαδοχές πολέμων, εμφανίσεις ψευδοπροφητών και την τελική πνευματική ψύξη. Στη συνέχεια, τα εδάφια 15 έως 20, σε διπλή εφαρμογή, αφορούν τόσο την καταστροφή της Ιερουσαλήμ που ολοκληρώθηκε από τους Ρωμαίους το 70 μ.Χ. όσο και την τελική επίθεση των εθνών εναντίον της Εβραϊκής φύσης των εκλεκτών που τηρούν το ιερό Σάββατο του Θεού. Μετά από αυτό, το εδάφιο 21 προφητεύει την τελική «*μεγάλη στενοχώρια*» τους: «*Διότι τότε θα είναι τέτοια μεγάλη στενοχώρια που δεν υπήρξε από την αρχή του κόσμου μέχρι τώρα, και «δεν θα υπάρξει ποτέ*». Σημειώστε ότι αυτή η διευκρίνιση «*και δεν θα υπάρξει ποτέ*» απαγορεύει την εφαρμογή για την εποχή των αποστόλων, γιατί θα αντικρούονταν από τη διδασκαλία του Δαν.12:1. Αυτό σημαίνει ότι και τα δύο αποσπάσματα σχετίζονται με το ίδιο



επίτευγμα στην τελική επίγεια δοκιμασία της πίστης. Στο Δαν.12:1, η έκφραση είναι πανομοιότυπη: « Εκείνη την ώρα θα σηκωθεί ο Μιχαήλ, ο μεγάλος πρίγκιπας, ο υπερασπιστής των παιδιών του λαού σου. και θα είναι καιρός ταραχής, όπως δεν υπήρξε από τότε που υπήρχαν τα έθνη μέχρι εκείνη την εποχή . Εκείνη την ώρα όσοι από τους ανθρώπους σας βρίσκονται γραμμένοι στο βιβλίο θα σωθούν . » Η « τάλαιπωρία » θα είναι τόσο μεγάλη που « οι μέρες » θα πρέπει να « συντομευτούν » σύμφωνα με το εδάφιο 22. Ο στίχος 23 υποδεικνύει το πρότυπο της αληθινής πίστης που δεν αναπτύσσεται στις αυθόρμητες εμφανίσεις του Χριστού στη γη: « Αν τότε είπε, Ιδού, είναι στην έρημο, μην πηγαίνεις εκεί. ιδού, είναι στις κάμαρες, μην το πιστεύετε .» Στην ίδια τελευταία εποχή, ο πνευματισμός θα πολλαπλασιάσει τα « θαύματα » του και τις απατηλές και **σαγηνευτικές του εμφανίσεις** του ψεύτικου Χριστού, που θα υποτάξει κακομαθημένες ψυχές: « Επειδή θα αναστηθούν ψεύτικοι Χριστοί και ψευδοπροφήτες. θα κάνουν μεγάλα θαύματα και θαύματα, σε σημείο να εξαπατήσουν , αν ήταν δυνατόν, ακόμη και τους εκλεκτούς ». το οποίο επιβεβαιώνεται από την Αποκ. 13:14: « Και εξαπάτησε τους κατοίκους της γης με τα σημεία που της δόθηκε για να εργαστεί μπροστά στο θηρίο, λέγοντας στους κατοίκους της γης να κάνουν εικόνα στο θηρίο. που είχε την πληγή του ζίφους και που έζησε . Ο στίχος 27 παραπέμπει στη δυνατή και νικηφόρα εμφάνιση του θείου Χριστού και ο στίχος 28 προφητεύει « τη γιορτή » που προσφέρεται στα αρπακτικά πουλιά μετά την παρέμβασή του. Διότι οι επαναστάτες που θα επιζήσουν μέχρι τον ερχομό του θα εξοντωθούν και θα παραδοθούν στο λιβάδι « στα πουλιά του ουρανού » όπως διδάσκει Αποκ. 19:17-18 και 21.

Συνοψίζω εδώ, όλη αυτή τη νέα κατανόηση της θείας δημιουργίας. Καθιερώνοντας την πρώτη εβδομάδα, ο Θεός καθορίζει την ενότητα της ημέρας που αποτελείται από μια σκοτεινή νύχτα και μια φωτεινή μέρα, ο ήλιος θα τη φωτίσει μόνο από την 4η <sup>ημέρα</sup>. Η νύχτα προφητεύει την εγκαθίδρυση της αμαρτίας στη γη εξαιτίας της μελλοντικής ανυπακοής της Εύας και του Αδάμ. Μέχρι αυτή την πράξη της αμαρτίας, η γήινη δημιουργία εμφανίζει **αιώνια** χαρακτηριστικά . Το αμάρτημα που διαπράχθηκε, τα πράγματα αλλάζουν και μπορεί να ξεκινήσει η αντίστροφη μέτρηση 6000 ετών, γιατί η γη γέρνει στον άξονά της και αρχίζει η αρχή των εποχών. Η καταραμένη από τον Θεό επίγεια δημιουργία παίρνει τότε το **αέναο χαρακτηριστικό της** που γνωρίζουμε. Τα 6000 χρόνια που ξεκίνησαν την πρώτη άνοιξη που σημαδεύτηκε από την αμαρτία θα τελειώσουν την άνοιξη του 6001 με την επιστροφή στη θεία δόξα του Ιησού Χριστού. **Η τελική του έλευση θα πραγματοποιηθεί την « πρώτη ημέρα του πρώτου μήνα » του πρώτου έτους της 7<sup>ης</sup> χιλιετίας .**

Τούτου λεχθέντος, η 7η Μαρτίου 2021, του ψευδούς ανθρώπινου ημερολογίου μας, μόλις χαρακτηρίστηκε θρησκευτικά από μια επίσκεψη του Πάπα Φραγκίσκου σε Χριστιανούς της Ανατολής που διώκονται στο Ιράκ από μουσουλμάνους εξτρεμιστές. Σε αυτή τη συνάντηση, υπενθύμισε στους Μουσουλμάνους ότι είχαν τον ίδιο Θεό, αυτόν του Αβραάμ, και τους θεωρούσε «αδέρφια» του. Αυτά τα λόγια που ευχαριστούν τους δυτικούς απίστευτους δεν είναι λιγότερο μια τεράστια οργή για τον Ιησού Χριστό που έδωσε τη ζωή του ως θυσία για τη συγχώρεση των αμαρτιών των εκλεκτών του. Και αυτή η εισβολή του αρχηγού των «πρώην σταυροφόρων» Καθολικών «Χριστιανών» στην

επικράτειά τους δεν μπορεί παρά να εντείνει την οργή των ισλαμιστών. Αυτή η ειρηνική ενέργεια του πάπα θα επιφέρει επομένως δραματικές συνέπειες που προφητεύτηκε στο Δαν.11:40, την εντατικοποίηση της «σύγκρουσης» του μουσουλμάνου «βασιλιά του νότου» ενάντια στην παπική Ιταλία και τους Ευρωπαίους συμμάχους της. Και σε αυτή την προοπτική, η οικονομική κατάρρευση της Γαλλίας και όλων των δυτικών χωρών χριστιανικής καταγωγής που προκλήθηκε από τους ηγέτες τους, λόγω του ιού Covid-19, θα αλλάξει την ισορροπία δυνάμεων και τελικά θα επιτρέψει την ολοκλήρωση του «Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου» που ωθήθηκε πίσω στο τέλος των τελευταίων 9 ετών που είναι ακόμα μπροστά μας. Εν κατακλείδι, ας θυμηθούμε ότι προκαλώντας την επιδημία λόγω του Covid-19 και των εξελίξεων του, ο Θεός άνοιξε το δρόμο για την κατάρα που έμελλε να χαρακτηρίσει τα τελευταία δέκα χρόνια της ανθρώπινης ιστορίας στη γη.

Η 7η Μαρτίου 2021, ωστόσο, χαρακτηρίστηκε από πράξεις βίας από νέους μεταξύ αντίπαλων συμμοριών και εναντίον των αστυνομικών αρχών σε πολλές πόλεις της Γαλλίας. Αυτό επιβεβαιώνει την πορεία προς μια γενικευμένη αντιπαράθεση. οι θέσεις του καθενός είναι ασυμβίβαστες γιατί είναι ασυμβίβαστες. Αυτή είναι η συνέπεια της σύγκρουσης δύο εκ διαμέτρου αντίθετων πολιτισμών: της δυτικής κοσμικής ελευθερίας ενάντια στην κοινωνία των αφεντικών και των καπώ των νότιων χωρών, επιπλέον παραδοσιακά και εθνικά μουσουλμανικά. Μια τραγωδία ετοιμάζεται σαν τον Covid-19, χωρίς θεραπεία.

Για να ολοκληρώσουμε την παρατήρηση της αποτρόπαιας τάξης που νομιμοποίησε η ανθρωπότητα, πρέπει να σημειώσουμε: την αλλαγή του έτους μετά τον 12ο <sup>μήνα</sup> που φέρει το όνομα του 10ου <sup>μήνα</sup> (Δεκέμβριος), στις αρχές του χειμώνα. η αλλαγή της ημέρας στη μέση της νύχτας (μεσάνυχτα). μόνο η ακριβής και τακτική καταμέτρηση των ωρών παραμένει θετική. Έτσι, η όμορφη θεϊκή τάξη εξαφανίστηκε λόγω της αμαρτίας, αντικαταστάθηκε από μια αμαρτωλή τάξη που θα εξαφανιστεί με τη σειρά της, όταν εμφανιστεί ο ένδοξος δημιουργός Θεός, για τη διευθέτηση των λογαριασμών, δηλαδή στο τέλος των πρώτων έξι χιλιάδων ετών, την άνοιξη του 2030, για τους εξαπατημένους ανθρώπους, ή την άνοιξη του 2036 της αληθινής γέννησης του Κυρίου και Σωτήρα μας Ιησού Χριστού, για τους εκλεκτούς του.

Η καθιερωμένη και παρατηρούμενη αταξία μαρτυρεί τη θεία κατάρα που βαραίνει την ανθρωπότητα. Διότι από την κλίση της γης, ο υπολογισμός του χρόνου έχασε τη σταθερότητα και την κανονικότητά του, οι ώρες της νύχτας και της ημέρας βρίσκονται σε αέναη διαδοχή αύξησης και μείωσης.

Η σειρά με την οποία ο δημιουργός Θεός οργανώνει το σωτήριο του σχέδιο μας αποκαλύπτει περαιτέρω τις πνευματικές προτεραιότητες που προτείνει στον άνθρωπο. Επέλεξε να αποκαλύψει την υπέρτατη αγάπη του δίνοντας τη ζωή του στον Ιησού Χριστό ως λύτρα μετά από 4000 χρόνια ανθρώπινων επίγειων εμπειριών. Κάνοντας αυτό, ο Θεός μας λέει: «Πρώτα, δείξε μου την υπακοή σου και θα σου δείξω την αγάπη μου».

Στη γη, οι άνδρες διαδέχονται ο ένας τον άλλον αναπαράγοντας τους ίδιους καρπούς χαρακτήρα, ωστόσο η γενιά του τελευταίου χρόνου στην οποία

μήκαμε το 2020 παρουσιάζει μια ιδιαιτερότητα. Μετά από 75 χρόνια ειρήνης στην Ευρώπη και μια απίστευτη πρόσφατη εξέλιξη της γενετικής επιστήμης, πολύ λογικά, οι Ευρωπαίοι και τα αποθέματά τους, από τις ΗΠΑ, την Αυστραλία και το Ισραήλ, πίστευαν ότι μπορούσαν να ανταποκριθούν σε όλα τα προβλήματα υγείας, καθώς οι κοινωνίες τους απολυμαίνονται όλο και περισσότερο. Δεν είναι καινούργιο η επίθεση ενός μεταδοτικού ιού, είναι καινούργια η συμπεριφορά των ηγετών των προηγμένων κοινωνιών. Η αιτία αυτής της συμπεριφοράς φόβου είναι η έκθεσή τους στους λαούς της γης μέσω του βομβαρδισμού των μέσων ενημέρωσης, και μεταξύ αυτών των μέσων ενημέρωσης, τα νέα μέσα ή τα κοινωνικά δίκτυα που εμφανίζονται στον ιστό της αράχνης που συνιστά δωρεάν διαδικτυακή επικοινωνία, στα οποία βρείτε περισσότερο ή λιγότερο καθαρούς διαχυτές. Η ανθρωπότητα παγιδεύεται έτσι από τις υπερβολές της ελευθερίας της που πέφτουν ως κατάρα πάνω της. Στις ΗΠΑ και την Ευρώπη, η βία φέρνει αντιμέτωπες τις εθνοτικές κοινότητες. Εκεί, είναι η κατάρα της εμπειρίας της « *Βαβέλ* » που ανανεώνεται. άλλο ένα αναμφισβήτητο θείο μάθημα που δεν μαθεύτηκε, γιατί είναι απόγονος ενός ζευγαριού που μιλούσε απαραίτητα την ίδια γλώσσα, μέχρι που αυτή η ένοχη εμπειρία, που βλέπουμε ακόμα σήμερα, η ανθρωπότητα χωρίζεται από πολλές γλώσσες και διαλέκτους που δημιούργησε ο Θεός και είναι διάσπαρτες σε όλη τη γη . Και ναι, ο Θεός δεν σταμάτησε να δημιουργεί μετά τις πρώτες επτά ημέρες της δημιουργίας. δημιούργησε ακόμα πολλά για να καταριέται και μερικές φορές για να ευλογήσει τους εκλεκτούς του, το μάννα που προσφέρεται στην έρημο, στους γιους του Ισραήλ, είναι ένα παράδειγμα.

Ωστόσο, η ελευθερία βρίσκεται στον πυρήνα της, ένα υπέροχο δώρο από τον Δημιουργό μας. Σε αυτό στηρίζεται η ελεύθερη δέσμευσή μας στον σκοπό της. Και εκεί, πρέπει να παραδεχτούμε, αυτή η ολοκληρωτική ελευθερία συνεπάγεται την ύπαρξη της τύχης επειδή ο Θεός δεν επεμβαίνει με κανέναν τρόπο. μια λέξη που πολλοί πιστοί δεν πιστεύουν καθόλου. Και κάνουν λάθος, γιατί ο Θεός αφήνει ένα μεγάλο μέρος στην τύχη στη δημιουργία του και πρώτα απ' όλα τον ρόλο της διέγερσης μεταξύ των εκλεκτών, της εκτίμησης των αποκαλυπτόμενων ουράνιων κανόνων του. Έχοντας αναγνωρίσει τους εκλεκτούς του, ο Δημιουργός αναλαμβάνει την ευθύνη για να τους οδηγήσει και να τους διδάξει τις αλήθειες του που τους προετοιμάζουν για την αιώνια ουράνια ζωή. Οι δυσμορφίες και τα τέρατα που παρατηρούνται κατά τη γέννηση των ανθρώπινων πλασμάτων αποδεικνύουν τη δράση της τύχης που παράγει γενετικά λάθη στη διαδικασία αναπαραγωγής του είδους με περισσότερο ή λιγότερο σοβαρές συνέπειες. Ο πολλαπλασιασμός των ειδών βασίζεται στην ορμή των αναπαραγωγικών αλυσίδων που δημιουργούν κατά καιρούς σφάλματα συμμόρφωσης. αυτό συμπεριλαμβανομένης της αρχής της κληρονομικότητας ή ανεξάρτητα λόγω της πιθανότητας ζωής. Συνοψίζοντας, αν οφείλω την πίστη μου στην ευκαιρία της ελεύθερης ζωής, οφείλω, αντίθετα, την ανταμοιβή και την τροφή αυτής της πίστης, στην αγάπη του Θεού και στις πρωτοβουλίες που έχουν ήδη αναληφθεί και που συνεχίζει να παίρνει για να με σώσει. .

Στην ιστορία της επίγειας δημιουργίας του , η ημέρα που θα καταραθεί ο Θεός έρχεται πρώτη μέσα στην εβδομάδα. Το πεπρωμένο του είναι γραμμένο: στόχος του θα είναι να « *χωρίσει το φως από το σκοτάδι* ». Επιλεγμένη από

ψεύτικους Χριστιανούς για να αντικρούσει την επιλογή του Θεού που αγιάζει την έβδομη ημέρα, αυτή η πρώτη ημέρα θα έχει εκπληρώσει πλήρως τον ρόλο της ως « σημάδι » του ανυπάκουου στρατοπέδου των επαναστατών στην Αποκ. 13:15. Όσο η πρώτη Κυριακή είναι καταραμένη από τον Θεό, η έβδομη ημέρα το Σάββατο ευλογείται και αγιάζεται από Αυτόν. Και για να κατανοήσουμε αυτή την αντίθεση, πρέπει να αγκαλιάσουμε τη σκέψη του Θεού, που είναι σημάδι αγιασμού από και για αυτόν. Το Σάββατο αφορά την έβδομη ημέρα και αυτός ο αριθμός επτά, «7», συμβολίζει την πληρότητα. Κάτω από αυτόν τον όρο πληρότητα, ο Θεός τοποθετεί τη σκέψη του σκοπού για τον οποίο δημιούργησε τη γήινη διάστασή μας, δηλαδή τη ρύθμιση της αμαρτίας, την καταδίκη της, τον θάνατο και την εξαφάνισή της. Και σε αυτό το σχέδιο, αυτά τα πράγματα θα εκπληρωθούν πλήρως κατά την 7η <sup>χιλιετία</sup> που προφητεύει το εβδομαδιαίο Σάββατο. Γι' αυτό **αυτός ο στόχος είναι πιο σημαντικός για τον Θεό από το μέσο** λύτρωσης με το οποίο θα εξαγοράσει τις ζωές των επίγειων εκλεκτών και που θα επιτύχει αυτοπροσώπως, στον Ιησού Χριστό, με τίμημα φρικτού πόνου.

Εδώ είναι ένας άλλος λόγος για τον οποίο ο Θεός λέει στην Εκκλ. 7:8: « *Το τέλος ενός πράγματος είναι καλύτερο από την αρχή του* ». Στη Γένεση, η διαδοχή στη σειρά «νύχτα-ημέρα» ή « βράδυ-πρωί » επιβεβαιώνει αυτή τη θεϊκή σκέψη. Στο Ησα.14:12, υπό το πρόσχημα του βασιλιά της Βαβυλώνας, ο Θεός είπε στον διάβολο: « *Εδώ έπεσες από τον ουρανό, αστέρα του πρωινού, γιε της αυγής! Ρίχτηκες στο έδαφος, εσύ, ο νικητής των εθνών!* » Η έκφραση με την οποία ο Θεός τον ορίζει, « **πρωινό αστέρι** » υποδηλώνει ότι τον συγκρίνει με τον «ήλιο» του επίγειου μας συστήματος. Ήταν το πρώτο του πλάσμα και κάτω από την κάλυψη του βασιλιά της Τύρου, ο Εζέ.28:12 αφηγείται την αρχική του δόξα: « *Γιε του ανθρώπου, θρήνο για τον βασιλιά της Τύρου! Θα του πεις: Έτσι λέει ο Κύριος Γιαχβέ: Έβαλες τη σφραγίδα στην τελειότητα, ήσουν γεμάτος σοφία, τέλειος στην ομορφιά .* » Αυτή η τελειότητα έπρεπε να εξαφανιστεί, αντικαταστάθηκε από επαναστατική συμπεριφορά που τον έκανε να γίνει ο εχθρός, ο διάβολος και ο αντίπαλος, ο Σατανάς που καταδικάστηκε από τον Θεό επειδή το εδάφιο 15 δηλώνει: « *Ήσασταν τέλειοι στους τρόπους σας, από την ημέρα που ήσασταν δημιουργηθήκατε μέχρι που βρέθηκε ανάμεσά σας η ανομία* ». Έτσι, αυτός που θεωρείτο το « **πρωινό αστέρι** » ώθησε τους άπιστους να τιμήσουν ως θεότητα το «**πρωινό αστέρι**» της θεϊκής δημιουργίας: «ο Ακατάκτητος Ήλιος» θεοποιημένος από τη ρωμαϊκή λατρεία στην οποία λατρεύει ειδωλολατρικά σχεδόν ολόκληρος ο κόσμος της δυτικής χριστιανοσύνης. Ο Θεός γνώριζε, ακόμη και πριν από τη δημιουργία του, ότι αυτός ο πρώτος άγγελος θα επαναστατούσε εναντίον του και παρόλα αυτά τον δημιούργησε. Ομοίως, την ημέρα πριν από το θάνατό του, ο Ιησούς ανακοίνωσε ότι ένας από τους 12 αποστόλους επρόκειτο να τον προδώσει, και μάλιστα είπε στον Ιούδα ευθέως: « *Ό,τι έχεις να κάνεις, κάνε το γρήγορα!* ». Αυτό μας επιτρέπει να καταλάβουμε ότι ο Θεός δεν επιδιώκει να εμποδίσει τα πλάσματά του από το να εκφράσουν τις επιλογές τους, ακόμη και όταν αυτές είναι αντίθετες με τις δικές του. Ο Ιησούς κάλεσε επίσης τους αποστόλους του να τον εγκαταλείψουν αν αυτό ήταν η επιθυμία τους. Αφήνοντας στα πλάσματά του πλήρη ελευθερία να εκφράζονται και να αποκαλύπτουν τη φύση τους, μπορεί να επιλέξει τους εκλεκτούς του για



την αποδεδειγμένη πίστη τους και τελικά να καταστρέψει όλους τους ουράνιους και επίγειους εχθρούς του, τους ανάξιους και τους αδιάφορους.

### Το προπατορικό αμάρτημα

Το υπόλοιπο της πρώτης ημέρας αποκτά τεράστια σημασία στη Χριστιανική μας εποχή γιατί αποτελεί την « *αμαρτία* » που αποκαταστάθηκε από τις 7 Μαρτίου 321 και γιατί γίνεται το σημάδι του στρατοπέδου που ξεσηκώθηκε ενάντια στο αγιασμένο στρατόπεδο του Θεού. Αλλά αυτή η « *αμαρτία* » δεν πρέπει να μας κάνει να ξεχάσουμε την αρχική « *αμαρτία* » που καταδικάζει την ανθρωπότητα σε θάνατο από κληρονομιά από τον Αδάμ και την Εύα. Φωτισμένος από το Πνεύμα, αυτό το θέμα με οδήγησε να ανακαλύψω σημαντικά μαθήματα που κρύβονται στο βιβλίο της Γένεσης. Σε επίπεδο παρατήρησης, το βιβλίο μας αποκαλύπτει την προέλευση της δημιουργίας στα κεφάλαια 1, 2, 3. Η συμβολική σημασία αυτών των αριθμών εξακολουθεί να είναι απόλυτα δικαιολογημένη: 1 = μονάδα. 2 = ατέλεια. 3 = τελειότητα. Αυτό αξίζει μια εξήγηση. Το Gen.1 αφορά τη δημιουργία των πρώτων 6 ημερών. Ο ορισμός τους « *βραδινό πρωί* » θα αποκτήσει νόημα μόνο μετά την αμαρτία και την κατάρα της γης που γίνεται το πεδίο κυριαρχίας του διαβόλου, το οποίο θα είναι το θέμα της Γεν. 3 χωρίς την οποία η έκφραση « *βραδινό πρωί* » δεν έχει νόημα που σημαίνει σε επίγειο επίπεδο. Παρέχοντας την εξήγηση, το κεφάλαιο 3 βάζει τη σφραγίδα της τελειότητας σε αυτή τη θεική αποκάλυψη. Ομοίως, στη Γεν. 2, το θέμα του Σαββάτου της έβδομης ημέρας ή, ακριβέστερα, της υπόλοιπης Θεού και του ανθρώπου την έβδομη ημέρα, παίρνει επίσης το νόημά του μόνο μετά το «προπατορικό αμάρτημα» που διέπραξαν η Εύα και ο Αδάμ στο Γεν.3 που του δίνει τον λόγο ύπαρξης του. Έτσι, παραδόξως, χωρίς την αιτιολόγησή του που δίνεται στη Γεν.3, το αγιασμένο Σάββατο αξίζει το σύμβολο «2» της ατέλειάς του. Από όλα αυτά προκύπτει ότι η γη δημιουργήθηκε από τον Θεό για να προσφερθεί στον διάβολο και τους δαίμονές του, ώστε οι κακοί καρποί της ψυχής τους να υλοποιηθούν και να εμφανιστούν στα μάτια όλων, Θεού, αγγέλων και ανθρώπων, και ότι οι άγγελοι και οι άντρες διαλέγουν την πλευρά τους.

Αυτή η ανάλυση με οδηγεί να επισημάνω ότι η καθιέρωση της έβδομης ημέρας αγιασμένης σε ανάπαυση προφητεύει την κατάρα της επίγειας « αμαρτίας » που καθιερώθηκε στη Γεν.3, επειδή η ίδια η γη είναι καταραμένη από τον Θεό, και επομένως είναι μόνο από τη στιγμή του θανάτου και η διαδικασία του το χτυπά, ο χρόνος των έξι χιλιάδων ετών και τα χίλια χρόνια της έβδομης χιλιετίας αποκτούν ένα νόημα, μια εξήγηση, μια δικαίωση. Είναι σκόπιμο να σημειωθεί αυτό: πριν από τη γήινη δημιουργία, στον ουρανό, η σύγκρουση ήδη φέρνει το στρατόπεδο του διαβόλου ενάντια στο στρατόπεδο του Θεού, αλλά μόνο ο θάνατος του Ιησού Χριστού θα κάνει τις ατομικές επιλογές οριστικές. που θα γίνει ορατό με την εκδίωξη από τον ουρανό των επαναστατών που καταδικάστηκαν από τότε να πεθάνουν στην επίγεια δημιουργία. Τώρα, στον παράδεισο, ο Θεός δεν οργάνωσε τις ζωές των αγγέλων σε εναλλαγές « *βραδινό πρωινού* », αυτό γιατί ο ουρανός αντιπροσωπεύει τον αιώνιο κανόνα του. αυτό που θα επικρατήσει και θα συνεχίσει για τους εκλεκτούς του αιώνια. Αντιμέτωποι

με αυτά τα δεδομένα: τι γίνεται με τη γη πριν από την αμαρτία; Εκτός από τις εναλλαγές « βράδυ-πρωί », ο κανόνας του είναι και αυτός του ουρανού, προφανώς η ζωή εκτυλίσσεται σε έναν αιώνιο κανόνα. βίγκαν ζώα, βίγκαν άνθρωποι και χωρίς θάνατο που θα είναι ο μισθός της αμαρτίας, οι μέρες ακολουθούν μέρες και θα μπορούσε να διαρκέσει για πάντα.

Αλλά στη Γεν.2, ο Θεός μας αποκαλύπτει τη σειρά του για την ώρα της εβδομάδας που τελειώνει την έβδομη ημέρα με ανάπαυση για τον Θεό και για τον άνθρωπο. Αυτή η λέξη ανάπαυση προέρχεται από το ρήμα «παύω» και ισχύει για το έργο που κάνει ο Θεός καθώς και για τα έργα που κάνουν οι άνθρωποι. Μπορείτε να καταλάβετε, πριν από την αμαρτία, ούτε ο Θεός ούτε οι άνθρωποι μπορούσαν να αισθάνονται κουρασμένοι. Το σώμα του Αδάμ δεν υπέφερε καμία πάθηση, κόπωση ή πόνο κανενός είδους. Τώρα, οι επταήμερες εβδομάδες διαδέχονταν η μία την άλλη και αναπαράγονταν σαν ένας αιώνιος κύκλος, με τη διαφορά ότι οι διαδοχές του « βραδινού πρωινού » σημάδεψαν τη διαφορά με τον ουράνιο κανόνα της βασιλείας του Θεού. Αυτή η διαφορά λοιπόν είχε σκοπό να αποκαλύψει προφητικά ένα πρόγραμμα που σχεδίασε ο μεγάλος δημιουργός Θεός. Ακριβώς όπως η γιορτή του «Γιομ Κιπούρ» ή «Ημέρα της Εξιλέωσης» ανανεωνόταν κάθε χρόνο μεταξύ των Εβραίων και προφήτευε το τέλος της αμαρτίας μέσω της εξιλέωσής της που ολοκληρώθηκε με τον θάνατο του Ιησού Χριστού, έτσι και το εβδομαδιαίο Σάββατο προφητεύει τον ερχομό του έβδομου χιλιετία, όταν ο Θεός και οι εκλεκτοί του θα εισέλθουν σε πραγματική ανάπαυση επειδή οι επαναστάτες θα έχουν πεθάνει και η κακία θα έχει νικηθεί. Ωστόσο, οι εκλεκτοί εξακολουθούν να ενδιαφέρονται για την « αμαρτία » αφού με τον Χριστό πρέπει να κρίνουν τις « αμαρτίες » και τους αμαρτωλούς, που εκείνη την ώρα θα κοιμούνται σε θανάσιμο ύπνο. Γι' αυτό, όπως και οι έξι προηγούμενες ημέρες, η έβδομη τίθεται κάτω από το σημάδι της « αμαρτίας » που καλύπτει και αφορά τις επτά ημέρες ολόκληρης της εβδομάδας. Και μόνο στις αρχές της όγδοης χιλιετίας, αφού οι αμαρτωλοί έχουν αναλωθεί στη « φωτιά του δεύτερου θανάτου », θα αρχίσει η αιωνιότητα χωρίς « αμαρτία » στην ανανεωμένη γη. Εάν οι επτά ημέρες χαρακτηρίζονται από αμαρτία και προφητεύουν 7000 χρόνια, η καταμέτρηση αυτών των 7000 ετών μπορεί να ξεκινήσει μόνο με την καθιέρωση της αμαρτίας που αποκαλύφθηκε στη Γεν.3. Έτσι, οι επίγειες μέρες χωρίς αμαρτία δεν είναι στον κανόνα και τη λογική της διαδοχής « βραδινό πρωί » ή « σκοτεινό φως » και αφού αυτή η ώρα είναι χωρίς « αμαρτία », δεν μπορεί να εισέλθει στα 7000 χρόνια που έχουν προγραμματιστεί και προφητευτεί για την « αμαρτία » . " μέχρι την επταήμερη εβδομάδα.

Αυτή η διδασκαλία υπογραμμίζει τη σημασία αυτής της δράσης που ο Θεός αποδίδει στον Ρωμαϊκό παπισμό στο Δαν.7:25: « θα σχηματίσει το σχέδιο για να αλλάξει τους καιρούς και τον νόμο ». Η « αλλαγή των καιρών » που καθιέρωσε ο Θεός έχει ως αποτέλεσμα την αδυναμία ανακάλυψης του προφητικού χαρακτήρα του εβδομαδιαίου Σαββάτου του « νόμου » του Θεού. Και αυτό έκανε η Ρώμη από τον Κωνσταντίνο Α΄ από τις 7 Μαρτίου 321, παραγγέλλοντας την εβδομαδιαία ανάπαυση την πρώτη ημέρα αντί για την έβδομη. Ακολουθώντας τη ρωμαϊκή εντολή, ο αμαρτωλός δεν απελευθερώνεται από την αρχική « αμαρτία » που κληρονόμησε από τον Αδάμ και την Εύα, αλλά επιπλέον αναλαμβάνει μια



επιπλέον « *αμαρτία* », αυτή τη φορά εκούσια, η οποία αυξάνει την ενοχή του προς τον Θεό.

Η χρονική σειρά « *απόγευμα πρωί* » ή « *σκοτεινό φως* » είναι μια έννοια που επέλεξε ο Θεός και η υπακοή σε αυτήν την επιλογή ευνοεί και εξουσιοδοτεί την πρόσβαση στο προφητικό μυστήριο της Βίβλου. Τίποτα δεν αναγκάζει τον άνθρωπο να υιοθετήσει αυτή την επιλογή και η απόδειξη είναι ότι η ανθρωπότητα επέλεξε να σηματοδοτήσει την αλλαγή της ημέρας τα μεσάνυχτα, δηλαδή 6 ώρες μετά το ηλιοβασίλεμα της άνοιξης. που προφητεύει το στρατόπεδο εκείνων που ξυπνούν πολύ αργά για την ένδοξη επιστροφή του Χριστού, του Νυμφίου στην παραβολή των δέκα παρθένων. Τα λεπτά μηνύματα που έδωσε ο Θεός είναι επομένως πέρα από τη διανοητική του εμβέλεια. Αλλά για τους εκλεκτούς του, η τάξη του θείου χρόνου φωτίζει όλες τις προφητείες του και ιδιαίτερα αυτή της Αποκάλυψης στην αρχή της οποίας ο Ιησούς παρουσιάζεται ως « *το άλφα και το ωμέγα* », « *αρχή ή αρχή και τέλος* ». Κάθε μέρα που περνά στη ζωή μας προφητεύει το σχέδιο του Θεού το οποίο συνοψίζει στις Γεν. 1, 2 και 3, αφού η « *νύχτα* » ή το « *σκοτάδι* » αντιπροσωπεύει τις έξι βέβηλες ημέρες που παρουσιάζονται στη Γεν. 1, ενώ η θεϊκή ανάπαυση που καθιερώθηκε στη Γεν. 2 αναγγέλλει την « *ελαφριά* » ώρα. Σύμφωνα με αυτή την αρχή, σύμφωνα με τον Δαν.8:14, η εποχή της χριστιανικής εποχής χωρίζεται σε δύο μέρη: μια εποχή πνευματικού « *σκότους* » μεταξύ του 321, όταν καθιερώνεται η « *αμαρτία* » κατά του Σαββάτου, και του 1843 όπου Ο χρόνος του « *φωτός* » ξεκινά για τους εκλεκτούς από αυτή την ημερομηνία μέχρι την επιστροφή του Ιησού Χριστού την άνοιξη του 2030 όπου, όπως στη Γεν.3, στον Παντοδύναμο δημιουργό Θεό, έρχεται να κρίνει μεταξύ των εκλεκτών και των επαναστάτες, « *πρόβατα και κατσίκια* », όπως έκρινε ανάμεσα στο « *φίδι, τη γυναίκα και τον Αδάμ* ». Ομοίως, στην Αποκάλυψη, τα θέματα των « *Επιστολών προς τις επτά Εκκλησίες, των επτά σφραγίδων και των επτά σαλπύγγων* » προφητεύουν « *σκοτάδι* » για τις πρώτες έξι και θείο « *φως* » για τον έβδομο και τελευταίο βαθμό καθενός από αυτά τα θέματα. . Είναι τόσο αλήθεια που το 1991, η επίσημη άρνηση αυτού του τελευταίου «φωτός» από τον θεσμικό Αντβεντισμό, το φως που μου έχει δώσει ο Ιησούς από το 1982, τον οδήγησε να του πει, στην Επιστολή προς τη « *Λαοδίκεια* » στην Αποκ.3. :17: « *Επειδή λες: είμαι πλούσιος, είμαι πλούσιος και δεν έχω ανάγκη από τίποτα, και επειδή δεν ξέρεις ότι είσαι άθλιος, άθλιος, φτωχός, τυφλός και γυμνός,...* ». Οι επίσημοι Αντβεντιστές έχουν ξεχάσει αυτό το απόφθεγμα που δίνεται στο 1 Πέτρου 4:17: « *Διότι αυτή είναι η ώρα που θα αρχίσει η κρίση για τον οίκο του Θεού. Τώρα, αν ξεκινήσει από εμάς, ποιο θα είναι το τέλος όσων δεν υπακούουν στο ευαγγέλιο του Θεού;* » Το ίδρυμα λειτουργεί από το 1863 και ο Ιησούς ευλόγησε την ίδρυσή του την εποχή της « *Φιλαδέλφειας* », το 1873. Σύμφωνα με τη θεία αρχή « *βραδινό πρωί* » ή « *ελαφρύ σκοτάδι* », η τελευταία και η έβδομη εποχή συμβολίζεται με το όνομα « *Λαοδίκεια* ». επρόκειτο να είναι μια εποχή μεγάλου θεϊκού « *φωτός* » και το παρόν έργο αποτελεί απόδειξη αυτού, ένα μεγάλο « *φως* » ήρθε πράγματι να φωτίσει τα προφητευμένα μυστήρια, σε αυτήν την τελευταία εποχή, εις βάρος του επίσημου θεσμού των Αντβεντιστών παγκόσμιος. Το όνομα « *Λαοδίκεια* » είναι δικαιολογημένο αφού σημαίνει «κρίσιμοι άνθρωποι ή άνθρωποι της κρίσης». Όσοι δεν ανήκουν ή δεν ανήκουν πλέον στον Κύριο είναι καταδικασμένοι να

συμμετάσχουν στους υποστηρικτές της «ημέρας της καταραμένης από τον Θεό». Δείχνονται ανίκανοι να μοιραστούν με τον Θεό τη δίκαιη καταδίκη του για τη ρωμαϊκή «Κυριακή», το Σάββατο δεν θα τους φαίνεται πλέον τόσο σημαντικό όσο στον ευλογημένο καιρό του βαπτίσματος τους. Ένα μήνυμα που έδωσε ο Ιησούς Χριστός στην υπηρέτρια του Έλεν Γ. Γουάιτ, στο βιβλίο της «Early Writings» και στο πρώτο της όραμα, μετέφρασε αυτή την κατάσταση ως εξής: «έχασαν την όρασή τους, και τον στόχο, και τον Ιησού... Βυθίστηκαν στο πονηρός κόσμος και δεν τους ξαναδούμε ποτέ».

Η Γένεση 2 προφητεύει την ώρα του « φωτός » και αυτό το κεφάλαιο της Γένεσης ξεκινά με τον **αγιασμό** της « **έβδομης ημέρας** ». Τελειώνει με αυτό το εδάφιο 25: « *Ο άντρας και η γυναίκα του ήταν και οι δύο γυμνοί, και δεν ντρεπόταν* ». Η σύνδεση μεταξύ αυτών των δύο θεμάτων δείχνει ότι η ανακάλυψη της φυσικής τους γυμνότητας θα είναι η συνέπεια του καταλογισμού της « *αμαρτίας* » που θα διαπράξουν και η οποία αφηγείται στη Γεν.3, εμφανίζεται έτσι ως η αιτία ενός θνητού πνευματικού γυμνού. Συγκρίνοντας αυτή τη διδασκαλία με αυτή της « *Λαοδίκειας* », βρίσκουμε το Σάββατο που σχετίζεται με την « *αμαρτία* » που κάνει κάποιον « *γυμνό* ». Σε αυτό το τελευταίο πλαίσιο, η πρακτική του Σαββάτου δεν αρκεί πλέον για τη διατήρηση της χάρης του Χριστού, διότι προσφέροντας το πλήρες προφητικό φως του στις επίσημες αρχές των Αντβεντιστών μεταξύ 1982 και 1991, η απαίτηση του Ιησού Χριστού έχει αυξηθεί και το θέλει αυτό. εποχή που με την άσκηση του ιερού Σαββάτου του ο εκλεκτός άξιος της χάρης του δίνει το ενδιαφέρον του, τον χρόνο του, τη ζωή του και ολόκληρη την ψυχή του για τις αποκαλύψεις του που προφήτευσαν στο Δανιήλ και στην Αποκάλυψη . αλλά και σε όλη την αποκαλυφθείσα Βίβλο που αποτελεί τους « *δύο μάρτυρες* » της σύμφωνα με την Αποκ. 11:3.

## **Η μαρτυρία του Θεού που δόθηκε στη γη**

Όσο σημαντικό κι αν είναι, η επίσκεψη του Θεού στην ανθρωπότητα με τη μορφή του Ιησού Χριστού δεν πρέπει να μας κάνει να ξεχάσουμε την προηγούμενη επίσκεψή Του την εποχή του Μωυσή. Διότι σε αυτό το μακρινό πλαίσιο ο Θεός του αποκάλυψε τις απαρχές της επίγειας διάστασης. Και ως αποκάλυψη που δόθηκε από τον Θεό, η αφήγηση της Γένεσης είναι εξίσου σημαντική με αυτή της Αποκάλυψης που αποκαλύφθηκε στον απόστολο Ιωάννη. Η μορφή που επέλεξε ο Θεός για να οργανώσει την επίγεια ζωή προφητεύει το σχέδιο αγάπης του για τα πλάσματα στα οποία δίνει πλήρη ελευθερία, ώστε να ανταποκριθούν στην αγάπη του και να ζήσουν μαζί του αιώνια ή να την απορρίψουν και να εξαφανιστούν στο τίποτα του θανάτου, σύμφωνα με τους όρους της σωτήριας προσφοράς του.

Εάν ο Αδάμ δημιουργήθηκε μόνος, πρώτον, είναι επειδή παρουσιάζεται ως « *η εικόνα του Θεού* (Γεν.1:26-27)» αναζητώντας αγάπη από ένα ελεύθερο αντίστοιχο στην εικόνα του, γιατί όλο το χρόνο της προηγούμενης αιωνιότητας του ήταν η απόλυτη μοναξιά. Αυτό του έγινε αφόρητο σε σημείο που ήταν έτοιμος να υποστεί τις συνέπειες της ελευθερίας που επρόκειτο να δώσει στα

ζωντανά του πλάσματα. Η δημιουργία της Εύας από ένα από τα πλευρά του Αδάμ, ενώ είναι βυθισμένος σε θανάσιμο ύπνο, προφητεύει τη δημιουργία της Εκκλησίας του, του Εκλεκτού που αποτελείται από τους πιστούς εκλεκτούς του, τον καρπό που θερίστηκε από την εξιλέωση του θανάτου του στον Ιησού Χριστό. Αυτό δικαιολογεί τον ρόλο του « βοηθού » που αποδίδει ο Θεός στη γυναίκα που προήλθε από αυτόν και της οποίας το όνομα Εύα σημαίνει « ζωή ». Η Εκλεκτή θα « ζει » αιώνια και στη γη, έχει την κλήση να προσφέρει στον Θεό τη « βοήθειά » της για να συνεργαστεί ανθρώπινα στην ολοκλήρωση του έργου της που στοχεύει να εγκαθιδρύσει τέλεια κοινή και αδιατάρακτη αγάπη στα αιώνια σύμπαντά της.

Το αμάρτημα της ανυπακοής εισέρχεται στην ανθρωπότητα μέσω της Εύας ή μέσω του συμβόλου της « γυναίκας » των εκλεκτών της που θα κληρονομήσουν αυτό το προπατορικό αμάρτημα. Επίσης, όπως ο Αδάμ, από αγάπη για την Εύα, στον Ιησού Χριστό, ο Θεός γίνεται άνθρωπος για να μοιραστεί και να φέρει στη θέση του Εκλεκτού του, τη θανάσιμη τιμωρία που αξίζουν οι αμαρτίες της. Η ιστορία της Γένεσης είναι επομένως τόσο μια ιστορική μαρτυρία που αποκαλύπτει την καταγωγή μας και τις περιστάσεις τους, όσο και μια προφητική μαρτυρία που αποκαλύπτει τη σωτήρια αρχή του μεγάλου στοργικού εγχειρήματος του παντοδύναμου δημιουργού Θεού.

Μετά τις πρώτες έξι ημέρες της δημιουργίας που αναφέρονται στη Γένεση 1, έξι ημέρες που προφήτευσαν τα έξι χιλιάδες χρόνια που ο Θεός είχε κρατήσει για την επιλογή των επίγειων εκλεκτών, στη Γένεση 2, κάτω από την εικόνα ενός αιώνιου Σαββάτου, η έβδομη απεριόριστη ημέρα θα ανοίξει για την υποδοχή οι αποδεδειγμένα και επιλεγμένοι εκλεκτοί.

Ο Θεός γνωρίζει από την αρχή την έκβαση του έργου του, τα ονόματα των εκλεκτών του που θα εμφανιστούν στη διάρκεια των έξι χιλιάδων ετών. Είχε όλη τη δύναμη και την εξουσία να κρίνει και να καταστρέψει τους επαναστάτες αγγέλους χωρίς να χρειάζεται να δημιουργήσει τη γήινη διάστασή μας. Αλλά ακριβώς επειδή σέβεται τα πλάσματα του, που τον αγαπούν και που αγαπά, οργανώνει μια καθολική διαδήλωση στη γη που δημιουργήθηκε για αυτόν τον σκοπό.

Ο Θεός εξυψώνει πάνω από όλα, την αρχή της αλήθειας. Όπως ανακοινώθηκε στο Ψαλ.51:6, ο Ιησούς ορίζει τους εκλεκτούς του ως « αναγεννημένους » ή « γεννημένους από την αλήθεια », ώστε να μπορούν να συμμορφωθούν με το πρότυπο της θείας αλήθειας. Σύμφωνα με το εδάφιο Ιωάννης 18:37, ο ίδιος ήρθε για να « δώσει μαρτυρία για την αλήθεια » και παρουσιάζεται στην Αποκ. 3:14 με το όνομα « Αληθινός ». Αυτή η εξύψωση και εξύμνηση της αρχής της αλήθειας έρχεται σε **απόλυτη αντίθεση** με την αρχή του ψεύδους και οι δύο αρχές παίρνουν πολλαπλές μορφές. Η αρχή του ψέματος σαηνεύει συνεχώς τους κατοίκους της γης σε όλη την ιστορία της. Στη σύγχρονη εποχή, το ψέμα έχει γίνει ο κανόνας της ύπαρξης. Υιοθετείται με τον όρο « μπλόφα » στο μυαλό των εμπορικών συναλλαγών, αλλά παρ' όλα αυτά είναι ο καρπός του διαβόλου, « πατέρας του ψέματος » σύμφωνα με τον Ιωάννη 8:44. Σε θρησκευτικό επίπεδο, τα ψέματα εμφανίζονται με τη μορφή πολλαπλών διαφορετικών θρησκευτικών απομιμήσεων ανάλογα με τους συγκεκριμένους λαούς και μέρη στη γη. Και η χριστιανική πίστη έχει γίνει η ίδια η τέλεια εικόνα της « σύγχυσης » (= Βαβέλ) τόσο πολλές είναι οι σκοτεινές απομιμήσεις της.

Το ψέμα διδάσκεται επιστημονικά. Διότι σε αντίθεση με την αυταρχική προσέγγισή της, η επιστημονική σκέψη είναι ανίκανη να παράσχει πραγματική απόδειξη για τις εξελικτικές της θεωρίες για τα είδη και για τα εκατομμύρια και δισεκατομμύρια χρόνια που οι επιστήμονές της αποδίδουν στην ύπαρξη της γης. Σε αντίθεση με αυτή την επιστημονική σκέψη, η μαρτυρία του δημιουργού Θεού προσφέρει πολλές αποδείξεις της πραγματικότητάς του, γιατί η επίγεια ιστορία μαρτυρεί τις πράξεις του, των οποίων η πλημύρα των υδάτων αποτελεί το πρώτο παράδειγμα, που πιστοποιείται από την παρουσία θαλάσσιων απολιθωμάτων στις πεδιάδες και ακόμα και στις κορυφές των ψηλότερων βουνών της γης. Σε αυτή τη φυσική μαρτυρία προστίθεται η μαρτυρία που άφησε η ανθρώπινη ιστορία, η ζωή του Νώε, η ζωή του Αβραάμ, η απελευθέρωση των Εβραίων από την αιγυπτιακή σκλαβιά και η γέννηση του εβραϊκού λαού, ζωντανοί αυτόπτες μάρτυρες της ιστορίας του μέχρι την εποχή του συντέλεια; Υπάρχει επίσης η μαρτυρία αυτοπτών μαρτύρων των αποστόλων του Ιησού Χριστού που είδαν τα θαύματά του, τη σταύρωση και την ανάστασή του. Αυτό σε σημείο που τους άφησε ο φόβος του θανάτου και ακολούθησαν το μονοπάτι του μαρτυρίου, τον Δάσκαλό τους και το Πρότυπο Ιησού από τη Ναζαρέτ.

Προκαλώντας αυτή τη λέξη «μαρτύριο» πρέπει εδώ να ανοίξω μια εξήγηση.

### **Σημείωση: μην συγχέετε το μαρτύριο με την τιμωρία**

Τα δύο πράγματα έχουν την ίδια εξωτερική εμφάνιση και επομένως μπορούν εύκολα να συγχέονται. Ωστόσο, αυτή η σύγχυση έχει σοβαρές συνέπειες αφού η τιμωρητική ενέργεια κινδυνεύει να καταλογιστεί στον αληθινά εκλεκτό του Θεού και αντίστροφα το παιδί του διαβόλου μπορεί να καταλογιστεί σε μαρτύριο για έναν πολύ απατηλό Θεό. Έτσι, για να δούμε καθαρά, πρέπει να λάβουμε υπόψη την ακόλουθη ανάλυση που ξεκινά από αυτή την αρχή. Αρχικά, ας θέσουμε το ερώτημα: τι είναι το μαρτύριο; Αυτή η λέξη προέρχεται από το ελληνικό «martus» που σημαίνει: μάρτυρας. Τι είναι μάρτυρας; Είναι αυτός που αναφέρει πιστά ή όχι όσα έχει δει, ακούσει ή όσα έχει καταλάβει για ένα θέμα. Το θέμα που μας ενδιαφέρει εδώ είναι τα θρησκευτικά, και ανάμεσα σε αυτούς που

μαρτυρούν για τον Θεό, υπάρχουν αληθινοί και ψευδείς μάρτυρες. Το σίγουρο είναι ότι ο Θεός κάνει τη διαφορά μεταξύ των δύο. Η αλήθεια είναι γνωστή σε αυτόν και την ευλογεί γιατί από την πλευρά του, αυτός ο αληθινός μάρτυρας προσπαθεί να φανεί πιστός ασκώντας σε « έργα » όλη του την αποκαλυπτόμενη αλήθεια και επιμένει σε αυτό το μονοπάτι μέχρι την αποδοχή της αλήθειας. Και αυτός ο θάνατος είναι αυθεντικό μαρτύριο, γιατί η ζωή που προσφέρθηκε στον θάνατο ήταν σύμφωνη με το πρότυπο της αγιότητας που απαιτούσε ο Θεός για την εποχή του. Εάν η προσφερόμενη ζωή δεν είναι σε αυτή τη συμμόρφωση, τότε δεν είναι μαρτύριο, είναι μια τιμωρία που χτυπά ένα ζωντανό ον που παραδίδεται στον διάβολο για την καταστροφή του, επειδή δεν ωφελείται από την προστασία και την ευλογία του Θεού. Ανάλογα με τη συμμόρφωση με το πρότυπο της αλήθειας που απαιτείται από τον Θεό για κάθε εποχή, η αναγνώριση του «μαρτυρίου» θα βασίζεται στη γνώση μας για τη θεία κρίση που αποκαλύπτεται στις προφητείες της που στοχεύουν στον καιρό του τέλους. που είναι ο στόχος και το αντικείμενο αυτής της εργασίας.

Είναι σημαντικό να κατανοήσουμε ότι η αλήθεια δεν έχει την ικανότητα να μετατρέψει ένα επαναστατικό μυαλό. Η εμπειρία του πρώτου κτιστού αγγέλου, που ονομάστηκε από τον Θεό, ο Σατανάς, από την ανταρσία του, το αποδεικνύει. Η αλήθεια είναι μια αρχή προς την οποία φυσικά θα έλκονται οι εκλεκτοί, όσοι την αγαπούν και είναι έτοιμοι να πολεμήσουν δίπλα στον Θεό στον Ιησού Χριστό, το ψέμα που τον βλάπτει.

Συμπερασματικά, η Θεία Αποκάλυψη χτίζεται προοδευτικά πάνω από έξι χιλιάδες χρόνια εμπειριών και μαρτυριών που έζησαν στις καλύτερες και στις χειρότερες συνθήκες. Ένας χρόνος έξι χιλιάδων ετών μπορεί να φαίνεται σύντομος, αλλά για τον άνθρωπο που δίνει πραγματικό ενδιαφέρον μόνο για τα χρόνια της ζωής του, είναι στην πραγματικότητα ένας αρκετά μεγάλος χρόνος που επιτρέπει στον Θεό να εκτείνεται σε αιώνες, και πιο συγκεκριμένα σε έξι χιλιάδες χρόνια , τις διαφορετικές φάσεις των επιτευγμάτων του παγκόσμιου έργου του. Αποκλειστικά στον Ιησού Χριστό, ο Θεός δίνει στους εκλεκτούς του στο τέλος του χρόνου, σχετικά με τα μυστήρια και τα έργα του, μια σαφή κατανόηση που επιφυλάσσεται για αυτόν τον έσχατο καιρό.

### **Γένεση: μια ζωτικής σημασίας προφητική περίληψη**

Σε αυτή την κατανόηση, η αφήγηση της Γένεσης παραδίδει τα θεμελιώδη κλειδιά για τις βιβλικές προφητείες του Δανιήλ και της Αποκάλυψης. και χωρίς αυτά τα κλειδιά, αυτή η κατανόηση είναι αδύνατη. Αυτά τα πράγματα θα ανακαλούνται όταν χρειαστεί, κατά τη διάρκεια της προφητικής μελέτης, αλλά από εδώ και πέρα πρέπει να γνωρίζουμε ότι οι λέξεις « *βαθύς, θάλασσα, γη,*



γυναίκα », θα φέρουν μια συγκεκριμένη ιδέα της θείας σκέψης στην αποκάλυψή της «Αποκάλυψη». Συνδέονται με τρία διαδοχικά στάδια της επίγειας δημιουργίας. « Η άβυσσος » αναφέρεται στον πλανήτη Γη πλήρως καλυμμένο με νερό χωρίς ζωή. Στη συνέχεια, τη δεύτερη μέρα, αυτή του διαχωρισμού των στοιχείων, η «θάλασσα », ως συνώνυμο και σύμβολο του θανάτου, θα κατοικηθεί μόνο από θαλάσσια ζώα την 5η <sup>ημέρα</sup>. Το περιβάλλον του είναι εχθρικό για τα ανθρώπινα όντα που έχουν δημιουργηθεί για να αναπνέουν αέρα. « Η γη » βγαίνει από τη «θάλασσα » και επίσης θα κατοικηθεί την πέμπτη ημέρα από ζώα και τέλος, την έκτη ημέρα, από « ο άντρας που σχηματίστηκε κατ' εικόνα Θεού » και « η γυναίκα » που θα σχηματιστεί σε ένα ανθρώπινο πλευρό. Μαζί, ο άνδρας και η γυναίκα θα κυφορήσουν δύο παιδιά. Ο πρώτος « Άβελ », τύπος του πνευματικού εκλεκτού ( Άβελ = Πατέρας είναι Θεός) θα σκοτωθεί από ζήλια από τον γέροντά του « Κάιν », τύπο του σαρκικού, υλιστή ανθρώπου (=απόκτημα) προφητεύοντας έτσι το πεπρωμένο του τυπικού. ο εκλεκτός, ο Ιησούς Χριστός και οι εκλεκτοί του, που θα υποφέρουν και θα πεθάνουν ως μάρτυρες εξαιτίας των «Κάιν», των Εβραίων, των Καθολικών και των Προτεσταντών, όλων των «εμπόρων του ναού», των οποίων οι διαδοχικές και επιθετικές ζήλιες επιδεικνύονται και επιτεύχθηκε σε όλη τη γήινη ιστορία. Το μάθημα λοιπόν που δίνει το Πνεύμα του Θεού είναι το εξής: από την « άβυσσο » αναδύονται διαδοχικά « η θάλασσα και η γη » σύμβολα **ψεύτικων** χριστιανικών θρησκειών που οδηγούν στην απώλεια ψυχών. Για να ορίσει την Εκλεγμένη του συνέλευση, της δίνει τη λέξη « γυναίκα » που είναι, αν είναι πιστή στον Θεό της, η « Γυναίκα », του « αρνιού », μια εικόνα σύμβολο του ίδιου του Χριστού που προφητεύτηκε με τη λέξη « άνδρας » ( ο Αδάμ ). Αν είναι άπιστη, παραμένει « γυναίκα », αλλά παίρνει την εικόνα της « πόρνης ». Όλα αυτά θα επιβεβαιωθούν στη λεπτομερή μελέτη που παρουσιάζεται σε αυτή την εργασία και η ζωτική σημασία τους θα γίνει εμφανής. Μπορείτε εύκολα να καταλάβετε, το 2020, τα γεγονότα που προφητεύτηκαν στις προφητείες του Δανιήλ και της Αποκάλυψης, ως επί το πλείστον, έχουν ήδη εκπληρωθεί στην ιστορία, και είναι γνωστά στους ανθρώπους. Αλλά δεν αναγνωρίστηκαν για τον πνευματικό ρόλο που τους έδωσε ο Θεός. Οι ιστορικοί σημειώνουν ιστορικά γεγονότα, αλλά μόνο οι προφήτες του Θεού μπορούν να τα ερμηνεύσουν.

## Πίστη και δυσπιστία



Από τη φύση τους, τα ανθρώπινα όντα, από την καταγωγή τους, είναι πιστού τύπου. Αλλά η πίστη δεν είναι πίστη. Ο άνθρωπος ανέκαθεν πίστευε στην ύπαρξη του Θεού ή των θεοτήτων, ανώτερων πνευμάτων τα οποία έπρεπε να υπηρετούν και τα οποία έπρεπε να ευχαριστήσουν για να μην υποστούν ζημιά που προκλήθηκε από τον θυμό τους. Αυτή η φυσική πεποίθηση επεκτάθηκε από αιώνες σε αιώνες και χιλιετίες σε χιλιετίες μέχρι τη σύγχρονη εποχή, όπου οι επιστημονικές ανακαλύψεις κατέλαβαν τον εγκέφαλο του δυτικού ανθρώπου που από τότε έγινε άπιστος και άπιστος. Σημειώστε ότι αυτή η αλλαγή χαρακτηρίζει κυρίως άτομα χριστιανικής καταγωγής. Γιατί την ίδια εποχή, στην Ανατολή, την Άπω Ανατολή και την Αφρική, παρέμειναν οι πεποϊθήσεις σε αόρατα πνεύματα. Αυτό εξηγείται από υπερφυσικές εκδηλώσεις που μαρτυρούν οι άνθρωποι που ασκούν αυτές τις θρησκευτικές τελετές. Στην Αφρική, σαφείς αποδείξεις για την ύπαρξη αόρατων πνευμάτων απαγορεύουν τη δυσπιστία. Αλλά αυτό που δεν γνωρίζουν αυτοί οι άνθρωποι είναι ότι τα πνεύματα που εκδηλώνονται δυναμικά ανάμεσά τους είναι στην πραγματικότητα δαιμονικά πνεύματα που απορρίπτονται από τον Θεό δημιουργό όλης της ζωής και καταδικάζονται σε θάνατο σε δοκιμασία. Αυτοί οι άνθρωποι δεν είναι άπιστοι, ούτε άπιστοι, όπως οι Δυτικοί, αλλά το αποτέλεσμα είναι το ίδιο, αφού υπηρετούν δαίμονες που τους παρασύρουν και τους κρατούν υπό την τυραννική κυριαρχία τους. Η θρησκευτικότητά τους είναι του ειδωλολατρικού ειδωλολατρικού τύπου που χαρακτηρίζει την ανθρωπότητα από τις απαρχές της. Η Εύα ήταν το πρώτο του θύμα.

Στη Δύση, η απιστία είναι πραγματικά αποτέλεσμα επιλογής, γιατί λίγοι άνθρωποι αγνοούν τη χριστιανική τους καταγωγή. Και μεταξύ των υπερασπιστών της δημοκρατικής ελευθερίας, υπάρχουν άνθρωποι που παραθέτουν λόγια από την Αγία Γραφή, μαρτυρώντας έτσι ότι δεν αγνοούν την ύπαρξή της. Δεν αγνοούν τα ένδοξα γεγονότα για τα οποία μαρτυρεί για τον Θεό, και ωστόσο, επιλέγουν να μην τα λάβουν υπόψη. Είναι αυτός ο τύπος απιστίας που το Πνεύμα αποκαλεί απιστία και που είναι η απόλυτη επαναστατική αντίθεση στην αληθινή πίστη. Γιατί αν λάβει υπόψη του τις αποδείξεις που του δίνει η ζωή σε όλη τη γη και ιδιαίτερα στις υπερφυσικές εκδηλώσεις των αφρικανικών λαών, ο άνθρωπος δεν έχει καμία δυνατότητα να δικαιολογήσει τη δυσπιστία του. Οι υπερφυσικές ενέργειες που πραγματοποιούνται από δαίμονες καταδικάζουν επομένως τη δυτική απιστία. Ο δημιουργός Θεός δίνει επίσης απόδειξη της ύπαρξής του, ενεργώντας δυναμικά μέσω φαινομένων που παράγονται από τη φύση υποκείμενες σε αυτόν. σεισμοί, ηφαιστειακές εκρήξεις, καταστροφικά παλιρροιακά κύματα, θανατηφόρες επιδημίες, αλλά όλα αυτά τώρα λαμβάνουν επιστημονικές εξηγήσεις που συγκαλύπτουν και καταστρέφουν τη θεϊκή προέλευση. Στο μάτι, αυτόν τον μεγάλο εχθρό της πίστης, προστίθεται η επιστημονική εξήγηση που πείθει τον ανθρώπινο εγκέφαλο και τον ενθαρρύνει στις επιλογές του που τον οδηγούν στην καταστροφή του.

Τι περιμένει ο Θεός από τα πλάσματά του; Ανάμεσά τους θα επιλέξει εκείνους που εγκρίνουν τις αντιλήψεις του για τη ζωή, που ασπάζονται δηλαδή τις σκέψεις του. Η πίστη θα είναι το μέσο, αλλά όχι ο στόχος. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η « πίστη χωρίς έργα », την οποία πρέπει να φέρει, λέγεται ότι είναι « νεκρή » στο Ιάκωβος 2:17. Γιατί αν υπάρχει αληθινή πίστη, υπάρχει και ψεύτικη

πίστη. Το σωστό και το λάθος κάνουν όλη τη διαφορά και ο Θεός δεν έχει κανένα πρόβλημα να προσδιορίσει την υπακοή για να τη διακρίνει από την ανυπακοή. Σε κάθε περίπτωση, παραμένει ο μόνος κριτής του οποίου η γνώμη θα κρίνει το αιώνιο μέλλον καθενός από τα πλάσματά του , αφού ο στόχος της επιλογής του είναι μοναδικός και η προσφορά του για αιώνια ζωή αποκτάται αποκλειστικά μέσω του Ιησού Χριστού. Το πέραςμα στη γη δικαιολογείται μόνο για να προσφέρει τη δυνατότητα αυτής της επιλογής των αιώνιων εκλεκτών. Η πίστη δεν είναι ο καρπός τρομερών προσπαθειών και θυσιών, αλλά ο καρπός μιας φυσικής κατάστασης που αποκτά ή όχι το πλάσμα από τη γέννησή του. Όταν όμως υπάρχει, πρέπει να τρέφεται από τον Θεό, αλλιώς πεθαίνει και εξαφανίζεται.

Η αληθινή πίστη είναι κάτι σπάνιο. Διότι σε αντίθεση με την παραπλανητική όψη της επίσημης χριστιανικής θρησκείας, δεν αρκεί να τοποθετήσουμε έναν σταυρό πάνω από τον τάφο ενός πλάσματος για να του ανοίξουν οι πόρτες του ουρανού. Και το επισημαίνω αυτό επειδή φαίνεται να παραβλέπεται, ο Ιησούς είπε στο Ματθ.7:13-14: *« Μπειτε από τη στενή πύλη. Διότι πλατιά είναι η πύλη και πλατιά είναι η οδός που οδηγεί στην καταστροφή , και πολλοί είναι αυτοί που εισέρχονται από αυτήν . Αλλά στενή είναι η πύλη και στενός είναι ο δρόμος που οδηγεί στη ζωή , και λίγοι είναι αυτοί που τη βρίσκουν. »* Αυτή η διδασκαλία επιβεβαιώνεται περαιτέρω στη Βίβλο στο παράδειγμα της εκτόπισης των Εβραίων στη Βαβυλώνα, αφού ο Θεός βρίσκει άξιους για την εκλογή του τον Δανιήλ και τους τρεις συντρόφους του και πέντε ισχυρούς βασιλιάδες. και ο Ιεζεκιήλ που ζει σε αυτή την εποχή. Στη συνέχεια διαβάζουμε στον Ιεζ.14:13-20: *« Γιε ανθρώπου, αν μια χώρα αμαρτήσει εναντίον μου διαπράττοντας απιστία, και απλώσω το χέρι μου εναντίον της, αν της σπάσω το ραβδί του ψωμιού, αν έστειλα πείνα. πάνω του, αν κατέστρεψα ανθρώπους και θηρία από αυτό, και υπήρχαν ανάμεσά του αυτοί οι τρεις άνδρες, **ο Νώε, ο Δανιήλ και ο Ιώβ** , θα έσωζαν τις ψυχές τους με τη δικαιοσύνη τους, λέει ο Κύριος Γιαχβέ. Αν προκαλούσα άγρια θηρία να περιφέρονται στη χώρα που θα την ερήμωσε, αν γινόταν μια έρημος όπου κανείς δεν θα περνούσε εξαιτίας αυτών των θηρίων, και υπήρχαν αυτοί οι τρεις άντρες ανάμεσά της, θα ήμουν ζωντανός! Λέει ο Κύριος Γιαχβέ, **δεν θα έσωζαν γιους ή κόρες, αλλά μόνο αυτοί θα σώθηκαν** και η γη θα γινόταν έρημος. *Ή αν έφερα το σπαθί εναντίον αυτής της γης, αν έλεγα: Αφήστε το σπαθί να τρέξει στη γη! Αν εξόντωζα ανθρώπους και θηρία, και υπήρχαν αυτοί οι τρεις άνδρες ανάμεσά του, θα ήμουν ζωντανός! λέει ο Κύριος Γιαχβέ, **δεν θα σώσουν γιους ή κόρες, αλλά μόνο θα σωθούν** . Ή αν έστειλα μια πληγή σε αυτή τη γη, αν έχυσα την οργή μου εναντίον της μέσω της θνητότητας, για να εξοντώσω από αυτήν ανθρώπους και θηρία, και ανάμεσά της ήταν **ο Νώε, ο Δανιήλ και ο Ιώβ, είμαι ζωντανός! Λέει ο Κύριος Γιαχβέ, δεν θα έσωζαν γιους ή κόρες, αλλά με τη δικαιοσύνη τους θα έσωζαν τις ψυχές τους.** »* Έτσι μαθαίνουμε ότι την εποχή της πλημμύρας των υδάτων, μόνο ο Νώε βρέθηκε άξιος σωτηρίας ανάμεσα στους οκτώ ανθρώπους που προστατεύει η κιβωτός.*

Ο Ιησούς είπε περαιτέρω στο Ματθ.22:14: *« Γιατί πολλοί είναι καλεσμένοι, αλλά λίγοι εκλεκτοί. »* Ο λόγος εξηγείται απλώς από το υψηλό επίπεδο αγιότητας που απαιτεί ο Θεός που θέλει να πάρει την πρώτη θέση στην καρδιά μας ή τίποτα. Η συνέπεια αυτής της απαίτησης είναι αντίθετη με την ουμανιστική σκέψη για τον κόσμο που τοποθετεί τον άνθρωπο πάνω από όλα. Ο απόστολος Ιάκωβος μας

προειδοποίησε για αυτή την αντίθεση, λέγοντάς μας: « *Μοιχοί! Δεν ξέρετε ότι η αγάπη του κόσμου είναι εχθρότητα κατά του Θεού ; Αυτός που θέλει λοιπόν να είναι φίλος του κόσμου κάνει τον εαυτό του εχθρό του Θεού .* » Ο Ιησούς μας λέει ξανά στο Ματθ.10:37: « *Αυτός που αγαπά ο πατέρας του ή η μητέρα του περισσότερο από μένα δεν είναι άξιος μου, και αυτός που αγαπά ο γιος του ή η κόρη του περισσότερο από εμένα δεν μου αξίζει* ». Επίσης, αν, όπως εγώ, προσκαλέσετε έναν φίλο να ανταποκριθεί σε αυτό το θρησκευτικό κριτήριο που απαιτεί ο Ιησούς Χριστός, μην εκπλαγείτε αν σας αποκαλεί φανατικό. Αυτό συνέβη σε μένα, και τότε κατάλαβα ότι είχα μόνο τον Ιησού ως αληθινό μου φίλο . αυτόν, « τον Αληθινό » της Αποκ. 3:7. Θα σε ονομάσουμε και φονταμενταλιστή, γιατί δείχνεις να είσαι ειλικρινής απέναντι στον Θεό, νομικός, γιατί αγαπάς και τιμάς τον ιερότερο νόμο του μέσω της υπακοής σου. Αυτό θα είναι, εν μέρει, το ανθρώπινο τίμημα που πρέπει να πληρώσουμε για να ευχαριστήσουμε τον Κύριο Ιησού, τόσο αντάξιο της αυτοθυσίας μας και της πλήρους αφοσίωσής μας που απαιτεί.

Η πίστη μάς επιτρέπει να λαμβάνουμε από τον Θεό τις μυστικές του σκέψεις μέχρι να ανακαλύψουμε το μέγεθος του καταπληκτικού του έργου. Και για να κατανοήσει το συνολικό του έργο, ο εκλεκτός πρέπει να λάβει υπόψη του την ουράνια ζωή των αγγέλων που προηγήθηκε της επίγειας εμπειρίας. Διότι σε αυτήν την ουράνια κοινωνία, η διαίρεση των πλασμάτων και η επιλογή των καλών αγγέλων πιστών στον Θεό δεν έγιναν με πίστη στον σταυρωμένο Χριστό ή με την απόρριψή του όπως θα συνέβαινε στη γη. Αυτό επιβεβαιώνει ότι σε παγκόσμιο επίπεδο, η σταύρωση του Χριστού που έμεινε αναμάρτητος είναι για τον Θεό **το μέσο** καταδίκης του διαβόλου και των οπαδών του και ότι στη γη, η πίστη στον Ιησού Χριστό αντιπροσωπεύει **το μέσο** που επέλεξε ο Θεός για να έχει την αγάπη που νιώθει για τον εκλεκτό που τον αγαπούν και τον εκτιμούν. **Ο σκοπός** αυτής της επίδειξης της ολοκληρωτικής αυτοθυσίας του ήταν να μπορέσει να καταδικάσει νομικά σε θάνατο επαναστατημένα ουράνια και επίγεια πλάσματα που δεν συμμερίζονται την αίσθηση της ύπαρξής του. Και ανάμεσα στα επίγεια πλάσματά του, επιλέγει εκείνους που αγκαλιάζουν τις σκέψεις του, εγκρίνουν τις πράξεις και τις κρίσεις του, επειδή είναι ικανοί να μοιραστούν την αιωνιότητα του. Στο τέλος, θα έχει λύσει το πρόβλημα που δημιουργεί η ελευθερία που δόθηκε σε όλα τα ουράνια και γήινα πλάσματά του, γιατί χωρίς αυτήν την ελευθερία, η αγάπη των εκλεκτών του πλασμάτων θα ήταν άχρηστη και ακόμη και αδύνατη. Πράγματι, χωρίς ελευθερία, το πλάσμα δεν είναι παρά ένα ρομπότ, με αυτοματοποιημένη συμπεριφορά. Αλλά το τίμημα της ελευθερίας θα είναι, στο τέλος, η εξόντωση επαναστατημένων πλασμάτων του ουρανού και της γης.

Δίνεται λοιπόν η απόδειξη ότι η πίστη δεν στηρίζεται σε ένα απλό: « *Πίστεψε στον Κύριο Ιησού και θα σωθείς* ». Αυτές οι βιβλικές λέξεις βασίζονται σε αυτό που υποδηλώνει το ρήμα «πιστεύω», δηλαδή την υπακοή στους θεϊκούς νόμους που χαρακτηρίζουν την αληθινή πίστη. Για τον Θεό, ο στόχος είναι να βρει πλάσματα που Τον υπακούουν από αγάπη. Βρήκε μερικούς ανάμεσα στους ουράνιους αγγέλους και ανάμεσα στα επίγεια ανθρώπινα πλάσματα του, επέλεξε

μερικούς και θα συνεχίσει να επιλέγει μερικούς μέχρι το τέλος του χρόνου της χάριτος.

### **Φαγητό για τον κατάλληλο καιρό**

Όπως το ανθρώπινο σώμα χρειάζεται τροφή για να παρατείνει τη ζωή του, η πίστη που παράγεται στο πνεύμα του χρειάζεται επίσης την πνευματική του τροφή. Κάθε ανθρώπινο ον που είναι ευαίσθητο στην επίδειξη αγάπης που δόθηκε από τον Θεό στον Ιησού Χριστό νιώθει την επιθυμία να κάνει με τη σειρά του κάτι για αυτόν. Πώς όμως μπορούμε να κάνουμε κάτι που τον ευχαριστεί αν δεν ξέρουμε τι περιμένει από εμάς; Είναι η απάντηση σε αυτό το ερώτημα που θα αποτελέσει την τροφή της πίστης μας. Διότι « *χωρίς πίστη είναι αδύνατο να ευαρεστηθείς ο Θεός* » σύμφωνα με την Εβρ. 11:6. Αλλά αυτή η πίστη πρέπει ακόμα να γίνει ζωντανή και ευχάριστη για 'αυτόν από τη συμμόρφωσή της με τις προσδοκίες του. Γιατί ο Κύριος ο Θεός Παντοδύναμος είναι ο Τελειωτής και ο Κριτής του. Πλήθος χριστιανών πιστών λαχταρούν να έχουν μια καλή σχέση με τον Θεό του ουρανού, αλλά αυτή η σχέση παραμένει αδύνατη επειδή η πίστη τους δεν έχει τραφεί σωστά. Η απάντηση στο πρόβλημα μας δίνεται στους Ματθ.24 και 25. Ο Ιησούς εστιάζει τη διδασκαλία του στις τελευταίες μέρες μας που λίγο πριν από τη δεύτερη εμφάνισή του, αυτή τη φορά, στη δόξα της θεότητάς του. Το περιγράφει πολλαπλασιάζοντας τις εικόνες σε παραβολές: παραβολή της συκιάς, στο Ματθ. 24:32 έως 34. παραβολή του νυχτερινού κλέφτη, στο Ματθ.24:43 έως 51. Παραβολή των δέκα παρθένων, στο Ματθ. 25:1 έως 12. παραβολή των ταλάντων, στο Ματθ. 25:13 έως 30. παραβολές των προβάτων και των κατσίκων, στο Ματθ. 25:31 έως 46. Μεταξύ αυτών των παραβολών, η αναφορά του « *φαγητού* » εμφανίζεται δύο φορές: στην παραβολή του νυχτοκλέφτη και σε αυτή των προβάτων και των κατσίκων επειδή, παρά το όταν ο Ιησούς λέει, « *Πείνασα και μου δώσατε να φάω* », μας μιλάει για πνευματική τροφή, χωρίς την οποία πεθαίνει η πίστη του ανθρώπου. « *Διότι ο άνθρωπος δεν θα ζήσει μόνο με ψωμί, αλλά με κάθε λόγο που βγαίνει από το στόμα του Θεού* . Ματθ.4:4». Ο σκοπός της τροφής της πίστης είναι να τον προστατεύσει από τον « *δεύτερο θάνατο* » της Αποκ. 20, που κάνει κάποιον να χάσει το δικαίωμα να ζει αιώνια.

Ως μέρος αυτού του προβληματισμού, στρέψτε το βλέμμα και την προσοχή σας σε αυτήν την παραβολή του νυχτερινού κλέφτη:

Εδ.42: « *Να προσέχετε, λοιπόν, γιατί δεν ξέρετε ποια μέρα θα έρθει ο Κύριός σας* ».

Το θέμα της επιστροφής του Ιησού Χριστού ορίζεται και η «αναμονή» του θα προκαλέσει μια πνευματική αφύπνιση στις Ηνωμένες Πολιτείες της Βόρειας Αμερικής, μεταξύ 1831 και 1844. Ονομάζεται «Αντβεντισμός», τα μέλη αυτού του κινήματος είναι τα ίδια-ορισμένα. από τους συγχρόνους τους με τον όρο «Αντβεντιστές»: λέξη προέρχεται από το λατινικό «adventus» που σημαίνει: έλευση.

Υ.43: « *Να το ξέρετε καλά, αν ο κύριος του σπιτιού ήξερε σε ποια νυχτερινή σκοπιά πρέπει να έρθει ο κλέφτης, θα έβλεπε και δεν θα επέτρεπε να διαρρήξουν το σπίτι του* ».

Σε αυτό το εδάφιο, ο « κύριος του σπιτιού » είναι ο μαθητής που περιμένει τον Ιησού να επιστρέψει και ο « κλέφτης » αναφέρεται στον ίδιο τον Ιησού. Μέσω αυτής της σύγκρισης, ο Ιησούς μας δείχνει το πλεονέκτημα να γνωρίζουμε την ημερομηνία της επιστροφής του. Μας ενθαρρύνει λοιπόν να το ανακαλύψουμε και το άκουσμα των συμβουλών του θα εξαρτήσει τη σχέση μας μαζί του.

Εδ.44: « *Γι' αυτό να είστε έτοιμοι κι εσείς, γιατί ο Υιός του Ανθρώπου έρχεται σε ώρα που δεν σκέφτεστε* ».

Διόρθωσα , σε αυτόν τον στίχο, τον μέλλοντα χρόνο των ρημάτων γιατί στην πρωτότυπη ελληνική γλώσσα, αυτά τα ρήματα είναι σε ενεστώτα. Πράγματι, αυτά τα λόγια είπε ο Ιησούς στους σύγχρονους μαθητές του που τον αμφισβητούν για αυτό το θέμα. Ο Κύριος, στον καιρό του τέλους, θα χρησιμοποιήσει αυτό το «Αντβεντιστικό» θέμα για να κοσκινίσει τους Χριστιανούς δοκιμάζοντάς τους την προφητική πίστη. Για το σκοπό αυτό, θα οργανώσει διαδοχικά με την πάροδο του χρόνου, τέσσερις «Αντβεντιστικές» προσδοκίες. κάθε φορά δικαιολογείται από νέο φωτισμό που δίνεται από το Πνεύμα, τα τρία πρώτα που αφορούν τα προφητικά κείμενα του Δανιήλ και της Αποκάλυψης.

Υ.45: « *Ποιος είναι λοιπόν ο πιστός και συνετός υπηρέτης, τον οποίο ο κύριός του έθεσε πάνω στο λαό του, για να τους δώσει τροφή την κατάλληλη στιγμή;* »

Προσέξτε να μην κάνετε λάθος στην κρίση σας, γιατί η « τροφή » για την οποία γίνεται λόγος σε αυτό το εδάφιο βρίσκεται αυτή τη στιγμή μπροστά στα μάτια σας. Ναι, είναι αυτό το έγγραφο στο οποίο έδωσα το όνομα «Εξηγήστε τον Δανιήλ και την Αποκάλυψη» που αποτελεί αυτή την πνευματική « τροφή » απαραίτητη για να θρέψετε την πίστη σας, επειδή παρέχει, από τον Ιησού Χριστό, όλες τις απαντήσεις στα ερωτήματα που μπορείτε εύλογα να κάνετε , και πέρα από αυτές τις απαντήσεις, απροσδόκητες αποκαλύψεις, όπως η αληθινή ημερομηνία της επιστροφής του Ιησού Χριστού που μας δεσμεύει μέχρι την άνοιξη του 2030 στην τέταρτη και τελευταία «Αντβεντιστική» «αναμονή».

Ανησυχώντας προσωπικά από αυτό το εδάφιο, παρουσιάζω αυτό το έγγραφο, τον καρπό της πίστης μου στον Θεό της αλήθειας και της σύνεσής μου, γιατί δεν θέλω να εκπλαγώ από την επιστροφή του Ιησού Χριστού. Ο Ιησούς εδώ αποκαλύπτει το σχέδιό του για το τέλος του χρόνου. Έχει σχεδιάσει για αυτή τη φορά, « τροφή » που είναι κατάλληλη για να θρέψει την πίστη των εκλεκτών του που πιστά περιμένουν την ένδοξη επιστροφή του. Και αυτή η « τροφή » είναι προφητική.



V.46: « *Μακάριος είναι εκείνος ο δούλος, τον οποίο ο κύριός του, όταν φτάσει, θα βρει να το κάνει!* »

Το πλαίσιο της ένδοξης επιστροφής του επιβεβαιώνεται εδώ, είναι αυτό της τέταρτης «Αντβεντιστικής» προσδοκίας. Ο συγκεκριμένος υπηρέτης είναι πράγματι ήδη πολύ χαρούμενος που γνωρίζει την αποκαλυπτόμενη σκέψη του Θεού, την κρίση του για την πίστη των ανθρώπων. Αλλά αυτή η μακαριότητα θα επεκταθεί και θα αφορά όλους εκείνους που, λαμβάνοντας αυτό το τελευταίο θείο φως, θα το διαδώσουν και θα το μοιραστούν με τους εκλεκτούς που είναι διάσπαρτοι σε όλη τη γη, μέχρι την αποτελεσματική επιστροφή του Ιησού Χριστού.

V.47: « *Σας λέω αλήθεια, θα το εδραιώσει πάνω σε όλα του τα υπάρχοντα.* »

Τα αγαθά του Κυρίου θα αφορούν, μέχρι την επιστροφή του, πνευματικές αξίες. Και ο υπηρέτης γίνεται για τον Ιησού, ο φύλακας του πνευματικού του θησαυρού. ο αποκλειστικός θεματοφύλακας των χρησμών του και το αποκαλυφθέν φως του. Αφού διαβάσετε ολόκληρο αυτό το έγγραφο, θα μπορείτε να δείτε ότι δεν υπερβάλλω δίνοντας στη βιβλική προφητική του αποκάλυψη το όνομα «θησαυρός». Τι άλλο όνομα θα μπορούσα να δώσω σε μια αποκάλυψη που προστατεύει από τον « *δεύτερο θάνατο* » και ανοίγει το δρόμο προς την αιώνια ζωή; Γιατί διαλύει και εξαφανίζει το ενδεχόμενο της αμφιβολίας που είναι μοιραίο για την πίστη και τη σωτηρία.

V.48: « *Αλλά αν είναι ένας κακός υπηρέτης, που λέει μέσα του: Ο κύριός μου καθυστερεί να έρθει,* »

Η ζωή που δημιούργησε ο Θεός είναι δυαδικού τύπου. Όλα έχουν το απόλυτο αντίθετό τους. Και ο Θεός παρουσίασε στους ανθρώπους δύο μονοπάτια, δύο μονοπάτια για να καθοδηγήσουν τις επιλογές τους: *ζωή και καλό, θάνατος και κακό. το σιτάρι και το άχυρο? το πρόβατο και το κατσίκι , το φως και το σκοτάδι .* Σε αυτό το εδάφιο, το Πνεύμα στοχεύει τον κακό υπηρέτη, αλλά έναν υπηρέτη παρ' όλα αυτά, που δηλώνει την ψεύτικη πίστη που δεν τρέφεται από τον Θεό και πάνω απ' όλα, την ψεύτικη χριστιανική πίστη που καταλήγει να φτάσει και να αφορά την ίδια την πίστη των Αντβεντιστών, στην εποχή μας του τέλους. . Χωρίς να λαμβάνει πλέον φως από τον Ιησού Χριστό επειδή αρνήθηκε αυτό που του παρουσιάστηκε μεταξύ 1982 και 1991 και το οποίο ανήγγειλε τον ερχομό του για το 1994, αυτός ο Αντβεντισμός παρήγαγε έναν καρπό κακίας που είχε ως αποτέλεσμα την ακτινοβολία του αγγελιοφόρου του Θεού τον Νοέμβριο του 1991. Σημειώστε ότι ο Ιησούς αποκαλύπτει τις κρυμμένες σκέψεις της καρδιάς: « *Ο οποίος λέει μέσα του* ». Επειδή οι εμφανίσεις εξωτερικής θρησκευτικής συμπεριφοράς είναι εξαιρετικά απατηλές. Ο θρησκευτικός φορμαλισμός αντικαθιστά την αληθινή ζωντανή πίστη γεμάτη ζήλο για την αλήθεια.

V.49: « *... αν αρχίσει να δέρνει τους συντρόφους του, αν φάει και πίνει με τους μεθυσμένους,* »

Η εικόνα είναι λίγο αναμενόμενη μέχρι σήμερα, αλλά η ακτινοβολία εκφράζει, ξεκάθαρα, σε καιρούς ειρήνης, την αντίθεση και τον αγώνα που εκφράζουν και προηγούνται της πραγματικής δίωξης που θα επέλθει. είναι απλά θέμα χρόνου. Από το 1995, ο θεσμικός Αντβεντισμός « *τρώει και πίνει με μεθυστους* » σε βαθμό που έχει συνάψει συμμαχία με Προτεστάντες και

Καθολικούς συνάπτοντας την οικουμενική συμμαχία. Διότι στην Αποκ. 17:2, στοχεύοντας την Καθολική πίστη που ονομάζεται « Βαβυλώνα η Μεγάλη », και την Προτεσταντική πίστη που ονομάζεται « γη », το Πνεύμα λέει: « **Μαζί της οι βασιλιάδες της γης παραδόθηκαν στην πορνεία , και είναι από το κρασί της πορνείας του που οι κάτοικοι της γης μέθυσαν.** »

V.50: « ...ο κύριος αυτού του υπηρέτη θα έρθει μια μέρα που δεν περιμένει, και σε μια ώρα που δεν ξέρει, »

Η συνέπεια της απόρριψης του φωτός σχετικά με την τρίτη προσδοκία των Αντβεντιστών, και η ημερομηνία 1994, εμφανίζεται τελικά με τη μορφή άγνοιας του χρόνου της αληθινής επιστροφής του Ιησού Χριστού, δηλαδή της τέταρτης αντβεντιστικής προσδοκίας του θεϊκού έργου. Αυτή η άγνοια είναι η συνέπεια της ρήξης της σχέσης με τον Ιησού Χριστό, οπότε μπορούμε να συμπεράνουμε το εξής: οι Αντβεντιστές που βρίσκονται σε αυτή την τραγική κατάσταση δεν είναι πλέον στα μάτια του Θεού ή, κατά την κρίση του, «Αντβεντιστές» .

V.51: « ...θα τον κάνει κομμάτια και θα του δώσει τη μερίδα του με **τους υποκριτές** : θα υπάρξει κλάμα και τρίξιμο των δοντιών. »

Η εικόνα εκφράζει την οργή που θα προκαλέσει ο Θεός στους ψεύτικους υπηρέτες που τον πρόδωσαν. Σημειώνω σε αυτό το εδάφιο τον όρο « **υποκριτές** » με τον οποίο το Πνεύμα προσδιορίζει τους ψεύτικους Χριστιανούς στο Δαν.11:34, αλλά απαιτείται μια ευρύτερη ανάγνωση για να κατανοήσουμε το πλαίσιο της εποχής που στοχεύει η προφητεία, η οποία περιλαμβάνει τους στίχους 33 και 35: « **Και ο σοφότερος από αυτούς θα διδάξει τους πολλούς. Υπάρχουν κάποιοι που θα υποκύψουν για λίγο στο σπαθί και τη φλόγα, στην αιχμαλωσία και τη λεηλασία. Την ώρα που θα υποκύψουν, θα βοηθηθούν λίγο, και πολλά θα τους ενώσει από υποκρισία. Μερικοί από τους σοφούς θα πέσουν, για να εξαγνιστούν, να εξαγνιστούν και να ασπρίσουν, **μέχρι τον καιρό του τέλους** , γιατί δεν θα έρθει παρά στον καθορισμένο καιρό. »Ο « **πονηρός δούλος** » είναι λοιπόν πράγματι αυτός που προδίδει τις προσδοκίες του Θεού, του Κυρίου του, και εντάσσεται « **μέχρι τον καιρό του τέλους** », στο στρατόπεδο των « **υποκριτών** ». Μοιράζεται, από τότε, μαζί τους, την οργή του Θεού που τους χτυπά μέχρι την τελευταία κρίση, όπου εκμηδενίζονται , καταναλώνονται στη « **λίμνη του πυρός** » που δίνει « **τον δεύτερο θάνατο** » οριστικά, σύμφωνα με την Αποκ. 20: 15: « **Όποιος δεν βρέθηκε γραμμένος στο βιβλίο της ζωής, ρίχτηκε στη λίμνη της φωτιάς** ».**

## Η Αποκαλυμμένη Ιστορία της Αληθινής Πίστεως

### Η αληθινή πίστη

Υπάρχουν πολλά πράγματα να πούμε για το θέμα της αληθινής πίστης, αλλά ήδη προτείνω αυτήν την πτυχή που μου φαίνεται ότι είναι προτεραιότητα. Όποιος θέλει να δημιουργήσει μια σχέση με τον Θεό πρέπει να γνωρίζει ότι η αντίληψή του για τη ζωή στη γη και στον ουρανό είναι το άκρο αντίθετο από το σύστημά μας που έχει δημιουργηθεί στη γη, το οποίο είναι χτισμένο σε υπερήφανες και πονηρές σκέψεις εμπνευσμένες από τον Θεό, τον εχθρό του και των αληθινών εκλεκτών του. Ο Ιησούς μας έδωσε τον τρόπο να αναγνωρίσουμε την αληθινή πίστη: « **Από τους καρπούς τους θα τους γνωρίσετε . Μαζεύουμε σταφύλια από αγκάθια ή σύκα από γαϊδουράγκαθα;** (Ματθ.7:16)». Με βάση αυτή τη δήλωση, να είστε βέβαιοι ότι όλοι όσοι διεκδικούν το όνομά του και που δεν παρουσιάζουν, την ευγένειά του, τη βοηθητικότητά του, την αυτοθυσία του, το πνεύμα της θυσίας του, την αγάπη του για την αλήθεια και τον ζήλο του για υπακοή στις εντολές του Θεού, ποτέ δεν υπήρξαν και δεν θα είναι ποτέ υπηρέτες

του. Αυτό μας διδάσκει το Α' Κορ. 13 ορίζοντας το χάρισμα της αληθινής αγιότητας. αυτό που απαιτείται από τη δίκαιη κρίση του Θεού: εδάφιο 6: « *δεν χαιρέται με την αδικία, αλλά χαιρέται για την αλήθεια* ».

Πώς μπορούμε να πιστέψουμε ότι ο διωκόμενος και ο διώκτης κρίνονται από τον Θεό με τον ίδιο τρόπο; Ποια είναι η ομοιότητα μεταξύ του Ιησού Χριστού, που σταυρώθηκε οικειοθελώς, και της Ρωμαϊκής παπικής Ιεράς Εξέτασης ή του Ιωάννη Καλβίνου, που υπέβαλε σε βασανιστήρια άνδρες και γυναίκες μέχρι το θάνατό τους; Για να μην δούμε τη διαφορά, πρέπει να αγνοήσουμε τις λέξεις που εμπνέονται από βιβλικές γραφές. Αυτό συνέβαινε, πριν η Βίβλος διαδοθεί σε όλο τον κόσμο, αλλά επειδή ήταν διαθέσιμη παντού στη γη. ποιες δικαιολογίες μπορούν να δικαιολογήσουν τα λάθη της κρίσης των ανθρώπων; Δεν υπάρχει ένα. Επομένως, η επερχόμενη θεία οργή θα είναι πολύ μεγάλη και ανεξέλεγκτη.

Τα τρεισήμισι χρόνια κατά τη διάρκεια των οποίων ο Ιησούς εργάστηκε στην επίγεια διακονία του μας αποκαλύπτονται στα Ευαγγέλια, για να γνωρίσουμε το πρότυπο της αληθινής πίστης στη γνώμη του Θεού. το μόνο που έχει σημασία. Η ζωή του μας προσφέρεται ως πρότυπο. ένα πρότυπο που πρέπει να μιμηθούμε για να αναγνωρισθούμε από αυτόν ως μαθητές του. Αυτή η υιοθεσία υπονοεί ότι συμεριζόμαστε την αντίληψή του για την αιώνια ζωή που προτείνει. Εκεί εξορίζεται ο εγωισμός, όπως και η καταστροφική και καταστροφική υπερηφάνεια. Δεν υπάρχει θέση για βαρβαρότητα και κακία στην αιώνια ζωή που προσφέρεται μόνο στους εκλεκτούς που αναγνωρίζονται από τον ίδιο τον Ιησού Χριστό. Η συμπεριφορά του ήταν ειρηνικά επαναστατική, γιατί αυτός, ο Δάσκαλος και Κύριος, έκανε τον εαυτό του υπηρέτη όλων, σκύβοντας στο σημείο να πλένει τα πόδια των μαθητών του, για να δώσει συγκεκριμένο νόημα στην καταδίκη του για τις υπερήφανες αξίες που εκδηλώνονται οι ηγέτες των Εβραίων θρησκευτικών προσωπικοτήτων της εποχής του. πράγματα που χαρακτηρίζουν ακόμη και σήμερα Εβραίους και Χριστιανούς θρησκευόμενους. Σε απόλυτη αντίθεση, το πρότυπο που αποκαλύφθηκε στον Ιησού Χριστό είναι το πρότυπο της αιώνιας ζωής.

Δείχνοντας στους υπηρέτες του τα μέσα να αναγνωρίσουν τον εαυτό τους, τους εχθρούς τους, τους ψεύτικους δούλους του Θεού, ο Ιησούς Χριστός ενήργησε για να σώσει τις ψυχές τους. Και η υπόσχεσή του να είναι, μέχρι το τέλος του κόσμου, « *μέσα* » των εκλεκτών του, τηρείται και συνίσταται στο να τους φωτίζει και να τους προστατεύει σε όλη την επίγεια ζωή τους. Το απόλυτο πρότυπο της αληθινής πίστης είναι ότι ο Θεός παραμένει με τους εκλεκτούς του. Δεν στερούνται ποτέ το φως του και το Άγιο Πνεύμα του. Και αν ο Θεός αποσύρεται, είναι επειδή ο εκλεκτός δεν είναι πια ένας. η πνευματική του κατάσταση άλλαξε στη δίκαιη κρίση του Θεού. Γιατί η κρίση του προσαρμόζεται στην ανθρώπινη συμπεριφορά. Σε ατομικό επίπεδο, οι αλλαγές παραμένουν δυνατές και προς τις δύο κατευθύνσεις. από το καλό στο κακό ή από το κακό στο καλό. Αλλά αυτό δεν συμβαίνει, σε συλλογικό επίπεδο θρησκευτικών ομάδων και θεσμών, που αλλάζουν από καλό σε κακό μόνο όταν δεν προσαρμόζονται στις αλλαγές που έχει θεσπίσει ο Θεός. Στη διδασκαλία του, ο Ιησούς μας λέει : « *Ένα καλό δέντρο δεν μπορεί να φέρει κακούς καρπούς, όπως ένα κακό δέντρο δεν μπορεί να φέρει καλό καρπό* (Ματθ.7:18). Μας έδωσε έτσι να καταλάβουμε ότι

λόγω του απεχθούς καρπού της, η Καθολική θρησκεία είναι ένα « *κακό δέντρο* » και ότι, μέσω της ψευδούς διδασκαλίας της, θα παραμείνει έτσι, ακόμη και όταν, στερηθεί της μοναρχικής υποστήριξης, θα πάψει να διώκει τους ανθρώπους. Και είναι το ίδιο με την Αγγλικανική θρησκεία που δημιούργησε ο Ερρίκος Η' για να δικαιολογήσει τις μοιχεύσεις και τα εγκλήματα του. τι αξία μπορεί να δώσει ο Θεός στους απογόνους του και στους διάδοχους μονάρχες του; Αυτή είναι επίσης η περίπτωση της προτεσταντικής καλβινιστικής θρησκείας, αφού αυτός ο ιδρυτής, ο John Calvin, φοβόταν, λόγω της φήμης της σκληρότητας του χαρακτήρα του και των πολυάριθμων εκτελέσεων μέχρι θανάτου που νομιμοποίησε στην πόλη του, τη Γενεύη, πολύ παρόμοια με τις καθολικές πρακτικές της εποχής του, σε σημείο να τις υπερβούμε. Αυτός ο προτεσταντισμός δεν ήταν πιθανό να ευχαριστήσει τον γλυκό Κύριο Ιησού Χριστό και δεν μπορεί με κανέναν τρόπο να ληφθεί ως πρότυπο της αληθινής πίστης. Είναι τόσο αλήθεια ότι στην αποκάλυψη του που δόθηκε στον Δανιήλ, ο Θεός αγνοεί την προτεσταντική μεταρρύθμιση, στοχεύοντας μόνο το παπικό καθεστώς των 1260 ετών, και την εποχή της καθιέρωσης των μηνυμάτων του Αντβεντισμού της Εβδόμης Ημέρας, φορέα των αποκαλυφθεισών θεϊκών αληθειών, από το 1844 , μέχρι το τέλος του κόσμου, που έρχεται, το 2030.

Οι ιστορικές κακές θρησκευτικές απομιμήσεις έχουν όλες πτυχές του εγκεκριμένου μοντέλου του Θεού, αλλά ποτέ δεν ταιριάζουν με αυτό. Η αληθινή πίστη τρέφεται συνεχώς από το Πνεύμα του Χριστού, η ψεύτικη πίστη όχι. Η αληθινή πίστη μπορεί να εξηγήσει τα μυστήρια των βιβλικών προφητειών του Θεού, η ψεύτικη πίστη δεν μπορεί. Πλήθος ερμηνειών προφητειών κυκλοφορούν στον κόσμο, η καθεμία πιο φανταστική από την προηγούμενη. Σε αντίθεση με αυτούς, οι ερμηνείες μου προέρχονται αποκλειστικά από αποσπάσματα από τη Βίβλο. Το μήνυμα είναι επομένως ακριβές, σταθερό, συνεκτικό και συνεπές με τη σκέψη του Θεού από την οποία δεν ξεφεύγει ποτέ. και ο Παντοδύναμος το προσέχει.

## **Προπαρασκευαστικές Σημειώσεις για το Βιβλίο του Δανιήλ**



Το όνομα Daniel σημαίνει ότι ο Θεός είναι ο κριτής μου. Η γνώση της κρίσης του Θεού είναι η κύρια βάση της πίστης, γιατί οδηγεί το πλάσμα στην υπακοή στο αποκαλυφθέν και κατανοητό θέλημά του, η μόνη προϋπόθεση για να ευλογείται από Αυτόν ανά πάσα στιγμή. Ο Θεός αναζητά την αγάπη των πλασμάτων του που την κάνουν συγκεκριμένη και την αποδεικνύουν μέσω της υπάκουης πίστης τους. Η κρίση του Θεού λοιπόν αποκαλύπτεται μέσω των προφητειών του που χρησιμοποιούν σύμβολα όπως στις παραβολές του Ιησού Χριστού. Η κρίση του Θεού αποκαλύπτεται για πρώτη φορά από το βιβλίο του Δανιήλ, αλλά θέτει μόνο τα κύρια θεμέλια για την κρίση Του σχετικά με τη χριστιανική θρησκευτική ιστορία, η οποία θα αποκαλυφθεί λεπτομερώς στο βιβλίο Αποκάλυψη.

Στον Δανιήλ, ο Θεός αποκαλύπτει λίγα, αλλά αυτό το ποσοτικό λίγο έχει μεγάλη ποιοτική σημασία, γιατί αποτελεί το θεμέλιο της συνολικής προφητικής Αποκάλυψης. Οι αρχιτέκτονες κτιρίων γνωρίζουν πόσο αποφασιστική και καθοριστική είναι η προετοιμασία του εργοταξίου. Στην προφητεία, αυτός είναι ο ρόλος που δίνεται στις αποκαλύψεις που έλαβε ο προφήτης Δανιήλ. Πράγματι, όταν οι έννοιές τους γίνουν ξεκάθαρα κατανοητές, ο Θεός επιτυγχάνει τον διπλό στόχο να αποδείξει την ύπαρξή του και να δώσει στους εκλεκτούς του τα κλειδιά για την κατανόηση του μηνύματος που εκπέμπεται από το Πνεύμα. Σε αυτά τα «λίγα πράγματα» βρίσκουμε όλα τα ίδια: την αναγγελία μιας διαδοχής τεσσάρων καθολικών κυρίαρχων αυτοκρατοριών από την εποχή του Δανιήλ (Δαν.2, 7 και 8). την επίσημη χρονολόγηση της επίγειας διακονίας του Ιησού Χριστού (Δαν.9). η αναγγελία της χριστιανικής αποστασίας το 321 (Δαν.8), η παπική βασιλεία των 1260 ετών μεταξύ 538 και 1798 (Δαν.7 και 8). και η συμμαχία «Αντβεντιστών» (Δαν. 8 και 12) από το 1843 (μέχρι το 2030). Προσθέτω σε αυτό το Dan.11, το οποίο, όπως θα δούμε, αποκαλύπτει τη μορφή και την εξέλιξη του απόλυτου επίγειου πυρηνικού Παγκόσμιου Πολέμου που απομένει ακόμη να ολοκληρωθεί πριν από την ένδοξη επιστροφή του Σωτήρα Θεού.

Με διακριτικότητα, ο Κύριος Ιησούς Χριστός προκάλεσε το όνομα του Δανιήλ για να υπενθυμίσει τη σημασία του για τη νέα διαθήκη. « *Γι' αυτό, όταν δείτε το βδέλυγμα της ερήμωσης, για το οποίο μίλησε ο προφήτης Δανιήλ, εγκατεστημένο στον άγιο τόπο, όποιος το διαβάξει ας προσέχει!* (Ματ. 24:15) »

Εάν ο Ιησούς μαρτύρησε υπέρ του Δανιήλ, είναι επειδή ο Δανιήλ είχε λάβει από αυτόν τις διδασκαλίες σχετικά με την πρώτη του έλευση και την ένδοξη επιστροφή του, περισσότερο από κάθε άλλο πριν από αυτόν. Για να γίνουν κατανοητά καθαρά τα λόγια μου, πρέπει να ξέρετε ότι ο Χριστός που ήρθε από τον ουρανό παρουσιάστηκε προηγουμένως στον Δανιήλ με το όνομα « *Μιχαήλ* », στο Δαν.10:13-21, 12:3 και αυτό το όνομα το πήρε ο Ιησούς -Ο Χριστός στην Αποκ. 12:7. Αυτό το όνομα « *Micaël* » είναι περισσότερο γνωστό στη λατινική καθολική του μορφή Michel, το όνομα που δόθηκε στο διάσημο Mont Saint-Michel στη Βρετονική Γαλλία. Το βιβλίο του Δανιήλ προσθέτει αριθμητικές λεπτομέρειες που μας επιτρέπουν να γνωρίζουμε το έτος της πρώτης έλευσης του. Θα ήθελα επίσης να επισημάνω ότι το όνομα « *Micaël* » σημαίνει: Ποιος είναι σαν τον Θεό. και το όνομα « *Ιησούς* » μεταφράζεται ως: Ο Γιαχβέ

σώζει. Και τα δύο ονόματα αφορούν τον μεγάλο δημιουργό Θεό, το πρώτο με τον ουράνιο τίτλο, το δεύτερο με τον επίγειο τίτλο.

Το The Revelation of the Future μας παρουσιάζεται ως ένα πολυώροφο κατασκευαστικό παιχνίδι. Στην αρχή του κινηματογράφου, για να δημιουργήσουν ανάγλυφα εφέ στα κινούμενα σχέδια, οι κινηματογραφιστές χρησιμοποιούσαν γυάλινες πλάκες των οποίων τα διαφορετικά ζωγραφικά μοτίβα, αφού τοποθετούνταν πάνω τους, έδιναν μια εικόνα σε πολλά επίπεδα. Έτσι συμβαίνει με την προφητεία που σχεδίασε ο Θεός.

## Όλα ξεκινούν στον Ντάνιελ

### ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ

Εσείς που διαβάσετε αυτό το έργο, να ξέρετε ότι ο απεριόριστος Παντοδύναμος Θεός είναι ζωντανός, αν και είναι κρυμμένος. Αυτή η μαρτυρία του « *προφήτη Δανιήλ* » γράφτηκε για να σας πείσει γι' αυτό. Φέρει τη σφραγίδα της μαρτυρίας της παλαιάς και της νέας διαθήκης επειδή ο Ιησούς την επικαλέστηκε στα λόγια που απηύθυνε στους μαθητές του. Η εμπειρία του αποκαλύπτει τη δράση αυτού του καλού και δίκαιου Θεού. Και αυτό το βιβλίο μας επιτρέπει να ανακαλύψουμε την κρίση ότι ο Θεός φέρει στη θρησκευτική ιστορία του μονοθεϊσμού του, Εβραίος σε μια πρώτη συμμαχία, μετά Χριστιανός, στη νέα του συμμαχία, που χτίστηκε πάνω στο αίμα που χύθηκε από τον Ιησού Χριστό, στις 3 Απριλίου 30 του εποχή. Ποιος καλύτερος από τον « *Δανιήλ* » μπορεί να αποκαλύψει την κρίση του Θεού; Το όνομά του σημαίνει «ο Θεός είναι ο κριτής μου». Αυτές οι βιωμένες εμπειρίες δεν είναι μύθοι, αλλά μαρτυρία της θείας ευλογίας του μοντέλου της πιστότητάς του. Ο Θεός τον παρουσιάζει ανάμεσα στους τρεις ανθρώπους που θα έσωζε στην ατυχία στον Ιεζ.14:14-20. Αυτοί οι τρεις τύποι του εκλεκτού είναι « *Νώε, Δανιήλ και Ιώβ* ». Το μήνυμα του Θεού μας λέει ξεκάθαρα ότι ακόμη και στον Ιησού Χριστό, αν δεν μοιάζουμε με αυτά τα πρότυπα, η πόρτα της σωτηρίας θα παραμείνει κλειστή για εμάς. Αυτό το μήνυμα επιβεβαιώνει τον στενό δρόμο, το στενό μονοπάτι ή τη στενή πύλη από την οποία πρέπει να περάσουν οι εκλεκτοί για να εισέλθουν στον παράδεισο, σύμφωνα με τη διδασκαλία του Ιησού Χριστού. Η ιστορία του « *Δανιήλ* » και των τριών συντρόφων του μας παρουσιάζεται ως το πρότυπο της πίστης που σώζει ο Θεός σε μέρες δυσκολίας.

Αλλά υπάρχει επίσης σε αυτή την ιστορία της ζωής του Δανιήλ, η μεταστροφή τριών ισχυρών βασιλιάδων τους οποίους ο Θεός κατάφερε να αρπάξει από τον διάβολο τον οποίο λάτρευαν με πλήρη άγνοια. Ο Θεός έκανε αυτούς τους αυτοκράτορες τους πιο ισχυρούς εκφραστές της υπόθεσης του στην ανθρώπινη ιστορία, τους πρώτους, αλλά και τους τελευταίους, γιατί αυτοί οι άνθρωποι-πρότυπα θα εξαφανιστούν και η θρησκεία, οι αξίες, η ηθική θα παρακμάζουν συνεχώς. Για τον Θεό, η αρπαγή ψυχής είναι ένας μακρύς αγώνας και η περίπτωση του Βασιλιά « *Ναβουχοδονόσορ* » είναι ένα εξαιρετικά αποκαλυπτικό μοντέλο στο είδος της. Επιβεβαιώνει την παραβολή του Ιησού Χριστού, αυτού του « *Καλού Ποιμένα* » που αφήνει το κοπάδι του για να ψάξει για το χαμένο πρόβατο.

## Δανιήλ 1

Δαν 1:1 Το τρίτο έτος της βασιλείας του Ιωακείμ, του βασιλιά του Ιούδα, ο Ναβουχοδονόσορ, ο βασιλιάς της Βαβυλώνας, βάδισε εναντίον της Ιερουσαλήμ και την πολιορκήσε.

1α- Το τρίτο έτος της βασιλείας του Ιωακείμ, του βασιλιά του Ιούδα  
Βασιλεία Ιωακείμ 11 χρόνια από – 608 έως – 597. 3ο<sup>έτος</sup> το – 605.

1β- Ναβουχοδονόσορ

Αυτή είναι η βαβυλωνιακή μετάφραση του ονόματος του βασιλιά Ναβουχοδονόσορα, «Ο Ναμπού προστατεύει τον μεγαλύτερο γιο μου». Ο Ναμπού είναι ο θεός της γνώσης και της γραφής στη Μεσοποταμία. Μπορούμε ήδη να καταλάβουμε ότι ο Θεός σκοπεύει να του αποκαταστήσει αυτή τη δύναμη πάνω στη γνώση και τη γραφή.

Δαν 1:2 Και ο Κύριος παρέδωσε στα χέρια του τον Ιωακείμ, τον βασιλιά του Ιούδα, και μέρος από τα σκεύη του οίκου του Θεού. Ο Ναβουχοδονόσορ πήρε τα σκεύη στη γη Σινάρ, στο σπίτι του θεού του, και τα έβαλε στον θησαυρό του θεού του.

2α- Ο Κύριος παρέδωσε στα χέρια του τον Ιωακείμ, τον βασιλιά του Ιούδα

Η εγκατάλειψη του Εβραίου βασιλιά από τον Θεό είναι δικαιολογημένη. 2Χρ.36:5: Ο Ιωακείμ ήταν είκοσι πέντε ετών όταν έγινε βασιλιάς, και βασίλευσε έντεκα χρόνια στην Ιερουσαλήμ. Έκανε ό,τι ήταν κακό στα μάτια του Ιεχωβά του Θεού του .

2β- Ο Ναβουχοδονόσορ πήρε τα σκεύη στη γη Σινάρ, στο σπίτι του θεού του, τα έβαλε στον θησαυρό του θεού του.

Αυτός ο βασιλιάς είναι ειδωλολάτρης, δεν γνωρίζει τον αληθινό Θεό που υπηρετεί ο Ισραήλ, αλλά φροντίζει να τιμήσει τον θεό του: τον Βελ. Μετά τη μελλοντική του μεταστροφή, θα υπηρετήσει τον αληθινό Θεό του Δανιήλ με την ίδια πιστότητα.

Δαν 1:3 Ο βασιλιάς διέταξε τον Ασπενάζ, τον αρχηγό των ευνούχων του, να φέρει μερικούς από τους γιους του Ισραήλ, βασιλικής καταγωγής ή ευγενικής οικογένειας,

Δαν 1:4 νεαρά αγόρια χωρίς ψεγάδι στο σώμα, όμορφα στην εμφάνιση, προικισμένα με σοφία, κατανόηση και διδασκαλία, ικανά να υπηρετήσουν στο παλάτι του βασιλιά και που θα διδάσκονταν τα γράμματα και τη γλώσσα των Χαλδαιών.

4α- Ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ εμφανίζεται φιλικός και έξυπνος, επιδιώκει μόνο να βοηθήσει τα εβραϊκά παιδιά να ενσωματωθούν με επιτυχία στην κοινωνία του και στις αξίες της.

**Δαν 1:5** *Ο βασιλιάς τους διέθετε για κάθε μέρα ένα μερίδιο από το φαγητό του τραπεζιού του και από το κρασί που έπινε, με σκοπό να τους μεγαλώσει για τρία χρόνια, στο τέλος των οποίων θα ήταν στην υπηρεσία του βασιλιάς.*

5α- Τα καλά συναισθήματα του βασιλιά είναι προφανή. Μοιράζεται με τους νέους ότι προσφέρει ο ίδιος, από τους θεούς του μέχρι το φαγητό του.

**Δαν 1:6** *Μεταξύ αυτών ήταν ο Δανιήλ, ο Ανανίας, ο Μισαήλ και ο Αζαρίας από τους γιους του Ιούδα.*

6α- Από όλους τους νεαρούς Εβραίους που οδηγήθηκαν στη Βαβυλώνα, μόνο τέσσερις από αυτούς έδειξαν πιστότητα ως πρότυπο. Τα γεγονότα που ακολουθούν οργανώνονται από τον Θεό για να δείξουν τη διαφορά στους καρπούς που φέρνουν εκείνοι που τον υπηρετούν και τους οποίους ευλογεί και εκείνοι που δεν τον υπηρετούν και τους οποίους αγνοεί.

**Δαν 1:7** *Και ο αρχηγός των ευνούχων τους έδωσε ονόματα: Δανιήλ Βελτασάσαρ, Ανανία Σεδράχ, Μισαήλ Μισάχ και Αζαρία Αβεντνεγώ.*

7α- Την ευφυΐα μοιράζονται αυτοί οι νεαροί Εβραίοι που συμφωνούν να φέρουν παγανιστικά ονόματα που επιβάλλονται από τον νικητή. Η ονομασία είναι σημάδι ανωτερότητας και αρχή που διδάσκει ο αληθινός Θεός. Γεν.2:19: *Και ο Ιεχωβά Θεός, που σχημάτισε από τη γη κάθε θηρίο του αγρού και κάθε πτηνό του ουρανού, τα έφερε στον άνθρωπο για να δει πώς θα τα αποκαλούσε, και ότι κάθε ζωντανό πλάσμα θα ονομαστεί τι άνθρωπος θα του έδινε.*

7β- Ο Δανιήλ «Ο Θεός είναι ο κριτής μου» μετονομάζεται σε Βελτεσάσαρ: «Ο Μπελ θα προστατεύσει». Ο Μπελ δηλώνει τον διάβολο που αυτοί οι ειδωλολατρικοί λαοί, σε πλήρη άγνοια, υπηρέτησαν και τίμησαν, θύματα δαιμονικών πνευμάτων.

Η Hananiah "Χάρις ή Δόθηκε από τον YaHWéH" γίνεται "Shadrach" "εμπνευσμένο από τον Aku". Ο Aku ήταν ο θεός της σελήνης στη Βαβυλώνα.

Ο Mishaël "Ποιος είναι η δικαιοσύνη του Θεού" γίνεται Meschac "που ανήκει στον Aku".

Ο Αζαρίας «The Help or Help is YaHWéH» γίνεται «Abed-Nego» «Servant of Nego» και ήδη εκεί, ο ηλιακός θεός των Χαλδαιών.

**Δαν 1:8** *Ο Δανιήλ αποφάσισε να μη μολυνθεί με το φαγητό του βασιλιά και με το κρασί που έπινε ο βασιλιάς, και παρακάλεσε τον αρχιευνούχο να μην τον αναγκάσει να μολυνθεί.*

8α- **Το να έχεις ειδωλολατρικό όνομα** δεν δημιουργεί πρόβλημα όταν ηττηθείς, αλλά το να μολύνεις τον εαυτό σου σε σημείο να ντροπιάζεις τον Θεό είναι υπερβολικό να ζητήσεις. Η πίστη των νεαρών ανδρών τους οδήγησε να απέχουν από τα κρασιά και τα κρέατα του βασιλιά, επειδή αυτά τα πράγματα παρουσιάζονταν παραδοσιακά στις ειδωλολατρικές θεότητες που τιμούνταν στη Βαβυλώνα. Η νεότητά τους στερείται ωριμότητας και δεν συλλογίζονται ακόμη όπως ο Παύλος, ο πιστός μάρτυρας του Χριστού που θεωρεί τις ψεύτικες θεότητες ως άνεμο (Ρωμ.14· 1Κο.8). Αλλά από φόβο μήπως συγκλονίσει αυτούς που είναι αδύναμοι στην πίστη, ενεργεί όπως αυτοί. Αν ενεργήσει αντίθετα, δεν αμαρτάνει, γιατί ο συλλογισμός του είναι σωστός. Ο Θεός καταδικάζει τη



μολύνσεις που διαπράττονται οικειοθελώς με κάθε γνώση και συνείδηση. σε αυτό το παράδειγμα, η σκόπιμη επιλογή να τιμήσουμε τους ειδωλολατρικούς θεούς.

**Δαν 1:9** *Ο Θεός έδωσε στον Δανιήλ ένοια και χάρη ενώπιον του αρχιεννούχου.*

9α- Η πίστη των νέων αποδεικνύεται από τον φόβο τους να δυσαρεστήσουν τον Θεό. Μπορεί να τους ευλογήσει.

**Δαν 1:10** *Ο αρχηγός των εννούχων είπε στον Δανιήλ, Φοβάμαι τον κύριό μου τον βασιλιά, που σου όρισε τι πρέπει να φας και να πιεις. γιατί να δει το πρόσωπό σου πιο απογοητευμένο από αυτό των νέων της ηλικίας σου; Θα εξέθετε το κεφάλι μου στον βασιλιά.*

**Δανιήλ 1:11** *Τότε ο Δανιήλ είπε στον οικονόμο στον οποίο ο αρχιεννούχος είχε εμπιστευτεί την επίβλεψη του Δανιήλ, της Ανανίας, του Μισαήλ και του Αζαρία:*

**Δαν 1:12** *Δοκίμασε τους δούλους σου για δέκα μέρες και δώσε μας λαχανικά να φάμε και νερό να πιούμε.*

**Δαν 1:13** *Τότε θα κοιτάξεις τα πρόσωπά μας και τα πρόσωπα των νεαρών που τρώνε το φαγητό του βασιλιά, και θα συμπεριφέρεσαι στους δούλους σου σύμφωνα με όσα είδατε.*

**Δαν 1:14** *Και τους έδωσε αυτό που ζήτησαν, και τους δοκίμασε δέκα ημέρες.*

**Δαν 1:15** *Στο τέλος δέκα ημερών ήταν πιο εμφανίσιμοι και πιο παχουλός από όλους τους νέους που έτρωγαν το φαγητό του βασιλιά.*

15α- Μπορούμε να καθιερώσουμε μια πνευματική σύγκριση μεταξύ των « δεκαήμερων » της εμπειρίας του Δανιήλ και των τριών συντρόφων του, με τα « δεκαήμερα » των προφητικών χρόνων διωγμού του μηνύματος της « Σμυρναϊκής » εποχής του Από . Πράγματι, και στις δύο εμπειρίες, ο Θεός αποκαλύπτει τον κρυμμένο καρπό εκείνων που ισχυρίζονται ότι είναι από αυτόν.

**Δαν 1:16** *Ο οικονόμος πήρε το φαγητό και το κρασί που τους προοριζόταν, και τους έδωσε λαχανικά.*

16α- Αυτή η εμπειρία δείχνει πώς μπορεί ο Θεός να ενεργεί στο μυαλό των ανθρώπων έτσι ώστε να ευνοούν τους υπηρέτες του σύμφωνα με το άγιο θέλημά του. Επειδή το ρίσκο που έπαιρνε ο οικονόμος του βασιλιά ήταν μεγάλο και χρειάστηκε να επέμβει ο Θεός ώστε να δεχτεί τις προτάσεις του Δανιήλ. Η εμπειρία της πίστης είναι επιτυχία.

**Δαν 1:17** *Ο Θεός έδωσε σε αυτούς τους τέσσερις νέους γνώση, κατανόηση σε όλα τα γράμματα και σοφία. και ο Δανιήλ εξήγησε όλα τα οράματα και τα όνειρα.*

17α- Ο Θεός χάρισε σε αυτούς τους τέσσερις νέους άντρες γνώση, ευφυΐα σε όλα τα γράμματα και σοφία

Όλα είναι δώρο Κυρίου. Όσοι δεν τον γνωρίζουν δεν ξέρουν πόσο εξαρτάται από αυτόν αν είναι έξυπνοι και σοφοί ή ανίδεοι και ανόητοι.

17β- και ο Δανιήλ εξήγησε όλα τα οράματα και όλα τα όνειρα.

Πρώτος για να δείξει την πίστη του, ο Δανιήλ τιμάται από τον Θεό που του δίνει το δώρο της προφητείας. Αυτή ήταν η μαρτυρία που έδωσε στην εποχή του στον πιστό Ιωσήφ, αιχμάλωτο των Αιγυπτίων. Μεταξύ των προσφορών του Θεού, ο Σολομών επέλεξε επίσης τη σοφία. και για αυτήν την επιλογή του έδωσε ο Θεός όλα τα άλλα, δόξα και πλούτη. Ο Δανιήλ θα βιώσει με τη σειρά του αυτή την ανύψωση που χτίστηκε από τον πιστό Θεό του.

**Δαν 1:18** *Την ώρα που όρισε ο βασιλιάς να του τα φέρει, ο αρχηγός των εννούχων τα παρουσίασε στον Ναβουχοδονόσορ.*

**Δαν 1:19** Ο βασιλιάς μίλησε μαζί τους. Και ανάμεσα σε όλους αυτούς τους νεαρούς δεν υπήρχε κανένας σαν τον Δανιήλ, τον Ανανία, τον Μισαήλ και τον Αζαρία. Έτσι έγιναν δεκτοί στην υπηρεσία του βασιλιά.

**Δαν 1:20** Σχετικά με όλα τα πράγματα που απαιτούσαν σοφία και κατανόηση, και για τα οποία ο βασιλιάς τα αμφισβήτησε, τα βρήκε δέκα φορές ανώτερα από όλους τους μάγους και τους αστρολόγους που ήταν σε όλο το βασίλειό του.

20α- Ο Θεός δείχνει έτσι « τη διαφορά μεταξύ εκείνων που τον υπηρετούν και εκείνων που δεν τον υπηρετούν », που είναι γραμμένο στο Μαλ.3:18. Τα ονόματα του Δανιήλ και εκείνων των συντρόφων του θα εισέλθουν στη μαρτυρία της Αγίας Γραφής, γιατί οι επιδείξεις πίστης τους θα χρησιμεύσουν ως πρότυπα για να ενθαρρύνουν τους εκλεκτούς μέχρι το τέλος του κόσμου.

**Δαν 1:21** Έτσι ήταν ο Δανιήλ μέχρι το πρώτο έτος του βασιλιά Κύρου.

## **Δανιήλ 2**

**Δαν 2:1** Κατά το δεύτερο έτος της βασιλείας του Ναβουχοδονόσορ ο Ναβουχοδονόσορ ονειρεύτηκε όνειρα. Το μυαλό του ήταν ανήσυχο και δεν μπορούσε να κοιμηθεί.

1α- Άρα, το – 604. Ο Θεός εκδηλώνεται στο πνεύμα του βασιλιά.

**Δαν 2:2** Ο βασιλιάς κάλεσε τους μάγους, τους αστρολόγους, τους μάγους και τους Χαλδαίους, για να του πουν τα όνειρά του. Ήρθαν και παρουσιάστηκαν μπροστά στον βασιλιά.

2α- Ο ειδωλολάτρης βασιλιάς στρέφεται τότε στους ανθρώπους στους οποίους μέχρι τότε εμπιστευόταν, καθένας που είναι ειδικός στον τομέα του.

**Δαν 2:3** Και ο βασιλιάς τους είπε: Ονειρεύτηκα ένα όνειρο. Το μυαλό μου είναι ταραγμένο και θα ήθελα να μάθω αυτό το όνειρο.

3α- Ο βασιλιάς είπε καλά: Θέλω να μάθω αυτό το όνειρο . δεν μιλάει για το νόημά του.

**Δαν 2:4** Οι Χαλδαίοι απάντησαν στον βασιλιά στην αραμαϊκή γλώσσα, βασιλιά, ζήσε για πάντα! Πες το στους υπηρέτες σου και θα το εξηγήσουμε.

**Δαν 2:5** Και ο βασιλιάς αποκρίθηκε πάλι, και είπε στους Χαλδαίους, Το πράγμα μου ξέφυγε. Αν δεν με ενημερώσεις για το όνειρο και την εξήγησή του, θα κομματιαστείς και τα σπίτια σου θα γίνουν σωρό σκουπίδια.

5α- Η αδιαλλαξία του βασιλιά και το ακραίο μέτρο που παίρνει είναι εξαιρετικά και εμπνευσμένα από τον Θεό που δημιουργεί τα μέσα για να μπερδέψει τον ειδωλολατρικό τσαρλατανισμό και να αποκαλύψει τη δόξα του μέσω των πιστών του υπηρετών.

**Δαν 2:6** *Αλλά αν μου πεις το όνειρο και την εξήγησή του, θα λάβεις από εμένα δώρα και δώρα και μεγάλη τιμή. Γι' αυτό, πες μου το όνειρο και την εξήγησή του.*

6α- Αυτά τα δώρα, τα δώρα και τις μεγάλες τιμές, ο Θεός προετοιμάζει για τους πιστούς εκλεκτούς του.

**Δαν 2:7** *Απάντησαν για δεύτερη φορά: Ας πει ο βασιλιάς το όνειρο στους υπηρέτες του, και θα το εξηγήσουμε.*

**Δαν 2:8** *Και ο βασιλιάς αποκρίθηκε και είπε: Αλήθεια αντιλαμβάνομαι ότι προσπαθείς να κερδίσεις χρόνο, γιατί βλέπεις ότι μου ξέφυγε το θέμα.*

8α- Ο βασιλιάς ζητάει από τους σοφούς του κάτι που δεν του έχει ζητηθεί ποτέ και δεν το πετυχαίνει.

**Δαν 2:9** *Επομένως, αν δεν με κάνεις να γνωρίσω το όνειρο, η ίδια πρόταση θα σας καλύψει όλους. θέλεις να προετοιμαστείς να μου πεις ψέματα και ψέματα, περιμένοντας να αλλάξουν οι καιροί. Γι' αυτό, πες μου το όνειρο και θα μάθω αν μπορείς να μου δώσεις την εξήγηση.*

9α- θέλετε να προετοιμαστείτε να μου πείτε ψέματα και ψέματα, περιμένοντας να αλλάξουν οι καιροί

Με αυτή την αρχή μέχρι το τέλος του κόσμου πλουτίζουν όλοι οι ψεύτικοι μάντεις και μάντεις.

9β- Γι' αυτό, πες μου το όνειρο, και θα μάθω αν είσαι σε θέση να μου δώσεις την εξήγηση

Για πρώτη φορά αυτός ο λογικός συλλογισμός εκδηλώνεται στη σκέψη ενός άνδρα. Οι Τσαρλατάνοι περνούν υπέροχα καθώς μπορούν να πουν οτιδήποτε στους αφελείς και υπερβολικά ευκολόπιστους πελάτες τους. Το αίτημα του βασιλιά ξεσκεπάζει το όριο τους.

**Δαν 2:10** *Οι Χαλδαίοι απάντησαν στον βασιλιά: Δεν υπάρχει κανένας στη γη που να μπορεί να πει αυτό που ζητά ο βασιλιάς. κανένας βασιλιάς, όσο μεγάλος και ισχυρός κι αν ήταν, δεν ζήτησε ποτέ κάτι τέτοιο από κανέναν μάγο, αστρολόγο ή Χαλδαίο.*

10α- Τα λόγια τους είναι αληθινά, αφού μέχρι τότε ο Θεός δεν είχε παρέμβει για να τους ξεσκεπάσει, ώστε να καταλάβουν ότι είναι ο μόνος Θεός και ότι οι παγανιστικές θεότητες τους δεν είναι παρά τίποτα και είδωλα φτιαγμένα από χέρια και πνεύματα ανθρώπων που δόθηκαν στα δαιμονικά πνεύματα.

**Δαν 2:11** *Αυτό που ζητά ο βασιλιάς είναι δύσκολο. δεν υπάρχει κανείς που να μπορεί να το πει στον βασιλιά, εκτός από τους θεούς, των οποίων η κατοικία δεν είναι ανάμεσα στους ανθρώπους.*

11α- Οι σοφοί εδώ εκφράζουν μια αναμφισβήτητη αλήθεια. Αλλά κάνοντας αυτές τις παρατηρήσεις, παραδέχονται ότι δεν έχουν καμία σχέση με τους θεούς, ενώ όλη την ώρα τους συμβουλεύονται εξαπατημένοι άνθρωποι που πιστεύουν ότι θα λάβουν απαντήσεις από κρυμμένες θεότητες μέσω αυτών. Η πρόκληση που ξεκίνησε ο βασιλιάς τους ξεσκεπάζει. Και για να επιτευχθεί αυτό, χρειαζόταν την απρόβλεπτη και άπειρη σοφία του αληθινού Θεού, που είχε ήδη αποκαλυφθεί υπέροχα στον Σολομώντα, αυτόν τον κύριο της θείας σοφίας.

**Δαν 2:12** *Τότε ο βασιλιάς θύμωσε και ήταν πολύ θυμωμένος. Διέταξε να θανατωθούν όλοι οι σοφοί της Βαβυλώνας.*

**Δαν 2:13** *Η ποινή δημοσιεύτηκε, οι σοφοί θανατώθηκαν και έφαχναν τον Δανιήλ και τους συντρόφους του για να τους καταστρέψουν.*

13α- Ο Θεός θα τους αναστήσει σε δόξα μαζί με τον Βασιλιά Ναβουχοδονόσορ τοποθετώντας τους δικούς του υπηρέτες πριν από το θάνατο. Αυτή η στρατηγική προφητεύει την τελευταία εμπειρία της Αντβεντιστικής πίστης όπου οι εκλεκτοί θα περιμένουν τον θάνατο που θα διατάξουν οι επαναστάτες σε μια καθορισμένη ημερομηνία. Αλλά και εδώ, η κατάσταση θα αντιστραφεί, γιατί νεκροί θα είναι εκείνοι οι επαναστάτες που θα αλληλοσκοτωθούν όταν εμφανιστεί στον ουρανό ο ισχυρός και νικητής Χριστός για να τους κρίνει και να τους καταδικάσει.

**Δαν 2:14** Τότε ο Δανιήλ μίλησε με σοφία και σοφία στον Άριοχ, αρχηγό της φρουράς του βασιλιά, που είχε βγει να σκοτώσει τους σοφούς της Βαβυλώνας.

**Δαν 2:15** Και εκείνος αποκρίθηκε και είπε στον αρχηγό του βασιλιά Arjoch: Γιατί είναι τόσο αυστηρή η ποινή του βασιλιά; Ο Arjoch εξήγησε το θέμα στον Daniel.

**Δαν 2:16** Και ο Δανιήλ πήγε στον βασιλιά, και τον παρακάλεσε να του δώσει χρόνο για να δώσει στον βασιλιά την εξήγηση.

16α- Ο Δανιήλ ενεργεί σύμφωνα με τη φύση του και τη θρησκευτική του εμπειρία. Γνωρίζει ότι τα προφητικά του χαρίσματα του δίνονται από τον Θεό, στον οποίο έχει συνηθίσει να εναποθέτει όλη του την εμπιστοσύνη. Μαθαίνοντας τι ρωτά ο βασιλιάς, ξέρει ότι ο Θεός έχει τις απαντήσεις, αλλά είναι θέλημά του να του τις κάνει γνωστές;

**Δαν 2:17** Τότε ο Δανιήλ πήγε στο σπίτι του και είπε στον Ανανία, τον Μισαήλ και τον Αζαρία στους συντρόφους του γι' αυτό το θέμα,

17α- Οι τέσσερις νέοι μένουν στο σπίτι του Ντάνιελ. « Όμοιο ποίμνιο μαζί » και αντιπροσωπεύουν τη σύναξη του Θεού. Ήδη ενώπιον του Ιησού Χριστού, « όπου δύο ή τρεις συγκεντρωθούν στο όνομά μου, εγώ είμαι ανάμεσά τους », λέει ο Κύριος. Η αδελφική αγάπη ενώνει αυτούς τους νέους που επιδεικνύουν ένα όμορφο πνεύμα αλληλεγγύης.

**Δαν 2:18** παροτρύνοντάς τους να ζητήσουν έλεος από τον Θεό του ουρανού, ώστε ο Δανιήλ και οι σύντροφοί του να μην καταστραφούν μαζί με τους υπόλοιπους σοφούς της Βαβυλώνας.

18α- Αντιμέτωποι με μια τόσο ισχυρή απειλή κατά της ζωής τους, η ένθερμη προσευχή και η ειλικρινής νηστεία είναι τα μόνα όπλα των εκλεκτών. Το ξέρουν και θα περιμένουν την απάντηση από τον Θεό τους που τους έχει ήδη δώσει τόσες πολλές αποδείξεις ότι τους αγαπά. Στο τέλος του κόσμου, οι τελευταίοι εκλεκτοί που στοχοποιούνται από το διάταγμα του θανάτου θα ενεργήσουν με τον ίδιο τρόπο.

**Δαν 2:19** Τότε το μυστικό αποκαλύφθηκε στον Δανιήλ σε όραμα τη νύχτα. Και ο Δανιήλ ευλόγησε τον Θεό του ουρανού.

19α- Με αίτημα των εκλεκτών του, ο πιστός Θεός είναι εκεί, επειδή οργάνωσε τη δοκιμασία για να καταθέσει την πιστότητά του για τον Δανιήλ και τους τρεις συντρόφους του. προκειμένου να τους ανεβάσει στα υψηλότερα αξιώματα της κυβέρνησης του βασιλιά. Θα τα κάνει, εμπειρίες μετά από εμπειρία, απαραίτητες για αυτόν τον βασιλιά τον οποίο θα ηγηθεί και τελικά θα προσηλυτίσει. Αυτή η μεταστροφή θα είναι ο καρπός της πιστής και άψογης συμπεριφοράς των τεσσάρων νεαρών Εβραίων που αγιάστηκαν από τον Θεό για μια εξαιρετική αποστολή.

**Δαν 2:20** Ο Δανιήλ αποκρίθηκε και είπε: Ευλογημένο να είναι το όνομα του Θεού από τον αιώνα στον αιώνα. Η σοφία και η δύναμη του ανήκουν.

20α- Ένας καλά δικαιολογημένος έπαινος γιατί η απόδειξη της σοφίας του αποδεικνύεται, σε αυτήν την εμπειρία, αναμφισβήτητα. Η δύναμή της παρέδωσε τον Ιωακείμ στον Ναβουχοδονόσορ και επέβαλε τις ιδέες της στο μυαλό των ανδρών που επρόκειτο να ευνοήσουν το έργο της.

**Δαν 2:21** Αυτός είναι που αλλάζει καιρούς και περιστάσεις, που ανατρέπει και καθιερώνει βασιλιάδες, που δίνει σοφία στους σοφούς και γνώση σε όσους έχουν κατανόηση.

21α- Αυτό το εδάφιο εκφράζει ξεκάθαρα όλους τους λόγους για να πιστεύουμε στον Θεό και στον Θεό. Ο Ναβουχοδονόσορ τελικά θα μεταστραφεί όταν συνειδητοποιήσει πλήρως αυτά τα πράγματα.

**Δαν 2:22** Αποκαλύπτει ό,τι είναι βαθύ και κρυμμένο, γνωρίζει τι είναι στο σκοτάδι, και το φως μένει μαζί του.

22α- Ο διάβολος μπορεί επίσης να αποκαλύψει ό,τι είναι βαθύ και κρυμμένο, αλλά το φως δεν είναι μέσα του. Το κάνει για να αποπλανήσει και να απομακρύνει τους ανθρώπους από τον αληθινό Θεό, ο οποίος, όταν το κάνει, ενεργεί για να σώσει τους εκλεκτούς του αποκαλύπτοντάς τους τις θανατηφόρες παγίδες που έστησαν οι δαίμονες καταδικασμένοι στο επίγειο σκοτάδι, από τη νίκη του Ιησού Χριστού επί της αμαρτίας. και θάνατος.

**Δαν 2:23** Θεέ των πατέρων μου, σε δοξάζω και σε δοξάζω, ότι μου έδωσες σοφία και δύναμη, και ότι μου έκανες γνωστό αυτό που σου ζητήσαμε, ότι μας αποκάλυψες το μυστικό του βασιλιά.

23α- Σοφία και δύναμη ήταν στον Θεό, στην προσευχή του Δανιήλ, και ο Θεός του τα έδωσε. Βλέπουμε σε αυτή την εμπειρία να εκπληρώνεται η αρχή που δίδαξε ο Ιησούς: « ζητήστε και θα σας δοθεί ». Αλλά είναι ξεκάθαρα κατανοητό ότι για να επιτευχθεί αυτό το αποτέλεσμα, η πίστη του αιτούντος πρέπει να αντέχει σε όλες τις δοκιμασίες. Η δύναμη που θα λάβει ο Δανιήλ θα πάρει μια μορφή που θα ενεργεί σύμφωνα με τις σκέψεις του βασιλιά, ο οποίος θα υποβληθεί σε μια αναμφισβήτητη προφανή απόδειξη που θα τον αναγκάσει να παραδεχτεί την ύπαρξη του Θεού του Δανιήλ άγνωστη σε αυτόν και στο λαό του μέχρι τότε.

**Δαν 2:24** Μετά από αυτό ο Δανιήλ πήγε στον Αργιόχ, στον οποίο ο βασιλιάς είχε διατάξει να καταστρέψει τους σοφούς της Βαβυλώνας. και πήγε και του είπε έτσι: Μην καταστρέφεις τους σοφούς της Βαβυλώνας! Πάρε με μπροστά στον βασιλιά, και θα δώσω στον βασιλιά την εξήγηση.

24α- Η θεία αγάπη διαβάζεται στον Δανιήλ που σκέφτεται να αποκτήσει ζωή για τους σοφούς ειδωλολάτρες. Αυτή είναι και πάλι μια συμπεριφορά που μαρτυρεί τον Θεό για την καλοσύνη και τη συμπόνια του, σε μια ψυχική κατάσταση τέλει ταπεινοφροσύνης. Ο Θεός μπορεί να είναι ικανοποιημένος, ο δούλος του τον δοξάζει με τα έργα της πίστης του.

**Δαν 2:25** Ο Αργιόχ έφερε γρήγορα τον Δανιήλ μπροστά στον βασιλιά, και του μίλησε έτσι: Βρήκα ανάμεσα στους αιχμαλώτους του Ιούδα έναν άνθρωπο που θα δώσει εξηγήσεις στον βασιλιά.

25α- Ο Θεός κρατά τον βασιλιά σε μεγάλη αγωνία, και η απλή προοπτική να λάβει την απάντηση που τόσο επιθυμούσε θα κάνει τον θυμό του να υποχωρήσει αμέσως.



**Δαν 2:26** *Και ο βασιλιάς αποκρίθηκε και είπε στον Δανιήλ, που ονομαζόταν Βαλτασάσαρ, Μπορείς να μου δείξεις το όνειρο που είδα και την εξήγησή του;*

26α- Το ειδωλολατρικό όνομα που του δόθηκε δεν αλλάζει τίποτα. Είναι ο Δανιήλ και όχι ο Βελτεσάσαρ που θα του δώσει την αναμενόμενη απάντηση.

**Δανιήλ 2:27** *Ο Δανιήλ απάντησε ενώπιον του βασιλιά και είπε: Αυτό που ζητά ο βασιλιάς είναι ένα μυστικό, το οποίο οι μάγοι, οι αστρολόγοι, οι μάγοι και οι μάντιες δεν μπορούν να αποκαλύψουν στον βασιλιά.*

27α- Ο Δανιήλ μεσολαβεί για λογαριασμό των σοφών. Αυτό που τους ζήτησε ο βασιλιάς ήταν απρόσιτο.

**Δαν 2:28** *Αλλά υπάρχει ένας Θεός στον ουρανό που αποκαλύπτει μυστικά, και που έχει γνωστοποιήσει στον Ναβουχοδονόσορ τον βασιλιά τι θα συμβεί στο τέλος του χρόνου. Αυτό είναι το όνειρό σας και τα οράματα που είχατε στο κρεβάτι σας.*

28α- Αυτή η αρχή της εξήγησης θα κάνει τον Ναβουχοδονόσορ προσεκτικό, γιατί το θέμα του μέλλοντος βασάνιζε και στενοχωρούσε πάντα τους ανθρώπους, και η προοπτική να ληφθούν απαντήσεις σε αυτό το θέμα είναι συναρπαστική και παρηγορητική. Ο Δανιήλ στρέφει την προσοχή του βασιλιά στον αόρατο ζωντανό Θεό, κάτι που προκαλεί έκπληξη για τον βασιλιά που λάτρευε υλοποιημένες θεότητες.

**Δαν 2:29** *Πάνω στο κρεβάτι σου, βασιλιά, σου έχουν έρθει σκέψεις για το τι θα γίνει μετά από αυτόν τον καιρό. και αυτός που αποκαλύπτει μυστικά, σας έχει κάνει γνωστό τι θα συμβεί.*

**Δαν 2:30** *Αν μου αποκαλύφθηκε αυτό το μυστικό, δεν είναι επειδή υπάρχει μέσα μου σοφία μεγαλύτερη από αυτή όλων των ζωντανών. αλλά είναι για να δοθεί η εξήγηση στον βασιλιά, και για να γνωρίσεις τις σκέψεις της καρδιάς σου.*

30α- Δεν είναι ότι υπάρχει μέσα μου σοφία ανώτερη από αυτή όλων των ζωντανών ανθρώπων. αλλά είναι για να δοθεί η εξήγηση στον βασιλιά

Τέλεια ταπεινότητα στη δράση. Ο Δανιήλ παραμερίζεται και λέει στον βασιλιά ότι αυτός ο αόρατος Θεός ενδιαφέρεται γι' αυτόν. αυτόν τον Θεό πιο ισχυρό και αποτελεσματικό από αυτούς που υπηρέτησε μέχρι τότε. Φανταστείτε την επίδραση αυτών των λέξεων στο μυαλό και την καρδιά του.

30β- *και μάθε τις σκέψεις της καρδιάς σου*

Στην παγανιστική θρησκεία, τα πρότυπα του καλού και του κακού του αληθινού Θεού αγνοούνται. Οι βασιλιάδες δεν αμφισβητούνται ποτέ, γιατί τους φοβούνται και τους φοβούνται γιατί η δύναμή τους είναι μεγάλη. Η ανακάλυψη του αληθινού Θεού θα επιτρέψει στον Ναβουχοδονόσορ να ανακαλύψει σταδιακά τα ελαττώματα του χαρακτήρα του. αυτό που κανείς δεν θα είχε το θράσος να κάνει ανάμεσα στους ανθρώπους του. Το μάθημα απευθύνεται και σε εμάς: μπορούμε να γνωρίζουμε τις σκέψεις της καρδιάς μας μόνο εάν ο Θεός ενεργεί στη συνείδησή μας.

**Δαν 2:31** *Ω βασιλεια, κοίταζες και είδες μια μεγάλη εικόνα. Αυτό το άγαλμα ήταν τεράστιο και εξαιρετικής λαμπρότητας. στάθηκε μπροστά σου και η εμφάνισή της ήταν τρομερή.*

31α- *είδατε ένα μεγάλο άγαλμα. αυτό το άγαλμα ήταν τεράστιο και εξαιρετικής λαμπρότητας*

Το άγαλμα θα εικονογραφήσει τις διαδοχές των μεγάλων επίγειων αυτοκρατοριών που θα διαδέχονται η μία την άλλη μέχρι την επιστροφή στη δόξα

του Ιησού Χριστού, εξ ου και η *απέραντη εμφάνισή του*. Η *λαμπρότητά* του είναι αυτή των διαδοχικών ηγεμόνων που καλύπτονται με πλούτη, δόξα και τιμές που αποδίδονται από τους άνδρες.

31β- *στάθηκε μπροστά σου και η εμφάνισή της ήταν τρομερή.*

Το μέλλον που προφητεύει το άγαλμα βρίσκεται *μπροστά* στον βασιλιά και όχι πίσω του. Η τρομερή του όψη προφητεύει τα πλήθη των ανθρώπινων θανάτων που θα προκαλέσουν, τους πολέμους και τους διωγμούς που θα χαρακτηρίσουν την ανθρώπινη ιστορία μέχρι το τέλος του κόσμου. οι κυβερνώντες περπατούν πάνω από πτώματα.

**Δαν 2:32** *Το κεφάλι αυτής της εικόνας ήταν καθαρό χρυσάφι. Το στήθος και τα χέρια του ήταν από ασήμι. Η κοιλιά και οι μηροί του ήταν από ορείχαλκο.*

32α- *Το κεφάλι αυτού του αγάλματος ήταν από καθαρό χρυσό*

Ο Δανιήλ θα το επιβεβαιώσει στον στίχο 38, *το κεφάλι του χρυσού* είναι ο ίδιος ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ. Αυτό το σύμβολο χαρακτηρίζει γιατί πρώτα, θα προσηλυτίσει και θα υπηρετήσει με πίστη τον αληθινό δημιουργό Θεό. Ο χρυσός είναι το σύμβολο της εξαγνισμένης πίστης στο 1 Πέτρου 1:7. Η μακρόχρονη βασιλεία του θα σημαδέψει τη θρησκευτική ιστορία και θα δικαιολογήσει την αναφορά του στη Βίβλο. Επιπλέον, αποτελεί τον *επικεφαλής* της κατασκευής των διαδοχών των επίγειων ηγεμόνων. Η προφητεία αρχίζει τον πρώτο χρόνο της βασιλείας του το – 605.

32β- *Το στήθος και τα χέρια του ήταν από ασήμι*

Το ασήμι έχει μικρότερη αξία από τον χρυσό. Αλλάζει, ο χρυσός παραμένει αναλλοίωτος. Γινόμαστε μάρτυρες μιας υποβάθμισης των ανθρώπινων αξιών που ακολουθεί την περιγραφή του αγάλματος από πάνω προς τα κάτω. Από – 539, η αυτοκρατορία των Μήδων και των Περσών θα διαδεχθεί τη Χαλδαϊκή αυτοκρατορία.

32γ- *Η κοιλιά και οι μηροί του ήταν από ορείχαλκο*

Ο ορείχαλκος έχει επίσης μικρότερη αξία από το ασήμι. Είναι ένα κράμα μετάλλων με βάση τον χαλκό. Επιδεινώνεται τρομερά και αλλάζει όψη με την πάροδο του χρόνου. Είναι επίσης πιο σκληρό από το ασήμι, το ίδιο πιο σκληρό από το χρυσό που από μόνο του παραμένει πολύ εύπλαστο. Η σεξουαλικότητα βρίσκεται στο κέντρο της εικόνας που επέλεξε ο Θεός, αλλά είναι επίσης η εικόνα της ανθρώπινης αναπαραγωγής. Η ελληνική αυτοκρατορία, επειδή είναι πράγματι, θα αποδειχθεί πράγματι πολύ παραγωγική, δίνοντας στην ανθρωπότητα τον παγανιστικό της πολιτισμό που θα συνεχιστεί μέχρι το τέλος του κόσμου. Τα ελληνικά αγάλματα από λιωμένο και χυτό ορείχαλκο θα τα θαυμάσει ο κόσμος μέχρι το τέλος. Το γυμνό του σώματος αποκαλύπτεται και η εξασθενωμένη ηθική του είναι απεριόριστη. Αυτά τα πράγματα κάνουν την ελληνική αυτοκρατορία ένα τυπικό σύμβολο αμαρτίας που θα αντέξει στους αιώνες και τις χιλιετίες μέχρι την επιστροφή του Χριστού. Στο Δαν.11:21 έως 31, ο Έλληνας βασιλιάς Αντίοχος 4 γνωστός ως Επιφάνης, διώκτης του εβραϊκού λαού για «7 χρόνια» μεταξύ – 175 και – 168, θα παρουσιαστεί ως τύπος του παπικού διώκτη του οποίου προηγείται στο προφητικό αφήγημα αυτού του κεφαλαίου. Αυτός ο στίχος 32 ομαδοποιούσε διαδοχικά και προκάλεσε τις αυτοκρατορίες που οδήγησαν στη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία.

Δαν 2:33 Τα πόδια του είναι σιδερένια. τα πόδια του, εν μέρει από σίδηρο και εν μέρει από πηλό.

33α- τα πόδια του, από σίδηρο

Ως η τέταρτη προφητευμένη αυτοκρατορία, αυτή της Ρώμης χαρακτηρίζεται από μέγιστη σκλήρυνση που αντιπροσωπεύεται από σίδηρο. Είναι επίσης το πιο κοινό μέταλλο που οξειδώνεται, σκουριάζει και καταστρέφεται. Και εδώ η επιδείνωση επιβεβαιώνεται και αυξάνεται. Οι Ρωμαίοι είναι πολυθειστές. υιοθετούν τους θεούς των νικημένων εχθρών. Έτσι η ελληνική αμαρτία θα επεκταθεί με την επέκτασή τους σε όλους τους λαούς της αυτοκρατορίας της.

33β- τα πόδια του, εν μέρει σιδερένια και εν μέρει πήλινα

Σε αυτή τη φάση, ένα πήλινο τμήμα αποδυναμώνει αυτή τη σκληρή κυριαρχία. Η εξήγηση είναι απλή και ιστορική. Το 395, η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία διαλύθηκε και μετά τα δέκα δάχτυλα των ποδιών του αγάλματος θα ολοκληρώσουν την ίδρυση δέκα ανεξάρτητων χριστιανικών βασιλείων αλλά όλα τέθηκαν υπό τη θρησκευτική επίβλεψη του επισκόπου της Ρώμης, ο οποίος θα γινόταν Πάπας από το 538. Αυτοί οι δέκα βασιλιάδες είναι αναφέρεται στο Δαν.7:7 και 24.

Δαν 2:34 Καθώς παρακολουθούσατε, μια πέτρα έπεσε χωρίς χέρια και χτύπησε τα πόδια από σίδηρο και πηλό της εικόνας και τα έσπασε.

34α- Η εικόνα της πέτρας που χτυπά είναι εμπνευσμένη από την πρακτική του θανάτου με λιθοβολισμό. Αυτό ήταν το πρότυπο για την εκτέλεση των ενόχων αμαρτωλών στο αρχαίο Ισραήλ. Αυτή η πέτρα λοιπόν έρχεται να λιθοβολήσει τους επίγειους αμαρτωλούς. Η τελευταία πληγή της οργής του Θεού θα είναι το χαλάζι σύμφωνα με την Αποκ. 16:21. Αυτή η εικόνα προφητεύει τη δράση του Χριστού εναντίον των αμαρτωλών την ώρα της ένδοξης θείας επιστροφής του. Στο Ζακ.3:9, το Πνεύμα δίνει στον Χριστό την εικόνα μιας πέτρας, η κύρια στη γωνία, αυτή με την οποία ο Θεός αρχίζει την κατασκευή του πνευματικού του κτηρίου: *Διότι, ιδού, όσον αφορά την πέτρα που έβαλα μπροστά στον Ιησού του Ναυή, Υπάρχουν επτά μάτια σε αυτή τη μία πέτρα. Ιδού, εγώ ο ίδιος θα χαράξω αυτό που θα είναι χαραγμένο σε αυτό, λέει ο Κύριος των δυνάμεων. και θα αφαιρέσω την ανομία αυτής της γης σε μια μέρα.* Μετά διαβάζουμε στον Ζακ.4:7: *Ποιος είσαι, μεγάλο βουνό, μπροστά στον Ζοροβάβελ; Θα εξομαλυνθείς. Θα βάλει το κύριο λιθαράκι ανάμεσα σε φωνές: Χάρη, χάρη για αυτήν!* Στο ίδιο μέρος, στους στίχους 42 και 47, διαβάζουμε: *Μου είπε: Τι βλέπεις; Απάντησα, κοιτάζω, και ιδού, υπάρχει ένα κηροπήγιο από χρυσό, με ένα βάζο στην κορυφή, και κρατώντας επτά λυχνάκια, με επτά λυχνίες για τις λάμπες που βρίσκονται στην κορυφή του κηροπήγιου . . . Διότι εκείνοι που περιφρονούσαν την ημέρα των αδύναμων αρχών θα χαρούν όταν δουν το επίπεδο στο χέρι του Ζοροβάβελ. Αυτά τα επτά είναι τα μάτια του Κυρίου, που διατρέχουν όλη τη γη .* Για να επιβεβαιώσουμε αυτό το μήνυμα, θα βρούμε στην Αποκ. 5:6, αυτή την εικόνα, στην οποία τα επτά μάτια της πέτρας και του κεριού αποδίδονται στον Αμνό του Θεού, δηλαδή στον Ιησού Χριστό: *Και είδα, στη μέση του ο θρόνος και τα τέσσερα ζωντανά όντα και ανάμεσα στους πρεσβυτέρους, ένα αρνί που ήταν εκεί σαν σφαγμένο. Είχε επτά κέρατα και επτά μάτια, που είναι τα επτά πνεύματα του Θεού που στάληκαν σε όλη τη γη.* Στην κρίση των αμαρτωλών λαών που εκτελείται από τον Θεό αυτοπροσώπως, κανένα ανθρώπινο χέρι δεν παρεμβαίνει.

**Δαν 2:35** Τότε το σίδηρο, ο πηλός, ο ορείχαλκος, το ασήμι και ο χρυσός συνέσπασαν μαζί και έγιναν σαν άχυρο που ξεφεύγει από ένα καλοκαιρινό αλώνι. ο αέρας τους παρέσυρε και δεν βρέθηκε κανένα ίχνος τους. Αλλά η πέτρα που χτύπησε την εικόνα έγινε μεγάλο βουνό και γέμισε ολόκληρη τη γη.

35α- Τότε το σίδηρο, ο πηλός, ο ορείχαλκος, το ασήμι και ο χρυσός έσπασαν μαζί και έγιναν σαν άχυρο που ξεφεύγει από ένα αλώνι το καλοκαίρι. ο αέρας τους παρέσυρε και δεν βρέθηκε κανένα ίχνος τους.

Κατά την επιστροφή του Χριστού, οι απόγονοι των λαών που συμβολίζονται από χρυσό, ασήμι, ορείχαλκο, σίδηρο και πηλό παρέμειναν όλοι στις αμαρτίες τους και άξιοι καταστροφής από αυτόν, και η εικόνα προφητεύει αυτήν την αφανισμό.

35β- Αλλά η πέτρα που χτύπησε την εικόνα έγινε μεγάλο βουνό και γέμισε ολόκληρη τη γη

Η Αποκάλυψη θα αποκαλύψει ότι αυτή η ανακοίνωση θα εκπληρωθεί πλήρως μόνο μετά τα χίλια χρόνια της ουράνιας κρίσης, με την εγκατάσταση των εκλεκτών στην ανανεωμένη γη, στην Αποκ. 4, 20, 21 και 22.

**Δαν 2:36** Αυτό είναι το όνειρο. Θα δώσουμε την εξήγηση ενώπιον του βασιλιά.

36α- Ο βασιλιάς ακούει επιτέλους αυτό που ονειρευόταν. Μια τέτοια απάντηση δεν μπορεί να επινοηθεί, γιατί ήταν αδύνατο να τον εξαπατήσει. Αυτός που του περιγράφει αυτά τα πράγματα έχει, λοιπόν, ο ίδιος λάβει το ίδιο όραμα. Και ανταποκρίνεται επίσης στο αίτημα του βασιλιά δείχνοντας τον εαυτό του ικανό να ερμηνεύει τις εικόνες και να δίνει το νόημά τους.

**Δαν 2:37** Ω βασιλιάς, είσαι ο βασιλιάς των βασιλιάδων, γιατί ο Θεός του ουρανού σου έδωσε κυριαρχία, δύναμη, δύναμη και δόξα.

37α- Εκτιμώ πολύ αυτό το εδάφιο όπου βλέπουμε τον Δανιήλ να μιλάει ανεπίσημα στον ισχυρό βασιλιά, κάτι που κανείς δεν θα τολμούσε να κάνει στις διεστραμμένες και διεφθαρμένες μέρες μας. Η άτυπη προσφώνηση δεν είναι προσβλητική, ο Δανιήλ σέβεται τον Χαλδαίο βασιλιά. Το Tuinality είναι μόνο η γραμματική μορφή που χρησιμοποιείται από ένα μεμονωμένο υποκείμενο που εκφράζεται σε ένα μόνο τρίτο μέρος. Και «όσο μεγάλος κι αν είναι ο βασιλιάς, δεν είναι λιγότερο άνθρωπος» όπως μπορούσε να πει στην εποχή του ο ηθοποιός Μολιέρος. Και η παραλλαγή των αδικαιολόγητων όρκων γεννήθηκε στην εποχή του με τον Λουδοβίκο 14, τον περήφανο «βασιλιά του ήλιου».

37β- Ω βασιλιά, είσαι ο βασιλιάς των βασιλιάδων, γιατί ο Θεός του ουρανού σου έδωσε την αυτοκρατορία

Περισσότερο από σεβασμό, ο Δανιήλ φέρνει στον βασιλιά μια ουράνια αναγνώριση που δεν γνώριζε. Στην πραγματικότητα, ο ουράνιος Βασιλιάς των βασιλιάδων βεβαιώνει ότι έχτισε τον επίγειο βασιλιά των βασιλιάδων. Η κυριαρχία επί των βασιλιάδων αποτελεί τον αυτοκρατορικό τίτλο. Το σύμβολο της αυτοκρατορίας είναι τα «φτερά του αετού» που θα την χαρακτηρίσει ως την πρώτη αυτοκρατορία στο Dan.7.

37c- ισχύς,

Προσδιορίζει το δικαίωμα κυριαρχίας σε πλήθη και μετριέται σε ποσότητα, δηλ. μάζα.

Μπορεί να γυρίσει το κεφάλι και να γεμίσει περηφάνια έναν ισχυρό βασιλιά. Ο βασιλιάς μερικές φορές θα ενδώσει στην υπερηφάνεια και ο Θεός θα

τον θεραπεύσει μέσω μιας σκληρής δοκιμασίας ταπείνωσης που αποκαλύπτεται στο Dan.4. Πρέπει να αποδεχτεί την ιδέα ότι δεν απέκτησε τη δύναμή του με τις δικές του δυνάμεις, αλλά επειδή του την έδωσε ο αληθινός Θεός. Στο Dan.7, αυτή η δύναμη θα πάρει τη συμβολική εικόνα της *Αρκούδας* των Μήδων και των Περσών.

Όταν αποκτούν δύναμη, μερικές φορές, οι άνδρες αισθάνονται ένα κενό στον εαυτό τους και στη ζωή τους, οι άνδρες αυτοκτονούν. Η δύναμη σε κάνει να φαντασιώνεσαι να αποκτήσεις μια μεγάλη ευτυχία που δεν έρχεται. «Όλα νέα, όλα όμορφα» λέει η παροιμία, αλλά αυτό το συναίσθημα δύσκολα διαρκεί. Στη σύγχρονη ζωή, διάσημοι και θαυμαστές και εμπλουτισμένοι καλλιτέχνες καταλήγουν να αυτοκτονούν παρά μια φαινομενική, εκθαμβωτική και ένδοξη επιτυχία.

37d- *δύναμη*

Υποδηλώνει τη δράση, την πίεση υπό περιορισμό που κάνει τον αντίπαλο να λυγίζει σε έναν αγώνα. Αλλά αυτός ο αγώνας μπορεί να γίνει εναντίον του εαυτού του. Στη συνέχεια μιλάμε για δύναμη χαρακτήρα. Η δύναμη μετριέται σε ποιότητα και αποτελεσματικότητα.

Έχει επίσης το σύμβολό του: *το λιοντάρι* σύμφωνα με το εδάφιο Κριτές 14:18: « *τι είναι δυνατότερο από το λιοντάρι, τι είναι πιο γλυκό από το μέλι* ». Η δύναμη του λιονταριού είναι στους μυς του. αυτά των ποδιών και των νυχιών του αλλά κυρίως αυτά του στόματός του που πιάνει και πνίγει τα θύματά του πριν τα καταβροχθίσει. Η εκτροπή της αποκάλυψης αυτής της απάντησης στο αίνιγμα που έθεσε στους Φιλιισταίους ο Σαμψών θα γίνει η συνέπεια μιας ενέργειας απaráμιλλης δύναμης εκ μέρους του εναντίον τους.

37ο- *και δόξα* .

Αυτή η λέξη αλλάζει νόημα στις επίγειες και ουράνιες αντιλήψεις της. Ο Ναβουχοδονόσορ απέκτησε ανθρώπινη δόξα μέχρι αυτή την εμπειρία. Η ευχαρίστηση να κυριαρχείς και να αποφασίζεις για τη μοίρα όλων των πλασμάτων στη γη. Απομένει να ανακαλύψει την ουράνια δόξα που θα αποκτήσει ο Ιησούς Χριστός κάνοντας τον εαυτό του, τον Κύριο και τον Κύριο, υπηρέτη των δούλων του. Για τη σωτηρία του, θα δεχτεί τελικά αυτή τη δόξα και τις ουράνιες συνθήκες της.

**Δαν 2:38** *Έδωσε στα χέρια σου, όπου κι αν κατοικούν, τα παιδιά των ανθρώπων, και τα θηρία του αγρού και τα πουλιά του ουρανού, και σε έκανε κυρίαρχο πάνω σε όλα αυτά: εσύ είσαι αυτός που είσαι το χρυσό κεφάλι.*

38α- Αυτή η εικόνα θα χρησιμοποιηθεί για να προσδιορίσει τον Ναβουχοδονόσορ στο Δαν.4:9.

38β- *είσαι το κεφάλι του χρυσού.*

Αυτά τα λόγια δείχνουν ότι ο Θεός γνωρίζει εκ των προτέρων τις επιλογές που θα κάνει ο Ναβουχοδονόσορ. Αυτό το σύμβολο, *το κεφάλι του χρυσού* , προφητεύει τον μελλοντικό αγιασμό του και την εκλογή του για αιώνια σωτηρία. Ο χρυσός είναι το σύμβολο της εξαγνισμένης πίστης σύμφωνα με το 1 Πέτρου 1:7: *έτσι ώστε η δοκιμή της πίστης σας, πιο πολύτιμη από τον φθαρτό χρυσό (που όμως δοκιμάζεται με φωτιά), μπορεί να οδηγήσει σε έπαινο, δόξα και τιμή, όταν εμφανιστεί ο Ιησούς Χριστός* . Ο χρυσός , αυτό το ελατό μέταλλο , είναι η εικόνα



αυτού του μεγάλου βασιλιά που επιτρέπει στον εαυτό του να μεταμορφωθεί από το έργο του δημιουργού Θεού.

**Δαν 2:39** *Μετά από εσένα θα δημιουργηθεί άλλο βασίλειο, μικρότερο από το δικό σου. τότε ένα τρίτο βασίλειο, που θα είναι από χάλκινο, και θα κυριαρχεί σε όλη τη γη.*

39α- Με την πάροδο του χρόνου, η ανθρώπινη ποιότητα θα επιδεινωθεί. το ασήμι του στήθους και των δύο βραχιόνων του αγάλματος είναι μικρότερο από το χρυσό του κεφαλιού. Όπως ο Ναβουχοδονόσορ, ο Δαρείος ο Μήδος θα προσηλυτίσει, ο Κύρος 2 ο Πέρσης επίσης σύμφωνα με τα Εσδ.1:1 έως 4, όλοι επίσης αγαπούν τον Δανιήλ. και μετά από αυτούς ο Δαρείος ο Πέρσης και ο Αρταξέρξης 1 <sup>κατά</sup> Εσδ.6 και 7. Σε δοκιμασίες θα χαρούν βλέποντας τον Θεό των Ιουδαίων να έρχεται σε βοήθεια των δικών του.

39β- *τότε ένα τρίτο βασίλειο, που θα είναι χάλκινο, και που θα κυριαρχεί σε όλη τη γη.*

Εδώ, η κατάσταση επιδεινώνεται σοβαρά για την ελληνική αυτοκρατορία. Ο ορείχαλκος, το σύμβολο που τον αντιπροσωπεύει, υποδηλώνει ακαθαρσία, αμαρτία. Η μελέτη των Dan.10 και 11 θα μας επιτρέψει να καταλάβουμε γιατί. Αλλά ήδη, η κουλτούρα του λαού αμφισβητείται ως εφευρέτης της δημοκρατικής ελευθερίας και όλων των διεστραμμένων και διεφθαρμένων παρεκκλίσεων της που σύμφωνα με την αρχή δεν έχουν όρια, γι' αυτό ο Θεός λέει στο Προ.29:18: *Όταν δεν υπάρχει αποκάλυψη, ο λαός είναι απεριόριστος. Ευτυχισμένος αν τηρήσει το νόμο!*

**Δαν 2:40** *Θα υπάρξει ένα τέταρτο βασίλειο, δυνατό σαν σίδηρος. όπως το σίδηρο σπάει και σπάει τα πάντα, έτσι θα σπάσει και θα σπάσει τα πάντα, όπως το σίδηρο που τα κάνει κομμάτια.*

40α- Η κατάσταση χειροτερεύει με αυτό το τέταρτο βασίλειο που είναι αυτό της Ρώμης που θα κυριαρχήσει στις προηγούμενες αυτοκρατορίες και θα υιοθετήσει όλες τις θεότητες τους, έτσι ώστε να συσσωρεύσει όλα τα αρνητικά τους χαρακτηριστικά φέρνοντας μια καινοτομία, μια σιδερένια πειθαρχία αδυσώπητης σκληρότητας. Αυτό το καθιστά τόσο αποτελεσματικό που καμία χώρα δεν μπορεί να του αντισταθεί. τόσο που η αυτοκρατορία του θα εκτείνεται από την Αγγλία στα δυτικά μέχρι τη Βαβυλώνα στην ανατολική πλευρά. Το σίδηρο είναι πραγματικά το σύμβολό του, από τα δίκωπα ξίφη του, την πανοπλία του και τις ασπίδες του, έτσι ώστε όταν επιτίθεται, ο στρατός παίρνει την όψη ενός κελύφους με αιχμηρά δόρατα, τρομερά αποτελεσματικό ενάντια στις άτακτες επιθέσεις και διασκορπισμένο από τους εχθρούς του.

**Δαν 2:41** *Και όπως είδες τα πόδια και τα δάχτυλα των ποδιών, εν μέρει από πηλό αγγειοπλάστη και εν μέρει από σίδηρο, αυτό το βασίλειο θα διαιρεθεί. αλλά θα υπάρχει κάτι από τη δύναμη του σιδήρου, γιατί είδες σίδηρο ανακατεμένο με πηλό.*

41α- Ο Δανιήλ δεν το προσδιορίζει αλλά η εικόνα μιλάει. Τα πόδια και τα δάχτυλα των ποδιών αντιπροσωπεύουν μια κυρίαρχη φάση που θα διαδεχθεί την παγανιστική ρωμαϊκή αυτοκρατορία που απεικονίζεται από σίδηρο. Διαιρεμένη, αυτή η ρωμαϊκή αυτοκρατορία θα γίνει το πεδίο μάχης για τα μικρά βασίλεια που σχηματίστηκαν μετά τη διάλυσή της. Η συμμαχία σιδήρου και πηλού δεν δημιουργεί δύναμη, αλλά διχασμό και αδυναμία. Διαβάζουμε πηλό του αγγειοπλάστη. Ο αγγειοπλάστης είναι ο Θεός σύμφωνα με τον Ιερ.18:6: *Δεν*

μπορώ να ενεργήσω απέναντί σας όπως αυτός ο αγγειοπλάστης, οίκο του Ισραήλ; λέει ο Κύριος. Ιδού, όπως είναι ο πηλός στο χέρι του αγγειοπλάστη, έτσι είσαι στο χέρι μου, οίκο του Ισραήλ! Αυτός ο πηλός είναι το ειρηνικό συστατικό της ανθρωπότητας από το οποίο ο Θεός επιλέγει τους εκλεκτούς του και τους κάνει σκεύη τιμής.

**Δαν 2:42** Και όπως τα δάχτυλα των ποδιών ήταν εν μέρει από σίδηρο και εν μέρει από πηλό, έτσι και αυτό το βασίλειο θα είναι εν μέρει ισχυρό και εν μέρει εύθραυστο.

42a- Σημειώνει ότι ο ρωμαϊκός σίδηρος συνεχίστηκε μέχρι το τέλος του κόσμου, αν και η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία έχασε την ενότητά της και την κυριαρχία της το 395. Η εξήγηση έγκειται στην επανέναρξη της κυριαρχίας της από τη θρησκευτική αποπλάνηση της Ρωμαιοκαθολικής πίστης. Αυτό οφείλεται στην ένοπλη υποστήριξη που έδωσαν ο Κλόβις και οι Βυζαντινοί αυτοκράτορες στον επίσκοπο της Ρώμης γύρω στο 500. Έκτισαν το κύρος του και τη νέα του παπική εξουσία που τον έκαναν, αλλά μόνο στα μάτια των ανθρώπων, επίγειο ηγέτη της χριστιανικής εκκλησίας από το 538.

**Δαν 2:43** Είδατε σίδηρο ανακατεμένο με πηλό, γιατί θα ανακατευτούν από ανθρώπινες συμμαχίες. αλλά δεν θα ενωθούν μεταξύ τους, όπως ο σίδηρος δεν συνδυάζεται με τον πηλό.

43a- Τα δάχτυλα των ποδιών, δέκα στον αριθμό, θα γίνουν δέκα κέρατα στο Δαν. 7:7 και 24. Μετά το σώμα και τα πόδια, αντιπροσωπεύουν τα δυτικά χριστιανικά έθνη της Ευρώπης στον τελευταίο καιρό, δηλαδή, εποχή. Καταγγέλλοντας τις υποκριτικές συμμαχίες των ευρωπαϊκών εθνών, ο Θεός αποκάλυψε πριν από 2.600 χρόνια την ευθραυστότητα των συμφωνιών που ενώνουν τους λαούς της σημερινής Ευρώπης, ακριβώς ενωμένους στη βάση των «Συνθηκών της Ρώμης».

**Δαν 2:44** Στις ημέρες αυτών των βασιλιάδων, ο Θεός του ουρανού θα εγείρει ένα βασίλειο που δεν θα καταστραφεί ποτέ, ούτε θα περάσει κάτω από την κυριαρχία άλλου λαού. θα σπάσει και θα καταστρέψει όλα αυτά τα βασίλεια, και ο ίδιος θα αντέξει για πάντα.

44a- Την εποχή των βασιλιάδων αυτών

Το πράγμα επιβεβαιώνεται, τα δέκα δάχτυλα των ποδιών είναι σύγχρονα με την ένδοξη επιστροφή του Χριστού.

44β- ο Θεός του ουρανού θα εγείρει ένα βασίλειο που δεν θα καταστραφεί ποτέ

Η επιλογή των εκλεκτών γίνεται με το όνομα του Ιησού Χριστού από τη διακονία του, κατά την πρώτη του έλευση στη γη, για να εξιλεωθεί για τις αμαρτίες όσων σώζει. Αλλά κατά τη διάρκεια των δύο χιλιάδων ετών που ακολούθησαν αυτή τη διακονία, αυτή η επιλογή έγινε με ταπεινοφροσύνη και διωγμό από το διαβολικό στρατόπεδο. Και από το 1843, όσοι σώζει ο Ιησούς είναι ελάχιστοι, όπως θα επιβεβαιώσει η μελέτη του Δαν.8 και 12.

Τα 6000 χρόνια της εποχής της επιλογής των εκλεκτών πλησιάζουν στο τέλος τους, η 7η <sup>χιλιετία</sup> ανοίγει το Σάββατο της αιωνιότητας μόνο στους εκλεκτούς που λυτρώθηκαν από το αίμα του Ιησού Χριστού από τον Αδάμ και την Εύα. Όλοι θα έχουν επιλεγεί λόγω της πιστότητάς τους επειδή ο Θεός παίρνει μαζί του πιστούς και υπάκουους ανθρώπους, παραδίδοντας τον διάβολο, τους επαναστάτες

αγγέλους του και τους ανυπάκουους ανθρώπους στην πλήρη καταστροφή της ψυχής τους.

44γ- *και που δεν θα περάσει κάτω από την κυριαρχία άλλου λαού*

Γιατί βάζει τέλος στις επίγειες ανθρώπινες κυριαρχίες και διαδοχές.

44δ- *θα σπάσει και θα καταστρέψει όλα αυτά τα βασίλεια, και ο ίδιος θα αντέξει για πάντα*

Το Πνεύμα εξηγεί τη σημασία που δίνει στη λέξη τέλος. απόλυτο νόημα. Θα υπάρξει εξάλειψη όλης της ανθρωπότητας. Και η Απ. 20 θα μας αποκαλύψει τι συμβαίνει κατά την 7η <sup>χιλιετία</sup>. Θα ανακαλύψουμε έτσι το πρόγραμμα που σχεδίασε ο Θεός. Στην έρημη γη, ο διάβολος θα κρατηθεί αιχμάλωτος, χωρίς καμία ουράνια ή γήινη παρέα. Και στον παράδεισο, για 1000 χρόνια, οι εκλεκτοί θα κρίνουν τους πονηρούς νεκρούς. Στο τέλος αυτών των 1000 ετών, οι πονηροί θα αναστηθούν για την τελική κρίση. Η φωτιά που τους καταστρέφει θα εξαγνίσει τη γη που ο Θεός θα κάνει νέα δοξάζοντάς την για να υποδεχθεί τον θρόνο του και τους λυτρωμένους εκλεκτούς του. Η εικόνα του οράματος λοιπόν συνοψίζει πιο σύνθετες ενέργειες που θα αποκαλύψει η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού.

**Δαν 2:45** *Αυτό υποδηλώνεται από την πέτρα που είδες να πέφτει από το βουνό χωρίς τη βοήθεια κανενός χεριού και η οποία έσπασε σε κομμάτια το σίδηρο, τον ορείχαλκο, τον πηλό, το ασήμι και τον «χρυσό». Ο μεγάλος Θεός έκανε γνωστό στον βασιλιά τι πρέπει να συμβεί μετά από αυτό. Το όνειρο είναι αληθινό και η εξήγησή του είναι βέβαιη.*

45α- Τέλος, μετά τον ερχομό του, ο Χριστός που συμβολίζεται με την πέτρα, την ουράνια κρίση χιλίων ετών και την εκτέλεση της τελευταίας κρίσης, στη νέα γη που αποκαταστάθηκε από τον Θεό, το μεγάλο βουνό που ανακοινώθηκε στο όραμα θα πάρει σχήμα και θέση για αυτόν.

**Δαν 2:46** *Τότε ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ έπεσε με το πρόσωπο και προσκύνησε τον Δανιήλ και πρόσταξε να του προσφέρουν θυσίες και θυμίαμα.*

46α- Ακόμα ειδωλολάτρης, ο βασιλιάς αντιδρά σύμφωνα με τη φύση του. Έχοντας λάβει από τον Δανιήλ όλα όσα είχε ζητήσει, υποκλίθηκε μπροστά του και τίμησε τις δεσμεύσεις του. Ο Δανιήλ δεν έχει αντίρρηση για τις ειδωλολατρικές ενέργειες που κάνει απέναντί του. Είναι ακόμη πολύ νωρίς για να το αντικρούσουμε και να το αμφισβητήσουμε. Ο χρόνος, που ανήκει στον Θεό, θα κάνει τη δουλειά του.

**Δαν 2:47** *Και ο βασιλιάς μίλησε στον Δανιήλ, λέγοντας: Αλήθεια ο Θεός σου είναι ο Θεός των θεών και ο Κύριος των βασιλιάδων, και αποκαλύπτει μυστικά, αφού μόρεσες να ανακαλύψεις αυτό το μυστικό.*

47α- Αυτό ήταν το πρώτο βήμα του βασιλιά Ναβουχοδονόσορ προς τη μεταστροφή του. Δεν θα μπορέσει ποτέ να ξεχάσει αυτή την εμπειρία που τον αναγκάζει να παραδεχτεί ότι ο Δανιήλ έχει σχέση με τον αληθινό Θεό, στην πραγματικότητα, τον Θεό των θεών και τον Κύριο των βασιλιάδων. Αλλά το ειδωλολατρικό περιβάλλον που τον βοηθά θα καθυστερήσει τη μεταστροφή του. Τα λόγια του μαρτυρούν την αποτελεσματικότητα του προφητικού έργου. Η δύναμη του Θεού να πει εκ των προτέρων τι θα συμβεί βάζει τον κανονικό άνθρωπο απέναντι στον τοίχο των επιτακτικών αποδεικτικών στοιχείων στα οποία ο εκλεκτός υποχωρεί και ο πεσμένος αντιστέκεται.

**Δαν 2:48** Τότε ο βασιλιάς σήκωσε τον Δανιήλ και του έδωσε πολλά πλούσια δώρα. του έδωσε εντολή σε ολόκληρη την επαρχία της Βαβυλώνας και τον έκανε ανώτατο άρχοντα όλων των σοφών της Βαβυλώνας.

48α- Ο Ναβουχοδονόσορ ενήργησε προς τον Δανιήλ με τον ίδιο τρόπο που είχε κάνει ο Φαραώ πριν από αυτόν προς τον Ιωσήφ. Όταν είναι έξυπνοι και δεν είναι πεισματικά κλειστοί και μπλοκαρισμένοι, οι μεγάλοι ηγέτες ξέρουν πώς να εκτιμούν τις υπηρεσίες ενός υπηρέτη που φέρνει πολύτιμες ιδιότητες. Αυτοί και ο λαός τους είναι ωφελούμενοι των θείων ευλογιών που στηρίζονται στους εκλεκτούς του. Η σοφία του αληθινού Θεού ωφελεί έτσι όλους.

**Δαν 2:49** Ο Δανιήλ ζήτησε από τον βασιλιά να παραδώσει τη διαχείριση της επαρχίας της Βαβυλώνας στον Σεδράχ, τον Μισάχ και τον Αβεντνεγώ. Και ο Δανιήλ ήταν στην αυλή του βασιλιά.

49α- Αυτοί οι τέσσερις νέοι ξεχώριζαν, με την ιδιαίτερα πιστή τους στάση απέναντι στον Θεό, από τους άλλους νεαρούς Εβραίους που ήρθαν μαζί τους στη Βαβυλώνα. Μετά από αυτή τη δοκιμασία που θα μπορούσε να γίνει δραματική για όλους, εμφανίζεται η επιδοκιμασία του ζωντανού Θεού. Βλέπουμε λοιπόν τη διαφορά που κάνει ο Θεός μεταξύ εκείνων που τον υπηρετούν και εκείνων που δεν τον υπηρετούν. Εξυψώνει τους αιρετούς του που έχουν αποδειχθεί άξιοι, δημόσια, στα μάτια όλων των ανθρώπων.

### **Δανιήλ 3**

**Δαν 3:1** Ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ έφτιαξε μια εικόνα από χρυσό, εξήντα πήχεις ύψος και έξι πήχεις πλάτος. Το έστησε στην κοιλάδα της Ντούρα, στην επαρχία της Βαβυλώνας.

3α- Ο βασιλιάς πείστηκε αλλά δεν μεταστράφηκε ακόμη από τον ζωντανό Θεό του Δανιήλ. Και η μεγαλομανία τον χαρακτηρίζει ακόμα. Οι μεγάλοι γύρω του τον ενθαρρύνουν σε αυτό το μονοπάτι όπως κάνει η αλεπού του μύθου με το κοράκι, τον λατρεύουν και τον λατρεύουν σαν θεό. Επίσης, ο βασιλιάς καταλήγει

να συγκρίνει τον εαυτό του με έναν θεό. Πρέπει να ειπωθεί ότι στον παγανισμό, η μετατόπιση είναι εύκολη γιατί οι άλλες ψεύτικες θεότητες είναι ακίνητες και παγωμένες με τη μορφή αγαλμάτων, ενώ αυτός, ο βασιλιάς, όντας ζωντανός, είναι ήδη ανώτερος από αυτές. Αλλά πόσο άσχημα χρησιμοποιείται αυτός ο χρυσός στην ανύψωση ενός αγάλματος! Προφανώς, το προηγούμενο όραμα δεν έχει ακόμη καρποφορήσει. Ίσως ακόμη και οι τιμές που του έδειξε ο Θεός των θεών να βοήθησαν στη διατήρηση και ακόμη και στην ανάπτυξη της περηφάνιας του. Ο χρυσός, το σύμβολο της πίστης που εξαγνίζεται με δοκιμασία σύμφωνα με το 1 Πέτρου 1:7, θα βοηθήσει να αποκαλυφθεί η παρουσία αυτού του τύπου εξαιρετικής πίστης στους τρεις συντρόφους του Δανιήλ, στη νέα εμπειρία που αφηγείται σε αυτό το κεφάλαιο. Αυτό είναι ένα μάθημα που απευθύνει ο Θεός ιδιαίτερα στους εκλεκτούς του στην τελευταία δοκιμασία των Αντβεντιστών, όταν ένα διάταγμα θανάτου που προφητεύτηκε στην Αποκ. 13:15 θα τους αφαιρέσει τη ζωή.

**Δαν 3:2** *Ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ κάλεσε τους σατράπες, τους οικονόμους και τους κυβερνήτες, τους αρχικριτές, τους ταμίας, τους δικηγόρους, τους δικαστές και όλους τους δικαστές των επαρχιών, για να έρθουν στην αφιέρωση της εικόνας που ύψωσε ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ.*

2α- Σε αντίθεση με τη δοκιμασία του Daniel στο Dan.6, η εμπειρία δεν οφείλεται στις συνωμοσίες των ανθρώπων που περιβάλλουν τον βασιλιά. Εδώ, είναι ο καρπός της προσωπικότητάς του που αποκαλύπτεται.

**Δαν 3:3** *Τότε συγκεντρώθηκαν οι σατράπες, οι οικονόμοι και οι κυβερνήτες, οι αρχικριτές, οι ταμίας, οι δικηγόροι, οι δικαστές και όλοι οι δικαστές των επαρχιών για να αφιερώσουν την εικόνα που είχε στήσει ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ. Στάθηκαν μπροστά στην εικόνα που είχε στήσει ο Ναβουχοδονόσορ.*

**Δαν 3:4** *Και ένας κήρυκας φώναζε με δυνατή φωνή: Αυτό σας διατάζουν, λαοί, έθνη και άνθρωποι κάθε γλώσσας!*

**Δαν 3:5** *Όταν ακούσετε τον ήχο της τρομπέτας, της πίπας, της κιθάρας, του σαμπούκου, του ψαλτηρίου, της γκάιντας και όλων των ειδών τα μουσικά όργανα, τότε θα πέσετε κάτω και θα προσκυνήσετε το χρυσό άγαλμα που έστησε ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ.*

5α- *Τη στιγμή που ακούς τον ήχο της τρομπέτας*

Το σήμα της δίκης θα δοθεί από τον ήχο της σάλπιγγας, όπως η επιστροφή του Ιησού Χριστού συμβολίζεται στην Αποκ. 11:15 με τον ήχο της 7ης <sup>σάλπιγγας</sup>, και οι έξι προηγούμενες τιμωρίες συμβολίζονται επίσης με σάλπιγγες.

5β- *θα προσκυνήσεις*

Η υπόκλιση είναι η φυσική μορφή τιμής που αποδίδεται. Στην Αποκ.13:16, ο Θεός το συμβολίζει με το χέρι των ανθρώπων που θα λάβουν το σημάδι του θηρίου, το οποίο συνίσταται στην εξάσκηση και στην τιμή της ημέρας του ειδωλολατρικού ήλιου που αντικατέστησε το ιερό θείο Σάββατο.

5c- *και θα το λατρέψετε*

Η λατρεία είναι η διανοητική μορφή τιμής που αποδίδεται. Στην Αποκ. 13:16, ο Θεός το εικονίζει μέσω του μετώπου του ανθρώπου που δέχεται το σημάδι του θηρίου.

Αυτός ο στίχος μας επιτρέπει να ανακαλύψουμε τα κλειδιά αυτών των συμβόλων που αναφέρονται στην Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού. Το μέτωπο και



το χέρι του ανθρώπου συνοψίζουν τις σκέψεις και τα έργα του και μεταξύ των εκλεκτών, αυτά τα σύμβολα λαμβάνουν τη σφραγίδα του Θεού σε αντίθεση με το σημάδι του θηρίου, που ταυτίζεται με την «Κυριακή» του Ρωμαιοκαθολικισμού, αποδεκτή και υποστηριζόμενη από τους Προτεστάντες από τότε την είσοδό τους στην οικουμενική συμμαχία.

Ολόκληρη η οργάνωση αυτού του μέτρου που επέβαλε ο Βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ θα ανανεωθεί στο τέλος του κόσμου στη δοκιμασία της πίστης για το Σάββατο του δημιουργού Θεού. Κάθε Σάββατο, η άρνηση εργασίας των εκλεγμένων θα μαρτυρεί την αντίστασή τους στο δίκαιο των ανθρώπων. Και την Κυριακή, η άρνησή τους να συμμετάσχουν στην επιβεβλημένη κοινή λατρεία θα τους προσδιορίσει ως επαναστάτες που πρέπει να απαλλαγούν. Στη συνέχεια θα εκδοθεί θανατική ποινή. Επομένως, η διαδικασία θα είναι απολύτως συνεπής με αυτό που θα βιώσουν οι τρεις σύντροφοι του Δανιήλ, αφού οι ίδιοι θα είναι πλήρως ευλογημένοι από τον Θεό για την ήδη αποδεδειγμένη πιστότητά τους.

Ωστόσο, πριν από το τέλος του κόσμου, αυτό το μάθημα προσφέρθηκε, πρώτα, στους Εβραίους της παλιάς συμμαχίας που υποβλήθηκαν σε παρόμοια δοκιμασία μεταξύ – 175 και – 168, διωγμένοι μέχρι θανάτου από τον Έλληνα βασιλιά Αντίοχο 4 γνωστό ως Επιφάνη. Και ο Δαν.11 θα καταθέσει ότι ορισμένοι πιστοί Εβραίοι προτίμησαν να σκοτωθούν παρά να διαπράξουν ένα βδέλυγμα ενώπιον του αληθινού τους Θεού. Διότι εκείνες τις ημέρες, ο Θεός δεν επενέβη για να τους σώσει θαυματουργικά, όπως έκανε στη συνέχεια για τους χριστιανούς που σκότωσε η Ρώμη.

**Δαν 3:6** *Όποιος δεν προσκυνήσει και δεν προσκυνήσει θα ριχτεί αμέσως σε πύρινο καμίνι.*

6α- Για τους συντρόφους του Δανιήλ, η απειλή είναι το πύρινο καμίνι. Αυτή η απειλή θανάτου είναι η εικόνα του τελικού θανατικού διατάγματος. Αλλά υπάρχει διαφορά μεταξύ των δύο εμπειριών της αρχής και αυτής του τέλους, γιατί στο τέλος, το πύρινο καμίνι θα είναι η τιμωρία της τελευταίας κρίσης των επιτιθέμενων διώξεων των εκλεκτών αγίων του Θεού.

**Δαν 3:7** *Γι' αυτό, όταν όλοι οι λαοί άκουσαν τον ήχο της σάλπιγγας, και της πίπας, και της κιθάρας, και του σαμπουκ, και του ψαλτηρίου, και κάθε μουσικού οργάνου, όλος ο λαός, τα έθνη και οι λαοί όλων των γλωσσών έπεσε κάτω και προσκύνησε τη χρυσή εικόνα που είχε στήσει ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ.*

7α- Αυτή η συμπεριφορά σχεδόν γενικής και ομόφωνης υποταγής των μαζών στους ανθρώπινους νόμους και διατάξεις προφητεύει ακόμη τη συμπεριφορά τους την ώρα της τελευταίας δοκιμασίας της επίγειας πίστης. Η τελευταία παγκόσμια κυβέρνηση της γης θα υπακούσει με τον ίδιο φόβο.

**Δαν 3:8** *Σε αυτήν την περίπτωση, και την ίδια ώρα, ήρθαν μερικοί Χαλδαίοι και κατηγορήσαν τους Ιουδαίους.*

8α- Οι εκλεκτοί του Θεού είναι οι στόχοι της οργής του διαβόλου που κυριαρχεί σε όλες τις ψυχές που ο Θεός δεν αναγνωρίζει ως εκλεκτούς του. Στη γη, αυτό το διαβολικό μίσος παίρνει μορφή με τη μορφή της ζήλιας και ταυτόχρονα, του μεγάλου μίσους. Στη συνέχεια θεωρούνται υπεύθυνοι για όλα τα κακά από τα οποία υποφέρει η ανθρωπότητα, αν και είναι το αντίθετο που εξηγεί αυτά τα κακά που είναι απλώς οι συνέπειες της απουσίας προστασίας τους από

τον Θεό. Αυτοί που μισούν τους αιρετούς καταστρώνουν συνωμοσίες για να τους κάνουν τον λαϊκό ξεφτίλα που πρέπει να απαλλαγούμε σκοτώνοντάς τους.

**Δαν 3:9** *Αποκρίθηκαν και είπαν στον βασιλιά Ναβουχοδονόσορ, βασιλιά, ζήσε για πάντα!*

9α- Οι πράκτορες του διαβόλου μπαίνουν στη σκηνή, η πλοκή γίνεται πιο ξεκάθαρη.

**Δαν 3:10** *Έχετε δώσει εντολή να προσκυνήσει και να προσκυνήσει τη χρυσή εικόνα, όποιος ακούει τον ήχο της σάλπιγγας, της κιθάρας, του σαμπουκ, του ψαλτηρίου, της γκάιντας και κάθε είδους οργάνων. ,*

10α- Θυμίζον στον βασιλιά τα δικά του λόγια και την εντολή της βασιλικής του εξουσίας στην οποία απαιτείται υπακοή.

**Δαν 3:11** *και όποιος δεν προσκυνήσει και δεν προσκυνήσει θα ριχτεί σε πύρινο καμίνι.*

11α- Υπενθυμίζεται επίσης η απειλή του θανάτου. η παγίδα κλείνει στους εκλεκτούς αγίους.

**Δαν 3:12** *Τώρα υπάρχουν Ιουδαίοι στους οποίους εμπιστεύτηκες τη διαχείριση της επαρχίας της Βαβυλώνας, ο Σεδράχ, ο Μισάχ και ο Αβεντνεγώ, άνθρωποι που δεν σε σεβάζουν, βασιλιά. δεν υπηρετούν τους θεούς σου, ούτε λατρεύουν τη χρυσή εικόνα που έχεις στήσει.*

12α- Το πράγμα ήταν προβλέψιμο, οι υψηλές θέσεις που ανατέθηκαν σε Εβραίους ξένους, η ύπουλη ζήλια που άναψε ήταν να εκδηλώσει τον καρπό του δολοφονικού μίσους. Και έτσι, οι εκλεκτοί του Θεού ξεχωρίζουν και καταδικάζονται από τη λαϊκή εριστική μνησικακία.

**Δαν 3:13** *Τότε ο Ναβουχοδονόσορ, θυμωμένος και θυμωμένος, διέταξε να φέρουν τον Σεδράχ, τον Μισάχ και τον Αβεντνεγώ. Και αυτοί οι άνδρες οδηγήθηκαν ενώπιον του βασιλιά.*

13α- Θυμηθείτε ότι αυτοί οι τρεις άνδρες απέκτησαν από τον Ναβουχοδονόσορ τα υψηλότερα αξιώματα στο βασίλειό του, επειδή του φάνηκαν σοφότεροι, πιο έξυπνοι από τον λαό του λαού του. Αυτός είναι ο λόγος που η « ερεθισμένη και εξαγριωμένη » κατάστασή του θα εξηγήσει τη στιγμιαία λησμονιά των εξαιρετικών τους ιδιοτήτων.

**Δαν 3:14** *Ο Ναβουχοδονόσορ αποκρίθηκε και τους είπε, Σεδράχ, Μισάχ και Αβδενεγώ, είναι σκόπιμο να μην υπηρετείτε τους θεούς μου και να προσκυνήσετε τη χρυσή εικόνα που έχω ψηλά;*

14α- Δεν περιμένει καν να απαντήσουν στην ερώτησή του: Εσκεμμένα παρακούτε τις εντολές μου;

**Δαν 3:15** *Τώρα να είσαι έτοιμος, και όταν ακούσεις τον ήχο της σάλπιγγας, του σωλήνα, της κιθάρας, του σαμπουκ, του ψαλτηρίου, της γκάιντας και όλων των ειδών οργάνων, θα προσκυνήσεις και θα προσκυνήσεις την εικόνα που έχω φτιάξει? αν δεν τον προσκυνήσετε, θα ριχτείτε αμέσως στη μέση ενός πύρινου καμίνου. Και ποιος είναι ο θεός που θα σε ελευθερώσει από το χέρι μου;*

15α- Ξαφνικά συνειδητοποιώντας πόσο χρήσιμοι είναι αυτοί οι άντρες γι' αυτόν, ο βασιλιάς είναι έτοιμος να τους προσφέρει μια νέα ευκαιρία υπακούοντας στην παγκόσμια αυτοκρατορική του εντολή.

Η ερώτηση που θα τεθεί θα λάβει μια απροσδόκητη απάντηση από τον αληθινό Θεό, τον οποίο ο Ναβουχοδονόσορ φαίνεται να έχει ξεχάσει, λαβωμένος

από τις δραστηριότητες της αυτοκρατορικής του ζωής. Επιπλέον, δεν υπάρχει τίποτα που να καθορίζει την ημερομηνία της υπόθεσης.

**Δαν 3:16** *Ο Σεδράχ, ο Μισάχ και ο Αβδενεγώ απάντησαν στον Βασιλιά Ναβουχοδονόσορ: Δεν χρειάζεται να σου απαντήσουμε για αυτό το θέμα.*

16α- Αυτά τα λόγια που έγιναν στον πιο ισχυρό βασιλιά της εποχής του φαίνονται εξωφρενικά και ασεβή, αλλά αυτοί οι άνδρες που τα είπαν δεν είναι επαναστάτες. Αντιθέτως, αποτελούν πρότυπα υπακοής στον ζωντανό Θεό στον οποίο αποφάσισαν σταθερά να παραμείνουν πιστοί.

**Δαν 3:17** *Ιδού, ο Θεός μας, τον οποίο υπηρετούμε, μπορεί να μας ελευθερώσει από το πύρινο καμίνι, και θα μας ελευθερώσει από το χέρι σου, βασιλιά.*

17α- Σε αντίθεση με τον βασιλιά, οι πιστοί εκλεκτοί διατήρησαν τις αποδείξεις που τους έδωσε ο Θεός για να δείξει ότι ήταν μαζί τους στη δοκιμή του οράματος. Συνδέοντας αυτή την προσωπική εμπειρία με τις ένδοξες αναμνήσεις του λαού τους που απελευθερώθηκαν από τους Αιγύπτιους και τη σκλαβιά τους, από τον ίδιο πιστό Θεό, ωθούν την τόλμη στο σημείο να αφηφούν τον βασιλιά. Η αποφασιστικότητά τους είναι ολοκληρωτική, έστω κι αν αυτό έχει το κόστος του θανάτου τους. Όμως, το Πνεύμα τους κάνει να προφητεύουν την παρέμβασή του: *θα μας ελευθερώσει από το χέρι σου, βασιλιά.*

**Δαν 3:18** *Διαφορετικά, να ξέρεις, βασιλιά, ότι δεν θα υπηρετήσουμε τους θεούς σου, ούτε θα προσκυνήσουμε τη χρυσή εικόνα που έχεις στήσει.*

18α- Και σε περίπτωση που δεν έρθει η βοήθεια του Θεού, καλύτερα να πεθάνουν ως πιστοί εκλεκτοί παρά να επιβιώσουν ως προδότες και δειλοί. Αυτή η πιστότητα θα βρεθεί στη δοκιμασία που επέβαλε ο Έλληνας διώκτης το – 168. Και μετά, σε όλη τη χριστιανική εποχή ανάμεσα σε αληθινούς Χριστιανούς που μέχρι το τέλος του κόσμου δεν θα μπερδέψουν τον νόμο του Θεού με τον νόμο των κακών ανθρώπων.

**Δαν 3:19** *Τότε ο Ναβουχοδονόσορ γέμισε οργή, και άλλαξε το πρόσωπό του, στρέφοντας το πρόσωπό του εναντίον του Σεδράχ, του Μισάχ και του Αβεντνεγώ. Ξαναμίλησε και διέταξε να θερμανθεί ο φούρνος επτά φορές περισσότερο από όσο έπρεπε.*

19α- Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι αυτός ο βασιλιάς ποτέ στη διάρκεια της ζωής του δεν είδε ή άκουσε κανέναν να αντιτίθεται στις αποφάσεις του. που δικαιολογεί την οργή του και την αλλαγή στην όψη του προσώπου του. Ο διάβολος μπαίνει μέσα του για να τον οδηγήσει να σκοτώσει τους εκλεκτούς του Θεού.

**Δαν 3:20** *Τότε διέταξε μερικούς από τους ισχυρότερους στρατιώτες του στρατού του να δέσουν τον Σεδράχ, τον Μισάχ και τον Αβεντνεγώ και να τους ρίξουν στο πύρινο καμίνι.*

**Δαν 3:21** *Και αυτοί οι άντρες ήταν δεμένοι στη βράκα τους, τους χιτώνες τους, τους μανδύες τους και τα άλλα ενδύματα τους, και ρίχτηκαν στη μέση της πύρινης καμίνι.*

21α- Όλα αυτά τα υλικά που αναφέρονται είναι εύφλεκτα όπως και τα σώματά τους.

**Δαν 3:22** *Καθώς η εντολή του βασιλιά ήταν αυστηρή, και το καμίνι ήταν εξαιρετικά ζεστό, η φλόγα σκότωσε τους άνδρες που είχαν ρίξει μέσα σε αυτό τον Σεδράχ, τον Μισάχ και τον Αβεντνεγώ.*

22α- Ο θάνατος αυτών των ανδρών μαρτυρεί τη θανατηφόρα αποτελεσματικότητα της φωτιάς αυτού του φούρνου.

**Δαν 3:23** Και αυτοί οι τρεις άντρες, ο Σεδράχ, ο Μισάχ και ο Αβδενεγώ, έπεσαν δεμένοι στη μέση του πύρινου καμίνου.

23α- Η εντολή του βασιλιά εκτελείται, σκοτώνοντας ακόμη και τους δικούς του υπηρέτες.

**Δαν 3:24** Τότε ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ φοβήθηκε και σηκώθηκε γρήγορα. Και αυτός αποκρίθηκε και είπε στους συμβούλους του: Δεν ρίζαμε τρεις δεμένους στη μέση της φωτιάς; Απάντησαν στον βασιλιά: Βεβαίως, βασιλιά!

24α- Ο βασιλιάς των βασιλιάδων της εποχής του δεν πιστεύει στα μάτια του. Αυτό που βλέπει είναι πέρα από την ανθρώπινη φαντασία. Νιώθει την ανάγκη να καθυστερήσει τον εαυτό του ρωτώντας τους γύρω του αν η ενέργεια του να πετάξει τρεις άντρες στη φωτιά του φούρνου είναι πραγματικότητα. Και αυτά του επιβεβαιώνουν: Είναι βέβαιο, βασιλιά!

**Δαν 3:25** Εκείνος αποκρίθηκε και είπε: Λοιπόν, βλέπω τέσσερις άνδρες χωρίς δεσμούς, να περπατούν στη μέση της φωτιάς και να μην έχουν κανένα κακό. και η μορφή του τέταρτου μοιάζει με αυτή ενός γιου των θεών.

25α- Φαίνεται ότι μόνο ο βασιλιάς είχε το όραμα του τέταρτου χαρακτήρα που τον τρομοκρατούσε. Την υποδειγματική πίστη των τριών ανδρών τιμά και απαντά ο Θεός. Σε αυτή τη φωτιά, ο βασιλιάς μπορεί να διακρίνει τους άνδρες και βλέπει μια φιγούρα φωτός και φωτιάς να στέκεται μαζί τους. Αυτή η νέα εμπειρία ξεπερνά την πρώτη. Η πραγματικότητα του ζωντανού Θεού είναι ακόμα αποδεδειγμένη σε αυτόν.

25β- και η μορφή του τέταρτου μοιάζει με εκείνη ενός γιου των θεών

Η εμφάνιση αυτού του τέταρτου χαρακτήρα είναι τόσο διαφορετική από αυτή των ανδρών που ο βασιλιάς τον ταυτίζει με έναν γιο των θεών. Η έκφραση είναι χαρούμενη γιατί είναι πράγματι μια άμεση παρέμβαση αυτού που θα γίνει για τους ανθρώπους, ο Υιός του Θεού και ο Υιός του ανθρώπου, ο Ιησούς Χριστός.

**ΔΑΝ 3:26** Τότε ο Ναβουχοδονόσορ πλησίασε στην είσοδο της καμίνου του πυρός, και μιλώντας, είπε: Σεδράχ, Μισάχ και Αβεννεγώ, δούλοι του Υψίστου Θεού, βγείτε έξω και ελάτε! Και ο Σεδράχ, ο Μισάχ και ο Αβδενεγώ βγήκαν από τη μέση της φωτιάς.

26α- Για άλλη μια φορά, ο Ναβουχοδονόσορ μεταμορφώνεται σε αρνί στο πρόσωπο ενός βασιλιά λιονταριού πολύ ισχυρότερου από αυτόν. Αυτή η υπενθύμιση ξυπνά τη μαρτυρία της εμπειρίας του προηγούμενου οράματος. Ο Θεός του ουρανού κάνει μια δεύτερη έκκληση προς αυτόν.

**Δαν 3:27** Οι σατράπες, οι οικονόμοι, οι κυβερνήτες και οι σύμβουλοι του βασιλιά συγκεντρώθηκαν. είδαν ότι η φωτιά δεν είχε δύναμη πάνω στα σώματα αυτών των ανδρών, ότι οι τρίχες στα κεφάλια τους δεν είχαν καεί, ότι τα σώβρακα τους δεν είχαν καταστραφεί και ότι η μυρωδιά της φωτιάς δεν τους είχε επηρεάσει.

27α- Σε αυτή την εμπειρία, ο Θεός δίνει σε εμάς και στον Ναβουχοδονόσορ την απόδειξη της πραγματικής του παντοδυναμίας. Δημιούργησε επίγειους νόμους που ρυθμίζουν τη ζωή όλων των ανθρώπων και όλων των ζώων που ζουν στο έδαφος και στη διάστασή του. Αλλά μόλις απέδειξε ότι ούτε αυτός ούτε οι άγγελοι υπόκεινται σε αυτούς τους επίγειους κανόνες. Δημιουργός των

παγκόσμιων νόμων, ο Θεός είναι πάνω από αυτούς και μπορεί, κατά τη θέλησή του, να διατάξει θαυματουργές περιπτώσεις που στην εποχή του θα φέρουν δόξα και φήμη στον Ιησού Χριστό.

**Λαν 3:28** *Ο Ναβουχοδονόσορ απάντησε και είπε: Ευλογητός ο Θεός του Σεδράχ και του Μισάχ και του Αβεννεγώ, που έστειλε τον άγγελό του και απελευθέρωσε τους δούλους του που τον εμπιστεύονταν, και που παραβίασαν την εντολή του βασιλιά και παρέδωσαν το σώμα τους αντί να υπηρετήσουν και να προσκυνήσουν κάθε θεός εκτός από τον Θεό τους!*

28α- Ο θυμός του βασιλιά έχει φύγει. Μόλις σταθεί στα πόδια του ως άντρας, μαθαίνει από την εμπειρία και εκδίδει μια εντολή που θα εμποδίσει το πράγμα να ξανασυμβεί. Γιατί η εμπειρία είναι πικρή. Ο Θεός έδειξε στους Βαβυλώνιους ότι είναι ζωντανός, ενεργός και γεμάτος δύναμη και δύναμη.

28β- *που έστειλε τον άγγελό του και απελευθέρωσε τους υπηρέτες του που εμπιστεύονταν σε αυτόν, και που παραβίασαν την εντολή του βασιλιά και παρέδωσαν τα σώματά τους αντί να υπηρετούν και να λατρεύουν οποιονδήποτε άλλο θεό εκτός από τον Θεό τους!*

Με υψηλό βαθμό διαύγειας, ο βασιλιάς συνειδητοποιεί πόσο αξιοθαύμαστη είναι η πίστη των ανδρών που η τρελή περηφάνια του ήθελε να σκοτώσει. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι συνειδητοποιεί ότι λόγω της δύναμής του, θα ήταν δυνατό γι' αυτόν να αποφύγει αυτή την ανόητη δοκιμασία που προκλήθηκε από την περηφάνια του, η οποία τον κάνει μόνο να κάνει λάθη με κίνδυνο αθώων ανθρώπων.

**Λαν 3:29** *Τώρα αυτή είναι η εντολή μου: Κάθε άνθρωπος, από οποιονδήποτε λαό, έθνος ή γλώσσα, που θα μιλήσει άσχημα για τον Θεό του Σεδράχ, του Μισάχ και του Αβδενεγώ, θα κοπεί σε κομμάτια και το σπίτι του θα γίνει ένας σωρός σκουπίδια, γιατί δεν υπάρχει άλλος θεός που να μπορεί να προσφέρει σαν αυτόν.*

29α- Με αυτή τη δήλωση, ο Βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ παρέχει την προστασία του στους εκλεκτούς του Θεού.

Ταυτόχρονα, απειλεί όποιον μιλάει άσχημα για τον Θεό του Σεδράχ, του Μισάχ και του Αβδενεγώ, και διευκρινίζει ότι θα γίνει κομμάτια και το σπίτι του θα γίνει σωρό σκουπίδια, επειδή δεν υπάρχει κανένας άλλος θεός που να μπορεί να προσφέρει σαν αυτόν. Μπροστά σε αυτήν την απειλή, είναι βέβαιο ότι όσο βασιλεύει ο Βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ, οι πιστοί εκλεκτοί του Θεού δεν θα έχουν προβλήματα λόγω συνωμοσιών.

**Λαν 3:30** *Μετά από αυτό, ο βασιλιάς έκανε τον Σεδράχ, τον Μισάχ και τον Αβδενεγώ να ενημερήσουν στην επαρχία της Βαβυλώνας.*

30α- «Όλα καλά που τελειώνουν καλά» για τους πιστούς εκλεκτούς του ζωντανού Θεού, τον δημιουργό όλων όσων ζουν και υπάρχουν. Διότι οι εκλεκτοί του θα αναστηθούν τελευταίοι, και θα περπατούν πάνω στο χώμα των νεκρών, των πρώην εχθρών τους, στην αποκατεστημένη γη, στην αιωνιότητα.

Στο τελευταίο τεστ θα προκύψει και αυτό το αίσιο τέλος. Έτσι, η πρώτη δοκιμασία και το τελευταίο όφελος από την άμεση επέμβαση του ζωντανού Θεού υπέρ των εκλεκτών του, τους οποίους έρχεται να σώσει στον Ιησού Χριστό, τον Σωτήρα, αφού το όνομά του Ιησούς σημαίνει «Ο Γιαχβέ σώζει».



## Δανιήλ 4

Δαν 4:1 *Ναβουχοδονόσορ βασιλιάς σε όλους τους λαούς, τα έθνη και τις γλώσσες, που κατοικούν σε όλη τη γη. Είθε η ειρήνη να σας δοθεί σε αφθονία!*

1α- Ο τόνος και η μορφή το αποδεικνύουν, ο βασιλιάς που μιλάει είναι αυτός που προσηλυτίστηκε στον Θεό του Δανιήλ. Οι εκφράσεις του μοιάζουν με τα γραπτά των επιστολών της νέας διαθήκης. Προσφέρει ειρήνη, γιατί ο ίδιος είναι πλέον σε ειρήνη, στην ανθρώπινη καρδιά του, με τον Θεό της αγάπης και της δικαιοσύνης, τον αληθινό, τον μοναδικό, τον μοναδικό.

Δαν 4:2 *Μου φάνηκε καλό να δείξω τα σημάδια και τα θαύματα που έκανε σε μένα ο Ύψιστος Θεός.*

2α- Ο βασιλιάς ενεργεί τώρα όπως είπε ο Ιησούς στους τυφλούς και ανάπηρους που θεραπεύτηκαν από αυτόν: « Πηγαίνετε και δείξτε τους εαυτούς σας στο ναό και γνωστοποιήστε τι έχει κάνει ο Θεός για εσάς ». Ο βασιλιάς εμπνυχώνεται από την ίδια επιθυμία εμπνευσμένη από τον Θεό. Διότι οι μεταστροφές είναι δυνατές κάθε μέρα, αλλά ο Θεός δεν δίνει σε όλους αυτούς τον αντίκτυπο που βιώνει ένας βασιλιάς των βασιλιάδων, ένας ισχυρός και ισχυρός αυτοκράτορας.

Δαν 4:3 *Πόσο μεγάλα είναι τα σημεία του! Πόσο δυνατά είναι τα θαύματά του! Η βασιλεία του είναι αιώνια βασιλεία, και η κυριαρχία του διαρκεί από γενιά σε γενιά.*

3α- Η κατανόηση και η βεβαιότητα αυτών των πραγμάτων του δίνει την ειρήνη και την αληθινή ευτυχία που είναι ήδη διαθέσιμα εδώ παρακάτω. Ο βασιλιάς έμαθε και κατάλαβε τα πάντα.

Δαν 4:4 *Εγώ, ο Ναβουχοδονόσορ, ζούσα ειρηνικά στο σπίτι μου και ευτυχισμένος στο παλάτι μου.*

4α- Ήσυχια και χαρούμενα; Ναι, αλλά ακόμα ένας αμετάκλητος ειδωλολάτρης για τον αληθινό Θεό.

Δαν 4:5 *Είδα ένα όνειρο που με τρόμαξε. οι σκέψεις με τις οποίες με κυνηγούσαν στο κρεβάτι μου και τα οράματα του μυαλού μου με γέμιζαν τρόμο.*

5α- Αυτός ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ πραγματικά μας παρουσιάζεται ως το χαμένο πρόβατο που ο Θεός εν Χριστώ έρχεται να αναζητήσει να το βοηθήσει και να το σώσει από την ατυχία. Γιατί μετά από αυτόν τον ειρηνικό και ευτυχισμένο επίγειο καιρό, το μέλλον του βασιλιά θα ήταν η απώλεια και ο αιώνιος θάνατος. Για την αιώνια σωτηρία του έρχεται ο Θεός να τον ενοχλήσει και να τον βασανίσει.

Δαν 4:6 Και διέταξα να φέρουν μπροστά μου όλους τους σοφούς της Βαβυλώνας, για να μου δώσουν την εξήγηση του ονείρου.

6α- Προφανώς, ο Ναβουχοδονόσορ έχει σοβαρά προβλήματα μνήμης. Γιατί δεν καλεί αμέσως τον Ντάνιελ;

Δαν 4:7 Μετά ήρθαν οι μάγοι, οι αστρολόγοι, οι Χαλδαίοι και οι μάντιες. Τους είπα το όνειρο και δεν μου έδωσαν την εξήγηση.

7α- Τα πράγματα συμβαίνουν όπως με το πρώτο όραμα, οι ειδωλολάτρες μάντιες προτιμούν να αναγνωρίσουν την ανικανότητά τους παρά να πουν μύθους στον βασιλιά που έχει ήδη απειλήσει τη ζωή τους.

Δαν 4:8 Τελικά, εμφανίστηκε μπροστά μου ο Δανιήλ, ονόματι Βαλτασάσαρ από το όνομα του Θεού μου, και ο οποίος έχει μέσα του το πνεύμα των αγίων θεών. Του λέω το όνειρο:

8α- Δίνεται ο λόγος της λήθης. Ο Μπελ ήταν ακόμα ο θεός του βασιλιά. Θυμάμαι εδώ ότι ο Δαρείος ο Μήδος, ο Κύρος ο Πέρσης, ο Δαρείος ο Πέρσης, ο Αρταξέρξης 1ος ' σύμφωνα με το Εσδ.1, 6 και 7, όλοι στην εποχή τους θα εκτιμήσουν τους εκλεγμένους Εβραίους και τον ένα Θεό τους. Συμπεριλαμβανομένου του Κύρου για τον οποίο ο Θεός προφητεύει στον Ησα.44:28, λέγοντας: *Λέω για τον Κύρο: Είναι ο ποιμένας μου, και θα κάνει όλο το θέλημά μου. θα πει για την Ιερουσαλήμ: Ας ζαναχτιστεί! Και του ναού: Ας ιδρυθεί!* - Ο προφητευμένος ποιμένας θα εκπληρώσει το προφητικό θέλημα του Θεού στον οποίο αναγνωρίζει ότι υπακούει. Αυτό το άλλο κείμενο επιβεβαιώνει την προφητευμένη μεταστροφή του: Ησ. 45:2: *Έτσι λέει ο Κύριος στον χρισμένο του, στον Κύρο, και στο εδάφιο 13: Εγώ είμαι που ανέστησα τον Κύρο με τη δικαιοσύνη μου, Και θα διορθώσω όλους τους δρόμους του; Θα ζαναχτίσει την πόλη μου και θα ελευθερώσει τους αιχμαλώτους μου, χωρίς λύτρα ή δωροδοκία, λέει ο Κύριος των δυνάμεων.* Και η εκπλήρωση αυτού του σχεδίου εμφανίζεται στο Εσδ.6:3 έως 5: *Κατά το πρώτο έτος του βασιλιά Κύρου, ο βασιλιάς Κύρος έδωσε αυτή την εντολή σχετικά με τον οίκο του Θεού στην Ιερουσαλήμ: Ας ζαναχτιστεί το σπίτι, για να γίνει μέρος θυσιών προσφέρονται, και ότι έχει γερές βάσεις. Θα είναι εξήντα πήχεις ύψος, εξήντα πήχεις πλάτος, τρεις σειρές από πελεκητές πέτρες και μια σειρά από νέα ξύλα. Τα έξοδα θα πληρωθούν από το σπίτι του βασιλιά. Επιπλέον, τα χρυσά και ασημένια σκεύη του οίκου του Θεού, τα οποία ο Ναβουχοδονόσορ είχε πάρει από το ναό της Ιερουσαλήμ και τα μετέφερε στη Βαβυλώνα, θα επιστραφούν, θα μεταφερθούν στο ναό της Ιερουσαλήμ στο μέρος όπου βρίσκονταν και θα τοποθετηθούν στο σπίτι του Θεού. Τα έξοδα θα πληρωθούν από το σπιτικό του βασιλιά.* Ο Θεός του απονέμει τις τιμές που είχε δώσει στον βασιλιά Σολομώντα. Ωστόσο, να είστε προσεκτικοί! Αυτό το διάταγμα δεν θα επιτρέψει να χρησιμοποιηθεί ο υπολογισμός που προτείνεται στο Δαν.9:25 για να ληφθεί η ημερομηνία της πρώτης έλευσης του Μεσσία. θα είναι του βασιλιά Αρταξέρξη του Πέρση. Ο Κύρος ανοικοδόμησε τον ναό, αλλά ο Αρταξέρξης ενέκρινε την ανοικοδόμηση των τειχών της Ιερουσαλήμ και την επιστροφή ολόκληρου του εβραϊκού λαού στην εθνική του γη.

Δαν 4:9 Βαλτασάσαρ, αρχηγός των μάγων, που ξέρω ότι έχει μέσα σου το πνεύμα των αγίων θεών, και για τον οποίο κανένα μυστικό δεν είναι δύσκολο, δώσε μου την εξήγηση των οραμάτων που είδα στο όνειρο.

9α- Πρέπει να καταλάβουμε πού βρίσκεται ο βασιλιάς. Στο μυαλό του , παρέμεινε ειδωλολάτρης και αναγνώριζε μόνο τον Θεό του Δανιήλ ως άλλο θεό, εκτός από το ότι ήταν ικανός να εξηγήσει όνειρα. Η ιδέα να πρέπει να αλλάξει θεούς δεν του ήρθε στο μυαλό. Ο Θεός του Δανιήλ ήταν απλώς ένας άλλος θεός σε σύγκριση με τους άλλους.

**Δαν 4:10** *Αυτά είναι τα οράματα του μυαλού μου ενώ ξαπλώνω. Κοίταξα, και ιδού, υπήρχε ένα δέντρο μεγάλου ύψους στη μέση της γης.*

10α- Στις εικόνες που θα χρησιμοποιήσει ο Ιησούς για να δώσει τα μαθήματά του στους πνευματικούς ανθρώπους που θέλει να διδάξει, το δέντρο θα είναι η εικόνα του ανθρώπου, από το καλάμι που λυγίζει και λυγίζει μέχρι τον δυνατό και μεγαλοπρεπή κέδρο. Και όπως ο άνθρωπος μπορεί να εκτιμήσει τον νόστιμο καρπό ενός δέντρου, ο Θεός εκτιμά ή όχι τον καρπό που φέρουν τα πλάσματά του, από τον πιο ευχάριστο έως τον λιγότερο ευχάριστο, ακόμη και απεχθή και απεχθή.

**Δαν 4:11** *Και αυτό το δέντρο έγινε μεγάλο και δυνατό, και η κορυφή του έφτανε μέχρι τους ουραμούς, και φαινόταν από τα πέρατα όλης της γης.*

11α- Στο όραμα του αγάλματος, ο Χαλδαίος βασιλιάς συγκρίθηκε ήδη με ένα δέντρο σύμφωνα με την εικόνα της δύναμης, της δύναμης και της αυτοκρατορίας που του είχε δοθεί από τον αληθινό Θεό.

**Δαν 4:12** *Το φύλλωμά του ήταν όμορφο και ο καρπός του άφθονο. μετέφερε φαγητό για όλους. τα θηρία του αγρού στεγάζονταν κάτω από τη σκιά του και κάθε ζωντανό πλάσμα αντλούσε τροφή από αυτό.*

12α- Αυτός ο ισχυρός βασιλιάς μοιράστηκε με όλους εκείνους της αυτοκρατορίας του τον πλούτο και τα τρόφιμα που παρήχθησαν σύμφωνα με τις οδηγίες του.

12β- *τα πουλιά του ουρανού έκαναν το σπίτι τους ανάμεσα στα κλαδιά του,*

Η έκφραση είναι επανάληψη του Dan.2:38. Με την κυριολεκτική έννοια, αυτά τα πουλιά του ουρανού αντιπροσωπεύουν την ειρήνη και τη γαλήνη που βασιλεύει υπό τη διακυβέρνησή του. Με την πνευματική έννοια, αναφέρονται στους ουράνιους αγγέλους του Θεού, αλλά σε αυτή τη μοναδική αναφορά από την Εκκλ. 10:20, είναι ο ίδιος ο Θεός που αμφισβητείται, γιατί αυτός μόνος ερευνά τις σκέψεις του καθενός: *Μην καταριέσαι τον βασιλιά , ακόμα και στο μυαλό σου, και μην βρίζεις τους πλούσιους στο δωμάτιο που κοιμάσαι. γιατί το πουλί του ουρανού θα έπαιρνε τη φωνή σου, το φτερωτό ζώο θα δημοσίευε τα λόγια σου .* Στην πλειονότητα των εισαγωγικών, τα πουλιά του ουρανού παραπέμπουν σε αετούς και αρπακτικά πουλιά, κυρίως μεταξύ των φτερωτών ειδών. Τα πουλιά εγκαθίστανται εκεί όπου η τροφή τους είναι άφθονη. η εικόνα λοιπόν επιβεβαιώνει την ευημερία και τον κορεσμό των τροφίμων.

**Δαν 4:13** *Στα οράματα του πνεύματός μου, που είδα ξαπλωμένος, είδα, και ιδού, ένας από αυτούς που αγρυπνούν και είναι άγιοι κατέβηκε από τον ουρανό.*

13α- Πράγματι, οι ουράνιοι άγγελοι δεν έχουν ανάγκη να κοιμηθούν, επομένως βρίσκονται σε μόνιμη δραστηριότητα. Όσοι είναι άγιοι και υπηρετούν τον Θεό κατεβαίνουν από τον ουρανό για να μεταφέρουν τα μηνύματά Του στους επίγειους υπηρέτες Του.

**Λαν 4:14** Και φώναζε με δύναμη, και είπε έτσι: Κόψε το δέντρο και κόψε τα κλαδιά του. Τινάζτε το φύλλωμα και σκορπίστε τους καρπούς. ας φύγουν τα θηρία από κάτω του και τα πουλιά από τα κλαδιά του!

14α- Το όραμα αναγγέλλει ότι ο βασιλιάς θα χάσει το βασίλειό του και την κυριαρχία του πάνω του.

**Λαν 4:15** Αλλά αφήστε το στέλεχος εκεί που είναι οι ρίζες στο έδαφος, και δέστε το με αλυσίδες από σίδηρο και ορείχαλκο ανάμεσα στο γρασίδι του αγρού. Ας είναι βουτηγμένος στη δροσιά του ουρανού, και όπως τα θηρία, ας έχει ως μερίδα το χορτάρι της γης.

15α- Αφήστε όμως τον κορμό στο έδαφος όπου είναι οι ρίζες

Ο βασιλιάς θα μείνει στο βασίλειό του. δεν θα αποβληθεί.

15β- και δέστε τον με αλυσίδες από σίδηρο και ορείχαλκο, ανάμεσα στο γρασίδι του αγρού

Δεν υπάρχει ανάγκη για σιδερένιες ή ορειχάλκινες αλυσίδες, γιατί ο Θεός απλώς θα κάνει το εύπλαστο του πλάσμα να χάσει τη λογική και την κοινή λογική του σε όλες του τις πτυχές, σωματικές, διανοητικές και ηθικές. Ο ισχυρός βασιλιάς θα πάρει τον εαυτό του ως θηρίο του αγρού. Οι μεγάλοι του βασιλείου του θα αναγκαστούν λοιπόν να του αφαιρέσουν την κυριαρχία στο βασίλειο.

15γ- Είθε να είναι βουτηγμένος στη δροσιά του ουρανού και να έχει, όπως τα θηρία, το χορτάρι της γης ως μερίδα του

Μπορούμε να φανταστούμε την έκπληξη των ενηλίκων του που θα τον δουν να τρώει γρασίδι από το έδαφος, σαν αγελάδα ή πρόβατο. Θα αρνηθεί τις καλυμμένες κατοικίες, προτιμώντας να ζει και να κοιμάται στα χωράφια.

**Λαν 4:16** Η ανθρώπινη καρδιά του θα αφαιρεθεί από αυτόν, και η καρδιά ενός θηρίου θα του δοθεί. και επτά φορές θα περάσουν από πάνω του.

Σε αυτή την εμπειρία, ο Θεός για άλλη μια φορά δίνει απόδειξη της πραγματικής του παντοδυναμίας. Επειδή Δημιουργός της ζωής όλων των πλασμάτων του, μπορεί ανά πάσα στιγμή, για τη δόξα του, να κάνει κάποιον έξυπνο ή, αντίθετα, να τον βουβάσει. Επειδή παραμένει αόρατο στα μάτια τους, οι άνδρες αγνοούν αυτήν την απειλή που τους βαραίνει συνεχώς. Είναι αλήθεια όμως ότι σπάνια επεμβαίνει και όταν το κάνει είναι για συγκεκριμένο λόγο και σκοπό.

Η τιμωρία είναι μετρημένη. Θα ισχύει για τον βασιλιά Ναβουχοδονόσορ για **επτά φορές**, μόνο επτά χρόνια. Δεν υπάρχει καμία νομιμότητα στη χρήση αυτής της διάρκειας σε οτιδήποτε άλλο εκτός από τον ίδιο τον βασιλιά. Και εδώ, κάνοντας αυτή την επιλογή του αριθμού «7», ο δημιουργός Θεός μονογράφει με τη «βασιλική του σφραγίδα» τη δράση που πρόκειται να εκτελεστεί.

**Λαν 4:17** Αυτή η πρόταση είναι διάταγμα όσων παρακολουθούν, αυτή η απόφαση είναι εντολή των αγίων, για να γνωρίζουν οι ζωντανοί ότι ο Υψιστος κυβερνά τη βασιλεία των ανθρώπων και τη δίνει σε όποιον θέλει, και ότι αυτός εγείρει εκεί τους πιο χυδαίους ανθρώπους.

17α- Αυτή η πρόταση είναι διάταγμα όσων παρακολουθούν

Το Πνεύμα υπογραμμίζει τον εξαιρετικό χαρακτήρα αυτής της θεϊκής παρέμβασης στην οποία δίνει ρόλο «διατάγματος» σε όσους παρακολουθούν. Ο άνθρωπος πρέπει να μάθει ότι παρά τις παραπλανητικές εμφανίσεις, παρακολουθείται συνεχώς από ουράνια όντα. Ο Θεός θέλει να κάνει αυτό το

παράδειγμα ένα μάθημα για τους ανθρώπους μέχρι το τέλος του κόσμου. Παραθέτοντας αυτούς που παρακολουθούν, αποκαλύπτει την τέλεια συλλογική ενότητα των αγγέλων του στρατοπέδου του Θεού που τους συνδέει στα έργα του και τις ενέργειές του. Επιπλέον, αυτό το εδάφιο επιβεβαιώνει ότι ο Θεός αποδίδει στον αριθμό 17 μια έννοια κρίσης, βλέπε επίσης Αποκάλυψη 17.

17β- για να γνωρίσουν οι ζωντανοί ότι ο Υψιστος έχει κυριαρχία στη βασιλεία των ανθρώπων, ότι τη δίνει σε όποιον θέλει

Ο Θεός κατευθύνει τα πάντα και ελέγχει τα πάντα. Συχνά, ξεχνώντας αυτή την κρυφή πραγματικότητα, ο άνθρωπος πιστεύει ότι είναι κύριος του πεπρωμένου του και των αποφάσεών του. Νομίζει ότι επιλέγει τους ηγέτες του, αλλά είναι ο Θεός που τους τοποθετεί στην εξουσία, σύμφωνα με την καλή του θέληση και την κρίση του για τα πράγματα και τα όντα.

17γ- και ότι ανατρέφει εκεί τους πιο άθλιους ανθρώπους

Είναι αλήθεια το ρητό: «Οι άνθρωποι έχουν τους ηγέτες που τους αξίζουν». Όταν ο λαός αξίζει έναν ποταπό άνθρωπο για ηγέτη, ο Θεός του το επιβάλλει.

**Δαν 4:18** Αυτό είναι το όνειρο που ονειρεύτηκα εγώ, ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ. Εσύ, Βαλτασάσαρ, δώσε την εξήγηση, αφού όλοι οι σοφοί του βασιλείου μου δεν μπορούν να μου την δώσουν. Μπορείς, γιατί έχεις μέσα σου το πνεύμα των αγίων θεών.

18α- Ο Ναβουχοδονόσορ σημειώνει πρόοδο, αλλά ακόμα δεν έχει μετατραπεί. Θυμόταν ακόμα ότι ο Δανιήλ υπηρετεί τους αγίους θεούς. Ο μονοθεϊσμός δεν είναι ακόμη κατανοητός από αυτόν.

**ΔΑΝ 4:19** Τότε ο Δανιήλ, που ονομαζόταν Βαλτασάσαρ, έμεινε άναυδος για μια στιγμή και οι σκέψεις του τον προβλημάτισαν. Ο βασιλιάς αποκρίθηκε και είπε: Βαλτασάσαρ, ας μην σε προβληματίσουν το όνειρο και η εξήγηση. Και ο Βαλτασάσαρ απάντησε: Κύριέ μου, ας είναι το όνειρο στους εχθρούς σου και η εξήγησή του στους αντιπάλους σου!

19α- Ο Δανιήλ καταλαβαίνει το όνειρο και αυτό που πρόκειται να συμβεί είναι τόσο τρομερό για τον βασιλιά που ο Δανιήλ θα προτιμούσε να δει το πράγμα να ολοκληρώνεται στους εχθρούς του.

**Δαν 4:20** Το δέντρο που είδες, που μεγάλωσε και δυνάμωσε, του οποίου η κορυφή έφτανε μέχρι τους ουραμούς, και που φαινόταν σε κάθε μέρος της γης.

**Δαν 4:21** Αυτό το δέντρο, του οποίου το φύλλωμα ήταν όμορφο και οι καρποί του άφθονοι, που έδινε τροφή σε όλους, κάτω από το οποίο στεγάζονταν τα θηρία του αγρού, και ανάμεσα στα κλαδιά του κατοικούσαν τα πουλιά του ουρανού,

21α- το φύλλωμα ήταν όμορφο

Φυσική εμφάνιση και ένδυση.

21β- και άφθονα φρούτα

Η αφθονία της ευημερίας.

21γ- που μετέφερε φαγητό για όλους

Ο οποίος εξασφάλιζε την τροφή όλων των ανθρώπων του.

21δ- κάτω από την οποία προφυλάσσονταν τα θηρία του αγρού

Ο βασιλιάς προστάτης των υπηρετών του.

21η- και ανάμεσα στα κλαδιά του οποίου τα πουλιά του ουρανού έκαναν το σπίτι τους



Υπό την κυριαρχία του, ο λαός του ζούσε με μεγάλη ασφάλεια. Τα πουλιά πετούν μακριά και αφήνουν το δέντρο με τον παραμικρό κίνδυνο.

**Δαν 4:22** *Εσύ είσαι, βασιλιά, που έγινες μεγάλος και δυνατός, του οποίου το μεγαλείο αυξήθηκε και υψώθηκε στους ουρανούς, και του οποίου η κυριαρχία εκτείνεται μέχρι τα πέρατα της γης.*

**Δαν 4:23** *Και ο βασιλιάς είδε έναν από τους αγίους φρουρούς να κατεβαίνει από τον ουρανό, λέγοντας: Κόψτε το δέντρο και καταστρέψτε το. Αλλά αφήστε τον κορμό στο έδαφος όπου είναι οι ρίζες, και δέστε τον με αλυσίδες από σίδηρο και ορείχαλκο, ανάμεσα στο γρασίδι του αγρού. ας είναι ποτισμένος από τη δροσιά του ουρανού, και ας είναι η μερίδα του με τα θηρία του αγρού, μέχρι να περάσουν επτά φορές πάνω του.*

**Δαν 4:24** *Αυτή είναι η εξήγηση, βασιλιά, αυτό είναι το διάταγμα του Υψίστου, που θα εκπληρωθεί στον κύριό μου τον βασιλιά.*

**Δαν 4:25** *Θα σε διώξουν από ανάμεσα στους ανθρώπους, και θα κατοικήσεις με τα θηρία του αγρού, και θα σου δώσουν χόρτο να φας σαν τα βόδια. θα ποτιστείς από τη δροσιά του ουρανού, και επτά φορές θα περάσουν από πάνω σου, μέχρι να μάθεις ότι ο Υψιστος κυβερνά τη βασιλεία των ανθρώπων και τη δίνει σε όποιον θέλει.*

25α- *μέχρι να μάθετε ότι ο Υψιστος κυβερνά το βασίλειο των ανθρώπων και το δίνει σε όποιον θέλει.*

Ο Δανιήλ αναφέρει τον Θεό ως «Ο Υψιστος». Κατευθύνει έτσι τις σκέψεις του βασιλιά για την ύπαρξη του ενός Θεού. μια ιδέα που ο βασιλιάς έχει μεγάλη δυσκολία να κατανοήσει, λόγω αυτών των πολυθεϊστικών καταβολών που κληρονομήθηκαν από πατέρα σε γιο.

**Δαν 4:26** *Η εντολή να αφήσετε τον κορμό όπου είναι οι ρίζες του δέντρου σημαίνει ότι η βασιλεία σας θα παραμείνει μαζί σας όταν αναγνωρίσετε ότι Αυτός που κυβερνά είναι στον ουρανό.*

26α- *Όταν αναγνωρίσει ότι αυτός που κυβερνά είναι στον παράδεισο, η εμπειρία της ταπείνωσης θα σταματήσει γιατί ο βασιλιάς θα πειστεί και θα μεταστραφεί.*

**Δαν 4:27** *Γι' αυτό, βασιλιά, ας σε ευχαριστήσει η συμβουλή μου. Βάλτε ένα τέλος στις αμαρτίες σας ασκώντας δικαιοσύνη και στις ανομίες σας δείχνοντας συμπόνια προς τον άτυχο, και η ευτυχία σας μπορεί να συνεχιστεί.*

27α- *Όταν ο βασιλιάς κάνει πράξη τα πράγματα που απαριθμεί ο Δανιήλ σε αυτό το εδάφιο, θα μεταστραφεί πραγματικά. Αλλά αυτός ο χαρακτήρας έχει παραδοθεί στην υπερηφάνεια, η αδιαμφισβήτητη δύναμή του τον έχει κάνει ιδιότροπο και συχνά άδικο, όπως μας έχουν διδάξει προηγούμενες αποκαλυμμένες εμπειρίες.*

**Δαν 4:28** *Όλα αυτά τα πράγματα επιτεύχθηκαν στον Βασιλιά Ναβουχοδονόσορ.*

28α- *Αυτή η δήλωση του Δανιήλ απαγορεύει οποιαδήποτε άλλη ερμηνεία αυτής της προφητείας, η οποία καταδικάζει σε ακύρωση τις προφητικές βάσεις που διδάσκουν οι Μάρτυρες του Ιεχωβά και οποιαδήποτε άλλη θρησκευτική ομάδα που παραβιάζει τον κανόνα που όρισε ο Δανιήλ. Επιπλέον, το περιεχόμενο ολόκληρου του κεφαλαίου αποδεικνύει αυτό. Γιατί η ιστορία θα μας διδάξει γιατί ο βασιλιάς χτυπιέται από μια κατάρα στην προφητεία του δέντρου.*

**Δαν 4:29** *Στο τέλος δώδεκα μηνών, καθώς περπατούσε στο βασιλικό παλάτι στη Βαβυλώνα,*

29α- 12 μήνες, ή ένας χρόνος ή « ένας χρόνος » περνά από το όραμα και την ολοκλήρωσή του.

**Δαν 4:30** *ο βασιλιάς αποκρίθηκε και είπε: Δεν είναι αυτή η Βαβυλώνα η μεγάλη, που έχτισα για βασιλική κατοικία με τη δύναμη της δύναμής μου και για τη δόξα της μεγαλοπρέπειάς μου;*

30α- Αυτή είναι η μοιραία στιγμή που ο βασιλιάς θα έκανε καλύτερα να μείνει σιωπηλός. Αλλά μπορούμε να το καταλάβουμε γιατί η Βαβυλώνα του ήταν πραγματικά ένα αγνό θαύμα που εξακολουθεί να καταγράφεται ως ένα από τα «επτά θαύματα του κόσμου». Κρεμαστοί κήποι με πράσινο, λιμνούλες, ευρύχωρες πλατείες και επάλξεις σε μια πλατεία 40 χιλιομέτρων σε κάθε πλευρά. Επάλξεις στην κορυφή των οποίων δύο τανκς μπορούσαν να περάσουν η μία την άλλη σε όλο το μήκος των επάλξεων. ο αυτοκινητόδρομος της εποχής. Μια από τις πύλες του, που ανακατασκευάστηκε στο Βερολίνο, βρίσκεται στο κέντρο δύο τοίχων που αποτελούνται από μπλε εμαγιέ πέτρες πάνω στους οποίους είναι χαραγμένο το έμβλημα του βασιλιά: ένα λιοντάρι με φτερά αετού που αναφέρει ο Δαν.7:4. Είχε κάτι για το οποίο να περηφανεύεται. Όμως ο Θεός δεν βλέπει υπερηφάνεια στα λόγια του, βλέπει υπερηφάνεια αλλά πάνω από όλα λήθη και περιφρόνηση για τις προηγούμενες εμπειρίες του. Σίγουρα, αυτός ο βασιλιάς δεν είναι το μόνο περήφανο ον στη γη, αλλά ο Θεός τον έχει βάλει στο μάτι, τον θέλει στον παράδεισο του και θα τον έχει. Αυτό αξίζει εξήγηση: ο Θεός κρίνει τα πλάσματά του πέρα από τα φαινόμενα. Ερευνά τις καρδιές και το μυαλό τους και αναγνωρίζει, χωρίς ποτέ να κάνει λάθος, τα πρόβατα άξια σωτηρίας. Αυτό τον οδηγεί να επιμένει και μερικές φορές να κάνει θαύματα, αλλά η μέθοδος δικαιολογείται από την ποιότητα του τελικού αποτελέσματος.

**Δαν 4:31** *Ενώ ο λόγος ήταν ακόμη στο στόμα του βασιλιά, μια φωνή κατέβηκε από τον ουρανό: Άκου, βασιλιά Ναβουχοδονόσορ, ότι η βασιλεία πρόκειται να αφαιρεθεί από σένα.*

31α- Ο Ναβουχοδονόσορ είναι θύμα της αγάπης του Θεού που του έστησε μια παγίδα και τον προειδοποίησε για αυτό στο προφητικό του όνειρο. Ακούγεται η πρόταση από τον ουρανό, αλλά ας χαρούμε γιατί το κακό που θα του κάνει ο Θεός θα του σώσει τη ζωή και θα την κάνει αιώνια.

**Δαν 4:32** *Θα σε διώξουν από ανάμεσα στους ανθρώπους, θα κατοικήσεις με τα θηρία του αγρού, και θα σου δώσουν χόρτο να φας σαν τα βόδια. και επτά φορές θα περάσουν από πάνω σου, μέχρι να μάθεις ότι ο Ύψιστος κυβερνά το βασίλειο των ανθρώπων και το δίνει σε όποιον θέλει.*

32α- Επί επτά χρόνια, επτά φορές , ο βασιλιάς χάνει τη διαύγειά του και το μυαλό του τον πείθει ότι είναι μόνο ζώο.

**Δαν 4:33** *Την ίδια στιγμή εκπληρώθηκε ο λόγος για τον Ναβουχοδονόσορ. Τον έδιωξαν ανάμεσα στους ανθρώπους, έφαγε χόρτο σαν τα βόδια, το σώμα του ήταν βουτηγμένο στη δροσιά του ουρανού. ώσπου τα μαλλιά της μεγάλωσαν σαν φτερά αετών και τα νύχια της σαν πουλιών.*

33α- Ο βασιλιάς μαρτυρεί ότι όλα όσα είχαν ανακοινωθεί στο όραμα έγινε καλά σε αυτόν. Γράφοντας τη μαρτυρία του, ο προσηλυτισμένος βασιλιάς προκαλεί αυτή την ταπεινωτική εμπειρία, μιλώντας για τον εαυτό του σε τρίτο πρόσωπο. Η ντροπή τον ωθεί ακόμα να κάνει πίσω. Μια άλλη εξήγηση παραμένει πιθανή, η

οποία είναι ότι αυτή η μαρτυρία γράφτηκε μαζί από τον βασιλιά και τον Δανιήλ, τον νέο του αδελφό στον αληθινό Θεό.

**Δαν 4:34** Μετά τον καθορισμένο χρόνο, εγώ, ο Ναβουχοδονόσορ, σήκωσα τα μάτια μου προς τον ουρανό, και η λογική επέστρεψε σε μένα. Ευλόγησα τον Υψιστο, επαίνεσα και δόξασα αυτόν που ζει για πάντα, του οποίου η κυριαρχία είναι αιώνια κυριαρχία και του οποίου η βασιλεία διαρκεί από γενιά σε γενιά.

34α- Ο σοφός και παντοδύναμος Θεός αποκτά την αγάπη του χαμένου προβάτου. Έχει προσχωρήσει στο ποίμνιό του και πολλαπλασιάζει τους επαίνους της για τη δόξα του.

34β- Αυτός του οποίου η κυριαρχία είναι αιώνια κυριαρχία, και του οποίου η βασιλεία διαρκεί από γενιά σε γενιά

Ο τύπος αφορά το 5ο <sup>βασιλείο</sup>, αυτή τη φορά, αιώνια, του οράματος του Υιού του ανθρώπου του Δαν. 7:14: Σε αυτόν δόθηκε κυριαρχία, δόξα και βασιλεία. και όλοι οι λαοί, τα έθνη και οι άνθρωποι κάθε γλώσσας τον υπηρέτησαν. Η κυριαρχία του είναι μια αιώνια κυριαρχία που δεν θα παρέλθει, και το βασίλειό του δεν θα καταστραφεί ποτέ. Και επίσης στο όραμα της εικόνας στο Δαν.2:44: Στις ημέρες αυτών των βασιλιάδων ο Θεός του ουρανού θα εγείρει ένα βασίλειο που δεν θα καταστραφεί ποτέ, ούτε θα περάσει κάτω από την κυριαρχία άλλου λαού. θα σπάσει και θα καταστρέψει όλα αυτά τα βασίλεια, και ο ίδιος θα αντέξει για πάντα.

**Δαν 4:35** Όλοι όσοι κατοικούν στη γη δεν είναι τίποτα μπροστά του· κάνει όπως θέλει με το στρατό του ουρανού και με αυτούς που κατοικούν στη γη· και δεν υπάρχει κανείς που να μπορεί να αντισταθεί στο χέρι του αυτός: Τι κάνεις;

35α- Δόξα στον ζωντανό Θεό! Γιατί αυτή τη φορά ο βασιλιάς τα κατάλαβε όλα και μεταστράφηκε.

**Δαν 4:36** Εκείνη την ώρα επέστρεψε σε μένα η λογική. Η δόξα του βασιλείου μου, η μεγαλοπρέπειά μου και η λαμπρότητά μου αποκαταστάθηκαν σε μένα. οι σύμβουλοί μου και οι μεγαλύτεροι μου με ρώτησαν ξανά. Αποκαταστάθηκα στο βασίλειό μου και η δύναμή μου αυξήθηκε.

36α- Όπως ο δίκαιος και ευθύς Ιώβ, στον οποίο ο Θεός έδωσε γιους, κόρες και απογόνους στο τέλος της δοκιμασίας του, ο βασιλιάς ανακτά την εμπιστοσύνη των μεγάλων του και ξαναρχίζει τη σοφή πλέον βασιλεία του ανάμεσα στους αληθινούς σοφούς που φωτίζονται από τον ζωντανό Θεό. Αυτή η εμπειρία αποδεικνύει ότι ο Θεός δίνει τη βασιλεία σε όποιον θέλει. Ήταν αυτός που ενέπνευσε τους μεγάλους Χαλδαίους να ζητήσουν ξανά τον βασιλιά τους.

**Δαν 4:37** Τώρα εγώ, ο Ναβουχοδονόσορ, αινώ και εξυμνώ και δοξάζω τον Βασιλιά των ουρανών, του οποίου τα έργα είναι όλα αληθινά και του οποίου οι δρόμοι είναι δίκαιες, και που είναι σε θέση να ταπεινώσει εκείνους που περπατούν με υπερηφάνεια.

37α- Μπορεί να το πει, γιατί πλήρωσε για να μπορεί να το πει.

Για να αποφύγετε τα χειρότερα, το να βγάλετε ένα δόντι μπορεί να βλάψει πολύ. αλλά το διακύβευμα μπορεί να δικαιολογήσει τα βάσανα. Για να κερδίσετε την αιωνιότητα, μπορεί να χρειαστεί να περάσετε σκληρές ή πολύ σκληρές δοκιμασίες, το ξερίζωμα της υπερηφάνειας θα τις δικαιώσει όταν είναι δυνατό. Γνωρίζοντας τις δυνατότητές του, ο Ιησούς Χριστός έκανε τον Παύλο τυφλό στο δρόμο προς τη Δαμασκό, έτσι ώστε ο πνευματικά τυφλός «διώκτης των αδελφών

του» να γίνει ο πιστός και ζηλωτής μάρτυράς του αφού ξαναβρεί την όραση των ματιών του, αλλά πάνω απ' όλα την όρασή του. πνεύμα.

### Δανιήλ 5

Δαν 5:1 *Ο βασιλιάς Βαλτάσαρ έκανε μεγάλη γιορτή στους ευγενείς του, χίλιους στον αριθμό, και ήπια κρασί μπροστά τους.*

1α- Ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ αποκοιμήθηκε με την ειρήνη του Θεού όταν ήταν αρκετά μεγάλος και τον διαδέχθηκε ο γιος του Ναβονίδος, απρόθυμος να κυβερνήσει, οπότε άφησε τον γιο του Βαλτάσαρ να βασιλέψει στη θέση του. Μην μπερδεύετε αυτό το όνομα που σημαίνει «Ο Μπελ προστατεύει τον βασιλιά», μια πρόκληση που ο Θεός σκοπεύει να αντιμετωπίσει, με αυτό που ο Ναβουχοδονόσορ έδωσε στον Δανιήλ: Βελτεσάσαρ που σημαίνει «Ο Βελ θα προστατεύσει». Στην προέλευση αυτών των ονομάτων βρίσκεται η λατρεία του Bel ή Bēlial πίσω από τον οποίο βρίσκεται ο μοναδικός οργανωτής του πολυθεϊσμού: ο Σατανάς, ο διάβολος. Όπως θα δούμε, οι διάδοχοι του προσηλυτισμένου βασιλιά δεν τον ακολούθησαν σε αυτό το μονοπάτι.

Δαν 5:2 *Ο Βαλτάσαρ, όταν δοκίμασε το κρασί, έφερε τα χρυσά και ασημένια σκεύη που είχε πάρει ο πατέρας του ο Ναβουχοδονόσορ από το ναό της Ιερουσαλήμ, έτσι ώστε ο βασιλιάς και οι ευγενείς του, οι γυναίκες του και οι παλλακίδες του, χρησιμοποιήθηκαν για πόσιμο.*

2α- Για αυτόν τον ειδωλόλατρη βασιλιά, αυτά τα χρυσά και ασημένια σκεύη είναι μόνο λάφυρα που πήραν από τους Εβραίους. Έχοντας επιλέξει να αγνοήσει τον αληθινό Θεό στον οποίο είχε μεταστραφεί ο Ναβουχοδονόσορ, αγνοεί το γεγονός ότι αυτός ο ζωντανός Θεός κρίνει όλες τις πράξεις του. Χρησιμοποιώντας για βάση και βέβηλη χρήση αυτά τα πράγματα αφιερωμένα και αγιασμένα στην υπηρεσία του δημιουργού Θεού, διαπράττει το τελευταίο λάθος της σύντομης ζωής του. Στην εποχή του, ο Ναβουχοδονόσορ ήξερε πώς να λαμβάνει υπόψη την ενεργό δύναμη του Θεού των Εβραίων γιατί κατάλαβε ότι οι εθνικοί του θεοί στην πραγματικότητα δεν υπήρχαν. Όλοι οι λαοί που υποτάσσονταν στον βασιλιά της Βαβυλώνας είχαν ακούσει την ισχυρή μαρτυρία του υπέρ του Βασιλιά των ουρανών, ειδικά η άμεση οικογένειά του. Επομένως, ο Θεός έχει κάθε λόγο να δείξει τώρα ότι είναι δίκαιος και ανελέητος.

Δαν 5:3 *Κατόπιν έφεραν τα χρυσά σκεύη που βγήκαν από το ναό, από τον οίκο του Θεού στην Ιερουσαλήμ. και ο βασιλιάς και οι ευγενείς του, οι γυναίκες του και οι παλλακίδες του, το χρησιμοποιούσαν για να πιουν.*

3α- Ο Δανιήλ επιμένει στην προέλευση αυτών των αγγείων που αφαιρέθηκαν από το ναό, από τον οίκο του Θεού στην Ιερουσαλήμ. Ήδη, βλέποντας ότι ο Εβραίος Θεός επέτρεψε να αφαιρεθούν αυτά τα πράγματα από τον ναό του, ο νεαρός βασιλιάς θα έπρεπε να είχε καταλάβει ότι ο αληθινός Θεός τιμωρεί και τιμωρεί αυστηρά όσους τον υπηρετούν άσχημα. Οι ειδωλολατρικοί θεοί δεν κάνουν τέτοια πράγματα και οι λειτουργοί τους επιδιώκουν μόνο να ευχαριστήσουν τους ανθρώπους των οποίων την ευπιστία εκμεταλλεύονται.

Δαν 5:4 *Έπιναν κρασί και ύμνησαν τους θεούς του χρυσού, του ασημιού, του ορείχαλκου, του σιδήρου, του ξύλου και της πέτρας.*

4α- Η βέβηλη χρήση είναι ξεπερασμένη, είναι ειδωλολατρική χρήση, το ύψος της βδελυγμίας για τον Θεό. Σημαντική λεπτομέρεια, σε μια μεγάλη επίδειξη απροσεξίας, ο βασιλιάς γλεντάει με τους φίλους του, ενώ η πόλη του απειλείται από τους Μήδους και τους Πέρσες που την πολιορκούν.

**Δαν 5:5** Εκείνη τη στιγμή φάνηκαν τα δάχτυλα ενός χεριού ανθρώπου, και έγραψαν απέναντι από το λυχνοστάτη στον ασβεστόλιθο του τοίχου του βασιλικού παλατιού. Ο βασιλιάς είδε αυτή την άκρη του χεριού που έγραφε.

5α- Τα θαύματα της εποχής του Ναβουχοδονόσορα έχουν περιφρονηθεί, αυτό το νέο θαύμα δεν έχει στόχο να προσηλυτίσει, αλλά να καταστρέψει τις ζωές των ενόχων όπως θα δούμε. Μπροστά στους κακούς κατηγορούς που ήθελαν τον θάνατο ενός αμαρτωλού, ο Ιησούς Χριστός θα γράψει επίσης στην άμμο με το δάχτυλό του τις αμαρτίες που διαπράττουν στα κρυφά.

**Δαν 5:6** Τότε ο βασιλιάς άλλαξε το χρώμα του, και οι σκέψεις του τον προβλημάτισαν. οι αρθρώσεις της πλάτης του χαλάρωσαν και τα γόνατά του χτύπησαν το ένα το άλλο.

6α- Το θαύμα παράγει αμέσως τα αποτελέσματά του. Παρά τη μέθη, το μυαλό του αντιδρά, είναι τρομοκρατημένος.

**Δαν 5:7** Και ο βασιλιάς φώναζε δυνατά για τους αστρολόγους, τους Χαλδαίους και τους μάντις. και ο βασιλιάς απάντησε και είπε στους σοφούς της Βαβυλώνας: Όποιος θα διαβάσει αυτή τη γραφή και θα μου δώσει την εξήγησή της, θα ντυθεί πορφυρά και θα φορέσει ένα χρυσό περιδέραιο στο λαιμό του και θα έχει την τρίτη θέση η κυβέρνηση του βασιλείου.

7α- Για άλλη μια φορά, ο Δανιήλ αγνοείται. οι μαρτυρίες του περιφρονήθηκαν από τη βασιλική διαδοχή. Και πάλι, μέσα σε ακραία αγωνία, ο νεαρός βασιλιάς υπόσχεται τις υψηλότερες τιμές σε αυτόν που αποδεικνύεται ικανός να αποκρυπτογραφήσει το μήνυμα που είναι γραμμένο στον τοίχο με υπερφυσικό τρόπο. Όποιος το κάνει αυτό θα πάρει την τρίτη θέση στο βασίλειο γιατί ο Ναβονίδης και ο Βαλτάσαρ καταλαμβάνουν την πρώτη και τη δεύτερη θέση.

**Δαν 5:8** Μπήκαν μέσα όλοι οι σοφοί του βασιλιά. αλλά δεν μπορούσαν να διαβάσουν τη γραφή και να δώσουν στον βασιλιά την εξήγηση.

8α- Όπως και στον Ναβουχοδονόσορ, αυτό παραμένει αδύνατο για τους ειδωλολάτρες σοφούς.

**Δαν 5:9** Ο βασιλιάς Βαλτάσαρ φοβήθηκε πολύ και άλλαξε χρώμα, και οι ευγενείς του τρόμαζαν.

**Δαν 5:10** Και η βασίλισσα, λόγω των λόγων του βασιλιά και των ευγενών του, πήκε στην αίθουσα του συμποσίου και είπε: Ω βασιλιά, ζήσε για πάντα. Μακάρι να μην σας προβληματίζουν οι σκέψεις σας και να μην αλλάξει χρώμα το πρόσωπό σας!

**Δαν 5:11** Υπάρχει ένας άνθρωπος στο βασίλειό σας που έχει μέσα του το πνεύμα των αγίων θεών. και στις ημέρες του πατέρα σου βρέθηκαν μέσα του φώτα, κατανόηση και σοφία σαν τη σοφία των θεών. Επίσης ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ, ο πατέρας σου, ο βασιλιάς, ο πατέρας σου, τον έκανε αρχηγό των μάγων, των αστρολόγων, των Χαλδαίων, των μαντών,

**Δαν 5:12** επειδή σε αυτόν, ο Δανιήλ, που ονομάστηκε από τον βασιλιά Βαλτασάσαρ, βρέθηκε ένα ανώτερο πνεύμα, γνώση και κατανόηση, η ικανότητα να



ερμηνεύει όνειρα, να εξηγεί γρίφους και να λύνει δύσκολα ερωτήματα. Γι' αυτό ας κληθεί ο Δανιήλ και θα δώσει την εξήγηση.

12α- Αυτή η μαρτυρία της βασίλισσας προκαλεί σύγχυση και καταδικάζει ολόκληρη τη βασιλική οικογένεια: το ξέραμε... αλλά επιλέξαμε να μην το λάβουμε υπόψη.

**Δαν 5:13** Τότε ο Δανιήλ έφερε μπροστά στον βασιλιά. Ο βασιλιάς αποκρίθηκε και είπε στον Δανιήλ: Είσαι αυτός ο Δανιήλ, ένας από τους αιχμαλώτους του Ιούδα, τον οποίο έβγαλε ο πατέρας μου ο βασιλιάς από τον Ιούδα;

**Δαν 5:14** Έχω ακούσει για σένα ότι έχεις το πνεύμα των θεών μέσα σου και ότι μέσα σου υπάρχει φως, κατανόηση και εξαιρετική σοφία.

**Δαν 5:15** Μόλις έφεραν μπροστά μου τους σοφούς και τους αστρολόγους, για να διαβάσουν αυτό το κείμενο και να μου δώσουν την εξήγηση. αλλά δεν μπορούσαν να δώσουν την εξήγηση των λέξεων.

**Δαν 5:16** Έχω μάθει ότι μπορείς να δώσεις εξηγήσεις και να λύνεις δύσκολες ερωτήσεις. Τώρα, αν μπορείτε να διαβάσετε αυτή τη γραφή και να μου δώσετε την εξήγηση, θα ντυθείτε μωβ, θα φορέσετε ένα χρυσό περιδέραιο στο λαιμό σας και θα έχετε την τρίτη θέση στην κυβέρνηση του βασιλείου.

16α- Τρίτη θέση μετά τον Ναβονίδη τον πατέρα του και τον ίδιο.

**Δαν 5:17** Ο Δανιήλ απάντησε ενώπιον του βασιλιά: Κράτα τα δώρα σου και δώσε τα δώρα σου σε άλλον. Ωστόσο, θα διαβάσω τη γραφή στον βασιλιά και θα του δώσω την εξήγηση.

17α- Ο Δανιήλ είναι γέρος και δεν δίνει σημασία σε τιμές ή σε αγαθά και αξίες αργύρου και χρυσού, αλλά η ευκαιρία να υπενθυμίσει σε αυτόν τον νεαρό βασιλιά τα λάθη του, τις αμαρτίες του που θα πρέπει να πληρώσει για τη ζωή του, δεν αρνηθεί και είναι ο υπηρέτης του Θεού για αυτού του είδους τις ενέργειες.

**Δαν 5:18** Ω βασιλιά, ο υπέρτατος Θεός έδωσε στον Ναβουχοδονόσορ τον πατέρα σου κυριαρχία, μεγαλείο, δόξα και μεγαλοπρέπεια.

18α- Η βασιλεία του Ναβουχοδονόσορ ήταν έργο και δώρο του αληθινού Θεού, όπως και η μεγαλοπρέπειά του που είχε αποδώσει, λανθασμένα, στη δική του δύναμη, από υπερηφάνεια, προτού γίνει ανόητος από τον Θεό για επτά χρόνια.

**Δαν 5:19** Και εξαιτίας του μεγαλείου που του είχε δώσει, όλοι οι λαοί, τα έθνη, οι άνθρωποι κάθε γλώσσας φοβήθηκαν και έτρεμαν μπροστά του. Ο βασιλιάς σκότωσε αυτούς που ήθελε, και επέτρεψε σε αυτούς που ήθελε να ζήσουν. ανέβασε αυτούς που ήθελε, και κατέβασε αυτούς που ήθελε.

19α- Ο βασιλιάς σκότωσε όσους ήθελε

Ειδικότερα, αυτή η θεόδοτη δύναμη τον οδήγησε να τιμωρήσει τον επαναστατημένο εβραϊκό λαό και να θανατώσει πολλούς εκπροσώπους του.

19β- και άφησε τη ζωή όσων ήθελε

Ο Δανιήλ και οι αιχμάλωτοι Εβραίοι ωφελήθηκαν.

19γ- μεγάλωσε αυτούς που ήθελε

Ο Δανιήλ και οι τρεις πιστοί σύντροφοί του υψώθηκαν πάνω από τους Χαλδαίους από τον βασιλιά Ναβουχοδονόσορ.

19δ- και κατέβασε αυτούς που ήθελε

Οι μεγάλοι του βασιλείου του έπρεπε να συναινέσουν να κυβερνώνται από νεαρούς ξένους από την εβραϊκή αιχμαλωσία. Με το πανίσχυρο χέρι του η εβραϊκή εθνική υπερηφάνεια ταπεινώθηκε και καταστράφηκε.

Δαν 5:20 *Αλλά όταν η καρδιά του υψώθηκε και το πνεύμα του σκλήρυνε σε αλαζονεία, ρίχτηκε από τον βασιλικό του θρόνο και απογυμνώθηκε από τη δόξα του.*

20α- Η εμπειρία του Βασιλιά Ναβουχοδονόσορ μας επιτρέπει να κατανοήσουμε την αλαζονεία που αποδίδεται στον παπικό βασιλιά του Δαν.7:8. Ο Δανιήλ δείχνει στον βασιλιά ότι η απόλυτη εξουσία δίνεται από τον Θεό σε όποιον θέλει, σύμφωνα με το πρόγραμμά του. Αλλά, αναπολώντας την ταπείνωση του βασιλιά Ναβουχοδονόσορα, του υπενθυμίζει ότι όσο δυνατός κι αν είναι, ένας επίγειος βασιλιάς εξαρτάται από την απεριόριστη δύναμη του ουράνιου βασιλιά.

Δαν 5:21 *Εδιωχθη εκ αναμεσα απο τα υια των ανθρωπων, και η καρδια του εγινε σαν καρδια θηριων, και η κατοικια του ηταν με αγριους γαιδουριους. του δόθηκε χόρτο να φάει σαν τα βόδια, και το σώμα του ήταν βουτηγμένο στη δροσιά του ουρανού, μέχρι που αναγνώρισε ότι ο υπέρτατος Θεός κυβερνά το βασίλειο των ανθρώπων και το δίνει σε όποιον του αρέσει.*

21α- Σημειώνω, μόνο σε αυτόν τον στίχο, την αναφορά « άγρια γαϊδούρια ». Ο γάιδαρος είναι χαρακτηριστικό σύμβολο πείσματος: «πεισματάρης σαν γάιδαρος», ειδικά αν είναι «άγριο» και όχι εξημερωμένο. Είναι το σύμβολο που αντιπροσωπεύει το πνεύμα του ανθρώπου που αρνείται να ακούσει τα μαθήματα που δίνει ο Θεός μέσα από τις εμπειρίες της ζωής του και μέσα από τις βιβλικές του αποκαλύψεις.

Δαν 5:22 *Κι εσύ, Βαλτάσαρ, γιε του, δεν ταπείνωσες την καρδιά σου, αν και τα ήξερες όλα αυτά.*

22α- Στην πραγματικότητα, ήταν ο Βαλτάσαρ που συμπεριφέρθηκε σαν «άγριος γάιδαρος» μη λαμβάνοντας υπόψη την εμπειρία που έζησε ο «πατέρας» του (ο παππούς του).

Δαν 5:23 *Εξυψώθηκες ενάντια στον Κύριο του ουρανού. Τα σκεύη του σπιτιού του φέρθηκαν μπροστά σου, και τα χρησιμοποίησες για να πεις κρασί, εσύ και οι πρεσβύτεροι σου, οι γυναίκες σου και οι παλλακίδες σου. ύμνησες τους θεούς του ασημιού, του χρυσού, του ορείχαλκου, του σιδήρου, του ζύλου και της πέτρας, που δεν βλέπουν και δεν ακούν και δεν γνωρίζουν τίποτα και δεν δόξασαν τον Θεό που έχει στο χέρι του την πνοή σου και όλες τις οδούς σου.*

23α- Ο Βαλτάσαρ βεβήλωσε τα χρυσά σκεύη που αγιάστηκαν για τον δημιουργό Θεό για τη θρησκευτική λειτουργία του ναού του. Αλλά χρησιμοποιώντας τους για να υμνήσει τους ψεύτικους ειδωλολατρικούς θεούς, έχει επιτύχει το απόγειο της **βδελυγμίας** . Αυτή η εικόνα προετοιμάζει εκείνη της Αποκ. 17:4: *Αυτή η γυναίκα ήταν ντυμένη με πορφυρό και κόκκινο, και στολισμένη με χρυσό και πολύτιμους λίθους και μαργαριτάρια. Κρατούσε στο χέρι της ένα χρυσό κύπελλο, γεμάτο με αηδίες και τις ακαθαρσίες της πορνείας της* . Λαμβάνει το όνομα « Βαβυλώνα η μεγάλη » στον στίχο 5.

Δαν 5:24 *Γι' αυτό έστειλε αυτή την άκρη του χεριού που ανίχνευε αυτό το γράψιμο.*

24α- Με τη σειρά του, ο Βαλτάσαρ ανακαλύπτει πολύ αργά την ύπαρξη του αληθινού ζωντανού Θεού που ενεργεί και αντιδρά με θαυματουργό τρόπο στη συμπεριφορά των ανθρώπων.

Δαν 5:25 *Αυτή είναι η γραφή που γράφτηκε: minnow, minnow, tekél, oupharsin.*

25α- Μετάφραση: μέτρησε, μέτρησε, ζύγισε και διαιρούσε

**Δαν 5:26** Και αυτή είναι η εξήγηση αυτών των λόγων. Αριθμημένο: Ο Θεός μέτρησε το βασίλειό σας και το έβαλε τέλος.

26α- Το πρώτο « μετρημένο » στοχεύει την αρχή της βασιλείας και το δεύτερο « μετρημένο », το τέλος αυτής της βασιλείας.

**Δαν. 5:27** Ζυγισμένος: Ζυγίστηκες στον ζυγό και σε βρήκε έλλειψη.

27α- Η ζυγαριά είναι εδώ το σύμβολο της θείας κρίσης. Οι άνδρες το έχουν υιοθετήσει για να ορίσουν τις υπηρεσίες της δικαιοσύνης. μια πολύ ατελής δικαιοσύνη. Αλλά ο Θεός είναι τέλειος και με βάση την εικόνα μιας διπλής ζυγαριάς , ζυγίζει τις ενέργειες του καλού και του κακού που έχει επιτύχει ο κριθείς. Εάν το οροπέδιο του καλού είναι ελαφρύτερο από αυτό του κακού, δικαιολογείται η θεία καταδίκη. Και αυτό συμβαίνει με τον βασιλιά Βαλτάσαρ.

**Δαν 5:28** Διαιρεμένο: Το βασίλειό σας θα διαιρεθεί και θα δοθεί στους Μήδους και στους Πέρσες.

28α- Ενώ επιδόθηκε σε αποτρόπαιες περιόδους κατανάλωσης αλκοόλ στο βασιλικό του παλάτι, με αρχηγό τον βασιλιά Δαρείο, οι Μήδοι εισήλθαν στη Βαβυλώνα από την κοίτη του ποταμού, παρεκτράπηκαν προσωρινά και ξεράθηκαν.

**Δαν 5:29** Και ο Βαλτάσαρ έδωσε αμέσως εντολή, και έντυσαν τον Δανιήλ με πορφύρα, και του έβαλαν ένα χρυσό περιδέραιο στο λαιμό, και ανακοινώθηκε ότι θα ήταν τρίτος στην κυβέρνηση του βασιλείου.

**Δαν 5:30** Την ίδια νύχτα σκοτώθηκε ο Βαλτάσαρ, ο βασιλιάς των Χαλδαίων.

**Δαν 5:31** Και ο Δαρείος ο Μήδος κατέλαβε το βασίλειο, όταν ήταν εξήντα δύο ετών.

31α- Αυτή η ακριβής μαρτυρία αυτόπτη μάρτυρα του Δανιήλ δεν αναγνωρίζεται από ιστορικούς που αποδίδουν αυτή την ενέργεια στον Πέρση βασιλιά Κύρο 2 τον μεγάλο το – 539.

## Δανιήλ 6

Η διδασκαλία αυτού του κεφαλαίου 6 είναι πανομοιότυπη με εκείνη του Δανιήλ 3. Μας παρουσιάζει, αυτή τη φορά, τον Δανιήλ σε μια δοκιμασία πιστότητας προτύπου, να μιμηθεί και να αναπαραχθεί για όλους τους εκλεκτούς που καλούνται από τον Θεό στον Ιησού Χριστό. Τα σχόλια είναι χρήσιμα, αλλά απλώς διαβάστε και μάθετε το μάθημα. Ο βασιλιάς Δαρείος ενεργεί όπως ο Ναβουχοδονόσορ στην εποχή του και, με τη σειρά του, σε ηλικία 62 ετών, θα ομολογήσει τη δόξα του ζωντανού Θεού του Δανιήλ. μια μεταστροφή που προέκυψε από τη μαρτυρία πιστότητας του Δανιήλ όταν ο Θεός τον προστάτεψε από τα λιοντάρια. Από την αρχή της σχέσης τους, τρέφει στοργή και ενδιαφέρον για τον Ντάνιελ που τον υπηρετεί πιστά και ειλικρινά και στον οποίο διακρίνει ανώτερο μυαλό.

**Δαν 6:1** *Ήταν καλό για τον Δαρείο να βάλει επί του βασιλείου εκατόν είκοσι σατράπες, οι οποίοι θα έπρεπε να είναι σε ολόκληρο το βασίλειο.*

1α- Ο βασιλιάς Δαρείος αποκαλύπτει τη σοφία του αναθέτοντας τη διακυβέρνηση του βασιλείου σε 120 κυβερνήτες που ίδρυσαν πάνω από 120 επαρχίες.

**Δαν 6:2** *Και διόρισε πάνω τους τρεις αρχηγούς, μεταξύ των οποίων ήταν και ο Δανιήλ, ώστε αυτοί οι σατράπες να δώσουν λογαριασμό σε αυτούς, και να μην υποστεί κανένα κακό ο βασιλιάς.*

2α- Ο Δανιήλ εξακολουθεί να είναι μεταξύ των κύριων ηγετών που επιβλέπουν τους σατράπες.

**Δαν 6:3** *Ο Δανιήλ ξεπέρασε τους πρίγκιπες και τους σατράπες, επειδή υπήρχε ένα ανώτερο πνεύμα μέσα του. και ο βασιλιάς σκέφτηκε να το καθιερώσει σε όλο το βασίλειο.*

3α- Ο Δαρείος, με τη σειρά του, παρατηρεί την ανωτερότητα του Δανιήλ όσον αφορά το έξυπνο και σοφό μυαλό του. Και το σχέδιό του να τον καθιερώσει πάνω από όλα θα προκαλέσει ζήλια και μίσος εναντίον του Δανιήλ.

**Δαν 6:4** *Τότε οι άρχοντες και οι σατράπες αναζήτησαν ευκαιρία να κατηγορήσουν τον Δανιήλ σχετικά με τις υποθέσεις του βασιλείου. Δεν έβρισκαν όμως αφορμή, ούτε κάτι να επιπλήξουν, γιατί ήταν πιστός, και δεν φαινόταν ούτε σφάλμα ούτε κακό.*

4α- Ο Δανιήλ υπηρετεί τον Θεό όπου τον τοποθετεί, έτσι ώστε να υπηρετεί τον βασιλιά με την ίδια αφοσίωση και πίστη. Φαίνεται λοιπόν ακατανόητο . ένα κριτήριο που βρίσκεται μεταξύ των Αγίων των «Αντιβεντιστών των Τελευταίων Ημερών» σύμφωνα με την Αποκ. 14:5.

**Δαν 6:5** *Και αυτοί οι άνδρες είπαν: Δεν θα βρούμε καμία περίπτωση εναντίον αυτού του Δανιήλ, εκτός εάν βρούμε έναν στο νόμο του Θεού του.*

5α- Αυτοί οι συλλογισμοί αποκαλύπτουν τη σκέψη του διαβολικού στρατοπέδου της τελευταίας επίγειας δοκιμασίας της πίστης στην οποία, η σαββατιάτικη ανάπαυση της έβδομης ημέρας του νόμου του Θεού θα επιτρέψει τη θανάτωση των πιστών υπηρετών του, αφού δεν θα συναινέσουν να τιμήσουν τους Το υπόλοιπο της πρώτης ημέρας έγινε υποχρεωτικό, η Κυριακή σύμφωνα με το ρωμαϊκό θρησκευτικό δίκαιο.

**Δαν 6:6** *Τότε αυτοί οι πρίγκιπες και αυτοί οι σατράπες ήρθαν στον βασιλιά με ταραχή, και του είπαν έτσι: Βασιλιά Δαρείο, ζήσε για πάντα!*

6α- Αυτή η ταραχώδης είσοδος έχει σκοπό να υπενθυμίσει στον βασιλιά τη δύναμη των αριθμών, την ικανότητά του να δημιουργεί αναταραχές και επομένως την ανάγκη να ενισχύσει την κυριαρχία του.

**Δαν 6:7** *Όλοι οι πρίγκιπες του βασιλείου, οι οικονόμοι, οι σατράπες, οι σύμβουλοι και οι κυβερνήτες πιστεύουν ότι θα πρέπει να εκδοθεί βασιλικό διάταγμα, με αυστηρή απαγόρευση, σε όποιον προσεύχεται εντός τριάντα ημερών σε οποιονδήποτε θεός ή σε οποιονδήποτε άνθρωπο, εκτός από εσένα, βασιλιά, θα ριχτεί στο λάκκο των λιονταριών.*

7α- Μέχρι τότε, ο βασιλιάς Δαρείος δεν επιδίωξε να αναγκάσει τους άνδρες του βασιλείου του να υπηρετούν έναν θεό αντί για έναν άλλο. Στον πολυθεϊσμό, η θρησκευτική ελευθερία είναι πλήρης. Και για να τον πείσουν οι επιβουλείς τον κολακεύουν, τιμώντας τον βασιλιά Δαρείο ως θεό. Εκεί πάλι, όπως συμβαίνει με όλους τους μεγάλους ηγεμόνες, η υπερηφάνεια ξυπνά και τον κάνει να εγκρίνει αυτή τη διαταγή που όμως δεν βγήκε από το μυαλό του.

**Δαν 6:8** *Τώρα, βασιλιά, επιβεβαίωσε την απαγόρευση και γράψε το διάταγμα, ώστε να είναι αμετάκλητο, σύμφωνα με το νόμο των Μήδων και των Περσών, που είναι αμετάβλητος.*

8α- Αυτό το διάταγμα προφητεύει θαυμάσια αυτόν που θα κάνει υποχρεωτική την Κυριακή της Ρωμαϊκής Κυριακής στο τέλος των ημερών. Αλλά ας σημειώσουμε ότι αυτός ο αμετάβλητος χαρακτήρας του νόμου των Μήδων και των Περσών που θεσπίστηκε από λάθους και αμαρτωλούς ανθρώπους είναι εντελώς αδικαιολόγητος. Το αμετάβλητο ανήκει στον αληθινό και ζωντανό Θεό, τον Δημιουργό.

**Δαν 6:9** *Τότε ο βασιλιάς Δαρείος έγραψε το διάταγμα και το διάταγμα.*



9α- Αυτό το βήμα είναι ουσιαστικό, γιατί έχοντας ο ίδιος γράψει το διάταγμα και την υπεράσπιση, ο αμετάβλητος νόμος των Μήδων και των Περσών θα πρέπει να γίνει σεβαστός.

**Δαν 6:10** Όταν ο Δανιήλ έμαθε ότι το διάταγμα ήταν γραμμένο, αποσύρθηκε στο σπίτι του, όπου τα παράθυρα του επάνω δωματίου ήταν ανοιχτά προς την Ιερουσαλήμ. και τρεις φορές την ημέρα γονάτιζε, προσευχόταν, και δοξολογούσε τον Θεό του, όπως και πριν.

10α- Ο Δανιήλ δεν αλλάζει τη συμπεριφορά του και δεν αφήνει τον εαυτό του να επηρεαστεί από αυτό το ανθρώπινο μέτρο. Ανοίγοντας το παράθυρό του, δείχνει ότι θέλει η πίστη του στον Παντοδύναμο Θεό να γίνει γνωστή σε όλους. Αυτή τη στιγμή, ο Δανιήλ στρέφεται προς την Ιερουσαλήμ, όπου ακόμη και κατεστραμμένος, βρίσκεται ο ναός του Θεού. Διότι το Πνεύμα ο Θεός φανερώθηκε για πολύ καιρό σε αυτόν τον ιερό ναό που είχε κάνει σπίτι του, επίγεια κατοικία του.

**Δαν 6:11** Τότε αυτοί οι άνδρες μπήκαν με ταραχώδη τρόπο και βρήκαν τον Δανιήλ να προσεύχεται και να επικαλείται τον Θεό του.

11α- Οι συνωμότες περίμεναν και τον παρακολουθούσαν για να τον πιάσουν στην πράξη της ανυπακοής στο βασιλικό διάταγμα. επί του παρόντος ένα «κατάφωρο ντελίκτο».

**Δαν 6:12** Και στάθηκαν μπροστά στον βασιλιά, και του είπαν σχετικά με τη βασιλική άμυνα, δεν έγραψες υπεράσπιση ότι όποιος μέσα σε τριάντα ημέρες πρέπει να προσευχηθεί σε οποιονδήποτε θεό ή σε οποιονδήποτε θέλει, εκτός από σένα, βασιλιά, πεταμένο στο λάκκο των λιονταριών; Ο βασιλιάς απάντησε: Το πράγμα είναι βέβαιο, σύμφωνα με το νόμο των Μήδων και των Περσών, ο οποίος είναι αμετάβλητος.

12α- Ο βασιλιάς μπορεί μόνο να επιβεβαιώσει το διάταγμα που έγραψε και υπέγραψε ο ίδιος.

**Δαν 6:13** Και αποκρίθηκαν πάλι, και είπαν στον βασιλιά, ο Δανιήλ, ένας από τους αιχμαλώτους του Ιούδα, δεν σε άκουσε, βασιλιά, ούτε την άμυνα που έγραψες τρεις φορές την ημέρα.

13α- Πιασμένος στην πράξη, στην πράξη της προσευχής του, ο Δανιήλ καταγγέλλεται. Ο βασιλιάς εκτιμά τον Δανιήλ για την πιστή και έντιμη συμπεριφορά του. Θα κάνει αμέσως το σύνδεσμο μεταξύ του εαυτού του και αυτού του Θεού τον οποίο υπηρετεί με τόσο ζήλο και πιστότητα αφού του προσεύχεται τακτικά τρεις φορές την ημέρα. Αυτό εξηγεί τον πόνο και τη θλίψη που θα του προκαλέσει η καταδίκη του Δανιήλ και την αρχή της επερχόμενης μεταστροφής του.

**Δαν 6:14** Ο βασιλιάς στενοχωρήθηκε πολύ όταν το άκουσε αυτό. το πήρε κατάκαρδα για να παραδώσει τον Δανιήλ, και μέχρι τη δύση του ηλίου προσπάθησε να τον σώσει.

14α- Ο βασιλιάς τότε συνειδητοποιεί ότι έχει χειραγωγηθεί και καταβάλλει κάθε δυνατή προσπάθεια για να σώσει τον Δανιήλ, τον οποίο εκτιμά πολύ. Αλλά οι προσπάθειές του θα είναι μάταιες και ο βασιλιάς δυστυχώς ανακαλύπτει πριν από όλα αυτά: το γράμμα σκοτώνει, αλλά το πνεύμα δίνει ζωή. Δίνοντας αργότερα στους ανθρώπους αυτή την έκφραση, ο Θεός δείχνει το όριο του σεβασμού για τους νόμους. Η ζωή δεν μπορεί να ρυθμιστεί με γράμματα κειμένων νόμου. Στη

θεϊκή του κρίση, ο Θεός λαμβάνει υπόψη λεπτομέρειες που το νεκρό γράμμα του γραπτού νόμου του αγνοεί και οι άνθρωποι χωρίς Θεό δεν έχουν τη σοφία να κάνουν το ίδιο.

**Δαν 6:15** *Αλλά αυτοί οι άνδρες επέμειναν στον βασιλιά, και του είπαν: Μάθε, βασιλιά, ότι ο νόμος των Μήδων και των Περσών απαιτεί κάθε απαγόρευση ή διάταγμα που επιβεβαιώνεται από τον βασιλιά να είναι αμετάκλητο.*

15α- Οι συνωμότες υπενθυμίζουν τον αμετάκλητο (αδικαιολόγητο) χαρακτήρα των αποφάσεων που έλαβαν ο βασιλιάς των Μήδων και οι Πέρσες. Ο ίδιος είναι παγιδευμένος από την κληρονομική του κουλτούρα. Καταλαβαίνει όμως ότι έπεσε θύμα συνωμοσίας εναντίον του Ντάνιελ.

**Δαν 6:16** *Τότε ο βασιλιάς διέταξε να φέρουν τον Δανιήλ και να τον ρίξουν στο λάκκο των λιονταριών. Ο βασιλιάς απάντησε και είπε στον Δανιήλ: Ο Θεός σου, τον οποίο υπηρετείς με υπομονή, να σε ελευθερώσει!*

16α- Ο βασιλιάς αναγκάζεται να πετάξει τον Δανιήλ στο λάκκο των λιονταριών, αλλά επιθυμεί με όλη του την καρδιά ο Θεός που τόσο πιστά υπηρετεί να παρέμβει για να τον σώσει.

**Δαν 6:17** *Έφεραν μια πέτρα και την έβαλαν στο άνοιγμα του λάκκου. ο βασιλιάς το σφράγισε με το δαχτυλίδι του και με το δαχτυλίδι των ευγενών του, για να μην αλλάξει τίποτα σε σχέση με τον Δανιήλ.*

17α- Εδώ, η εμπειρία που έζησε ο Δανιήλ παρουσιάζει ομοιότητες με την ταφή του Χριστού, η κυκλική πέτρινη πόρτα του οποίου σφραγίστηκε επίσης για να αποτραπεί η ανθρώπινη παρέμβαση.

**Δαν 6:18** *Τότε ο βασιλιάς πήγε στο παλάτι του. πέρασε τη νύχτα νηστικός, δεν του έφερε παλλακίδα και δεν μπορούσε να κοιμηθεί.*

18α- Αυτή η συμπεριφορά του βασιλιά μαρτυρεί την ειλικρίνειά του. Κάνοντας αυτά τα πράγματα, δείχνει ότι θέλει να ευχαριστήσει τον Θεό του Δανιήλ και να αποκτήσει τη σωτηρία του από αυτόν. Αυτή είναι η αρχή της μεταστροφής του στον έναν Θεό.

**Δαν 6:19** *Ο βασιλιάς σηκώθηκε το ξημέρωμα και πήγε βιαστικά στο λάκκο των λιονταριών.*

19α- Μια προετοιμασία αγνότητας που ακολουθείται από μια άγρυπνη νύχτα εξαιτίας του μυαλού του που βασανίζεται από τη σκέψη του θανάτου του Δανιήλ και αυτή η ορμή προς το λάκκο των λιονταριών την αυγή δεν είναι οι πράξεις ενός ειδωλολάτρες βασιλιά αλλά αυτές ενός αδελφού που αγαπά τον αδελφό του στον Θεό.

**Δαν 6:20** *Καθώς πλησίαζε στον λάκκο, φώναξε τον Δανιήλ με θλιμμένη φωνή. Ο βασιλιάς αποκρίθηκε και είπε στον Δανιήλ: Θα μπορούσε ο Δανιήλ, ο δούλος του ζωντανού Θεού, του Θεού σου, τον οποίο υπηρετείς με υπομονή, να σε ελευθερώσει από τα λιοντάρια;*

20α- Καθώς πλησίασε το λάκκο, φώναξε τον Ντάνιελ με θλιμμένη φωνή

Ο βασιλιάς ελπίζει, αλλά φοβάται και φοβάται τα χειρότερα για τον Δανιήλ. Ωστόσο, η ελπίδα του φαίνεται από το γεγονός ότι της τηλεφωνεί και της κάνει μια ερώτηση.

20β- *Μπόρεσε ο Δανιήλ, υπηρέτης του ζωντανού Θεού, του Θεού σου, τον οποίο υπηρετείς με υπομονή, να σε ελευθερώσει από τα λιοντάρια;*

Ορίζοντας τον ως « ζωντανό Θεό », ο Δαρείος μαρτυρεί την αρχή της μεταστροφής του. Ωστόσο, η ερώτησή του « **μπόρεσε να** σε ελευθερώσει από τα λιοντάρια; » μας δείχνει ότι δεν τον ξέρει ακόμα. Διαφορετικά θα έλεγε « ήθελε να σε ελευθερώσει από τα λιοντάρια;» » .

**Δαν 6:21** *Και ο Δανιήλ είπε στον βασιλιά, Βασιλιά, ζήσε για πάντα!*

21α- Στα στόματα των συνωμοτών, στο εδάφιο 6, η έκφραση είχε ελάχιστο νόημα, αλλά σε αυτό του Δανιήλ, προφήτευε πρόσβαση στην αιώνια ζωή που προορίζεται για τους εκλεκτούς του Θεού.

**Δαν. 6:22** *Ο Θεός μου έστειλε τον άγγελό του και σταμάτησε τα στόματα των λιονταριών, που δεν με έκαναν κακό, γιατί βρέθηκα αθώος μπροστά του. και ούτε πριν από σένα, βασιλιά, έχω κάνει τίποτα κακό.*

22α- Σε αυτή την εμπειρία, ο Βασιλιάς Δαρείος συνειδητοποιεί πόσο ανόητη, αδικαιολόγητη και αποδοκιμασμένη είναι η αμετάβλητη αντίληψη των ανθρώπινων βασιλικών διαταγμάτων από τον αληθινό Ζωντανό Θεό τον οποίο ο Δανιήλ υπηρετεί χωρίς να κρύβεται.

**Δαν 6:23** *Τότε ο βασιλιάς χάρηκε πολύ και διέταξε να βγάλουν τον Δανιήλ από τον λάκκο. Ο Δανιήλ βγήκε από το λάκκο και δεν βρέθηκε πληγή πάνω του, επειδή είχε εμπιστοσύνη στον Θεό του.*

23α- *Τότε ο βασιλιάς χάρηκε πολύ*

Αυτή η αντίδραση φυσικής και αυθόρμητης χαράς αποκαλύπτει ένα μέλλον που επέλεξε ο Θεός επειδή ο βασιλιάς έχει πλέον τη βεβαιότητα της ύπαρξής του και της δύναμής του.

23β- *Ο Δανιήλ βγήκε από το λάκκο και δεν βρέθηκε πληγή πάνω του*

Όπως δεν κάηκαν τα ρούχα των τριών συντρόφων του Δανιήλ που πετάχτηκαν στον υπερθερμασμένο φούρνο.

23γ- *επειδή είχε εμπιστοσύνη στον Θεό του*

Αυτή η εμπιστοσύνη αποκαλύφθηκε στην απόφασή του να μην υπακούσει στο βασιλικό διάταγμα που θα είχε στερήσει από τον Θεό τις προσευχές του. μια αδύνατη και ασύλληπτη επιλογή για αυτό το καθαρά ανθρώπινο μοντέλο πίστης.

**Δαν 6:24** *Ο βασιλιάς διέταξε να φέρουν εκείνους τους άνδρες που είχαν κατηγορήσει τον Δανιήλ και να τους ρίξουν στο λάκκο των λιονταριών, αυτούς και τα παιδιά τους και τις γυναίκες τους. και πριν φτάσουν στον πάτο του λάκκου, τα λιοντάρια τους έπιασαν και τους έσπασαν όλα τα κόκαλα.*

24α- Ο Θεός έστρεψε την κατάσταση ενάντια στους κακούς που σχεδίαζαν το κακό. Την εποχή των Περσών βασιλιάδων που θα έρθουν, η εμπειρία θα ανανεωθεί για τον Εβραίο Μαροδοχαίο τον οποίο ο αρχηγός Αμάν θα θέλει να σκοτώσει μαζί με τον λαό του την εποχή της βασίλισσας Εσθήρ. Και εκεί, είναι ο Αμάν που θα καταλήξει κρεμασμένος στην αγχόνη που έχει στηθεί για τον Μαροδοχαίο.

**Δαν 6:25** *Και μετά από αυτό ο βασιλιάς Δαρείος έγραψε σε όλους τους ανθρώπους, και σε όλα τα έθνη, και σε όλες τις γλώσσες, που κατοικούν σε όλη τη γη, Ειρήνη σε σας σε αφθονία.*

25α- Αυτή η νέα γραφή από τον βασιλιά είναι αυτή ενός ανθρώπου που κατακτήθηκε από τον ζωντανό Θεό. Όντας τώρα σε τέλεια ειρήνη στην καρδιά του, χρησιμοποιεί την κυρίαρχη θέση του για να μιλήσει σε όλους τους

ανθρώπους του βασιλείου του, τη μαρτυρία της ειρήνης του που έλαβε από τον αληθινό Θεό.

**Δαν 6:26** Διατάζω να υπάρχει φόβος και φόβος για τον Θεό του Δανιήλ σε όλο το βασίλειό μου. Γιατί αυτός είναι ο ζωντανός Θεός, και μένει για πάντα. το βασίλειό του δεν θα καταστραφεί ποτέ και η κυριαρχία του θα διαρκέσει μέχρι το τέλος.

26α- Το διατάζω σε όλη την έκταση του βασιλείου μου  
Ο βασιλιάς διατάζει αλλά δεν αναγκάζει κανέναν.

26β- φόβος και φόβος για τον Θεό του Δανιήλ  
Αλλά εμπλουτισμένος από αυτή την εμπειρία, επιβάλλει τον φόβο και τον φόβο του Θεού του Δανιήλ για να αποτρέψει τους συντάκτες μιας νέας πλοκής που υποκινήθηκε εναντίον του Δανιήλ.

26γ- Διότι αυτός είναι ο ζωντανός Θεός, και υπομένει για πάντα  
Ελπίζει ότι αυτή η μαρτυρία θα γίνει δεκτή στις καρδιές των ανθρώπων του βασιλείου, και για να το κάνει αυτό, την επαινεί και την εξυψώνει.

26δ- το βασίλειό του δεν θα καταστραφεί ποτέ και η κυριαρχία του θα διαρκέσει μέχρι το τέλος

Ο αιώνιος χαρακτήρας του 5ου <sup>βασιλείου</sup> του αγάλματος διακηρύσσεται για άλλη μια φορά.

**Δαν 6:27** Είναι αυτός που ελευθερώνει και σώζει, που κάνει σημεία και θαύματα στον ουρανό και στη γη. Ήταν αυτός που ελευθέρωσε τον Δανιήλ από τη δύναμη των λιονταριών.

27α- Είναι αυτός που παραδίδει και που σώζει

Ο βασιλιάς μαρτυρεί αυτό που παρατήρησε, αλλά αυτή η απελευθέρωση και αυτή η σωτηρία αφορούν μόνο το φυσικό σώμα, τη ζωή του Δανιήλ. Θα πρέπει να περιμένουμε την έλευση του Ιησού Χριστού για να κατανοήσουμε την επιθυμία του Θεού να ελευθερώσει και να σώσει από την αμαρτία. Ας επισημάνουμε όμως ότι ο βασιλιάς ένιωσε φυσικά την ανάγκη να εξαγιστεί για να ευχαριστήσει τον ζωντανό Θεό.

27β- που κάνει σημεία και θαύματα στους ουρανούς και στη γη

Το βιβλίο του Δανιήλ μαρτυρεί αυτά τα σημεία και τα θαύματα, τις υπερφυσικές ενέργειες που έκανε ο Θεός, αλλά να είστε προσεκτικοί, ο διάβολος και οι δαίμονές του μπορούν επίσης να παραποιήσουν ορισμένα θεϊκά θαύματα. Για να εντοπίσουμε τις δύο πιθανές προελεύσεις, αρκεί να καταλάβουμε ποιος ωφελείται από το μήνυμα που παραδίδεται. Οδηγεί στην υπακοή στον δημιουργό Θεό ή στην ανυπακοή του;

**Δαν 6:28** Ο Δανιήλ ενημερώσε στη βασιλεία του Δαρείου και στη βασιλεία του Κύρου του Πέρση.

28α- Καταλαβαίνουμε, ο Δανιήλ δεν θα επιστρέψει στην εθνική του πατρίδα, αλλά τα μαθήματα που του δίδαξε ο Θεός στο Dan.9 θα τον έχουν κάνει να δεχτεί χωρίς να υποφέρει αυτή τη μοίρα που αποφάσισε ο Θεός του.

## Δανιήλ 7

Δαν 7:1 : Κατά το πρώτο έτος του Βαλτάσαρ, του βασιλιά της Βαβυλώνας, ο Δανιήλ ονειρεύτηκε και είδε οράματα ενώ ήταν ξαπλωμένος. Έπειτα έγραψε το όνειρο και διηγήθηκε τα κύρια πράγματα.

1α- Το πρώτο έτος του Βαλτάσαρ, του βασιλιά της Βαβυλώνας

Δηλαδή το – 605. Από το όραμα του Δαν.2, έχουν περάσει 50 χρόνια. Θάνατος, ο μεγάλος βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ αντικαθίσταται από τον εγγονό του Βαλτάσαρ.

Δανιήλ 7:2 : Ο Δανιήλ άρχισε και είπε: Είδα στο νυχτερινό μου όραμα, και ιδού, οι τέσσερις άνεμοι του ουρανού ξέσπασαν στη μεγάλη θάλασσα.

2α- έσπασαν οι τέσσερις άνεμοι του ουρανού

Αυτοί είναι οι παγκόσμιοι πόλεμοι που οδηγούν τους κυρίαρχους να επεκτείνουν την ισχύ τους προς την κατεύθυνση των τεσσάρων βασικών σημείων, προς τον Βορρά, τον Νότο, την Ανατολή και τη Δύση.

2β- στη μεγάλη θάλασσα

Η εικόνα δεν είναι κολακευτική για την ανθρωπότητα, γιατί η θάλασσα, ακόμη και μεγάλη, είναι σύμβολο θανάτου. Δεν είναι, στο έργο του Θεού, το περιβάλλον που έχει προετοιμαστεί για τον άνθρωπο φτιαγμένο κατ' εικόνα του, σύμφωνα με τη Γεν.1. Το περιβάλλον του είναι η γη. Όμως η ανθρωπότητα έχασε, από το προπατορικό της αμάρτημα, με την ανυπακοή της, τη θεϊκή της εικόνα και δεν είναι πια στα αγνά και άγια μάτια της από ακάθαρτα και αδηφάγα θαλάσσια ζώα που καταβροχθίζουν το ένα το άλλο υπό τις εμπνεύσεις του διαβόλου και των δαιμόνων. Σε αυτό το όραμα, η θάλασσα συμβολίζει την ανώνυμη μάζα των ανθρώπων.

Επιπλέον, η περιοχή που καλύπτεται από την προφητεία αφορά λαούς που συνδέονται με τις παράκτιες όψεις τους που συνορεύουν με τη Μεσόγειο Θάλασσα. Η θάλασσα λοιπόν παίζει μεγάλο ρόλο στις πολεμικές ενέργειες των κατακτήσεων των κυρίαρχων.

Δαν 7:3 Και τέσσερα μεγάλα θηρία βγήκαν από τη θάλασσα, διαφορετικά ο ένας από τον άλλο.

3α- Και τέσσερα μεγάλα ζώα βγήκαν από τη θάλασσα

Βρίσκουμε σε ένα νέο όραμα τη διδασκαλία που δίνεται στο Daniel 2, αλλά εκεί τα ζώα αντικαθιστούν τα μέρη του σώματος του αγάλματος .

3β- διαφορετικά l e s ο ένας από τον άλλο

Όπως τα υλικά του αγάλματος του Δαν.2.

Δαν 7:4 Ο πρώτος ήταν σαν λιοντάρι και είχε φτερά αετών. Παρακολούθησα μέχρι που του κόπηκαν τα φτερά. τον σήκωσαν από τη γη και τον έκαναν να σταθεί στα πόδια του σαν άνθρωπος, και του δόθηκε η καρδιά ενός ανθρώπου.

4α- Το πρώτο ήταν σαν λιοντάρι και είχε φτερά αετού



Εδώ το χρυσό κεφάλι του Χαλδαίου βασιλιά του Δαν.2 γίνεται *λιοντάρι με φτερά αετών* . έμβλημα χαραγμένο στις μπλε πέτρες της Βαβυλώνας, το καμάρι του βασιλιά Ναβουχοδονόσορα στο Δαν.4.

4β- *Κοίταξα, μέχρι που του κόπηκαν τα φτερά*

Η προφητεία αναφέρεται στα επτά χρόνια ή επτά φορές κατά τη διάρκεια των οποίων ο Βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ έγινε ανόητος από τον Θεό. Κατά τη διάρκεια αυτών των 7 ετών ( *επτά φορές* ) ταπείνωσης που προφητεύτηκε στο Δαν.4:16, *η ανθρώπινη καρδιά του αφαιρέθηκε και αντικαταστάθηκε από την καρδιά ενός θηρίου.*

4γ- *τον σήκωσαν από τη γη και τον έκαναν να σταθεί στα πόδια του σαν άνθρωπος, και του δόθηκε η καρδιά ενός ανθρώπου.*

Η μεταστροφή του στον δημιουργό Θεό επιβεβαιώνεται εδώ. Η εμπειρία του μας επιτρέπει να καταλάβουμε ότι, για τον Θεό, ο άνθρωπος είναι άνθρωπος μόνο όταν η καρδιά του φέρει την εικόνα του Θεού. Θα το αποκαλύψει στην ενσάρκωσή του στον Ιησού Χριστό το τέλειο θείο πρότυπο αγάπης και υπακοής.

**Δαν 7:5** *Και, ιδού, ένα δεύτερο θηρίο ήταν σαν αρκούδα , και στεκόταν από τη μια πλευρά. είχε τρία πλευρά στο στόμα του ανάμεσα στα δόντια του, και του είπαν: Σήκω, φάε πολύ σάρκα.*

5α- *Και ιδού, ένα δεύτερο θηρίο ήταν σαν αρκούδα , και στεκόταν στη μία πλευρά*

Μετά τον Χαλδαίο βασιλιά, *το ασημένιο σεντούκι και τα χέρια των Μήδων και των Περσών γίνονται αρκούδα* . Η ακρίβεια « *που βρισκόταν στη μια πλευρά* » απεικονίζει την περσική κυριαρχία που εμφανίστηκε δεύτερη μετά την κυριαρχία των Μήδων, αλλά οι κατακτήσεις της που πέτυχε ο βασιλιάς Κύρος 2 ο Πέρσης της έδωσαν πολύ μεγαλύτερη δύναμη από αυτή των Μήδων.

5β- *είχε τρία πλευρά στο στόμα του ανάμεσα στα δόντια του, και του είπαν: Σήκω, φάε πολύ σάρκα.*

Οι Πέρσες θα κυριαρχήσουν στους Μήδους και θα κατακτήσουν τρεις χώρες: τη Λυδία του πλούσιου βασιλιά Κροίσου το – 546, τη Βαβυλωνία το – 539 και την Αίγυπτο το – 525.

**Δαν 7:6** *Μετά από αυτό κοίταξα, και ιδού, ένας άλλος ήταν σαν λεοπάρδαλη , και είχε τέσσερα φτερά στην πλάτη του σαν πουλί. αυτό το ζώο είχε τέσσερα κεφάλια και του δόθηκε η κυριαρχία.*

6α- *Μετά από αυτό κοίταξα, και ιδού, ένας άλλος ήταν σαν λεοπάρδαλη*

*Ίντεμ, η θρασύδειλη κοιλιά και οι μηροί των Ελλήνων ηγεμόνων γίνονται λεοπάρδαλη με τέσσερα φτερά πουλιού* . Οι κηλίδες της ελληνικής λεοπάρδαλης την καθιστούν **σύμβολο της αμαρτίας** .

6β- *και είχε τέσσερα φτερά στην πλάτη του σαν πουλί*

Τα τέσσερα φτερά πουλιών που συνδέονται με τη λεοπάρδαλη απεικονίζουν και επιβεβαιώνουν την εξαιρετική ταχύτητα των κατακτήσεων του νεαρού βασιλιά της Μεγάλου Αλεξάνδρου (μεταξύ -336 και -323).

6γ- *αυτό το ζώο είχε τέσσερα κεφάλια και του δόθηκε η κυριαρχία*

Εδώ, « *τέσσερα κεφάλια* » αλλά στο Δαν.8 θα είναι « *τέσσερα μεγάλα κέρατα* » που δηλώνουν τους Έλληνες ηγεμόνες, διαδόχους του Μεγάλου Αλεξάνδρου: Σέλευκο, Πτολεμαίο, Λυσίμαχο και Κάσσανδρο.

**Δαν 7:7** Μετά από αυτό κοίταξα στα νυχτερινά μου οράματα, και ιδού, υπήρχε ένα τέταρτο θηρίο, τρομερό, τρομερό και εξαιρετικά δυνατό. Είχε μεγάλα σιδερένια δόντια, έτρωγε, έσπαγε και πάτησε ό,τι είχε απομείνει. ήταν διαφορετικό από όλα τα προηγούμενα ζώα και είχε δέκα κέρατα.

7α- Μετά από αυτό, κοίταξα στα νυχτερινά μου οράματα, και ιδού, υπήρχε ένα τέταρτο θηρίο, τρομερό, τρομερό και εξαιρετικά δυνατό

Εδώ πάλι, τα σιδερένια πόδια της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας γίνονται ένα τέρας με σιδερένια δόντια και δέκα κέρατα. Επειδή σύμφωνα με την Αποκ. 13:2, μόνο φέρει τα κριτήρια των 3 προηγούμενων αυτοκρατοριών: Δύναμη του λιονταριού, που επιβεβαιώνεται σε αυτό το εδάφιο όπου διευκρινίζεται: εξαιρετικά ισχυρή. η δύναμη της αρκούδας και η ταχύτητα της λεοπάρδαλης με την κληρονομιά της αμαρτίας του να συμβολίζεται από τους λεκέδες του.

7β- είχε μεγάλα σιδερένια δόντια, έτρωγε, έσπασε και πάτησε κάτω από τα πόδια ό,τι είχε απομείνει.

Αυτές οι λεπτομέρειες του αποδίδουν σφαγές και σφαγές που έγιναν από το σύμβολο του ρωμαϊκού σιδήρου που θα συνεχιστούν μέχρι το τέλος του κόσμου, με την παπική κυριαρχία του.

7γ- ήταν διαφορετικό από όλα τα προηγούμενα ζώα και είχε δέκα κέρατα.

Τα δέκα κέρατα αντιπροσωπεύουν τους Φράγκους, τους Λομβαρδούς, τους Αλαμανούς, τους Αγγλοσάξονες, τους Βησιγόθους, τους Βουργουνδούς, τους Σουέβι, τους Ερούλι, τους Βάνδαλους και τους Οστρογόθους. Αυτά είναι τα δέκα χριστιανικά βασίλεια που θα σχηματιστούν μετά την κατάρρευση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας από το 395, σύμφωνα με τις εξηγήσεις που έδωσε ο άγγελος στον Δανιήλ στον στίχο 24.

**Δαν 7:8** Και κοίταξα τα κέρατα, και ιδού, ένα άλλο μικρό κέρατο βγήκε από ανάμεσά τους, και τρία από τα πρώτα κέρατα βγήκαν μπροστά από αυτό το κέρασ. και, ιδού, είχε μάτια σαν μάτια ανθρώπου, και στόμα, που μιλούσε αλαζονικά.

8α- Κοίταξα τα κέρατα, και ιδού, ένα άλλο μικρό κέρατο βγήκε από ανάμεσά τους

Το μικρό κέρατο βγαίνει από ένα από τα δέκα κέρατα, που δηλώνει την Ιταλία των Οστρογόθων όπου βρίσκεται η πόλη της Ρώμης και τη λεγόμενη παπική «αγία έδρα», στο παλάτι του Λατερανού στο όρος Καίλιος. Λατινική ονομασία που σημαίνει: ο ουρανός.

8β- και τρία από τα πρώτα κέρατα κόπηκαν μπροστά από αυτό το κέρασ

Τα σχισμένα κέρατα είναι χρονολογικά: οι τρεις βασιλιάδες υποβιβάστηκε από τον στίχο 24, δηλαδή τους Ερούλους μεταξύ 493 και 510, κατόπιν διαδοχικά, τους Βάνδαλους το 533 και τους Οστρογόθους το 538 που κυνηγήθηκαν από τη Ρώμη από τον στρατηγό Βελισάριο με εντολή του Ιουστινιανού Ιου<sup>κai</sup> ηττήθηκαν οριστικά στη Ραβέννα το 540. Γιατί πρέπει να σημειώσουμε τη συνέπεια της έκφρασης πριν από αυτό το κέρασ. Αυτό σημαίνει ότι το Κέρασ δεν έχει προσωπική στρατιωτική δύναμη και επωφελείται από την ένοπλη δύναμη των μοναρχών που το φοβούνται και τη θρησκευτική του δύναμη και έτσι προτιμούν να το υποστηρίξουν και να το υπακούουν. Αυτός ο συλλογισμός θα επιβεβαιωθεί στο Δαν.8:24 όπου θα διαβάσουμε: η δύναμή του θα αυξηθεί, αλλά όχι με τη δική του δύναμη και ο στίχος 25 θα διευκρινίσει: λόγω της ευημερίας του και της επιτυχίας των τεχνασμάτων του, θα έχει αλαζονεία στην καρδιά. Αποδεικνύεται

έτσι ότι η αλήθεια λαμβάνει επιβεβαίωση μόνο με την ομαδοποίηση παρόμοιων μηνυμάτων που είναι διάσπαρτα στα διάφορα κεφάλαια του βιβλίου του Δανιήλ και ευρύτερα σε ολόκληρη τη Βίβλο. Χωρισμένα, τα κεφάλαια του βιβλίου «σφραγίζουν» την προφητεία και τα μηνυματά της, τα πιο λεπτά και πιο σημαντικά παραμένουν απρόσιτα.

8γ- και ιδού, είχε μάτια σαν μάτια άντρα

Στην Αποκ. 9, το Πνεύμα προηγείται των περιγραφών του με τον όρο *όπως*. Με αυτόν τον τρόπο, υποδηλώνει μια ομοιότητα εμφάνισης που δεν είναι πραγματικότητα. Εδώ, ομοίως, πρέπει να σημειώσουμε την ομοιότητα με τον άνθρωπο που ενσαρκώθηκε στην τελειότητά του στον Ιησού Χριστό, αλλά έχει μόνο την προσποίηση της. Αλλά υπάρχουν και άλλα, γιατί τα «*μάτια*» συμβολίζουν τη διόραση των προφητών των οποίων ο Ιησούς είναι επίσης το τέλειο πρότυπο. Και το Πνεύμα παραπέμπει στην προφητική αξίωση του παπισμού που τελικά θα εγκαταστήσει την επίσημη έδρα του στην πόλη του Βατικανού, λέξη που σημαίνει: προφητεύω, από το λατινικό «*vaticinare*». Το πράγμα θα επιβεβαιωθεί στην Αποκ. 2:20, όταν το Πνεύμα συγκρίνει αυτή τη Ρωμαιοκαθολική εκκλησία με την *Ιεζάβελ* που σκότωσε τους προφήτες του Γιαχβέ, την ξένη γυναίκα που λάτρευε τους Βάαλ, παντρεμένη από τον βασιλιά Αχαάβ. Η σύγκριση είναι δικαιολογημένη επειδή η παπασία κάνει τους αληθινούς εν Χριστώ προφήτες του Θεού να πεθάνουν στο διακύβευμα της Ιεράς Εξέτασης.

8δ- και ένα στόμα, που μιλούσε με έπαρση.

Σε αυτό το κεφάλαιο 7, ο θεϊκός Κινηματογραφιστής και Σκηνοθέτης παρουσιάζει σε «ζουμ» τη χριστιανική εποχή που τον απασχολεί ιδιαίτερα, την περίοδο μεταξύ του τέλους της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και της ένδοξης επιστροφής του Χριστού στον Μιχαήλ, το ουράνιο όνομά του με αγγέλους. Αναγγέλλει τον ερχομό ενός *αλαζονικού βασιλιά, διώκτη των αγίων του Υψίστου*, ο οποίος επιτίθεται στους θεϊκούς θρησκευτικούς κανόνες προσπαθώντας να *αλλάξει τους καιρούς και τον νόμο*, τις δέκα εντολές αλλά και άλλες θείες διατάξεις. Το Πνεύμα ανακοινώνει την τελική του τιμωρία. Θα «*καταλαλωθεί από τη φωτιά εξαιτίας των αλαζονικών του λόγων*». Ως εκ τούτου, η σκηνή της ουράνιας κρίσης της έβδομης χιλιετίας παρουσιάζεται αμέσως μετά την αναφορά των *αλαζονικών λόγων του*. Πριν από αυτήν, ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ είχε δείξει επίσης *αλαζονεία*, αλλά δέχτηκε ταπεινά το μάθημα της ταπείνωσης που του έδωσε ο Θεός.

## **Ουράνια Κρίση**

**Δαν 7:9** *Κοίταξα ενώ στήνονταν οι θρόνοι. Και κάθισε ο Αρχαίος των Ημερών. Το ένδυμά του ήταν άσπρο σαν το χιόνι, και τα μαλλιά στο κεφάλι του ήταν σαν καθαρό μαλλί. ο θρόνος του ήταν σαν φλόγες φωτιάς και οι τροχοί σαν φλεγόμενη φωτιά.*

9α- *Κοίταξα, ενώ είχαν τοποθετηθεί θρόνοι*

Αυτή η σκηνή αντιπροσωπεύει την ώρα της κρίσης που θα πραγματοποιηθεί από τους λυτρωμένους αγίους του Ιησού Χριστού παρουσία του, *καθισμένοι σε θρόνους*, **στον ουρανό** σύμφωνα με την Αποκ. 4, κατά τη διάρκεια των *χιλίων ετών* που αναφέρονται στην Αποκ. 20. Αυτή η απόφαση

προετοιμάζει τις προϋποθέσεις για την **τελική κρίση**, η εκτέλεση της οποίας απεικονίζεται στον στίχο 11.

9β- *Και κάθησαν οι αρχαίοι των ημερών.*

Είναι ο θεοποιημένος Χριστός, ο μόνος δημιουργός Θεός. Η δράση του ρήματος *κάθουμαι* δηλώνει τη διακοπή μιας όρθιας δραστηριότητας, είναι η εικόνα της ανάπαυσης. Ο ουρανός είναι σε απόλυτη γαλήνη. Στη γη, οι πονηροί καταστράφηκαν με την επιστροφή του Χριστού.

9γ- *Το ένδυμά του ήταν λευκό σαν το χιόνι, και τα μαλλιά του κεφαλιού του ήταν σαν καθαρό μαλλί*

Το λευκό είναι το σύμβολο της τέλει αγνότητας του Θεού που αφορά ολόκληρη τη φύση του στο επίπεδο των ενδυμάτων του, σύμβολα των έργων του και τα μαλλιά του κεφαλιού του που είναι ένα στεφάνι καθαρής και τέλει σοφίας απαλλαγμένης από κάθε *αμαρτία*.

Αυτό το εδάφιο προτείνει Ησα.1:18: *Ελάτε να παρακαλέσουμε! λέει ο ΥαΗWέΗ. Αν οι αμαρτίες σου είναι σαν κόκκινες, θα είναι λευκές σαν το χιόνι. αν είναι κόκκινα σαν μοβ, θα γίνουν σαν μαλλί.*

9δ- *Ο θρόνος του ήταν σαν φλόγες φωτιάς,*

Ο θρόνος ορίζει τη θέση του μεγάλου Κριτή, την κρίση του νου του Θεού. Τοποθετείται κάτω από την εικόνα των *φλόγων της φωτιάς* που θα είναι τα *μάτια* του Χριστού της δικαιοσύνης στην Αποκ.1:14 όπου βρίσκουμε τις περιγραφές αυτού του στίχου. Η *φωτιά* καταστρέφει, πράγμα που δίνει σε αυτήν την κρίση το σκοπό να καταστρέψει τους εχθρούς του Θεού και τους εκλεκτούς του. Επειδή είναι ήδη νεκροί, αυτή η κρίση αφορά τον *δεύτερο θάνατο* που θα χτυπήσει οριστικά τους καταδικασμένους.

9ο- *και οι ρόδες σαν φλεγόμενη φωτιά.*

Ο θρόνος έχει τροχούς σε σύγκριση με μια *φλεγόμενη φωτιά* που θα ανάψει στη γη: Αποκ. 20:14-15: *ο δεύτερος θάνατος είναι η λίμνη της φωτιάς*. Οι *τροχοί* λοιπόν προτείνουν τη μετακίνηση των δικαστών από τον ουρανό στη γη για την εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων. Ο ζωντανός Θεός, ο μεγάλος Κριτής, κινείται και όταν η γη ανανεωθεί και καθαριστεί, θα μετακινηθεί ξανά για να εγκαταστήσει εκεί τον Βασιλικό του θρόνο σύμφωνα με την Αποκ.21:2-3.

**Δαν 7:10** *Ένα ποτάμι από φωτιά έρεε και βγήκε από μπροστά του. Χίλιες χιλιάδες τον υπηρέτησαν και δέκα χιλιάδες εκατομμύρια στάθηκαν μπροστά του. Οι δικαστές κάθισαν και τα βιβλία άνοιξαν.*

10α- *Ένα ποτάμι από φωτιά κύλησε και βγήκε από μπροστά του*

Η εξαγνιστική *φωτιά* που θα κατέβει από τον ουρανό για να καταβροχθίσει τις ψυχές των πεσόντων νεκρών και μετά θα αναστηθεί, σύμφωνα με την Αποκ.20:9: *Και ανέβηκαν στο πρόσωπο της γης, και περικύκλωσαν το στρατόπεδο των αγίων και τους αγαπημένη πόλη*. **Αλλά κατέβηκε φωτιά από τον ουρανό και τους έφαγε**.

10β- *Χίλιες χιλιάδες τον υπηρέτησαν*

Δηλαδή, ένα εκατομμύριο ψυχές, εκλεκτών *που* λυτρώθηκαν από τη γη.

10γ- *και δέκα χιλιάδες εκατομμύρια στάθηκαν στην παρουσία του*

Δέκα δισεκατομμύρια γήινες ψυχές *που καλούνται* από τον Θεό ανασταίνονται και καλούνται ενώπιον του και των δικαστών του για να υποστούν τη δίκαιη θεϊκή καταδίκη του *δεύτερου θανάτου*, κάτι που επιβεβαιώνεται στο

Λουκάς 19:27: *Και οι υπόλοιπες, φέρτε εδώ τους εχθρούς μου, που δεν ήθελαν να βασιλεύσει πάνω τους και σκότωσε τους μπροστά μου. Με αυτόν τον τρόπο, το Πνεύμα επιβεβαιώνει τα λόγια που είπε μέσω του Ιησού στο Ματθ.22:14: **Γιατί πολλοί είναι καλεσμένοι, αλλά λίγοι εκλεκτοί**. Αυτό θα συμβεί ιδιαίτερα στις έσχατες ημέρες σύμφωνα με το Λουκάς 18:8: ... *Αλλά όταν έρθει ο Υιός του Ανθρώπου, θα βρει πίστη στη γη;**

10δ- *Οι δικαστές κάθισαν και άνοιξαν τα βιβλία*

Το ανώτατο δικαστήριο θα κρίνει με βάση τις μαρτυρίες που επέτρεψαν την απόφαση και τα κατηγορητήρια προσαρμοσμένα ξεχωριστά για κάθε καταδικασμένη ψυχή. Τα βιβλία του περιέχουν τη ζωή ενός πλάσματος, που φυλάσσεται στη μνήμη από τον Θεό, με πιστούς αγγέλους ως μάρτυρες, αόρατο προς το παρόν στους Γήινους.

**Δαν 7:11** *Τότε κοίταξα, λόγω των αλαζονικών λόγων που είπε το κέρασ. και καθώς κοίταξα, το ζώο σκοτώθηκε.*

11α- *Επειτα κοίταξα, εξαιτίας των αλαζονικών λέξεων που είπε το κέρατο*

Όπως οι λέξεις « λόγω Οι αλαζονικές λέξεις » δείχνουν, αυτό το εδάφιο θέλει να μας δείξει τη σχέση αιτίου και αποτελέσματος που ορίζει την κρίση του Θεού. Δεν κρίνει χωρίς αιτία.

11β- *και ενώ κοίταξα, το ζώο σκοτώθηκε*

Εάν το τέταρτο ζώο που αντιπροσωπεύει τη διαδοχή, η Αυτοκρατορική Ρώμη - δέκα ευρωπαϊκά βασίλεια - η Παπική Ρώμη, καταστρέφεται από φωτιά, αυτό **οφείλεται** στην **αλαζονική προφορική δραστηριότητα** της Παπικής Ρώμης. δραστηριότητα η οποία θα συνεχιστεί μέχρι την επιστροφή του Χριστού.

11γ- *και το σώμα του καταστράφηκε, παραδόθηκε στη φωτιά για να καεί*

Η κρίση χτυπά ταυτόχρονα το μικρό κέρασ και τα δέκα πολιτικά κέρατα που το στήριζαν και συμμετείχαν στις αμαρτίες του σύμφωνα με την Αποκ. 18:4. *Η Λίμνη της Φωτιάς του δεύτερου θανάτου θα τους καταβροχθίσει και θα τους καταστρέψει.*

**Δαν 7:12** *Τα άλλα ζώα στερήθηκαν τη δύναμή τους, αλλά τους δόθηκε παράταση της ζωής μέχρι ορισμένου χρόνου.*

12α- *Τα άλλα ζώα αφαιρέθηκαν από τη δύναμή τους*

Εδώ, όπως στην Αποκ. 19:20 και 21, το Πνεύμα αποκαλύπτει ότι προβλέπεται διαφορετική μοίρα για τους απλούς αμαρτωλούς του παγανισμού, όντας κληρονόμοι του προπατορικού αμαρτήματος που πέρασε από τον Αδάμ στις ανθρώπινες μάζες σε όλη τη γήινη ιστορία.

12β- *αλλά τους δόθηκε παράταση ζωής μέχρι ορισμένου χρόνου*

Αυτή η ακρίβεια σημαίνει το πλεονέκτημα των προηγούμενων αυτοκρατοριών στο ότι δεν είχαν βιώσει το τέλος της κυριαρχίας τους στο τέλος του κόσμου, όπως συμβαίνει με το 4ο <sup>ρωμαϊκό</sup> ζώο υπό την τελευταία του μορφή χριστιανικής παγκόσμιας διακυβέρνησης κατά την επιστροφή του Ιησού Χριστού. Το τέλος του 4ου <sup>σηματοδοτείται</sup> από την πλήρη καταστροφή του. Μετά από αυτό, η γη θα παραμείνει άμορφη και άδεια στην εικόνα της αβύσσου της Γεν.1:2.

**Ιησούς Χριστός, ο γιος του ανθρώπου**



Δαν 7:13 Κοίταξα στα νυχτερινά οράματα, και ιδού, στα σύννεφα του ουρανού ήρθε ένας σαν υιός ανθρώπου. ήρθε στον Αρχαίο των Ημερών και τον έφεραν κοντά του.

13α- Κοίταξα στα νυχτερινά μου οράματα, και ιδού, στα σύννεφα του ουρανού ήρθε ένας σαν γιος ανθρώπου

Αυτή η εμφάνιση του γιου του ανθρώπου ρίχνει φως στο νόημα που δόθηκε στην κρίση που μόλις αναφέρθηκε. Η κρίση ανήκει στον Χριστό. Αλλά την εποχή του Δανιήλ, ο Ιησούς δεν είχε έρθει ακόμη, οπότε ο Θεός απεικονίζει τι θα επιτύχει μέσω της επίγειας διακονίας του κατά την πρώτη του έλευση στη γη των ανθρώπων.

13β- ήρθε στον αρχαίο των ημερών, και τον έφεραν κοντά του.

Μετά το θάνατό του, θα αναστηθεί, για να παρουσιάσει την τέλεια δικαιοσύνη του που θυσιάστηκε ως προσφορά στον προσβεβλημένο Θεό, για να λάβει τη συγχώρεση των πιστών εκλεκτών του, ταξινομημένων και επιλεγμένων από τον ίδιο. Η εικόνα που παρουσιάζεται διδάσκει την αρχή της σωτηρίας που επιτυγχάνεται μέσω της πίστης στην πρόθυμη θυσία του Θεού στον Χριστό. Και επιβεβαιώνει την εγκυρότητά του με τον Θεό.

Δαν 7:14 Και του έδωσαν κυριαρχία και δόξα και βασιλεία. και όλοι οι λαοί, τα έθνη και οι άνθρωποι κάθε γλώσσας τον υπηρέτησαν. Η κυριαρχία του είναι μια αιώνια κυριαρχία που δεν θα παρέλθει, και το βασίλειό του δεν θα καταστραφεί ποτέ.

14α- Του δόθηκε κυριαρχία, δόξα και βασιλεία

Τα δεδομένα αυτού του εδαφίου συνοψίζονται σε αυτούς τους στίχους του Ματθ.28:18 έως 20 που επιβεβαιώνουν ότι η κρίση ανήκει πράγματι στον Ιησού Χριστό: *Ο Ιησούς, αφού πλησίασε, τους μίλησε ως εξής: Μου δόθηκε όλη η εξουσία στον ουρανό και τη γη . Πηγαίνετε λοιπόν και κάντε μαθητές από όλα τα έθνη, βαφτίζοντάς τα στο όνομα του Πατέρα και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος και διδάσκοντάς τους να τηρούν όλα όσα σας πρόσταξα. Και ιδού, είμαι μαζί σας πάντα, ακόμη και μέχρι το τέλος του κόσμου .*

14β- και όλοι οι λαοί, τα έθνη και οι άνθρωποι κάθε γλώσσας τον υπηρέτησαν

Σε απόλυτους όρους, θα είναι στη νέα γη, την παλιά ανανεωμένη και δοξασμένη μετά την έβδομη χιλιετία. Αλλά οι λυτρωμένοι θα έχουν επιλεγεί από όλους τους λαούς, τα έθνη και τις γλώσσες με τη μοναδική σωτηρία που απέκτησε ο Ιησούς Χριστός επειδή τον υπηρέτησαν κατά τη διάρκεια της ζωής τους. Στην Αποκ. 10:11 και 17:15 αυτή η έκφραση αναφέρεται στην εκχριστιανισμένη Ευρώπη και τον δυτικό κόσμο. Σε αυτή την ομάδα βρίσκουμε το ένα εκατομμύριο σωζόμενους εκλεκτούς που υπηρετούν τον Θεό στο εδάφιο 10.

14c- και η βασιλεία του δεν θα καταστραφεί ποτέ

Οι λεπτομέρειες που αναφέρονται στο Δαν.2:44 σχετικά με αυτόν επιβεβαιώνονται εδώ: *η βασιλεία του δεν θα καταστραφεί ποτέ.*

Δαν 7:15 Όσο για μένα, Δανιήλ, το πνεύμα μου ταράχτηκε μέσα μου, και τα οράματα του κεφαλιού μου με τρόμαζαν.

15α- Εγώ, ο Δανιήλ, είχα ένα παραγμένο πνεύμα μέσα μου

Το πρόβλημα του Δανιήλ είναι δικαιολογημένο, το όραμα αναγγέλλει έναν κίνδυνο για τους αγίους του Θεού.

15β- και τα οράματα στο κεφάλι μου με τρόμαζαν.

Σύντομα το όραμά του για τον Μιχαήλ θα είχε την ίδια επίδραση πάνω του, σύμφωνα με τον Δαν.10:8: *Έμεινα μόνος και είδα αυτό το μεγάλο όραμα. Οι δυνάμεις μου με απέτυχαν, το πρόσωπό μου άλλαξε χρώμα και αποσυντέθηκε, και έχασα κάθε σθένος.* Εξήγηση: ο γιος του ανθρώπου και ο Μιχαήλ είναι ένα και το αυτό θεϊκό πρόσωπο . Ο φόβος θα χαρακτηρίσει τη βασιλεία της Ρώμης, γιατί σε αυτές τις δύο διαδοχικές κυριαρχίες, δεν θα δώσει στους ανθρώπους αγίων ηγεμόνων όπως ο Ναβουχοδονόσορ, ο Δαρείος ο Μήδος και ο Κύρος 2 ο Πέρσης.

**Δαν 7:16** *Και πλησίασα σε έναν από αυτούς που στεκόταν εκεί, και τον ρώτησα την αλήθεια για όλα αυτά τα πράγματα. Μου είπε και μου έδωσε την εξήγηση:*

16α- **Εδώ αρχίζουν οι πρόσθετες εξηγήσεις που δίνει ο άγγελος**

**Δαν 7:17** *Αυτά τα τέσσερα μεγάλα θηρία, αυτοί είναι τέσσερις βασιλιάδες που θα αναστηθούν από τη γη.*

17α- Σημειώστε ότι αυτός ο ορισμός ισχύει τόσο για τις διαδοχές που αποκαλύπτονται στο Dan.2 από την εικόνα του αγάλματος όσο εδώ στο Dan.7, από αυτή των ζώων .

**Δαν 7:18** *Αλλά οι άγιοι του Υψίστου θα λάβουν τη βασιλεία, και θα κατέχουν τη βασιλεία για πάντα, από τον αιώνα στον αιώνα.*

18α- Ίδιο σχόλιο με τις τέσσερις διαδοχές. Και πάλι, το πέμπτο αφορά την αιώνια βασιλεία των εκλεκτών που ο Χριστός χτίζει πάνω στη νίκη του **επί της αμαρτίας** και του θανάτου.

**Δαν. 7:19** *Τότε θέλησα να μάθω την αλήθεια για το τέταρτο θηρίο, που ήταν διαφορετικό από όλα τα άλλα, εξαιρετικά τρομερό, με σιδερένια δόντια και χάλκινα καρφιά, που έτρωγε και έσπασε και πάτησε κάτω από τα πόδια ό,τι είχε απομείνει.*

19α- *που είχε σιδερένια δόντια*

Βρίσκουμε εδώ, στα δόντια , το ήδη σιδερένιο σύμβολο της σκληρότητας της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας που ορίζεται από τα πόδια του αγάλματος του Δαν.2.

19b- *και καρφιά από ορείχαλκο .*

Σε αυτές τις πρόσθετες πληροφορίες, ο άγγελος προσδιορίζει: *και καρφιά από ορείχαλκο . Η κληρονομιά της ελληνικής αμαρτίας* επιβεβαιώνεται λοιπόν από αυτό το ακάθαρμο υλικό, ένα κράμα που συμβόλιζε την ελληνική αυτοκρατορία στην **κοιλιά και τους μηρούς** του αγάλματος του Δαν.2.

19γ- *που έφαγε, έσπασε και πάτησε ό,τι είχε απομείνει*

*Τρώγοντας , ή εκμεταλλευόμενοι πράγματα που κατακτήθηκαν, αυτό που τους κάνει να μεγαλώνουν – σπάζοντας , εξαναγκάζοντας και καταστρέφοντας – ποδοπατώντας , περιφρονώντας και διώκοντας – Αυτές είναι οι ενέργειες που θα κάνουν οι δύο διαδοχικοί «Ρωμαίοι» και οι πολίτες και θρησκευτικοί υποστηρικτές τους μέχρι την επιστροφή του Χριστού. Στην Αποκ. 12:17: το Πνεύμα ορίζει τους τελευταίους «Αδβεντιστές» με τη λέξη « υπόλειμμα ».*

**Δαν 7:20** *Και από τα δέκα κέρατα που ήταν στο κεφάλι του, και από τα άλλα που έβγαιναν, και μπροστά από τα οποία έπεσαν τρία, σε εκείνο το κέρασ που είχε μάτια, στόμα που μιλούσε αλαζονικά, και μεγαλύτερη εμφάνιση από τις άλλες .*

20α- Αυτός ο στίχος φέρνει μια αντιφατική λεπτομέρεια στον στίχο 8. Πώς πάει το « μικρό κέρατο » εδώ **μεγαλύτερη εμφάνιση από τα άλλα;** Αυτή είναι όλη η διαφορά του από τους άλλους βασιλιάδες των δέκα κεράτων . Είναι πολύ αδύναμη

και εύθραυστη και όμως, μέσω της ευπιστίας και του φόβου του Θεού που ισχυρίζεται ότι εκπροσωπεί στη γη, τους εξουσιάζει και τους χειραγωγεί όπως θέλει, εκτός από σπάνιες εξαιρέσεις.

**Δαν 7:21** *Και είδα αυτό το κέρα να πολεμά εναντίον των αγίων και να τους υπερिशύει,*

21α- Το παράδοξο συνεχίζεται. Ισχυρίζεται ότι ενσαρκώνει την ύψιστη αγιότητα και ο Θεός την κατηγορεί ότι διώκει τους αγίους του. Μόνο μια εξήγηση τότε: λέει ψέματα σαν να αναπνέει. Η επιτυχία του είναι αυτή ενός τεράστιου παραπλανητικού και καταστροφικού ψέματος, πολύ καταστροφικό για το μονοπάτι που χάραξε ο Ιησούς Χριστός.

**Δαν 7:22** *μέχρι που ήρθε ο Παλαιός των Ημερών και έδωσε δικαίωμα στους αγίους του Υψίστου, και ήρθε η ώρα που οι άγιοι κατείχαν τη βασιλεία.*

22α- Ευτυχώς, τα καλά νέα επιβεβαιώνονται. Μετά τις σκοτεινές ενέργειες της παπικής Ρώμης και των πολιτών και θρησκευτικών υποστηρικτών της, η τελική νίκη θα έρθει στον Χριστό και τους εκλεκτούς του.

### **Οι στίχοι 23 και 24 προσδιορίζουν τη σειρά της διαδοχής**

**Δαν 7:23** *Έτσι μου μίλησε: Το τέταρτο θηρίο είναι ένα τέταρτο βασίλειο που θα υπάρχει στη γη, διαφορετικό από όλα τα βασίλεια, και το οποίο θα καταβροχθίσει ολόκληρη τη γη, και θα την πατήσει, και θα τη σπάσει σε κομμάτια.*

23α- Η παγανιστική ρωμαϊκή αυτοκρατορία στην αυτοκρατορική της μορφή μεταξύ – 27 και 395.

**Δαν 7:24** *Τα δέκα κέρατα είναι δέκα βασιλιάδες που θα προκύψουν από αυτό το βασίλειο. Μετά από αυτούς θα σηκωθεί άλλος, διαφορετικός από τον πρώτο, και θα ρίξει τρεις βασιλιάδες.*

24α- Χάρη σε αυτήν την ακρίβεια μπορούμε να ταυτίσουμε αυτά τα δέκα κέρατα με τα δέκα χριστιανικά βασίλεια που σχηματίστηκαν στη δυτική επικράτεια της κατεστραμμένης και κατεστραμμένης Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Αυτή η επικράτεια είναι αυτή της σημερινής Ευρώπης: της ΕΕ (ή ΕΕ).

**Δαν 7:25** *Θα πει λόγια εναντίον του Υψίστου, και θα καταδυναστεύσει τους αγίους του Υψίστου, και θα ελπίζει να αλλάξει τους καιρούς και τον νόμο. και οι άγιοι θα παραδοθούν στα χέρια του για καιρό και φορές και μισό καιρό.*

25α- Θα πει λόγια εναντίον του Υψίστου

Ο Θεός επικεντρώνει σε αυτό το εδάφιο την καταγγελία του για τις αμαρτίες που αποδίδει στο ρωμαϊκό παπικό καθεστώς και στους προκατόχους του επισκόπους της Ρώμης από τους οποίους το κακό που διαπράχθηκε διαδόθηκε, δικαιώθηκε και διδάχθηκε στα αδαή πλήθη. Το Πνεύμα απαριθμεί τις κατηγορίες ξεκινώντας από τις πιο σοβαρές: λόγια εναντίον του ίδιου του Υψίστου. Παραδόξως, οι πάπες ισχυρίζονται ότι υπηρετούν τον Θεό και τον αντιπροσωπεύουν στη γη. Αλλά είναι ακριβώς αυτή η αξίωση που συνιστά το σφάλμα, διότι ο Θεός δεν εγκρίνει σε καμία περίπτωση αυτήν την παπική αξίωση. Και ως αποτέλεσμα, όλα όσα ψευδώς διδάσκει η Ρώμη για τον Θεό τον επηρεάζουν προσωπικά.

25β- θα καταπιέσει τους αγίους του Υψίστου

Ο άδικος διωγμός των αγίων του στίχου 21 εδώ ανακαλείται και επιβεβαιώνεται. Οι αποφάσεις εκφέρονται από θρησκευτικά δικαστήρια που

φέρουν το όνομα «Ιερά Εξέταση». Τα βασανιστήρια χρησιμοποιούνται για να αναγκάσουν αθώους ανθρώπους να παραδεχτούν την ενοχή τους.

25γ- και θα ελπίζει να αλλάξει τους καιρούς και τον νόμο

Αυτή η κατηγορία δίνει στον αναγνώστη την ευκαιρία να αποκαταστήσει τις θεμελιώδεις αλήθειες της λατρείας που δίνονται στον αληθινό, ζωντανό και μοναδικό Θεό.

Η όμορφη τάξη που καθιέρωσε ο Θεός άλλαξε από τους Ρωμαίους μοναχούς. Σύμφωνα με την Έξοδο 12:2, ο Θεός είπε στους Εβραίους κατά την έξοδο από την Αίγυπτο: **Αυτός ο μήνας θα είναι ο πρώτος των μηνών για εσάς. Θα είναι για εσάς ο πρώτος μήνας του χρόνου**. Αυτή είναι εντολή, όχι απλή πρόταση. Και αφού η σωτηρία προέρχεται από τους Ιουδαίους κατά τον Ιησού Χριστό, από την Έξοδο, κάθε ον που εισέρχεται στη σωτηρία μπαίνει και στην οικογένεια του Θεού όπου η τάξη του πρέπει να βασιλεύει και να γίνεται σεβαστή. Αυτό είναι το αληθινό δόγμα της σωτηρίας, και υπάρχει από την εποχή των αποστόλων. Στον Χριστό, ο Ισραήλ του Θεού πήρε μια πνευματική όψη, δεν είναι λιγότερο ο Ισραήλ του για τον οποίο καθιέρωσε την τάξη και τα δόγματά του. Σύμφωνα με τη Ρωμ.11:24, ο ειδωλολάτρης προσήλυτος εμβολιάζεται στην εβραϊκή ρίζα και τον κορμό του Αβραάμ, όχι το αντίστροφο. Προειδοποιείται από τον Παύλο για την απιστία που έχει γίνει μοιραία για τους επαναστάτες Εβραίους της παλιάς διαθήκης και θα είναι εξίσου μοιραία για τους επαναστάτες Χριστιανούς της νέας. που αφορά άμεσα τη Ρωμαιοκαθολική πίστη και η μελέτη του Δαν.8 θα την επιβεβαιώσει από το 1843 προτεστάντες χριστιανοί.

Είμαστε μόνο στην αρχή μιας μακράς προφητικής αποκάλυψης όπου η θεϊκή κατηγορία που διατυπώνεται σε αυτό το εδάφιο είναι πανταχού παρούσα, επειδή οι συνέπειες είναι τρομερές και δραματικές. Οι εποχές που άλλαξαν από την ανησυχία της Ρώμης:

1 – η σαββατιάτικη ανάπαυση της 4ης <sup>εντολής</sup> του Θεού. Η έβδομη ημέρα έχει αντικατασταθεί από τις 7 Μαρτίου 321 από την πρώτη ημέρα, που πραγματοποιήθηκε ως κοσμική ημέρα και αρχή της εβδομάδας από τον Θεό. Επιπλέον, αυτή η πρώτη μέρα επιβλήθηκε από τον Ρωμαίο αυτοκράτορα Κωνσταντίνο Α' <sup>όταν</sup> ήταν αφιερωμένη στη λατρεία του "σεβάσμου ακατακτημένου ήλιου", του ήλιου που θεοποιήθηκε από τους ειδωλολάτρες, ήδη στην Αίγυπτο, βιβλικό σύμβολο της αμαρτίας. Το Δανιήλ 5 μας έδειξε πώς ο Θεός τιμωρεί τις αδικίες που του έγιναν, έτσι ο άνθρωπος προειδοποιείται και ξέρει τι τον περιμένει όταν ο Θεός τον κρίνει όπως έκρινε και σκότωσε τον Βασιλιά Βαλτάσαρ. Το Σάββατο που αγιάστηκε από τον Θεό από την ίδρυση του κόσμου έχει τα διπλά χαρακτηριστικά του χρόνου και του θείου νόμου, όπως αναφέρει το εδάφιο μας.

2 – Η αρχή του χρόνου, που αρχικά γινόταν την άνοιξη, μια λέξη που σημαίνει πρώτη φορά, άλλαξε για να γίνεται στις αρχές του χειμώνα.

3 – Κατά τον Θεό, η αλλαγή της ημέρας γίνεται κατά τη δύση του ηλίου, με τη σειρά της νύχτας ημέρας, όχι τα μεσάνυχτα, επειδή είναι ρυθμική και χαρακτηρίζεται από τα αστέρια που δημιούργησε με αυτή την πρόθεση.

Η αλλαγή του νόμου είναι πολύ βαθύτερη από το θέμα του Σαββάτου. Η Ρώμη δεν βεβήλωσε τα χρυσά αγγεία του ναού, εξουσιοδοτήθηκε να αλλάξει το αρχικό κείμενο των λέξεων που έγραψε ο Θεός με το δάχτυλό του στα πέτρινα

τραπέζια που δόθηκαν στον Μωυσή. Πράγματα τόσο ιερά που για να αγγίξουν την κιβωτό, στην οποία βρέθηκαν, χτυπήθηκε από τον Θεό με άμεσο θάνατο.

25γ- και οι άγιοι θα παραδοθούν στα χέρια του για καιρό, φορές και μισό χρόνο

Τι σημαίνει χρόνος ; Η εμπειρία του Βασιλιά Ναβουχοδονόσορ μας δίνει την απάντηση στο Δαν.4:23: *Θα σε διώξουν από ανάμεσα στους ανθρώπους, θα κατοικήσεις με τα θηρία του αγρού, θα σου δώσουν χόρτο να φας σαν τα βόδια. **και επτά φορές θα περάσουν από πάνω σου**, μέχρι να μάθεις ότι ο Ύψιστος κυβερνά το βασίλειο των ανθρώπων και το δίνει σε όποιον θέλει.* Μετά από αυτή τη σκληρή εμπειρία, ο βασιλιάς είπε στον στίχο 34: **Μετά τον καθορισμένο χρόνο, εγώ, ο Ναβουχοδονόσορ, σήκωσα τα μάτια μου στον ουρανό και η λογική επέστρεψε σε μένα.** Ευλόγησα τον Ύψιστο, επαίνεσα και δόξασα αυτόν που ζει για πάντα, του οποίου η κυριαρχία είναι αιώνια κυριαρχία και του οποίου η βασιλεία διαρκεί από γενιά σε γενιά . Μπορούμε να συμπεράνουμε ότι αυτοί οι επτά χρόνοι αντιπροσωπεύουν επτά χρόνια από τότε που η διάρκεια αρχίζει και τελειώνει κατά τη διάρκεια της ζωής του. Αυτό που ο Θεός αποκαλεί *χρόνο* είναι επομένως ο χρόνος που χρειάζεται για να ολοκληρώσει η γη μια πλήρη περιστροφή του ήλιου. Από εκεί προκύπτουν πολλά μηνύματα. Ο Θεός συμβολίζεται από τον ήλιο και όταν ένα πλάσμα ανατέλλει με υπερηφάνεια, για να το βάλει στη θέση του, ο Θεός του λέει: «Κύκλωσε γύρω από τη θεότητα μου και μάθε ποιος είμαι». Για τον Ναβουχοδονόσορ, επτά στροφές είναι απαραίτητες αλλά αποτελεσματικές. Ένα άλλο μάθημα θα αφορά τη διάρκεια της παπικής βασιλείας που προφητεύεται επίσης με τον όρο « χρόνος » σε αυτό το εδάφιο. Σε σύγκριση με την εμπειρία του Ναβουχοδονόσορ, ο Θεός τιμωρεί τη χριστιανική υπερηφάνεια παραδίδοντάς την σε βλακεία **για έναν χρόνο, καιρούς και μισό χρόνο** προφητικών ετών. Από τις 7 Μαρτίου 321, η υπερηφάνεια και η άγνοια για τη βλακεία έκαναν τους ανθρώπους να συμφωνήσουν να σεβαστούν την τάξη που άλλαξε μια εντολή του Θεού. αυτό που δεν μπορεί να υπακούσει ο ταπεινός δούλος του Χριστού, αλλιώς θα αποκόπτονταν από τον σωτήρα του Θεό.

Αυτό το εδάφιο μας οδηγεί να αναζητήσουμε την πραγματική αξία και τις ημερομηνίες έναρξης και λήξης αυτής της προφητευμένης διάρκειας. Θα ανακαλύψουμε ότι αντιπροσωπεύει 3 χρόνια και έξι μήνες. Στην πραγματικότητα, αυτός ο τύπος θα εμφανιστεί ξανά στην Αποκ. 12:14 όπου παραλληλίζεται με τον τύπο *1260 ημέρες* από τον στίχο 6. Η εφαρμογή του κώδικα του Εζέ.4:5-6, *μία ημέρα για ένα χρόνο*, θα το καταστήσει δυνατό για να καταλάβουμε ότι είναι πραγματικά 1260 μεγάλα και τρομερά χρόνια, βασάνων και θανάτου.

**Δαν 7:26** Τότε θα έρθει η κρίση, και η κυριαρχία του θα αφαιρεθεί από αυτόν, και θα καταστραφεί και θα καταστραφεί για πάντα.

2α- Υπογραμμίζει το ενδιαφέρον αυτής της ακρίβειας: η κρίση και το τέλος της κυριαρχίας των παπών συμβαίνουν ταυτόχρονα. Αυτό αποδεικνύει ότι η κρίση που αναφέρεται δεν θα αρχίσει πριν από την επιστροφή του Χριστού. Το 2021, οι πάπες εξακολουθούν να είναι ενεργοί, επομένως η κρίση που αναφέρεται στον Δανιήλ δεν ξεκίνησε το 1844, αδελφοί Αντβεντιστές.

**Δαν 7:27** Η βασιλεία και η κυριαρχία και το μεγαλείο όλων των βασιλείων κάτω από τον ουρανό θα δοθεί στον λαό των αγίων του Ύψιστου. Η βασιλεία του είναι μια αιώνια βασιλεία, και όλοι οι άρχοντες θα τον υπηρετούν και θα τον υπακούουν.



27α- Η κρίση επομένως εφαρμόζεται καλά μετά την επιστροφή στη δόξα του Χριστού και την αρπαγή στον ουρανό των εκλεκτών του.

27β- και όλοι οι άρχοντες θα τον υπηρετούν και θα τον υπακούουν

Ως παραδείγματα, ο Θεός μας δείχνει τους τρεις ηγεμόνες που παρουσιάζονται σε αυτό το βιβλίο: ο βασιλιάς των Χαλδαίων Ναβουχοδονόσορ, ο βασιλιάς των Μήδων Δαρείος και ο Πέρσης βασιλιάς Κύρος 2.

**Δαν 7:28** *Εδώ τελείωσαν οι λέξεις. Εγώ, ο Ντάνιελ, προβληματίστηκα πολύ με τις σκέψεις μου, άλλαξα χρώμα και κράτησα αυτά τα λόγια στην καρδιά μου.*

28α- Το πρόβλημα του Δανιήλ εξακολουθεί να είναι δικαιολογημένο, γιατί σε αυτό το επίπεδο οι αποδείξεις της ταυτότητας της παπικής Ρώμης εξακολουθούν να στερούνται δύναμης. Η ταυτότητά του παραμένει μια ήδη πολύ πειστική «υπόθεση», αλλά παρόλα αυτά μια «υπόθεση». Αλλά το Δανιήλ 7 αποτελεί μόνο τη δεύτερη από τις επτά προφητικές πλάκες που παρουσιάζονται σε αυτό το βιβλίο του Δανιήλ. Και ήδη, μπορέσαμε να δούμε ότι τα μηνύματα που παραδίδονται στα Dan.2 και Dan.7 είναι πανομοιότυπα και συμπληρωματικά. Κάθε νέα σελίδα θα μας φέρει πρόσθετα στοιχεία τα οποία θα επικαλύπτονται στις μελέτες που έχουν ήδη πραγματοποιηθεί, θα ενισχύουν και θα ενισχύουν το μήνυμα του Θεού που έτσι θα γίνεται όλο και πιο ξεκάθαρο.

Η υπόθεση ότι το « μικρό κέρατο » αυτού του κεφαλαίου 7 είναι η παπική Ρώμη μένει να επιβεβαιωθεί. Το πράγμα θα γίνει. Ας θυμηθούμε όμως ήδη αυτή την ιστορική διαδοχή που αφορά τη Ρώμη, « το 4ο τερατώδες ζώο με τα σιδερένια δόντια ». Ονομάζει τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία ακολουθούμενη από τα « δέκα κέρατα » των ελεύθερων και ανεξάρτητων ευρωπαϊκών βασιλείων τα οποία διαδέχθηκε, το 538, το « μικρό κέρασ » που υποτίθεται ότι ήταν παπικός, αυτός ο « διαφορετικός βασιλιάς », ενώπιον του οποίου « τρία κέρατα ή τρεις βασιλιάδες », οι Ηρούλες, οι Βάνδαλοι και οι Οστρογότθοι υποβιβάζονται μεταξύ 493 και 538 στους στίχους 8 και 24.

## Δανιήλ 8

**Δαν 8:1** Κατά το τρίτο έτος της βασιλείας του βασιλιά Βαλτασάσαρ, εγώ ο Δανιήλ είδα ένα όραμα, εκτός από αυτό που είχα δει πριν.

1α- Πέρασε ο χρόνος: 3 χρόνια. Ο Ντάνιελ λαμβάνει ένα νέο όραμα. Σε αυτό, υπάρχουν μόνο δύο ζώα που ταυτίζονται ξεκάθαρα στους στίχους 20 και 21 με τους Μήδους και τους Πέρσες και τους Έλληνες που στα προηγούμενα οράματα ήταν η 2η <sup>και</sup> η 3η <sup>Αυτοκρατορία</sup> των προφητευόμενων διαδοχών. Με τον καιρό, στα οράματα, τα ζώα συμμορφώνονται όλο και πιο καθαρά με τις τελετές των Εβραίων. Ο Dan.8 παρουσιάζει ένα κριάρι και μια κατσίκα . τα ζώα που προσφέρονται στη θυσία της Ημέρας της Εξιλέωσης της ιουδαϊκής ιεροτελεστίας. Μπορούμε λοιπόν να παρατηρήσουμε το σύμβολο της αμαρτίας στην υπέρθεση της ελληνικής αυτοκρατορίας: την θρασύδειλη κοιλιά και τους μηρούς του Dan.2, τη λεοπάρδαλη του Dan.7 και το κατσίκα του Δαν.8.

**Δαν 8:2** Όταν είδα αυτό το όραμα, μου φάνηκε ότι βρισκόμουν στη Σουσαν, την πρωτεύουσα, στην επαρχία του Ελάμ. και κατά την όρασή μου ήμουν κοντά στον ποταμό Ουλάι.

2α- Ο Δανιήλ βρίσκεται στην Περσία κοντά στον ποταμό Καρούν που στην εποχή του ήταν ο Ουλάι. Η περσική πρωτεύουσα και το σύμβολο του ποταμού ενός λαού υποδηλώνουν μια γεωγραφική θέση αναφοράς για το όραμα που θα τους δώσει ο Θεός. Τα προφητικά μηνύματα παρέχουν επομένως πολύτιμα γεωγραφικά δεδομένα σε αυτό το κεφάλαιο που έλειπαν στα κεφάλαια 2 και 7.

**Δαν 8:3** Και σήκωσα τα μάτια μου και κοίταξα, και ιδού, ένα κριάρι στεκόταν μπροστά στον ποταμό, και είχε κέρατα. αυτά τα κέρατα ήταν ψηλά, αλλά το ένα ήταν ψηλότερα από το άλλο, και ανέβαινε τελευταίο.

3α- Αυτός ο στίχος συνοψίζει την ιστορία της Περσίας που απεικονίζεται από αυτό το κριάρι του οποίου το κέρατο ο υψηλότερος την αντιπροσωπεύει επειδή έχοντας αρχικά κυριαρχηθεί από τον σύμμαχό της Μήδη, ανέβηκε πάνω από αυτήν τελευταία με την έλευση στην εξουσία του βασιλιά Κύρου 2 του Πέρση, το 539, του τελευταίου σύγχρονου του Δανιήλ σύμφωνα με τον Δαν.10:1. Αλλά εδώ, επισημαίνω ένα πρόβλημα πραγματικής ημερομηνίας, επειδή οι ιστορικοί αγνοούν εντελώς τη μαρτυρία αυτόπτη μάρτυρα του Δανιήλ που αποδίδει, στο Δαν.5:31, την κατάκτηση της Βαβυλώνας στον Μήδο βασιλιά Δαρείο που οργάνωσε τη Βαβυλώνα σε 120 σατραπείες σύμφωνα με τον Δαν. 6: 1. Ο Κύρος ήρθε στην εξουσία μετά το θάνατο του Δαρείου, επομένως όχι το 539 αλλά λίγο αργότερα, ή αντίθετα, η κατάκτηση από τον Δαρείο θα μπορούσε να είχε γίνει λίγο πριν από την ημερομηνία – 539.

3β- Μια θεϊκή λεπτότητα εμφανίζεται σε αυτό το στίχο, με τη μορφή που χρησιμοποιείται για να δηλώσει ένα μικρό και ένα μεγάλο κέρατο. Αυτό επιβεβαιώνει ότι η προσεκτικά αποφευχθείσα έκφραση « μικρό κέρατο » συνδέεται ειδικά και αποκλειστικά με την ταυτότητα της Ρώμης.

Δαν 8:4 *Είδα το κριάρι να χτυπά με τα κέρατά του προς τα δυτικά και προς τα βόρεια και προς τα νότια. Κανένα ζώο δεν μπορούσε να του αντισταθεί, και δεν υπήρχε κανείς να παραδώσει τα θύματά του. έκανε ό,τι ήθελε και έγινε δυνατός.*

4α- Η εικόνα αυτού του στίχου απεικονίζει τις διαδοχικές φάσεις των περσικών κατακτήσεων που τους οδηγούν προς την αυτοκρατορία, την κυριαρχία του βασιλιά των βασιλέων.

Στη Δύση : ο Κύρος 2 έκανε συμμαχία με τους Χαλδαίους και τους Αιγυπτίους μεταξύ – 549 και – 539.

Στα βόρεια : Η Λυδία του βασιλιά Κροίσου κατακτάται το – 546

Το μεσημέρι : Ο Κύρος κατακτά τη Βαβυλωνία διαδεχόμενος τον Μήδο βασιλιά Δαρείο μετά το – 539 και αργότερα ο Πέρσης βασιλιάς Καμβύσης 2 θα κατακτήσει την Αίγυπτο το – 525.

4β- και έγινε ισχυρός

Πέτυχε την αυτοκρατορική δύναμη που έκανε την Περσία την πρώτη αυτοκρατορία που προφήτευσε σε αυτό το κεφάλαιο 8. Ήταν η 2η <sup>αυτοκρατορία</sup> στα οράματα του Dan.2 και Dan.7. Με αυτή τη δύναμη η Περσική Αυτοκρατορία επεκτάθηκε στη Μεσόγειο Θάλασσα επιτέθηκε στην Ελλάδα που την σταμάτησε στον Μαραθώνα το – 490. Οι πόλεμοι ξανάρχισαν.

Δαν 8:5 *Καθώς κοίταξα προσεκτικά, ιδού, ένας τράγος ήρθε από τη δύση, και έτρεξε πάνω από όλη τη γη με το πρόσωπο, χωρίς να την αγγίζει. αυτή η κατσίκα είχε ένα μεγάλο κέρατο ανάμεσα στα μάτια της.*

5α- Ο στίχος 21 προσδιορίζει ξεκάθαρα τον τράγο: *Ο τράγος είναι ο βασιλιάς της Ιαβάν, Το μεγάλο κέρατο ανάμεσα στα μάτια του είναι ο πρώτος βασιλιάς . Javan,* είναι το αρχαίο όνομα της Ελλάδας. Αγνοώντας τους αδύναμους Έλληνες βασιλιάδες, το Πνεύμα χτίζει την αποκάλυψή του στον μεγάλο Έλληνα κατακτητή Μέγα Αλέξανδρο.

5β- *ιδού, ένας τράγος ήρθε από τη δύση*

Εξακολουθούν να δίνονται γεωγραφικές ενδείξεις. Η κατσίκα προέρχεται από τη Δύση σε σχέση με την Περσική Αυτοκρατορία που λαμβάνεται ως γεωγραφική τοποθεσία αναφοράς.

5γ- *και ταξίδεψε σε όλη τη γη στην επιφάνειά της, χωρίς να την αγγίζει*

Το μήνυμα είναι ανάλογο με τα τέσσερα φτερά πουλιού της λεοπάρδαλης του Δαν.7:6. Υπογραμμίζει την εξαιρετική ταχύτητα των κατακτήσεων αυτού του νεαρού Μακεδόνα βασιλιά που θα επεκτείνει την κυριαρχία του μέχρι τον Ινδό ποταμό σε δέκα χρόνια.

5δ- *αυτή η κατσίκα είχε ένα μεγάλο κέρατο ανάμεσα στα μάτια της*

Η ταυτότητα δίνεται στον στίχο 21: *Το μεγάλο κέρατο ανάμεσα στα μάτια του είναι ο πρώτος βασιλιάς. Αυτός ο βασιλιάς είναι ο Μέγας Αλέξανδρος (– 543 – 523).* Το Πνεύμα του δίνει την εμφάνιση του Μονόκερου, ενός υπέροχου μυθικού ζώου. Καταγγέλλει έτσι την ανεξάντλητη γόνιμη φαντασία μιας ελληνικής κοινωνίας που εφηύρε μύθους που εφαρμόζονται στη θρησκεία και της οποίας το πνεύμα έχει διασχίσει τους αιώνες μέχρι την εποχή μας στην απατηλά χριστιανική Δύση. Είναι μια πτυχή της αμαρτίας που επιβεβαιώνεται από την εικόνα του τράγου, του ζώου που έπαιζε το ρόλο της αμαρτίας στην ιερή ετήσια ιεροτελεστία της «ημέρας της εξιλέωσης». Η σταύρωση του Μεσσία Ιησού πέτυχε στη θεϊκή του τελειότητα αυτή η ιεροτελεστία έπρεπε να σταματήσει μετά από αυτόν... με

τη βία, μέσω της καταστροφής του ναού και του εβραϊκού έθνους από τους Ρωμαίους το 70.

**Δαν 8:6** *Και ήρθε στο κριάρι που είχε κέρατα, που είδα να στέκεται μπροστά στον ποταμό, και έτρεξε επάνω του με όλη του την οργή.*

6α- Ο Μέγας Αλέξανδρος εξαπολύει την επίθεσή του κατά των Περσών βασιλιάς των οποίων είναι ο Δαρείος 3. Ο τελευταίος ηττάται στην Ισσό, φεύγει αφήνοντας πίσω του το τόξο, την ασπίδα του και τον μανδύα του, καθώς και τη γυναίκα του και τον κληρονόμο του, το – 333 Θα σκοτωθεί αργότερα από δύο από τα μεγάλα του.

6β- *και έτρεξε πάνω του με όλη του την οργή*

Αυτή η **οργή** είναι ιστορικά δικαιολογημένη. Είχε προηγηθεί αυτή η ανταλλαγή απόψεων μεταξύ του Δαρείου και του Αλέξανδρου: «Πριν ο Αλέξανδρος γνωρίσει τον Δαρείο, ο Πέρσης βασιλιάς του έστειλε δώρα με σκοπό να υπογραμμίσει τις αντίστοιχες θέσεις τους ως βασιλιάς και παιδί – ο Αλέξανδρος ήταν ακόμα ένας νεαρός αρχάριος στην τέχνη του πόλεμος (κλάδος I, λουρί 89). Ο Δαρείος του στέλνει μια σφαίρα, ένα μαστίγιο, ένα φρένο αλόγου και ένα ασημένιο κουτί γεμάτο χρυσό. Ένα γράμμα που συνοδεύει τον θησαυρό γυαλίζει τα στοιχεία: η μπάλα είναι έτσι ώστε να συνεχίσει να παίζει σαν παιδί που είναι, το φρένο για να τον μάθει να ελέγχει τον εαυτό του, το μαστίγιο για να τον διορθώσει και το χρυσό αντιπροσωπεύει τον φόρο τιμής που πρέπει να αποτίσουν οι Μακεδόνες ο Πέρσης αυτοκράτορας.

Ο Αλέξανδρος δεν δείχνει κανένα σημάδι θυμού, παρά τον φόβο των αγγελιαφόρων. Αντίθετα, τους ζητά να συγχαρούν τον Δαρείο για τη φινέτσα του. Ο Δαρείος, λέει, ξέρει το μέλλον, αφού έδωσε στον Αλέξανδρο μια μπάλα που αντιπροσωπεύει τη μελλοντική του κατάκτηση του κόσμου, το φρένο σημαίνει ότι όλοι θα υποταχθούν σε αυτόν, το μαστίγιο θα είναι να τιμωρήσει αυτούς που τολμούν να σταθούν εναντίον του και οι Ο χρυσός υποδηλώνει τον φόρο τιμής που θα λάβει από όλους τους υπηκόους του». Προφητική λεπτομέρεια, ο Αλέξανδρος είχε ένα άλογο στο οποίο έδωσε το όνομα «Βουκέφαλος» που σημαίνει, με επαυξητικό πρόθεμα, «κεφάλι». Σε όλες τις μάχες του, θα βρίσκεται στην «κεφαλή» του στρατού του, με το όπλο στο χέρι. Και θα γίνει για «δέκα χρόνια» το κυρίαρχο «κεφάλι» του κόσμου που καλύπτεται από την προφητεία. Η φήμη του θα προβάλλει τον ελληνικό πολιτισμό και την **αμαρτία** που τον στιγματίζει.

**Δαν 8:7** *Τον είδα να πλησιάζει το κριάρι και να είναι θυμωμένος μαζί του. χτύπησε το κριάρι και έσπασε τα δύο του κέρατα, χωρίς το κριάρι να έχει τη δύναμη να του αντισταθεί. τον πέταξε στο έδαφος και τον πάτησε, και δεν υπήρχε κανείς να σώσει το κριάρι.*

7α- Ο πόλεμος που ξεκίνησε ο Μέγας Αλέξανδρος: το – 333, στην Ισσό, το περσικό στρατόπεδο ηττήθηκε.

**Δαν 8:8** *Και ο τράγος έγινε πολύ δυνατός. αλλά όταν ήταν δυνατός, το μεγάλο του κέρατο έσπασε. Τέσσερα μεγάλα κέρατα σηκώθηκαν για να το αντικαταστήσουν, στους τέσσερις ανέμους του ουρανού.*

8α- *έσπασε το μεγάλο του κέρατο*

Το 323, ο νεαρός βασιλιάς (– 356 – 323) πέθανε χωρίς κληρονόμο σε ηλικία 32 ετών, στη Βαβυλώνα.

8β- *Τέσσερα μεγάλα κέρατα σηκώθηκαν για να το αντικαταστήσουν, στους τέσσερις ανέμους του ουρανού.*

Οι αντικαταστάτες του νεκρού βασιλιά ήταν οι στρατηγοί του: οι διάδοχοι. Ήταν δέκα από αυτούς όταν πέθανε ο Αλέξανδρος και για 20 χρόνια πολέμησαν μεταξύ τους σε σημείο που στο τέλος της 20ετίας έμειναν μόνο τέσσερις επιζώντες. Καθένας από αυτούς ίδρυσε μια βασιλική δυναστεία στη χώρα στην οποία κυριαρχούσε. Ο μεγαλύτερος είναι ο Σέλευκος γνωστός ως Νικάτορας, ίδρυσε τη δυναστεία των «Σελευκιδών» που βασίλευε στο βασίλειο της Συρίας. Ο δεύτερος είναι ο Πτολεμαίος Λαγός, ίδρυσε τη δυναστεία των «Λαγιδών» που βασίλευε στην Αίγυπτο. Ο τρίτος είναι ο Κάσσανδρος που βασιλεύει στην Ελλάδα και ο τέταρτος είναι ο Λυσίμαχος (λατινική ονομασία) που βασιλεύει στη Θράκη.

Το προφητικό μήνυμα που βασίζεται στη γεωγραφία συνεχίζεται. Τα τέσσερα βασικά σημεία των τεσσάρων ανέμων των ουρανών επιβεβαιώνουν την ταυτότητα των χωρών των εμπλεκόμενων μαχητών.

### **Η επιστροφή της Ρώμης, το μικρό κέρατο**

**Λαν 8:9** *Από ένα από αυτά βγήκε ένα μικρό κέρατο , το οποίο φύτρωσε πολύ προς τα νότια, προς τα ανατολικά, και προς την πιο όμορφη γη.*

9α- Η πτυχή αυτού του στίχου περιγράφει τις επεκτάσεις ενός βασιλείου που με τη σειρά του θα γίνει κυρίαρχη αυτοκρατορία. Ωστόσο, στα προηγούμενα μαθήματα και στην ιστορία του κόσμου το διάδοχο βασίλειο της Ελλάδας είναι η Ρώμη. Αυτή η ταύτιση δικαιολογείται περαιτέρω από την έκφραση «μικρό κέρατο» που αυτή τη φορά, σε αντίθεση με ό,τι έγινε για το κοντό μεσαίο κέρας, αναφέρεται σαφώς. Αυτό μας επιτρέπει να πούμε ότι αυτό το «μικρό κέρατο» συμβολίζει, σε αυτό το πλαίσιο, την αναπτυσσόμενη δημοκρατική Ρώμη. Διότι, επεμβαίνει προς τα ανατολικά, ως αστυνομικοί του κόσμου, συχνά γιατί καλείται να επιλύσει μια τοπική σύγκρουση μεταξύ αντιπάλων. Και αυτός είναι ακριβώς ο λόγος που δικαιολογεί την εικόνα που ακολουθεί.

9β- *Από ένα από αυτά βγήκε ένα μικρό κέρατο*

Ο προηγούμενος κυρίαρχος ήταν η Ελλάδα, και είναι από την Ελλάδα που η Ρώμη έρχεται να κυριαρχήσει σε αυτήν την ανατολική ζώνη όπου βρίσκεται το Ισραήλ. Ελλάδα, ένα από τα τέσσερα κέρατα.

9γ- *που επεκτείνεται πολύ προς τα νότια, προς τα ανατολικά και προς τις πιο όμορφες χώρες.*

Η ρωμαϊκή ανάπτυξη ξεκινά από τη γεωγραφική της θέση **προς το νότο** πρώτα. Η ιστορία το επιβεβαιώνει , η Ρώμη εισέρχεται στους Πουνικούς Πολέμους κατά της Καρχηδόνας, σημερινή Τύνιδα, γύρω στο – 250.

Η ακόλουθη φάση επέκτασης γίνεται **προς τα ανατολικά** με παρέμβαση σε **ένα από τα τέσσερα κέρατα** : Ελλάδα, γύρω στα – 200. Εκεί κλήθηκε από την Αιτωλική Ελληνική ένωση για να την υποστηρίξει εναντίον της Αχαϊκής συμμαχίας (Αιτωλία εναντίον Αχαΐας). Φτάνοντας στο ελληνικό έδαφος, ο ρωμαϊκός στρατός δεν θα το άφηνε ποτέ και ολόκληρη η Ελλάδα θα γινόταν ρωμαϊκή αποικία από το – 160.

Από την Ελλάδα, η Ρώμη θα συνεχίσει την επέκτασή της πατώντας το πόδι της στην Παλαιστίνη και την Ιουδαία που θα γίνει στο – 63 επαρχία της



Ρώμης που θα κατακτηθεί από τα στρατεύματα του στρατηγού Πομπήιου. Είναι αυτή η Ιουδαία, την οποία το Πνεύμα ορίζει με αυτήν την όμορφη έκφραση: **Η πιο όμορφη των χωρών**, έκφραση που αναφέρεται στο Δαν.11:16 και 42, και Εζέ.20:6 και 15.

**Η υπόθεση επιβεβαιώνεται, το « μικρό κέρατο » είναι η Ρώμη**

Αυτή τη φορά, η αμφιβολία δεν επιτρέπεται πλέον, το παπικό καθεστώς του Δαν. 7 αποκαλύπτεται, έτσι, παρακάμπτοντας τους περιττούς αιώνες, το Πνεύμα μας οδηγεί στην τραγική ώρα που, εγκαταλειμμένη από τους αυτοκράτορες, η Ρώμη ξαναρχίζει την κυριαρχία της υπό μια θρησκευτική μορφή Χριστιανική εμφάνιση στην οποία αποδίδει τις ενέργειες που αποκαλύπτονται από τα σύμβολα του στίχου 10 που ακολουθεί. Αυτές είναι οι ενέργειες του « διαφορετικού » βασιλιά του Δαν.7.

**Η αυτοκρατορική Ρώμη στη συνέχεια η Παπική Ρώμη διώκει τους αγίους**

**Δύο διαδοχικές αναγνώσεις για αυτόν τον μόνο στίχο**

**Δαν 8:10** *Ανέβηκε στο στρατό του ουρανού, και κατέβασε μέρος αυτού του στρατού και μερικά από τα αστέρια στη γη, και τα πάτησε κάτω από τα πόδια.*

10α- *Ανέβηκε στο στρατό του ουρανού*

Λέγοντας « αυτή », το Πνεύμα διατηρεί ως στόχο την ταυτότητα της Ρώμης, στη χρονολογική σειρά των επεκτάσεών της, μετά από διάφορες μορφές διακυβέρνησης στις οποίες αναφέρεται στην Αποκ. 17:10, η Ρώμη έφτασε στην αυτοκρατορία υπό τη βασιλεία του Ο Ρωμαίος αυτοκράτορας Οκταβιανός γνωστός ως Αύγουστος. Και ήταν κατά την εποχή του που ο Ιησούς Χριστός γεννήθηκε από το Πνεύμα, στο ακόμα παρθένο σώμα της Μαρίας, της νεαρής συζύγου του Ιωσήφ. και οι δύο επιλέχθηκαν για τον μοναδικό λόγο ότι ανήκουν στη γενεαλογία του βασιλιά Δαβίδ. Μετά το θάνατό του, αφού αναστήθηκε μόνος του, όπως είχε ανακοινώσει, ο Ιησούς εμπιστεύτηκε στους αποστόλους του και στους μαθητές του την αποστολή να αναγγέλλουν τα καλά νέα της σωτηρίας (το Ευαγγέλιο) για να εκλέξουν ανθρώπους σε όλο τον κόσμο. Εκείνη την εποχή η Ρώμη αντιμετώπισε την πραότητα και τον χριστιανικό ειρηνισμό. αυτή στο ρόλο του χασάπη, οι μαθητές του Χριστού σε αυτόν των σφαγμένων αρνιών. Με τίμημα το πολύ μαρτυρικό αίμα που χύθηκε, η χριστιανική πίστη εξαπλώθηκε σε όλο τον κόσμο και ιδιαίτερα στην πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας, τη Ρώμη. Η διωκτική αυτοκρατορική Ρώμη ξεσηκώνεται εναντίον των Χριστιανών. Σε αυτόν τον στίχο 10, δύο ενέργειες της Ρώμης αλληλοεπικαλύπτονται. Το πρώτο αφορά το αυτοκρατορικό και το δεύτερο, το παπικό.

Στο αυτοκρατορικό καθεστώς μπορούμε ήδη να αποδώσουμε τις ενέργειες που αναφέρονται σε αυτόν:

*Ανέβηκε στο στρατό του ουρανού* : αντιμετώπισε τους χριστιανούς. Πίσω από αυτή τη συμβολική έκφραση, *οπλισμένη με τον ουρανό*, βρίσκεται ο Χριστιανός Επίλεκτος σύμφωνα με τον οποίο ο Ιησούς είχε ήδη ονομάσει τους πιστούς του: *πολίτες της βασιλείας των ουρανών*. Επιπλέον, ο Δαν.12:3 συγκρίνει τους αληθινούς αγίους με τα αστέρια που είναι επίσης, *το σπέρμα* του Αβραάμ της Γεν.15:5. Σε πρώτη ανάγνωση, το να τολμήσεις να μαρτυρήσεις τους γιους και τις

κόρες του Θεού αποτελεί ήδη για την ειδωλολατρική Ρώμη μια αλαζονική ενέργεια και μια ανάξια και αδικαιολόγητη ανύψωση. Σε δεύτερη ανάγνωση, ο ισχυρισμός του Επισκόπου της Ρώμης να κυβερνήσει ως Πάπας τον Εκλεκτό του Ιησού Χριστού από το 538 είναι επίσης μια αλαζονική ενέργεια και μια ακόμη πιο ανάξια και αδικαιολόγητη ανύψωση.

*Έκανε μέρος αυτού του στρατού και τα αστέρια να πέσουν στο έδαφος, και τα πάτησε* : Τους καταδίωξε και τους σκότωσε για να αποσπάσει την προσοχή του πληθυσμού της στις αρένες της. Οι διώκτες είναι κυρίως ο Νέρων, ο Δομιτιανός και ο Διοκλητιανός ο τελευταίος επίσημος διώκτης μεταξύ 303 και 313. Σε πρώτη ανάγνωση, αυτή η δραματική περίοδος καλύπτεται στο Απο.2 με τα συμβολικά ονόματα «της *Εφέσου* », την εποχή που ο Ιωάννης λαμβάνει τη θείκη του Αποκάλυψη με το όνομα « Αποκάλυψη » και « *Σμύρνη* ». Σε δεύτερη ανάγνωση, που αποδίδεται στην παπική Ρώμη, αυτές οι ενέργειες τοποθετούνται στο Απο.2 στις περιόδους που ονομάζονται « *Πέργαμος* » δηλαδή διαλυμένη συμμαχία ή μοιχεία και «*Θυάτιρα*» δηλαδή αηδίες και θάνατοι. Λέγοντας, *και τους πάτησε*, το Πνεύμα καταλογίζει και στις δύο Ρώμες τον ίδιο τύπο αιμοδιψών ενεργειών. Το ρήμα *ποδοπατήθηκε* και η έκφρασή του *ποδοπατήθηκε* αποδίδονται στην παγανιστική Ρώμη στο Δαν.7:19. Αλλά η δράση του *βαδίσματος* θα συνεχιστεί μέχρι το τέλος του *2300 βράδυ-πρωί* του στίχου 14 αυτού του κεφαλαίου 8 σύμφωνα με τη δήλωση του στίχου 13: *Μέχρι τότε θα πατηθεί η αγιότητα και ο στρατός* ; Αυτή η ενέργεια πραγματοποιήθηκε την εποχή της χριστιανικής εποχής και πρέπει επομένως να την αποδώσουμε στην παπική Ρώμη και στα μοναρχικά της στηρίγματα. που επιβεβαιώνει η ιστορία. Ας σημειώσουμε ωστόσο μια σημαντική διαφορά. Η ειδωλολατρική Ρώμη κάνει μόνο κυριολεκτικά τους αγίους του Ιησού Χριστού να *πέφτουν στο έδαφος* , ενώ η παπική Ρώμη, μέσω της ψευδούς θρησκευτικής διδασκαλίας της, τους κάνει να *πέφτουν στο έδαφος* πνευματικά, πριν τους διώξει κυριολεκτικά με τη σειρά τους.

Οι σποραδικοί διωγμοί συνεχίστηκαν με εναλλαγές ειρήνης μέχρι τον ερχομό του αυτοκράτορα Κωνσταντίνου Α', <sup>ο οποίος</sup> έβαλε τέλος στους διωγμούς κατά των χριστιανών με το διάταγμα του Μεδιολάνου, της ρωμαϊκής του πρωτεύουσας, το 313, που αποτελεί την περίοδο της « *δεκαετίας* ». διωγμοί που χαρακτηρίζουν τη « *σμυρναϊκή* » εποχή της Αποκ. 2:8. Μέσω αυτής της ειρήνης, η χριστιανική πίστη δεν θα κερδίσει τίποτα, και ο Θεός θα χάσει πολλά. Διότι χωρίς το φράγμα του διωγμού, οι δεσμεύσεις των μη προσηλυτισμένων σε αυτή τη νέα πίστη αφθονούν και πολλαπλασιάζονται σε ολόκληρη την αυτοκρατορία και ιδιαίτερα στη Ρώμη όπου το αίμα των μαρτύρων κυλούσε περισσότερο.

Επομένως, σε αυτή τη στιγμή μπορούμε να συνδέσουμε την αρχή της δεύτερης ανάγνωσης αυτού του στίχου. Εκείνη όπου η Ρώμη γίνεται χριστιανική υπακούοντας στις εντολές του αυτοκράτορα Κωνσταντίνου, ο οποίος μόλις το 321 εξέδωσε ένα διάταγμα που διατάσσει την αλλαγή της εβδομαδιαίας ημέρας ανάπαυσης: η έβδομη ημέρα του Σαββάτου αντικαθίσταται από την πρώτη ημέρα της εβδομάδας. την εποχή εκείνη, αφιερωμένο από τους ειδωλολάτρες στη λατρεία του θεού « σεβάσμιος ακατακτημένος ήλιος ». Αυτή η ενέργεια είναι τόσο σοβαρή όσο και το *ποτό τα χρυσά σκεύη του ναού* , αλλά αυτή τη φορά, ο Θεός δεν θα αντιδράσει, η ώρα της τελικής κρίσης θα είναι αρκετή. Με τη νέα

του ημέρα ανάπαυσης, η Ρώμη θα επεκτείνει το χριστιανικό της δόγμα σε όλη την αυτοκρατορία και η τοπική της εξουσία, ο επίσκοπος της Ρώμης θα αποκτήσει κύρος και υποστήριξη, μέχρι την υπέρτατη ανάταση που του δίνει ο παπικός τίτλος με διάταγμα, το 533, ο Βυζαντινός αυτοκράτορας Ιουστινιανός<sup>A1</sup>. Μόνο μετά την εκδίωξη των εχθρικών Οστρογόθων, ο πρώτος βασιλεύων πάπας, ο Βιγίλιος, κατέλαβε την παπική του έδρα στη Ρώμη, στο παλάτι του Λατερανού που χτίστηκε στο όρος Καίλιος. Η ημερομηνία 538 και η άφιξη του πρώτου πάπα σηματοδοτούν την ολοκλήρωση των ενεργειών που περιγράφονται στον στίχο 11 που ακολουθεί. Είναι όμως και η αρχή των 1260 ημερών-χρόνων βασιλείας των παπών και ό,τι τους αφορά και που αποκαλύφθηκε στο Δαν.7. Μια συνεχιζόμενη βασιλεία κατά την οποία οι άγιοι, για άλλη μια φορά, *ποδοπατούνται*, αλλά αυτή τη φορά, από τη ρωμαϊκή παπική θρησκευτική κυριαρχία και τους πολιτικούς υποστηρικτές της, τους μονάρχες, και το ύψος της... στο όνομα του Χριστού.

### **Συγκεκριμένες δράσεις παπάδων που ιδρύθηκαν το 538**

**Δαν 8:11** *Εκείνη σηκώθηκε στον αρχηγό του στρατεύματος, και πήρε από αυτόν την αιώνια ~~θυσία~~, και ανέτρεψε τον τόπο, τα θεμέλια του ιερού του.*

11α- *Ανέβηκε επικεφαλής του στρατού*

Αυτός ο αρχηγός του στρατού είναι λογικά και βιβλικά ο Ιησούς Χριστός, σύμφωνα με την Εφεσ.5:23: *γιατί ο σύζυγος είναι η κεφαλή της γυναίκας, όπως ο Χριστός είναι η κεφαλή της Εκκλησίας, που είναι το σώμα του, και της οποίας είναι ο Σωτήρας.* Το ρήμα « ανέστη » είναι καλά επιλεγμένο, γιατί ακριβώς, το 538, ο Ιησούς είναι στον ουρανό ενώ ο παπισμός είναι στη γη. Ο ουρανός δεν μπορεί να φτάσει, αλλά « σηκώθηκε » κάνοντας τους άντρες να πιστέψουν ότι τον αντικαθιστά στη γη. Από τον παράδεισο, ο Ιησούς έχει λίγες πιθανότητες να αποφύγει τους ανθρώπους από την παγίδα που τους έστησε ο διάβολος. Επιπλέον, γιατί να το κάνει, όταν ο ίδιος τους παραδίδει σε αυτή την παγίδα και όλες τις κατάρτες της; Διότι καλά διαβάσαμε, στο Δαν.7:25, « *οι άγιοι θα παραδοθούν στα χέρια του για ένα χρόνο, φορές (2 φορές) και μισή ώρα* ». παραδίδονται σκόπιμα από τον Θεό Χριστό, λόγω των *αλλαγμένων καιρών και του νόμου*. Ο νόμος που τροποποιήθηκε το 321 από τον Κωνσταντίνο σχετικά με το Σάββατο, φυσικά, αλλά πάνω απ'όλα, ο νόμος άλλαξε από τη ρωμαϊκή παπική, μετά το 538 όπου εκεί δεν επηρεάζεται και επιτίθεται μόνο το Σάββατο, αλλά ολόκληρος ο νόμος που αναθεωρείται στη Ρώμη εκδοχή.

11β- του *αφαίρεσε την αέναη ~~θυσία~~*

Επισημαίνω την απουσία της λέξης θυσία στο πρωτότυπο εβραϊκό κείμενο. Τούτου λεχθέντος, η παρουσία του υποδηλώνει το πλαίσιο της παλιάς συμμαχίας, αλλά αυτό δεν συμβαίνει όπως μόλις απέδειξα. Σύμφωνα με τη νέα διαθήκη, η *θυσία και η προσφορά* σταμάτησαν, ο θάνατος του Χριστού, *στα μέσα της εβδομάδας* που αναφέρεται στο Δαν.9:27, αφού κατέστησε αυτές τις τελετές άχρηστες. Ωστόσο, κάτι έμεινε από την παλιά διαθήκη: η διακονία του αρχιερέα και μεσολαβητή για τις αμαρτίες των ανθρώπων που προφήτευσαν επίσης την ουράνια διακονία που ολοκλήρωσε ο Ιησούς υπέρ μόνο των εκλεκτών του που αγόρασε το αίμα του από την ανάστασή του. Ο Χριστός επέστρεψε στον παράδεισο, τι έμεινε να του πάρει; Η ιερατική του λειτουργία είναι ο αποκλειστικός του ρόλος ως μεσολαβητής για να συγχωρήσει τις αμαρτίες των

εκλεκτών του. Πράγματι, από το 538, η εγκαθίδρυση στη γη, στη Ρώμη, ενός ηγέτη της Εκκλησίας του Χριστού κατέστησε μάταιη και άχρηστη την ουράνια διακονία του Ιησού. Οι προσευχές δεν περνούν πλέον από μέσα του και οι αμαρτωλοί παραμένουν φορείς των αμαρτιών τους και της ενοχής τους προς τον Θεό. Εβρ. 7:23 επιβεβαιώνει αυτή την ανάλυση, λέγοντας: « *Αλλά αυτός, επειδή μένει για πάντα, έχει ιεροσύνη που δεν μεταβιβάζεται* ». Η αλλαγή του άρχοντα στη γη δικαιολογεί τους αποτρόπαιους καρπούς που έφερε αυτός ο Χριστιανισμός χωρίς τον Χριστό. καρποί που προφήτευσε ο Θεός στον Δανιήλ. Γιατί χτυπήθηκαν οι Χριστιανοί από αυτή την τρομερή κατάρα; Το ακόλουθο εδάφιο 12 θα δώσει την απάντηση: *λόγω της αμαρτίας* .

Ο προσδιορισμός του αιώνιου που μόλις πραγματοποιήθηκε θα χρησιμεύσει ως βάση για τους υπολογισμούς χρησιμοποιώντας τις διάρκειες 1290 και 1335 ημερών-έτη που θα προταθούν στο Δαν.12:11 και 12. Η καθιερωμένη βάση είναι η ημερομηνία 538, όταν ο επίγειος παπικός ηγέτης έκλεψε το *αιώνιο ιερατείο*.

11γ- και ανέστρεψε ~~τον τόπο~~ τη βάση του ιερού του

Λόγω του πλαισίου της νέας διαθήκης, μεταξύ των δύο πιθανών σημασιών της εβραϊκής λέξης "mecosn" που μεταφράζεται από "τόπος" διατήρησα τη μετάφρασή της "βάση" εξίσου νόμιμη και καλύτερα προσαρμοσμένη στο πλαίσιο της χριστιανικής εποχής που στόχευε η προφητεία .

Μια γρήγορη ανάγνωση δεν βλέπει τίποτα, αλλά η προσεκτική μελέτη καθοδηγούμενη από το Πνεύμα ανοίγει τα μάτια σας στις λεπτές λεπτομέρειες του βιβλίου του Δανιήλ όπου συζητείται συχνά *το ιερό* , κάτι που προκαλεί σύγχυση. Ωστόσο, είναι δυνατόν να μην εξαπατηθείτε ανάλογα με το ρήμα που σηματοδοτεί τη δράση που γίνεται στο *ιερό* .

Εδώ στο Δαν.7:11: η *βάση του ανατρέπεται* από τον παπισμό.

Στο Δαν.11:30: βεβηλώνεται *από* τον Έλληνα βασιλιά διώκτη των Εβραίων Αντίοχο 4 Επιφάνης το – 168.

Στο Δαν.8:14 και Δαν.9:26 δεν πρόκειται για ~~ιερό~~ αλλά για *αγιοσύνη* . Η εβραϊκή λέξη «qodesh» μεταφράζεται συστηματικά λάθος σε όλες τις μεταφράσεις των πιο κοινών εκδόσεων. Αλλά το πρωτότυπο εβραϊκό κείμενο παραμένει αμετάβλητο για να μαρτυρήσει την αρχική αλήθεια.

Πρέπει να ξέρετε ότι ο όρος « *ιερό* » αναφέρεται αποκλειστικά στο μέρος όπου ο Θεός βρίσκεται αυτοπροσώπως. Εφόσον ο Ιησούς αναστήθηκε και επέστρεψε στον ουρανό, δεν υπάρχει πλέον κανένα *ιερό στη γη* . Επομένως, η *ανατροπή της βάσης του ιερού του* σημαίνει υπονόμηση των δογματικών θεμελίων που αφορούν την ουράνια διακονία του, η οποία απεικονίζει όλες τις συνθήκες σωτηρίας. Πράγματι, μόλις βαπτιστεί, το άτομο που καλείται πρέπει να μπορεί να επωφεληθεί από την έγκριση του Ιησού Χριστού που κρίνει την πίστη του στα έργα του και συμφωνεί ή όχι να συγχωρήσει τις αμαρτίες του στο όνομα της θυσίας του. Το βάπτισμα σηματοδοτεί την αρχή μιας εμπειρίας που έζησε κάτω από τη δίκαιη κρίση του Θεού και όχι το τέλος της. Που σημαίνει ότι όταν η άμεση σχέση μεταξύ του επίγειου εκλεκτού και του ουράνιου μεσολαβητή του διακόπτεται, η σωτηρία δεν είναι πλέον δυνατή και η ιερή διαθήκη σπάει. Είναι ένα τρομερό πνευματικό δράμα που αγνοήθηκε από τις εξαπατημένες και παραπλανημένες ανθρώπινες μάζες από τις 7 Μαρτίου 321 και το έτος 538 κατά



το οποίο η αιώνια ιεροσύνη του Ιησού Χριστού αφαιρέθηκε από τον πάπα προς όφελός του. Η ανατροπή της βάσης του ιερού κάποιου σημαίνει επίσης απόδοση στους 12 αποστόλους που αντιπροσωπεύουν τη βάση ή το θεμέλιο του Εκλεκτού, του πνευματικού οίκου, ενός ψευδώς χριστιανικού δόγματος που δικαιολογεί και νομιμοποιεί την αμαρτία κατά του θείου νόμου. αυτό που δεν θα έκανε κανένας απόστολος.

**Δαν 8:12** Και ο στρατός παραδόθηκε με την αιώνια θυσία εξαιτίας της αμαρτίας. το κέρατο έριξε την αλήθεια στο έδαφος, και πέτυχε στα επιχειρήματά του.

12α- Ο στρατός παραδόθηκε με την αιώνια θυσία

Σε πιο συμβολική γλώσσα αυτή η έκφραση έχει την ίδια σημασία με αυτή του Δαν. 7:25: ο στρατός παραδόθηκε ... Αλλά εδώ το Πνεύμα προσθέτει με το διηλεκές

12β - λόγω αμαρτίας

Είτε, σύμφωνα με το 1 Ιωάννη 3:4, λόγω της παράβασης του νόμου αλλάζει στο Δαν.7:25. Γιατί ο Ιωάννης είπε και έγραψε: Όποιος αμαρτάνει παραβαίνει το νόμο, και η αμαρτία είναι παράβαση του νόμου . Αυτή η παράβαση χρονολογείται στις 7 Μαρτίου 321 και αφορά, πρώτον, την εγκατάλειψη του ιερού Σαββάτου του Θεού. το Σάββατο που αγιάστηκε από αυτόν, από τη δημιουργία του κόσμου, τη μοναδική και αέναη « **έβδομη ημέρα** ».

12γ- το κέρατο πέταξε την αλήθεια στο έδαφος

Η αλήθεια είναι ακόμα μια πνευματική λέξη που δηλώνει το νόμο σύμφωνα με τον Ψαλ.119:142-151: Ο νόμος σας είναι η αλήθεια...όλες οι εντολές σας είναι η αλήθεια .

12δ- και πετυχαίνει στις προσπάθειές του

Εάν το Πνεύμα του δημιουργού Θεού το ανακοίνωσε εκ των προτέρων, τότε μην εκπλαγείτε που αγνοήσατε αυτήν την απάτη, τη μεγαλύτερη πνευματική απάτη σε όλη την ιστορία των ανθρώπων. αλλά επίσης, η πιο σοβαρή ως προς τις συνέπειες της απώλειας ανθρώπινων ψυχών για τον Θεό. Ο στίχος 24 θα επιβεβαιώσει λέγοντας: **Η δύναμή του θα αυξηθεί, αλλά όχι με τη δική του δύναμη. θα προκαλέσει απίστευτο όλεθρο, θα πετύχει στα επιχειρήματά του , θα καταστρέψει τους ισχυρούς και τους ανθρώπους των αγίων.**

### **Προετοιμασία για Αγιασμό**

Στα μαθήματα που δίνουν οι θρησκευτικές τελετές της παλαιάς διαθήκης αυτό το θέμα της προετοιμασίας για τον αγιασμό εμφανίζεται συνεχώς. Πρώτον, μεταξύ της εποχής της δουλείας και της εισόδου στη Χαναάν, ο εορτασμός του Πάσχα ήταν απαραίτητος για να αγιάσει τους ανθρώπους που ο Θεός επρόκειτο να οδηγήσει στο εθνικό του έδαφος, το Ισραήλ, τη γη της επαγγελίας. Στην πραγματικότητα, χρειάστηκαν 40 χρόνια δοκιμασίας εξαγνισμού και αγιασμού για να επιτευχθεί η είσοδος στη Χαναάν.

Παρόμοια, όσον αφορά το Σάββατο που σημειώνεται την έβδομη ημέρα από το ένα ηλιοβασίλεμα στο άλλο, ήταν απαραίτητος ένας προηγούμενος χρόνος προετοιμασίας. Οι έξι ημέρες των κοσμικών δραστηριοτήτων απαιτούσαν πλύσιμο του σώματος και αλλαγή ενδυμασίας, αυτά τα πράγματα επιβλήθηκαν και στον ιερέα για να μπορέσει, χωρίς κίνδυνο για τη ζωή του, να μπει στον ιερό χώρο του ναού για να λειτουργήσει εκεί την τελετουργία του. .



Η επταήμερη, 24ωρη εβδομάδα δημιουργίας βασίζεται στα επτά χιλιάδες χρόνια του σχεδίου σωτηρίας του Θεού. Έτσι ώστε οι πρώτες 6 ημέρες αντιπροσωπεύουν τις πρώτες 6 χιλιετίες κατά τις οποίες ο Θεός επιλέγει τους εκλεκτούς του. Και η 7η <sup>καί</sup> η τελευταία χιλιετία αποτελεί το μεγάλο Σάββατο κατά το οποίο ο Θεός και οι εκλεκτοί του συγκεντρωμένοι στον ουρανό απολαμβάνουν αληθινή και πλήρη ανάπαυση. Οι αμαρτωλοί είναι προσωρινά όλοι νεκροί. εκτός από τον Σατανά, ο οποίος παραμένει απομονωμένος σε μια ερημωμένη γη κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου των «χιλίων ετών» που αποκαλύφθηκε στην Αποκ. 20. Πριν εισέλθουν στον «παράδεισο» οι εκλεκτοί πρέπει να εξαγνιστούν και να αγιαστούν. Η κάθαρση βασίζεται στην πίστη στην εκούσια θυσία του Χριστού, αλλά ο αγιασμός επιτυγχάνεται με τη βοήθειά του μετά το βάπτισμα, επειδή η κάθαρση καταλογίζεται ή επιτυγχάνεται εκ των προτέρων στο όνομα μιας αρχής της πίστης, αλλά ο αγιασμός είναι ο καρπός που λαμβάνεται στην πραγματικότητα σε ολόκληρο το ψυχή από τους εκλεκτούς μέσω της πραγματικής συνεργασίας του με τον ζωντανό Θεό Ιησού Χριστό. Αποκτάται μέσα από έναν αγώνα που κάνει εναντίον του εαυτού του, ενάντια στην κακή του φύση, για να αντισταθεί στην αμαρτία.

Το Δανιήλ 9:25 θα μας διδάξει, ο Ιησούς Χριστός ήρθε να πεθάνει σε ένα σταυρό για να κάνει τους εκλεκτούς του να μην αμαρτάνουν πια, επειδή ήρθε **για να βάλει τέλος στην αμαρτία**. Τώρα μόλις είδαμε στον στίχο 12, ο Χριστιανός Εκλεκτός παραδόθηκε στον παπικό δεσποτισμό εξαιτίας της αμαρτίας. Ο εξαγνισμός είναι επομένως απαραίτητος για να αποκτήσουμε τον αγιασμό *χωρίς τον οποίο κανείς δεν θα δει τον Θεό* όπως είναι γραμμένο στα Εβρ.12:14: *Επιδιώξτε την ειρήνη με όλους και τον αγιασμό, χωρίς τον οποίο κανείς δεν θα δει τον Κύριο*.

Εφαρμοσμένη στα 2000 χρόνια της χριστιανικής εποχής από τον θάνατο του Ιησού Χριστού μέχρι την επιστροφή του το 2030, αυτή η ώρα προετοιμασίας και αγιασμού θα αποκαλυφθεί στους στίχους 13 και 14 που ακολουθούν. Σε αντίθεση με την αρχική πεποίθηση των Αντβεντιστών, αυτή η εποχή δεν είναι εκείνη της κρίσης που περιγράφει ο Δανιήλ 7, αλλά εκείνη του αγιασμού που έγινε απαραίτητος λόγω της μακραίωνης κληρονομιάς των αμαρτιών που νομιμοποιήθηκαν από την αποτρόπαια διδασκαλία της παπικής Ρώμης. Διευκρινίζω ότι το έργο της Μεταρρύθμισης που ξεκίνησε από τον 13ο <sup>αιώνα</sup> δεν ολοκλήρωσε τον εξαγνισμό και τον αγιασμό που ζητούσε με κάθε δικαιοσύνη ο τριπλάσιος άγιος και απόλυτα αγνός σωτήρας Θεός.

**Δαν 8:13** *Άκουσα έναν άγιο να μιλάει. Και ένας άλλος άγιος είπε σε αυτόν που μίλησε: Μέχρι τότε θα εκπληρωθεί το όραμα για την αιώνια θυσία και για την καταστροφική αμαρτία; Μέχρι τότε θα πατούν το ιερό και ο στρατός;*

13α- *Άκουσα έναν άγιο να μιλά. και ένας άλλος άγιος είπε σε αυτόν που μίλησε*

Μόνο οι αληθινοί άγιοι συνειδητοποιούν τις αμαρτίες που κληρονόμησαν από τη Ρώμη. Θα τα ξαναβρούμε στη σκηνή του οράματος που παρουσιάζεται στο Dan.12.

13β- *Για πόσο καιρό θα εκπληρωθεί το όραμα;*

Οι άγιοι απαιτούν μια ημερομηνία που θα σηματοδοτήσει το τέλος των ρωμαϊκών αηδιών.

13γ- για την αιώνια ~~θυσία~~

Οι άγιοι ζητούν μια ημερομηνία που θα σηματοδοτήσει την επανέναρξη της **αιώνιας ιεροσύνης** από τον Χριστό.

13δ- και για **την καταστροφική αμαρτία** ;

Οι άγιοι ζητούν μια ημερομηνία που θα σηματοδοτήσει την επιστροφή του Σαββάτου της έβδομης ημέρας, η παράβαση του οποίου τιμωρείται από τη ρωμαϊκή καταστροφή και αυτή των πολέμων. και για τους παραβάτες του αυτή η τιμωρία θα διαρκέσει μέχρι το τέλος του κόσμου.

13ον- *Ως τότε θα ποδοπατείται το ιερό και ο στρατός;*

Οι άγιοι ζητούν μια ημερομηνία που θα σηματοδοτήσει το τέλος των **παπικών διωγμών** που ασκήθηκαν εναντίον τους, των εκλεκτών αγίων του Θεού. **Δαν 8:14** *Και μου είπε, Δύο χιλιάδες τριακόσια βράδια και πρωινά. τότε το ιερό θα εξαγνιστεί.*

14α- Από το 1991, ο Θεός κατευθύνει τη μελέτη μου σε αυτόν τον κακώς μεταφρασμένο στίχο. Εδώ είναι η αληθινή του μετάφραση του εβραϊκού κειμένου.

***Και μου είπε: Μέχρι το απόγευμα-πρωί δύο χιλιάδες τριακόσιες και δικαιολογημένες θα είναι η αγιότητα.***

Βλέπετε, η θητεία του 2300 εσπέρας-πρωί προορίζεται για τον **αγιασμό** των εκλεκτών που επιλέγονται από τον Θεό από την ημερομηνία που θα καθοριστεί για αυτήν την περίοδο. Η αιώνια δικαιοσύνη που αποκτήθηκε με το βάπτισμα μέχρι τότε τίθεται υπό αμφισβήτηση. Η απαίτηση του τρεις φορές αγίου Θεού, ως Πατέρα, Υιού και Αγίου Πνεύματος, έχει αλλάξει και ενισχύεται από την ανάγκη να μην αμαρτάνουν πλέον οι εκλεκτοί ενάντια στο Σάββατο ή ενάντια σε οποιαδήποτε άλλη διάταξη που προέρχεται από το στόμα του Θεού. Έτσι αποκαθίσταται το στενό μονοπάτι της σωτηρίας που δίδαξε ο Ιησούς. Και το πρότυπο των εκλεκτών που παρουσιάστηκε στον **Νώε, τον Δανιήλ και τον Ιώβ** δικαιολογεί το επιλεγμένο εκατομμύριο για τα πεσμένα δέκα δισεκατομμύρια της τελευταίας κρίσης του Δαν.7:10.

**Δαν 8:15** *Ενώ εγώ, ο Δανιήλ, είδα αυτό το όραμα και έψαχνα να το καταλάβω, ιδού, στάθηκε μπροστά μου ένας που είχε την εμφάνιση ανθρώπου.*

15α- Λογικά, ο Δανιήλ θα ήθελε να καταλάβει το νόημα του οράματος και αυτό θα του κερδίσει στο Δαν.10:12, μια δικαιολογημένη έγκριση από τον Θεό, αλλά ποτέ δεν θα χορηγηθεί πλήρως στην επιθυμία του όπως η απάντηση από τον Θεό στο Δαν. Το 12:9 το δείχνει: *Εκείνος απάντησε: Πήγαινε, Δανιήλ, γιατί αυτά τα λόγια θα μείνουν κρυφά και θα σφραγιστούν μέχρι τον καιρό του τέλους .*

**Δαν 8:16** *Και άκουσα τη φωνή ενός ανθρώπου στη μέση του Ουλάι. φώναξε και είπε: Γαβριήλ, εξήγησέ του το όραμα.*

16α- Η εικόνα του Ιησού Χριστού στη μέση του Ουλάι προμηνύει το μάθημα που δόθηκε στο όραμα του Δαν.12. Ο άγγελος Γαβριήλ, ένας στενός υπηρέτης του Χριστού, είναι υπεύθυνος να εξηγήσει το νόημα ολόκληρου του οράματος από την αρχή του. Ας παρακολουθήσουμε λοιπόν προσεκτικά τις πρόσθετες πληροφορίες που θα αποκαλυφθούν στα εδάφια που ακολουθούν.

**Δαν 8:17** *Έπειτα πλησίασε το μέρος όπου βρισκόμουν. και καθώς πλησίασε τρόμαξα, και έπεσα με τα μούτρα. Μου είπε: Πρόσεχε, γιε ανθρώπου, γιατί το όραμα αφορά έναν καιρό που θα είναι το τέλος.*

17α- Το όραμα των ουράνιων όντων θα προκαλεί πάντα αυτό το αποτέλεσμα στον άνθρωπο από σάρκα. Αλλά ας είμαστε προσεκτικοί όπως μας προσκαλεί να κάνουμε. Η σχετική ώρα λήξης θα ξεκινήσει στο τέλος ολόκληρου του οράματος.

**Δαν 8:18** *Καθώς μου μιλούσε, έμεινα άναυδος στο πρόσωπό μου. Με άγγιξε και με έκανε να σταθώ εκεί που ήμουν.*

18α- Σε αυτή την εμπειρία, ο Θεός υπογραμμίζει την κατάρρα της σάρκας που δεν ισοδυναμεί με την αγνότητα των ουράνιων σωμάτων των πιστών αγγέλων.

**Δαν 8:19** *Τότε μου είπε: Θα σε διδάξω τι θα συμβεί στο τέλος της οργής, γιατί υπάρχει καιρός καθορισμένος για το τέλος .*

19α- Το τέλος της οργής του Θεού θα έρθει, αλλά αυτή η οργή δικαιολογείται από τη χριστιανική ανυπακοή, κληρονομιά του ρωμαϊκού παπικού δόγματος. Η παύση αυτής της προφητευμένης θεϊκής οργής θα είναι επομένως μερική αφού θα σταματήσει πραγματικά μόνο μετά την πλήρη καταστροφή της ανθρωπότητας στην επιστροφή στη δόξα του Χριστού.

**Δαν 8:20** *Το κριάρι που είδες, που είχε κέρατα, είναι οι βασιλιάδες των Μήδων και των Περσών.*

20α- Είναι ζήτημα να δώσει ο Θεός σημεία αναφοράς στους εκλεκτούς του, ώστε να κατανοήσουν την αρχή της διαδοχής των συμβόλων που παρουσιάζονται. Οι Μήδοι και οι Πέρσες σηματοδοτούν το ιστορικό πλαίσιο της έναρξης της αποκάλυψης. Στο Dan.2 και 7 ήταν στη δεύτερη θέση.

**Δαν 8:21** *Ο τράγος είναι ο βασιλιάς της Ιαβάν, το μεγάλο κέρασ ανάμεσα στα μάτια του είναι ο πρώτος βασιλιάς.*

21α- Με τη σειρά της, η Ελλάδα είναι η δεύτερη διαδοχή. το τρίτο στο Dan.2 και 7.

21β- *Το μεγάλο κέρατο ανάμεσα στα μάτια του είναι ο πρώτος βασιλιάς*

Όπως είδαμε, αφορά τον μεγάλο Έλληνα κατακτητή, τον Μέγα Αλέξανδρο. Το μεγάλο κέρασ, εικόνα του προσβλητικού και πολεμικού χαρακτήρα του που ο βασιλιάς Δαρείος 3 έκανε λάθος να ταπεινώσει, γιατί του στοίχισε το βασίλειό του και τη ζωή του. Τοποθετώντας αυτό το κέρασ όχι στο μέτωπο αλλά ανάμεσα στα μάτια, το Πνεύμα δείχνει την ακόρεστη επιθυμία του για κατάκτηση που μόνο ο θάνατός του θα σταματήσει. Αλλά και τα μάτια είναι προφητική διόραση, και από τη γέννησή του, μια εξαιρετική μοίρα του έχει ανακοινωθεί από μια διορατική και πιστεύει στην προφητευμένη μοίρα του σε όλη του τη ζωή.

**Δαν 8:22** *Τα τέσσερα κέρατα που έχουν προκύψει για να αντικαταστήσουν αυτό το σπασμένο κέρασ είναι τέσσερα βασίλεια που θα προκύψουν από αυτό το έθνος, αλλά δεν θα είναι τόσο ισχυρά.*

22α- Βρίσκουμε τις τέσσερις ελληνικές δυναστείες που ιδρύθηκαν από τους τέσσερις στρατηγούς που διαδέχθηκαν τον Αλέξανδρο, ζωντανές ακόμα μετά από 20 χρόνια πολέμων μεταξύ των δέκα που ήταν στην αρχή.

**Δαν 8:23** *Στο τέλος της διακυβέρνησής τους, όταν οι αμαρτωλοί εξαντληθούν, θα εμφανιστεί ένας βασιλιάς που είναι αυθάδης και πονηρός.*

23α- Παρακάμπτοντας τους ενδιάμεσους χρόνους, ο άγγελος παραπέμπει στη χριστιανική εποχή της κυριαρχίας της παπικής Ρώμης. Κάνοντας αυτό, υποδεικνύει τον κύριο σκοπό της αποκάλυψης που δόθηκε. Αλλά αυτή η εξήγηση φέρνει μια άλλη διδασκαλία που εμφανίζεται στην πρώτη πρόταση αυτού του

στίχου: Στο τέλος της κυριαρχίας τους, όταν οι αμαρτωλοί θα αναλωθούν. Ποιοι είναι αυτοί οι καταναλωμένοι αμαρτωλοί που προηγούνται της εποχής του παπικού καθεστώτος; Αυτοί είναι οι επαναστάτες εθνικοί Εβραίοι που αρνήθηκαν τον Ιησού Χριστό ως Μεσσία και σωτήρα, ελευθερωτή, ναι, αλλά μόνο των αμαρτιών που διαπράχθηκαν και μόνο υπέρ εκείνων που αναγνωρίζει από την ποιότητα της πίστης τους. Στην πραγματικότητα καταναλώθηκαν το 70 από τα στρατεύματα της Ρώμης, αυτοί και η πόλη τους την Ιερουσαλήμ, και αυτό για δεύτερη φορά μετά την καταστροφή που προκλήθηκε υπό τον Ναβουχοδονόσορ το – 586. Με αυτή την ενέργεια, ο Θεός έδωσε απόδειξη ότι η αρχαία συμμαχία είχε λήξει από τότε ο θάνατος του Ιησού Χριστού όπου στην Ιερουσαλήμ το πέπλο του διαχωρισμού του ναού σκίστηκε στα δύο, από πάνω προς τα κάτω, δείχνοντας έτσι ότι η δράση προήλθε από τον ίδιο τον Θεό.

23β- *θα αναδειχθεί ένας αυθάδης και έντεχνος βασιλιάς*

Αυτή είναι η περιγραφή του Θεού για την παπασία που χαρακτηρίζεται σύμφωνα με τον Δαν.7:8 από την αλαζονεία της και εδώ από την αναίδεια της. Προσθέτει και είναι έντεχνος. Το τεχνητό συνίσταται στο να καλύπτουμε την αλήθεια και να παίρνουμε την εμφάνιση αυτού που δεν είμαστε. Το τέχνασμα χρησιμοποιείται για να εξαπατήσει κανείς τον διπλανό του, αυτό κάνουν οι διαδοχικοί παπάδες.

**Δαν 8:24** *Η δύναμή του θα αυξηθεί, αλλά όχι με τη δική του δύναμη. θα προκαλέσει απίστευτο όλεθρο, θα πετύχει στα επιχειρήματά του, θα καταστρέψει τους ισχυρούς και τους ανθρώπους των αγίων.*

24α- *Η δύναμή του θα αυξηθεί*

Πράγματι, που περιγράφεται στο Δαν.7:8 ως « μικρό κέρατο », ο στίχος 20 του αποδίδει « μια μεγαλύτερη εμφάνιση από τα άλλα ».

24β- *αλλά όχι με τη δική του δύναμη*

Και εδώ, η ιστορία επιβεβαιώνει ότι χωρίς την ένοπλη υποστήριξη των μοναρχών, το παπικό καθεστώς δεν θα μπορούσε να υπάρξει. Το πρώτο στήριγμα, αφού ήταν ο Κλόβις, ο βασιλιάς των Φράγκων της δυναστείας των Μεροβίγγων και μετά από αυτόν, της δυναστείας των Καρολίνγων και, τέλος, της δυναστείας των Καπετιανών, η υποστήριξη της γαλλικής μοναρχίας σπάνια έλειπε. Και θα δούμε ότι αυτή η υποστήριξη έχει ένα τίμημα. Αυτό θα γίνει ως παράδειγμα με τον αποκεφαλισμό του Γάλλου βασιλιά Λουδοβίκου 16, της βασίλισσας Μαρίας-Αντουανέτας, των μοναρχικών αυλικών και του Ρωμαιοκαθολικού κλήρου κυρίως υπεύθυνους, με τη γκιλοτίνα που εγκαταστάθηκε στη Γαλλία στην πρωτεύουσα και τις επαρχιακές πόλεις, από Γάλλους επαναστάτες μεταξύ 1793 και 1794; δύο εποχές «Τρόμμων» χαραγμένες με γράμματα αίματος στη μνήμη της ανθρωπότητας. Στην Αποκ.2:22 αυτή η θεία τιμωρία θα προφητευτεί με αυτά τα λόγια: Ιδού, θα ριζώ σε ένα κρεβάτι και θα στείλω μεγάλη θλίψη έχει όσοι διαπράττουν μοιχεία μαζί της, εκτός αν μετανοήσουν για τα έργα τους. Θα θανατώσω τα παιδιά της. και όλες οι εκκλησίες θα ξέρουν ότι είμαι αυτός που ερευνά τα μυαλά και τις καρδιές, και θα ανταμείψω την καθεμία σύμφωνα με τα έργα σας.

24c- *θα προκαλέσει απίστευτη καταστροφή*

Στη γη, κανείς δεν μπορεί να τους μετρήσει, αλλά στον ουρανό, ο Θεός γνωρίζει τον ακριβή αριθμό και την ώρα της τιμωρίας της τελευταίας κρίσης, θα

εξιλεωθούν όλοι, από τον πιο μικρό έως τον πιο τρομερό, από τους συντάκτες τους.

24δ- *θα πετύχει στα επιχειρήματά του*

Πώς θα μπορούσε να μην τα καταφέρει, όταν ο Θεός του έδωσε αυτόν τον ρόλο για να τιμωρήσει την αμαρτία που διέπραξε ο λαός του που διεκδικεί τη σωτηρία που κέρδισε ο Ιησούς Χριστός;

24ο- *θα καταστρέψει τους ισχυρούς και τους ανθρώπους των αγίων*

Παρουσιάζοντας τον εαυτό τους ως εκπρόσωπο του Θεού στη γη και απειλώντας τους με αφορισμό που θα έκλεινε την είσοδό τους στον παράδεισο, ο παπισμός αποκτά την υποταγή των μεγάλων και των μοναρχών της δυτικής γης, και ακόμη περισσότερο από τους μικρούς, πλούσιους ή φτωχούς, αλλά όλοι αδαείς, λόγω της απιστίας και της αδιαφορίας τους για τις θεϊκές αλήθειες.

Από την αρχή της εποχής της Μεταρρύθμισης που ξεκίνησε από τον Peter Valdo το 1170, το παπικό καθεστώς αντέδρασε με μανία υποκινώντας ενάντια στους πιστούς υπηρέτες του Θεού, τους μόνους αληθινούς αγίους πάντα ειρηνικούς και ειρηνικούς, τις δολοφονικές καθολικές ενώσεις που υποστηρίζονταν από τα δικαστήρια των εξέταση της ψευδούς αγιότητάς του. Οι κουκουλοφόροι δικαστές που διέταξαν έτσι τρομερά βασανιστήρια στους αγίους και σε άλλους, όλοι κατηγορούμενοι για αίρεση κατά του Θεού και της Ρώμης, θα πρέπει όλοι να λογοδοτήσουν για τις αξιώσεις τους ενώπιον του αληθινού Θεού την ώρα της δίκαιης προφητευθείσας τελικής κρίσης στο Dan.7. 9 και Αποκ. 20:9 έως 15.

**Δαν 8:25** *Λόγω της ευημερίας του και της επιτυχίας των μηχανισμών του, θα έχει αλαζονεία στην καρδιά του, και θα καταστρέψει πολλούς που ζούσαν ειρηνικά, και θα εξυψωθεί ενάντια στον αρχηγό των ηγεμόνων. αλλά θα σπάσει, χωρίς την προσπάθεια κανενός χεριού.*

25α- *Λόγω της ευημερίας του και της επιτυχίας των τεχνασμάτων του*

Αυτή η ευημερία υποδηλώνει τον πλουτισμό του που ο στίχος συνδέει με τα κόλπα του. Πρέπει, στην πραγματικότητα, να χρησιμοποιούμε *τέχνασμα*, όταν είμαστε μικροί και αδύναμοι για να αποκτήσουμε τους πλούσιους, τα χρήματα και τα πλούτη όλων των ειδών που απαριθμούν τα εδάφια Αποκ. 18:12 και 13.

25β- *θα έχει αλαζονεία στην καρδιά του*

Αυτό, παρά το μάθημα που έδωσε η εμπειρία του βασιλιά Ναβουχοδονόσορα στο Δαν.4 και εκείνο, πιο τραγικό, του εγγονού του Βαλτάσαρ στο Δαν.5.

25γ- *θα καταστρέψει πολλούς άντρες που ζούσαν ειρηνικά*

Ο ειρηνικός χαρακτήρας είναι καρπός του αληθινού Χριστιανισμού, αλλά μόνο μέχρι το 1843. Διότι πριν από αυτή την ημερομηνία, και κυρίως, μέχρι το τέλος της Γαλλικής Επανάστασης, στο τέλος των 1260 χρόνων της παπικής βασιλείας προφήτευσε στο Δαν.7:25, ψεύτικη πίστη χαρακτηρίζεται από ωμότητα που επιτίθεται ή ανταποκρίνεται στη βαρβαρότητα. Μόνο σε αυτούς τους καιρούς η ευγένεια και η ειρήνη κάνουν τη διαφορά. Οι κανόνες που έθεσε ο Ιησούς δεν έχουν αλλάξει από τους αποστολικούς χρόνους, ο εκλεκτός είναι ένα πρόβατο που δέχεται να θυσιαστεί, ποτέ ένας χασάπης.

25δ- *και θα ξεσηκωθεί εναντίον του αρχηγού των αρχηγών*



Με αυτή την ακρίβεια, η αμφιβολία δεν επιτρέπεται πλέον. Ο ηγέτης , που αναφέρεται στους στίχους 11 και 12, είναι πράγματι ο Ιησούς Χριστός, ο Βασιλιάς των βασιλιάδων και Κύριος των κυρίων που εμφανίζεται στη δόξα της επιστροφής του στην Αποκ. 19:16. Και ήταν από αυτόν που αφαιρέθηκε η νόμιμη αιώνια ιεροσύνη από τη ρωμαϊκή παπούρα.

**Δαν 8:26** Και το όραμα της βραδιάς και του πρωινού για το οποίο γίνεται λόγος είναι αληθινό. Από την πλευρά σας, κρατήστε αυτό το όραμα μυστικό, γιατί σχετίζεται με μακρινές εποχές.

26α- Και το εν λόγω όραμα των απογευμάτων και των πρωινών είναι αληθινό

Ο άγγελος βεβαιώνει τη θεϊκή προέλευση της προφητείας του «2300 εσπέρας-πρωί» του στίχου 14. Εφιστά λοιπόν την προσοχή, τέλος, σε αυτό το αίνιγμα που πρέπει να φωτιστεί και να κατανοηθεί από τους εκλεκτούς αγίους του Ιησού Χριστού όταν έρθει η ώρα έφτασε για να το κάνει.

26β- Από την πλευρά σας, κρατήστε αυτό το όραμα μυστικό, γιατί σχετίζεται με μακρινούς καιρούς

Πράγματι, από την εποχή του Δανιήλ και τη δική μας, έχουν περάσει περίπου 26 αιώνες. Και έτσι βρισκόμαστε στον **καιρό του τέλους** όπου αυτό το μυστήριο πρέπει να φωτιστεί. το πράγμα θα γίνει, αλλά όχι πριν από τη μελέτη του Dan.9 που θα παρέχει το ουσιαστικό κλειδί για την πραγματοποίηση των προτεινόμενων υπολογισμών.

**Δαν 8:27** Εγώ, ο Δανιήλ, ήμουν πολλές μέρες μαραζωμένος και άρρωστος. τότε σηκώθηκα και ασχολήθηκα με τις υποθέσεις του βασιλιά. Έμεινα έκπληκτος με το όραμα και κανείς δεν το γνώριζε.

27α- Αυτή η λεπτομέρεια που αφορά την υγεία του Daniel δεν είναι τίποτα προσωπικό. Μεταφράζει για εμάς την εξαιρετική σημασία της λήψης πληροφοριών από τον Θεό σχετικά με τα προφητευμένα 2300 βράδια-πρωινά. γιατί ακριβώς όπως η αρρώστια μπορεί να οδηγήσει στο θάνατο, η άγνοια του αίνιγματος θα καταδικάσει τους τελευταίους Χριστιανούς που θα ζήσουν στον **καιρό του τέλους σε αιώνιο πνευματικό θάνατο** .

## **Δανιήλ 9**

**Δαν 9:1** Τον πρώτο χρόνο του Δαρείου, του γιου του Ασσουήρου, από το γένος των Μήδων, που έγινε βασιλιάς του βασιλείου των Χαλδαιών,

1α- Σύμφωνα με τη μαρτυρία αυτόπτη μάρτυρα του Δανιήλ, επομένως αναμφισβήτητη, μαθαίνουμε ότι ο βασιλιάς Δαρείος του Δαν.5:30 είναι ο γιος του Ασσουήρου, από τη φυλή των Μήδων. ο Πέρσης βασιλιάς Κύρος 2 επομένως δεν τον έχει αντικαταστήσει ακόμη. Το πρώτο έτος της βασιλείας του ήταν εκείνο κατά το οποίο κατέκτησε τη Βαβυλώνα, παίρνοντας την έτσι από τους Χαλδαίους.

**Δαν 9:2** *το πρώτο έτος της βασιλείας του, εγώ, ο Δανιήλ, είδα από τα βιβλία ότι επρόκειτο να περάσουν εβδομήντα χρόνια για τα ερείπια της Ιερουσαλήμ, σύμφωνα με τον αριθμό των ετών για τα οποία ο Κύριος είχε μιλήσει στον Ιερεμία, τον προφήτη.*

2α- Ο Δανιήλ αναφέρεται στα προφητικά γραπτά του Ιερεμία, του προφήτη. Μας δίνει ένα όμορφο παράδειγμα πίστης και εμπιστοσύνης που ενώνει τους δούλους του Θεού κάτω από το βλέμμα του. Επιβεβαιώνει έτσι αυτά τα λόγια του 1 Κορ. 14:32: *Τα πνεύματα των προφητών υποτάσσονται στους προφήτες*. Ο Δανιήλ έζησε στη Βαβυλώνα για πολλά από τα 70 χρόνια που προφήτευσαν για την εκτόπιση του εβραϊκού λαού. Τον ενδιαφέρει και το θέμα της επιστροφής του στο Ισραήλ που, σύμφωνα με τον ίδιο, θα έπρεπε να είναι αρκετά κοντά. Για να λάβει απαντήσεις από τον Θεό απευθύνει μια υπέροχη προσευχή που θα μελετήσουμε.

### **Το πρότυπο προσευχής της πίστης ενός αγίου**

**Το πρώτο μάθημα αυτού του κεφαλαίου 9 του Δανιήλ είναι να κατανοήσουμε γιατί ο Θεός ήθελε να εμφανίζεται σε αυτό το μέρος του βιβλίου του Δανιήλ.**

Στο Δαν.8:23, μέσω της προφητικής ανακοίνωσης των *αμαρτωλών*, λάβαμε επιβεβαίωση ότι οι Εβραίοι του έθνους Ισραήλ καταδικάστηκαν και καταστράφηκαν ξανά από φωτιά από τους Ρωμαίους το 70, εξαιτίας όλων των πραγμάτων που ο Δανιήλ πηγαίνει να ομολογήσει στο προσευχή. Τώρα ποιος ήταν αυτός ο Ισραήλ που παρουσιάστηκε στην πρώτη συμμαχία με τον ζωντανό Θεό από τον Αβραάμ έως τους 12 αποστόλους και μαθητές του Ιησού Χριστού, καθώς ο ίδιος ήταν Εβραίος; Μόνο ένα δείγμα όλης της ανθρωπότητας, γιατί από τον Αδάμ οι άντρες είναι ίδιοι εκτός από το χρώμα του δέρματός τους που κυμαίνεται από πολύ ανοιχτό έως πολύ σκούρο. Όποια όμως και αν είναι η φυλή τους, η εθνικότητα τους, τα πράγματα που μεταδίδονται γενετικά από πατέρα και μητέρα σε γιους και κόρες, η ψυχική τους συμπεριφορά είναι πανομοιότυπη. Σύμφωνα με την αρχή της απογύμνωσης των φύλλων της μαργαρίτας, «Σ' αγαπώ, λίγο, πολύ, με πάθος, τρελά, καθόλου», οι άντρες αναπαράγουν αυτή τη γκάμα συναισθημάτων προς τον ζωντανό Θεό, δημιουργό όλων των πραγμάτων, όταν το ανακαλύπτει. ύπαρξη. Επίσης, ο μεγάλος Κριτής βλέπει ανάμεσα σε εκείνους που ισχυρίζονται ότι είναι από αυτόν, πιστούς ανθρώπους που τον αγαπούν και τον υπακούουν, άλλους που ισχυρίζονται ότι τον αγαπούν, αλλά δεν τον υπακούουν, άλλους που ζουν τη θρησκεία τους με αδιαφορία, άλλους που τη ζουν με σκληρή και οξεία καρδιά που τους κάνει φανατικούς και στο άκρο, δεν αντέχουν τις αντιφάσεις και ακόμη λιγότερο τις μομφές και υποστηρίζουν τη δολοφονία του αφόρητου αντιπάλου. Αυτές οι συμπεριφορές εντοπίστηκαν μεταξύ των Εβραίων, όπως εξακολουθούν να συναντώνται μεταξύ των ανδρών σε όλο τον πλανήτη Γη και σε όλες τις θρησκείες που, ωστόσο, δεν είναι ίσες.

Η προσευχή του Δανιήλ έρχεται να σε αμφισβητήσει, σε ποια από αυτές τις συμπεριφορές αναγνωρίζεις τον εαυτό σου; Εάν δεν είναι εκείνου που αγαπά τον Θεό και τον υπακούει ως μαρτυρία της πιστότητάς του, αμφισβητήστε την

αντίληψή σας για την πίστη. μετανοήστε και δώστε στον Θεό έναν ειλικρινή και πραγματικό καρπό μετανοίας όπως θα κάνει ο Δανιήλ.

**Ο δεύτερος λόγος για την παρουσία αυτής της προσευχής σε αυτό το κεφάλαιο 9 είναι ότι η αιτία της τελευταίας καταστροφής του Ισραήλ, το έτος 70 από τους Ρωμαίους, αντιμετωπίζεται και αναπτύσσεται εκεί: η πρώτη έλευση του Μεσσία στη γη των ανθρώπων . Και αφού απέρριψαν αυτόν τον Μεσσία του οποίου τα μόνα ελαττώματα ήταν η τελειότητα των έργων του που τους καταδίκασε, οι θρησκευτικοί ηγέτες ξεσήκωσαν τον λαό εναντίον του, με συκοφαντικές κατηγορίες που όλες διαλύθηκαν και αντικρούονταν από τα γεγονότα. Έτσι στήριξαν την τελική τους κατηγορία σε μια θείκη αλήθεια, κατηγορώντας τον, έναν άνθρωπο, ότι ισχυρίζεται ότι είναι ο Υιός του Θεού. Οι ψυχές αυτών των θρησκευτικών ηγετών ήταν μαύρες σαν το κάρβουνο μιας φλεγόμενης εστίας που θα τους καταβροχθίσει την ώρα του δίκαιου θυμού. Αλλά το μεγαλύτερο λάθος των Εβραίων δεν ήταν ότι τον σκότωσαν, αλλά που δεν τον αναγνώρισαν μετά τη θεία ανάστασή του. Αντιμέτωποι με τα θαύματα και τα καλά έργα που έκαναν οι δώδεκα απόστολοί του, σκληρύνθηκαν όπως ο Φαραώ στην εποχή του και μαρτύρησαν γι' αυτό σκοτώνοντας τον πιστό διάκονο Στέφανο τον οποίο λιθοβολήθηκαν χωρίς να καταφύγουν αυτή τη φορά στους Ρωμαίους.**

**Ο τρίτος λόγος για αυτήν την προσευχή είναι ότι παίρνει το ρόλο μιας τελευταίας θλιβερής παρατήρησης στο τέλος μιας μακρόχρονης εμπειρίας σε σχέση με τον Θεό . μια μαρτυρία, ένα είδος διαθήκης που άφησε η εβραϊκή συμμαχία στην υπόλοιπη ανθρωπότητα. Διότι σε αυτήν την εκτόπιση στη Βαβυλώνα παύει η διαδήλωση που είχε ετοιμάσει ο Θεός. Είναι αλήθεια ότι οι Εβραίοι θα επιστρέψουν στο εθνικό τους έδαφος και ότι για κάποιο διάστημα ο Θεός θα τιμάται και θα υπακούεται, αλλά η πίστη γρήγορα θα εξαφανιστεί, σε σημείο που η επιβίωσή τους μπορεί να δικαιολογηθεί μόνο για την τελευταία δοκιμασία της πίστης τους με βάση την πρώτη ερχομός του Μεσσία, γιατί πρέπει να είναι, γιος του Ισραήλ, Εβραίος ανάμεσα στους Ιουδαίους.**

**Ο τέταρτος λόγος αυτής της προσευχής βασίζεται στο γεγονός ότι τα ελαττώματα που δηλώθηκαν και ομολογήθηκαν όλα έχουν ολοκληρωθεί και ανανεωθεί από τους Χριστιανούς στην εποχή τους, από την εγκατάλειψη του Σαββάτου στις 7 Μαρτίου 321 μέχρι την εποχή μας . Το τελευταίο επίσημο ίδρυμα που ευλογήθηκε από το 1873 και μεμονωμένα από το 1844 δεν έχει ξεφύγει από την κατάρα του χρόνου, αφού ο Ιησούς το έβγαλε εμετό το 1994. Η μελέτη των τελευταίων κεφαλαίων του Δανιήλ και του βιβλίου Αποκάλυψη θα εξηγήσει αυτές τις ημερομηνίες και τα τελευταία μυστήρια.**

Τώρα ας ακούσουμε προσεκτικά τον Ντάνιελ να μιλά στον Παντοδύναμο Θεό.

***Δαν 9:3** Έστρεψα το πρόσωπό μου προς τον Κύριο τον Θεό, για να στραφώ στην προσευχή και στη δέηση, στη νηστεία, και να πάρω σάκο και στάχτη.*

3α- Ο Δανιήλ είναι πλέον γέρος, αλλά η πίστη του δεν εξασθενεί και η σύνδεσή του με τον Θεό διατηρείται, τρέφεται και διατηρείται. Στην περίπτωση του, η καρδιά του είναι βαθιά ειλικρινής, η νηστεία, ο σάκος και η στάχτη έχουν

πραγματικό νόημα. Αυτές οι πρακτικές δείχνουν τη δύναμη της επιθυμίας κάποιου να τον ακούσει και να του χορηγήσει ο Θεός. Η νηστεία δείχνει την υπεροχή που δίνεται στην ανταπόκριση του Θεού σε σύγκριση με τις απολαύσεις του φαγητού. Σε αυτή την προσέγγιση υπάρχει η ιδέα να πεις στον Θεό ότι δεν θέλω πλέον να ζω χωρίς την απάντησή σου, χωρίς να φτάσω στο σημείο να αυτοκτονήσω.

**Δαν 9:4** Προσευχήθηκα στον Κύριο τον Θεό μου και του εξομολογήθηκα: Κύριε, μέγας και φοβερός Θεός, που τηρείς τη διαθήκη σου και ελεεί αυτούς που σε αγαπούν και τηρούν τις εντολές σου.

4α- Κύριε, μέγας και φοβερός Θεός

Ο Ισραήλ είναι εξόριστος στη Βαβυλώνα και έχει πληρώσει για να μάθει ότι ο Θεός είναι μεγάλος και φοβερός.

4β- εσείς που τηρείτε τη διαθήκη σας και ελεήσατε αυτούς που σας αγαπούν και τηρούν τις εντολές σας!

Ο Δανιήλ δείχνει ότι γνωρίζει τον Θεό αφού αντλεί τα επιχειρήματά του από το κείμενο της δεύτερης από τις δέκα εντολές του Θεού, τις οποίες οι δύστυχοι Καθολικοί δεν γνωρίζουν στους αιώνες του σκότους, επειδή κυριαρχικά, ο παπισμός πήρε την πρωτοβουλία να το αφαιρέσει από εκδοχή των δέκα εντολών, επειδή προστέθηκε μια εντολή επικεντρωμένη στη σάρκα για να διατηρηθεί ο αριθμός στο δέκα. ένα ωραίο παράδειγμα αναίδειας και εξαπάτησης που καταγγέλθηκε στο προηγούμενο κεφάλαιο.

**Δαν 9:5** Αμαρτήσαμε, κάναμε ανομία, ήμασταν πονηροί και επαναστάτες, απομακρυνθήκαμε από τις εντολές και τις κρίσεις σου.

5α- Δεν θα μπορούσαμε να είμαστε πιο αληθινοί και πιο ξεκάθαροι γιατί αυτά είναι τα λάθη που οδήγησαν τον Ισραήλ στην απέλαση, εκτός από το ότι ο Δανιήλ και τρεις από τους συντρόφους του δεν ήταν ένοχοι αυτού του είδους. αυτό δεν τον εμποδίζει να ενστερνιστεί την υπόθεση του λαού του, ενώ κουβαλά μαζί του το βάρος της ενοχής του.

Τότε είναι που πρέπει το 2021 να συνειδητοποιήσουμε ότι και εμείς, οι Χριστιανοί, υπηρετούμε αυτόν τον ίδιο Θεό που δεν αλλάζει σύμφωνα με τη δήλωσή του στο Μαλ.3:6: *Γιατί εγώ είμαι ο Κύριος, δεν αλλάζω. και εσείς, παιδιά του Ιακώβ, δεν έχετε καταναλωθεί*. Θα ήταν σκόπιμο να πούμε «δεν έχει καταναλωθεί ακόμη». Επειδή από τη στιγμή που ο Μαλαχίας έγραψε αυτά τα λόγια, εμφανίστηκε ο Χριστός, τα παιδιά του Ιακώβ τον απέρριψαν και τον σκότωσαν, και σύμφωνα με τον λόγο που προφητεύτηκε στο Δαν.8:23, κατέληξαν να καταναλωθούν το 70 από τους Ρωμαίους. Και αν ο Θεός δεν αλλάζει, αυτό σημαίνει ότι οι άπιστοι χριστιανοί που παραβιάζουν τις εντολές του, πρώτα απ' όλα, το αγιασμένο Σάββατο, θα χτυπηθούν ακόμη πιο δυνατά από τους Εβραίους και τους εθνικούς Εβραίους στην εποχή τους.

**Δαν 9:6** Δεν ακούσαμε τους δούλους σου τους προφήτες, που μίλησαν στο όνομά σου στους βασιλιάδες μας, στους άρχοντές μας, στους πατέρες μας και σε όλο τον λαό της γης.

6α- Είναι αλήθεια, οι Εβραίοι είναι ένοχοι για αυτά τα πράγματα, αλλά τι μπορούμε να πούμε για τους Χριστιανούς που, ακόμη και στον τελευταίο θεσμό που ιδρύθηκε από αυτόν, είναι ένοχοι για τις ίδιες πράξεις;

**Δαν 9:7** Δίκη σου, Κύριε, η δικαιοσύνη, και η ντροπή μας είναι αυτή την ημέρα, στους άντρες του Ιούδα και στους κατοίκους της Ιερουσαλήμ και σε όλο τον Ισραήλ, και σε αυτούς που είναι κοντά και σε αυτούς που είναι μακριά, σε όλες τις χώρες που τους κινήγησες εξαιτίας της απιστίας για την οποία ήταν ένοχοι απέναντί σου.

7α- Η τιμωρία του Ισραήλ ήταν τρομερή, υπήρξαν πολλοί θάνατοι και μόνο οι επιζώντες είχαν την ευκαιρία να εκτοπιστούν στη Βαβυλώνα και από εκεί διασκορπίστηκαν σε όλες τις χώρες της Χαλδαϊκής αυτοκρατορίας και της Περσικής αυτοκρατορίας που τον διαδέχτηκε. Το εβραϊκό έθνος έχει διαλυθεί σε ξένες χώρες και όμως, σύμφωνα με την υπόσχεσή του, ο Θεός σύντομα θα επανενώσει τους Εβραίους στο εθνικό τους έδαφος, στη γη των πατέρων τους. Τι δύναμη και δύναμη έχει αυτός ο ζωντανός Θεός! Στην προσευχή του, ο Δανιήλ εκφράζει όλη τη μετάνοια που πρέπει να επιδείξουν αυτοί οι άνθρωποι πριν επιστρέψουν στην αγία γη τους, αλλά μόνο όταν ο Θεός είναι στο πλευρό τους.

Ο Δανιήλ ομολογεί την εβραϊκή απιστία τιμωρείται από τον Θεό, αλλά τότε ποια τιμωρία για τους Χριστιανούς που κάνουν το ίδιο; απέλαση ή θάνατος;

**Δαν 9:8** Κύριε, ντροπή του προσώπου μας, στους βασιλιάδες μας, στους άρχοντές μας και στους πατέρες μας, επειδή αμαρτήσαμε εναντίον σου.

8α- Αναφέρεται η τρομερή λέξη, η λέξη «αμαρτία». Ποιος μπορεί να βάλει τέλος στην αμαρτία που προκαλεί τόσο μεγάλα βάσανα; Αυτό το κεφάλαιο θα δώσει την απάντηση. Ένα μάθημα που αξίζει να μάθουμε και να θυμόμαστε: το Ισραήλ υπέστη τις συνέπειες των επιλογών και των συμπεριφορών των βασιλιάδων, των ηγετών και των πατέρων που το κυβέρνησαν. Εδώ λοιπόν είναι ένα παράδειγμα όπου η ανυπακοή σε διεφθαρμένους ηγέτες μπορεί να ενθαρρυνθεί για να παραμείνει στην ευλογία του Θεού. Αυτή είναι η επιλογή που έκαναν ο Daniel και οι τρεις σύντροφοί του και είναι ευλογημένοι για αυτό.

**Δαν 9:9** Με τον Κύριο τον Θεό μας έλεος και συγχώρεση, γιατί ήμασταν ανυπάκουοι σε αυτόν.

10α- Σε μια κατάσταση αμαρτίας, μένει μόνο μία ελπίδα. βασιστείτε στον καλό, φιλεύσπλαχνο Θεό, ώστε να του δώσει τη συγχώρεση. Η διαδικασία είναι αέναη, ο Εβραίος της παλιάς συμμαχίας και ο χριστιανός της νέας έχουν την ίδια ανάγκη για συγχώρεση. Και εδώ ο Θεός ετοιμάζει μια απάντηση για την οποία θα πρέπει να πληρώσει ακριβά.

**Δαν 9:10** Δεν υπακούσαμε στη φωνή του Κυρίου του Θεού μας, για να ακολουθήσουμε τους νόμους του που μας έβαλε με τους δούλους του, τους προφήτες.

10α- Αυτό ισχύει και για τους Χριστιανούς το έτος 2021.

**Δαν 9:11** Όλος ο Ισραήλ παραβίασε τον νόμο σου και απομακρύνθηκε από το να ακούσει τη φωνή σου. Τότε ξεχύθηκαν πάνω μας κατάρες και επικρίσεις, που είναι γραμμένα στο νόμο του Μωυσή, του δούλου του Θεού, επειδή αμαρτήσαμε εναντίον του Θεού.

11α- Στο νόμο του Μωυσή, ο Θεός πράγματι προειδοποίησε τον Ισραήλ ενάντια στην ανυπακοή. Αλλά μετά από αυτόν, ο προφήτης Ιεζεκιήλ, σύγχρονος του Δανιήλ, εκτοπίστηκε 13 χρόνια μετά τον Δανιήλ, δηλαδή 5 χρόνια αφότου ο βασιλιάς Ιωαχίν, αδελφός του Ιωακείμ, τον οποίο διαδέχθηκε, βρέθηκε αιχμάλωτος στον ποταμό Χεμπάρ που βρίσκεται μεταξύ του Τίγρη και του Ευφράτης. Εκεί τον ενέπνευσε ο Θεός και τον έκανε να γράψει μηνύματα που



βρίσκουμε σήμερα στη Βίβλο μας. Και είναι στο Εζέ.26 που βρίσκουμε μια διαδοχή τιμωριών των οποίων το μοντέλο εφαρμόζεται πνευματικά αλλά όχι μόνο, στις επτά σάλπιγγες της Αποκάλυψης στην Αποκ. 8 και 9. Αυτή η εκπληκτική ομοιότητα επιβεβαιώνει ότι ο Θεός δεν αλλάζει πραγματικά. Οι αμαρτίες τιμωρούνται στη νέα διαθήκη όπως ήταν στην παλιά.

**Δαν 9:12** *Εκπλήρωσε τα λόγια που είπε εναντίον μας και εναντίον των ηγεμόνων μας που μας κυβέρνησαν, και έφερε πάνω μας μια μεγάλη συμφορά, που δεν έχει συμβεί ποτέ κάτω από όλο τον ουρανό.*

12α- Ο Θεός δεν έχει αποδυναμωθεί, εκπληρώνει τις ανακοινώσεις του για να ευλογήσει ή να καταραστεί με την ίδια προσοχή, και η « συμφορά » που έπληξε τον λαό του Δανιήλ έχει σκοπό να προειδοποιήσει τα έθνη που μαθαίνουν αυτά τα πράγματα. Τι βλέπουμε όμως; Παρά τη μαρτυρία που είναι γραμμένη στη Βίβλο, αυτό το μάθημα παραμένει αγνοημένο ακόμη και από εκείνους που το διαβάζουν. Θυμηθείτε αυτό το μήνυμα: ο Θεός προετοιμάζει για τους Ιουδαίους και μετά από αυτούς, για τους Χριστιανούς, δύο άλλες μεγάλες συμφορές που θα αποκαλυφθούν στο υπόλοιπο βιβλίο του Δανιήλ.

**Δαν 9:13** *Όπως είναι γραμμένο στο νόμο του Μωυσή, όλη αυτή η συμφορά ήρθε πάνω μας, και δεν προσευχηθήκαμε στον Κύριο τον Θεό μας, ούτε απομακρυνθήκαμε από τις ανομίες μας, ούτε προσέξαμε την αλήθεια σου.*

13α- Η περιφρόνηση για τα πράγματα που είχε γράψει ο Θεός στη Βίβλο είναι επίσης αέναη, το 2021 οι Χριστιανοί είναι επίσης ένοχοι για αυτό το σφάλμα και πιστεύουν ότι ο Θεός δεν πρόκειται να τους αντικρούσει. Ούτε απομακρύνονται από τις ανομίες τους και δεν είναι πιο προσεκτικοί στη βιβλική αλήθεια, αλλά τόσο σημαντικά για την εποχή μας του τέλους, η προφητική αλήθεια της αποκαλύπτεται έντονα και κατανοητά, αφού τα κλειδιά της κατανόησης βρίσκονται ακόμη και στην ίδια τη Βίβλο.

**Δαν 9:14** *Ο Κύριος πρόσεχε αυτή τη συμφορά, και την έφερε επάνω μας, γιατί ο Κύριος ο Θεός μας είναι δίκαιος σε όλα όσα έχει κάνει, αλλά εμείς δεν υπακούσαμε στη φωνή του.*

14α- Τι άλλο να πω; Οντως! Αλλά να ξέρετε καλά ότι μια πολύ μεγαλύτερη συμφορά έχει ετοιμάσει ο Θεός για τη σημερινή ανθρωπότητα και για την ίδια αιτία. Θα έρθει, μεταξύ 2021 και 2030, με τη μορφή ενός πυρηνικού πολέμου του οποίου η θεϊκή αποστολή είναι να σκοτώσει το ένα τρίτο των ανθρώπων σύμφωνα με την Αποκ. 9:15.

**Δαν 9:15** *Και τώρα, Κύριε Θεέ μας, που έβγαλες τον λαό σου από τη γη της Αιγύπτου με το δυνατό σου χέρι, και έκανες το όνομά σου όπως είναι σήμερα, αμαρτήσαμε, διαπράξαμε ανομία.*

15α- Ο Δανιήλ μας υπενθυμίζει γιατί η απιστία είναι καταδικαστέα από τον Θεό. Στη γη, η ύπαρξη του εβραϊκού λαού μαρτυρεί αυτό το εξαιρετικό γεγονός που οφείλεται σε μια υπερφυσική δύναμη, την έξοδο από την Αίγυπτο του εβραϊκού λαού. Όλη η ιστορία τους βασίζεται σε αυτό το θαυμαστό γεγονός. Δεν έχουμε την ευκαιρία να γίνουμε μάρτυρες αυτής της φυγής, αλλά κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί ότι οι απόγονοι αυτής της εμπειρίας είναι ακόμα και σήμερα ανάμεσά μας. Και για να εκμεταλλευτεί καλύτερα αυτή την ύπαρξη, ο Θεός παρέδωσε αυτούς τους ανθρώπους στο ναζιστικό μίσος κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Η προσοχή της ανθρωπότητας στράφηκε έτσι στους

επιζώντες που το 1948 πέτυχαν την επανεγκατάστασή τους στο έδαφος της αρχαίας πατρίδας τους που χάθηκαν από το 70. Ο Θεός άφησε να πέσουν στα κεφάλια τους μόνο τα λόγια των πατέρων τους που είχαν πει στον Ρωμαίο κυβερνήτη Πόντιο Πιλάτο για τον Ιησού , για να πετύχω τον θάνατό του, παραθέτω «να πέσει το αίμα του πάνω μας και στα παιδιά μας». Ο Θεός τους απάντησε κατά γράμμα. Αλλά οι Χριστιανοί όλων των δογμάτων έχουν αγνόησει επαίσχυντα αυτό το θείο μάθημα, και μπορούμε να καταλάβουμε γιατί, αφού όλοι μοιράζονται την κατάρα τους. Οι Εβραίοι αρνήθηκαν τον Μεσσία, αλλά οι Χριστιανοί περιφρονούσαν τους νόμους του. Επομένως, η καταδίκη και των δύο από τον Θεό είναι απολύτως δικαιολογημένη.

***Δαν 9:16*** Κύριε, σύμφωνα με το μεγάλο σου έλεος, άφησε την οργή σου και την οργή σου να απομακρυνθεί από την πόλη σου την Ιερουσαλήμ, από το άγιο βουνό σου. γιατί εξαιτίας των αμαρτιών μας και των ανομιών των πατέρων μας, η Ιερουσαλήμ και ο λαός σου είναι όνειδος για όλους όσους βρίσκονται γύρω μας.

16α- Ο Δανιήλ αναλαμβάνει εδώ ένα επιχείρημα που είχε παρουσιάσει ο Μωυσής στον Θεό: τι θα πουν οι άνθρωποι που θα παρακολουθήσουν την τιμωρία του λαού του; Ο Θεός γνωρίζει το πρόβλημα αφού ο ίδιος δηλώνει για τους Ιουδαίους, μέσω του στόματος του Παύλου στη Ρωμ.2:24: *Διότι το όνομα του Θεού βλασφημείται μεταξύ των εθνών εξαιτίας σας, όπως είναι γραμμένο* . Αναφέρεται στο κείμενο του Ιεζ.16:27: *Και, ιδού, άπλωσα το χέρι μου εναντίον σου, μείωσα τη μερίδα που σου ανέθεσα, σε παρέδωσα στο θέλημα των εχθρών σου, των θυγατέρων του Φιλισταίοι, που ντράπηκαν για την εγκληματική σας συμπεριφορά* . Με τη συμπόνια του, ο Δανιήλ έχει ακόμα πολλά να μάθει για την κρίση του Θεού στην πόλη του την Ιερουσαλήμ. Αλλά όταν λέει « η Ιερουσαλήμ και ο λαός σου είναι όνειδος για όλους τους γύρω μας » δεν κάνει λάθος, γιατί αν η τιμωρία του Ισραήλ είχε δημιουργήσει στους ειδωλολάτρες έναν σωτήριο φόβο και μια επιθυμία να υπηρετήσουν αυτόν τον αληθινό Θεό, η τιμωρία θα είχε είχε πραγματικό ενδιαφέρον. αλλά αυτή η θλιβερή εμπειρία απέφερε λίγους καρπούς, όχι ασήμαντους, αφού της οφείλουμε τη μεταστροφή του βασιλιά Ναβουχοδονόσορα και του βασιλιά Δαρείου του Μήδου.

***Δαν 9:17*** Τώρα λοιπόν, Θεέ μας, εισάκουσε την προσευχή και τη δέηση του δούλου σου, και για χάρη του Κυρίου άφησέ το πρόσωπό σου να λάμψει πάνω στο έρημο αγιαστήριό σου.

17α- Αυτό που ζητά ο Δανιήλ θα εκπληρωθεί, αλλά όχι επειδή ο Θεός τον αγαπά, αλλά απλώς επειδή αυτή η επιστροφή στο Ισραήλ και η ανοικοδόμηση του ναού είναι στο έργο του. Ωστόσο, ο Δανιήλ αγνοεί ότι ο ναός, που στην πραγματικότητα θα ανοικοδομηθεί, θα καταστραφεί ξανά το 70 από τους Ρωμαίους. Αυτός είναι ο λόγος που οι πληροφορίες που θα λάβει σε αυτό το κεφάλαιο 9 θα τον θεραπεύσουν από την ίδια την εβραϊκή σημασία που εξακολουθεί να δίνει στον πέτρινο ναό που χτίστηκε στην Ιερουσαλήμ. ο ναός της σάρκας του Χριστού θα τον καταστήσει σύντομα μάταιο και γι' αυτό θα καταστραφεί ξανά το 70 από τα ρωμαϊκά στρατεύματα.

***Δαν 9:18*** Θεέ μου, άκου και άκου! Ανοίξτε τα μάτια σας και κοιτάξτε τα ερείπιά μας, κοιτάξτε την πόλη στην οποία επικαλείται το όνομά σας! Διότι δεν είναι λόγος της δικαιοσύνης μας που σας παρουσιάζουμε τις ικεσίες μας, αλλά για τα μεγάλα ελέη σας.

18α- Είναι αλήθεια ότι ο Θεός είχε επιλέξει την Ιερουσαλήμ για να την κάνει τον τόπο που αγιάζεται από την ένδοξη παρουσία του. Αλλά ο τόπος είναι ιερός μόνο όταν ο Θεός στέκεται εκεί, και από το έτος – 586, αυτό δεν ίσχυε πια. Και, αντίθετα, τα ερείπια της Ιερουσαλήμ και του ναού της μαρτυρούσαν την αμεροληψία της δικαιοσύνης του. Αυτό το μάθημα ήταν απαραίτητο για να δουν οι άνθρωποι τον αληθινό Θεό ως ένα ζωντανό ον που βλέπει, κρίνει και αντιδρά σε αντίθεση με τις ειδωλολατρικές ειδωλολατρικές θεότητες που σχετίζονται μόνο με τους κακούς αγγέλους του στρατοπέδου του διαβόλου. Ο πιστός άνθρωπος υπηρετεί τον Θεό αλλά ο άπιστος χρησιμοποιεί τον Θεό για να δώσει στον εαυτό του θρησκευτική νομιμότητα απέναντι στους γύρω του. Η *συμπόνια* του Θεού στην οποία επικαλείται ο Δανιήλ είναι πραγματική και σύντομα θα δώσει την πιο όμορφη απόδειξη αυτού, στον Ιησού Χριστό.

**Δαν 9:19** *Κύριε, άκουσε! Κύριε, συγχώρεσέ! Κύριε, πρόσεχε! Δράσε και μην καθυστερείς, για αγάπη σου, Θεέ μου! Διότι το όνομά σου καλείται στην πόλη σου και στον λαό σου.*

19α- Η προχωρημένη ηλικία του Δανιήλ δικαιολογεί την επιμονή του επειδή, όπως ο Μωσής, η πιο αγαπημένη του προσωπική επιθυμία είναι να μπορέσει να βιώσει αυτή την επιστροφή στην «αγία» γη του. Επιθυμεί να γίνει μάρτυρας της ανοικοδόμησης του ιερού ναού που θα φέρει και πάλι δόξα στον Θεό και τον Ισραήλ.

**Δαν 9:20** *Και όμως μίλησα, και προσευχήθηκα, και εξομολογήθηκα την αμαρτία μου και την αμαρτία του λαού μου Ισραήλ, και παρουσίασα τις ικεσίες μου στον Κύριο τον Θεό μου για το άγιο βουνό του Θεού μου.*

20α- Δεν είναι περίεργο που ο Θεός αγαπά τον Δανιήλ, είναι ένα υπόδειγμα ταπεινοφροσύνης που τον μαγεύει και πληροί το κριτήριο της αγιότητας που απαιτεί. Κάθε άνθρωπος είναι λανθασμένος όσο ζει σε σώμα από σάρκα και ο Ντάνιελ δεν αποτελεί εξαίρεση. Ομολογεί τις αμαρτίες του, έχοντας επίγνωση της ακραίας αδυναμίας του, όπως όλοι πρέπει να κάνουμε. Αλλά η προσωπική του πνευματική ιδιότητα δεν μπορεί να καλύψει την αμαρτία των ανθρώπων, γιατί είναι μόνο άνθρωπος, ο ίδιος ατελής. Η λύση θα έρθει από τον Θεό στον Ιησού Χριστό.

**Δαν. 9:21** *Μιλούσα ακόμη στην προσευχή, όταν ο άντρας Γαβριήλ, τον οποίο είχα δει προηγουμένως σε όραμα, ήρθε πετώντας προς το μέρος μου την ώρα της βραδινής προσφοράς.*

21α- Η ώρα που επέλεξε ο Θεός για την επίσκεψη του Γαβριήλ είναι αυτή της εσπερινής προσφοράς, δηλαδή της *άενης θυσίας* ενός αρνιού που προφητεύει *βράδυ και πρωί* τη μελλοντική εθελοντική προσφορά του τέλεια αγίου και αθώου σώματος του Ιησού Χριστού. Θα πεθάνει σταυρωμένος για να εξιλεώσει τις αμαρτίες των μοναδικών εκλεκτών του που αποτελούν τον μοναδικό αληθινό λαό του. Ο σύνδεσμος με την αποκάλυψη που θα δοθεί παρακάτω, στον Δανιήλ, είναι επομένως αποδεδειγμένη.

### **Τέλος προσευχής: Η απάντηση του Θεού**

**Δαν 9:22** *Με δίδαξε και μίλησε μαζί μου. Μου είπε: Ντάνιελ, ήρθα τώρα να σου ανοίξω την κατανόησή σου.*

22α- Η έκφραση «άνοιξε τη νοημοσύνη σου» σημαίνει ότι μέχρι τότε η νοημοσύνη ήταν κλειστή. Ο άγγελος μιλάει για το σωτήριο σχέδιο του Θεού που κρατήθηκε κρυφό μέχρι τη στιγμή της συνάντησής του με τον εκλεκτό προφήτη του Θεού.

**Δαν 9:23** Όταν αρχίσατε να προσεύχεστε, ο λόγος βγήκε, και ήρθα να σας πω. γιατί είσαι αγαπημένος. Δώστε προσοχή στη λέξη και κατανοήστε το όραμα!

23α- Όταν άρχισες να προσεύχεσαι, βγήκε ο λόγος

Ο Θεός του ουρανού είχε οργανώσει τα πάντα, τη στιγμή της συνάντησης την ώρα του αιώνιου και ο άγγελος Γαβριήλ ορίζει τον Χριστό με τον «Λόγο» όπως θα κάνει ο Ιωάννης στην αρχή του Ευαγγελίου του: *ο λόγος έγινε σάρκα*. Ο άγγελος έρχεται να του αναγγείλει «τον Λόγο» που σημαίνει ότι έρχεται να του αναγγείλει την έλευση του Χριστού που προφητεύτηκε από τον Μωυσή σύμφωνα με το Δευτ. 18:15 έως 19: *Ο Κύριος, ο Θεός σου, θα σε αναστήσει από ανάμεσά σου*, «*Μεταξύ των αδελφών σου, ένας προφήτης σαν εμένα: θα τον ακούσεις!* Έτσι θα απαντήσει στο αίτημα που έκανες στον Κύριο τον Θεό σου στη Χωρήβ την ημέρα της συνάθροισης, όταν είπες: *Ας μην ακούω πια τη φωνή του Κυρίου του Θεού μου και ας μη βλέπω πια αυτή τη μεγάλη φωτιά, για να μην πεθάνει. Ο Κύριος μου είπε: Αυτό που είπαν είναι καλό. Θα σηκώσω για αυτούς από τους αδελφούς τους έναν προφήτη σαν εσένα, θα βάλω τα λόγια μου στο στόμα του, και θα τους μιλήσει ό,τι του διατάξω. Και αν κάποιος δεν ακούσει τα λόγια μου που λέει στο όνομά μου, θα τον λογοδοτήσω. Αλλά ο προφήτης που έχει το θράσος να πει στο όνομά μου μια λέξη που δεν τον έχω δώσει εντολή να μιλήσει, ή που μιλάει στο όνομα άλλων θεών, αυτός ο προφήτης θα τιμωρηθεί με θάνατο.*

Αυτό το κείμενο είναι θεμελιώδες για την κατανόηση της ενοχής των Εβραίων που αρνήθηκαν τον Μεσσία Ιησού επειδή πληρούσε όλα τα κριτήρια που προφητεύτηκαν για τον ερχομό του. Λαμβάνεται μεταξύ των ανθρώπων και πομπός του θείου λόγου, ο Ιησούς αντιστοιχούσε σε αυτή την περιγραφή και τα θαύματα που έκανε μαρτυρούσαν τη θεία δράση.

23β- γιατί είσαι αγαπημένος

Γιατί ο Θεός αγαπά τον Δανιήλ; Πολύ απλά επειδή ο Ντάνιελ τον αγαπάει. Η αγάπη είναι ο λόγος που ο Θεός δημιούργησε τη ζωή για ελεύθερα πλάσματα μπροστά του. Είναι η ανάγκη του για αγάπη που δικαιολόγησε το πολύ υψηλό τίμημα που θα πρέπει να πληρώσει για να την αποκτήσει από μερικά από τα ανθρώπινα γήινα πλάσματά του. Και με το τίμημα του θανάτου του, που θα πρέπει να πληρώσει, αυτοί που θα επιλέξει θα γίνουν αιώνιοι σύντροφοί του.

23γ- Δώστε προσοχή στη λέξη και κατανοήστε το όραμα!

Ποια λέξη είναι αυτή, ο λόγος του αγγέλου ή ο θείος «Λόγος» που κρύβεται στον Χριστό; Το βέβαιο είναι ότι και τα δύο είναι δυνατά και συμπληρωματικά γιατί το όραμα θα αφορά «τον Λόγο» που θα έρθει με σάρκα στον Ιησού Χριστό. Επομένως, η κατανόηση του μηνύματος είναι υψίστης σημασίας.

### **Η προφητεία των 70 εβδομάδων**

**Δαν 9:24** Έχουν οριστεί εβδομήντα εβδομάδες για τον λαό σου και για την αγία σου πόλη, για να σταματήσουν τις παραβάσεις και να βάλουν τέλος στις αμαρτίες, να

*εξιλεώσουν την ανομία και να φέρουν αιώνια δικαιοσύνη, να σφραγίσουν το όραμα και τον προφήτη και να χρίσουν τα Άγια των Αγίων.*

*24α- Εβδομήντα εβδομάδες έχουν αποκοπεί από τον λαό σου και από την ιερή σου πόλη*

Το εβραϊκό ρήμα «hatac» σημαίνει με την πρώτη έννοια κόβω ή κόβω σε φέτες . και μόνο μεταφορικά, «να προσδιορίσουμε ή να διορθώσουμε». Διατηρώ το πρώτο νόημα, γιατί δίνει νόημα σε αυτή την ενέργεια του Αβραάμ που συγκεκριμενοποιεί τη συμμαχία του με τον Θεό μέσω μιας θυσίας, στη Γεν.15:10: *Ο Αβραμ πήρε όλα αυτά τα ζώα, τα έκοψε στη μέση και έβαλε κάθε κομμάτι ένα προς το μέρος το άλλο? αλλά δεν μοιράστηκε τα πουλιά .* Αυτή η ιεροτελεστία απεικονίζει τη συμμαχία μεταξύ του Θεού και του δούλου του. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο αυτό το ρήμα «κόβω» θα πάρει την πλήρη σημασία του στο «η συμμαχία που έγινε με πολλούς για μια εβδομάδα» στον στίχο 27. Αυτοί οι «πολλοί» είναι οι εθνικοί Εβραίοι προς όφελος των οποίων, το όφελος της πίστης στον σταυρωμένο Χριστό είναι παρουσιάστηκε πρώτα. Το δεύτερο ενδιαφέρον αυτού του ρήματος αποκοπή είναι ότι οι 70 εβδομάδες των ετών αυτού του κεφαλαίου 9 κόβονται το «2300 βράδυ-πρωί» του Δαν.8:14. Και από αυτή τη χρονολογία προκύπτει ένα μάθημα που τοποθετεί τη χριστιανική πίστη πριν από την εβραϊκή πίστη. Με αυτόν τον τρόπο ο Θεός μας διδάσκει ότι στον Ιησού Χριστό δίνει τη ζωή του για να την προσφέρει ως λύτρωση για κάθε πιστό άξιο της σωτηρίας του σε όλη την ανθρωπότητα. Η παλιά διαθήκη έπρεπε να εξαφανιστεί όταν ο Ιησούς έχυσε το αίμα του για να σπάσει τη νέα του διαθήκη με τους εκλεκτούς ολόκληρης της γης.

Το βιβλίο του Δανιήλ στοχεύει να διδάξει αυτήν την παγκόσμια σωτηρία παρουσιάζοντάς μας τις μεταστροφές των σύγχρονων βασιλιάδων του Δανιήλ. Ο Ναβουχοδονόσορ, ο Δαρειός ο Μήδος και ο Κύρος ο Πέρσης.

Το μήνυμα είναι μια επίσημη προειδοποίηση που απειλεί τον εβραϊκό λαό και την ιερή πόλη του την Ιερουσαλήμ, στον οποίο δίνεται προθεσμία 70 εβδομάδων. Και εδώ ο κώδικας του Εζέ.4:5-6 δίνει μια ημέρα για ένα έτος η διάρκεια αντιπροσωπεύει και τα 490 χρόνια. Ο Ντάνιελ πρέπει να δυσκολεύεται να καταλάβει το νόημα μιας απειλής κατά της πόλης του που είναι ήδη ερειπωμένη.

*24β- να σταματήσουν οι παραβάσεις και να βάλουν τέλος στις αμαρτίες*

Φανταστείτε τι περνούσε από το μυαλό του Δανιήλ ακούγοντας αυτά τα πράγματα όταν μόλις είχε επικαλεστεί τον Θεό σε προσευχή για συγχώρεση των αμαρτιών του και των αμαρτιών του λαού του. Θα καταλάβει γρήγορα τι είναι. Αλλά εμείς οι ίδιοι κατανοούμε καλά τη θεία απαίτηση που εκφράζεται. Ο Θεός θέλει να εξασφαλίσει από τους εκλεκτούς του ότι σώζει, ότι δεν αμαρτάνουν πια, ότι θέτουν τέλος στις παραβάσεις των νόμων του, δίνοντας τέλος στις αμαρτίες σύμφωνα με όσα θα γραφεί από τον απόστολο Ιωάννη στο 1 Ιωάννη 3: 4: *Όποιος αμαρτάνει παραβαίνει το νόμο, και η αμαρτία είναι παράβαση του νόμου .* Αυτός ο στόχος απευθύνεται σε ανθρώπους που πρέπει να πολεμήσουν την κακή τους φύση για να μην αμαρτάνουν πια.

*24γ- για να εξιλεωθεί η ανομία και να φέρει αιώνια δικαιοσύνη*

Για τον Εβραίο Δανιήλ , αυτό το μήνυμα παραπέμπει στην ιεροτελεστία της «ημέρας της εξιλέωσης» μιας ετήσιας γιορτής όπου γιορτάζουμε την άρση



των αμαρτιών μέσω της θυσίας ενός τράγου. Αυτό το τυπικό σύμβολο της αμαρτίας αντιπροσώπευε την Ελλάδα στον Δαν.8 και η παρουσία του τοποθέτησε την προφητεία στην πνευματική ατμόσφαιρα αυτής της «ημέρας εξιλέωσης». Αλλά πώς μπορεί ο θάνατος μιας κατσίκας να αφαιρέσει τις αμαρτίες, αν ο θάνατος άλλων ζώων που θυσιάστηκαν καθ' όλη τη διάρκεια του έτους δεν κατόρθωσε να τις αφαιρέσει; Η απάντηση σε αυτό το δίλημμα δίνεται στα Εβρ. 10:3 έως 7: *Αλλά η ανάμνηση των αμαρτιών ανανεώνεται κάθε χρόνο με αυτές τις θυσίες. γιατί είναι αδύνατο το αίμα των ταύρων και των κατσίκων να αφαιρέσει αμαρτίες . Γι' αυτό ο Χριστός, μπαίνοντας στον κόσμο, είπε: Θυσία και προσφορά δεν θέλεις, αλλά σώμα έφτιαξες για μένα . Δεν έχετε δεχτεί ολοκαυτώματα ή θυσίες για αμαρτία. Τότε είπα: **Ιδού, έρχομαι** (στον κύλινδρο του βιβλίου μιλάει για μένα) **να κάνω, Θεέ μου, το θέλημά σου** . Οι εξηγήσεις που δίνει ο απόστολος Παύλος είναι πολύ σαφείς και λογικές. Από αυτό προκύπτει ότι ο Θεός έχει επιφυλάξει για τον εαυτό του, στον Ιησού Χριστό, το έργο της εξιλέωσης για τις αμαρτίες που ανακοίνωσε ο άγγελος Γαβριήλ στον Δανιήλ. Αλλά πού ήταν ο Ιησούς Χριστός σε αυτή την ιεροτελεστία της «ημέρας της εξιλέωσης»; Η τέλεια προσωπική του αθωότητα, που συμβολικά τον έκανε το πασχαλιάτικο αμνό του Θεού που παίρνει τις αμαρτίες του κόσμου, ανέλαβε τις αμαρτίες των εκλεκτών του που συμβολίζονται με το τράγο της ιεροτελεστίας της εξιλέωσης. Το αρνί το έκρυσε το κατσίκι ώστε το αρνί να πεθάνει για το κατσίκι που είχε φροντίσει. Αποδεχόμενος τον θάνατό του στο σταυρό για να εξιλεωθεί για τις αμαρτίες των εκλεκτών του, αμαρτίες για τις οποίες ήταν υπεύθυνος, ο Θεός εν Χριστώ τους έδωσε την πιο όμορφη απόδειξη της αγάπης του γι' αυτούς.*

24d- *και φέρτε την αιώνια δικαιοσύνη*

Αυτή είναι η ευτυχής συνέπεια του θανάτου του σωτήρα Μεσσία. Αυτή η δικαιοσύνη που ο άνθρωπος, από τότε που ο Αδάμ, δεν μπορούσε να παράγει, καταλογίζεται στους εκλεκτούς, ώστε μέσω της πίστης τους σε αυτή την επίδειξη θεϊκής αγάπης, με αγνή χάρη, να τους καταλογιστεί η τέλεια δικαιοσύνη του Ιησού Χριστού , αρχικά, μέχρι τον αγώνα η πίστη νικάει την αμαρτία. Και όταν αυτό εξαφανιστεί τελείως, λέγεται ότι αποδίδεται η δικαιοσύνη του Χριστού. Ο μαθητής γίνεται σαν τον Δάσκαλό του. Σε αυτές τις δογματικές βάσεις οικοδομήθηκε η πίστη των αποστόλων του Ιησού. Πριν ο χρόνος και οι σκοτεινές δυνάμεις τους μεταμορφώσουν, διευρύνοντας έτσι το στενό μονοπάτι που δίδαξε ο Ιησούς Χριστός. Αυτή **η δικαιοσύνη** θα είναι **αιώνια** μόνο για τους πιστούς εκλεκτούς, αυτούς που ακούν και ανταποκρίνονται υπακούοντας στις δίκαιες απαιτήσεις του Θεού.

24o- *να σφραγίσει το όραμα και τον προφήτη*

Ή, έτσι ώστε το όραμα να εκπληρωθεί με την εμφάνιση του αναγγελθέντος προφήτη. Το ρήμα σφραγίδα παραπέμπει στη σφραγίδα του Θεού που δίνει έτσι στην προφητεία και στον προφήτη που θα παρουσιάσει πλήρη και αδιαμφισβήτητη θεία εξουσία και νομιμότητα. Το έργο που πρόκειται να ολοκληρωθεί σφραγίζεται με τη θεϊκή βασιλική του σφραγίδα. Ο συμβολικός αριθμός αυτής της σφραγίδας είναι «επτά: 7». Υποδηλώνει επίσης την πληρότητα που χαρακτηρίζει τη φύση του δημιουργού Θεού και αυτή του Πνεύματός του. Η βάση αυτής της επιλογής είναι η κατασκευή του έργου του σε επτά χιλιάδες χρόνια, γι' αυτό και χώρισε τον χρόνο σε εβδομάδες των επτά ημερών όπως τα

επτά χιλιάδες χρόνια. Η προφητεία των 70 εβδομάδων δίνει έτσι ρόλο στον αριθμό (7), τη σφραγίδα του ζωντανού Θεού στην Αποκ. 7. Οι στίχοι που ακολουθούν θα επιβεβαιώσουν τη σημασία αυτού του αριθμού «7».

24στ- και να χρίσει τα Άγια των Αγίων

Αυτό είναι το χρίσμα του Αγίου Πνεύματος που θα λάβει ο Ιησούς τη στιγμή του βαπτίσματος του. Αλλά ας μην κάνουμε λάθος, το περιστερι που προσγειώθηκε πάνω του από τον ουρανό είχε μόνο έναν στόχο, αυτόν να πείσει τον Ιωάννη ότι ο Ιησούς ήταν πράγματι ο αναγγελθείς Μεσσίας. ο ουρανός τον μαρτυρεί. Στη γη, ο Ιησούς ήταν πάντα ο Χριστός και με τη μορφή επιλεγμένων ερωτήσεων που τέθηκαν στους ιερείς, η διδασκαλία του στη συναγωγή σε ηλικία 12 ετών είναι απόδειξη αυτού. Για τον λαό του, μεταξύ των οποίων γεννήθηκε και μεγάλωσε, η επίσημη αποστολή του ήταν να ξεκινήσει από τη βάπτισή του το φθινόπωρο του 26ου έτους και να αφήσει τη ζωή του την άνοιξη του έτους 30. Ο τίτλος Άγιος των Αγίων ο ορίζει με αξιοπρέπεια αφού ενσαρκώνει σε μορφή σάρκας τον ζωντανό Θεό που τρομοκρατούσε τους Εβραίους την εποχή του Μωσέ. Αλλά το ζωντανό Άγιο των Αγίων είχε ένα υλικό σύμβολο στη γη. τον ιερότερο τόπο ή ιερό του ναού της Ιερουσαλήμ. Ήταν ένα σύμβολο του ουρανού, αυτή η διάσταση απρόσιτη για την ανθρωπότητα όπου στέκονται ο Θεός και οι άγγελοί του. Έδρα της θείας κρίσης και τόπος του θρόνου του, ο Θεός ως Κριτής περίμενε το αίμα του Χριστού για να επικυρώσει τη άφεση των αμαρτιών των εκλεκτών που επιλέχθηκαν κατά τη διάρκεια των 6 χιλιετιών που ορίστηκαν για αυτήν την επιλογή. Ο θάνατος του Ιησού εκπλήρωσε έτσι την τελική «εορτή της εξιλέωσης». Η συγχώρεση έχει επιτευχθεί και οι αρχαίες θυσίες που εγκρίθηκαν από τον Θεό έχουν όλες επικυρωθεί. Το χρίσμα των Αγίων των Αγίων γινόταν την Ημέρα του Εξιλέωσης ραντίζοντας το αίμα του τράγου που σκοτώθηκε στο ελέηθρο, ένα βωμό που τοποθετήθηκε πάνω από την κιβωτό που περιείχε τις παραβιασμένες εντολές του Θεού. Για την ενέργεια αυτή, μια φορά το χρόνο, ο αρχιερέας εξουσιοδοτήθηκε να εισχωρεί πέρα από το πέπλο του χωρισμού, στον ιερότερο τόπο. Έτσι, μετά την ανάστασή του, ο Ιησούς έφερε στον ουρανό την εξιλέωση του αίματος του για να λάβει την κυριαρχία, τη νομιμότητα να σώσει τους εκλεκτούς του με τον καταλογισμό της δικαιοσύνης του και το δικαίωμα να καταδικάζει τους αμετανόητους αμαρτωλούς, συμπεριλαμβανομένων των κακών αγγέλων και του αρχηγού τους Σατανά, τον διάβολο . Τα Άγια των Αγίων, δηλώνοντας επίσης τον ουρανό, το αίμα που χύθηκε από τον Ιησού στη γη, θα του επιτρέψει, στον Μιχαήλ, να εκδιώξει τον διάβολο και τους δαίμονές του από τον ουρανό, κάτι που αποκαλύφθηκε στην Αποκ. 12:9. Έτσι, το λάθος των Εβραίων θρησκευόμενων ήταν να μην κατανοήσουν τον προφητικό χαρακτήρα της ετήσιας «ημέρας της εξιλέωσης». Πίστευαν λανθασμένα ότι το αίμα των ζώων που προσφέρθηκε σε αυτή τη γιορτή θα μπορούσε να επικυρώσει ένα άλλο ζωικό νόημα που χύθηκε κατά τη διάρκεια του έτους. Άνθρωπος φτιαγμένος κατ' εικόνα Θεού. το ζώο που παράγεται από την επίγεια ζωή , πώς μπορούμε να δικαιολογήσουμε την ισότητα αξίας για τα δύο είδη; Όντας Θεός, ο Ιησούς Χριστός ήταν ο ίδιος το λάδι του χρίσματος ως Αγίου Πνεύματος και ανεβαίνοντας στον ουρανό φέρνει μαζί του το χρίσμα της νομιμότητάς του που κέρδισε στη γη.

### Το κλειδί για τους υπολογισμούς

**Δαν 9:25** Γνωρίστε, λοιπόν, και κατανοήστε! Από τότε που η λέξη διακήρυξε ότι η Ιερουσαλήμ θα ξαναχτιστεί στους χρισμένους, στον Αρχηγό, επτά εβδομάδες και εξήντα και δύο εβδομάδες πριν, οι τόποι και οι τάφροι θα αποκατασταθούν, αλλά σε δύσκολους καιρούς.

25α- *Να το ξέρεις λοιπόν και να καταλάβεις!*

Ο άγγελος έχει δίκιο που προσκαλεί τον Δανιήλ στην προσοχή γιατί αναφέρεται σε δεδομένα που απαιτούν μεγάλη πνευματική και διανοητική συγκέντρωση. γιατί θα πρέπει να γίνουν υπολογισμοί.

25β- **Από τη στιγμή που η λέξη ανήγγειλε ότι η Ιερουσαλήμ θα ανοικοδομηθεί στους χρισμένους, στον Αρχηγό**

Αυτό το μέρος του στίχου από μόνο του είναι υψίστης σημασίας γιατί συνοψίζει τον σκοπό του οράματος. **Ο Θεός δίνει στους ανθρώπους του που περιμένουν τον Μεσσία τους τα μέσα να γνωρίζουν σε ποια χρονιά θα τους παρουσιαστεί.** Και αυτή η στιγμή που η λέξη αναγγέλλεται ότι η Ιερουσαλήμ θα ανοικοδομηθεί πρέπει να καθοριστεί σύμφωνα με τη διάρκεια των προφητευμένων 490 ετών. Για αυτό το διάταγμα ανοικοδόμησης, στο βιβλίο του Έσδρα, βρίσκουμε τρία πιθανά διατάγματα που διατάχθηκαν διαδοχικά από τρεις Πέρσες βασιλιάδες: τον Κύρο, τον Δαρείο και τον Αρταξέρξη. Αποδεικνύεται ότι το διάταγμα που θεσπίστηκε από το τελευταίο το – 458, επιτρέπει την κορύφωση των 490 ετών στο έτος 26 της εποχής μας. Θα είναι λοιπόν αυτό το διάταγμα του Αρταξέρξη που θα πρέπει να διατηρηθεί λαμβάνοντας υπόψη την εποχή κατά την οποία γράφτηκε: άνοιξη κατά Εσδ.7:9: *έφυγε από τη Βαβυλώνα την πρώτη ημέρα του πρώτου μήνα και έφτασε στην Ιερουσαλήμ την πρώτη ημέρα του πέμπτου μήνα, το καλό χέρι του Θεού του είναι επάνω του* . Το έτος του διατάγματος του βασιλιά δίνεται στον Έσδρα.7:7: *Πολλοί από τους γιους του Ισραήλ, ιερείς και Λευίτες, ψάλτες, θυρωροί και Νεθινίτες, ήρθαν επίσης στην Ιερουσαλήμ το έβδομο έτος του βασιλιά Αρταξέρξη* .

Η αναχώρηση του διατάγματος είναι άνοιξη, το Πνεύμα στοχεύει στην προφητεία του, το Πάσχα της άνοιξης όπου ο Ιησούς Χριστός πέθανε σταυρωμένος. Οι υπολογισμοί θα μας οδηγήσουν σε αυτόν τον στόχο.

25γ- *πριν από επτά εβδομάδες και εξήντα δύο εβδομάδες, οι τόποι και οι τάφροι θα αποκατασταθούν, αλλά σε δύσκολους καιρούς.*

Αρχικά έχουμε 70 εβδομάδες. Ο άγγελος προκαλεί 69 εβδομάδες. 7 + 62. Οι πρώτες 7 εβδομάδες κορυφώνονται με τον καιρό της ανάκτησης της Ιερουσαλήμ και του ναού, σε δυστυχείς καιρούς, επειδή οι Εβραίοι εργάζονται κάτω από τις μόνιμες αντιξοότητες των Αράβων που ήρθαν να εγκατασταθούν στην περιοχή που άφησε ελεύθερος ο εκτοπισμός τους. Αυτό το εδάφιο από το Νεχ.4:17 περιγράφει καλά την κατάσταση: *Εκείνοι που έχτισαν το τείχος και εκείνοι που μετέφεραν ή φόρτωσαν τα βάρη, δούλευαν με το ένα χέρι και κρατούσαν ένα όπλο στο άλλο* . Αυτή είναι μια λεπτομέρεια που προσδιορίζεται, αλλά η κύρια βρίσκεται στην 70η <sup>εβδομάδα</sup> μετρημένη.

### Η 70<sup>η</sup> εβδομάδα

**Δαν 9:26** **Και** μετά τις εξήντα δύο εβδομάδες θα κοπεί ένας χρισμένος, και ~~δεν θα έχει διάδοχο~~, τίποτα γι' αυτόν. Ο λαός ενός άρχοντα που θα έρθει θα καταστρέψει

την πόλη και το ιερό, και το τέλος τους θα έρθει σαν από πλημμύρα. Αποφασίζεται ότι οι καταστροφές θα διαρκέσουν μέχρι το τέλος του πολέμου.

26α- Μετά τις εξήντα δύο εβδομάδες, ένας Χρισμένος θα αποκοπεί

Αυτές οι 62 εβδομάδες προηγούνται από 7 εβδομάδες, πράγμα που σημαίνει ότι το πραγματικό μήνυμα είναι ότι «μετά τις 69 εβδομάδες» ένας χρισμένος θα αποκοπεί, αλλά όχι μόνο οποιοσδήποτε χρισμένος, αυτός που έτσι αναγγέλλεται ενσαρκώνει το θεϊκό χρίσμα ο ίδιος. Χρησιμοποιώντας τον τύπο «α χρισμένος», ο Θεός προετοιμάζει τον εβραϊκό λαό για τη συνάντησή του με έναν συνηθισμένο άνθρωπο, μακριά από θεϊκούς περιορισμούς. Σύμφωνα με την παραβολή του για τους αμπελουργούς, ο Υιός του Ανθρώπου, ο γιος του Κυρίου του αμπελώνα, παρουσιάζεται στους αμπελουργούς αφού έστειλε τους αγγελιοφόρους του που προηγήθηκαν και τους οποίους κακομεταχειρίστηκαν. Από ανθρώπινη σκοπιά, ο Ιησούς είναι μόνο ένας χρισμένος που παρουσιάζεται μετά από άλλους χρισμένους.

Ο άγγελος είπε «μετά» τη συνολική διάρκεια των 69 εβδομάδων, υποδεικνύοντας έτσι την 70<sup>η</sup>. Έτσι, βήμα-βήμα, τα δεδομένα του αγγέλου μας κατευθύνουν προς το εαρινό Πάσχα του έτους 30 που θα βρίσκεται στα μέσα αυτής της 70ης εβδομάδας των ημερών-χρόνων.

26β- και δεν θα έχει διάδοχό του

Αυτή η μετάφραση είναι ακόμη πιο παράνομη καθώς ο συγγραφέας της, L.Segond, διευκρινίζει στο περιθώριο ότι η κυριολεκτική μετάφραση είναι: **κανείς για αυτόν**. Και για μένα η κυριολεκτική μετάφραση μου ταιριάζει απόλυτα γιατί λέει τι πραγματικά συνέβη την ώρα της σταύρωσής του. Η Αγία Γραφή το μαρτυρεί αυτό, οι ίδιοι οι απόστολοι είχαν πάψει να πιστεύουν ότι ο Ιησούς ήταν ο αναμενόμενος Μεσσίας γιατί, όπως και ο υπόλοιπος Εβραίος, περίμεναν έναν πολεμιστή μεσσία που θα έδιωχνε τους Ρωμαίους από τη χώρα.

26γ- Ο λαός ενός ηγέτη που θα έρθει θα καταστρέψει την πόλη και την αγιότητα του ιερού

Αυτό αποτελεί την απάντηση του Θεού στην παρατηρούμενη εβραϊκή εθνική απιστία: **κανείς για αυτόν**. Η οργή κατά του Θεού θα πληρωθεί οριστικά από την καταστροφή της Ιερουσαλήμ και την ψεύτικη **αγιότητά της**. γιατί από το έτος 30, δεν υπάρχει πια **αγιότητα** στο εβραϊκό έδαφος. το ιερό δεν είναι πια ένα. Για την ενέργεια αυτή, ο Θεός χρησιμοποίησε τους Ρωμαίους, αυτούς μέσω των οποίων οι Εβραίοι θρησκευτικοί ηγέτες σταύρωσαν τον Μεσσία, μη τολμώντας και μη μπορώντας να το κάνουν οι ίδιοι, ενώ ήξεραν, χωρίς αυτούς, να λιθοβολήσουν τον διάκονο Στέφανο «τρία χρόνια και έξι μήνες» αργότερα.

26δ- και το τέλος του θα έρθει σαν πλημμύρα

Ήταν λοιπόν το 70, που μετά από αρκετά χρόνια ρωμαϊκής πολιορκίας, η Ιερουσαλήμ έπεσε στα χέρια τους, και γεμάτη με καταστροφικό μίσος, εμπυχωμένοι από θεϊκή θέρμη, κατέστρεψαν μανιωδώς, όπως ανακοινώθηκε, **την πόλη και την αγιότητα** που δεν ήταν πια, μέχρι εκεί **Δεν έμεινε καμία πέτρα σε άλλον**, όπως είχε ανακοινώσει ο Ιησούς πριν από το θάνατό του στον Ματθαίο.24:2: **Αλλά τους είπε: Τα βλέπετε όλα αυτά; Αλήθεια σας λέω, δεν θα μείνει εδώ μια πέτρα πάνω στην άλλη που δεν θα γκρεμιστεί**.

26η - αποφασίζεται ότι οι καταστροφές θα διαρκέσουν μέχρι το τέλος του πολέμου



Στο Ματθ.24:6, ο Ιησούς είπε: *Θα ακούσετε για πολέμους και φήμες πολέμων: φροντίστε να μην ταράξεστε, γιατί αυτά τα πράγματα πρέπει να συμβούν. Αλλά δεν θα είναι ακόμα το τέλος.* Μετά τους Ρωμαίους, οι πόλεμοι συνεχίστηκαν καθ' όλη τη διάρκεια των δύο χιλιάδων ετών της χριστιανικής εποχής και ο μακρύς χρόνος ειρήνης που απολαμβάνουμε από το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου είναι εξαιρετικός αλλά προγραμματισμένος από τον Θεό. Η ανθρωπότητα μπορεί έτσι να παράγει τους καρπούς της διαστροφής της μέχρι το τέλος των φαντασιώσεων της πριν πληρώσει θανάσιμα το τίμημα.

Ωστόσο, δεν πρέπει να ξεχνάμε όταν μιλάμε για τους Ρωμαίους ότι η παπική τους διαδοχή θα παρατείνει τα έργα του ειδωλολατρικού « καταστροφέα ή ερημωτή » και εκεί επίσης μέχρι το τέλος του πολέμου που έγινε ενάντια στους εκλεκτούς του Χριστού Θεού.

**Δαν 9:27** *Θα κάνει ισχυρή διαθήκη με πολλούς για μια εβδομάδα , και για τη μισή εβδομάδα θα σταματήσει τη θυσία και την προσφορά σιτηρών. Και [θα υπάρξει] στο φτερό των βδελυγμάτων της ερήμωσης, ακόμη και σε εξόντωση (ή απόλυτη καταστροφή), και θα σπάσει, [σύμφωνα με] αυτό που έχει οριστεί, στην έρημη [γη]*

27α- *Θα κάνει ισχυρή συμμαχία με πολλούς για μια εβδομάδα*

Το Πνεύμα προφητεύει την εγκαθίδρυση της νέας διαθήκης . είναι στέρεο γιατί γίνεται η βάση της σωτηρίας που προσφέρεται μέχρι το τέλος του κόσμου. Με τον όρο πολλοί, ο Θεός στοχοποιεί Εβραίους υπηκόους, τους αποστόλους του και τους πρώτους Εβραίους μαθητές του που θα συνάψουν τη διαθήκη του κατά τα τελευταία **επτά χρόνια** της προθεσμίας που δόθηκε στο εβραϊκό έθνος να αποδεχθεί επίσημα ή να απορρίψει τον σταυρωμένο Μεσσία. Είναι αυτή η διαθήκη που « κόβεται » στο εδάφιο 24 μεταξύ του Θεού και των μετανοημένων Εβραίων αμαρτωλών. Το φθινόπωρο του 33, το τέλος αυτής της τελευταίας εβδομάδας θα σηματοδοτηθεί από αυτή την άλλη άδικη και απεχθή πράξη που αντιπροσωπεύεται από τον λιθοβολισμό του Στέφανου του νέου διακόνου. Το μόνο του λάθος ήταν να λέει στους Εβραίους αλήθειες που δεν άντεχαν να ακούσουν, ενώ ο Ιησούς έβαζε τα λόγια του στο στόμα του. Βλέποντας έναν οπαδό του σκοπού του να σκοτώνεται, ο Ιησούς κατέγραψε την επίσημη εθνική άρνηση της μεσολάβησής του. Από το φθινόπωρο του 33ου έτους, οι Εβραίοι επαναστάτες τροφοδότησαν τη ρωμαϊκή οργή που άδειασε ένα τετράγωνο στην Ιερουσαλήμ το έτος 70.

27β- *και για τη μισή εβδομάδα θα κάνει να σταματήσει η θυσία και η προσφορά*

Αυτή η στιγμή στα μέσα ή στα μισά της εβδομάδας είναι η άνοιξη 30 που στοχεύει η προφητεία των 70 εβδομάδων. Αυτή είναι η στιγμή που επιτελούνται όλες οι ενέργειες που αναφέρονται στο εδάφιο 24: **Το τέλος της αμαρτίας, η εξιλέωσή της, ο ερχομός του προφήτη που εκπληρώνει το όραμα εγκαθιδρύοντας την αιώνια δικαιοσύνη του και το χρίσμα του αναστημένου Χριστού που ανεβαίνει στους ουραμούς Νικητής και Παντοδύναμος** . Ο εξιλεωτικός θάνατος του Μεσσία αναφέρεται εδώ υπό την όψη της συνέπειας που συνεπάγεται: την οριστική παύση των *θυσιών ζώων και των προσφορών* που γίνονται βράδυ και πρωί στον εβραϊκό ναό, αλλά και από το πρωί μέχρι το βράδυ, για τις αμαρτίες των ανθρώπων. Ο θάνατος του Ιησού Χριστού καθιστά παρωχημένα τα ζωικά σύμβολα που τον προεικόνιζαν στην παλιά διαθήκη, και



αυτή είναι η ουσιαστική αλλαγή που επέφερε η θυσία του. Το σχίσσιμο του πέπλου του ναού που πραγματοποιεί ο Θεός τη στιγμή που λήγει ο Ιησούς επιβεβαιώνει την οριστική παύση των επίγειων θρησκευτικών τελετουργιών και η καταστροφή του ναού, το 70, ενισχύει αυτή την επιβεβαίωση. Με τη σειρά τους, οι ετήσιες εβραϊκές γιορτές, όλες προφητικές για τον ερχομό του, έπρεπε να εξαφανιστούν. αλλά σε καμία περίπτωση, η πρακτική του εβδομαδιαίου Σαββάτου που λαμβάνει σε αυτόν τον θάνατο το πραγματικό της νόημα: προφητεύει την ουράνια ανάπαυση της έβδομης χιλιετίας την οποία, μέσω της νίκης του, ο Ιησούς Χριστός αποκτά για τον Θεό και τους αληθινούς εκλεκτούς του στους οποίους καταλογίζει την τέλεια του αιώνια δικαιοσύνη που αναφέρεται στον στίχο 24.

Η αρχή αυτής της « εβδομάδας » ημερών-χρόνων συμβαίνει το φθινόπωρο του 26 με το βάπτισμα του Ιησού που βαπτίστηκε από τον Ιωάννη τον Βαφτιστή.

27γ- *Και [θα υπάρχει] στο φτερό των βδελυγμάτων της ερήμωσης*

Λυπούμαστε, αλλά αυτό το μέρος του στίχου είναι κακώς μεταφρασμένο στην έκδοση L.Segond επειδή παρερμηνεύτηκε. Λαμβάνοντας υπόψη τις αποκαλύψεις που παρέχονται στην Αποκάλυψη του Ιωάννη, παρουσιάζω τη μετάφρασή μου του εβραϊκού κειμένου που επιβεβαιώνουν και άλλες μεταφράσεις. Η φράση « στην πτέρυγα », σύμβολο του ουράνιου χαρακτήρα και της κυριαρχίας, υποδηλώνει μια θρησκευτική ευθύνη που στοχεύει άμεσα την παπική Ρώμη, η οποία « ανατέλλει » στο Δαν.8:10-11, και τους θρησκευτικούς συμμάχους της των τελευταίων ημερών. Τα φτερά αετού συμβολίζουν την υπέρτατη ανύψωση του αυτοκρατορικού τίτλου, για παράδειγμα το λιοντάρι με φτερά αετού που αφορά τον βασιλιά Ναβουχοδονόσορ ή του ίδιου του Θεού, ο οποίος έφερε φτερά αετού τον Εβραϊκό λαό του, τον οποίο απελευθέρωσε από την αιγυπτιακή σκλαβιά. Όλες οι αυτοκρατορίες υιοθέτησαν αυτό το σύμβολο του αετού , συμπεριλαμβανομένου, το 1806, του Ναπολέοντα 1ου ' το οποίο θα επιβεβαιωθεί από τον Απο.8:13, στη συνέχεια οι Πρώσοι και Γερμανοί αυτοκράτορες, με τελευταίο τον δικτάτορα Α. Χίτλερ. Αλλά από τότε, οι ΗΠΑ έχουν επίσης αυτόν τον αυτοκρατορικό αετό στο δολάριο του εθνικού τους νομίσματος: το δολάριο.

Αφήνοντας το προηγούμενο θέμα, το Πνεύμα επιστρέφει για να στοχεύσει τον αγαπημένο του εχθρό: τη Ρώμη. Μετά την επίγεια αποστολή του Ιησού Χριστού, ο στοχοποιημένος ηθοποιός των βδελυγμάτων που προκαλούν την τελική ερήμωση της γης είναι πράγματι η Ρώμη, της οποίας η παγανιστική αυτοκρατορική φάση μόλις κατέστρεψε την Ιερουσαλήμ το 70 στον στίχο 26. Και η ενέργεια της διάπραξης « αηδιών της ερήμωσης » θα συνεχίσει στο χρόνο μέχρι το τέλος του κόσμου. Οι αηδίες, στον πληθυντικό, λοιπόν, αποδίδονται, πρώτα απ' όλα, στην αυτοκρατορική Ρώμη, η οποία θα διώξει τους πιστούς που θα εκλεγούν θανατώνοντας τους σε θεαματικά «στάδια» για να διασκεδάσουν τον αιμοδιψή ρωμαϊκό λαό, πράγματα που θα σταματήσουν το 313. Ακολουθεί το βδέλυγμα και συνίσταται στο να τεθεί τέρμα στην πρακτική του Σαββάτου της έβδομης ημέρας, 7 Μαρτίου 321. αυτή η ενέργεια εξακολουθεί να αποδίδεται στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία και τον αυτοκρατορικό της ηγέτη Κωνσταντίνο <sup>A1</sup>. Μαζί του η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία πέρασε στην κυριαρχία των Βυζαντινών αυτοκρατόρων. Το 538, με τη σειρά του, ο αυτοκράτορας Ιουστινιανός 1ος <sup>διέπραξε</sup> άλλη μια βδελυγμία εγκαθιδρύοντας στη ρωμαϊκή έδρα του το παπικό καθεστώς του

Βιγίλιου Ιου ' και αυτή η παράταση των *βδελυγμάτων* μέχρι το τέλος του κόσμου πρέπει στη συνέχεια να αποδοθεί σε αυτή τη φάση του παπικού νόμου που ο Θεός καταγγέλλει. αφού ο Δαν.7. Θυμόμαστε ότι το όνομα « *μικρό κέρατο* » δηλώνει τις δύο κυρίαρχες φάσεις της Ρώμης στο Dan.7 και Dan.8. Ο Θεός βλέπει σε αυτές τις δύο διαδοχικές φάσεις μόνο τη συνέχεια του ίδιου αποτρόπαιου έργου. Η μελέτη των προηγούμενων κεφαλαίων μας επέτρεψε να εντοπίσουμε τα διάφορα είδη αηδιών που του καταλογίζει αυτό το εδάφιο.

27δ- και μέχρι εξόντωσης (ή ολοκληρωτικής καταστροφής ) και **θα σπάσει** , [σύμφωνα με] *όσα έχουν διαταχθεί, στην έρημη [γη]* .

« **Θα σπάσει** [σύμφωνα με] *αυτό που έχει διαταχθεί* » και αποκαλύφθηκε στο Δαν.7:9-10 και Δαν.8:25: *Λόγω της ευημερίας του και της επιτυχίας των πονηρών του, θα έχει αλαζονεία στην καρδιά του, θα κάνει πολλά. Οι άνθρωποι που ζούσαν ειρηνικά θα χαθούν, και θα ξεσηκωθεί εναντίον του αρχηγού των αρχηγών. αλλά θα σπάσει, χωρίς την προσπάθεια κανενός χεριού.*

Το εβραϊκό κείμενο προσφέρει αυτή τη θεϊκή σκέψη διαφορετική από τις τρέχουσες μεταφράσεις.

Αυτή η απόχρωση βασίζεται στο σχέδιο του Θεού να ρίξει την ευθύνη των ανθρώπων στον πλανήτη Γη στον οποίο ζουν . τι μας διδάσκει ο Απ. 20. Ας σημειώσουμε το γεγονός ότι η ψευδοχριστιανική πίστη αγνοεί αυτό το θεϊκό έργο που θα συνίσταται στην εξόντωση ανθρώπων από προσώπου γης, κατά την ένδοξη επιστροφή του Χριστού. Αγνοώντας τις αποκαλύψεις που δίνονται στην Αποκάλυψη 20, περιμένουν μάταια την εγκαθίδρυση της βασιλείας του Χριστού στη γη. Ωστόσο, σχεδιάζεται πλήρης καταστροφή της επιφάνειάς του εδώ και στο Rev.20. Η επιστροφή στη δόξα του νικητή Χριστού σε όλη του τη θεότητα θα επιστρέψει στη γη τη χαοτική της εμφάνιση από την αρχή της ιστορίας της που περιγράφεται στη Γένεση 1. Γιγαντιαίες σεισμοί θα την ταρακουνήσουν και θα επιστρέψει με το όνομα *άβυσσος* στη χαοτική της κατάσταση « *άμορφη και άδειο* ” , “tohu wa bohu”, αρχ. Δεν θα μείνει κανένας ζωντανός άνθρωπος πάνω της, αλλά θα είναι η *φυλακή* του διαβόλου απομονωμένη πάνω της για *χίλια χρόνια* μέχρι την ώρα του θανάτου του.

Σε αυτό το στάδιο της μελέτης, πρέπει να δώσω πρόσθετες πληροφορίες σχετικά με πρώτα την «70η <sup>εβδομάδα</sup>» που μόλις μελετήθηκε. Η εκπλήρωσή του σε προφητικές ημέρες-έτη συνδυάζεται με μια κυριολεκτική εκπλήρωση. Διότι χάρη στη μαρτυρία ενός εβραϊκού ημερολογίου, γνωρίζουμε τη διαμόρφωση της εβδομάδας του Πάσχα του έτους 30. Το κέντρο της ήταν μια Τετάρτη παραμονή του περιστασιακού Σαββάτου που δικαιολογείται από το εβραϊκό Πάσχα που έπεφτε εκείνο το έτος την Πέμπτη. Έτσι μπορούμε να ανασυνθέσουμε πλήρως την πορεία αυτού του Πάσχα στο οποίο πέθανε ο Ιησούς. Συνελήφθη το βράδυ της Τρίτης, Κρίθηκε κατά τη διάρκεια της νύχτας, ο Ιησούς σταυρώθηκε το πρωί της Τετάρτης στις 9 η ώρα. Λήγει στις 3 μ.μ. Πριν από τις 6 μ.μ., ο Ιωσήφ από την Αρμαθαία τοποθέτησε το σώμα του στον τάφο και κύλησε την πέτρα που τον έκλεινε. Περνάει το Πάσχα της Πέμπτης. Το πρωί της Παρασκευής, οι ευσεβείς γυναίκες αγοράζουν μπαχαρικά τα οποία ετοιμάζουν κατά τη διάρκεια της ημέρας για να ταριχεύσουν το σώμα του Ιησού. Το απόγευμα της Παρασκευής στις 6 μ.μ. αρχίζει το εβδομαδιαίο Σάββατο, μια νύχτα, περνάει μια μέρα σε ανάπαυση

αγιασμένη από τον Θεό. Και το Σάββατο το απόγευμα στις 6 μ.μ., αρχίζει η πρώτη μέρα της κοσμικής εβδομάδας. Η νύχτα περνά και με το πρώτο φως της αυγής, οι γυναίκες πηγαίνουν στον τάφο ελπίζοντας να βρουν κάποιον να κυλήσει την πέτρα. Βρίσκουν την πέτρα κυλημένη και τον τάφο ανοιχτό. Μπαίνοντας στον τάφο, η Μαρία η Μαγδαληνή και η Μαρία, η μητέρα του Ιησού, βλέπουν έναν άγγελο να κάθεται που τους λέει ότι ο Ιησούς αναστήθηκε, ο άγγελος τους λέει να πάνε και να ειδοποιήσουν τους αδελφούς του, τους αποστόλους του. Καθώς μένει στον κήπο, η Μαρία Μαγδαληνή βλέπει έναν άντρα ντυμένο στα λευκά τον οποίο παίρνει για κηπουρό στην ανταλλαγή που αναγνωρίζει τον Ιησού. Και εδώ, μια πολύ σημαντική λεπτομέρεια που καταστρέφει μια πολύ διαδεδομένη πίστη, ο Ιησούς λέει στη Μαρία: « Δεν έχω επιστρέψει ακόμη στον Πατέρα μου ». Ο κλέφτης που βρισκόταν στο σταυρό και ο ίδιος ο Ιησούς δεν μπήκαν στον παράδεισο, στη βασιλεία του Θεού, την ίδια μέρα της σταύρωσής τους, αφού 3 ολόκληρες μέρες μετά, ο Ιησούς δεν έχει επιστρέψει ακόμα στον παράδεισο. Μπορώ λοιπόν να πω στο όνομα του Κυρίου, ας σιωπήσουν όσοι δεν έχουν τίποτα να πουν από Αυτόν! Για να μην χρειαστεί να υποστείτε γελοιοποίηση ή ντροπή μια μέρα.

Το δεύτερο πράγμα είναι να επωφεληθείτε από την ημερομηνία – 458, η οποία σηματοδοτεί πρώτα την έναρξη των 70 εβδομάδων των ημερών-έτους που καθορίστηκαν για τον εβραϊκό λαό στον οποίο ο Θεός έδωσε δύο κύρια σημεία ταυτότητας: το Σάββατο και την περιτομή της σάρκας.

Σύμφωνα με τη Ρωμ.11, οι ειδωλολάτρες που προσήλυτοι συνήφθησαν στη νέα διαθήκη εμβολιάζονται στην εβραϊκή και την εβραϊκή ρίζα και τον κορμό. Αλλά οι βάσεις της νέας συμμαχίας είναι καθαρά εβραϊκές και ο Ιησούς το υπενθύμισε αυτό στο Ιωάννη 4:22: *Λατρεύετε αυτό που δεν γνωρίζετε. λατρεύουμε αυτό που ξέρουμε, γιατί η σωτηρία προέρχεται από τους Εβραίους.* Σήμερα, αυτό το μήνυμα αποκτά ζωντανή σημασία, επειδή ο Ιησούς το απευθύνει σε ψευδώς προσηλυτισμένους ειδωλολάτρες όλων των εποχών. Για να τους καταστρέψει καλύτερα, ο διάβολος τους ώθησε να μισήσουν τους Εβραίους και τη συμμαχία τους. που τους απομάκρυνε από τις εντολές του Θεού και το άγιο Σάββατο του. Πρέπει επομένως να διορθώσουμε αυτό το λάθος και **να δούμε τη νέα διαθήκη με εβραϊκή ταυτότητα**. Οι απόστολοι και οι νεοπροσηλυτισμένοι Εβραίοι μαθητές είναι αυτοί οι « πολλοί » που κάνουν *μια σταθερή συμμαχία με τον Ιησού*, στο Δαν.9:27, αλλά η βάση τους παραμένει Εβραϊκή, τους απασχολεί επίσης η έναρξη της περιόδου των « 70 εβδομάδων ». που δόθηκε από τον Θεό στο εβραϊκό έθνος να αποδεχθεί ή να απορρίψει το πρότυπο της νέας διαθήκης που βασίζεται στο ανθρώπινο αίμα που χύθηκε οικειοθελώς από τον Ιησού Χριστό. Κατόπιν αυτών των συλλογισμών, η ημερομηνία – 458 γίνεται η αρχή του «2300 απόγευμα-πρωί» του Δαν.8:14.

Στο τέλος αυτής της μεγάλης προφητικής διάρκειας, 2300 ετών, τρία πράγματα έπρεπε να σταματήσουν σύμφωνα με τον Δαν.8:13.

- 1- η αιώνια ιεροσύνη
- 2- η καταστροφική αμαρτία
- 3- ο διωγμός της αγιότητας και του στρατού.

Τα τρία πράγματα προσδιορίζονται:

- 1- το αέναο επίγειο ιερατείο του πάπα
- 2- το υπόλοιπο της πρώτης ημέρας μετονομάστηκε: Κυριακή.
- 3- Ο διωγμός της χριστιανικής αγιότητας και αγίων, πολιτών της βασιλείας των ουρανών.

Αυτές οι αλλαγές είχαν ως στόχο:

- 1- Αποκαταστήστε στον Ιησού Χριστό την ιερή αιώνια ουράνια ιεροσύνη του.
- 2- σαββατικής ανάπαυσης της <sup>7ης</sup> ημέρας .
- 3- Δείτε τέλος στους διωγμούς της χριστιανικής αγιότητας και αγίων.

Ο υπολογισμός που προτείνεται για το «2300 απόγευμα-πρωί» ξεκινώντας από την ημερομηνία – 458, το τέλος αυτής της διάρκειας λήγει την άνοιξη του 1843:  $2300 - 458 = 1842 + 1$ . Σε αυτόν τον υπολογισμό έχουμε 1842 ολόκληρα χρόνια στα οποία πρέπει να προσθέσουμε +1 για να ορίσουμε την άνοιξη στις αρχές του έτους 1843 όπου τελειώνει το προφητευμένο «2300 βράδυ-πρωί». Αυτή η ημερομηνία σηματοδοτεί την αρχή μιας επιστροφής της παρέμβασης του Θεού που θέλει έτσι να απελευθερώσει τους αληθινούς αγίους του από τα θρησκευτικά ψέματα που κληρονόμησε από τον Ρωμαίο παπικό Καθολικισμό για 1260 χρόνια. Έτσι, παίρνοντας την πρωτοβουλία να δημιουργήσουμε μια πνευματική αφύπνιση στις ΗΠΑ όπου έχουν βρει καταφύγιο οι Προτεστάντες, το Πνεύμα εμπνέει στον William Miller ένα ενδιαφέρον για την προφητεία του Daniel 8:14 και δύο διαδοχικές προτεινόμενες ημερομηνίες ανακοινώνουν την επιστροφή του Ιησού Χριστού, η πρώτη για την άνοιξη του 1843, η δεύτερη για το φθινόπωρο του 1844. Για αυτόν, η κάθαρση του ιερού σημαίνει ότι ο Ιησούς επιστρέφει για να εξαγνίσει τη γη. Μετά από δύο απογοητεύσεις στις προγραμματισμένες ημερομηνίες, το Πνεύμα δίνει ένα σημάδι στους πιο επίμονους που συμμετείχαν στις δύο δοκιμασίες της πίστης. Ένα ουράνιο όραμα έλαβε το πρωί της 23ης Οκτωβρίου 1844 ένας από τους αγίους που διέσχισε τα χωράφια. Ο Παράδεισος άνοιξε σε μια σκηνή που δείχνει τον Ιησού Χριστό ως Αρχιερέα να ιερουργεί στο ουράνιο ιερό. Στο όραμα πέρασε από τον ιερό τόπο στον ιερότερο. Έτσι, μετά από 1260 χρόνια σκότους, ο Ιησούς Χριστός επανασυνδέθηκε με τους πιστούς του ταξινομημένοι από τις δύο διαδοχικές δοκιμασίες.

- 1- **Η επανάληψη του διηνεκούς**. Επομένως, μέσω αυτού του οράματος ο Θεός ανέλαβε επίσημα τον έλεγχο της αιώνιας ουράνιας ιεροσύνης του στις 23 Οκτωβρίου 1844.
- 2- **Η Επιστροφή του Σαββάτου**. Τον ίδιο μήνα, ένας άλλος από τους Αγίους άρχισε να τηρεί το Σάββατο της έβδομης ημέρας, μετά από επίσκεψη της κυρίας Ρέιτσελ Όουκς, η οποία του έδωσε ένα φυλλάδιο από την εκκλησία της: «Οι Βαπτιστές της έβδομης ημέρας». Ένας ένας, με την πάροδο του χρόνου, οι άγιοι που επιλέχθηκαν από τις δύο δοκιμασίες υιοθέτησαν επίσης το Σάββατο της έβδομης ημέρας. Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο ο Θεός έβαλε τέλος στο καταστροφικό αμάρτημα που καθιέρωσε η ειδωλολατρική Ρώμη, αλλά νομιμοποιήθηκε από την παπική Ρώμη με το όνομά της «Κυριακή».
- 3- **Να σταματήσουν οι διώξεις**. Το τρίτο θέμα αφορούσε την αγιότητα και τους διωκόμενους χριστιανούς για 1260 χρόνια. Και πάλι εκεί, το 1843 και

το 1844, η θρησκευτική ειρήνη βασίλευε παντού στον δυτικό κόσμο που τον απασχολούσε η προφητεία. Αυτό συμβαίνει γιατί η επαναστατική Γαλλία φίμωσε με τη λαιμητόμο της τους υπεύθυνους για τις θρησκευτικές καταχρήσεις που διαπράχθηκαν. Έτσι, μετά τα τελευταία αιματηρά χρόνια της τιμωρίας των θρησκευτικών *μοιχών* σύμφωνα με την Από.2:22-23, στο τέλος των 1260 ετών που ξεκινούν το 538, η ημερομηνία που συνδέεται με την αφαίρεση του *αιώνιου* με την εγκαθίδρυση του παπικού καθεστώτος, δηλαδή το 1798 βασιλεύει η θρησκευτική ειρήνη. Και η ελευθερία της συνείδησης που καθιερώθηκε επιτρέπει στους αγίους να υπηρετούν τον Θεό σύμφωνα με την επιλογή τους και τη γνώση τους ότι ο Θεός θα αυξηθεί. Το 1843, *το ηγιότητα και ο στρατός των αγίων*, αυτοί οι πολίτες της βασιλείας των ουρανών που επιλέχθηκαν από τον Ιησού Χριστό, δεν διώκονται πλέον, όπως ανήγγειλε η προφητεία του Δανιήλ 8:13-14.

Όλες αυτές οι εμπειρίες οργανώθηκαν και καθοδηγήθηκαν από τον Παντοδύναμο Θεό που σε πλήρη αορατότητα καθοδηγεί τα μυαλά των ανθρώπων έτσι ώστε να εκπληρώσουν τα σχέδιά του, ολόκληρο το πρόγραμμά του, μέχρι το τέλος του κόσμου όταν θα έχει τελειώσει η επιλογή του εκλεκτού. Από όλα αυτά προκύπτει ότι ο άνθρωπος δεν επιλέγει να τιμήσει το Σάββατο και το φως του, είναι ο Θεός που του δίνει αυτά τα πράγματα που του ανήκουν ως ένδειξη της επιδοκιμασίας του και της πραγματικής του αγάπης για αυτόν όπως διδάσκει ο Εζέ .20:12 -20: *Τους έδωσα επίσης τα σάββατά μου ως σημάδι μεταξύ εμένα και αυτών, για να ξέρονται ότι εγώ είμαι ο Κύριος που τους αγιάζει...Αγιαστείτε τα σάββατά μου και για να είναι μεταξύ τους εγώ και εσύ ένα σημάδι με το οποίο μπορεί να γίνει γνωστό ότι είμαι ο Κύριος ο Θεός σου* . Επειδή είναι αυτός που ψάχνει το χαμένο πρόβατό του, ας είμαστε σίγουροι ότι κανένας αιρετός δεν θα χάσει το κάλεσμα.

Στο Δαν.8, στη μοναδική απάντηση που δίνει ο Θεός στο εδάφιο 14 στην ερώτηση του στίχου 13, η λέξη « *αγιότητα* » ταιριάζει απόλυτα γιατί η αγιότητα γενικά αφορά οτιδήποτε είναι ιδιοκτησία του Θεού και που τον επηρεάζει ιδιαίτερα. Αυτή ήταν η περίπτωση της *αιώνιας* ουράνιας ιεροσύνης του, του *αγιασμένου Σαββάτου* του από την ίδρυση του κόσμου την επομένη της δημιουργίας του Αδάμ, και των *αγίων του*, των πιστών εκλεκτών του.

Οι εμπειρίες που προφητεύτηκαν στο Δανιήλ 8:13-14 εκπληρώθηκαν μεταξύ του 1843 όταν τέθηκε σε ισχύ το θεϊκό διάταγμα και το φθινόπωρο του 1844, και οι δύο βασισμένες στην προσδοκία της επιστροφής του Ιησού Χριστού σε εκείνες τις ημερομηνίες, στηριζόμενοι έτσι στην ιδέα του την έλευση του Ιησού Χριστού, οι σύγχρονοι αυτής της εμπειρίας έδωσαν στους συμμετέχοντες που ήταν οπαδοί αυτών των προσδοκιών το όνομα «Adventist», από το λατινικό «adventus» που σημαίνει ακριβώς «έλευση." Θα βρούμε αυτήν την «Αντβεντιστική» εμπειρία στο κεφάλαιο 12 αυτού του βιβλίου του Δανιήλ, όπου το Πνεύμα θα υπογραμμίσει τη σημασία αυτής της τελευταίας επισημοποιημένης «διαθήκης».



## Δανιήλ 10

**Δαν 10:1** Κατά το τρίτο έτος του Κύρου, του βασιλιά της Περσίας, ένας λόγος αποκαλύφθηκε στον Δανιήλ, του οποίου το όνομα ήταν Βαλτασάσαρ. Αυτή η λέξη, που είναι αληθινή, αναγγέλλει μεγάλη συμφορά. Άκουσε αυτή τη λέξη, και κατάλαβε το όραμα.

1α- Κατά το τρίτο έτος του Κύρου, του βασιλιά της Περσίας, ένας λόγος αποκαλύφθηκε στον Δανιήλ, του οποίου το όνομα ήταν Βαλτασάσαρ

Ο Κύρος 2 βασίλευσε από το – 539. Ως εκ τούτου, η ημερομηνία του οράματος είναι – 536.

1β- Αυτή η λέξη, που είναι αληθινή, αναγγέλλει μεγάλη συμφορά.

Αυτός ο όρος, *μεγάλη συμφορά*, αναγγέλλει τη σφαγή σε μεγάλη κλίμακα.  
1γ- *Άκουσε αυτή τη λέξη, και κατάλαβε το όραμα.*

Αν ο Ντάνιελ κατάλαβε το νόημα, θα το καταλάβουμε κι εμείς.

**Δαν 10:2** *Εκείνο τον καιρό εγώ, ο Δανιήλ, πένθησα για τρεις εβδομάδες.*

Αυτό το προσωπικό πένθος που επηρεάζει τον Δανιήλ, επιβεβαιώνει τον νεκρικό χαρακτήρα της σφαγής που θα γίνει όταν γίνει η μεγάλη συμφορά που ανακοινώθηκε.

**Δαν 10:3** *Δεν έφαγα λιχουδιά, ούτε κρέας ούτε κρασί μπήκε στο στόμα μου, ούτε άλειψα τον εαυτό μου μέχρι να συμπληρωθούν οι τρεις εβδομάδες.*

Αυτή η προετοιμασία του Δανιήλ που αναζητά αυξημένη αγιότητα προφητεύει τη δραματική κατάσταση που θα προφητεύσει ο άγγελος στο Δαν.11:30.

**Δαν 10:4** *Την εικοστή τέταρτη ημέρα του πρώτου μήνα ήμουν δίπλα στον μεγάλο ποταμό Hiddékel.*

Ο *Hiddékel* έχει το όνομα Tiger στα γαλλικά. Αυτός είναι ο ποταμός που πότισε τη Μεσοποταμία με τον Ευφράτη που διέσχισε και πότισε τη Χαλδαϊκή πόλη *Βαβυλώνα* εξαιτίας της τιμωρημένης υπερηφάνειας του βασιλιά Ναβουχοδονόσορα. Ο Ντάνιελ δεν μπορούσε να το καταλάβει, αλλά αυτή η διευκρίνιση προοριζόταν για μένα. Γιατί μόλις το 1991 έκανα γνωστές τις αληθινές εξηγήσεις του Daniel 12 όπου ο ποταμός **Τίγρης** θα παίζει το ρόλο μιας « **τίγρης** » που τρώει ανθρώπινες ψυχές. Μια δοκιμασία πίστης απεικονίζεται από την επικίνδυνη διέλευση της. Μόνο οι εκλεκτοί μπορούν να το διασχίσουν και να συνεχίσουν το ταξίδι τους με τον Ιησού Χριστό. Είναι πάλι μια εικόνα που αντιγράφηκε από το πέραςμα της Ερυθράς Θάλασσας από τους Εβραίους, μια αδύνατη και μοιραία διέλευση για τους Αιγύπτιους αμαρτωλούς. Αλλά αυτός που παραπέμπει στο Daniel 12 επιλέγει τους τελευταίους εκλεγμένους «Αντβεντιστές» των οποίων η αποστολή θα συνεχιστεί μέχρι την επιστροφή του Χριστού. Οι τελευταίοι από αυτούς θα βιώσουν την τελευταία **μεγάλη συμφορά**, την ακραία μορφή της που θα απαιτήσει την παρέμβαση του Χριστού σε μια ισχυρή και ένδοξη σωτήρια και εκδικητική επιστροφή.

Η πρώτη συμφορά που ανακοινώθηκε στον Δανιήλ αναφέρεται στο Δαν.11:30. Αφορά τον εβραϊκό λαό της αρχαιότητας, αλλά άλλη παρόμοια *συμφορά* θα ανακοινωθεί από ανάλογη εικόνα στην Αποκ.1. Αυτό θα επιτευχθεί μετά τον Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο στον οποίο *θα σκοτωθεί το ένα τρίτο των ανδρών*. Και αυτή η σύγκρουση παρουσιάζεται στην Αποκ. 9:13 έως 21 με σύμβολα, αλλά αναπτύσσεται σε απλή γλώσσα σε αυτό το βιβλίο του Δανιήλ στο τέλος του κεφαλαίου 11 στους στίχους 40 έως 45. Έτσι θα βρούμε διαδοχικά, σε αυτό το κεφάλαιο 11, η μεγάλη συμφορά των Εβραίων, στη συνέχεια στο Δαν.12:1, η μεγάλη συμφορά που θα στοχεύσει τους εκλεκτούς του Χριστιανισμού και τους πιστούς Εβραίους του έσχατος καιρού που θα μεταστραφούν στον Χριστό Η συμφορά αναφέρεται με τους όρους «καιρούς θλίψης» και ο κύριος στόχος θα είναι η πρακτική του Σαββάτου που αγιάζεται από τον Θεό.

Σύγκριση των δύο οραμάτων των προβλεπόμενων συμφορών

1- Προς τα παιδιά του λαού του Δανιήλ της παλαιάς διαθήκης: Δαν.10:5-6.

2- Προς τα παιδιά του λαού του Δανιήλ της νέας διαθήκης: Αποκ.1:13-14.  
Για να εκτιμήσουμε πλήρως το ενδιαφέρον που πρέπει να δώσουμε σε αυτές τις δύο συμφορές, πρέπει να καταλάβουμε ότι αν και διαδέχονται η μία την άλλη χρονικά, η πρώτη είναι ένας τύπος που προφητεύει τη δεύτερη, που θα στοχεύσει στην επιστροφή του Ιησού Χριστού, του τελευταίου πιστού. παιδιά του Θεού του τύπου του Δανιήλ και των τριών συντρόφων του. Μετά από δεκαετίες ειρήνης, ακολουθούμενες από έναν τρομερό και τρομερά καταστροφικό ατομικό πόλεμο, η ημέρα της ανάπαυσης της Ρωμαϊκής Κυριακής θα επιβληθεί από την καθολική κυβέρνηση που οργανώθηκε από τους επιζώντες της καταστροφής. Και πάλι, ο θάνατος θα έρθει να απειλήσει τις ζωές των πιστών εκλεκτών, όπως στις ημέρες του Δανιήλ, του Χανανία, του Μισαήλ και του Αζαρία. και όπως στην εποχή των «Μακκαβαίων» το -168, που η συμφορά ανήγγειλε σε αυτό το κεφάλαιο του Δανιήλ στοχεύει. και στο τέλος, οι τελευταίοι Αντβεντιστές παρέμειναν πιστοί στο Σάββατο της έβδομης ημέρας του 2029.

Αλλά πριν από αυτή την τελευταία δοκιμασία, η μακρά παπική βασιλεία των 1260 ετών θα έχει ήδη προκαλέσει πλήθη πλασμάτων να πεθάνουν στο όνομα του Θεού.

Συνοπτικά, η κατανόηση του μηνύματος που παραδόθηκε από αυτό το όραμα που δόθηκε στον Δανιήλ θα μας επιτρέψει να κατανοήσουμε το νόημα αυτού που δίνει στον Ιωάννη στην Αποκ. 1:13 έως 16.

**Δαν 10:5** Και σήκωσα τα μάτια μου και κοίταξα, και ιδού, ήταν ένας άνθρωπος ντυμένος με λινό και είχε στην οσφύ του μια ζώνη χρυσή από την Οφάζ.

5α- ήταν ένας άντρας ντυμένος στα λινά

Ένα έργο δικαιοσύνης που συμβολίζεται από το λινό θα πραγματοποιηθεί από τον Θεό μέσω ενός ανθρώπου. Στην εικόνα που περιγράφεται ο Θεός παίρνει την εμφάνιση του Έλληνα βασιλιά Αντίοχου 4 γνωστός ως Επιφάνης. Θα είναι ο διώκτης των Εβραίων μεταξύ - 175 και - 164, διάρκεια της βασιλείας του.

5β- έχοντας στην οσφύ χρυσή ζώνη Ουφάζ

Τοποθετημένη στα νεφρά, η ζώνη υποδηλώνει την αναγκαστική αλήθεια. Επιπλέον, ο χρυσός από τον οποίο είναι φτιαγμένος προέρχεται από το Ουφάζ, το οποίο στο Ιερ.10:9 στοχεύει την παγανιστική ειδωλολατρική του χρήση.

**Δαν 10:6** Το σώμα του ήταν σαν χρυσόλιθος, το πρόσωπό του έλαμπε σαν αστραπή, τα μάτια του ήταν σαν φλόγες φωτιάς, τα χέρια και τα πόδια του ήταν σαν γυαλισμένο ορείχαλκο, και ο ήχος της φωνής του ήταν σαν τον ήχο του θορύβου πλήθους.

6α- Το σώμα του ήταν σαν χρυσόλιθος

Ο Θεός είναι ο συγγραφέας του οράματος, αλλά αναγγέλλει τον ερχομό ενός ειδωλολατρικού θεού, εξ ου και αυτή η ένδοξη υπερφυσική πτυχή.

6β- το πρόσωπό του έλαμπε σαν κεραυνός

Η ελληνική ταυτότητα αυτού του Θεού επιβεβαιώνεται. Αυτός είναι ο Δίας, ο Έλληνας θεός του βασιλιά Αντίοχου 4. Ο κεραυνός είναι το σύμβολο του Ολύμπιου θεού Δία. ο θεός των Ολύμπιων θεών της ελληνικής μυθολογίας

6γ- τα μάτια του ήταν σαν φλόγες φωτιάς

Θα καταστρέψει αυτό που κοιτάζει και δεν εγκρίνει. Τα μάτια του θα είναι στους Ιουδαίους σύμφωνα με τον Δαν. 11:30: ... θα κοιτάζει αυτούς που έχουν

εγκαταλείψει την ιερή διαθήκη. Η συμφορά δεν έρχεται χωρίς λόγο, η αποστασία μολύνει τους ανθρώπους.

6δ- τα χέρια και τα πόδια του έμοιαζαν με γυαλισμένο ορείχαλκο

Ο δήμιος που θα σταλεί από τον Θεό θα είναι τόσο αμαρτωλός όσο και τα θύματά του. Οι καταστροφικές ενέργειές του που συμβολίζονται από τα μπρούτζινα μπράτσα και τα πόδια του είναι το σύμβολο της ελληνικής αμαρτίας στο άγαλμα του Δαν.2.

6ον- και ο ήχος της φωνής του ήταν σαν θόρυβος πλήθους

Ο Έλληνας βασιλιάς δεν θα ενεργήσει μόνος του. Θα έχει πίσω και μπροστά του πλήθος στρατιωτών ειδωλολατρών όπως ο ίδιος για να υπακούουν στις διαταγές του.

Η κορύφωση και η κορύφωση αυτής της προφητικής ανακοίνωσης θα επιτευχθεί την ώρα της εκπλήρωσης του Dan 11:31: *Τα στρατεύματα θα εμφανιστούν στην εντολή του. θα βεβηλώσουν το ιερό, το φρούριο, θα βάλουν τέλος στην αιώνια ~~θυσία~~ και θα στήσουν το βδέλυγμα του καταστροφέα.* Για βιβλική ειλικρίνεια, διέγραψα τη λέξη θυσία που δεν είναι γραμμένη στο εβραϊκό κείμενο, επειδή ο Θεός έχει προβλέψει για τους « αιώνιους » δύο διαφορετικούς διαδοχικούς ρόλους στην παλιά και στη νέα διαθήκη. Στην αρχαία συνίσταται στην προσφορά ενός αρνιού το βράδυ και το πρωί ως ολοκαύτωμα. Στο διήγημα, υποδηλώνει την ουράνια μεσολάβηση του Ιησού Χριστού που θυμίζει τη θυσία του για να μεσολαβήσει για τις προσευχές των εκλεκτών. Σε αυτό το πλαίσιο του Δαν.11:31, εκείνο της παλαιάς διαθήκης, ο Έλληνας βασιλιάς θα βάλει τέλος στις αιώνιες προσφορές του νόμου του Μωυσή. Έτσι, μόνο το πλαίσιο του χρόνου στον οποίο επικαλείται είναι αυτό που καθορίζει την ερμηνεία της διακονίας της αέναης μεσιτείας ενός επίγειου ιερέα ή του ουράνιου αρχιερέα: του Ιησού Χριστού. Το **αέναο** λοιπόν συνδέεται με μια ανθρώπινη διακονία ή, δευτερευόντως και οριστικά, με τη θεία ουράνια διακονία του Ιησού Χριστού.

**Δαν 10:7** *Εγώ, ο Δανιήλ, είδα μόνος το όραμα, και οι άντρες που ήταν μαζί μου δεν το είδαν, αλλά φοβήθηκαν πολύ, και έφυγαν και κρύφτηκαν.*

7- Αυτός ο συλλογικός φόβος είναι μόνο η αμυδρή εικόνα της ολοκλήρωσης του οράματος. Διότι την ημέρα της προβλεπόμενης σφαγής, οι δίκαιοι θα έκαναν καλά να φύγουν και να κρυφτούν, ακόμα κι αν ήταν στην κοιλιά της γης.

**Δαν 10:8** *Έμεινα μόνος και είδα αυτό το μεγάλο όραμα. Οι δυνάμεις μου με απέτυχαν, το πρόσωπό μου άλλαξε χρώμα και αποσυντέθηκε, και έχασα κάθε σθένος.*

8α- Μέσω των συναισθημάτων του, ο Δανιήλ συνεχίζει να προφητεύει τις συνέπειες της κακοτυχίας που θα έρθει.

**Δαν 10:9** *Άκουσα τον ήχο των λόγων του. και καθώς άκουσα τον ήχο των λόγων του, έπεσα άναυδος, μπρούμυτα στο έδαφος.*

9α- Την ημέρα της ατυχίας, η φωνή του διώκτη βασιλιά θα προκαλέσει τα ίδια τρομακτικά αποτελέσματα. τα γόνατα θα συγκρουστούν και τα πόδια θα λυγίσουν, μη μπορώντας να κουβαλήσουν τα σώματα που θα πέσουν στη γη.

**Δαν 10:10** *Και ιδού, ένα χέρι με άγγιξε, και τίναξε τα γόνατα και τα χέρια μου.*

10α- Ευτυχώς γι' αυτόν, ο Δανιήλ είναι μόνο ο προφήτης που είναι υπεύθυνος για την αναγγελία στον λαό του την έλευση αυτής της **μεγάλης συμφοράς** και δεν είναι ο ίδιος στόχος της δίκαιης οργής του Θεού.

**ΔΑΝ 10:11** *Τότε μου είπε, Δανιήλ, αγαπημένε, πρόσεχε τα λόγια που θα σου πω και στάσου εκεί που είσαι. γιατί τώρα σας έστειλαν. Όταν μου μίλησε έτσι, στάθηκα τρέμοντας.*

11α- *Δανιήλ, αγαπημένε άνθρωπε, πρόσεχε τα λόγια που θα σου πω και στάσου εκεί που είσαι*

Ένας αγαπημένος του Θεού δεν έχει λόγο να φοβάται τις ουράνιες επεμβάσεις του. Η οργή του Θεού είναι ενάντια στους πονηρούς και σκληρούς επιθετικούς επαναστάτες αμαρτωλούς. Ο Ντάνιελ είναι το αντίθετο αυτών των ανθρώπων. Πρέπει να παραμείνει όρθιος γιατί είναι το ίδιο το σημάδι της διαφοράς στη μοίρα που θα πέσει τελικά στους εκλεγμένους. Ακόμα και ξαπλωμένοι στη σκόνη του επίγειου θανάτου, θα ξυπνήσουν και θα ξανασταθούν στα πόδια τους. Οι κακοί θα ξαπλώσουν και οι πονηροί θα ξυπνήσουν για να καταστραφεί για πάντα η τελική κρίση. Ο άγγελος ορίζει «στο μέρος που βρίσκεσαι». Και που είναι; Στη φύση στις όχθες του ποταμού «Hiddekel», στα γαλλικά, ο Ευφράτης, που θα προσδιορίσει τη χριστιανική Ευρώπη της νέας συμμαχίας στην Αποκάλυψη. Το πρώτο μάθημα είναι ότι ο άνθρωπος μπορεί να συναντήσει τον Θεό οπουδήποτε και να ευλογηθεί από Αυτόν εκεί. Αυτό το μάθημα ανατρέπει τις ειδωλολατρικές προκαταλήψεις ότι για πολλούς ανθρώπους, ο Θεός μπορεί να συναντηθεί μόνο σε εκκλησίες, ιερά κτίρια, ναούς, βωμούς, αλλά εδώ, δεν υπάρχει τίποτα από αυτά. Στην εποχή του, ο Ιησούς θα ανανεώσει αυτό το μάθημα λέγοντας στα εδάφια Ιωάννη 4:21 έως 24: *Γυναίκα, της είπε ο Ιησούς, πίστεψέ με, έρχεται η ώρα που δεν θα είναι ούτε σε αυτό το βουνό ούτε στην Ιερουσαλήμ που θα λατρεύεις τον Πατέρα. Λατρεύεις αυτό που δεν ξέρεις. λατρεύουμε αυτό που ξέρουμε, γιατί η σωτηρία προέρχεται από τους Εβραίους. Αλλά έρχεται η ώρα, και έχει ήδη έρθει, που οι αληθινοί λάτρεις θα λατρεύουν τον Πατέρα με πνεύμα και αλήθεια. γιατί αυτοί είναι οι προσκυνητές που απαιτεί ο Πατέρας. Ο Θεός είναι Πνεύμα, και όσοι τον λατρεύουν πρέπει να τον λατρεύουν με πνεύμα και αλήθεια.*

Το δεύτερο μάθημα είναι πιο λεπτό, βασίζεται στον ποταμό Hiddekel επειδή το Πνεύμα έχει σχεδιάσει να ανοίξει την κατανόηση του βιβλίου του μόνο στους τελευταίους πιστούς υπηρέτες του των οποίων η εμπειρία και η δοκιμασία με την οποία πραγματοποιείται η επιλογή τους απεικονίζεται από την εικόνα του το επικίνδυνο πέραςμα του ποταμού Hiddékel στα γαλλικά, ο Τίγρης, όπως το ζώο αυτού του ονόματος, επίσης στη δοκιμασία της πίστης, που τρώει τις ψυχές των ανθρώπων.

11β- *γιατί είμαι τώρα σταλμένος σε εσάς. Όταν μου μίλησε έτσι, στάθηκα τρέμοντας.*

Η συνάντηση δεν είναι πια όραμα, μετατρέπεται σε διάλογο, ανταλλαγή μεταξύ δύο πλασμάτων του Θεού, το ένα προερχόμενο από τον ουρανό και το άλλο από τη γη.

**Δαν 10:12** *Μου είπε: Δανιήλ, μη φοβάσαι. γιατί από την πρώτη μέρα που έβαλες την καρδιά σου να καταλάβει και να ταπεινωθεί ενώπιον του Θεού σου, ακούστηκαν τα λόγια σου, και εξαιτίας των λόγων σου έρχομαι.*



Σε ολόκληρο αυτόν τον στίχο, ένα μόνο έχω να πω. Εάν χάνετε τη μνήμη σας, θυμηθείτε τουλάχιστον αυτό το εδάφιο που μας λέει πώς να ευχαριστήσουμε τον δημιουργό μας Θεό.

Ο στίχος είναι ένα παράδειγμα στο είδος του. μια λογική ακολουθία που βασίζεται στο γεγονός ότι κάθε αιτία έχει το αποτέλεσμα της με τον Θεό: η δίψα για κατανόηση που συνοδεύεται από αληθινή ταπείνωση ακούγεται και εκπληρώνεται.

**Εδώ ξεκινά μια μακρά αποκάλυψη που δεν θα τελειώσει μέχρι το τέλος του Βιβλίου του Δανιήλ, εκείνου του κεφαλαίου 12 .**

***Δαν 10:13** και ο ηγεμόνας του βασιλείου της Περσίας μου αντιστάθηκε είκοσι μία ημέρες. αλλά, ιδού, ο Μιχαήλ, ένας από τους αρχηγούς, ήρθε σε βοήθεια, και έμεινα εκεί με τους βασιλιάδες της Περσίας.*

13α- *και ο αρχηγός του βασιλείου της Περσίας μου αντιστάθηκε είκοσι μία ημέρες*

Ο άγγελος Γαβριήλ βοηθά τον Κύρο 2 τον Πέρση βασιλιά και η αποστολή του για τον Θεό συνίσταται στο να επηρεάζει τις αποφάσεις του, έτσι ώστε οι ενέργειες που γίνονται να μην αντιτίθενται στο μεγάλο του έργο. Το παράδειγμα αυτής της αποτυχίας του αγγέλου αποδεικνύει ότι τα πλάσματα του Θεού αφήνονται πράγματι ελεύθερα και ανεξάρτητα και επομένως υπεύθυνα για όλες τις επιλογές και τα έργα τους.

13β- *αλλά ιδού, ο Μιχαήλ, ένας από τους κύριους ηγέτες, ήρθε να με βοηθήσει*

Το παράδειγμα που αποκαλύφθηκε μας διδάσκει επίσης ότι σε περίπτωση πραγματικής ανάγκης « ένας από τους κύριους ηγέτες, ο Michael », μπορεί να παρέμβει για να αναγκάσει την απόφαση. Αυτή η ανώτερη βοήθεια είναι θεϊκή βοήθεια, αφού ο Μιχαήλ σημαίνει: «Ποιος είναι σαν τον Θεό». Είναι αυτός που θα έρθει στη γη για να ενσαρκωθεί στον Ιησού Χριστό. Στον ουρανό, ήταν για τους αγγέλους η αναπαράσταση του Πνεύματος του Θεού μαζί τους. Σε αυτή την περίπτωση, η έκφραση « ένας από τους κύριους ηγέτες » μπορεί εύλογα να μας εκπλήξει. Λοιπόν, αυτό δεν προκαλεί έκπληξη, γιατί η ταπεινοφροσύνη, η πραότητα, το μοίρασμα και η αγάπη που θα δείξει ο Ιησούς στη γη, εφαρμόστηκαν ήδη στην ουράνια ζωή του με τους πιστούς αγγέλους του. Οι νόμοι του ουρανού είναι αυτοί που έδειξε κατά τη διάρκεια της επίγειας διακονίας Του. Στη γη, έγινε υπηρέτης των υπηρετών του. Και μαθαίνουμε ότι στον παράδεισο έκανε τον εαυτό του ίσο με άλλους αρχηγούς αγγέλους.

13γ- *και έμεινα εκεί με τους βασιλιάδες της Περσίας*

Η κυριαρχία λοιπόν της δυναστείας των Περσών βασιλέων θα συνεχιστεί για κάποιο διάστημα μέχρι την ελληνική κυριαρχία.

***Δαν 10:14** Τώρα έρχομαι να σου δείξω τι θα συμβεί στο λαό σου στο μέλλον. γιατί το όραμα εξακολουθεί να αφορά εκείνες τις εποχές.*

14α- Μέχρι το τέλος του κόσμου, ο λαός του Δανιήλ θα ενδιαφέρεται, στην παλιά και στη νέα διαθήκη, επειδή ο λαός του είναι ο Ισραήλ τον οποίο ο Θεός σώζει από την αιγυπτιακή αμαρτία , από την αμαρτία του Αδάμ από τον Ιησού Χριστό και την αμαρτία καθιερώθηκε από τη Ρώμη στον Χριστιανισμό που εξαγνίστηκε με το αίμα του Ιησού.

Ο σκοπός της αποκάλυψης που έφερε ο άγγελος στον Δανιήλ είναι να προειδοποιήσει το λαό του για τις τραγωδίες που έρχονται. Ο Δανιήλ μπορεί ήδη να καταλάβει ότι όσα του αποκαλύπτονται δεν τον αφορούν πλέον προσωπικά, αλλά είναι επίσης βέβαιος ότι αυτές οι διδασκαλίες θα είναι ωφέλιμες στο μέλλον στους υπηρέτες του λαού του και επομένως σε όλους εκείνους στους οποίους τους απευθύνει ο Θεός και τους προορίζει μέσω αυτόν.

**Δαν. 10:15** *Ενώ μου έλεγε αυτά τα λόγια, κοίταξα προς τη γη και σιωπούσα.*

15α- Ο Γιάννης έχει ακόμα στο μυαλό του το φοβερό όραμα της συμφοράς και προσπαθεί να συγκεντρωθεί στο να ακούσει αυτά που ακούει, δεν τολμά πια να σηκώσει το κεφάλι του να κοιτάξει αυτόν που του μιλάει.

**Δαν 10:16** *Και, ιδού, ένας όμοιος με τους γιους του ανθρώπου άγγιξε τα χείλη μου. Άνοιξα το στόμα μου και μίλησα και είπα σε αυτόν που στάθηκε μπροστά μου: Κύριε μου, το όραμα με γέμισε φόβο και έχασα κάθε δύναμη.*

1α- *Και ιδού, κάποιος που είχε την εμφάνιση των γιων του ανθρώπου άγγιξε τα χείλη μου*

Ενώ το τρομερό όραμα ήταν μια εξωπραγματική φανταστική εικόνα που δημιουργήθηκε στο μυαλό του Δανιήλ, αντίθετα, ο άγγελος παρουσιάζεται με ανθρώπινη μορφή πανομοιότυπη με τον επίγειο άνθρωπο. Πρώτον, και αυτός δημιουργήθηκε κατ' εικόνα Θεού, αλλά σε ένα ουράνιο σώμα απαλλαγμένο από γήινους νόμους. Η ουράνια φύση του του δίνει πρόσβαση και στις δύο διαστάσεις έχοντας ενεργή ικανότητα σε κάθε μία. Αγγίζει τα χείλη του Ντάνιελ που νιώθει αυτό το άγγιγμα.

**Δαν 10:17** *Πώς μπορεί ο υπηρέτης του κυρίου μου να μιλήσει στον κύριό μου; Τώρα οι δυνάμεις μου με εξασθενούν και δεν έχω άλλη ανάσα.*

17α- Για τον καθαρά γήινο άνθρωπο η κατάσταση είναι πολύ διαφορετική, επιβάλλονται γήινοι νόμοι και ο φόβος τον έχει κάνει να χάσει τη δύναμη και την ανάσα του.

**Δαν 10:18** *Τότε εκείνος που είχε την όψη ανθρώπου με άγγιξε πάλι και με ενίσχυσε.*

18α- Με ήπια επιμονή, ο άγγελος καταφέρνει να αποκαταστήσει τη δύναμη στον Δανιήλ ηρεμώντας τον.

**Δαν 10:19** *Τότε μου είπε: Μη φοβάσαι, αγαπημένε, ειρήνη σε σένα. κουράγιο, κουράγιο! Και καθώς μου μιλούσε, πήρα δύναμη και είπα: Άφησε τον κύριό μου να μιλήσει, γιατί με ενίσχυσε.*

19α- Ένα μήνυμα ειρήνης! Πανομοιότυπο με αυτό που θα απευθύνει ο Ιησούς στους μαθητές του! Τίποτα σαν να καθησυχάζεις ένα φοβισμένο μυαλό. Οι λέξεις κουράγιο, κουράγιο, τον βοηθούν να πάρει ανάσα και να ανακτήσει τις δυνάμεις του.

**Δαν. 10:20** *Μου είπε: Ξέρεις γιατί ήρθα σε σένα; Τώρα επιστρέφω για να πολεμήσω τον άρχοντα της Περσίας. και όταν φύγω, ιδού, ο ηγεμόνας της Ιαβάν θα έρθει.*

20α- *Τώρα επιστρέφω για να πολεμήσω τον αρχηγό της Περσίας*

Αυτός ο αρχηγός της Περσίας είναι ο Κύρος 2 ο Μέγας, τον οποίο ο Θεός θεωρεί χρισμένο του. που δεν τον εμποδίζει να χρειαστεί να πολεμήσει εναντίον του για να καθοδηγήσει τις αποφάσεις του προς την κατεύθυνσή του.

20β- *και όταν πάω, ιδού, ο ηγεμόνας της Ιαβάν θα έρθει*

Όταν ο άγγελος εγκαταλείψει τον Κύριο 2, μια επίθεση από τον Έλληνα ηγέτη της εποχής θα ανοίξει την αυξανόμενη εχθρότητα μεταξύ των δύο περσικών και ελληνικών κυριαρχιών.

**Δαν 10:21** *Αλλά θα σας γνωστοποιήσω όσα είναι γραμμένα στο βιβλίο της αλήθειας. Κανείς δεν με βοηθάει εναντίον αυτών, εκτός από τον Μιχαήλ, τον αρχηγό σου.*

21α- Αυτή η αποκάλυψη που θα λάβει ο Δανιήλ ονομάζεται βιβλίο της αλήθειας. Σήμερα το 2021, μπορώ να επιβεβαιώσω την εκπλήρωση όλων όσων αποκαλύπτονται εκεί, γιατί η κατανόησή τους έχει δοθεί πλήρως από το αθάνατο Πνεύμα του Μιχαήλ ηγέτη μας, για τον Δανιήλ στην παλιά διαθήκη και για μένα, στη νέα διαθήκη, από τον Ιησού Χριστό ισχυρίζεται αυτό το όνομα για να κρίνει τους δαίμονες που είναι ακόμη ενεργοί μέχρι την ένδοξη επιστροφή του.

## **Δανιήλ 11**

**Προσοχή!** Παρά την αλλαγή του κεφαλαίου, η συζήτηση μεταξύ του αγγέλου και του Δανιήλ συνεχίζεται σε συνέχεια με τον τελευταίο στίχο του κεφαλαίου 10 .

**Δαν 11:1** *Και εγώ, τον πρώτο χρόνο του Δαρείου του Μήδου, ήμουν μαζί του για να τον βοηθήσω και να τον υποστηρίξω.*

1α- Δημιουργημένος από τον Θεό για να ζει αιώνια, ο άγγελος που μιλά στον Δανιήλ του λέει ότι βοήθησε και υποστήριξε τον Δαρείο, τον βασιλιά της Μηδίας, ο οποίος κατέλαβε τη Βαβυλώνα σε ηλικία 62 ετών και που ακόμα βασίλευσε στο Δαν.6. Αυτός ο βασιλιάς αγαπούσε τον Δανιήλ και τον Θεό του, αλλά, παγιδευμένος, έθεσε τη ζωή του σε κίνδυνο παραδίδοντάς τον στα λιοντάρια. Ήταν λοιπόν αυτός που παρενέβη για να κλείσει το στόμα των λιονταριών και να σώσει τη ζωή του. Ήταν λοιπόν και αυτός που βοήθησε αυτόν τον βασιλιά Δαρείο να καταλάβει ότι ο Θεός του Δανιήλ είναι ο μόνος αληθινός Θεός, δημιουργός όλων όσων υπάρχουν, που ζει και ότι δεν υπάρχει άλλος σαν αυτόν.

**Δαν 11:2** *Τώρα θα σας κάνω να μάθετε την αλήθεια. Ιδού, θα υπάρχουν ακόμη τρεις βασιλιάδες στην Περσία. Ο τέταρτος θα συγκεντρώσει περισσότερο πλούτο από όλους τους άλλους. και όταν είναι δυνατός στα πλούτη του, θα σηκώσει όλους εναντίον του βασιλείου της Ιαβάν.*

2α- *Τώρα θα σας κάνω να μάθετε την αλήθεια*

Η αλήθεια είναι γνωστή μόνο στον Αληθινό Θεό και είναι το όνομα που δίνει ο Θεός στον εαυτό του στη σχέση του με τους τελευταίους εκλεκτούς του εν Χριστώ σύμφωνα με την Αποκ.3:14. Η αλήθεια δεν είναι μόνο ο θείος νόμος, οι διατάξεις και οι εντολές του. Περιλαμβάνει επίσης όλα όσα ο Θεός σχεδιάζει σχολαστικά και κάνει να πραγματοποιηθούν στην εποχή Του. Ανακαλύπτουμε μόνο κάθε μέρα της ζωής μας, ένα μέρος αυτού του μεγάλου προγράμματος στο

οποίο προχωράμε μέχρι το τέλος της ζωής μας και συλλογικά, μέχρι το τέλος του τελικού σωτηρίου έργου που θα δει τους εκλεκτούς να έχουν πρόσβαση στην αιωνιότητα.

2β- *Ιδοῦ, θα υπάρχουν ακόμη τρεις βασιλιάδες στην Περσία*

1ος βασιλιάς μετά τον Κύρο 2: Ο Καμβύσης 2 (- 528 - 521) σφάζει τον γιο του Βαρδία με το παρατσούκλι Σμέρδης από τους Έλληνες

2ος βασιλιάς: ο ψεύτικος Smerdis, ο <sup>μάγος</sup> Gaumâta σφετεριστής του ονόματος Smerdis βασιλεύει μόνο για λίγο.

3ος βασιλιάς: Δαρειός 1ος <sup>ο Πέρσης</sup> (- 521 - 486) γιος του Υστάτη.

2γ- *Ο τέταρτος θα συγκεντρώσει περισσότερο πλούτο από όλους τους άλλους*

4ος βασιλιάς: Ξέρξης 1ος (- 486 - 465). Ακριβώς μετά από αυτόν, ο Αρταξέρξης Α' <sup>θα</sup> βασιλεύει και θα ελευθερώσει όλους τους Εβραίους αιχμαλώτους **το έβδομο έτος** της βασιλείας του, την άνοιξη - 458 σύμφωνα με την Εσδ.7:7-9.

2δ- *και όταν είναι ισχυρός από τα πλούτη του, θα σηκώσει τα πάντα ενάντια στο βασίλειο της Ιαβάν*

Ο Ξέρξης Α' <sup>κατέστειλε</sup> και ειρήνευσε την εξεγερμένη Αίγυπτο και στη συνέχεια διεξήγαγε πόλεμο κατά της Ελλάδας, εισέβαλε στην Αττική και κατέστρεψε την Αθήνα. Αλλά ηττήθηκε στη Σαλαμίνα το - 480. Η Ελλάδα θα διατηρήσει την κυριαρχία στην επικράτειά της. Και ο Πέρσης βασιλιάς παρέμεινε στην Ασία, εξαπολύοντας ωστόσο επιθέσεις που απέδειξαν την επιθυμία του να κατακτήσει την Ελλάδα.

*Δαν 11:3* *Αλλά θα σηκωθεί ένας ισχυρός βασιλιάς, ο οποίος θα κυβερνήσει με μεγάλη δύναμη, και θα κάνει ό,τι θέλει.*

3α- Ηττημένος στην επικράτειά του, ο κυνηγημένος Πέρσης βασιλιάς Ξέρξης Α' <sup>θα</sup> καταλήξει να πεθάνει, δολοφονημένος από δύο από τους μεγάλους άντρες του. Νικήθηκε από έναν νεαρό τον οποίο είχε κοροϊδέψει παραπλανητικά. Η Ελλάδα επέλεξε για βασιλιά της τον Μέγα Αλέξανδρο, έναν νεαρό Μακεδόνα 20 ετών (γεννήθηκε το - 356, βασίλευσε το - 336, - πέθανε το - 323). Η προφητεία τον αναφέρει ως ιδρυτή της 3ης <sup>αυτοκρατορίας</sup> του αγάλματος του Dan.2, τρίτο ζώο του Dan.7 και δεύτερο ζώο του Dan.8.

***Δαν 11:4*** *Και όταν υψωθεί, η βασιλεία του θα σπάσει σε κομμάτια και θα διαιρεθεί προς τους τέσσερις ανέμους του ουρανού. δεν θα ανήκει στους απογόνους του, ούτε θα είναι τόσο ισχυρό όσο ήταν, γιατί θα σκιστεί και θα περάσει σε άλλους παρά σε αυτούς.*

4α- Βρίσκουμε εκεί, τον ακριβή ορισμό που δίνεται στο μεγάλο σπασμένο κέρατο του ελληνικού τράγου του Δαν. 8:8 και την εξήγηση του στίχου 22: *Τα τέσσερα κέρατα που προέκυψαν για να αντικαταστήσουν αυτό το σπασμένο κέρασ, αυτά είναι τέσσερα βασίλεια που θα προκύψουν από αυτό το έθνος, αλλά που δεν θα έχει τόση δύναμη .*

Θυμάμαι τι αντιπροσωπεύουν τα « τέσσερα μεγάλα κέρατα ».

1ο κέρασ : η ελληνική δυναστεία των Σελευκιδών που ιδρύθηκε στη Συρία από τον Σέλευκο 1ο <sup>Νικάτορα</sup> .

2ο κέρασ: η <sup>ελληνική</sup> δυναστεία των Λαγιδών που ιδρύθηκε στη Αίγυπτο από τον Πτολεμαίο Α' <sup>Λάγο</sup> .

3ο κέρασ: η ελληνική δυναστεία που ιδρύθηκε <sup>στο</sup> Trace από τον Λυσίμαχο.

4ο κέρασ : η ελληνική δυναστεία που ιδρύθηκε στη Μακεδονία από την Κασσάνδρα

**Δαν 11:5** Ο βασιλιάς του νότου θα γίνει ισχυρός. Αλλά ένας από τους ηγέτες του θα είναι ισχυρότερος από αυτόν και θα κυριαρχήσει. η κυριαρχία του θα είναι ισχυρή.

5α- Ο βασιλιάς του νότου θα γίνει δυνατός

Πτολεμαίος Α' Σώτερ Λάγος -383 -285 βασιλιάς της Αιγύπτου ή « βασιλιάς του νότου ».

5β- Αλλά ένας από τους αρχηγούς του θα είναι ισχυρότερος από αυτόν και θα κυριαρχήσει. η κυριαρχία του θα είναι ισχυρή.

Σέλευκος 1ος Νικάτωρ -312-281 βασιλιάς της Συρίας ή « βασιλιάς του βορρά ».

**Δαν 11:6** Μετά από λίγα χρόνια θα σχηματίσουν συμμαχία, και η κόρη του βασιλιά του νότου θα έρθει στον βασιλιά του βορρά για να αποκαταστήσει την αρμονία. Αλλά δεν θα διατηρήσει τη δύναμη του βραχίονά της, και δεν θα αντισταθεί, ούτε αυτός ούτε το χέρι της. θα παραδοθεί με αυτούς που την έφεραν, με τον πατέρα της και με αυτόν που ήταν το στήριγμά της εκείνη την εποχή.

6α- Η προφητεία παρακάμπτει τη βασιλεία του Αντίοχου 1ου (-281-261), του δεύτερου « βασιλιά του βορρά » που ξεκίνησε τον **πρώτο «Συριακό πόλεμο»** (-274-271) εναντίον του « βασιλιά του νότου » Πτολεμαίου 2 Φιλαδέλφου (-282 -286). Έπειτα ακολουθεί ο **2ος «Συριακός Πόλεμος»** (-260 -253) που εναντιώνεται στους Αιγύπτιους τον νέο « <sup>βασιλιά</sup> του βορρά » Αντίοχο 2 Θεός (-261 -246).

6β- Μετά από λίγα χρόνια θα συμμαχήσουν και η κόρη του βασιλιά του νότου θα έρθει στον βασιλιά του βορρά για να αποκαταστήσει την αρμονία.

Ξεκινά η σκαμπρώδης συμπεριφορά. Για να παντρευτεί τη Βερενίκη, ο Αντίοχος 2 χωρίζει τη νόμιμη σύζυγό του που ονομάζεται Λαοδίκη. Ο πατέρας συνοδεύει την κόρη του και μένει μαζί της στο σπίτι του γαμπρού του.

6γ- Αλλά δεν θα διατηρήσει τη δύναμη του βραχίονά της, και δεν θα αντισταθεί, ούτε αυτός ούτε το χέρι της. θα παραδοθεί με αυτούς που την έφεραν, με τον πατέρα της και με αυτόν που ήταν το στήριγμά της εκείνη την εποχή.

Αλλά λίγο πριν το θάνατό του, ο Αντίοχος 2 αποκληρονομεί τη Βερένικη. Η Λαοδίκη εκδικείται και τη σκοτώνει μαζί με τον πατέρα της και τη μικρή της κόρη ( το μπράτσο = παιδί). **Σημείωση**: στην Αποκ. 3:16, ο Ιησούς πρόκειται να χωρίσει την επίσημη Αντβεντίστρια σύζυγό του που συμβολικά ονομάζεται Λαοδίκη. Πολύ περισσότερο που ο Αντίοχος 2 αυτοαποκαλείται «Θεός», Θεός. Στην Αγγλία, ο βασιλιάς Ερρίκος 8 τα πήγε καλύτερα, χώρισε χωρίζοντας τον εαυτό του από τη θρησκευτική αρχή της Ρώμης, δημιούργησε την Αγγλικανική εκκλησία του και έκανε τις επτά γυναίκες του να πεθάνουν η μία μετά την άλλη. **Μετά** έρχεται ο **3ος «Συριακός Πόλεμος» (-246-241).**

**Δαν 11:7** Στη θέση του θα βγει βλαστός από τις ρίζες του. θα έρθει στο στρατό, θα μπει στα φρούρια του βασιλιά του βορρά, θα τα διαθέσει όπως θέλει και θα γίνει δυνατός.

7α- Ένας βλαστός από τις ρίζες του θα σηκωθεί στη θέση του

Πτολεμαίος 3 Ευεργέτης -246-222 αδελφός της Βερενίκης.



7β- θα έρθει στο στρατό, θα μπει στα φρούρια του βασιλιά του βορρά  
Σέλευκος 2 Καλλίνικος -246-226

7γ- θα το διαθέσει όπως θέλει και θα γίνει δυνατός

Η κυριαρχία ανήκει στον βασιλιά του νότου. Αυτή η αιγυπτιακή κυριαρχία είναι ευνοϊκή για τους Εβραίους σε αντίθεση με τους Σελευκίδες Έλληνες. Πρέπει αμέσως να καταλάβουμε ότι ανάμεσα στους δύο αντίπαλους ηγεμόνες βρίσκεται το έδαφος του Ισραήλ το οποίο πρέπει να διασχίσουν τα δύο αντιμαχόμενα στρατόπεδα στις επιθέσεις τους ή στις υποχωρήσεις τους.

**Δαν 11:8** Θα πάρει ακόμη και θα μεταφέρει στην Αίγυπτο τους θεούς τους και τις λιωμένες εικόνες τους και τα πολύτιμα αντικείμενα τους από ασήμι και χρυσό. Τότε θα μείνει μακριά από τον βασιλιά του βορρά για λίγα χρόνια.

8α- Ως αναγνώριση, οι Αιγύπτιοι θα προσθέσουν στο όνομά του, Πτολεμαίος 3, το όνομα «Ευεργέτες» ή ευεργέτης.

**Δαν 11:9** Και θα πάει ενάντια στο βασίλειο του βασιλιά του νότου, και θα επιστρέψει στη γη του.

9α- Η απάντηση του Σέλευκου 2 απέτυχε μέχρι την έναρξη του **4ου « Συριακού Πολέμου» (-219-217)** που αντιμετώπισε τον Αντίοχο 3 με τον Πτολεμαίο 4 τον Φιλοπάτορα.

**Δαν 11:10** Οι γιοι του θα βγουν και θα συγκεντρώσουν μεγάλο πλήθος στρατευμάτων. ένας από αυτούς θα βγει μπροστά, θα εξαπλωθεί σαν χείμαρρος, θα ξεχειλίσει και μετά θα επιστρέψει. και θα σπρώξουν εχθροπραξίες στο φρούριο του βασιλιά του νότου.

10α- Αντίοχος 3 Μέγας (-223 -187) επί Πτολεμαίου 4 Φιλοπάτορ (-222-205). Τα προστιθέμενα παρατσούκλια αποκαλύπτουν την κατάσταση χλευασμού του λαού των Λαγιδών, επειδή Φιλοπάτορ σημαίνει στα ελληνικά αγάπη του πατέρα. έναν πατέρα που είχε σκοτώσει ο Πτολεμαίος... Για άλλη μια φορά οι επιθέσεις των Σελευκιδών απέτυχαν. Η κυριαρχία θα παραμείνει στο άσχημο στρατόπεδο.

**Δαν 11:11** Ο βασιλιάς του νότου θα θυμώσει και θα βγει και θα επιτεθεί στον βασιλιά του βορρά. θα σηκώσει μεγάλο πλήθος και τα στρατεύματα του βασιλιά του βορρά θα παραδοθούν στα χέρια του.

11α- Αυτή η συντριπτική ήττα των Σελευκιδών είναι καλό για τους Εβραίους που προτιμούν τους Αιγύπτιους επειδή τους συμπεριφέρονται καλά.

**Δαν 11:12** Και αυτό το πλήθος θα είναι υπερήφανο, και η καρδιά του βασιλιά θα υψωθεί. θα ρίξει χιλιάδες κάτω, αλλά δεν θα θριαμβεύσει.

12α- Η κατάσταση θα αλλάξει με τον **5ο « Συριακό Πόλεμο» (-202-200)** που θα βάλει τον Αντίοχο 3 με τον Πτολεμαίο 5 τον Επιφάνη (-205 -181).

**Δαν 11:13** Διότι ο βασιλιάς του βορρά θα ξανάρθει και θα συγκεντρώσει μεγαλύτερο πλήθος από τον πρώτο. μετά από λίγο καιρό, λίγα χρόνια, θα ξεκινήσει με πολύ στρατό και πολλά πλούτη.

13α- Δυστυχώς, για τους Εβραίους, οι Σελευκίδες Έλληνες επέστρεψαν στο έδαφός τους για να επιτεθούν στην Αίγυπτο.

**Δαν 11:14** Εκείνη την ώρα πολλοί θα ξεσηκωθούν εναντίον του βασιλιά του νότου, και βίαιοι άντρες μεταξύ του λαού σου θα επαναστατήσουν για να εκπληρώσουν το όραμα, και θα πέσουν.

14α- Ο νέος βασιλιάς του αιγυπτιακού νότου Πτολεμαίος 5ος Επιφάνης - ή Επιφανής (-205-181) ετών πέντε τίθεται σε δύσκολη θέση από την επίθεση του

Αντίοχου 3 που υποστηρίζεται από αντιπάλους. Όμως οι Εβραίοι υποστηρίζουν τον Αιγύπτιο βασιλιά πολεμώντας τους Σελευκίδες. είναι, όχι μόνο ηττήθηκαν και σκοτώθηκαν, αλλά μόλις έκαναν τους Σύρους Σελευκίδες Έλληνες θανάσιμους εχθρούς για μια ζωή.

Η εβραϊκή εξέγερση που αποκαλύπτεται σε αυτό το εδάφιο δικαιολογείται από μια εβραϊκή προτίμηση για το αιγυπτιακό στρατόπεδο. είναι επομένως εχθρικοί προς το στρατόπεδο των Σελευκιδών που ανακτά την κυριαρχία της κατάστασης. Αλλά, δεν προειδοποίησε ο Θεός τον λαό του για συμμαχίες με τους Αιγύπτιους; «Αίγυπτος, εκείνο το καλάμι που τρυπάει το χέρι αυτού που ακουμπάει πάνω του», σύμφωνα με τον Ησα.36:6: « *Ιδού, το έβαλες στην Αίγυπτο, πήρες για στήριγμα αυτό το σπασμένο καλάμι, που διαπερνά και τρυπάει το χέρι για όλους όσους στηρίζονται σε αυτό: αυτός είναι ο Φαραώ, ο βασιλιάς της Αιγύπτου, σε όλους όσους τον εμπιστεύονται* ». Αυτή η προειδοποίηση φαίνεται να αγνοείται από τον εβραϊκό λαό και η σχέση του με τον Θεό είναι στο χειρότερο. η τιμωρία πλησιάζει και χτυπάει. Ο Αντίοχος 3 τους κάνει να πληρώσουν ακριβά την εχθρότητά τους.

**Παρακαλώ σημειώστε** : αυτή η εβραϊκή εξέγερση στοχεύει να « *εκπληρώσει το όραμα* » με την έννοια ότι προετοιμάζει και χτίζει το μίσος των Σύριων εναντίον του εβραϊκού λαού. Έτσι η ***μεγάλη συμφορά*** που ανακοινώθηκε στο Δαν.10:1 θα έρθει να τους χτυπήσει.

**Δαν 11:15** *Και ο βασιλιάς του βορρά θα βγει, και θα χτίσει πεζούλια, και θα καταλάβει τις ισχυρές πόλεις. Τα νότια στρατεύματα και η ελίτ του βασιλιά δεν θα αντισταθούν, θα τους λείπει η δύναμη να αντισταθούν.*

15α- Η κυριαρχία άλλαξε πλευρές οριστικά, βρίσκεται στο στρατόπεδο των Σελευκιδών. Μπροστά του ο Αιγύπτιος βασιλιάς είναι μόλις πέντε ετών.

**Δαν 11:16** *Όποιος πάει εναντίον του θα κάνει ό,τι θέλει, και κανείς δεν θα του αντισταθεί. θα σταματήσει στην πιο όμορφη χώρα, εξολοθρεύοντας ό,τι περνάει κάτω από το χέρι του.*

16α- Ο Αντίοχος 3 εξακολουθεί να αποτυγχάνει να κατακτήσει την Αίγυπτο και η δίψα του για κατάκτηση τον εκνευρίζει, ο εβραϊκός λαός γίνεται ο πόνος του. Αδειάζει το πλεόνασμα του θυμού του στο μαρτυρικό εβραϊκό έθνος που αναφέρεται με την έκφραση « *η πιο όμορφη των χωρών* » όπως στο Δαν.8:9.

**Δαν 11:17** *Θα προτείνει να έρθει με όλες τις δυνάμεις του βασιλείου του και να κάνει ειρήνη με τον βασιλιά του νότου. Θα του δώσει για σύζυγο την κόρη του, με σκοπό να φέρει την καταστροφή του. αλλά αυτό δεν θα συμβεί και δεν θα πετύχει.*

17α- Εφόσον ο πόλεμος δεν πετυχαίνει, ο Αντίοχος 3 δοκιμάζει τον δρόμο της συμμαχίας με το στρατόπεδο των Λαγιδών. Αυτή η αλλαγή στρατηγικής έχει μια αιτία: η Ρώμη έγινε προστάτης της Αιγύπτου. Προσπαθεί λοιπόν να λύσει τις διαφορές δίνοντας στην κόρη του Κλεοπάτρα, την πρώτη του ονόματος, σε γάμο με τον Πτολεμαίο 5. Ο γάμος γίνεται, αλλά το παντρεμένο ζευγάρι θέλει να διατηρήσει την ανεξαρτησία του από το στρατόπεδο των Σελευκιδών. Το σχέδιο του Αντίοχου 3 να καταλάβει την Αίγυπτο απέτυχε ξανά.

**Δαν 11:18** *Θα κοιτάξει τα νησιά και θα πάρει πολλά από αυτά. αλλά ένας ηγέτης θα βάλει τέλος στην καταχρηστικότητα που ήθελε να προσελκύσει και θα την κάνει να πέσει πάνω του.*

18α- Θα κατακτήσει εδάφη στην Ασία, αλλά καταλήγει να βρει στη διαδρομή του τον ρωμαϊκό στρατό, που εδώ ορίζεται όπως στο Δαν.9:26 με τον όρο « αρχηγός ». Αυτό γιατί η Ρώμη εξακολουθεί να είναι μια δημοκρατία που στέλνει τους στρατούς της σε μυϊκές επιχειρήσεις ειρήνευσης υπό την καθοδήγηση των Legates που αντιπροσωπεύουν την εξουσία των γερουσιαστών και του λαού, το plebs. Η μετάβαση στην αυτοκρατορική κυριαρχία δεν θα αλλάξει αυτό το είδος στρατιωτικής οργάνωσης. Αυτός ο ηγέτης ονομάζεται Lucius Scipio γνωστός ως Αφρικανός, ο βασιλιάς Αντίοχος πήρε το ρίσκο να τον αντιμετωπίσει και ηττήθηκε στη μάχη της Μαγνησίας το 189 και καταδικάστηκε να πληρώσει στη Ρώμη ως πολεμική αποζημίωση ένα τεράστιο χρέος 15.000 ταλάντων. Επιπλέον, ο μικρότερος γιος του, ο μελλοντικός Αντίοχος 4 Επιφάνης, διώκτης των Εβραίων που θα εκπληρώσει στο στίχο 31 τη « συμφορά » που προφητεύτηκε στο Δαν.10:1, πιάνεται όμηρος από τους Ρωμαίους.

**Δαν 11:19** *Τότε θα πάει στα οχυρά της χώρας του. και θα σκοντάψει και θα πέσει, και δεν θα βρεθεί πια.*

19α- Τα όνειρα της κατάκτησης τελείωσαν με το θάνατο του βασιλιά, που αντικαταστάθηκε από τον μεγαλύτερο γιο του Σέλευκο 4 (-187-175).

**Δαν. 11:20** *Όποιος τον αντικαταστήσει θα φέρει έναν εκτελεστή στο πιο όμορφο μέρος του βασιλείου, αλλά σε λίγες μέρες θα συντριβεί, και όχι από οργή ή από πόλεμο.*

20α- Για να διευθετήσει το χρέος που οφείλει στους Ρωμαίους, ο βασιλιάς στέλνει τον υπουργό του Ηλιόδωρο στην Ιερουσαλήμ για να αρπάξει τους θησαυρούς του ναού, αλλά θύμα ενός τρομερού οράματος στο ναό, εγκαταλείπει αυτό το τρομαγμένο έργο. Αυτός ο εκτελεστής είναι ο Ηλιόδωρος που στη συνέχεια θα δολοφονήσει τον Σέλευκο 4 που του είχε αναθέσει την αποστολή του στην Ιερουσαλήμ. Η πρόθεση αξίζει την πράξη, και ο Θεός τον έκανε να πληρώσει για αυτή τη βεβήλωση του ιερού του ναού με το θάνατο του αρχηγού του, ο οποίος, δολοφονημένος, δεν πέθανε ούτε από θυμό ούτε από πόλεμο .

### **Αντίοχος 4 ο άνθρωπος που εικονίζεται στο όραμα της μεγάλης συμφοράς**

**Δαν 11:21** *Ένας περιφρονημένος άνθρωπος θα πάρει τη θέση του, χωρίς να είναι ντυμένος με βασιλική αξιοπρέπεια. θα εμφανιστεί στη μέση της ειρήνης, και θα αρπάζει το βασίλειο με δολοπλοκίες.*

21α- Αυτός είναι ο Αντίοχος, ο μικρότερος γιος του Αντίοχου 3. Αιχμάλωτος και όμηρος των Ρωμαίων, μπορούμε να φανταστούμε τα αποτελέσματα που παράγονται στον χαρακτήρα του. Έχοντας γίνει βασιλιάς, είχε την εκδίκηση να πάρει τη ζωή. Επιπλέον, η παραμονή του με τους Ρωμαίους επέτρεψε μια ορισμένη κατανόηση μαζί τους. Η άφιξή του στο θρόνο της Συρίας βασίζεται σε ίντριγκες, γιατί ένας άλλος γιος, ο Δημήτριος, μεγαλύτερος, είχε προτεραιότητα από αυτόν. Βλέποντας ότι ο Δημήτριος έκανε συμφωνία με τον Περσέα, τον βασιλιά της Μακεδονίας, εχθρό των Ρωμαίων, ο τελευταίος ευνόησε και τοποθέτησε στο θρόνο τον φίλο τους Αντίοχο.

**Δαν 11:22** *Και τα στρατεύματα που ξεχύνονται σαν χείμαρρος θα συντρίβουν μπροστά του και θα καταστραφούν, ως άρχοντας της διαθήκης.*

22α- Τα στρατεύματα που εξαπλώνονται σαν χείμαρρος θα βυθιστούν μπροστά του και θα καταστραφούν

Η εχθρότητα ξαναρχίζει με τον <sup>6ο</sup> «**Συριακό πόλεμο**» (-170-168) .

Αυτή τη φορά οι Ρωμαίοι άφησαν τον Αντίοχο 4 να ξαναρχίσει τον πόλεμο του πατέρα του ενάντια στο άσχημο στρατόπεδο της Αιγύπτου. Ποτέ δεν της άξιζε τόσο το σύμβολο της αμαρτίας, ελληνικό είναι αλήθεια σε αυτό το πλαίσιο. Μάλλον κρίνετε τα γεγονότα, όπως έκανε τότε ο Θεός. Στο στρατόπεδο των Lagid ο Πτολεμαίος 6 είναι αιμομικτικός παντρεμένος με την αδερφή του Κλεοπάτρα 2. Ο μικρότερος αδερφός τους Πτολεμαίος 8, γνωστός ως Physcon, συνδέεται μαζί τους. Τότε μπορούμε να καταλάβουμε γιατί ο Θεός αφήνει τον Αντίοχο να συντρίψει τον στρατό τους.

22β- *καθώς και αρχηγός της συμμαχίας.*

Ο Μενέλαος, συνεργάτης των Σελευκιδών, ποθεί τη θέση του νόμιμου αρχιερέα Ονία, τον δολοφονεί από τον Ανδρόνικο και παίρνει τη θέση του. Είναι ακόμα αυτό το Ισραήλ του Θεού; Σε αυτό το δράμα, ο Θεός αρχίζει να θυμάται ενέργειες που θα κάνει η Ρώμη στο πέρασμα των αιώνων. Πράγματι, η Αυτοκρατορική Ρώμη θα σκοτώσει τον Μεσσία και η Παπική Ρώμη θα επιθυμήσει και θα αφαιρέσει την αιώνια ιεροσύνη Του, όπως ο Μενέλαος σκότωσε τον Ονία για να τον αντικαταστήσει.

**Δαν 11:23** *Και αφού ενωθεί μαζί του, θα χρησιμοποιήσει δόλο. θα ξεκινήσει, και θα έχει το πάνω χέρι με λίγα άτομα.*

23α- Ο Αντίοχος κάνει συμμαχίες με όλους, έτοιμος να τις σπάσει αν είναι προς το συμφέρον του. Αυτός ο χαρακτήρας και μόνο είναι μια εικόνα της ιστορίας των βασιλιάδων της Γαλλίας και της Ευρώπης. συμμαχίες που έγιναν, συμμαχίες που διαλύθηκαν και αιματηροί πόλεμοι που διανθίστηκαν με σύντομες περιόδους ειρήνης.

Αλλά και αυτός ο στίχος συνεχίζει, σε διπλή ανάγνωση, να μας δίνει ένα σκίτσο του παπικού καθεστώτος που θα διώκει τους αγίους για 120 χρόνια. Γιατί ο Έλληνας βασιλιάς και ο παπάς μοιάζουν πολύ: *απάτες και τεχνάσματα* και στα δύο.

**Δαν 11:24** *Θα εισέλθει με ειρήνη στα πιο εύφορα μέρη της επαρχίας. Θα κάνει αυτό που δεν είχαν κάνει οι πατέρες του, ούτε οι πατέρες των πατέρων του. Θα μοιράσει τα λάφυρα, τα λάφυρα και τα πλούτη. θα σχηματίσει έργα κατά των φρουρίων και αυτό για ορισμένο χρόνο.*

24α- Πρέπει να πληρωθεί το τεράστιο χρέος που οφείλεται στους Ρωμαίους. Για το σκοπό αυτό, ο Αντίοχος 4 φορολογεί τις επαρχίες του και συνεπώς τον εβραϊκό λαό στον οποίο κυριαρχεί. Παίρνει εκεί που δεν έχει σπείρει και απογυμνώνει τον πλούτο των σκλαβωμένων λαών που περιήλθαν στην κυριαρχία του. Δεν εγκατέλειψε τον στόχο του να κατακτήσει την Αίγυπτο με γάντζο ή με απατεώνα. Και για να εκτιμηθεί από τους στρατιώτες του και να λάβει την υποστήριξή τους, μοιράζεται τα λάφυρα με τα στρατεύματά του και τιμά αφειδώς τις ελληνικές θεότητες του, η κυριότερη από τις οποίες: τον Ολύμπιο Δία, τον θεό των θεών της ελληνικής μυθολογίας.

Σε διπλή ανάγνωση, το ρωμαϊκό παπικό καθεστώς θα ενεργήσει το ίδιο. Επειδή είναι αδύναμος από τη φύση του, πρέπει να αποπλανήσει και να πλουτίσει

τους μεγάλους των βασιλείων για να αναγνωριστεί και να υποστηριχθεί από αυτούς και τις ένοπλες δυνάμεις τους.

**Δαν 11:25** *Επικεφαλής ενός μεγάλου στρατού θα χρησιμοποιήσει τη δύναμή του και τη θέρμη του εναντίον του βασιλιά του νότου. Και ο βασιλιάς του νότου θα εμπλακεί σε πόλεμο με έναν πολυάριθμο και πολύ ισχυρό στρατό. αλλά δεν θα αντισταθεί, γιατί θα σχεδιάσουν κακά σχέδια εναντίον του.*

25α- Το – 170, ο Αντίοχος 4 αρπάζει το Πηλούσιο και καταλαμβάνει όλη την Αίγυπτο εκτός από την πρωτεύουσά της Αλεξάνδρεια.

**Δαν 11:26** *Όσοι τρώνε από το τραπέζι του θα τον καταστρέψουν. τα στρατεύματά του θα εξαπλωθούν σαν χείμαρρος, και οι νεκροί θα πέσουν σε μεγάλους αριθμούς.*

26α- Ο Πτολεμαίος 6 στη συνέχεια ξεκινά διαπραγματεύσεις με τον θείο του Αντίοχο 4. Εντάσσεται στο στρατόπεδο των Σελευκιδών. Αλλά αποδοκιμασμένος από τους Αιγύπτιους, αντικαταστάθηκε, στην Αλεξάνδρεια, από τον αδελφό του Πτολεμαίο 8, επομένως προδόθηκε από την οικογένειά του που έτρωγε φαγητό από το τραπέζι του . Ο πόλεμος συνεχίζεται και οι νεκροί πέφτουν σε μεγάλους αριθμούς .

**Δαν 11:27** *Και οι δύο βασιλιάδες θα αναζητήσουν το κακό στην καρδιά τους, και στο ίδιο τραπέζι θα μιλήσουν ψέματα. Αυτό όμως δεν θα πετύχει, γιατί το τέλος δεν θα έρθει μέχρι την καθορισμένη ώρα.*

27α- Για άλλη μια φορά οι ίντριγκες του Αντιόχου 4 αποτυγχάνουν. Η σχέση του με τον ανιψιό του Πτολεμαίο 6 που ενώθηκε μαζί του βασίζεται στην εξαπάτηση.

27β- *Αλλά αυτό δεν θα πετύχει, γιατί το τέλος θα έρθει μόνο την καθορισμένη ώρα.*

Για ποιο σκοπό μιλάει αυτός ο στίχος; Στην πραγματικότητα, προτείνει αρκετές καταλήξεις και πρώτον, το τέλος του πολέμου μεταξύ του Αντιόχου 3 και των Αιγυπτίων ανιψιών και ανιψιών του. Αυτό το τέλος είναι κοντά. Άλλες καταλήξεις θα αφορούν τη διάρκεια των 1260 χρόνων της παπικής βασιλείας στο Δαν. 12:6 και 7 και τον χρόνο του τέλους του στίχου 40 του τρέχοντος κεφαλαίου που θα δει την εκπλήρωση του Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου που προετοιμάζει το πλαίσιο για το τελευταία **μεγάλη παγκόσμια συμφορά** .

Αλλά σε αυτό το εδάφιο, αυτή η έκφραση δεν έχει άμεση σχέση με τον «χρόνο του τέλους» που αναφέρεται στο εδάφιο 40, όπως θα ανακαλύψουμε και θα δείξουμε. Η δομή αυτού του κεφαλαίου είναι έξυπνα παραπλανητική στην εμφάνιση.

**Δαν 11:28** *Θα επιστρέψει στη γη του με μεγάλα πλούτη. θα είναι εχθρικός στην καρδιά του προς την ιερή συμμαχία, θα ενεργήσει εναντίον της και μετά θα επιστρέψει στη χώρα του.*

28α- *Θα επιστρέψει στη χώρα του με μεγάλα πλούτη*

Υπεύθυνος για τον πλούτο που πήραν από τους Αιγύπτιους, ο Αντίοχος 4 ξεκινάει για την επιστροφή του στην Αντιόχεια, αφήνοντας πίσω τον Πτολεμαίο 6 τον οποίο έχει τοποθετήσει ως βασιλιά πάνω από τη μισητή κατακτημένη Αίγυπτο. Όμως αυτή η μισητή νίκη εκνευρίζει τον δυσαρεστημένο βασιλιά.

28β- Η ενόχληση που συνάντησε ο βασιλιάς έκανε τους Εβραίους στόχους του θυμού του. Επίσης, επισκεπτόμενος το σπίτι τους, θα εκτονώσει λίγο από αυτόν τον θυμό πάνω τους, αλλά δεν θα κατευναστεί.



Δαν 11:29 Σε καθορισμένο καιρό θα πάει πάλι εναντίον του νότου. αλλά αυτή την τελευταία φορά τα πράγματα δεν θα συμβούν όπως πριν.

29α- Μπαίνουμε στο έτος της μεγάλης συμφοράς.

Το – 168, ο Αντίοχος έμαθε ότι οι ανιψιοί του είχαν ξανά συμφιλωθεί εναντίον του, ο Πτολεμαίος 6 έκανε ειρήνη με τον αδελφό του Πτολεμαίο 8. Τα κατακτημένα αιγυπτιακά εδάφη επέστρεψαν στο αιγυπτιακό στρατόπεδο. Ξεκινά λοιπόν ξανά για εκστρατεία κατά των ανιψιών του, αποφασισμένος να σπάσει κάθε αντίσταση, αλλά...

Δαν 11:30 Τα πλοία της Χιτίμ θα έρθουν εναντίον του. αποθαρρυσμένος, θα γυρίσει πίσω. Τότε, έξαλλος ενάντια στην ιερή συμμαχία, δεν θα μείνει αδρανής. όταν επιστρέψει, θα κοιτάζει αυτούς που έχουν εγκαταλείψει την ιερή διαθήκη.

30α- Τα πλοία του Chittim θα προωθήσουν εναντίον του

Το Πνεύμα προσδιορίζει έτσι τον ρωμαϊκό στόλο που βασιζέται στο σημερινό νησί της Κύπρου. Από εκεί ελέγχουν τους λαούς της Μεσογείου και τους παράκτιους λαούς της Ασίας. Αφού ο πατέρας του Αντίοχος 3 βρίσκεται αντιμέτωπος με το ρωμαϊκό βέτο. Υποφέρει μια ταπείνωση που θα τον εξοργίσει. Ο Ρωμαίος κληρονόμος Porilius Laenas σχεδιάζει έναν κύκλο στο έδαφος γύρω από τα πόδια του και του δίνει εντολή να μην τον αφήσει εκτός αν αποφασίσει να πολεμήσει τη Ρώμη ή να την υπακούσει. Ο Αντίοχος, ο πρώην όμηρος, έμαθε το μάθημα που δόθηκε στον πατέρα του και πρέπει να αποκηρύξει την κατάκτηση της Αιγύπτου, που βρίσκεται εξ ολοκλήρου υπό το ρωμαϊκό προτεκτοράτο. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο του εκρηκτικού θυμού, μαθαίνει ότι οι Εβραίοι, πιστεύοντας νεκρούς, χαίρονται και πανηγυρίζουν. Θα μάθουν τρομερά με τον δύσκολο τρόπο ότι είναι ακόμα πολύ ζωντανός.

Δαν 11:31 Θα έρθουν στρατεύματα στην εντολή του. θα βεβηλώσουν το ιερό, το φρούριο, θα βάλουν τέλος στην αέναη ~~θυσία~~ και θα στήσουν το βδέλυγμα του ερημωτή (ή καταστροφέα).

31α- Αυτό το εδάφιο επιβεβαιώνει τα γεγονότα που αναφέρονται στην απόκρυφη αφήγηση του 1 Μακκ.1:43-44-45: Τότε ο βασιλιάς Αντίοχος έγραψε σε όλο το βασίλειό του, ώστε όλοι να γίνουν ένας λαός και να εγκαταλείψει ο καθένας τον ιδιαίτερο νόμο του. Όλα τα έθνη συναίνεσαν σε αυτή την εντολή του βασιλιά Αντίοχου, και πολλά στον Ισραήλ συναίνεσαν σε αυτή τη δουλεία, θυσίασαν στα είδωλα και παραβίασαν (μόλυνσαν) το Σάββατο. Βρίσκουμε σε αυτή την περιγραφή τις δοκιμασίες που βίωσαν ο Δανιήλ και οι τρεις σύντροφοί του στη Βαβυλώνα. Και ο Θεός μας παρουσιάζει στην Α΄ Μακκαβαίων, μια περιγραφή για το ποια θα είναι η τελευταία μεγάλη συμφορά που θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε εμείς που ζούμε εν Χριστώ λίγο πριν την επιστροφή στη δόξα του Ιησού Χριστού. Μεταξύ της εποχής μας και εκείνης των Μακκαβαίων Εβραίων, μια άλλη μεγάλη συμφορά προκάλεσε τον θάνατο των αγίων του Ιησού Χριστού για 120 χρόνια.

31β- θα βεβηλώσουν το ιερό, το φρούριο, θα βάλουν τέλος στην αέναη ~~θυσία~~ και θα στήσουν το βδέλυγμα του ερημωτή (ή του καταστροφέα).

Αυτές οι ενέργειες θα επιβεβαιωθούν σε αυτή την ιστορική μαρτυρία που σημειώθηκε από τον Εβραίο και Ρωμαίο ιστορικό Ιώσηπο. Η σημασία του πράγματος το δικαιολογεί, ας δούμε λοιπόν αυτή τη μαρτυρία στην οποία βρίσκουμε λεπτομέρειες πανομοιότυπες με τον Κυριακάτικο νόμο των

τελευταίων ημερών που διακηρύχθηκε από το οικουμενικό καθεστώς που διαμορφώθηκε από τους επιζώντες του Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου.

Ακολουθεί μια πρόιμη έκδοση του 1 Macc.1:41 έως 64:

**1Μα 1:41 Τότε ο βασιλιάς διέταξε να γίνουν όλοι στην αυτοκρατορία του ένας λαός :**

**1Μα 1:42 όλοι έπρεπε να απαρνηθούν τα έθιμά τους. Όλοι οι ειδωολάτρες υποτάχθηκαν στις διαταγές του βασιλιά**

**1Μα 1:43 και ακόμη και στον Ισραήλ πολλοί άνθρωποι καλωσόρισαν τη λατρεία του: θυσίαζαν στα είδωλα και βεβήλωσαν το Σάββατο.**

**1Μα 1:44 Ο βασιλιάς έστειλε αγγελιοφόρους στην Ιερουσαλήμ και στις πόλεις του Ιούδα για να μεταφέρουν εκεί τις εντολές του· από εδώ και πέρα ήταν απαραίτητο να ακολουθούνται ξένα έθιμα στη χώρα,**

**1Μα 1:45 για να σταματήσουν τα ολοκαυτώματα του Ναού, οι θυσίες και τα ποτά. Τα Σάββατα και οι γιορτές έπρεπε να βεβηλωθούν,**

**1Μα 1:46 μολύνετε το Ιερό και ό,τι είναι άγιο,**

**1Μα 1:47 υψώνοντας βωμούς και χώρους λατρείας και ναούς για είδωλα, σφάζοντας χοίρους και ακάθαρτα ζώα.**

**1Μα 1:48 Έπρεπε να αφήσουν τους γιους τους χωρίς περιτομή και έτσι να γίνουν απεχθής από κάθε είδους ακαθαρσίες και βεβηλώσεις.**

**1Μα 1:49 Με μια λέξη, έπρεπε να ξεχάσουμε τον Νόμο και να παραμελήσουμε όλες τις τηρήσεις του:**

**1Μα 1:50 Όποιος δεν υπάκουσε τις εντολές του βασιλιά πρέπει να θανατωθεί.**

**1Μα 1:51 Έτσι εστάλησαν οι επιστολές του βασιλιά σε όλο το βασίλειό του. διόρισε επιστάτες σε όλο τον λαό και διέταξε όλες τις πόλεις του Ιούδα να προσφέρουν θυσίες.**

**1Μα 1:52 Πολλοί από τον λαό υπάκουσαν, όλοι όσοι εγκατέλειψαν τον Νόμο. έκαναν το κακό στη γη,**

**1Μα 1:53 αναγκάζοντας το Ισραήλ να αναζητήσει καταφύγιο.**

**1Μα 1:54 Τη δέκατη πέμπτη ημέρα του μήνα Κισλέου, το έτος 145, ο βασιλιάς έστησε το βδέλυγμα της ερήμωσης στο θυσιαστήριο των ολοκαυτωμάτων, και ύψωσαν θυσιαστήρια στις γειτονικές πόλεις του Ιούδα.**

**1Μα 1:55 Θυμίασαν στις πόρτες των σπιτιών και στις πλατείες,**

**1Μα 1:56 Τα βιβλία του νόμου σχίστηκαν και ρίχτηκαν στη φωτιά όταν βρέθηκαν,**

**1Μα 1:57 Και αν βρισκόταν σε κάποιον βιβλίο της Διαθήκης, ή αν κάποιος υπάκουε στο νόμο του Θεού, θα τον θανατούσαν σύμφωνα με το διάταγμα του βασιλιά.**

**1Μα 1:58 Τιμώρησαν τους Ισραηλίτες που πιάστηκαν σε παραβίαση μήνα με τον μήνα στις πόλεις τους,**

**1Μα 1:59 και στις 25 κάθε μήνα προσφέρονταν θυσίες στο υψηλό θυσιαστήριο στη θέση του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων.**

**1Μα 1:60 Σύμφωνα με αυτόν τον νόμο θανατώνουν γυναίκες που έκαναν τα παιδιά τους περιτομή,**

**1Μα 1:61 με τα μωρά τους κρεμασμένα στο λαιμό τους. Οι συγγενείς τους και όσοι είχαν κάνει την περιτομή θανατώθηκαν επίσης.**

*1Μα 1:62 Παρ' όλα αυτά, πολλοί στον Ισραήλ παρέμειναν πιστοί και ήταν αρκετά θαρραλέοι ώστε να μην τρώνε ακάθαρτα τρόφιμα.*

*1Μα 1:63 Προτιμούσαν να πεθάνουν παρά να ακάθαρτοι με τροφές που αντίκειναν την Αγία Διαθήκη, και στην πραγματικότητα θανατώθηκαν.*

*1Μα 1:64 Ήταν μια μεγάλη δοκιμασία για το Ισραήλ.*

Σε αυτή την ιστορία, ας σημειώσουμε τους στίχους 45 έως 47 που επιβεβαιώνουν τη διακοπή των προσφορών της **αέναης μεσιτείας** και τον στίχο 54 που μαρτυρεί τη βεβήλωση του ιερού: **ο βασιλιάς έστησε το βδέλυγμα της ερήμωσης στο θυσιαστήριο των ολοκαυτωμάτων.**

**Στην αρχή αυτών των κακών**, αυτή η αποστασία του Ισραήλ : *1Μα 1:11 Ήταν εκείνη την εποχή που εμφανίστηκε μια γενιά παραπλανημένων ανθρώπων στο Ισραήλ που έφερε πολλούς ανθρώπους πίσω τους: «Ας κάνουμε συμμαχία με τα έθνη γύρω μας», είπαν, «γιατί από τότε που χωρίσαμε από αυτούς, έχουν συμβεί πολλές συμφορές. σε εμάς .»* Οι κακοτυχίες ήταν ήδη συνέπεια της απιστίας τους προς τον Θεό και επρόκειτο να φέρουν ακόμη περισσότερες συμφορές πάνω τους μέσω της επαναστατικής στάσης τους.

Σε αυτή την αιματηρή τραγωδία, η ελληνική κυριαρχία δικαιολόγησε καλά το πανταχού παρόν σύμβολο της αμαρτίας στον *ορείχαλκο του αγάλματος* του Δαν.2. η *λεοπάρδαλη* στίγματα με Δαν.7? και η βρωμούσα κατσίκα του Δαν.8. Αλλά μια λεπτομέρεια πρέπει ακόμα να σημειωθεί. Ο υπεύθυνος της σωφρονιστικής αποστολής που έστειλε ο Αντίοχος 4 στην Ιερουσαλήμ το – 168 ονομάζεται Απολλώνιος και αυτό το ελληνικό όνομα που σημαίνει στα γαλλικά «Καταστροφέας» θα επιλεγεί από το Πνεύμα για να καταγγείλει στην Από.9:11, την καταστροφική χρήση της Αγίας Γραφής από τον ψευδή, προτεσταντικό Χριστιανισμό των τελευταίων ημερών. ή, αυτοί οι ίδιοι που θα οργανώσουν την απόλυτη **μεγάλη τελική συμφορά** . Ο Απολλώνιος ήρθε στην Ιερουσαλήμ με 22.000 στρατιώτες και **μια ημέρα Σαββάτου** , κατά τη διάρκεια μιας θεαματικής δημόσιας εξέγερσης, κατέσφαξε όλους τους Εβραίους θεατές. Μόλυναν το Σάββατο με αυτό το βέβηλο ενδιαφέρον, και ο Θεός τους έβαλε να σκοτωθούν. Και η οργή του δεν υποχωρεί γιατί πίσω από αυτό το αιματηρό γεγονός διατάσσεται ο **εξελληνισμός των Εβραίων**. Ο Αθηναίος Γέροντας, ο βασιλικός εκπρόσωπος, επέβαλε σε όλο τον λαό τον **εξελληνισμό της λατρείας και των ηθών στην Ιερουσαλήμ όπως και στη Σαμάρεια** . Ο ναός της Ιερουσαλήμ αφιερώθηκε τότε στον Ολύμπιο **Δία** και αυτός του **όρους Γεριζίμ** στον φιλόξενο **Δία**. Βλέπουμε λοιπόν τον Θεό να αποσύρει την προστασία του από τον δικό του ναό, από την Ιερουσαλήμ και από ολόκληρο το έθνος. Η ιερή πόλη είναι γεμάτη αγανάκτηση, η καθεμία πιο αποτρόπαια από την προηγούμενη. Αλλά ήταν μόνο το θέλημα του Θεού που ίσχυε, τόσο μεγάλη ήταν η ηθική και θρησκευτική χαλάρωση μετά την προειδοποίηση που αντιπροσώπευε η εκτόπιση στη Βαβυλώνα.

**Δαν 11:32** *Θα εξαπατήσει τους προδότες της διαθήκης με κολακεία. Αλλά όσοι από τους ανθρώπους γνωρίζουν τον Θεό τους θα ενεργούν σταθερά,*

32α- *Θα παρασύρει τους προδότες της συμμαχίας με κολακεία*

Αυτή η διευκρίνιση επιβεβαιώνει ότι η θεία τιμωρία ήταν άζια και δικαιολογημένη. Στα ιερά μέρη η βεβήλωση είχε γίνει κανόνας.

32β- *Αλλά όσοι από τους ανθρώπους γνωρίζουν τον Θεό τους θα ενεργούν με σταθερότητα,*

Σε αυτή την τραγωδία, οι ειλικρινείς και άξιοι πιστοί διακρίθηκαν για την πιστότητά τους και προτίμησαν να πεθάνουν ως μάρτυρες παρά να αρνηθούν να τιμήσουν τον δημιουργό Θεό και τους ιερούς νόμους του.

Για άλλη μια φορά, σε δεύτερη ανάγνωση, αυτή η αιματηρή εμπειρία των 1090 πραγματικών ημερών μοιάζει με τις συνθήκες της παπικής βασιλείας των 1260 ημερών-έτη που προφητεύτηκαν διαδοχικά με διαφορετικές μορφές στο Δαν.7:25, 12:7 και Αποκ. 12:6-14, 11:2-3; 13:5.

### **Αναδρομή στα τρέχοντα γεγονότα στο πλαίσιο της αρχαιότητας**

Για να καταλάβω καθαρά τι συμβαίνει, θα πάρω την εικόνα ενός εικονολήπτη που βιντεοσκοπεί με την κάμερά του μια σκηνή που παρακολουθούσε στενά. Σε αυτό το σημείο κάνει σμίκρυνση ενώ κερδίζει ύψος και το πεδίο προβολής διευρύνεται όλο και περισσότερο. Έτσι, όταν εφαρμόζεται στη θρησκευτική ιστορία, το βλέμμα του Πνεύματος εποπτεύει ολόκληρη τη θρησκευτική ιστορία του Χριστιανισμού, από τις μικρές απαρχές του, τις ώρες ταλαιπωρίας του, τον καιρό των μαρτύρων, μέχρι το ένδοξο τέλος του που σηματοδοτείται από την επιστροφή του αναμενόμενου Σωτήρα.

**Δαν 11:33** *και ο σοφότερος από αυτούς θα διδάξει τους πολλούς. Υπάρχουν κάποιοι που θα υποκύψουν για λίγο στο σπαθί και τη φλόγα, στην αιχμαλωσία και τη λεηλασία.*

33α- *και ο σοφότερος από αυτούς θα διδάξει το πλήθος*

Οι απόστολοι του Ιησού Χριστού, καθώς και ο Παύλος της Ταρσού στον οποίο οφείλουμε 14 επιστολές της νέας συμμαχίας. Αυτή η νέα θρησκευτική διδασκαλία έχει το όνομα «το Ευαγγέλιο» ή, τα Καλά Νέα της σωτηρίας που προσφέρει η θεία χάρη στους εκλεκτούς. Με αυτόν τον τρόπο, το Πνεύμα μας προωθεί στο χρόνο και ο νέος στόχος που εξετάζεται γίνεται η χριστιανική πίστη.

33β- *Υπάρχουν κάποιοι που θα υποκύψουν για λίγο στο σπαθί και τη φλόγα, στην αιχμαλωσία και τη λεηλασία.*

Για ένα διάστημα είτε το Πνεύμα μέσω του αγγέλου και αυτή τη φορά θα προφητεύσει 1260 χρόνια, αλλά υπό ορισμένους Ρωμαίους αυτοκράτορες Καλιγούλα, Νέρωνα, Δομιτιανό και Διοκλητιανό το να είσαι Χριστιανός σήμαινε ότι έπρεπε να πεθάνεις ως μάρτυρας. Στην Αποκ. 13:10, το Πνεύμα υπενθυμίζει τους χρόνους των παπικών ρωμαϊκών εκστρατειών, λέγοντας: *Αν κάποιος οδηγήσει σε αιχμαλωσία, θα πάει σε αιχμαλωσία. αν κάποιος σκοτώσει με το σπαθί, πρέπει να σκοτωθεί με το σπαθί. Αυτή είναι η επιμονή και η πίστη των αγίων .*

**Δαν 11:34** *Την ώρα που θα αποτύχουν, θα βοηθηθούν λίγο, και πολλοί θα ενωθούν μαζί τους στην υποκρισία.*

34α- Στην πραγματικότητα αυτή την εποχή της σκληρής κυριαρχίας του παπισμού εμφανίστηκε η βοήθεια των υποκριτών αυτού του στίχου. Η αναγνώρισή τους βασίζεται στην αδιαφορία τους για τις αξίες και τις εντολές που δίδαξε ο Ιησούς Χριστός, και στην προκειμένη περίπτωση για αυτήν τη στοχευμένη εποχή, την απαγόρευση του φόνου με το σπαθί. Ανατρέχοντας στην ιστορία, μπορείτε να καταλάβετε ότι το ευρύ προτεσταντικό κίνημα από τον 15ο <sup>αιώνα</sup> μέχρι την εποχή μας κρίθηκε υποκριτικό από τον δίκαιο δικαστή Ιησού

Χριστό. Επομένως, η πλήρης εγκατάλειψή τους από το 1843 θα είναι πιο κατανοητή και αποδεκτή.

**Δαν 11:35** *Μερικοί από τους σοφούς θα πέσουν μακριά, για να εξαγνιστούν, να εξαγνιστούν και να γίνουν λευκοί, μέχρι τον καιρό του τέλους, γιατί δεν θα έρθει μέχρι τον καθορισμένο καιρό.*

35α- *Μερικοί από τους σοφούς θα πέσουν, για να εξαγνιστούν, να εξαγνιστούν και να γίνουν λευκοί, μέχρι τον καιρό του τέλους*

Κρίνοντας από αυτή τη δήλωση, το πρότυπο της χριστιανικής ζωής είναι η δοκιμασία και η επιλογή, από την ικανότητα να υπομείνει και να υποστεί διωγμό μέχρι το τέλος του κόσμου. Με αυτόν τον τρόπο ο σύγχρονος άνθρωπος που είναι συνηθισμένος στην ειρήνη και την ανεκτικότητα δεν καταλαβαίνει πλέον τίποτα. Δεν αναγνωρίζει τη ζωή του σε αυτά τα μηνύματα. Γι' αυτό θα δοθούν εξηγήσεις για αυτό το θέμα στην Αποκ. 7 και 9:5-10. Μια μακρά περίοδος θρησκευτικής ειρήνης 150 πραγματικών ετών, ή «πέντε προφητικοί μήνες», είχε προγραμματιστεί από τον Θεό, αλλά από το 1995 αυτή η περίοδος τελείωσε και άρχισαν ξανά θρησκευτικοί πόλεμοι. Το Ισλάμ σκοτώνει στη Γαλλία και αλλού σε όλο τον κόσμο. και η δράση του έχει σκοπό να ενταθεί μέχρι να ανάψει ολόκληρη τη γη.

35β- *γιατί θα φτάσει μόνο την καθορισμένη ώρα*

Αυτό το τέλος θα είναι αυτό του κόσμου και ο άγγελος μας λέει ότι κανένα σημάδι ειρήνης ή πολέμου δεν επιτρέπει σε κανέναν να το δει να έρχεται. Εξαρτάται από έναν μόνο παράγοντα: τον «*χρόνο που σημάδεψε*» ο Θεός, το τέλος των 6000 χρόνων που αφιερώθηκαν στην επιλογή του επίγειου εκλεκτού. Και επειδή απέχουμε λιγότερο από δέκα χρόνια από αυτή τη θητεία, ο Θεός μας έδωσε τη χάρη να γνωρίζουμε την ημερομηνία: 20 Μαρτίου της άνοιξης που προηγείται της 3ης Απριλίου 2030, δηλαδή 2000 χρόνια μετά τον εξιλεωτικό θάνατο του Χριστού. Θα εμφανιστεί ισχυρός και νικητής για να σώσει τους εκλεκτούς του και να καταστρέψει τους δολοφόνους επαναστάτες που σκόπευαν να τους σκοτώσουν.

### **Το καθολικό παπικό καθεστώς της «χριστιανικής» Ρώμης: Ο μεγάλος διώκτης της θρησκευτικής ιστορίας του δυτικού κόσμου.**

Είναι προς αυτόν που πρέπει να μας οδηγήσει το μοντέλο Antiochos 4. Ο τύπος έχει ετοιμάσει τον αντίτυπό του και τι να πούμε για αυτή τη σύγκριση; Σίγουρα σε φαινομενική κλίμακα, ο Έλληνας διώκτης έδρασε για 1090 πραγματικές ημέρες, αλλά η παπασία θα μαίνεται για σχεδόν 1260 πραγματικά χρόνια, ξεπερνώντας έτσι όλα τα ιστορικά πρότυπα.

**Δαν 11:36** *Ο βασιλιάς θα κάνει ό,τι θέλει. Θα υψώσει τον εαυτό του, θα δοξαστεί πάνω από όλους τους θεούς και θα πει απίστευτα πράγματα εναντίον του Θεού των θεών. Θα ευημερήσει μέχρι να ολοκληρωθεί η οργή, γιατί αυτό που είναι αποφασισμένο θα πραγματοποιηθεί.*

36α- Τα λόγια αυτού του στίχου παραμένουν διαφορούμενα και μπορούν ακόμα να προσαρμοστούν στον Έλληνα βασιλιά και στον Ρωμαίο παπικό βασιλιά. Η αποκαλυπτική δομή της προφητείας πρέπει να κρύβεται προσεκτικά από τους



επιφανειακούς αναγνώστες. Ωστόσο, μια μικρή λεπτομέρεια δηλώνει τον παπικό στόχο. είναι ακρίβεια: γιατί ό,τι αποφασιστεί θα επιτευχθεί. Αυτό το απόφθεγμα απηχεί Δαν.9:26: Μετά τις εξήντα δύο εβδομάδες, ένας Χρισμένος θα αποκοπεί και δεν θα έχει τίποτα για τον εαυτό του. Ο λαός ενός άρχοντα που θα έρθει θα καταστρέψει την πόλη και το ιερό, και το τέλος τους θα έρθει σαν από πλημμύρα. Αποφασίζεται ότι οι καταστροφές (ή ερημώσεις) θα διαρκέσουν μέχρι το τέλος του πολέμου.

**Δαν 11:37** Δεν θα σέβεται τους θεούς των πατέρων του, ούτε τον θεό που απολαμβάνει τις γυναίκες. δεν θα έχει σεβασμό για κανένα θεό, γιατί θα δοξάσει τον εαυτό του πάνω απ' όλα.

37α- Δεν θα σεβαστεί τους θεούς των πατέρων του

Εδώ είναι, η μικρή λεπτομέρεια που ξεκαθαρίζει τη νοημοσύνη μας. Έχουμε εδώ την επίσημη απόδειξη ότι ο βασιλιάς που στοχοποιήθηκε από τα λόγια του δεν μπορεί να είναι ο Αντίοχος 4 που είχε σεβασμό για τους θεούς των πατέρων του και μεταξύ αυτών τον μεγαλύτερο, τον Δία τον θεό των θεών του Ολύμπου στον οποίο πρόσφερε τον εβραϊκό ναό στην Ιερουσαλήμ. Λαμβάνουμε έτσι αδιαμφισβήτητη απόδειξη ότι ο στοχοποιημένος βασιλιάς είναι πράγματι το ρωμαϊκό παπικό καθεστώς της χριστιανικής εποχής. Στο εξής, όλα τα λόγια που αποκαλύφθηκαν θα αφορούν αυτόν τον βασιλιά διαφορετικό από τον Δαν.7 και τον αυθάδη και πονηρό από τον Δαν.8. Προσθέτω, αυτόν τον καταστροφικό ή ερημικό βασιλιά του Δαν.9:27. Τα «στάδια πυραύλων» υποστηρίζουν όλα το κεφάλι ενός παπικού ανθρώπου, μικρού και αλαζονικού τοποθετημένου στην κορυφή των κυριαρχιών.

Σεβόταν η Παπική Ρώμη τους θεούς των πατέρων της; Επισήμως όχι, γιατί ο εκχριστιανισμός της την οδήγησε να εγκαταλείψει τα ονόματα των παγανιστικών ρωμαϊκών θεοτήτων. Ωστόσο, διατήρησε τις μορφές και το ύφος της λατρείας τους: τις σκαλιστές, γλυπτές ή καλουπωμένες εικόνες μπροστά στις οποίες οι προσκυνητές της προσκυνούν και γονατίζουν για να προσευχηθούν. Για να διατηρήσει αυτή τη συμπεριφορά που καταδικάστηκε από τον Θεό σε όλους τους νόμους του, έκανε τη Βίβλο απρόσιτη στους κοινούς θνητούς και αφαίρεσε τη δεύτερη από τις δέκα εντολές του ζωντανού Θεού, επειδή απαγορεύει αυτή την πρακτική και αποκαλύπτει την τιμωρία που σχεδιάστηκε για τους παραβάτες της. Ποιος μπορεί να θέλει να κρύψει την τιμωρία που επιβλήθηκε, αν όχι ο διάβολος; Η προσωπικότητα του παπικού καθεστώτος λοιπόν εμπίπτει στο πλαίσιο του ορισμού που προτείνεται σε αυτό το εδάφιο.

37β- ούτε στη θεότητα που ευχαριστεί τις γυναίκες

Με τη σκέψη της ειδωλολατρικής ρωμαϊκής θρησκείας που εγκαταλείφθηκε από την παπούρα, το Πνεύμα του Θεού προκαλεί αυτό το σκοτεινό θέμα. Επειδή γύρισε την πλάτη της στην αποκάλυπτα σεξουαλική της κληρονομιά για να επιδείξει αξίες αγιότητας. Αυτή η προτεινόμενη θεότητα είναι ο Πρίαπος, ο αρσενικός φαλλός που τιμάται ως θεότητα από τους παγανιστές εκκλησιαστικούς πατέρες της Ρώμης. Ήταν ακόμα κληρονομιά της ελληνικής αμαρτίας. Και για να σπάσει αυτή τη σεξουαλική κληρονομιά, υπερασπίζεται υπερβολικά την αγνότητα της σάρκας και του πνεύματος.

Λαν 11:38 Ωστόσο θα τιμήσει τον θεό των φρουρίων στο βάθρο του. σε αυτόν τον θεό, που οι πατέρες του δεν γνώριζαν, θα αποτίσει φόρο τιμής με χρυσό και ασήμι, με πολύτιμους λίθους και πολύτιμα αντικείμενα.

38α- Ωστόσο θα τιμήσει τον θεό των φρουρίων στο βάθρο του

Ένας νέος ειδωλολατρικός θεός γεννιέται: ο θεός των φρουρίων . Το βάθρο του βρίσκεται στο ανθρώπινο μυαλό και το ύψος του είναι τόσο ψηλό όσο η εντύπωση που έχει κάνει.

Η παγανιστική Ρώμη έχτισε παγανιστικούς ναούς ανοιχτούς σε όλους τους ανέμους. επαρκούσαν τα κιονόκρανα που υποστηρίζονταν από στήλες. Αλλά με την προσχώρηση στον Χριστιανισμό, η Ρώμη στοχεύει να αντικαταστήσει το κατεστραμμένο εβραϊκό μοντέλο. Οι Εβραίοι είχαν έναν κλειστό ναό σε ισχυρή εμφάνιση που τους έδινε δόξα και κύρος. Η Ρώμη λοιπόν θα τον μιμηθεί και με τη σειρά της θα χτίσει ρωμανικές εκκλησίες που μοιάζουν με οχυρά κάστρα, γιατί η ανασφάλεια βασιλεύει και οι πλουσιότεροι Άρχοντες οχυρώνουν τα σπίτια τους. Το ίδιο κάνει και η Ρώμη. Έχτιζε τις εκκλησίες της με λιτό ρυθμό μέχρι την εποχή των καθεδρικών ναών και εκεί άλλαξαν όλα. Οι στρογγυλεμένες στέγες γίνονται βέλη που δείχνουν προς τον ουρανό, και αυτό, όλο και πιο ψηλά. Οι εξωτερικές προσόψεις παίρνουν την όψη δαντέλας, εμπλουτίζονται με βιτρό όλων των χρωμάτων που φέρνουν μέσα ένα ιριδίζον φως που εντυπωσιάζει τους εορτάζοντες, τους οπαδούς και τους επισκέπτες.

38β- σε αυτόν τον θεό, τον οποίο οι πατέρες του δεν γνώριζαν, θα αποτίσει φόρο τιμής με χρυσό και ασήμι, με πολύτιμους λίθους και πολύτιμα αντικείμενα.

Για να γίνουν ακόμα πιο ελκυστικοί, οι εσωτερικοί τοίχοι είναι **στολισμένοι με χρυσό, ασήμι, πολύτιμα μαργαριτάρια, ακριβά αντικείμενα** : η πόρνη Βαβυλώνα η μεγάλη της Αποκ. 17:5 ξέρει πώς να επιδεικνύει τον εαυτό της για να προσελκύει και να προσελκύει τους πελάτες της.

Ο αληθινός Θεός δεν αφήνει τον εαυτό του να παρασυρθεί γιατί αυτή η μεγαλοπρέπεια δεν τον ωφελεί. Στην προφητεία του καταγγέλλει αυτή την παπική Ρώμη με την οποία δεν είχε ποτέ την παραμικρή σχέση. Γι' αυτόν, οι ρωμανικές ή γοθτικές εκκλησίες του είναι απλώς πιο παγανιστικές θεότητες που χρησιμεύουν μόνο για να αποπλανήσει πνευματικούς ανθρώπους τους οποίους απομακρύνει από αυτόν: γεννιέται ένας νέος θεός: ο θεός των φρουρίων και σαγηνεύει πλήθη που πιστεύουν ότι βρήκαν τον Θεό να μπαίνει στα τείχη του. κάτω από δυσανάλογα ψηλά ταβάνια.

Λαν 11:39 ~~Με τον ξένο θεό θα ενεργήσει εναντίον των οχυρών τόπων~~ Και δούλεψε στις οχυρώσεις των φρουρίων με τον ξένο θεό και θα γεμίσει με τιμές όσους τον αναγνωρίσουν, θα τους κάνει να κυριαρχήσουν σε πολλούς, θα μοιράσει εδάφη. σε αυτούς για ανταμοιβή.

39α- Και δούλεψε στις οχυρώσεις των φρουρίων με τον ξένο θεό

Για τον Θεό, υπάρχει μόνο ένας θεός ενεργός μπροστά του, δηλαδή ποιος είναι ξένος προς αυτόν : είναι ο διάβολος, ο Σατανάς εναντίον του οποίου ο Ιησούς Χριστός προειδοποίησε τους αποστόλους και τους μαθητές του. Στο εβραϊκό κείμενο, δεν πρόκειται για «ενέργειες ενάντια» αλλά για «κάνουμε». Το ίδιο μήνυμα θα διαβαστεί στην Αποκ. 13:3, με τη μορφή: ...ο δράκος του έδωσε τη δύναμή του, και τον θρόνο του, και μεγάλη εξουσία . Ο δράκος που είναι ο

διάβολος στην Αποκ.12:9 αλλά ταυτόχρονα αυτοκρατορική Ρώμη σύμφωνα με την Αποκ.12:3.

Επιπλέον, προσηλυτίζοντας στη χριστιανική θρησκεία, η ρωμαϊκή εξουσία υιοθέτησε τον αληθινό Θεό που ήταν ξένος, αφού αρχικά ήταν ο Θεός των Εβραίων, των Εβραίων απογόνων του Αβραάμ.

39β- και θα γεμίσει με τιμές όσους τον αναγνωρίσουν

Αυτές οι τιμές είναι θρησκευτικές. Το Popery φέρνει στους βασιλιάδες που το αναγνωρίζουν ως εκπρόσωπο του Θεού στη γη, τη σφραγίδα της θεϊκής εξουσίας για τη δική τους εξουσία. Οι βασιλιάδες γίνονται αληθινά βασιλιάδες μόνο όταν η εκκλησία τους έχει καθαγιάσει σε ένα από τα θεϊκά φρούρια της, στη Γαλλία, το Σεν Ντενί και τη Ρεμς.

39γ- θα τους κάνει να κυριαρχήσουν σε πολλούς

Ο Πόπερσ απονέμει τον αυτοκρατορικό τίτλο που ορίζει έναν βασιλιά επικυρίαρχο που κυριαρχεί έναντι άλλων υποτελών βασιλιάδων. Οι πιο διάσημοι: Καρλομάγνος, Κάρολος Ε', Ναπολέον Α'· Χίτλερ.

39δ- θα τους μοιράσει γη ως ανταμοιβή.

Αυτή η γήινη και ουράνια χρονική υπερδύναμη, σύμφωνα με τον ισχυρισμό του, ταίριαζε πολύ στους βασιλιάδες της γης. Επειδή έλυσε τις διαφορές τους, ιδιαίτερα όσον αφορά τις κατακτημένες ή ανακαλυφθείσες περιοχές. Έτσι το 1494, ο Alexander 6 Borgia, ο χειρότερος των παπών, ένας δολοφόνος στο αξίωμα, οδηγήθηκε να καθορίσει μια γραμμή μεσημβρινού για να μοιραστεί μεταξύ Ισπανίας και Πορτογαλίας την απόδοση και την κατοχή της επικράτειας της Νότιας Αμερικής που ανακαλύφθηκε εκ νέου από την αρχαιότητα.

### **Ο Τρίτος Παγκόσμιος Πόλεμος ή 6η <sup>τρομπέτα</sup> του Rev.9.**

Μειώνει την ανθρωπότητα κατά το ένα τρίτο του πληθυσμού της και βάζοντας τέλος στην εθνική ανεξαρτησία, προετοιμάζει το οικουμενικό καθεστώς που θα εγκαθιδρύσει την έσχατη μεγάλη συμφορά που ανακοινώθηκε στην Από.1. Μεταξύ των επιθετικών παραγόντων είναι το Ισλάμ στις μουσουλμανικές χώρες, οπότε σας προσφέρω τη βιβλική άποψη για αυτό το θέμα.

#### **Ο ρόλος του Ισλάμ**

Το Ισλάμ υπάρχει γιατί το χρειάζεται ο Θεός. Όχι για να σώσει, αυτός ο ρόλος στηρίζεται **αποκλειστικά** στη χάρη που έφερε ο Ιησούς Χριστός, αλλά για να χτυπήσει, να σκοτώσει, να σφαγιάσει τους εχθρούς του. Ήδη, στην παλιά διαθήκη, για να τιμωρήσει την απιστία του Ισραήλ, ο Θεός είχε καταφύγει στον «Φιλισταίο» λαό. Στην ιστορία, για να τιμωρήσει τη χριστιανική απιστία, κάνει έκκληση στους μουσουλμάνους. Στην καταγωγή των Μουσουλμάνων και των Αράβων είναι ο Ισμαήλ, ο γιος του Αβραάμ και της Άγαρ, του Αιγύπτιου υπηρέτη της Σάρας, της συζύγου του. Και ήδη εκείνη την εποχή, ο Ισμαήλ ήταν σε διαμάχη με τον Ισαάκ τον νόμιμο γιο. Αυτό είναι τόσο πολύ που με τη συμφωνία του Θεού, κατόπιν αιτήματος της Σάρας, η Άγαρ και ο Ισμαήλ εκδιώχθηκαν από το στρατόπεδο από τον Αβραάμ. Και ο Θεός φρόντισε τους εκδιωμένους ανθρώπους των οποίων οι απόγονοι, ετεροθαλείς αδελφοί, θα διατηρούσαν εχθρική στάση απέναντι στους απογόνους του Αβραάμ. ο πρώτος, Εβραίος? το

δεύτερο, στον Ιησού Χριστό, Χριστιανός. Να πώς προφήτεψε ο Θεός για τον Ισμαήλ και τους Άραβες απογόνους του στη Γεν.16:12: « *Θα είναι σαν άγριος γάιδδαρος. Το χέρι του θα είναι εναντίον όλων, και το χέρι όλων θα είναι εναντίον του. και θα κατοικήσει απέναντι σε όλους τους αδελφούς του* ». Ο Θεός θέλει να κάνει γνωστές τις σκέψεις του και την κρίση του για τα πράγματα. Οι εκλεκτοί του Χριστού πρέπει να γνωρίζουν και να μοιράζονται αυτό το σχέδιο του Θεού που χρησιμοποιεί τους λαούς και τις δυνάμεις της γης σύμφωνα με το υπέρτατο θέλημά του. Πρέπει να σημειωθεί ότι ο προφήτης Μωάμεθ , ιδρυτής του Ισλάμ, γεννήθηκε στα τέλη του 6ου <sup>αιώνα</sup> μετά την ίδρυση της Ρωμαιοκαθολικής Παπής το 538. Το Ισλάμ φάνηκε να χτυπά τον παγανιστικό καθολικισμό και τους χριστιανούς γενικά όταν χτυπιούνται από τον Θεό. κατάρα. Και αυτό συνέβη από τις 7 Μαρτίου 321, αφού ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος Α' <sup>έκανε</sup> να εγκαταλειφθεί η ανάπαυση του Σαββάτου της έβδομης ημέρας υπέρ της πρώτης ημέρας του αφιερωμένης στον «ακατάκτητο ήλιο» (Sol Invictus), την σημερινή μας Κυριακή. Όπως πολλοί Χριστιανοί σήμερα, ο Κωνσταντίνος θέλησε λανθασμένα να σηματοδοτήσει μια ρήξη μεταξύ Χριστιανών και Εβραίων. Κατέκρινε τους Χριστιανούς της εποχής του για τον Ιουδαϊσμό τιμώντας το άγιο Σάββατο του Θεού. Αυτή η αδικαιολόγητη κρίση που προερχόταν από έναν ειδωλολάτρη βασιλιά πληρώθηκε και θα συνεχίσει να πληρώνεται μέχρι το τέλος με τις τιμωρίες των « *επτά σαλπύγων* » που αποκαλύφθηκαν στην Αποκάλυψη 8 και 9, μια αδιάκοπη διαδοχή ατυχιών και τραγωδιών. Η τελική τιμωρία θα έρθει με τη μορφή τρομερής απογοήτευσης, όταν ο Ιησούς Χριστός εμφανιστεί να απομακρύνει τους εκλεκτούς Του από τη γη. Αλλά το θέμα που μόλις εξετάστηκε, αυτό του «Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου» είναι το ίδιο, η έκτη από αυτές τις προφητευμένες θεϊκές τιμωρίες στις οποίες το Ισλάμ είναι ένας σημαντικός παράγοντας. Διότι ο Θεός προφήτεψε επίσης για τον Ισμαήλ, λέγοντας στη Γεν.17:20: « *Όσο για τον Ισμαήλ, σε άκουσα. Ιδού, θα τον ευλογήσω, και θα τον καρποφορήσω, και θα τον πληθύνω υπερβολικά. θα γεννήσει δώδεκα πρίγκιπες και θα τον κάνω μεγάλο έθνος* ». Κλείνω αυτήν την παρένθεση για να συνεχίσω τη μελέτη στο Dan.11:40.

**Δαν 11:40** *Στον καιρό του τέλους ο βασιλιάς του νότου θα χτυπήσει εναντίον του. Και ο βασιλιάς του βορρά θα στροβιλιστεί επάνω του σαν καταγίδα, με άρματα και με ιππείς και με πολλά πλοία. θα μπει στη γη και θα εξαπλωθεί σαν χείμαρρος και θα ξεχειλίσει.*

40α- *Την ώρα του τέλους*

Αυτή τη φορά είναι πράγματι το τέλος της ανθρώπινης ιστορίας, το τέλος του καιρού των σημερινών εθνών της γης. Ο Ιησούς ανακοίνωσε αυτή τη φορά, λέγοντας στο Ματθ.24:24: **Αυτά τα καλά νέα της βασιλείας θα κηρυχτούν σε ολόκληρο τον κόσμο ως μαρτυρία σε όλα τα έθνη. Τότε θα έρθει το τέλος.**

40β- *ο βασιλιάς του νότου θα χτυπήσει εναντίον του*

Εδώ πρέπει να θαυμάσουμε την απέραντη θεϊκή λεπτότητα που επιτρέπει στους υπηρέτες του να καταλάβουν τι παραμένει κρυμμένο από άλλα ανθρώπινα όντα. Προφανώς, αλλά μόνο φαινομενικά, η σύγκρουση μεταξύ των Σελεύκιων βασιλιάδων και των Λαγιδών βασιλιάδων φαίνεται να ξαναρχίζει και να συνεχίζεται σε αυτόν τον στίχο, που δεν θα μπορούσε να είναι πιο

παραπλανητικός. Γιατί στην πραγματικότητα, αφήσαμε αυτό το πλαίσιο από τους στίχους 34 έως 36 και ο χρόνος του τέλους αυτής της νέας αντιπαράθεσης αφορά τη χριστιανική εποχή του παπικού καθολικού καθεστώτος και του καθολικού προτεσταντισμού που συνήψε στην οικουμενική του συμμαχία. Αυτή η αλλαγή στο πλαίσιο απαιτεί από εμάς να αναδιανείμουμε τους ρόλους.

Στον ρόλο του « *αυτόν* »: η παπική καθολική Ευρώπη και οι συμμαχικές της χριστιανικές θρησκείες.

Στο ρόλο του « *βασιλιά του νότου* »: ο κατακτητής Ισλάμ που πρέπει να προσηλυτίσει τους ανθρώπους με τη βία ή να τους βάλει σε σκλάβους, σύμφωνα με τις ενέργειες που ηγήθηκε ο ιδρυτής του Μοχάμεντ.

Ας σημειώσουμε εδώ την επιλογή του ρήματος: *to collide* ; στα εβραϊκά, «*pagah*» που σημαίνει να χτυπάς με τα κέρατά σου. Ως επίθετο, δηλώνει έναν έξαλλο επιτιθέμενο που συνήθως χτυπά. Αυτό το ρήμα ταιριάζει απόλυτα με το αραβικό Ισλάμ, το οποίο είναι επιθετικό κατά του δυτικού κόσμου χωρίς διακοπή από το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Τα πιθανά ρήματα « *μάχομαι, παλεύω, συγκρούομαι* » υποδηλώνουν πολύ κοντινή εγγύτητα, εξ ου και η ιδέα της εθνικής γειτονιάς ή γειτονιάς πόλεων και δρόμων. Και οι δύο πιθανότητες επιβεβαιώνουν το Ισλάμ, το οποίο έχει καθιερωθεί στην Ευρώπη λόγω της θρησκευτικής αδιαφορίας των Ευρωπαίων. Οι αγώνες έχουν ενταθεί μετά την επιστροφή των Εβραίων στην Παλαιστίνη το 1948. Η κατάσταση των Παλαιστινίων έχει φέρει αντιμέτωπους τους μουσουλμανικούς λαούς εναντίον των δυτικών χριστιανών αποικιών. Και, το 2021, οι ισλαμιστικές επιθέσεις αυξάνονται και δημιουργούν ανασφάλεια μεταξύ των ευρωπαϊκών λαών, πρωτίστως της Γαλλίας, του πρώην αποικιστή των λαών της Βόρειας Αφρικής και της Αφρικής. Θα γίνει μεγαλύτερη εθνική σύγκρουση; Ίσως, αλλά όχι πριν η εσωτερική κατάσταση επιδεινωθεί σε σημείο να προκαλέσει βάνανσες ομαδικές συγκρούσεις στο έδαφος της ίδιας της μητρόπολης. Εκείνη την ημέρα, η Γαλλία θα βρίσκεται σε κατάσταση εμφυλίου πολέμου. Στην πραγματικότητα, ένας αυθεντικά θρησκευτικός πόλεμος: το Ισλάμ εναντίον του Χριστιανισμού ή των απίστων χωρίς Θεό.

40γ- *Και ο βασιλιάς του βορρά θα στροβιλιστεί πάνω του σαν καταιγίδα , με άρματα και ιππείς και με πολλά πλοία*

Στον Ιεζ.38:1, αυτός ο βασιλιάς του βορρά ονομάζεται *Magog, πρίγκιπας του Rosh* (Ρωσία) του *Meshech* (Μόσχα) και του *Tubal* (Tobolsk) και διαβάζουμε στον στίχο 9: *Και θα ανέβεις, θα έρθεις σαν καταιγίδα , θα είσαι σαν σύννεφο που θα σκεπάζει τη γη, εσύ και όλες οι ομάδες σου, και πολλοί λαοί μαζί σου.*

Ανακατανομή ρόλων: Στο ρόλο του « *βασιλιά του βορρά* », της Ορθόδοξης Ρωσίας και των μουσουλμανικών συμμάχων λαών της . Και εδώ, η επιλογή του ρήματος “ *tourera sur αυτός* » προτείνει μια ξαφνική μαζική αιφνιδιαστική επίθεση από τον αέρα. Η Μόσχα, η πρωτεύουσα της Ρωσίας, βρίσκεται στην πραγματικότητα σε καλή απόσταση από τις Βρυξέλλες, την ευρωπαϊκή πρωτεύουσα, και το Παρίσι, την στρατιωτική της αιχμή του δόρατος. Η ευρωπαϊκή ευημερία έχει κάνει τους ηγέτες της τυφλούς, σε σημείο να υποτιμούν τις στρατιωτικές δυνατότητες της ισχυρής Ρωσίας. Θα εκτοξεύσει στην επιθετικότητά του, αεροπλάνα και χιλιάδες τανκς σε χερσαίες διαδρομές και πλήθη θαλάσσιων και υποβρυχίων πολεμικών πλοίων. Και για να εκφραστεί δυναμικά η τιμωρία, αυτοί οι Ευρωπαίοι ηγέτες δεν έχουν σταματήσει να



ταπεινώνουν τη Ρωσία και τους ηγέτες της από τον φλογερό Βλαντιμίρ Ζιρινόφσκι μέχρι τον νέο σημερινό «Τσάρο», Βλαντιμίρ Πούτιν (Βλαντιμίρ: πρίγκιπας του κόσμου στα ρωσικά).

Αφού εντοπιστούν οι ηθοποιοί, οι τρεις ενδιαφερόμενοι «βασιλιάδες» θα έρθουν αντιμέτωποι με τη μορφή ενός 7ου «Συριακού Πολέμου» στον οποίο θα εμπλακεί το νέο εθνικό Ισραήλ. που θα επιβεβαιώσει ο επόμενος στίχος. Αλλά προς το παρόν, ο «βασιλιάς» ( αυτός ) που δέχεται επίθεση από τη Ρωσία είναι η Ευρώπη της Συνθήκης της Ρώμης.

40δ- *θα προχωρήσει στα εδάφη, θα απλωθεί σαν χείμαρρος και θα ξεχειλίσει.*

Η συντριπτική στρατιωτική της υπεροχή επιτρέπει στη Ρωσία να εισβάλει στην Ευρώπη και να καταλάβει ολόκληρη την εδαφική της έκταση. Αντιμετωπίζοντας το, τα γαλλικά στρατεύματα δεν ταιριάζουν. συνθλίβονται και καταστρέφονται.

**Δαν 11:41** *Θα μπει στην ωραιότερη γη, και πολλοί θα πέσουν. αλλά ο Εδώμ, ο Μωάβ και ο αρχηγός των γιων του Αμμών θα ελευθερωθούν από το χέρι του.*

41α- *Θα μπει στην πιο όμορφη χώρα, και πολλοί θα υποκύψουν*

Η ρωσική επέκταση λαμβάνει χώρα προς τα νότια της όπου βρίσκεται το Ισραήλ, σύμμαχος των δυτικών χωρών, η οποία με τη σειρά της δέχεται εισβολή από ρωσικά στρατεύματα. Οι Εβραίοι θα πεθάνουν ακόμα.

41β- *αλλά ο Εδώμ, ο Μωάβ και ο αρχηγός των γιων του Αμμών θα ελευθερωθούν από το χέρι του*

Αυτό είναι συνέπεια των στρατιωτικών συμμαχιών που θα τοποθετήσουν αυτά τα ονόματα που αντιπροσωπεύουν τη σύγχρονη Ιορδανία στη ρωσική πλευρά. Το 2021, η Ρωσία είναι ήδη ο επίσημος σύμμαχος της Συρίας, την οποία εξοπλίζει και προστατεύει.

**Δαν 11:42** *Και θα απλώσει το χέρι του σε διάφορες χώρες, και η γη της Αιγύπτου δεν θα γλιτώσει.*

42α- Μόνο από το 1979 αυτή η πολιτική διαμόρφωση ήρθε να επιβεβαιώσει την προφητεία. Διότι εκείνη τη χρονιά, στο Καμπ Ντέιβιντ των ΗΠΑ, ο Αιγύπτιος Πρόεδρος Ανουάρ Ελ Σαντάτ έκανε επίσημα συμμαχία με τον Ισραηλινό πρωθυπουργό Μεναχέμ Μπεγκίν. Η στρατηγική και πολιτική επιλογή που έγινε εκείνη την εποχή ήταν να αγκαλιάσουμε την υπόθεση του ισχυρότερου της ώρας, επειδή το Ισραήλ υποστηρίχθηκε δυναμικά από τις ΗΠΑ. Είναι με αυτή την έννοια που το Πνεύμα του Θεού του καταλογίζει την πρωτοβουλία να προσπαθήσει να « ξεφύγει » από την καταστροφή και την καταστροφή. Αλλά με τον καιρό, το παιχνίδι αλλάζει χέρια και το Ισραήλ και η Αίγυπτος βρίσκονται, από το 2021, σχεδόν εγκαταλελειμμένα από τις ΗΠΑ. Η Ρωσία επιβάλλει το νόμο της στη συριακή περιοχή.

**Δαν 11:43** *Θα κατέχει τους θησαυρούς του χρυσού και του αργύρου και όλα τα πολύτιμα πράγματα της Αιγύπτου. θα τον ακολουθήσουν οι Λίβυοι και οι Αιθίοπες.*

43α- *Θα γίνει κύριος των θησαυρών του χρυσού και του ασημιού και όλων των πολύτιμων πραγμάτων της Αιγύπτου*

Χάρη στα έσοδα από τα διόδια που καταβάλλονται για τη χρήση της διώρυγας του Σουέζ, η Αίγυπτος εμπλουτίστηκε πολύ. Αλλά αυτός ο πλούτος είναι καλός μόνο σε περιόδους ειρήνης γιατί σε καιρό πολέμου οι εμπορικοί δρόμοι ερημώνουν. Η Αίγυπτος πλούτισε μέσω του τουρισμού. Από τις τέσσερις

γωνίες της γης, οι άνθρωποι έρχονται να συλλογιστούν τις πυραμίδες της, τα μουσεία της που εμπλουτίζονται από τις συνεχείς ανακαλύψεις αιγυπτιακών τάφων που κρύβονταν κάτω από την αρχαιότητα. Σε αυτούς τους τάφους, αυτός του νεαρού βασιλιά Τουταγχαμών αποκάλυψε αντικείμενα από μασίφ χρυσό άγνωστης αξίας. Επομένως, η Ρωσία θα βρει στην Αίγυπτο κάτι για να ικανοποιήσει την επιθυμία της για λάφυρα πολέμου.

Στο τέλος του Σαββάτου της 22ης Ιανουαρίου 2022, το Πνεύμα μου έφερε ένα επιχείρημα που επιβεβαιώνει **χωρίς πιθανή αμφισβήτηση**, την ερμηνεία που δίνω στον Δανιήλ 11. Ας σημειώσουμε στους δύο στίχους 42 και 43, τη σημασία της σαφούς αναφοράς χωρίς κωδικοποίηση, από το όνομα « *Αίγυπτος* » που είναι σε αυτό το πλαίσιο μια διαφορετική χώρα από αυτή που ονομάζεται « *βασιλιάς του νότου* ». Ωστόσο, στους στίχους 5 έως 32, η νωχελική « *Αίγυπτος* » των Πτολεμαίων ήταν καλυμμένη αλλά προσδιορίστηκε ως « *βασιλιάς του νότου* ». **Η αλλαγή στο ιστορικό πλαίσιο επιβεβαιώνεται και αποδεικνύεται αδιάψευστα**. Ξεκινώντας από το πλαίσιο της αρχαιότητας, η ιστορία του Δανιήλ 11 τελειώνει με την « *εποχή του τέλους* » του κόσμου, όπου η « *Αίγυπτος* », σύμμαχος του χριστιανικού και αγνωστικιστικού δυτικού στρατοπέδου από το 1979, είναι ο στόχος του νέου « *βασιλιάς του νότου* », δηλαδή του πολεμικού Ισλάμ, και ιδιαίτερα αυτού του νέου « *βασιλιά του βορρά* », της Ρωσικής Ορθοδοξίας.

43β- *θα τον ακολουθήσουν οι Λίβυοι και οι Αιθίοπες*

Ο μεταφραστής έχει μεταφράσει σωστά τις λέξεις « *Puth and Cush* » της προφητείας που δηλώνουν για τη « *Λιβύη* », τις μουσουλμανικές χώρες που βρίσκονται βόρεια της Σαχάρας, τις παράκτιες χώρες της αφρικανικής ακτής και για την Αιθιοπία, τη μαύρη Αφρική, όλες τις χώρες που βρίσκονται νότια της η Σαχάρα. Ένας μεγάλος αριθμός από αυτούς επίσης αποδέχτηκε και υιοθέτησε το Ισλάμ. στην περίπτωση της Ακτής Ελεφαντοστού, με τη συνηγορία του Γάλλου Προέδρου Νικολά Σαρκοζί, στον οποίο οφείλουμε και το λιβυκό χάος.

Έτσι, χτυπημένη από τη Ρωσία, η « *Αίγυπτος* » γίνεται θήραμα όλων των αρπακτικών, και οι μουσουλμάνοι γύπες, τα αδέρφια της, κατεβαίνουν πάνω της, για να καθαρίσουν το πτώμα της και να πάρουν το μερίδιό τους από τα λάφυρα που έχουν απομείνει, μετά το ρωσικό τρύπημα.

Αναφέροντας ξεκάθαρα τη « *Λιβύη και την Αιθιοπία* », το Πνεύμα ορίζει Αφρικανούς θρησκευτικούς συμμάχους του « *βασιλιά του νότου* » που θα πρέπει να ταυτιστούν με την Αραβία, όπου εμφανίστηκε ο προφήτης Μωάμεθ το 632, για να διαδώσει, από τη Μέκκα, τη νέα του θρησκεία που ονομάζεται Ισλάμ. Υποστηρίζεται από την ισχυρή Τουρκία, η οποία επέστρεψε, σε αυτό το τελικό πλαίσιο, σε μια φονταμενταλιστική, κατακτητική και εκδικητική μουσουλμανική θρησκευτική δέσμευση, μετά τον εξευτελισμό της στιγμιαίας υποταγής της στις δυτικές κοσμικές αξίες. Αλλά άλλες μουσουλμανικές χώρες, που δεν βρίσκονται στο « *νότο* », όπως το Ιράν, το Πακιστάν, η Ινδονησία, μπορούν να ενωθούν με τον « *βασιλιά του νότου* » για να πολεμήσουν τους δυτικούς λαούς με ηθικές αξίες που μισούν όλοι οι μουσουλμανικοί λαοί. Αυτό το μίσος είναι στην πραγματικότητα μόνο εκείνο του αληθινού Θεού Ιησού Χριστού που περιφρονείται από τους Δυτικούς Χριστιανούς. Τιμωρεί έτσι, μέσω του Ισλάμ και της Ορθοδοξίας, την εβραϊκή, την καθολική, την ορθόδοξη, την προτεσταντική,

ακόμη και την απιστία των Αντβεντιστών στον δυτικό κόσμο. όλη η μονοθεϊστική πίστη ένοχη απέναντί του.

**Δαν 11:44** *Θα έρθουν νέα από την ανατολή και τον βορρά και θα τον τρομοκρατήσουν, και θα βγει με μεγάλη οργή για να καταστρέψει και να καταστρέψει πλήθη.*

44α- *Ειδήσεις από την ανατολή και το βορρά θα έρθουν να τον τρομάζουν*

Αυτά τα δύο βασικά σημεία « ανατολή και βορρά » αφορούν μόνο τη ρωσική χώρα, ανάλογα με το αν αναφέρεται από την παπική Ευρώπη ή από το Ισραήλ, επειδή η προφητεία τα προσδιορίζει ως διαδοχικές επιθέσεις από τη Ρωσία στους στίχους 40 και 41. Αυτό σημαίνει ότι ο φόβος που αναφέρεται προέρχεται από ρωσικό έδαφος, αλλά τι μπορεί να τρομάξει έναν τέτοιο κατακτητή; Τι συνέβη στη χώρα του για να τον τρομάξει τόσο πολύ; Η απάντηση δεν βρίσκεται στο βιβλίο του Δανιήλ, αλλά στην Αποκάλυψη 9, που αποκαλύπτει και στοχεύει την Προτεσταντική θρησκεία της οποίας το παγκόσμιο προύργιο βρίσκεται στις ΗΠΑ. Το μυστήριο θα γίνει πιο ξεκάθαρο, λαμβάνοντας υπόψη αυτή την ύπαρξη των Η.Π.Α. Από το έτος 1917 όταν η εξεγερμένη Ρωσία υιοθέτησε το σοσιαλιστικό και κομμουνιστικό καθεστώς της, ένα χάσμα τη χώρισε διαρκώς από τις ιμπεριαλιστικές καπιταλιστικές ΗΠΑ. Το άτομο δεν μπορεί να πλουτίσει σε βάρος του γείτονά του εάν είναι κομμουνιστής. γι' αυτό οι δύο επιλογές είναι ασυμβίβαστες. Κάτω από τις στάχτες της ειρήνης, οι φωτιές του μίσους σιγοκαίουν και εκλιπαρούν να εκφραστούν. Μόνο ο ανταγωνισμός και η πυρηνική απειλή κατάφεραν να αποτρέψουν τα χειρότερα. Ήταν η ισορροπία του Πυρηνικού Τρόμου. Μόνο, χωρίς τη χρήση πυρηνικών όπλων, η Ρωσία θα καταλάβει την Ευρώπη, το Ισραήλ και την Αίγυπτο. Διαταράσσοντας την ισορροπία, οι ΗΠΑ θα αισθάνονται εξαπατημένες και απειλούμενες, οπότε, για να μειώσουν τον αριθμό των θανάτων τους, θα μπου στον πόλεμο χτυπώντας πρώτα δυνατά. Μια πυρηνική καταστροφή της Ρωσίας θα προκαλέσει φόβο στους ρωσικούς στρατούς που είναι διάσπαρτοι στα κατεχόμενα εδάφη.

44β- *και θα βγει με μεγάλη μανία για να καταστρέψει και να εξοντώσει πλήθη.*

Μέχρι εκείνη τη στιγμή, η Ρωσία θα είναι στο πνεύμα της κατάκτησης και της λεηλασίας, αλλά ξαφνικά η νοοτροπία της θα αλλάξει, ο ρωσικός στρατός δεν θα έχει πλέον πατρίδα να επιστρέψει και η απόγνωση του θα μεταμορφωθεί σε επιθυμία «να καταστρέψει και εξολοθρεύσω πλήθη» που θα είναι το «<sup>τρίτο</sup> των ανδρών που σκοτώθηκαν» της βης σάλπιγγας της Αποκ. 9. Όλα τα έθνη που είναι εξοπλισμένα με πυρηνικά όπλα θα αναγκαστούν έτσι από τα γεγονότα να τα χρησιμοποιήσουν εναντίον των προσωπικών πιθανών εχθρών τους.

**Δαν 11:45** *Θα στήσει τις σκηνές του παλατιού του ανάμεσα στις θάλασσες, προς το ένδοξο και άγιο βουνό. τότε θα φτάσει στο τέλος, χωρίς κανείς να τον βοηθήσει.*

45α- *Θα στήσει τις σκηνές του παλατιού του ανάμεσα στις θάλασσες, προς το ένδοξο και άγιο βουνό*

Σκηνές ανάμεσα στις θάλασσες, γιατί τα παλάτια της δεν είναι πια στη γη. Η απελπιστική κατάσταση των ρωσικών στρατευμάτων περιγράφεται ξεκάθαρα από το Πνεύμα που τους καταδίκασε σε αυτή τη μοίρα. Κάτω από τα πυρά των αντιπάλων τους ωθούνται πίσω στη γη του Ισραήλ. Μισημένοι από όλους, δεν επωφελήθηκαν από καμία υποστήριξη ή οίκτο και εξοντώθηκαν στην εβραϊκή γη. Η Ρωσία θα πληρώσει έτσι μια βαριά διαμάχη που της αποδίδει ο Θεός από την

υποστήριξή της στους πνευματικούς εχθρούς του Ισραήλ στην παλιά συμμαχία, τη στιγμή της απέλασής της στη Βαβυλώνα. Πούλησε άλογα στους κατοίκους της Τύρου, μιας πόλης ειδωλολατρικής λαγνείας. Ο Ιεζ.27:13-14 επιβεβαιώνει, ο Θεός λέει στην Τύρο: *Ο Ιαβάν, ο Τουβάλ (Τομπόλσκ) και ο Μεσέχ (Μόσχα) έκαναν εμπόριο μαζί σου. έδωσαν σκλάβους και χάλκινα σκεύη σε αντάλλαγμα για τα αγαθά σου. Εκείνοι του οίκου Togarma (Αρμενία) προμήθευαν τις αγορές σας με άλογα, καβαλάρηδες και μουλάρια.* Ήταν επίσης ένα εμπορικό εμπόδιο για τους Εβραίους που έκαναν επίσης εμπόριο μαζί του: Ιεζ.27:17: *Ο Ιούδας και η γη του Ισραήλ έκαναν εμπόριο μαζί σας. έδωσαν το σιτάρι του Μίνιθ, το ζαχαροπλαστέιο, το μέλι, το λάδι και το βάλσαμο, σε αντάλλαγμα για τα αγαθά σου.* Ως εκ τούτου, η Τίρε εμπλουτίστηκε σε βάρος τους. Αργότερα, στον Ιεζ.28:12, υπό τον τίτλο « βασιλιάς της Τύρου », ο Θεός μιλά απευθείας στον Σατανά. Καταλαβαίνουμε ότι ήταν αυτός που εκμεταλλεύτηκε την πολυτέλεια και τον πλούτο που συσσωρεύτηκε στις μεγάλες παγανιστικές πόλεις που τον υπηρέτησαν υπό το πρόσχημα των πολλαπλών παγανιστικών θεοτήτων, μάλλον ασυνείδητα, αλλά πάντα και παντού σε λατρευτικές μορφές που ο Θεός θεωρεί αποτρόπαιες. Κουβαλάει στην καρδιά του το βάρος μιας απογοήτευσης που συσσωρεύτηκε, επίσης, κατά τη διάρκεια αιώνων και χιλιετιών της ανθρώπινης ιστορίας. Αυτή η απογοήτευση δικαιολογεί το θυμό του που εκκενώνεται εν μέρει με τη μορφή αυτής της τελευταίας τρομερά καταστροφικής διεθνούς σύγκρουσης.

Αλλά αυτός ο θεϊκός θυμός ενάντια στην εμπορική διακίνηση των αρχαίων χρόνων μας καλεί να κατανοήσουμε τι μπορεί να σκεφτεί ο Θεός για τη σύγχρονη διεθνή κυκλοφορία σε ένα διεθνές πλαίσιο που βασίζεται εξ ολοκλήρου στην οικονομία της αγοράς. Νομίζω ότι η καταστροφή των πύργων του Παγκόσμιου Κέντρου Εμπορίου στη Νέα Υόρκη στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 είναι μια απάντηση. Ειδικά εφόσον, στην Από.18, η προφητεία υπογραμμίζει τον επιζήμιο ρόλο του πλουτισμού λόγω του εμπορίου και των διεθνών ανταλλαγών ενώπιον των οποίων καταρρέει οποιοσδήποτε κανόνας ή θεϊκό θρησκευτικό δικαίωμα τόσο μεγάλη είναι η ασέβεια.

Στο τέλος του Dan.11, ο κληρονομικός αντίπαλος των ΗΠΑ, η Ρωσία, καταστρέφεται. Αυτό θα τους δώσει επομένως απόλυτη εξουσία σε όλους τους επιζώντες της διεθνούς σύγκρουσης. Αλίμονο στους ηττημένους! Πρέπει να υποκύψει και να υποταχθεί στο νόμο του νικητή όπου κι αν βρίσκεται στη γη, επιζώντας.

## **Δανιήλ 12**

***Δαν 12:1*** *Εκείνη την ώρα θα αναστηθεί ο Μιχαήλ, ο μεγάλος άρχοντας, ο υπερασπιστής των παιδιών του λαού σου. και θα είναι καιρός δυσκολίας, όπως δεν έχει υπάρξει από τότε που υπήρχαν έθνη μέχρι εκείνη την εποχή. Εκείνη την ώρα όσοι από τους ανθρώπους σας βρίσκονται γραμμένοι στο βιβλίο θα σωθούν.*

1α- *Εκείνη την ώρα θα σηκωθεί ο Μιχαήλ,*

*Αυτή η φορά είναι εκείνη του τέλους του κόσμου όταν έχοντας τον τελευταίο λόγο, ο Ιησούς Χριστός επιστρέφει με τη δόξα και τη δύναμη της θεότητάς του που αμφισβητείται εδώ και καιρό από τις ανταγωνιστικές θρησκείες. Διαβάζουμε στην Αποκ.1:7: *Ιδού, έρχεται με τα σύννεφα. Και κάθε μάτι θα το δει, ακόμα κι εκείνοι που το τρύπησαν. και όλες οι φυλές της γης θα**



*θρηνήσουν γι' αυτόν. Ναί. Αμήν!* Πρέπει να συνηθίσουμε σε αυτή την ιδέα, γιατί για κάθε ρόλο του, ο Θεός έδωσε στον εαυτό του ένα διαφορετικό όνομα, γι' αυτό στο Δανιήλ και Αποκ. 12:7 παρουσιάζεται ως **ο Μιχαήλ**, η υπέρτατη κεφαλή της αγγελικής ουράνιας ζωής που του δίνει εξουσία πάνω στον διάβολο και τους δαίμονες. Το όνομά του, Ιησούς Χριστός, το αντιπροσωπεύει μόνο για τους εκλεκτούς της γης τους οποίους ήρθε να σώσει με αυτό το όνομα.

1β- *ο μεγάλος ηγέτης,*

Αυτός ο *μεγάλος ηγέτης* είναι επομένως ο Γιαχβέ Μιχαήλ Ιησούς Χριστός και είναι από αυτόν που με την χαρακτηρισμένη αναίδεια του, το παπικό καθεστώς αφαίρεσε προς όφελός του, την αποστολή του ως **αιώνιος ουράνιος μεσολαβητής** μέχρι το 1843, από το έτος 538, χρονολογείται από την αρχή του παπικό καθεστώς και η εγκατάστασή του στην πόλη της Ρώμης, στο παλάτι του Λατερανού στο όρος Καίλιος. Αυτό το θέμα καλύφθηκε στο Daniel 8.

1γ- *ο υπερασπιστής των παιδιών του λαού σου.*

Ένας *αμυντικός* επεμβαίνει όταν υπάρχει επίθεση. Και αυτό θα συμβεί για τις τελευταίες ώρες της επίγειας ζωής των εκλεκτών που έμειναν πιστοί, καταδικασμένοι ακόμη και σε θάνατο από τους τελευταίους επαναστάτες. Εδώ, μπορούμε να βρούμε όλα τα μοντέλα που προτείνονται στις ιστορίες του Daniel επειδή εκπληρώνονται σε μια τελική τραγική κατάσταση. Σε αυτή την τελευταία **μεγάλη συμφορά**, θα ξαναζήσουμε τις θαυματουργές επεμβάσεις που αφηγούνται στο Dan.3, το *φούρνο* και τους τέσσερις ζωντανούς χαρακτήρες του, στο Dan.5, την κατάληψη της *μεγάλης Βαβυλώνας* από τον Θεό, στο Dan.6, τα *λιοντάρια* που έγιναν αβλαβή αλλά επίσης το τέλος της **μεγάλης συμφοράς** που προεικόνισε αυτό που έπληξε τους Εβραίους το – 168, στις 15 Kisleu, δηλαδή στις 18 Δεκεμβρίου, ημέρα Σαββάτου.

1δ- *και θα είναι καιρός στενοχώριας, όπως δεν υπήρξε από τότε που υπήρχαν τα έθνη μέχρι εκείνη την εποχή.*

Κρίνοντας από αυτή τη δήλωση, η τελευταία μεγάλη συμφορά θα ξεπεράσει αυτή των Εβραίων που οργάνωσαν οι Έλληνες. Πράγματι, οι Έλληνες χτυπούσαν μόνο Εβραίους που έβρισκαν στους δρόμους ή στα σπίτια τους. Στο τέλος του κόσμου, τα πράγματα είναι πολύ διαφορετικά και η σύγχρονη τεχνολογία επιτρέπει τον απόλυτο έλεγχο των ανθρώπων που ζουν στη γη. Χρησιμοποιώντας τεχνικές ανίχνευσης ανθρώπων, μπορούμε επομένως να βρούμε οποιονδήποτε οπουδήποτε, σε οποιοδήποτε μέρος και αν κρύβεται. Οι λίστες των ατόμων που αντιστέκονται στις διαταγές μπορούν επομένως να καθοριστούν με ακρίβεια. Σε αυτό το τελικό πλαίσιο, η εξάλειψη των εκλεγμένων θα καταστεί ανθρωπίνως δυνατή. Αν και γεμάτοι πίστη και ελπίδα για την απελευθέρωσή τους, οι εκλεκτοί θα ζήσουν οδυνηρές ώρες, για εκείνους που θα είναι ακόμα ελεύθεροι, στερημένοι τα πάντα, οι άλλοι βρίσκονται στις φυλακές των επαναστατών περιμένοντας την εκτέλεσή τους. Η στενοχώρια θα κυριαρχήσει στις καρδιές των εκλεγμένων αξιωματούχων που υφίστανται κακομεταχείριση αν δεν σκοτωθούν.

1ε- *Εκείνη την ώρα, όσοι από τους ανθρώπους σας βρίσκονται γραμμένοι στο βιβλίο θα σωθούν.*

Είναι το βιβλίο της ζωής, γιατί χωρίς υπολογιστή, ο Θεός έφτιαξε επίσης μια λίστα με όλα τα πλάσματα που δημιούργησαν ο Αδάμ και η Εύα και οι



απόγονοί τους. Στο τέλος της ζωής κάθε ανθρώπου, η τελική μοίρα αποφασίζεται από τον Θεό, ο οποίος διατήρησε δύο καταλόγους: αυτόν των εκλεκτών και αυτόν των πεσόντων, σύμφωνα με τα δύο μονοπάτια που παρουσιάζονται στην ανθρωπότητα στο Δευτ. 30:19-20: *Καλώ ουρανός και γη για να μαρτυρώ εναντίον σου σήμερα: Έθεσα μπροστά σου ζωή και θάνατο, ευλογία και κατάρα. Διάλεξε τη ζωή, για να ζήσεις εσύ και οι απόγονοί σου, να αγαπάς τον Κύριο τον Θεό σου, να υπακούς στη φωνή του και να προσκολλάς σε αυτόν: γιατί από αυτό εξαρτάται η ζωή σου και η παράταση των ημερών σου...* Είναι σύμφωνα με την επιλογή του για το κακό που η μοίρα οριστικό τέλος της ρωμαϊκής παπωδίας, καμένο στη φωτιά, μας αποκαλύπτεται στο Δαν.7:9-10. αυτό λόγω των αλαζονικών λόγων του προς τον Θεό των θεών κατά τον Δαν.11:36.

Στην Αποκ. 20:5, η επιστροφή του Χριστού συνοδεύεται από την ανάσταση των νεκρών εν Χριστώ που ονομάζεται, η πρώτη ανάσταση: *Μακάριοι και άγιοι είναι όσοι συμμετέχουν στην πρώτη ανάσταση, γιατί ο δεύτερος θάνατος δεν έχει εξουσία πάνω τους.*

**Δαν 12:2** Πολλοί από αυτούς που κοιμούνται στο χώμα της γης θα ξυπνήσουν, άλλοι για αιώνια ζωή, και άλλοι για όνειδος και αιώνια ντροπή.

2α- Πολλοί από αυτούς που κοιμούνται στο **χώμα της γης** θα ξυπνήσουν, κάποιοι για την αιώνια ζωή,

Ας σημειώσουμε πρώτα ότι κατά την κοινή κανονικότητα, οι νεκροί κοιμούνται καλά στη **σκόνη της γης** και όχι σε έναν υπέροχο παράδεισο ή σε μια φλεγόμενη κόλαση όπως διδάσκουν και πιστεύουν οι ψεύτικες χριστιανικές ή παγανιστικές θρησκείες. Αυτή η διευκρίνιση αποκαθιστά την πραγματική κατάσταση των νεκρών όπως διδάσκεται στην Εκκλ. 9:5-6-10: *Για όλους όσους ζουν εκεί υπάρχει ελπίδα. και ακόμη και ένας ζωντανός σκύλος είναι καλύτερος από ένα νεκρό λιοντάρι. Οι ζωντανοί, στην πραγματικότητα, ξέρουν ότι θα πεθάνουν. αλλά οι νεκροί δεν ξέρουν τίποτα, και δεν υπάρχει πια αμοιβή για αυτούς, αφού η μνήμη τους έχει ξεχαστεί. Και η αγάπη τους, και το μίσος τους, και ο φθόνος τους, έχουν ήδη χαθεί. και δεν θα έχουν ποτέ ξανά μέρος σε οτιδήποτε γίνεται κάτω από τον ήλιο . . . Ό,τι βρίσκει το χέρι σας να κάνει με τη δύναμή σας, κάντε το. γιατί δεν υπάρχει δουλειά, ούτε σκέψη, ούτε γνώση, ούτε σοφία, στην κόλαση, όπου πας. ( Κατοικία των νεκρών που είναι η **σκόνη της γης** ).*

Δεν υπάρχει σκέψη μετά θάνατον γιατί η σκέψη ζει στον εγκέφαλο του ανθρώπου, μόνο όταν είναι ακόμα ζωντανός και τρέφεται από το αίμα που στέλνει ο χτύπος της καρδιάς του. Και αυτό το αίμα πρέπει να καθαριστεί από μόνο του με πνευμονική αναπνοή. Ο Θεός δεν είπε ποτέ τίποτε άλλο, αφού είπε στον Αδάμ που έγινε αμαρτωλός από την ανυπακοή, στη Γεν.3:19: *Με τον ιδρώτα του προσώπου σου θα φας ψωμί, μέχρι να επιστρέψεις στη γη, από την οποία πάρθηκες. γιατί είσαι χώμα, και στο χώμα θα επιστρέψεις .* Για να επιβεβαιώσουμε αυτή την κατάσταση του μηδενός του νεκρού, διαβάζουμε στον Ψαλ.30:9: *Τι κερδίζετε με το να χύνετε το αίμα μου, με το να με κάνετε να κατέβω στο λάκκο; Σε επαίνεσε η σκόνη; Μιλάει για την πίστη σου; Όχι, γιατί δεν μπορεί σύμφωνα με τον Ψαλ.115:17: *Δεν είναι οι νεκροί που γιορτάζουν τον Κύριο, δεν είναι κανένας από εκείνους που κατεβαίνουν στον τόπο της σιωπής. Αλλά αυτό δεν εμποδίζει τον Θεό να μπορέσει να ξαναγεννήσει μια ζωή που προϋπήρχε και αυτή η δημιουργική δύναμη είναι που τον κάνει Θεό και όχι άγγελο ή άνθρωπο.**

Τα δύο μονοπάτια έχουν δύο τελικά αποτελέσματα και η Ανακ. 20 μας λέει ότι τους χωρίζουν τα *χίλια χρόνια* της έβδομης χιλιετίας. Ενώ όλη η ανθρώπινη ζωή εξαφανίζεται από το πρόσωπο της γης στην αρχή αυτών των *χιλίων ετών*, οι πεσόντες θα αναστηθούν μόνο μετά την κρίση τους που θα εκτελεστεί από τους αγίους και τον Ιησού Χριστό στο ουράνιο βασίλειό του. Με αυτό το μήνυμα που επισυνάπτεται στην <sup>7η</sup> *σάλπιγγα*, η Αποκ. 11:18 επιβεβαιώνει, λέγοντας: *Τα έθνη θύμωσαν. και ήρθε η οργή σου, και ήρθε η ώρα να κρίνεις τους νεκρούς, να ανταμείψεις τους δούλους σου τους προφήτες, τους αγίους και αυτούς που φοβούνται το όνομά σου, μικρούς και μεγάλους, και να καταστρέψει αυτούς που καταστρέφουν τη γη*. Σε αυτό το εδάφιο, η κρίση των νεκρών οδηγεί τον Θεό να αναστήσει, πρώτα, τους πιστούς νεκρούς εκλεκτούς του, ώστε να μπορούν να κρίνουν τους κακούς που κρατούνται σε κατάσταση θανάτου.

2β- *και οι άλλοι για ονειδισμό, για αιώνια ντροπή.*

Η αιωνιότητα θα ανήκει μόνο στους ζωντανούς. Μετά τον οριστικό αφανισμό τους στην Εσχάτη Κρίση, η *μομφή* και η *ντροπή* των πεσόντων θα μείνουν μόνο στην αιώνια μνήμη των εκλεκτών, των αγγέλων και του Θεού.

**Ααν 12:3** *Εκείνοι που καταλαβαίνουν θα λάμπουν σαν τη λάμψη του ουρανού, και όσοι διδάσκουν τη δικαιοσύνη σε πολλούς θα λάμπουν σαν τα αστέρια στους αιώνας των αιώνων.*

3α- *Όσοι είναι έξυπνοι θα λάμπουν σαν το μεγαλείο του ουρανού*

Η νοημοσύνη εξυψώνει τον άνθρωπο πάνω από τα ζώα. Αποκαλύπτεται από την ικανότητά του να συλλογίζεται, να εξάγει συμπεράσματα με την παρατήρηση γεγονότων ή με απλή συναγωγή. Αν οι άνθρωποι δεν ήταν επαναστάτες στην ελευθερία που τους δίνει ο Θεός, η ευφυΐα θα οδηγούσε όλη την ανθρωπότητα στην ίδια αναγνώριση της ύπαρξης του Θεού και των νόμων του. Επειδή από τον Μωυσή, ο Θεός έχει καταγράψει γραπτώς τα πιο σημαντικά γεγονότα της αποκάλυψής του στους ανθρώπους. Εδώ είναι η διαδρομή του συλλογισμού που πρέπει να ακολουθήσετε. Η μονοθεϊστική πίστη εμφανίστηκε στην ιστορία του εβραϊκού λαού. Επομένως, η μαρτυρία του και τα γραπτά του έχουν προτεραιότητα έναντι όλων των άλλων γραπτών που αποδίδονται στον ίδιο μοναδικό Θεό. Το ότι ο λαός του Θεού πρέπει να καταπολεμηθεί παραμένει μια φυσιολογική πιθανότητα, αλλά το ότι πρέπει να καταπολεμηθούν οι ιερές γραφές γίνεται διαβολικό έργο. Η πίστη που καθιέρωσε ο Ιησούς Χριστός παίρνει τις πηγές και τις αναφορές της από τις εβραϊκές γραφές της παλαιάς διαθήκης, γεγονός που της δίνει νομιμότητα. Αλλά το ρωμαιοκαθολικό δόγμα δεν σέβεται αυτή την αρχή, γι' αυτό ούτε αυτό ούτε το Κοράνι του Ισλάμ μπορούν να ισχυριστούν ότι είναι ο ζωντανός Θεός, ο δημιουργός όλων όσων ζουν και υπάρχουν. Ο Ιησούς επιβεβαίωσε την αρχή υπενθυμίζοντας στο Ιωάννη 4:22 ότι η *σωτηρία προέρχεται από τους Ιουδαίους: λατρεύετε αυτό που δεν γνωρίζετε. λατρεύουμε αυτό που γνωρίζουμε, γιατί η σωτηρία προέρχεται από τους Εβραίους*.

Σε αυτή την πρώτη ομάδα εκλεκτών, ο Θεός ορίζει ανθρώπους που σώθηκαν χωρίς ιδιαίτερη γνώση λόγω της πίστης τους που εκδηλώθηκε με κίνδυνο της ζωής τους από τον Αδάμ και την Εύα. και αυτό μέχρι το 1843. Σώζονται γιατί τα έργα τους μαρτυρούσαν την ευφυΐα τους και την αποδοχή των θείων νόμων που

εκδηλώνεται με την υπακοή τους. Σε αυτήν την ομάδα, οι πιο πιστοί και **φιλήσυχοι Προτεστάντες** ωφελήθηκαν μέχρι την άνοιξη του 1843 από την υπομονή του Θεού που έκανε υποχρεωτική μόνο την άσκηση του ιερού Σαββάτου του από εκείνη την ημερομηνία. Η Αποκ. 2:24-25 θα επιβεβαιώσει αυτήν την εξαίρεση: *Σε εσάς, σε όλους τους άλλους στα Θυάτιρα, που δεν λαμβάνετε αυτή τη διδασκαλία, και που δεν έχετε γνωρίσει τα βάθη του Σατανά, όπως τα αποκαλούν, σας λέω: Μην βάζετε κανένα άλλο βάρος στον εαυτό σας. κρατήστε μόνο αυτό που έχετε μέχρι να έρθω.*

3β- και αυτοί που διδάσκουν δικαιοσύνη στο πλήθος θα λάμπουν σαν τα αστέρια, για πάντα και για πάντα

Αυτή η δεύτερη ομάδα ξεχωρίζει λόγω του υψηλού επιπέδου αγιασμού που αντιπροσωπεύει στη γη από το 1843. Επιλέχθηκε μέσω μιας δοκιμασίας πίστης, βασισμένη αρχικά στην ελπίδα της επιστροφής του Ιησού Χριστού, διαδοχικά για την άνοιξη του 1843 και την φθινόπωρο του 1844, ο αγιασμός του από τον Θεό επισημοποιήθηκε με την αποκατάσταση του Σαββάτου, το οποίο εφαρμόσε ξανά, μετά από μακρούς αιώνες σκότους, λήθης και περιφρόνησης. αυτόν.

Σε αυτή τη διαίρεση σε δύο ομάδες, αυτό που τους κάνει να διαφέρουν είναι η κατάστασή τους απέναντι στη δικαιοσύνη του Θεού, η κατάστασή τους απέναντι στις δέκα εντολές του και οι άλλες υγειονομικές και άλλες διατάξεις του. Στο αρχικό της κείμενο της Εξω.20:5-6, η δεύτερη εντολή που διαγράφηκε από τη Ρώμη, αποκαλύπτει ξεκάθαρα τη σημασία που δίνει ο Θεός στην υπακοή στις εντολές του και υπενθυμίζει τα δύο μονοπάτια και τις δύο αντίθετες τελικές μοίρες: *... Είμαι ζηλιάρης Θεός που τιμωρήστε την ανομία των πατέρων στα παιδιά μέχρι την τρίτη και τέταρτη γενιά σε όσους με μισούν και παραβιάζουν τις εντολές μου, και ελέησον αυτούς που με αγαπούν και τηρούν τις εντολές μου σε χίλιες γενιές.*

Σε αυτό το εδάφιο, το Πνεύμα αποκαλύπτει τον λόγο για την ύπαρξη των άστρων στη γήινη δημιουργία μας. Είχαν λόγο ύπαρξης μόνο για να χρησιμεύουν ως σύμβολο των επίγειων εκλεκτών που επιλέχθηκαν από τον Θεό. και είναι η Γεν.1:17 που αποκαλύπτει το μήνυμά τους: *ο Θεός τους τοποθέτησε στην έκταση του ουρανού, για να δώσει φως στη γη.* Στη συνέχεια, ο Θεός τα χρησιμοποιεί για να δείξει στον Αβραάμ το πλήθος των απογόνων του στο Γεν.15:5: *Αριθμήστε τα αστέρια του ουρανού, αν μπορείτε να τα αριθμήσετε. τέτοιοι θα είναι οι απόγονοί σου.*

Ωστόσο, η κατάσταση αυτών των πνευματικών αστεριών μπορεί να αλλάξει ανάλογα με τα έργα που εκτελούνται από τον λυτρωμένο πιστό. Πέφτοντας πνευματικά μέσα από την ανυπακοή του, *το αστέρι πέφτει, πέφτει από τον ουρανό.* Η εικόνα θα προκληθεί για να απεικονίσει την πτώση <sup>της</sup> προτεσταντικής πίστης το 1843, που ανακοινώθηκε από ένα πραγματικό ουράνιο ζώδιο το 1833, στην *6η σφραγίδα* της Αποκ. 6:13: *και τα αστέρια του ουρανού έπεσαν στη γη, όπως όταν «α η συκιά που ταρακουνήθηκε από έναν δυνατό αέρα πετάει τα πράσινα σύκα της.* Και πάλι στην Αποκ.12:4: *Η ουρά του παρέσυρε το ένα τρίτο των αστεριών του ουρανού και τα πέταξε στη γη.* Αυτό το μήνυμα ανανεώνει αυτό του Δαν.8:10: *Ανέβηκε στο στρατό του ουρανού, και κατέβασε μέρος αυτού του στρατού και τα αστέρια στη γη, και τα πάτησε.* Το Πνεύμα

αποδίδει στο ρωμαϊκό παπικό καθεστώς την πνευματική πτώση του ενός τρίτου των λυτρωμένων πιστών. εξαπατημένους ανθρώπους που θα πιστέψουν μάταια στη σωτηρία του Χριστού και θα διεκδικήσουν τη δικαιοσύνη του.

**Δαν 12:4** *Εσύ, Δανιήλ, κράτα αυτά τα λόγια μυστικά και σφράγισε το βιβλίο μέχρι τον καιρό του τέλους. Πολλοί θα το διαβάσουν τότε και η γνώση θα αυξηθεί.*

4α- Αυτός ο **τελικός χρόνος** γνωρίζει αρκετές διαδοχικές φάσεις, αλλά ξεκίνησε, επίσημα, την άνοιξη του 1843, με την έναρξη εφαρμογής του θείου διατάγματος που είχε προγραφεί στο Δαν.8:14: **Μέχρι το απόγευμα-πρωί 2300 και η αγιότητα θα είναι δικαιολογημένος**. Το 1994, η δεύτερη εποχή του τέλους σηματοδεύτηκε από την καταδίκη του καθολικού θεσμού των Αντβεντιστών. Από το 1843, το βιβλίο του Δανιήλ έχει διαβαστεί, αλλά ποτέ δεν ερμηνεύτηκε σωστά πριν από αυτό το έργο που ετοιμάζω ακόμα το 2021 και αυτό από το 2020. Είναι λοιπόν αυτή η ημερομηνία που σηματοδοτεί την κορύφωση των **γνώσεών του** και επομένως εκεί, αληθινός τελικός **χρόνος του τέλους** που θα τελειώσει με την αληθινή επιστροφή του Ιησού Χριστού, γνωστή και αναμενόμενη, για την άνοιξη του 2030. Βλέπουμε ότι φέτος το 2020 έχει ήδη σηματοδευτεί από τον Θεό αφού όλη η ανθρωπότητα χτυπιέται από τη θνησιμότητα του ιού Covid-19 που εμφανίστηκε στην Κίνα το 2019, αλλά στην Παπική Καθολική Ευρώπη, μόνο από το 2020. Το 2021, οι ιοί μεταλλάσσονται και συνεχίζουν να χτυπούν την ένοχη και επαναστατική ανθρωπότητα.

### **The Adventist Test of Faith Illustrated**

**Δαν 12:5** *Και εγώ, ο Δανιήλ, κοίταξα, και ιδού, δύο άλλοι άνδρες στάθηκαν, ο ένας από αυτήν την πλευρά του ποταμού και ο άλλος από την άλλη πλευρά του ποταμού.*

5α- Θυμηθείτε! Ο Ντάνιελ είναι στις όχθες του ποταμού «Hiddekel», του Τίγρη, αυτός ο ανθρωποφάγος. Ωστόσο, υπάρχουν δύο άνδρες εκατέρωθεν του ποταμού, που σημαίνει ότι ο ένας κατάφερε να το διασχίσει και ο άλλος ετοιμάζεται να το κάνει. Ήδη στο Δαν.8:13 έγινε συζήτηση μεταξύ δύο αγίων.

**Δαν 12:6** *Και ένας από αυτούς είπε στον άνδρα ντυμένο με λινό, που στεκόταν πάνω από τα νερά του ποταμού, Πότε θα είναι το τέλος αυτών των θαυμάτων;*

6α- Στο Δαν.8:14 οι ερωτήσεις των αγίων είχαν λάβει από τον Θεό την απάντηση 2300 απόγευμα-πρωί που καθόρισε την ημερομηνία 1843. Η προσέγγιση επαναλαμβάνεται εδώ και το ερώτημα αυτή τη φορά αφορά το τέλος του κόσμου. τη στιγμή που η προφητεία θα πάψει να είναι χρήσιμη. Το ερώτημα τίθεται στον Χριστό που εκπροσωπείται από αυτόν τον άνδρα ντυμένο στα λινά που στέκεται πάνω από το ποτάμι παρατηρώντας τη διάσχισή του από άνδρες. Ο Θεός χρησιμοποιεί την εικόνα της διάβασης της Ερυθράς Θάλασσας που έσωσε τους Εβραίους αλλά έπνιξε τους Αιγύπτιους εχθρούς τους.

**Δαν 12:7** *Και άκουσα τον άνδρα ντυμένο με λινό, να στέκεται πάνω από τα νερά του ποταμού. σήκωσε το δεξί του χέρι και το αριστερό του χέρι στον ουρανό, και ορκίστηκε σε αυτόν που ζει για πάντα ότι θα είναι σε καιρό και καιρούς και μισό καιρό, και ότι όλα αυτά θα τελειώσουν όταν η δύναμη του λαού ο άγιος θα σπάσει εντελώς.*

7α- *Και άκουσα τον άντρα ντυμένο με λινό, που στεκόταν πάνω από τα νερά του ποταμού. σήκωσε το δεξί του χέρι και το αριστερό του χέρι στους ουραμούς,*



Στη θέση του Διαιτητή, ο Ιησούς Χριστός σηκώνει το ευλογητικό δεξί του χέρι και το τιμωρητικό αριστερό του χέρι στον ουρανό για να κάνει μια επίσημη δήλωση.

7β- *και ορκίστηκε σε αυτόν που ζει για πάντα ότι θα είναι σε καιρό, καιρούς και μισό καιρό*

Παραθέτοντας την προφητική διάρκεια της παπικής βασιλείας, ο Χριστός δείχνει και υπενθυμίζει την κρίση του, η οποία, στο παρελθόν, καταδίκασε την εκκλησία του να υποφέρει από τις καταστροφές του παπικού καθεστώτος και τις κατάρξεις των βαρβαρικών επιδρομών που προηγήθηκαν. Αυτό λόγω της εγκατάλειψης του Σαββάτου από τις 7 Μαρτίου 321. Οι πιστοί σε περιόδους δοκιμών Αντιβεντιστών προειδοποιούνται έτσι. Αλλά ένας δεύτερος λόγος οδηγεί τον Θεό να προκαλέσει αυτή την παπική βασιλεία. αυτή είναι η ημερομηνία έναρξης του, το 538 μ.Χ. Η επιλογή είναι συνετή αφού αυτή η ημερομηνία 538 θα χρησιμεύσει ως βάση για τους υπολογισμούς που θα μας προτείνει η προφητεία παρουσιάζοντάς μας νέες προφητικές διάρκειες στους στίχους 11 και 12.

7γ- *και ότι όλα αυτά τα πράγματα θα τελειώσουν όταν η δύναμη του αγίου λαού σπάσει τελείως*

Αυτή η σύντομη πρόταση συνοψίζει καλά αυτή τη φορά την αληθινή στιγμή του τέλους: εκείνη όπου στο τέλος της τελευταίας **μεγάλης συμφοράς**, οι εκλεκτοί θα βρεθούν στα πρόθυρα της εξόντωσης, της εξάλειψης από προσώπου γης. σημειώνει την ακρίβεια: **εντελώς σπασμένο**.

**Δαν 12:8** *Ακουσα, αλλά δεν κατάλαβα. και είπα: Κύριέ μου, ποια θα είναι η κατάληξη αυτών των πραγμάτων;*

8α- Καημένος ο Ντάνιελ! Αν η κατανόηση του βιβλίου του εξακολουθεί να είναι μυστήριο για όσους ζουν το 2021, πόσο πέρα και άχρηστη ήταν αυτή η κατανόηση για τη δική του σωτηρία!

**Δαν 12:9** *Είπε: Πήγαινε, Δανιήλ, γιατί αυτά τα λόγια θα μείνουν κρυφά και θα σφραγιστούν μέχρι τον καιρό του τέλους.*

9α- Η απάντηση του αγγέλου θα αφήσει τον Δανιήλ πεινασμένο, αλλά επιβεβαιώνει την καθυστερημένη εκπλήρωση της προφητείας που προορίζεται για την εποχή του τέλους της χριστιανικής εποχής.

**Δαν 12:10** *Πολλοί θα καθαριστούν, θα λευκανθούν και θα εξευγενιστούν. οι κακοί θα κάνουν το κακό, και κανένας από τους πονηρούς δεν θα καταλάβει, αλλά εκείνοι που έχουν κατανόηση θα καταλάβουν.*

10α- *Πολλοί θα εξαγνιστούν, θα ασπρίσουν και θα εξαγνιστούν*

Επαναλαμβάνοντας εδώ το ακριβές απόφθεγμα στον λόγο του Δαν.11:35, ο άγγελος επιβεβαιώνει την παπική ταυτότητα του αλαζονικού και δεσποτικού **βασιλιά που εξυψώνει τον εαυτό του πάνω από όλους τους θεούς και ακόμη και τον έναν αληθινό Θεό**, στο εδάφιο 36.

10β- *οι κακοί θα κάνουν το κακό και κανένας από τους ασεβείς δεν θα καταλάβει,*

Ο άγγελος παραπέμπει σε μια αρχή που θα συνεχιστεί μέχρι το τέλος του κόσμου, η παράταση του κακού απεικονίζεται στις προφητείες του Δανιήλ με την επέκταση του « χαλκού » της ελληνικής αμαρτίας και του « σιδήρου » της ρωμαϊκής δύναμης μέχρι την επιστροφή του Χριστού . Οι πονηροί θα παρεμποδιστούν διπλά από το να κατανοήσουν: πρώτον από την προσωπική τους



αδιαφορία και δεύτερον, από μια δύναμη πλάνης που δόθηκε από τον Θεό που τους επιτρέπει να πιστέψουν ένα ψέμα σύμφωνα με το Β' Θεσ.2:11-12: *Επίσης ο Θεός τους στέλνει μια δύναμη της σύγχυσης, για να πιστέψουν ένα ψέμα, ώστε όσοι δεν πίστεψαν στην αλήθεια, αλλά είχαν ευχαρίστηση στην αδικία, να καταδικαστούν.*

10γ- *αλλά όσοι έχουν κατανόηση θα καταλάβουν.*

Αυτό το παράδειγμα αποδεικνύει ότι η πνευματική νοημοσύνη είναι ένα ιδιαίτερο δώρο που δόθηκε από τον Θεό, αλλά προηγείται η καλή χρήση της βασικής νοημοσύνης που δίνεται σε όλους τους κανονικούς ανθρώπους. Διότι ακόμη και σε αυτό το πρότυπο, οι άνθρωποι μπερδεύουν την εκπαίδευση και τα πτυχία της με την ευφυΐα. Θυμάμαι λοιπόν αυτή τη διαφορά: η διδασκαλία επιτρέπει την εισαγωγή δεδομένων στην ανθρώπινη μνήμη, αλλά μόνο η νοημοσύνη επιτρέπει την καλή και σοφή χρήση τους.

**Δαν 12:11** *Από τη στιγμή που θα σταματήσει η συνεχής ~~θεσία~~ και θα δημιουργηθεί μια αποτρόπαια ερήμωση, θα υπάρξουν χίλιες διακόσιες ενενήντα ημέρες.*

11α- *Από τον καιρό που παύει η αιώνια ~~θεσία~~*

Πρέπει ακόμα να σας υπενθυμίσω, αλλά η λέξη «~~θεσία~~» δεν εμφανίζεται στο αρχικό εβραϊκό κείμενο. Και αυτή η ακρίβεια είναι κρίσιμη γιατί αυτό το διηγετικό αφορά την ουράνια ιεροσύνη του Ιησού Χριστού. Αναπαράγοντας τη μεσιτεία του στη γη, ο Πόπερ αφαιρεί από τον Ιησού Χριστό τον ρόλο του ως μεσολαβητής για τις αμαρτίες των εκλεκτών του.

Αυτή η σφετερισμένη παράλληλη επίγεια διακονία ξεκινά το 538. ημερομηνία κατά την οποία ο Βιγίλιος Α΄ ο πρώτος σε τίτλο Πάπας, εγκαταστάθηκε στη Ρώμη, στο παλάτι του Λατερανού, στο όρος Καίλιος (τον ουρανό).

11β- *και όπου θα εδραιωθεί μια αποτρόπαια ερήμωση*

Δηλαδή, από το 538, η ημερομηνία που αρχίζει η παπική ρωμαϊκή βασιλεία που αναφέρεται στο Δαν.9:27: *και θα υπάρχει στην πτέρυγα του βδέλυγμα της ερήμωσης, ακόμη και στην καταστροφή, και θα καταστραφεί [σύμφωνα με] αυτό που έχει οριστεί, στην έρημη [γη].*

Σε αυτό το εδάφιο, στοχεύοντας την ημερομηνία 538, το Πνεύμα στοχεύει μόνο την παπική Ρώμη, γεγονός που εξηγεί τον ενιαίο χαρακτήρα της λέξης "αποστροφή". Αυτό δεν συνέβαινε στο Δαν.9:27, όπου εμπλέκονταν και οι δύο φάσεις της Ρώμης, ειδωλολατρικές και μετά παπικές.

Ας σημειώσουμε το ενδιαφέρον και τη σημασία της ομαδοποίησης σε αυτό το εδάφιο δύο πραγμάτων: « η αρπαγή του αιώνιου » προς τον Χριστό στο Δαν. 8:11 και το παπικό «φτερό» που φέρει « την αποτρόπαια ερήμωση » που αναφέρεται στο Δαν. 9:27. Συνδέοντας αυτές τις δύο ενέργειες με την ίδια ημερομηνία 538 και την ίδια οντότητα, το Πνεύμα επιβεβαιώνει και αποδεικνύει ότι ο συγγραφέας αυτών των παραπτωμάτων είναι όντως η Ρωμαϊκή Παπική.

Στο Δαν.11:31, η δράση που αποδίδεται στον Έλληνα βασιλιά Αντίοχο 4 μας παρουσίασε το τυπικό μοντέλο αυτού που ο Θεός αποκαλεί « βδέλυγμα της ερήμωσης ». Το Poperg το αναπαράγει, αλλά για 1260 μακρά αιματηρά χρόνια.

11γ- *θα υπάρξουν χίλιες διακόσιες ενενήντα ημέρες.*

Προκειμένου να καταστούν οι αναφερόμενες προφητικές διάρκειες που αφορούν τον χρόνο του τέλους μη παραποιήσιμες, η ενότητα τοποθετείται πριν από τον αριθμό σε όλες τις προφητείες του Δανιήλ: *ημέρες 1290 ; ημέρες 1335*

(επόμενος στίχος)· Δαν.8:14: *απόγευμα-πρωί 2300* ; και ήδη στο Δαν.9:24: εβδομάδες 70.

Έχουμε μόνο έναν πολύ απλό υπολογισμό να εκτελέσουμε:  $538 + 1290 = 1828$ .

Το ενδιαφέρον αυτής της ημερομηνίας 1828 είναι να δώσει στην εκδήλωση των Αντβεντιστών έναν παγκόσμιο χαρακτήρα, καθώς στοχεύει το τρίτο από τα πέντε χρόνια των διασκέψεων των Αντβεντιστών που πραγματοποιήθηκαν στο Albury Park του Λονδίνου παρουσία της βασιλικής οικογένειας της Αγγλίας.

**Δαν 12:12** *Ευλογημένος είναι εκείνος που περιμένει και φτάνει μέχρι χίλιες τριακόσιες τριάντα πέντε ημέρες.*

12α- Μόνο αυτό το εδάφιο μας δίνει το νόημα αυτών των δύο προφητικών διαρκειών. Το θέμα είναι αυτό της αναμονής για την επιστροφή του Χριστού, αλλά μια ιδιαίτερη αναμονή που βασίζεται σε αριθμητικές προτάσεις που δίνει η Βίβλος. Ένας νέος υπολογισμός είναι απαραίτητος:  $538 + 1335 = 1873$ . Ο άγγελος μας παρουσιάζει δύο ημερομηνίες που σηματοδοτούν αντίστοιχα την αρχή και το τέλος της δοκιμασίας της πίστης των Αντβεντιστών που πραγματοποιήθηκε μεταξύ των ετών 1828 και 1873. Με αυτόν τον τρόπο , η προσοχή μας είναι σκηνοθετημένο στις ημερομηνίες 1843 και 1844 που ήταν ακριβώς οι αιτίες δύο διαδοχικών προσδοκιών για την ένδοξη επιστροφή του Ιησού Χριστού στις ΗΠΑ, άρα στη γη Προτεστάντης.

Στην εικόνα της διάβασης του ποταμού «Τίγρη», η τίγρη που τρώει τις ανθρώπινες ψυχές είναι αυτές οι χρονολογίες 1843-1844 που κάνουν τον αποδοκιμασμένο Προτεστάντη να περάσει από την πνευματική ζωή στον πνευματικό θάνατο. Από την άλλη, αυτός που πέρασε τη δοκιμασία βγαίνει ζωντανός και ευλογημένος από τον Θεό από αυτή την επικίνδυνη διάβαση. Αποκτά από τον Θεό μια συγκεκριμένη μακαριότητα: « *Μακάριος αυτός που φτάνει στο 1873!* »

**Δαν 12:13** *Κι εσύ, περπάτα προς το τέλος σου. θα ξεκουραστείς και θα σταθείς για την κληρονομιά σου στο τέλος των ημερών.*

13α- Ο Δανιήλ θα ανακαλύψει μετά την πρώτη ανάσταση κατά την οποία θα αναστηθεί, το νόημα όλων των πραγμάτων που μας μετέδωσε. Αλλά για τον Αντβεντιστή που είναι ακόμα ζωντανός, η διδασκαλία του θα συμπληρώνεται ακόμα από τις αποκαλύψεις που περιέχονται στην Αποκάλυψη του Ιωάννη.

Το βιβλίο του Δανιήλ κρύβει καλά τον τεράστιο πλούτο του. Σημειώσαμε τα μαθήματα ενθάρρυνσης που απευθύνει ο Κύριος στους εκλεκτούς του των τελευταίων ημερών, επειδή αυτές οι τελευταίες ημέρες θα επιστρέψουν στον κανόνα του φόβου και της ανασφάλειας που έχει επικρατήσει σε όλη την ανθρώπινη ιστορία στη γη. Για άλλη μια φορά, αλλά η τελευταία, οι εκλεγμένοι αξιωματούχοι θα ξεχωρίσουν και θα θεωρηθούν υπεύθυνοι για τις κακοτυχίες που θα βρεθούν στους επαναστάτες επιζώντες του Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου που ανακοινώθηκαν στο Δαν.11:40-45 και Αποκ. 9:13. Ο Ιεζεκιήλ 14 παρουσιάζει τα τυπικά πρότυπα πίστης: Νώε, Δανιήλ και Ιώβ. Όπως ο Νώε, θα πρέπει να ξεφύγουμε και να αντισταθούμε στο παγκόσμιο ρεύμα σκέψης χτίζοντας την κιβωτό της πίστης μας στον Θεό. Όπως ο Ντάνιελ, πρέπει να παραμείνουμε

σταθερά προσηλωμένοι στο να κάνουμε το καθήκον μας ως εκλεγμένοι αξιωματούχοι, αρνούμενοι το πρότυπο που καθιερώνει η ψεύτικη θρησκεία. Και όπως ο Ιώβ, θα πρέπει να δεχτούμε τα βάσανα σωματικά και ψυχικά όποτε το επιτρέπει ο Θεός, έχοντας ένα πλεονέκτημα έναντι του Ιώβ: μέσα από την εμπειρία του, μάθαμε γιατί ο Θεός επιτρέπει αυτές τις δοκιμασίες.

Το βιβλίο του Δανιήλ μας επέτρεψε επίσης να κατανοήσουμε καλύτερα την αόρατη ουράνια ζωή. Αυτό, με την ανακάλυψη αυτού του χαρακτήρα που ονομάζεται Gabriel, ένα όνομα που σημαίνει «αυτός που βλέπει το πρόσωπο του Θεού». Είναι παρών σε όλες τις σημαντικές αποστολές του σχεδίου της θείας σωτηρίας. Και πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι, στην ουράνια βασιλεία του Θεού, αυτός και όλοι οι καλοί άγγελοι στερήθηκαν την παρουσία του Μιχαήλ, της αγγελικής έκφρασης του Θεού, κατά τη διάρκεια της επίγειας ενσάρκωσής του, δηλαδή 35 χρόνια. Σε ένα μεγάλο μοίρασμα αγάπης, ο Micaël μοιράζεται επίσης την εξουσία του, συμφωνώντας να είναι μόνο « ένας από τους κύριους ηγέτες ». Αλλά και ο Γαβριήλ τον παρουσίασε στον Δανιήλ, τον εκλεκτό από τους εκλεκτούς, ως « *Αρχηγό του λαού σου* ». Και ο Dan.9 μας αποκαλύπτει πολύ ξεκάθαρα όλα όσα έρχεται να επιτύχει ο Ιησούς για να σώσει τους πιστούς εκλεκτούς του. Το θεϊκό σωτήριο έργο ανακοινώνεται έτσι ξεκάθαρα, και στη συνέχεια ολοκληρώθηκε στις 3 Απριλίου 30 με τη σταύρωση του Ιησού Χριστού.

Το βιβλίο του Δανιήλ μας έδειξε ότι η πίστη μπορεί να αποδειχθεί μόνο από έναν ενήλικα. Και ότι κατά τον Θεό, το παιδί ενηλικιώνεται με την είσοδο του δέκατου τρίτου έτους. Έτσι μπορούμε να δούμε μόνο τον πικρό καρπό που φέρνει το βάπτισμα των νηπίων και η κληρονομιά της θρησκευτικής γέννησης σε όλες τις ψεύτικες θρησκείες. Ο Ιησούς είπε στο Μάρκο 16:16: *Αυτός που πιστεύει και βαπτίζεται θα σωθεί. όποιος δεν πιστεύει θα καταδικαστεί* . Αυτό σημαίνει λοιπόν ότι πριν από το βάπτισμα, η πίστη πρέπει να είναι παρούσα και να αποδεικνύεται. Μετά τη βάπτισμα, ο Θεός τη δοκίμασε. Επίσης, ένα άλλο μαργαριτάρι που αποκαλύφθηκε στον Δανιήλ, αυτά τα λόγια του Ιησού από τον Ματθ.7:13 επιβεβαιώνονται: *Μπείτε από τη στενή πόρτα* . *Γιατί πλατιά είναι η πύλη, πλατιά είναι η οδός που οδηγεί στην καταστροφή και υπάρχουν πολλοί που περνούν από αυτόν τον δρόμο* . και επίσης στο Ματθ.22:14: *Γιατί πολλοί καλούνται, αλλά λίγοι εκλέγονται* . σύμφωνα με τον Δαν.7:9, *δέκα δισεκατομμύρια κλήθηκε να λογοδοτήσει στον Θεό μόνο για ένα εκατομμύριο των λυτρωμένων εκλεκτών που σώθηκαν, γιατί θα έχουν πραγματικά υπηρετήσει καλά τον δημιουργό Θεό, εν Χριστώ εν Αγίω Πνεύματι.*

Το Κεφάλαιο 12 μόλις έθεσε τα θεμέλια για τη δομή του βιβλίου Apocalypse υπενθυμίζοντας τις ημερομηνίες 538, 1798, 1828, 1843-1844 κρυμμένες και προτεινόμενες αλλά θεμελιώδεις για τη διαίρεση του χρόνου στην Αποκάλυψη, και το 1873. Μια άλλη ημερομηνία, το 1994, θα να χτιστεί για την ατυχία κάποιων και την ευτυχία άλλων.

## Εισαγωγή στον προφητικό συμβολισμό

Σε όλες τις βιβλικές παραβολές, το Πνεύμα χρησιμοποιεί γήινα στοιχεία των οποίων ορισμένα κριτήρια μπορούν να συμβολίζουν ανώνυμες οντότητες που παρουσιάζουν κοινά κριτήρια. Κάθε σύμβολο που χρησιμοποιείται πρέπει επομένως να εξεταστεί σε όλες του τις πτυχές, προκειμένου να εξαχθούν από αυτό τα μαθήματα που κρύβει ο Θεός. Πάρτε για παράδειγμα τη λέξη « *θάλασσα* ». Σύμφωνα με τη Γεν.1:20, ο Θεός το κατοικούσε με ζώα κάθε είδους, αμέτρητα και ανώνυμα. Το περιβάλλον του είναι μοιραίο για τον άνθρωπο που ζει με την αναπνοή του στον αέρα. Γίνεται έτσι σύμβολο θανάτου για τον άνθρωπο που, δικαίως, μπορεί επίσης να φοβάται την αλατότητά του που κάνει τη γη στείρα. Προφανώς, αυτό το σύμβολο δεν είναι ευνοϊκό για την ανθρωπότητα και, λόγω της σημασίας του θανάτου, ο Θεός θα δώσει το όνομά του στην εβραϊκή δεξαμενή πλύσης που προΐδεάζει τα νερά του βαπτίσματος. Τώρα το να βαπτίζεις σημαίνει να βυθίζεσαι, να πεθάνεις πνιγμένος για να ξαναζήσεις στον Ιησού Χριστό. Ο αδικαιολόγητος γέροντας ξανασηκώνεται κουβαλώντας τη δικαιοσύνη του Χριστού. Βλέπουμε εκεί, όλο τον πλούτο ενός και μόνο στοιχείου της θεϊκής δημιουργίας: *της θάλασσας* . Κάτω από αυτή τη διδασκαλία, θα κατανοήσουμε καλύτερα το νόημα που δίνει ο Θεός σε αυτό το εδάφιο από το Δανιήλ 7:2-3: «... και ιδού, οι τέσσερις άνεμοι του ουρανού ξέσπασαν στη μεγάλη θάλασσα . Και τέσσερα μεγάλα θηρία βγήκαν από τη θάλασσα διαφορετικά μεταξύ τους . Να ξέρετε ότι « *οι τέσσερις άνεμοι των ουρανών* » υποδηλώνουν τους παγκόσμιους πολέμους που φέρνουν τους νικητές λαούς σε κυρίαρχη δύναμη. Εδώ, η «*μεγάλη θάλασσα* » συμβολίζει τις ανθρώπινες μάζες των ειδωλολατρικών λαών που, μη τιμώντας τον Θεό, είναι, στα μάτια του, ίσοι με τα ζώα της « *θάλασσας* ». Στην έκφραση « *τέσσερις άνεμοι των ουρανών* », το « *τέσσερα* » αντιπροσωπεύει τα 4 βασικά σημεία των κατευθύνσεων Βορράς, Νότος, Ανατολή και Δύση. Οι « *άνεμοι του ουρανού* » φέρνουν αλλαγές στην εμφάνιση του ουρανού, πνέουν σύννεφα, προκαλούν καταιγίδες και φέρνουν βροχή. παραμερίζοντας τα σύννεφα, προάγουν την ηλιοφάνεια. Ομοίως, οι πόλεμοι προκαλούν μεγάλες κοινωνικές πολιτικές αλλαγές, τεράστιες ανατροπές που δίνουν κυριαρχία στους νέους νικητές λαούς που επιλέγει ο Θεός, χωρίς όμως να είναι ευλογημένοι από αυτόν. Επειδή ορίστηκε ως « *ζώο* », δεν δικαιούται τις ευλογίες που προορίζονται να προσφερθούν σε αληθινούς ανθρώπους. οι πιστοί εκλεκτοί του που περπατούν στο θείο φως από τον Αδάμ και την Εύα, και αυτό μέχρι το τέλος του κόσμου. Και ποιοι είναι οι αιρετοί της; Αυτοί στους οποίους αναγνωρίζει την εικόνα του αφού ο άνθρωπος έγινε κατ' εικόνα Θεού σύμφωνα με τη Γεν.1:26. Σημειώστε αυτή τη διαφορά: ο άνθρωπος είναι φτιαγμένος ή δημιουργημένος από τον Θεό κατ' εικόνα του , ενώ το ζώο παράγεται από το περιβάλλον του, θαλάσσιο, επίγειο ή ουράνιο, με την εντολή που έδωσε ο Θεός. Η επιλογή του ρήματος σηματοδοτεί τη διαφορά στην κατάσταση.

Ως δεύτερο παράδειγμα, ας πάρουμε τη λέξη « *γη* ». Σύμφωνα με τη Γεν.1:9-10, αυτό το όνομα « *γη* » δίνεται στο ξηρό έδαφος που βγήκε από τη « *θάλασσα* ». μια εικόνα που ο Θεός θα εκμεταλλευτεί στην Αποκ. 13, για να συμβολίσει την Προτεσταντική πίστη που προήλθε από την Καθολική πίστη.



Αλλά ας δούμε και άλλες πτυχές της « γης ». Είναι ευνοϊκό για τον άνθρωπο όταν τον τρέφει, αλλά δυσμενές όταν παίρνει τη μορφή άνυδρης ερήμου. Επομένως, εξαρτάται από το καλό πότισμα από τον ουρανό να είναι ευλογία για τον άνθρωπο. Αυτό το πότισμα μπορεί επίσης να προέλθει από τα ποτάμια που το διασχίζουν. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο ίδιος ο λόγος του Θεού συγκρίνεται με « μια πηγή ζωντανών υδάτων » στη Βίβλο. Είναι η παρουσία ή η απουσία αυτού του « νερού » που καθορίζει τη φύση της « γης » και πνευματικά, την ποιότητα της πίστης του ανθρώπου που αποτελείται από 75% νερό.

Ως τρίτο παράδειγμα, ας πάρουμε τα αστέρια στον ουρανό. Πρώτον, « ο ήλιος », στη θετική πλευρά, φωτίζει. σύμφωνα με τη Γεν.1:16, είναι το φωτιστικό της « ημέρας », θερμαίνει και προάγει την ανάπτυξη των φυτών από τα οποία ο άνθρωπος φτιάχνει την τροφή του. Από την αρνητική πλευρά, καίει τις καλλιέργειες λόγω υπερβολικής ζέστης ή έλλειψης βροχής. Ο Γαλιλαίος είχε δίκιο, βρίσκεται στο κέντρο του σύμπαντος μας και όλοι οι πλανήτες στο σύστημά του περιστρέφονται γύρω του. Και πάνω από όλα είναι ο μεγαλύτερος, η Βίβλος τον αναφέρει ως « ο μεγαλύτερος » στη Γεν.1:16, ο πιο καυτός και δεν είναι προσιτός. Όλα αυτά τα κριτήρια τον καθιστούν την τέλεια εικόνα του Θεού στον οποίο βρίσκονται όλα αυτά τα χαρακτηριστικά. Κανείς δεν μπορεί να δει τον Θεό και να ζήσει, περισσότερο από όσο μπορεί να βάλει τα πόδια του στον « ήλιο ». το μόνο αρσενικό αστέρι, τα άλλα είναι όλοι πλανήτες ή θηλυκοποιημένα αστέρια. Μετά από αυτόν, « το φεγγάρι », « το ελάχιστο »: σύμφωνα με τη Γεν.1:16, είναι το φως της νύχτας, του σκότους στο οποίο προεδρεύει. « Το φεγγάρι » επομένως έχει μόνο ένα αρνητικό μήνυμα για αυτό. Αν και το πιο κοντινό σε εμάς, αυτό το αστέρι έχει από καιρό κρατήσει το μυστήριο της κρυμμένης πλευράς του. Δεν λάμπει μόνο του, αλλά όπως όλοι οι άλλοι πλανήτες, μας στέλνει πίσω, σε προοδευτικό κύκλο, ένα αχνό φως που λαμβάνει από τον «ήλιο». Με όλα αυτά τα κριτήρια, «το φεγγάρι» είναι το τέλει σύμβολο για να αντιπροσωπεύει, πρώτον, την Ιουδαϊκή θρησκεία, και δεύτερον, την ψευδοχριστιανική θρησκεία της Ρωμαιοκαθολικής Παπικής, από το 538 έως σήμερα, και τον Λουθηρανικό Προτεσταντισμό, Καλβινικό και Αγγλικανικό, από το 1843. Υπάρχουν επίσης στον ουρανό, τα « άστρα » που σύμφωνα με τη Γεν.1:14-15-17 έχουν δύο ρόλους που μοιράζονται με « τον ήλιο και το φεγγάρι Αυτό του « σημαδεύοντας τις εποχές, τις μέρες και τα χρόνια », και αυτό του « φωτίζοντας τη γη ». Η πλειοψηφία τους λάμπει μόνο σε καιρούς σκότους, τη νύχτα. Είναι το ιδανικό σύμβολο για να αντιπροσωπεύει τους υπηρέτες του Θεού, τους αληθινούς, έως ότου η προφητεία τους αποδίδει μια πτώση. που υποδηλώνει αλλαγή στην πνευματική τους κατάσταση. Αυτό θα είναι το μήνυμα που θα χρησιμοποιήσει ο Θεός για να προκαλέσει την πτώση του Χριστιανισμού θύμα του ρωμαϊκού ψεύδους στο Δαν.8:10 και Αποκ. 12:4. και η πτώση του παγκόσμιου Προτεσταντισμού στο Αποκ. 6:13 και 8:12. Απομονωμένο, το «άστρο» υποδηλώνει τον Καθολικό παπισμό στην Αποκ. 8:10-11, την προτεσταντική πίστη στην Αποκ. 9:1. και συγκέντρωσε σε ένα στεφάνι στον αριθμό των 12, τη νικηφόρα Εκλεκτή Συνέλευση, στην Αποκ. 12:1. Ο Δαν.12:3 τους ορίζει ως σύμβολο « εκείνων που διδάσκουν δικαιοσύνη στο πλήθος », δηλαδή « όσων φωτίζουν τη γη » με το φως που έδωσε ο Θεός.



Αυτά τα πέντε σύμβολα θα παίξουν σημαντικό ρόλο στην προφητεία της Αποκάλυψης. Μπορείτε επομένως να εξασκηθείτε στην ανακάλυψη των κρυμμένων μηνυμάτων που μεταφέρονται από τα κριτήρια των συμβόλων που παρουσιάζονται. Αλλά μερικά θα ήταν δύσκολο να ανακαλυφθούν, οπότε ο ίδιος ο Θεός υποδεικνύει το κλειδί του μυστηρίου, σε στίχους της Βίβλου, όπως οι λέξεις « κεφάλι και ουρά » που μπορούν να γίνουν κατανοητές μόνο από την έννοια που τους δίνει ο Θεός στον Ησα.9: 14, όπου διαβάζουμε: « ο δικαστής ή ο πρεσβύτερος είναι το κεφάλι, ο προφήτης που διδάσκει ψέματα είναι η ουρά ». Αλλά το εδάφιο 13 προτείνει παράλληλα, φέρνοντας επομένως τις ίδιες σημασίες, « το κλαδί φοίνικα και το καλάμι ». « ένα καλάμι » που θα αντιπροσωπεύει τον Ρωμαϊκό παπισμό στην Αποκ. 11:1.

Υπάρχει επίσης μια συμβολική σημασία των αριθμών και των αριθμών. Ως βασικό κανόνα, έχουμε κατά αύξουσα σειρά:

Για τον αριθμό "1": μοναδικότητα (θεϊκή ή αριθμητική)

Για τον αριθμό "2": ατέλεια.

Για τον αριθμό "3": τελειότητα.

Για τον αριθμό "4": καθολικότητα (4 βασικοί πόντοι)

Για τον αριθμό «5»: άνδρας (το αρσενικό ή θηλυκό ανθρώπινο ον).

Για τον αριθμό «6»: ο ουράνιος άγγελος (το ουράνιο ον ή ο αγγελιοφόρος).

Για τον αριθμό "7": πληρότητα. (Επίσης: σφραγίδα του δημιουργού Θεού)

Πάνω από αυτό το σχήμα έχουμε συνδυασμούς προσθηκών των πρώτων επτά βασικών ψηφίων. παραδείγματα:  $8 = 6+2$ ;  $9 = 6+3$ ;  $10 = 7+3$ ;  $11 = 6+5$  και  $7+4$ ;  $12 = 7+5$  και  $6+6$ ;  $13 = 7+6$ . Αυτές οι επιλογές έχουν πνευματικό νόημα σε σχέση με τα θέματα που εξετάζονται σε αυτά τα κεφάλαια της Αποκάλυψης. Στο βιβλίο του Δανιήλ βρίσκουμε τα προφητικά μηνύματα που αφορούν τη Μεσσιανική Χριστιανική εποχή στα κεφάλαια 2, 7, 8, 9, 11 και 12.

Στο βιβλίο Αποκάλυψη που αποκαλύφθηκε στον Απόστολο Ιωάννη, ο συμβολικός κώδικας των αριθμών των κεφαλαίων είναι εξαιρετικά αποκαλυπτικός. Η χριστιανική εποχή χωρίζεται σε δύο βασικά ιστορικά μέρη.

Το πρώτο, που επισυνάπτεται στον αριθμό "2", καλύπτει τον περισσότερο χρόνο της δογματικής "ατέλειας" της χριστιανικής πίστης που αντιπροσωπεύεται από το 538 από τον Ρωμαιοκαθολικό παπά, κληρονόμο του θρησκευτικού κανόνα που καθιερώθηκε από τις 7 Μαρτίου 321 από τον ειδωλόλατρη Ρωμαίο αυτοκράτορα Κωνσταντίνο.<sup>ΕΓΩ</sup> Το Κεφάλαιο 2 καλύπτει ολόκληρο το διάστημα μεταξύ 94 και 1843.

Το δεύτερο μέρος που αντιπροσωπεύεται από τον αριθμό «3» αφορά, από το 1843, την εποχή των «Αντβεντιστών», μια εποχή που ο Θεός απαιτεί την αποστολική δογματική «τελειότητα» να αποκατασταθεί σύμφωνα με το πρόγραμμα που προφητεύεται από το θεϊκό διάταγμα που αναφέρεται στο Δαν.8:14. Αυτή η τελειότητα θα επιτευχθεί σταδιακά μέχρι την επιστροφή του Χριστού που αναμένεται την άνοιξη του 2030.

Πάνω από τον αριθμό 7, ο αριθμός 8,  $2+6$ , παραπέμπει στον χρόνο της ατέλειας (2) των διαβολικών έργων (6). Ο αριθμός 9,  $3+6$ , δείχνει τον χρόνο της

τελειότητας (3) και εξίσου διαβολικά έργα (6). Ο αριθμός 10, 3+7, προφητεύει για τον χρόνο της τελειότητας (3), την πληρότητα (7) του θείου έργου.

Ο αριθμός «11» ή, κυρίως, 5+6, στοχεύει στην εποχή του γαλλικού αθεϊσμού όπου ο άνθρωπος (5) συνδέεται με τον διάβολο (6).

Ο αριθμός «12», δηλαδή 5+7, φανερώνει τη σχέση του ανθρώπου (5) με τον δημιουργό Θεό (7 = πληρότητα και η βασιλική του σφραγίδα).

Ο αριθμός «13» ή 7+6, υποδηλώνει την πληρότητα (7) της χριστιανικής θρησκείας που σχετίζεται με τον διάβολο (6). ο παπικός πρώτος ( *θάλασσα* ) και ο προτεστάντης ( *γη* ) τις τελευταίες ημέρες.

Ο αριθμός «14» ή 7+7, αφορά το έργο των Αντβεντιστών και τα παγκόσμια μηνύματά του ( *Eternal Gospel* ).

Ο αριθμός «15», δηλαδή 5+5+5 ή 3x5, παραπέμπει στον χρόνο της ανθρώπινης (3) τελειότητας (5). Είναι αυτό που σηματοδοτεί το τέλος του χρόνου της χάριτος. Το πνευματικό « *σίτο* » είναι ώριμο για να θεριστεί και να αποθηκευτεί στους ουράνιους αχυρώνες. Η προετοιμασία των εκλεκτών ολοκληρώνεται γιατί έχουν φτάσει στο επίπεδο που απαιτεί ο Θεός.

Ο αριθμός «16» αφορά στην Αποκάλυψη, την εποχή που ο Θεός ξεχύνει « *τα τελευταία επτά κύπελλα της οργής του* » στους θρησκευτικούς εχθρούς του, τον άπιστο Χριστιανισμό στο κεφάλαιο 13.

Ο αριθμός «17» παίρνει τη σημασία του, όπως και ο προηγούμενος, από το θέμα που του δίνει ο Θεός στην προφητεία του: στην Αποκάλυψη 17, το σύμβολο της « *κρίσης της μεγάλης πόρνης* » από τον Θεό. Στη Βίβλο, η πρώτη χρήση αυτού του συμβολικού αριθμού αφορά την εβδομάδα του Πάσχα που αρχίζει τη 10η <sup>ημέρα</sup> του πρώτου μήνα του έτους και τελειώνει τη 17η <sup>ημέρα</sup>. Ολοκληρωμένο κατά γράμμα στο επίπεδο των ημερών για τον θάνατο του « *Αμνιού του Θεού* » Ιησού Χριστού, το Πάσχα προφητεύεται σε ημέρες-έτη την 70η <sup>από</sup> τις « *70 εβδομάδες* » των ετών του Δαν.9:24 έως 27. Επομένως, η προφητεία της 70ης <sup>εβδομάδας</sup> του στίχου 27 καλύπτει το χρονικό διάστημα των επτά ετών μεταξύ των ημερομηνιών 26 και 33. Ο στόχος που υποδεικνύεται από την προφητεία είναι το Πάσχα που βρίσκεται στο άνοιξη, « *στο μέσο* » αυτών των επτά ετών της προφητικής εβδομάδας που αναφέρεται στο Δαν.9:27.

Για τους τελευταίους αληθινούς «Αδβεντιστές», ο αριθμός 17 θα αφορά 17 αιώνες πρακτικής της Ρωμαϊκής Κυριακής, μια αμαρτία που καθιερώθηκε στις 7 Μαρτίου 321. Η ημερομηνία επετείου του τέλους αυτών των 17 αιώνων, η 7η Μαρτίου 2021 άνοιξε την « *ώρα του τέλους* » προφήτευσσε στο Δαν.11:40. Αυτός ο « *χρόνος* » είναι ευνοϊκός για την εκπλήρωση αυτής της τελευταίας προειδοποιητικής τιμωρίας, η οποία, ορίζοντας τον Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο, προφητεύεται επίσης από τον Θεό από την « *έκτη σάλπιγγα* » που αποκαλύφθηκε στην Αποκ. 9:13 έως 21. Η οικονομική καταστροφή που προκλήθηκε από τον Covid -19 ιός σηματοδοτεί το έτος 2020 (20 Μαρτίου 2020 έως 20 Μαρτίου 2021) ως έτος έναρξης των θεϊκών τιμωριών.

Το θέμα του κεφαλαίου «18» είναι η τιμωρία της « *Βαβυλώνας της Μεγάλης* ».

Το Κεφάλαιο «19» στοχεύει στο πλαίσιο της επιστροφής στη δόξα του Ιησού Χριστού και της αναμέτρησής του με τους ανθρώπινους επαναστάτες.

Το κεφάλαιο «20» θυμίζει την έβδομη χιλιετία, στην έρημη γη όπου κρατείται αιχμάλωτος ο διάβολος και στον ουρανό, όπου οι εκλεκτοί προχωρούν να κρίνουν τις ζωές και τα έργα των πονηρών νεκρών επαναστατών που απορρίφθηκαν από τον Θεό.

Το κεφάλαιο «21» βρίσκει τον συμβολισμό 3x7, δηλαδή την τελειότητα (3) του θείου αγιασμού (7) που αναπαράγεται στους εκλεκτούς του λυτρωμένη από τη γη.

Βλέπουμε λοιπόν ότι η προφητεία παίρνει ως θέμα τους τους εκλεκτούς του Αντβεντισμού στην Αποκ. 3, 7, 14 =2x7 και 21 =3x7 (ανάπτυξη προς την τελειότητα του αγιασμού).

Το κεφάλαιο «22» εγκαινιάζει την εποχή που, στην αναγεννημένη και ανανεωμένη γη, ο Θεός εγκαθιστά τον θρόνο του και τους εκλεκτούς του αιώνιου βασιλείου του.

## Αντβεντισμός

Ποιοι είναι λοιπόν αυτοί οι γιοι και οι κόρες του Θεού; Θα μπορούσαμε κάλλιστα να το πούμε αμέσως, γιατί αυτό το έγγραφο θα παρέχει όλες τις επιθυμητές αποδείξεις, αυτή η θεία Αποκάλυψη απευθύνεται από τον Θεό στους «Αντβεντιστές» Χριστιανούς. Διότι είτε μας αρέσει είτε όχι, το θέλημα του Θεού είναι κυρίαρχο και από την άνοιξη του 1843, όταν τέθηκε σε ισχύ ένα διάταγμα που προφητεύτηκε στο Δανιήλ 8:14, το πρότυπο «Αντβεντιστής της έβδομης ημέρας» είναι το αποκλειστικό κανάλι που εξακολουθεί να συνδέει τον Θεό και τους ανθρώπινους υπηρέτες του. Προσοχή όμως! Αυτός ο κανόνας εξελίσσεται διαρκώς και η άρνηση αυτής της εξέλιξης, που θέλησε ο Θεός, έχει προκαλέσει εμετό στην επίσημη θεσμική εκπροσώπησή του από τον Ιησού Χριστό από το 1994. Τι είναι ο Αντβεντισμός; Αυτή η λέξη προέρχεται από το λατινικό «adventus» που σημαίνει: έλευση. Αυτό του Ιησού Χριστού, για τη μεγάλη του τελική επιστροφή στη δόξα του Πατέρα, αναμενόταν την άνοιξη του 1843, το φθινόπωρο του 1844 και το φθινόπωρο του 1994. Αυτές οι ψεύτικες προσδοκίες που σχεδιάστηκαν στο έργο του Θεού, παρόλα αυτά κουβαλήθηκαν μαζί τους τραγικές πνευματικές συνέπειες για όσους περιφρονούσαν αυτές τις προφητικές ανακοινώσεις και τις προσδοκίες τους, γιατί οργανώθηκαν, κυρίαρχα, από τον μεγάλο δημιουργό Θεό. Έτσι, όποιος αναγνωρίζει σε αυτό το έγγραφο τα φώτα που προτείνει ο Ιησούς Χριστός θα γίνει, ως άμεση συνέπεια, ένας «Αντβεντιστής», «της έβδομης ημέρας», αν όχι μεταξύ των ανθρώπων, αυτό θα

είναι η περίπτωση του Θεού. αυτό, μόλις εγκαταλείψει τη θρησκευτική ανάπαυση της πρώτης ημέρας, για να ασκήσει την υπόλοιπη έβδομη ημέρα, που ονομάζεται Σάββατο, αγιασμένη από τον Θεό από τη δημιουργία του κόσμου. Το να ανήκει στον Θεό συνεπάγεται συμπληρωματικές θεϊκές απαιτήσεις. με το Σάββατο, ο εκλεγμένος Αντβεντιστής θα πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι το φυσικό του σώμα είναι επίσης ιδιοκτησία του Θεού, και ως εκ τούτου, θα πρέπει να το θρέψει και να το φροντίσει ως πολύτιμο θεϊκό κτήμα, ένα σαρκικό ιερό. Διότι ο Θεός έχει ορίσει για τον άνθρωπο, στη Γεν.1:29, την ιδανική διατροφή του: « *Και είπε ο Θεός: Ιδού, σας δίνω κάθε βότανο που κάνει σπόρο, που είναι στο πρόσωπο όλης της γης, και κάθε δέντρο που έχει μέσα του ο καρπός του δέντρου και που φέρνει σπόρο: αυτή θα είναι η τροφή σας* ».

Η αντβεντιστική σκέψη είναι αδιαχώριστη από το χριστιανικό σχέδιο που αποκαλύφθηκε από τον Θεό. Η επιστροφή του Ιησού Χριστού αναφέρεται σε πολλά βιβλικά αποσπάσματα: Ψαλμός 50:3: « **Έρχεται, ο Θεός μας** , δεν μένει σιωπηλός. *μπροστά του είναι μια καταβροχθιστική φωτιά, γύρω του μια βίαιη καταιγίδα* . Ψαλ.96:13: « *...ενώπιον του Κυρίου! Γιατί έρχεται, γιατί έρχεται να κρίνει τη γη* . *θα κρίνει τον κόσμο με δικαιοσύνη και τους ανθρώπους σύμφωνα με την πίστη του.* » ; Ησα.35:4: « *Πες σε εκείνους που είναι ταραγμένοι στην καρδιά: Πάρτε θάρρος, μη φοβάστε. Εδώ είναι ο Θεός σου, θα έρθει η εκδίκηση, η ανταπόδοση του Θεού. Θα έρθει ο ίδιος και θα σε σώσει* ». Hos.6:3: « *Ας μάθουμε, ας αναζητήσουμε να γνωρίσουμε τον Κύριο. ο ερχομός του είναι τόσο σίγουρος όσο αυτός της αυγής. Θα έρθει για μας σαν βροχή* , σαν την ανοιξιάρικη βροχή που ποτίζει τη γη ». στις γραφές της νέας διαθήκης διαβάζουμε: Ματθ.21:40: « *Τώρα , όταν έρθει ο Κύριος του αμπελώνα , τι θα κάνει σε αυτούς τους ενοικιαστές;* » ; 24:50: « *... ο κύριος αυτού του υπηρέτη θα έρθει σε μια μέρα που δεν περιμένει, και σε μια ώρα που δεν ξέρει* » , 25:31: « *Όταν ο Υιός του Ανθρώπου έρθει στη δόξα του , μαζί με όλους τους αγγέλους, θα καθίσει στον θρόνο της δόξας του.* » ; Jea.7:27: « *Ωστόσο, ξέρουμε από πού προέρχεται αυτό. αλλά ο Χριστός, όταν έρθει , κανείς δεν θα ξέρει από πού είναι.* » ; 7:31: « *Πολλοί από το πλήθος πίστεψαν σε αυτόν και είπαν: Θα κάνει ο Χριστός, όταν έρθει , περισσότερα θαύματα από αυτά που έκανε αυτός;* » ; Εβρ. 10:37: « *Ακόμα λίγο: αυτός που πρόκειται να έρθει θα έρθει , και δεν θα καθυστερήσει* ». Η τελευταία μαρτυρία του Ιησού: Ιωάννης 14:3: « *Και όταν πάω και ετοιμάσω ένα μέρος για εσάς , θα έρθω πάλι και θα σας πάρω κοντά μου, για να είστε και εσείς όπου είμαι εγώ* » . Η μαρτυρία των αγγέλων: Πράξη 1:11: « *Και είπαν: Άνδρες Γαλιλαίοι, γιατί σταματάτε να κοιτάζετε στον ουρανό; Αυτός ο Ιησούς, που αναλήφθηκε από ανάμεσά σας στον ουρανό, θα έρθει με τον ίδιο τρόπο που τον είδατε να πηγαίνει στον ουρανό.* ". Το εγχείρημα των Αντβεντιστών του Μεσσία εμφανίζεται στο: Ησα.61:1-2: « *Το πνεύμα του Κυρίου, ο Γιαχβέ, είναι πάνω μου, γιατί ο Γιαχβέ με έχρισε για να φέρω καλά νέα στους φτωχούς. Με έστειλε για να γιατρέψω τους συντετριμμένους, να κηρύξω την ελευθερία στους αιχμαλώτους και την απελευθέρωση στους αιχμαλώτους. για να διακηρύξει ένα έτος εύνοιας του Γιαχβέ, ...* " Εδώ, διαβάζοντας αυτό το κείμενο στη συναγωγή της Ναζαρέτ, ο Ιησούς σταμάτησε την ανάγνωσή του και έκλεισε το βιβλίο, επειδή τα υπόλοιπα, σχετικά με την " *ημέρα του εκδίκησης* » επρόκειτο να επιτευχθεί μόνο το 2003 χρόνια αργότερα, για τη λαμπρή θεία επιστροφή του:

« και μια μέρα εκδίκησης από τον Θεό μας . να παρηγορήσει όλους τους αναξιοπαθόντες. »

Ο Αντβεντισμός σήμερα έχει πολλαπλά πρόσωπα, και πρώτον, την επίσημη θεσμική πτυχή που απέρριψε το 1991, τα τελευταία φώτα που του πρόσφερε ο Ιησούς, μέσω του ταπεινού ανθρώπινου οργάνου που είμαι. Οι λεπτομέρειες θα εμφανίζονται όπου χρειάζεται σε αυτό το έγγραφο. Πολλές ομάδες αντιφρονούντων Αντβεντιστών υπάρχουν διάσπαρτες σε όλη τη γη. Αυτό το φως απευθύνεται σε αυτούς κατά προτεραιότητα. Είναι το «μεγάλο φως» προς το οποίο η μεγαλύτερη πνευματική μας αδελφή, Έλεν Γουάιτ, ήθελε να οδηγήσει τους Αντβεντιστές. Παρουσίασε τη δουλειά της ως το «μικρό φως» που οδηγεί στο «μεγάλο». Και στο τελευταίο της δημόσιο μήνυμα, κρατώντας την Αγία Γραφή στα δύο χέρια, δήλωσε: «Αδέρφια, σας προτείνω αυτό το βιβλίο». Η επιθυμία του πλέον εκπληρώνεται. Ο Δανιήλ και η Αποκάλυψη αποκρυπτογραφούνται πλήρως με αυστηρή χρήση βιβλικών κωδίκων. Η τέλεια αρμονία αποκαλύπτει τη μεγάλη σοφία του Θεού. Αναγνώστη, όποιος κι αν είσαι, σε προτρέπω να μην κάνεις τα λάθη του παρελθόντος, είσαι εσύ που πρέπει να προσαρμοστείς στο θείο σχέδιο, γιατί ο Παντοδύναμος δεν θα προσαρμοστεί στην άποψή σου. Η άρνηση του φωτός είναι θανάσιμο αμάρτημα χωρίς καμία θεραπεία. το αίμα που χύθηκε από τον Ιησού Χριστό δεν το σκεπάζει. Κλείνω αυτή τη σημαντική παρένθεση και επιστρέφω στην « συμφορά » που ανακοινώθηκε.

Πριν προσεγγίσω την ιστορία της Αποκάλυψης, πρέπει να σας εξηγήσω γιατί, γενικά, οι θεόπνευστες προφητείες είναι ζωτικής σημασίας για εμάς, τους ανθρώπους, στο μέγιστο βαθμό, αφού η γνώση ή η περιφρόνησή τους θα οδηγήσει σε αιώνια ζωή ή μόνιμο θάνατο. Ο λόγος είναι ο εξής: στα ανθρώπινα όντα αρέσει η σταθερότητα και ως εκ τούτου φοβούνται την αλλαγή. Κατά συνέπεια, προστατεύει αυτή τη σταθερότητα και μετατρέπει τη θρησκεία του σε παράδοση, απορρίπτοντας οτιδήποτε παρουσιάζεται σε μια όψη καινοτομίας. Έτσι, προς καταστροφή τους, ενήργησαν πρώτοι οι Εβραίοι της παλιάς θεϊκής συμμαχίας, τους οποίους ο Ιησούς δεν διστάζει να καταγγείλει ως « συναγωγή του Σατανά » στην Αποκ. 2:8 και 3:9. Τηρώντας την παράδοση των πατέρων, πίστευαν ότι με αυτό το μέσο θα κατάφερναν να προστατεύσουν τη σχέση τους με τον Θεό. Τι γίνεται όμως σε αυτή την περίπτωση; Ο άνθρωπος δεν ακούει πλέον τον Θεό όταν του μιλάει, αλλά ζητά από τον Θεό να τον ακούσει να μιλάει. Σε αυτήν την κατάσταση, ο Θεός δεν βρίσκει πλέον τον απολογισμό του, πολύ περισσότερο αφού, αν είναι αλήθεια ότι ο ίδιος δεν αλλάζει στον χαρακτήρα του και στην κρίση του που παραμένει αιώνια η ίδια, είναι επίσης αλήθεια ότι το έργο του μεγαλώνει συνεχώς και αλλάζει συνεχώς. Ένας στίχος αρκεί για να επιβεβαιώσει αυτή την ιδέα: « Το μονοπάτι των δικαίων μοιάζει με το λαμπερό φως, του οποίου η λάμψη αυξάνεται μέχρι τα μέσα της ημέρας. (Υπ 4:18)». Το « μονοπάτι » αυτού του στίχου είναι ισοδύναμο με τον « τρόπο » που ενσωματώνεται στον Ιησού Χριστό. Αυτό αποδεικνύει ότι και η αλήθεια της πίστης στον Χριστό εξελίσσεται με την πάροδο του χρόνου, σύμφωνα με την



επιλογή του Θεού, σύμφωνα με το σχέδιό του. Οι υποψήφιοι για την αιωνιότητα πρέπει να δίνουν στα λόγια του Ιησού το νόημα που τους αξίζει όταν τους είπε: « Σε εκείνον που φυλάσσει τα έργα μου μέχρι τέλους θα δώσω... (Αποκ. 2:26)». Πολλοί πιστεύουν ότι αρκεί να κρατήσεις όσα έμαθες από την αρχή μέχρι το τέλος. και αυτό ήταν ήδη το λάθος των εθνικών Εβραίων και το μάθημα του Ιησού στην παραβολή του για τα τάλαντα. Αλλά αυτό είναι να ξεχνάμε ότι η αληθινή πίστη είναι μια μόνιμη σχέση με το Πνεύμα του ζωντανού Θεού που φροντίζει να δίνει στα παιδιά του αυτή την τροφή που βγαίνει από το στόμα του ανά πάσα στιγμή και ανά πάσα στιγμή. Ο λόγος του Θεού δεν περιορίζεται στις αγίες γραφές της Βίβλου, μετά από αυτόν, παραμένει μόνιμα, ο ζωντανός «Λόγος», ο Λόγος που έγινε στιγμιαία σάρκα, ο Χριστός που ενεργεί με Άγιο Πνεύμα για να συνεχίσει τον διάλογό του με όσους τον έχουν. τον αγαπούν και τον αναζητούν με όλη τους την ψυχή. Μπορώ να καταθέσω αυτά τα πράγματα αφού προσωπικά έχω ωφεληθεί από αυτή τη συμβολή νέου φωτός που μοιράζομαι με όσους το αγαπούν όσο κι εμένα. Η καινοτομία που λαμβάνεται από τον ουρανό βελτιώνει συνεχώς την κατανόησή μας για το αποκαλυφθέν έργο της και πρέπει να ξέρουμε πώς να αποφασίζουμε και να εγκαταλείπουμε τις ξεπερασμένες ερμηνείες όταν αυτές γίνονται παρωχημένες. Η Αγία Γραφή μας προσκαλεί να κάνουμε αυτό: « *Εξετάστε τα πάντα. Κράτα γερά αυτό που είναι καλό.* (1Θε.5:21)».

Η κρίση του Θεού προσαρμόζεται συνεχώς σε αυτή την προοδευτική εξέλιξη του φωτός που εμπνευστεί και αποκαλύφθηκε στους εκλεγμένους θεματοφύλακες των χρησμών του. Έτσι, ο αυστηρός σεβασμός στην παράδοση προκαλεί απώλεια, γιατί εμποδίζει τα ανθρώπινα όντα να προσαρμοστούν στην εξέλιξη του προγράμματος σωτηρίας που αποκαλύφθηκε σταδιακά μέχρι το τέλος του κόσμου. Υπάρχει μια έκφραση που παίρνει την πλήρη αξία της στον θρησκευτικό τομέα, είναι: η αλήθεια του παρόντος χρόνου ή η παρούσα αλήθεια . Για να κατανοήσουμε καλύτερα αυτή τη σκέψη, πρέπει να κοιτάξουμε στο παρελθόν, όπου στην εποχή των αποστόλων είχαμε ένα τέλει δόγμα πίστεως. Αργότερα, σε προφητευμένους καιρούς ακραίου σκότους, το δόγμα των αποστόλων αντικαταστάθηκε από το δόγμα των δύο «Ρωμαίων». το αυτοκρατορικό και το παπικό, οι δύο φάσεις του ίδιου θεϊκού έργου που προετοιμάζονται για τον διάβολο. Ως εκ τούτου, το έργο της μεταρρύθμισης δικαιολογεί το όνομά του, επειδή περιλαμβάνει το ξερίζωμα των ψευδών δογμάτων και την αναφύτευση των κατεστραμμένων καλών σπόρων του αποστολικού δόγματος. Με μεγάλη υπομονή, ο Θεός έδωσε χρόνο, πολύ χρόνο, για να αποκατασταθεί πλήρως το φως Του. Σε αντίθεση με τους ειδωλολατρικούς θεούς που δεν αντιδρούν, επειδή δεν υπάρχουν, ο δημιουργός Θεός ζει αιώνια και δείχνει ότι υπάρχει, με τις αντιδράσεις του και τις αμίμητες πράξεις του. δυστυχώς για τον άνθρωπο, υπό το πρόσχημα των σκληρών τιμωριών. Αυτός που διοικεί τη φύση, που κατευθύνει τους κεραυνούς, τις βροντές και τις αστραπές, που ξυπνά ηφαίστεια και τα κάνει να εκτοξεύουν φωτιά στην ένοχη ανθρωπότητα, που προκαλεί σεισμούς και προκαλεί καταστροφικά παλιρροϊκά κύματα, είναι επίσης αυτός που έρχεται να ψιθυρίσει στο μυαλό των εκλεγμένων του αξιωματούχων, την πρόοδο του έργου του, αυτό που ετοιμάζεται να κάνει, όπως είχε προαναγγείλει, πολύ πριν. « *Διότι ο Κύριος ο Θεός δεν κάνει τίποτα*

*μέχρι να αποκαλύψει το μυστικό του στους υπηρέτες του, τους προφήτες », σύμφωνα με το εδάφιο Αμώς 3:7.*

### **Η πρώτη ματιά στην Αποκάλυψη**

Στην παρουσίασή του, ο Ιωάννης, ο απόστολος του Κυρίου Ιησού Χριστού, μας περιγράφει τις εικόνες που του δίνει ο Θεός σε όραμα και τα

μηνύματα που ακούει. Εμφανισιακά, αλλά μόνο εμφανισιακά, η Αποκάλυψη, μετάφραση της ελληνικής «αποκάλυψις», δεν αποκαλύπτει τίποτα, γιατί διατηρεί τη μυστηριώδη όψη της ακατανόητη για τα πλήθη των πιστών που τη διαβάζουν. Το μυστήριο τους αποθαρρύνει και περιορίζονται στο να αγνοούν τα μυστικά που αποκαλύπτονται.

Ο Θεός δεν το κάνει αυτό χωρίς λόγο. Ενεργώντας με αυτόν τον τρόπο, μας διδάσκει πόσο ιερή είναι η Αποκάλυψή του και, ως τέτοια, προορίζεται μόνο για τους εκλεκτούς του. Και εδώ είναι που πρέπει να είμαστε ξεκάθαροι επί του θέματος, οι εκλεκτοί του δεν είναι αυτοί που ισχυρίζονται ότι είναι έτσι, αλλά αποκλειστικά εκείνοι που ο ίδιος αναγνωρίζει ως υπηρέτες του, επειδή ξεχωρίζουν, ψεύτικοι πιστοί, με την πίστη και την υπακοή τους. .

« *Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, την οποία ο Θεός του έδωσε για να δείξει στους δούλους του τα πράγματα που πρέπει να συμβούν γρήγορα, και την οποία έκανε γνωστή, στέλνοντας τον άγγελό του, στον δούλο του Ιωάννη, που μαρτύρησε τον λόγο του Θεού και τη μαρτυρία του Ιησού Χριστού, όλα αυτά που είδε. (Αποκ. 1:1-2)*».

Αυτός λοιπόν που δήλωσε στο Ιωάννης 14:6, « *Εγώ είμαι η οδός, η αλήθεια και η ζωή. κανείς δεν έρχεται στον Πατέρα παρά μόνο μέσω εμού* », έρχεται, μέσω της Αποκάλυψης του, της Αποκάλυψής του, για να δείξει στους υπηρέτες του το μονοπάτι της αλήθειας που τους επιτρέπει να αποκτήσουν την αιώνια ζωή που προσφέρεται και προτείνεται στο όνομά του. Επομένως, μόνο εκείνοι που κρίνει άξιους να το λάβουν θα το αποκτήσουν. Αφού έδειξε συγκεκριμένα μέσω της επίγειας διακονίας του τι αποτελεί το πρότυπο της αληθινής πίστης, ο Ιησούς θα αναγνωρίσει εκείνους που είναι άξιοι του ίδιου και της εκούσιας εξιλεωτικής θυσίας του, στο ότι έχουν δεσμευτεί αληθινά σε αυτό το πρότυπο μονοπάτι στο οποίο περπάτησε πριν από αυτούς. Η πλήρης αφιέρωση του στην υπηρεσία του Θεού είναι το πρότυπο που προτείνεται. Εάν ο Δάσκαλος είπε στον Πιλάτο: « *...ήρθα στον κόσμο για να δώσω μαρτυρία για την αλήθεια...* (Ιωάννης 18:37),» σε αυτόν τον ίδιο κόσμο, οι εκλεκτοί του πρέπει να κάνουν το ίδιο.

Κάθε μυστήριο έχει την εξήγησή του, αλλά για να το αποκτήσετε πρέπει να χρησιμοποιήσετε τα κλειδιά που ανοίγουν και κλείνουν την πρόσβαση στα μυστικά. Αλλά δυστυχώς για τους επιφανειακά περιέργους, ένα κύριο κλειδί είναι ο ίδιος ο Θεός, αυτοπροσώπως. Στον ελεύθερο χρόνο του και σύμφωνα με την αλάνθαστη και απόλυτα δίκαιη κρίση του, ανοίγει ή κλείνει την ανθρώπινη νοημοσύνη. Αυτό το πρώτο εμπόδιο κάνει το αποκαλυπτόμενο βιβλίο ακατανόητο και η Αγία Γραφή γενικά γίνεται, όταν υποβάλλεται στην ανάγνωση των ψευδοπιστών, μια συλλογή άρθρων θρησκευτικών άλλοθι. Και υπάρχουν πάρα πολλοί από αυτούς τους ψεύτικους πιστούς, γι' αυτό, στη γη, ο Ιησούς είχε πολλαπλασιάσει τις προειδοποιήσεις του για τους ψεύτικους Χριστούς που θα εμφανίζονταν μέχρι το τέλος του κόσμου, σύμφωνα με τον Ματθ.24:5-11-24 και τον Ματθ. .7:21 έως 23, όπου προειδοποιεί ενάντια στους ψευδείς ισχυρισμούς όσων φωνάζουν για αυτόν.

Η Αποκάλυψη είναι επομένως η αποκάλυψη της ιστορίας της αληθινής πίστης που αναγνωρίζεται από τον Ιησού Χριστό στον Πατέρα και στο Άγιο

Πνεύμα που προέρχεται από τον Πατέρα, τον μοναδικό δημιουργό Θεό. Αυτή η αληθινή πίστη χαρακτηρίζει τους εκλεκτούς της που περνούν στιγμές ακραίας θρησκευτικής σύγχυσης στους σκοτεινούς αιώνες. Αυτή η κατάσταση δικαιολογεί το σύμβολο των *άστρων* που ο Θεός αποδίδει στους εκλεκτούς τους οποίους αναγνωρίζει, έστω και στιγμιαία, γιατί όπως αυτοί, σύμφωνα με τη Γεν.1:15, λάμπουν στο σκοτάδι, « για να φωτίσουν τη γη ». »

Το δεύτερο κλειδί της Αποκάλυψης είναι κρυμμένο στο βιβλίο του προφήτη Δανιήλ, ένα από τα βιβλία της παλαιάς διαθήκης, το οποίο αποτελεί το πρώτο από τους « *δύο μάρτυρες* » του Θεού που αναφέρονται στην Αποκ. 11:3. το δεύτερο είναι η Αποκάλυψη και τα βιβλία της νέας διαθήκης. Κατά τη διάρκεια της επίγειας διακονίας του, ο Ιησούς επέστησε την προσοχή των μαθητών του σε αυτόν τον προφήτη Δανιήλ του οποίου η μαρτυρία ταξινομείται στα ιστορικά βιβλία της ιερής Εβραϊκής «Τορά».

Η Θεία Αποκάλυψη έχει τη μορφή δύο πνευματικών στηλών. Είναι τόσο αληθινό ότι τα βιβλία του Δανιήλ και αυτό της Αποκάλυψης που δόθηκαν στον Ιωάννη είναι αλληλένδετα και συμπληρωματικά για να φέρουν, σαν δύο στήλες, την πρωτεύουσα μιας θεϊκής ουράνιας αποκάλυψης.

Η Αποκάλυψη είναι λοιπόν η ιστορία της αληθινής πίστης που ορίζει ο Θεός σε αυτό το εδάφιο: « *Μακάριος είναι εκείνος που διαβάσει και εκείνος που ακούει τα λόγια της προφητείας, και που φυλάσσει τα γραμμένα σε αυτήν! Γιατί ο καιρός είναι κοντά* (Αποκ. 1:3).

Το ρήμα «διαβάσω» έχει μια ακριβή σημασία για τον Θεό που συνδέει το γεγονός της κατανόησης του μηνύματος που διαβάζεται. Αυτή η σκέψη εκφράζεται στο Isa.29:11-12: « *Όλη η αποκάλυψη είναι για εσάς σαν τα λόγια ενός σφραγισμένου βιβλίου που δίνονται σε έναν άνθρωπο που ξέρει να διαβάσει, λέγοντας: Διαβάστε αυτό! Και ποιος απαντά: Δεν μπορώ, γιατί είναι σφραγισμένο. ή σαν ένα βιβλίο που δίνεται σε έναν άνθρωπο που δεν μπορεί να διαβάσει, λέγοντας: Διαβάστε αυτό! Και ποιος απαντά: Δεν ξέρω να διαβάσω .»* Με αυτές τις συγκρίσεις, το Πνεύμα επιβεβαιώνει την αδυναμία κατανόησης των θείων μηνυμάτων που κωδικοποιούνται για εκείνους που « Τον τιμούν με στόμα και χείλη, αλλά οι καρδιές τους είναι μακριά από Αυτόν », σύμφωνα με τον Ησα.29:13: « *Ο Κύριος είπε: Όταν αυτό Οι άνθρωποι έρχονται κοντά μου, Με τιμούν με το στόμα και τα χείλη τους, αλλά η καρδιά του είναι μακριά από μένα, και ο φόβος που έχει για μένα είναι μόνο ένας κανόνας της ανθρώπινης παράδοσης ".*

Ένα τρίτο κλειδί ενώνεται με το πρώτο. Βρίσκεται επίσης στον Θεό που επιλέγει κυρίαρχα από τους εκλεκτούς του, αυτόν που θα επιτρέψει να «διαβάσει» την προφητεία για να φωτίσει τους αδελφούς και τις αδελφές του στον Ιησού Χριστό. Διότι ο Παύλος το υπενθύμισε στην Α' Κορ. 12:28-29: « *Και ο Θεός όρισε στην εκκλησία πρώτους αποστόλους, δεύτερον προφήτες, τρίτον δασκάλους, μετά αυτούς που έχουν το χάρισμα των θαυμάτων, μετά εκείνους που έχουν τα χαρίσματα της θεραπείας, βοήθεια, διακυβέρνηση, ομιλία διαφόρων γλωσσών. Είναι όλοι απόστολοι; Είναι όλοι προφήτες; Είναι όλοι γιατροί; ".*

Στην τάξη που καθοδηγείται από τον Θεό, δεν αυτοσχεδιάζει κανείς ως προφήτης με προσωπική ανθρώπινη απόφαση. Όλα συμβαίνουν όπως δίδαξε ο Ιησούς στην παραβολή, δεν πρέπει να βιαζόμαστε να πάρουμε την πρώτη θέση στο μπροστινό μέρος της σκηνής, αλλά αντίθετα, πρέπει να καθίσουμε στο πίσω μέρος της αίθουσας και να περιμένουμε, αν αυτό συμβεί, ότι ο Θεός μας καλεί να πάμε στην πρώτη σειρά. Δεν φιλοδοξούσα να παίξω κάποιον ιδιαίτερο ρόλο στο έργο του και είχα μόνο μεγάλη όρεξη να καταλάβω το νόημα αυτών των παράξενων μηνυμάτων που διάβασα στην Αποκάλυψη. Και ήταν ο Θεός που, πριν καταλάβω το νόημα, με κάλεσε σε όραμα. Μην εκπλαγείτε λοιπόν από τον εξαιρετικά φωτεινό χαρακτήρα των έργων που παρουσιάζω. είναι καρπός μιας αυθεντικά αποστολικής αποστολής.

Η στιγμιαία αδυναμία κατανόησης των μυστικών του που αποκαλύπτονται στον κώδικα είναι επομένως φυσιολογική και αναμενόμενη με τη σειρά που έχει καθορίσει ο Θεός. Η άγνοια δεν συνιστά σφάλμα, εφόσον δεν είναι συνέπεια άρνησης του δεδομένου φωτός. Στην περίπτωση άρνησης αυτού που αποκαλύπτει μέσω των προφητών που αναθέτει για αυτό το έργο, η θεία καταδίκη είναι άμεση: είναι η ρήξη της σχέσης, η προστασία και η ελπίδα. Έτσι, ένας ιεραπόστολος προφήτης, ο Ιωάννης, έλαβε από τον Θεό ένα κωδικοποιημένο όραμα, στον καιρό του τέλους, ένας άλλος ιεραπόστολος προφήτης σας παρουσιάζει σήμερα τα αποκωδικοποιημένα οράματα του Δανιήλ και της Αποκάλυψης, προσφέροντάς σας όλες τις εγγυήσεις της θείας ευλογίας μέσω της εξαιρετικής διαύγειας τους. Για αυτή την αποκωδικοποίηση, μόνο μία πηγή: η Αγία Γραφή, τίποτα άλλο από τη Βίβλο, αλλά ολόκληρη η Αγία Γραφή, υπό το φως του Αγίου Πνεύματος. Η προσοχή του Θεού και η αγάπη του εστιάζονται στα πιο απλά ανθρώπινα πλάσματα, σαν υπάκουα παιδιά, που έχουν γίνει σπάνια στον καιρό του τέλους. Η κατανόηση της θείας σκέψης μπορεί να επιτευχθεί μόνο σε μια στενή και έντονη συνεργασία μεταξύ του Θεού και του δούλου του. Η αλήθεια δεν μπορεί να κλαπεί. της αξίζει. Το παραλαμβάνουν όσοι το αγαπούν ως θεία εκπόρευση, καρπός, απόσταγμα του αγαπημένου και λατρεμένου Κυρίου.

Η πλήρης κατασκευή της μεγάλης Αποκάλυψης που φέρεται με συμπληρωματικό τρόπο από τα βιβλία Δανιήλ και Αποκάλυψη είναι γιγάντια και απατηλά πολύπλοκη. Γιατί στην πραγματικότητα, ο Θεός συχνά αναφέρει τα ίδια θέματα κάτω από διαφορετικές και συμπληρωματικές πτυχές και λεπτομέρειες. Στο επίπεδο της κυριαρχίας που έχω στο θέμα σήμερα, η αποκαλυπτική θρησκευτική ιστορία είναι στην πραγματικότητα πολύ απλό να συνοψιστεί.

Παραμένει ακόμα ένα τέταρτο κλειδί: είμαστε ο εαυτός μας. Πρέπει να είμαστε εκλεκτοί, γιατί η ψυχή μας και ολόκληρη η προσωπικότητά μας πρέπει να μοιράζονται με τον Θεό όλες τις αντιλήψεις του για το καλό και το κακό. Αν κάποιος δεν του ανήκει, είναι σίγουρο ότι θα αμφισβητήσει το δόγμα του ως προς το ένα ή το άλλο σημείο. Η ένδοξη Αποκάλυψη εμφανίζεται καθαρή μόνο στα αγιασμένα μυαλά των εκλεκτών. Η αλήθεια είναι τέτοια που δεν μπορεί να διαπραγματευτεί, δεν μπορεί να διαπραγματευτεί, πρέπει να ληφθεί ως έχει ή να αφεθεί. Όπως δίδαξε ο Ιησούς, όλα αποφασίζονται με το «ναι» ή το «όχι». Και αυτό που προσθέτει ο άνθρωπος προέρχεται από τον Κακό.

Παραμένει ακόμη ένα θεμελιώδες κριτήριο που απαιτείται από τον Θεό: η απόλυτη ταπείνωση. Η υπερηφάνεια για ένα έργο είναι θεμιτή, αλλά η



υπερηφάνεια δεν θα είναι ποτέ: « Ο Θεός αντιστέκεται στους υπερήφανους αλλά δίνει χάρη στους ταπεινούς (Ιακ.4:6). Η υπερηφάνεια είναι η ρίζα του κακού που προκάλεσε την πτώση του διαβόλου με τις τερατώδεις συνέπειες για τον εαυτό του και για όλα τα ουράνια και γήινα πλάσματα του Θεού, είναι αδύνατο για ένα υπερήφανο να λάβει την εκλογή εν Χριστώ.

Η ταπεινοφροσύνη, η αληθινή ταπείνωση, συνίσταται στο να αναγνωρίσουμε την ανθρώπινη αδυναμία μας και να πιστέψουμε στα λόγια του Χριστού όταν μας λέει: « χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα (Ιωάννης 15:5)». Σε αυτό το « τίποτα » βρίσκεται, πρωτίστως, η δυνατότητα κατανόησης του νοήματος των κωδικοποιημένων προφητικών μηνυμάτων του. Θα σου πω γιατί και θα σου δώσω την εξήγηση. Με τη σοφία του, τη θεϊκή του σοφία, ο Κύριος ενέπνευσε τον Δανιήλ με τις προφητείες του σε στοιχεία που χωρίζονται μεταξύ των δεκαετιών. Πριν με εμπνεύσει την ιδέα να κάνω μια συγκριτική σύνθεση όλων αυτών των προφητειών χωρισμένων σε κεφάλαια, κανείς δεν το είχε κάνει πριν από μένα. Γιατί μόνο μέσω αυτής της τεχνικής αποκτούν ακρίβεια και σαφήνεια οι κατηγορίες που παρουσιάζει ο Θεός. Το μυστικό του φωτός βασίζεται στη σύνθεση όλων των προφητικών κειμένων, στην παράλληλη μελέτη των δεδομένων από τα ξεχωριστά κεφάλαιά του και κυρίως στην αναζήτηση σε όλη τη Βίβλο για το πνευματικό νόημα των συμβόλων που συναντώνται. Μέχρι να χρησιμοποιηθεί αυτή η μέθοδος, το βιβλίο του Δανιήλ, χωρίς το οποίο η προφητεία της Αποκάλυψης παραμένει εντελώς ακατανόητη, οι θεϊκές κατηγορίες που αναφέρθηκαν δεν ανησύχησαν και πολύ όσους τις αφορούσαν. Για να αλλάξω αυτή την κατάσταση, το Άγιο Πνεύμα του Ιησού Χριστού με ενέπνευσε να ξεκαθαρίσω αυτό που μέχρι τότε κρατούνταν σκοτεινό. Ο εντοπισμός των τεσσάρων κύριων στόχων της θείας οργής αποκαλύπτεται έτσι με αδιαμφισβήτητο τρόπο. Ο Θεός δεν αναγνωρίζει άλλη εξουσία εκτός από αυτή του γραπτού του λόγου, και είναι αυτή που καταγγέλλει και κατηγορεί, υπό τον τίτλο των « δύο μαρτύρων » του σύμφωνα με την Αποκ. 11:3, επίγειους και ουράνιους αμαρτωλούς. Ας δούμε τώρα συνοπτικά αυτήν την αποκαλυπτόμενη προφητική ιστορία.

Μέρος πρώτο : η ιστορία του Ισραήλ στην απέλαση από το – 605

Ο Δανιήλ φτάνει στη Βαβυλώνα (-605) Δαν.1

Τα οράματα του Δανιήλ για διαδοχικούς ηγεμόνες

1-Η Χαλδαϊκή αυτοκρατορία: Δαν.2:32-37-38; 7:4.

2-Η αυτοκρατορία των Μήδων και των Περσών: Δαν.2:32-39; 7:5; 8:20.

3-Η ελληνική αυτοκρατορία: Δαν.2:32-39; 7:6; 8:21; 11:3-4-21.

4-Η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία: Δαν.2:33-40; 7:7; 8:9; 9:26; 11:18-30.

5-Τα ευρωπαϊκά βασίλεια: Δαν.2:33; 7:7-20-24.

6-Το παπικό καθεστώς: . . . . . Δαν.7:8; 8:10; 9:27; 11:36.

Μέρος Δεύτερο : Daniel + Αποκάλυψη

Προφητεία για την πρώτη έλευση του Μεσσία που απορρίφθηκε από τους Εβραίους: Δανιήλ 9.

Διωγμοί των Εβραίων από τον Έλληνα βασιλιά Αντίοχο Δ' Επιφάνη (-168): αναγγελία μεγάλης συμφοράς : Δαν.10:1. Η εκπλήρωση: Δαν.11:31. Ρωμαϊκοί διωγμοί (70): Δαν.9:26.

Μετά τους Χαλδαίους, τους Μήδους και τους Πέρσες, τους Έλληνες, η κυριαρχία της Ρώμης, αυτοκρατορική, μετά παπική, από το 538. Στη Ρώμη, η χριστιανική πίστη συναντά τον θανάσιμο εχθρό της στις δύο διαδοχικές αυτοκρατορικές και παπικές φάσεις της: Δαν.2 :40 έως 43? 7:7-8-19 έως 26. 8:9-12; 11:36-40; 12:7; Αναθ. 2; 8:8-11; 11:2; 12:3 έως 6-13 έως 16. 13:1-10; 14:8.

Από το 1170 (Pierre Valdo), το έργο της Μεταρρύθμισης μέχρι την επιστροφή του Χριστού: Απο.2:19-20-24 έως 29; 3:1 έως 3; 9:1-12; 13:11 έως 18.

Μεταξύ 1789 και 1798, η τιμωρητική δράση του γαλλικού επαναστατικού αθεϊσμού: Rev.2:22; 8:12; 11:7-13.

The Empire of Napoleon I : Απο.8:13.

Από το 1843, η δοκιμασία της πίστης των Αντβεντιστών και οι συνέπειές της: Δανιήλ 8:14; 12:11-12; Αναθ.3. Πτώση του παραδοσιακού Προτεσταντισμού: Αποκ. 3:1 έως 3; η τιμωρία του: Αποκ. 9:1 έως 12 (η <sup>5η</sup> τρομπέτα ). Ευλογημένοι Πρωτοπόροι Αντβεντιστές: Αποκ. 3:4-6.

Από το 1873, η επίσημη ευλογία του καθολικού θεσμού των Αντβεντιστών της Έβδομης Ημέρας: Δανιήλ 12:12; Αποκ. 3:7; η σφραγίδα του Θεού : Αποκ. 7; Η παγκόσμια αποστολή του ή τα μηνύματα από τους τρεις αγγέλους: Αποκ. 14:7 έως 13.

Από το 1994, υποβληθείσα σε δοκιμασία προφητικής πίστης, η θεσμική πίστη των Αντβεντιστών έπεσε: Αποκ. 3:14 έως 19. Συνέπεια: εντάχθηκε στο προτεσταντικό στρατόπεδο που απορρίφθηκε από το 1844: Αποκ. 9:5-10. Η τιμωρία του: Αποκ. 14:10 ( *θα πει κι αυτός ...* ).

Μεταξύ 2021 και 2029, Τρίτος Παγκόσμιος Πόλεμος: Daniel 11:40 έως 45; Αποκ. 9:13 έως 19 (η <sup>6η</sup> τρομπέτα ).

Το 2029 τέλος της εποχής της συλλογικής και ατομικής χάριτος: Από.15.

Η παγκόσμια δοκιμασία της πίστης: ο νόμος της Κυριακής επιβλήθηκε: Αποκ. 12:17. 13:11-18; 17:12-14; οι επτά τελευταίες πληγές: Αποκ.16.

Την άνοιξη του 2030, « *Αρμαγεδδών* »: διάταγμα θανάτου και ένδοξης επιστροφής του Χριστού: Δανιήλ 2:34-35-44-45. 12:1; Αποκ. 13:15; 16:16. Η *έβδομη τρομπέτα* : Αποκ.1:7; 11:15-19; 19:11 έως 19. Η *έβδομη τελευταία πληγή* : Αποκ. 16:17. Η *συγκομιδή* ή η αρπαγή των εκλεκτών: Αποκ. 14:14 έως 16. Ο *τρόγος* ή η τιμωρία των ψευδοθηρησκευτικών δασκάλων: Αποκ. 14:17 έως 20; 16:19; 17; 18; 19:20-21.

Από την άνοιξη του 2030, την έβδομη χιλιετία ή το μεγάλο Σάββατο για τον Θεό και τους εκλεκτούς του: νικημένος, ο Σατανάς είναι αλυσοδεμένος στην έρημη γη για *χίλια χρόνια* : Αποκ. 20:1 έως 3. Στον ουρανό, οι εκλεκτοί κρίνουν τους πεσόντες: Δανιήλ 7: 9; Αναθ. 4; 11:18; 20:4-6.

Γύρω στο 3030, η Εσχάτης Κρίση: η δόξα των εκλεκτών: Από.21. Ο *δεύτερος θάνατος* στη γη: Δανιήλ 7:11. 20:7 έως 15. Σχετικά με την ανανεωμένη γη: Αποκ. 22; Δαν.2:35-44; 7:22-27.

## Τα σύμβολα της Ρώμης στην προφητεία

Η σκοτεινή πτυχή των προφητειών βασίζεται στη χρήση διαφορετικών συμβόλων παρόλο που αφορούν την ίδια οντότητα. Γίνονται επομένως συμπληρωματικά, αντί να αποκλείουν το ένα το άλλο. Αυτό επιτρέπει στον Θεό να διατηρήσει τη μυστηριώδη πτυχή των κειμένων και να κατασκευάσει σε ένα σκίτσο, τις διαφορετικές πτυχές του στοχευόμενου θέματος. Έτσι είναι και με τον κύριο στόχο της: τη Ρώμη.

Στο Dan.2, στο όραμα του αγάλματος, είναι η τέταρτη αυτοκρατορία με το σύμβολο « *πόδια από σίδηρο* ». Το « *σίδηρο* » αντικατοπτρίζει τον σκληρό του χαρακτήρα και το λατινικό του σύνθημα «*DVRA LEX SED LEX*», που μεταφράζεται ως: «ο νόμος είναι σκληρός, αλλά ο νόμος είναι νόμος». Επιπλέον, τα « *σιδερένια πόδια* » θυμίζουν την εμφάνιση Ρωμαίων λεγεωνάριων ντυμένων με σιδερένια θώρακα στον κορμό, στο κεφάλι, στους ώμους, στα χέρια και στα πόδια, προχωρώντας με τα πόδια σε μακριές, οργανωμένες και πειθαρχημένες κολώνες.

Στο Dan.7, η Ρώμη, στις δύο παγανιστικές φάσεις της, τη δημοκρατική και την αυτοκρατορική, εξακολουθεί να είναι η τέταρτη αυτοκρατορία που περιγράφεται ως « *ένα φοβερό τέρας με σιδερένια δόντια* ». Το *σίδηρο* των *δοντιών* της τη συνδέει με τα *σιδερένια πόδια* του Νταν.2. Έχει επίσης « *δέκα κέρατα* » που αντιπροσωπεύουν δέκα ανεξάρτητα ευρωπαϊκά βασίλεια που θα σχηματιστούν μετά την πτώση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Αυτή είναι η διδασκαλία που δίνεται στο Δαν.7:24.

Ο Δαν.7:8 περιγράφει την εμφάνιση ενός ενδέκατου « *κέρατος* » που θα γίνει στην προφητεία, ο κύριος στόχος όλης της θεικής οργής. Λαμβάνει το όνομα « *μικρό κέρατο* », αλλά, παραδόξως, ο Δαν.7:20 του αποδίδει « *μεγαλύτερη εμφάνιση από τα άλλα* ». Η εξήγηση θα δοθεί στο Δαν.8:23-24, « *αυτός ο αυθάδης και επιτηδευμένος βασιλιάς... θα πετύχει στα επιχειρήματά του. θα καταστρέψει τους ισχυρούς και τους ανθρώπους των αγίων* ». Αυτό είναι μόνο ένα μέρος των ενεργειών που αποδίδει ο Θεός σε αυτή τη δεύτερη ρωμαϊκή κυριαρχία, η οποία ολοκληρώθηκε από το 538, με την εγκαθίδρυση του παπικού καθεστώτος που

επέβαλε τη ρωμαιοκαθολική πίστη μέσω της αυτοκρατορικής εξουσίας του Ιουστινιανού <sup>A'</sup>. Θα πρέπει να λάβουμε υπόψη όλες τις κατηγορίες που ο Θεός παρουσιάζει με διάσπαρτο τρόπο, σε όλη την προφητεία, εναντίον αυτού του αυταρχικού και δεσποτικού, αλλά θρησκευτικού καθεστώτος που εκπροσωπεί η Ρωμαϊκή Παπή. Αν ο Δαν.7:24 τον αποκαλεί « *διαφορετικό από τον πρώτο* », είναι ακριβώς επειδή η δύναμή του είναι θρησκευτική και ότι βασιλεύει στην ευπιστία των ισχυρών που τον φοβούνται και φοβούνται την επιρροή του στον Θεό. που ο Δαν.8:25 αποδίδει στην « *επιτυχία των πονηρών του* ». Μερικοί μπορεί να θεωρήσουν ανώμαλο το ότι συνδέω τον βασιλιά του Δανιήλ 7 με τον βασιλιά του Δανιήλ 8. Πρέπει επομένως να αποδείξω τη δικαιολόγηση αυτής της σχέσης.

Στο Dan.8, δεν βρίσκουμε πλέον τις τέσσερις αυτοκρατορικές διαδοχές του Dan.2 και 7, αλλά μόνο δύο από αυτές τις αυτοκρατορίες, επιπλέον προσδιορίζονται με σαφήνεια στο κείμενο: η Μηδική και η Περσική αυτοκρατορία, που ορίζεται από ένα « *κριάρι* » και η ελληνική αυτοκρατορία απεικονίζεται από μια « *κατσίκα* » που προηγείται της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Το 323 πέθανε ο μεγάλος Έλληνας κατακτητής Μέγας Αλέξανδρος, « *έσπασε το μεγάλο κέρασ του τράγου* ». Αλλά χωρίς κληρονόμο, η αυτοκρατορία του μοιράζεται μεταξύ των στρατηγών του. Μετά από 20 χρόνια μεταξύ τους πόλεμοι, έχουν απομείνει μόνο 4 βασίλεια « *τέσσερα κέρατα ανέβηκαν στους τέσσερις ανέμους του ουρανού για να το αντικαταστήσουν* ». Αυτά τα τέσσερα κέρατα είναι η Αίγυπτος, η Συρία, η Ελλάδα και η Θράκη. Σε αυτό το κεφάλαιο 8, το Πνεύμα μας παρουσιάζει τη γέννηση αυτής της τέταρτης αυτοκρατορίας που, αρχικά, ήταν μόνο μια δυτική πόλη, πρώτα μοναρχική, μετά ρεπουμπλικανική από το - 510. Στο δημοκρατικό της καθεστώσ η Ρώμη σταδιακά απέκτησε την εξουσία μεταμορφώνοντας τους λαούς που έκανε έκκληση για τη βοήθειά της στις ρωμαϊκές αποικίες. Έτσι, στον στίχο 9, με το όνομα « *μικρό κέρατο* » που ήδη δηλώνει το ρωμαϊκό παπικό καθεστώσ στο Δαν. 7, η άφιξη της δημοκρατικής Ρώμης στην ιστορία της Ανατολής όπου υπάρχει το Ισραήλ, πραγματοποιήθηκε με την παρέμβασή του στην Ελλάδα, « *ένα από τα τέσσερα κέρατα* ». Όπως μόλις είπα, κλήθηκε – 214 για να διευθετήσει μια διαφορά μεταξύ δύο ελληνικών συμμαχιών, της Αχαϊκής και της Αιτωλικής συμμαχίας, και το αποτέλεσμα ήταν για την Ελλάδα, η απώλεια της ανεξαρτησίας της και η αποικιακή υποδούλωση στους Ρωμαίους το – 146. Ο στίχος 9 παραπέμπει στις διαδοχικές κατακτήσεις που θα κάνουν αυτή τη μικρή πόλη της Ιταλίας την τέταρτη αυτοκρατορία που απεικονίζεται από το « *σίδερο* » σε προηγούμενες προφητείες. Η γεωγραφική θέση του συλλογισμού είναι αυτή της Ιταλίας όπου βρίσκεται η Ρώμη. Η γέννηση των ιδρυτών του Ρωμύλου και Ρέμου παρουσιάζει μια λύκα που θα τους θήλαζε. Στα λατινικά η λέξη Louve είναι «lupa» που σημαίνει λύκος αλλά και πόρνη. Έτσι από τη δημιουργία της αυτή η πόλη σημαδεύτηκε από τον Θεό για το διπλό προφητικό της πεπρωμένο. Θα τη βρούμε ως λύκο στη στάνη του Ιησού, που θα τη συγκρίνει με πόρνη στην Αποκ. 17. Στη συνέχεια, η επέκτασή της προς τον « *νότο* » της, επιτεύχθηκε με την κατάκτηση της Νότιας Ιταλίας (- 496 έως - 272), βγαίνοντας τότε νικητής από τους πολέμους που διεξήχθησαν κατά της Καρχηδόνας, τη σημερινή Τύνιδα, από την εποχή του 264 π.Χ. Η επόμενη φάση προς την « *ανατολή* » της είναι αυτή της παρέμβασής της στην Ελλάδα όπως

μόλις είδαμε. Εκεί περιγράφεται ως « *αναδύεται από ένα από τα τέσσερα κέρατα* » της γκρεμισμένης ελληνικής αυτοκρατορίας που κληρονόμησε από τον Μέγα Αλέξανδρο. Όλο και πιο ισχυρή, το – 63, η Ρώμη θα καταλήξει να επιβάλλει την παρουσία της και την αποικιακή της δύναμη στην Ιουδαία, την οποία το Πνεύμα αποκαλεί « *η πιο όμορφη χώρα* », επειδή ήταν το έργο της από τη δημιουργία της μετά την έξοδο του λαού του από την Αίγυπτο. Αυτή η έκφραση επαναλαμβάνεται στον Ιεζ.20:6-15. Ιστορική ακρίβεια: για άλλη μια φορά, η Ρώμη κλήθηκε από τον Υρκανό να πολεμήσει εναντίον του αδελφού του Αριστόβουλου. Οι τρεις ρωμαϊκές κατακτήσεις που περιγράφονται, με την ίδια γεωγραφική μορφή με αυτές του Μηδοπερσικού « *κριού* » του ίδιου κεφαλαίου, συνάδουν με την ιστορική μαρτυρία. Ο στόχος που έθεσε ο Θεός επομένως επιτυγχάνεται: η έκφραση « *μικρό κέρατο* » των Δαν.7:8 και Δαν.8:9 αφορά, και στις δύο αναφορές, τη ρωμαϊκή ταυτότητα. Το πράγμα είναι αποδεδειγμένο και αδιαμφισβήτητο. Με αυτή τη βεβαιότητα, το θείο Πνεύμα θα μπορέσει να ολοκληρώσει τη διδασκαλία του και τις κατηγορίες του εναντίον αυτού του παπικού θρησκευτικού καθεστώτος, το οποίο συγκεντρώνει όλους τους κεραυνούς του ουρανού πάνω του. Η διαδοχή από την παπική Ρώμη στην αυτοκρατορική Ρώμη έχει αποδειχθεί στον Δαν.7, εδώ, στο Δαν.8, το Πνεύμα παρακάμπτει τους αιώνες που τους χωρίζουν, και από τον στίχο 10, στοχεύει ξανά την παπική οντότητα, τον αγαπημένο του θανάσιμο εχθρό, και όχι χωρίς αιτία. Επειδή έχει πρόσβαση στη χριστιανική θρησκεία των πολιτών της βασιλείας των ουρανών που συγκέντρωσε ο Ιησούς Χριστός: « *ανέβηκε στο στρατό των ουρανών* ». Το πράγμα ολοκληρώθηκε το 538 με το αυτοκρατορικό διάταγμα του Ιουστινιανού Α' <sup>που</sup> πρόσφερε στον Βιγίλιο Α' <sup>θρησκευτική</sup> εξουσία και τον παπικό θρόνο του Βατικανού. Όμως, οπλισμένος με αυτή τη δύναμη, ενεργεί εναντίον των αγίων του Θεού, τους οποίους διώκει στο όνομα της χριστιανικής θρησκείας, όπως θα κάνουν οι ιστορικοί του διάδοχοι για σχεδόν 1260 χρόνια (μεταξύ 538 και 1789-1793). Η ιστορική ακρίβεια επιβεβαιώνει την ακρίβεια αυτής της διάρκειας, γνωρίζοντας ότι το διάταγμα γράφτηκε το 533. Τα 1260 χρόνια λοιπόν τελείωσαν, σε αυτόν τον υπολογισμό, το 1793, έτος που στον επαναστατικό «Τρόμο», διατάχθηκε η κατάργηση της ρωμαϊκής εκκλησίας. « *Έκανε μερικά από τα αστέρια να πέσουν στο έδαφος και τα πάτησε* ». Η εικόνα θα ληφθεί στην Αποκ. 12:4: « *Η ουρά του παρέσυρε το ένα τρίτο των αστεριών του ουρανού και τα πέταξε στη γη* ». Τα κλειδιά δίνονται στη Βίβλο. Σχετικά με τα αστέρια, βρίσκονται στο Γεν.1:15: « *Ο Θεός τα τοποθέτησε στην έκταση του ουρανού για να δώσει φως στη γη* ». στη Γεν.15:5 συγκρίνονται με το σπέρμα του Αβραάμ: « *Κοιτάζτε προς τον ουρανό και μετρήστε τα αστέρια, αν μπορείτε να τα αριθμήσετε. τέτοιιοι θα είναι οι απόγονοί σας* ». στο Δαν.12:3: « *αυτοί που διδάσκουν τη δικαιοσύνη σε πολλούς θα λάμπουν σαν τα αστέρια για πάντα και για πάντα* ». Η λέξη « ουρά » θα πάρει μεγάλη σημασία στην Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, αφού συμβολίζει και δηλώνει « *τον προφήτη που διδάσκει ψέματα* », όπως μας αποκαλύπτει το Ησαΐας 9:14, ανοίγοντας έτσι την κατανόησή μας για το κωδικοποιημένο μήνυμα του θείου. Το παπικό καθεστώς της Ρώμης, λοιπόν, στους αιώνες της κυριαρχίας του και από την αρχή του, καθοδηγείται από ψευδοπροφήτες, σύμφωνα με την ιερή και δίκαιη κρίση που αποκάλυψε ο Θεός.



Στο Δαν.8:11, ο Θεός κατηγορεί τον παπισμό ότι ξεσηκώθηκε εναντίον του Ιησού Χριστού, του μόνου « *Αρχηγού των ηγεμόνων* », όπως θα καταστήσει σαφές το εδάφιο 25, που αναφέρεται επίσης ως « *Βασιλιάς των βασιλιάδων και Κύριος των κυρίων* », στην Αποκ. 17 :14; 19:16. Διαβάζουμε: « *Αυτή σηκώθηκε στον καπετάνιο του στρατού, του πήρε το αιώνιο και ανέτρεψε τη βάση του ιερού του* ». Αυτή η μετάφραση διαφέρει από τις τρέχουσες μεταφράσεις, αλλά έχει το πλεονέκτημα ότι σέβεται αυστηρά το πρωτότυπο εβραϊκό κείμενο. Και με αυτή τη μορφή το μήνυμα του Θεού αποκτά συνέπεια και ακρίβεια. Ο όρος « *διαρκής* » δεν αφορά τη «*θυσία*» εδώ, γιατί αυτή η λέξη δεν είναι γραμμένη στο εβραϊκό κείμενο, η παρουσία της είναι παράνομη και δεν δικαιολογείται. επιπλέον, διαστρεβλώνει το νόημα της προφητείας. Πράγματι, η προφητεία στοχεύει τη χριστιανική εποχή κατά την οποία, σύμφωνα με τον Δαν.9:26, *οι θυσίες και οι προσφορές* καταργήθηκαν. Αυτός ο όρος « *αιώνιος* » αφορά μια αποκλειστική ιδιοκτησία του Ιησού Χριστού που είναι η ιεροσύνη του, δηλαδή η δύναμή του ως μεσολαβητής υπέρ μόνο των εκλεκτών του, τους οποίους προσδιορίζει και επιλέγει. Ωστόσο, αρπάζοντας αυτόν τον ισχυρισμό, το παπικό καθεστώς ευλογεί τους καταραμένους και καταριέται εκείνους που είναι ευλογημένοι από τον Θεό τους οποίους κατηγορεί ψευδώς για αίρεση, θέτοντας τον εαυτό του ως πρότυπο θεϊκής πίστης. ένας ισχυρισμός που αμφισβητείται εντελώς από τον Θεό στην προφητική του αποκάλυψη που τον κατηγορεί, στο Δαν.7:25, ότι « *διαμόρφωσε το σχέδιο για να αλλάξει τους καιρούς και τον νόμο* ». Η αίρεση είναι επομένως σε ολόκληρο το έργο του παπικού καθεστώτος, και έτσι καθίσταται ανάξιο να φέρει ή να αποδώσει οποιαδήποτε θρησκευτική κρίση. Το *αέναο* είναι επομένως σύμφωνα με τις διδασκαλίες των Εβρ. 7:24, το « *απαράβατο ιερατείο* » του Ιησού Χριστού. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η *prophecy* δεν μπορεί να διεκδικήσει τη μετάδοση της δύναμης και της εξουσίας της από τον Θεό στον Ιησού Χριστό. δεν μπορούσε λοιπόν παρά να του το κλέψει παράνομα με όλες τις συνέπειες που θα έχει μια τέτοια κλοπή, για τον ίδιο και όσους αποπλανεί. Αυτές οι συνέπειες αποκαλύπτονται στο Δαν.7:11. Στην τελευταία κρίση, θα υποστεί τον « *δεύτερο θάνατο, ριγμένο ζωντανό στη λίμνη της φωτιάς και του θείου* », με τον οποίο απειλούσε από καιρό τον εαυτό του, τους μονάρχες και όλους τους ανθρώπους, ώστε να τον υπηρετήσουν και να τον φοβηθούν: « *Τότε εγώ κοίταξε εξαιτίας των αλαζονικών λέξεων που έλεγε το κέρατο, και καθώς κοίταξα, το θηρίο σκοτώθηκε και το σώμα του καταστράφηκε, παραδόθηκε στη φωτιά για να καεί* ». Με τη σειρά της, η Αποκάλυψη της Αποκάλυψης θα επιβεβαιώσει αυτή την πρόταση της δίκαιης κρίσης του αγανακτισμένου και απογοητευμένου αληθινού Θεού, στην Αποκ. 17:16. 18:8; 19:20. Επέλεξα να μεταφράσω, « *και ανέτρεψε τη βάση του ιερού του* » λόγω της πνευματικής φύσης των κατηγοριών κατά του παπικού καθεστώτος. Πράγματι, η εβραϊκή λέξη «*mecor*» μπορεί να μεταφραστεί ως: *τόπος* ή *βάση* . Και στην περίπτωση που προκύπτει, είναι όντως η *βάση του πνευματικού ιερού* που ανατρέπεται. Αυτός ο όρος « *βάση* » αφορά, σύμφωνα με την Εφεσ. 2:20-21, τον ίδιο τον Ιησού Χριστό, τον « *κύριο λίθο της γωνίας* », αλλά και ολόκληρο το αποστολικό θεμέλιο σε σύγκριση με ένα πνευματικό κτίριο, δηλαδή, ένα « *ιερό* » ιδιοκτησία του Ιησού Χριστού, που χτίστηκε από τον Θεό πάνω του. Επομένως, η υποτιθέμενη κληρονομιά του Αγίου Πέτρου αντικρούεται από τον ίδιο τον Θεό. Για τον Πόπερ, η μόνη κληρονομιά του

Πέτρου είναι η συνέχιση του έργου των δημίων του που τον σταύρωσαν μετά τον θεϊκό του Διδάσκαλο. Το καθεστώς της Ιεράς Εξέτασής του αναπαρήγαγε πιστά το αρχικό παγανιστικό μοντέλο. Έχοντας « *αλλάζει τους καιρούς και το νόμο* » που θέσπισε ο Θεός, αυτό το μισαλλόδοξο και σκληρό καθεστώς, του οποίου ορισμένοι παπικοί αρχηγοί ήταν δολοφόνοι, διαβόητοι εγκληματίες, όπως ο Αλέξανδρος VI Borgia και ο γιος του Καίσαρας, δήμιος και καρδινάλιος, μαρτυρεί την ολοκληρωτική διαβολική φύση του το ρωμαιοκαθολικό παπικό ίδρυμα. Τεράστιες σφαγές ειρηνικών ανθρώπων εξαπέλυσε αυτή η θρησκευτική αρχή, με αναγκαστικούς προσηλυτισμούς, υπό την ποινή του θανάτου, και οι θρησκευτικές διαταγές των σταυροφοριών οδήγησαν εναντίον των Μουσουλμάνων που κατέλαβαν τη γη του Ισραήλ. μια χώρα καταραμένη από τον Θεό από το έτος 70, όπου οι Ρωμαίοι ήρθαν να καταστρέψουν « *την πόλη και την αγιότητα* », σύμφωνα με όσα αναγγέλλονται στο Δαν.9:26, ως αποτέλεσμα της απόρριψης του Μεσσία από τους Εβραίους . Η « *βάση του αγιαστηρίου του* » αφορά όλες τις δογματικές αλήθειες που έλαβαν οι απόστολοι που τις μετέφεραν στις μελλοντικές γενιές μέσω των γραφών της νέας διαθήκης. ο δεύτερος από τους « *δύο μάρτυρες* » του Θεού , σύμφωνα με την Αποκ. 11:3. Από αυτόν τον σιωπηλό μάρτυρα, η Πόπερ έχει διατηρήσει μόνο τα ονόματα των ηρώων της βιβλικής πίστης τους οποίους κάνει να λατρεύουν και να υπηρετούν σε πλήθος από τα πλήθη των οπαδών της. Η αλήθεια σύμφωνα με τη Ρώμη καταγράφεται, εν μέρει, στο «missal» της (ο οδηγός της μάζας), που αντικαθιστά τους « *δύο μάρτυρες* » του Θεού . τα γραπτά της παλαιάς και της νέας διαθήκης που μαζί αποτελούν την Αγία Γραφή την οποία πολέμησε σκοτώνοντας τους πιστούς οπαδούς της.

Ο στίχος 12 του Δαν.8 θα μας αποκαλύψει γιατί ο ίδιος ο Θεός αναγκάστηκε να δημιουργήσει αυτή την απεχθή και απεχθή θρησκεία. « *Ο στρατός παραδόθηκε με το διηνεκές λόγω αμαρτίας* ». Έτσι, οι φρικτές και αποτρόπαιες ενέργειες αυτού του καθεστώτος υπήρξαν, με την επιθυμία του Θεού, για να τιμωρηθεί η « *αμαρτία* » που είναι, σύμφωνα με το Α΄ Ιωάννη 3:4, η παράβαση του νόμου. Και είναι μια ενέργεια που αποδίδεται ήδη στη Ρώμη αλλά στην παγανιστική αυτοκρατορική της φάση, γιατί το τόσο σοβαρό αμάρτημα, που αξίζει τέτοια τιμωρία, άγγιξε τον Θεό σε δύο εξαιρετικά ευαίσθητα σημεία: τη δόξα του ως Θεού δημιουργού και Νικητή εν Χριστώ. Θα δούμε στην Αποκ. 8:7-8 ότι η εγκαθίδρυση του παπικού καθεστώτος το 538 αποτελεί τη δεύτερη τιμωρία, που επιβάλλεται από τον Θεό και προφητεύεται από το προειδοποιητικό σύμβολο της « *δεύτερης σάλπιγγας* ». Προηγείται μια άλλη τιμωρία, που επιτεύχθηκε από τις βαρβαρικές εισβολές στην Ευρώπη που είχαν γίνει άπιστα χριστιανικές. Αυτές οι ενέργειες εκτείνονται μεταξύ 395 και 476, η αιτία των τιμωριών που επιβλήθηκαν βρίσκεται ακόμη πριν από το 395. Έτσι, επιβεβαιώνεται η ημερομηνία της 7ης Μαρτίου 321, στην οποία, ο ειδωλολάτρης Ρωμαίος αυτοκράτορας, Κωνσταντίνος Α' από τον οποίο προσφέρθηκε ειρήνη στον οι χριστιανοί της αυτοκρατορίας, διέταξαν με διάταγμα την εγκατάλειψη της πρακτικής του Σαββάτου την οποία αντικατέστησε από την υπόλοιπη πρώτη ημέρα. Τώρα, αυτή η πρώτη μέρα ήταν αφιερωμένη στην ειδωλολατρική λατρεία του ακατάκτητου θεοποιημένου ήλιου. Ο Θεός υπέστη ξαφνικά μια διπλή οργή: την απώλεια του Σαββάτου του, την ανάμνηση του έργου του ως δημιουργού και

την τελική του νίκη επί όλων των εχθρών του, αλλά και, στη θέση της, την παράταση της ειδωλολατρικής τιμής που αποδόθηκε την πρώτη μέρα, την ίδια τάξεις των μαθητών του Ιησού Χριστού. Λίγοι άνθρωποι θα καταλάβουν τη σημασία του σφάλματος, γιατί πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι ο Θεός δεν είναι μόνο ο δημιουργός της ζωής, είναι επίσης ο δημιουργός και ο οργανωτής του χρόνου, και μόνο για αυτόν τον σκοπό δημιούργησε τα αστέρια του ουρανού. Ο ήλιος εμφανίζεται την τέταρτη μέρα για να σηματοδοτήσει τις μέρες, το φεγγάρι για να σηματοδοτήσει τη νύχτα και ο ήλιος ξανά και τα αστέρια για να σηματοδοτήσουν τα χρόνια. Όμως η εβδομάδα δεν σημαδεύεται από τα αστέρια, βασίζεται αποκλειστικά σε μια κυρίαρχη απόφαση του δημιουργού Θεού. Ως εκ τούτου, θα αντιπροσωπεύει το σημάδι της εξουσίας του και ο Θεός θα φροντίσει γι' αυτό.

## Φως το Σάββατο

Η εσωτερική οργάνωση της εβδομάδας είναι επίσης η έκφραση του θείου του θελήματος και ο Θεός θα το θυμηθεί εν ευθέτω χρόνω στο κείμενο της τέταρτης εντολής του: « *Να θυμάστε την ημέρα της ανάπαυσης για να την κρατήσετε αγία. Έχετε έξι ημέρες για να κάνετε όλη τη δουλειά σας, αλλά η έβδομη είναι η ημέρα του Ιεχωβά του Θεού σας, δεν θα κάνετε καμία εργασία εκείνη την ημέρα, ούτε εσείς, ούτε η γυναίκα σας, ούτε τα παιδιά σας, ούτε τα ζώα σας, ούτε ο ζένος. Είναι μέσα στις πύλες σας, γιατί ο Ιεχωβά έφτιαξε τον ουρανό και τη γη και τη θάλασσα και ό,τι είναι μέσα σε αυτές σε έξι ημέρες. Γι' αυτό ευλόγησε την έβδομη ημέρα και την αγίασε* ».

Κοιτάζτε προσεκτικά, σε αυτό το απόσπασμα, πρόκειται μόνο για τους αριθμούς " έξι και επτά ". η λέξη Σάββατο δεν αναφέρεται καν. Και στην « έβδομη » μορφή του, έναν τακτικό αριθμό, ο Δημιουργός Νομοθέτης επιμένει στη θέση ότι αυτό το έβδομο πολυάσχολη μέρα . Γιατί αυτή η επιμονή; Θα σας δώσω έναν λόγο να αλλάξετε, αν χρειαστεί, την άποψή σας για αυτήν την εντολή. Ο Θεός ήθελε να ανανεώσει τη χρονική τάξη που καθιέρωσε από την ίδρυση του κόσμου. Και αν επιμένει τόσο πολύ, είναι γιατί η εβδομάδα κατασκευάζεται σύμφωνα με την εικόνα του πλήρους χρόνου του σωτηρίου του έργου: 7000 χρόνια ή ακριβέστερα, 6000 + 1000 χρόνια. Επειδή ο Μωυσής παραμόρφωσε το σχέδιο σωτηρίας του, χτυπώντας δύο φορές τον βράχο του Χωρήβ, ο Μωυσής δεν μπόρεσε να εισέλθει στην επίγεια Χαναάν. Αυτό ήταν το μάθημα που ήθελε να δώσει ο Θεός για την ανυπακοή του. Από το 1843-44, η ανάπαυση της πρώτης ημέρας έχει τις ίδιες συνέπειες, αλλά αυτή τη φορά εμποδίζει την είσοδο στην ουράνια Χαναάν, την ανταμοιβή για την πίστη των εκλεκτών που προσφέρεται από τον εξιλειρωτικό θάνατο του Ιησού Χριστού. Αυτή η θεία κρίση πέφτει στους επαναστάτες, γιατί, όπως η δράση του Μωυσή, η υπόλοιπη πρώτη μέρα δεν είναι σύμφωνη με το σχέδιο που έχει προγραμματίσει ο Θεός. Τα ονόματα μπορούν να αλλάξουν χωρίς πολλές συνέπειες, αλλά ο χαρακτήρας των αριθμών είναι η αμετάβλητη τους. Για τον δημιουργό Θεό, ο οποίος επιβλέπει τη δημιουργία του, η προοδευτική εξέλιξη του χρόνου λαμβάνει χώρα μέσα από μια διαδοχή εβδομάδων επτά ημερών. Αμετάβλητα, η πρώτη μέρα θα παραμείνει η πρώτη μέρα και η « έβδομη » θα παραμείνει η « έβδομη ». Κάθε μέρα θα διατηρεί για πάντα την αξία που της έδωσε ο Θεός από την αρχή. Και η Γένεση μας διδάσκει, στο κεφάλαιο 2, ότι η έβδομη ημέρα είναι το αντικείμενο μιας συγκεκριμένης μοίρας: είναι « *αγιασμένη* », δηλαδή διαχωρίζεται. Μέχρι τώρα, η ανθρωπότητα αγνοούσε την αληθινή αιτία αυτής της ιδιαίτερης αξίας, αλλά σήμερα, στο όνομά της, δίνω την εξήγηση του Θεού. Υπό το φως της, η επιλογή του Θεού διευκρινίζεται και δικαιολογείται: η έβδομη ημέρα προφητεύει την έβδομη χιλιετία του θείκου παγκόσμιου έργου των 7000 ηλιακών ετών, από τα οποία τα τελευταία « *χίλια χρόνια* » που αναφέρονται στο Απο.20, θα δουν τους εκλεκτούς του Ιησού Χριστού εισέλθουν στη χαρά και την παρουσία του αγαπημένου τους Δασκάλου. Και αυτή η ανταμοιβή θα έχει ληφθεί χάρη στη νίκη του Ιησού επί της αμαρτίας και του θανάτου. Το αγιασμένο Σάββατο δεν είναι πλέον μόνο η

ανάμνηση της δημιουργίας του επίγειου σύμπαντος από τον Θεό, αλλά σηματοδοτεί επίσης κάθε εβδομάδα την πρόοδο προς την είσοδο στη βασιλεία των ουρανών όπου, σύμφωνα με τον Ιωάννη. 14:2-3, ο Ιησούς « *ετοίμασε ένα μέρος* » για την αγαπημένη του εκλεκτή. Εδώ είναι ένας πολύ όμορφος λόγος για να τον αγαπήσετε και να τον τιμήσετε αυτήν την ιερή έβδομη ημέρα, όταν εμφανίζεται να σηματοδοτεί το τέλος των εβδομάδων μας, στο ηλιοβασίλεμα, στο τέλος της 6ης <sup>ημέρας</sup>.

Από τώρα και στο εξής, όταν διαβάζετε ή ακούτε τα λόγια αυτής της τέταρτης εντολής, πρέπει να ακούτε πίσω από τα λόγια του κειμένου, τον Θεό να λέει στους ανθρώπους: «Έχετε 6000 χρόνια για να δημιουργήσετε τα έργα της πίστης των εκλεκτών, γιατί έχετε Φτάσατε στο τέλος από αυτή τη στιγμή, ο χρόνος των **1000 ετών** της **έβδομης χιλιετίας** δεν θα σας ανήκει πλέον. θα συνεχιστεί μόνο για τους εκλεκτούς μου που έχουν εισέλθει στην ουράνια αιωνιότητα μου, μέσω της αληθινής πίστης που αναγνωρίζεται από τον Ιησού Χριστό».

Το Σάββατο εμφανίζεται έτσι ως ένα συμβολικό και προφητικό σημάδι της αιώνιας ζωής που προορίζεται για τους λυτρωμένους της γης. Επίσης, ο Ιησούς το απεικόνισε με «το πολύτιμο μαργαριτάρι » της παραβολής του που αναφέρεται στο Ματθ.13:45-46: « *Η βασιλεία των ουρανών εξακολουθεί να μοιάζει με έναν έμπορο που αναζητά όμορφα μαργαριτάρια. Βρήκε ένα μαργαριτάρι μεγάλης τιμής . και πήγε και πούλησε όλα όσα είχε και την αγόρασε* ». Αυτός ο στίχος μπορεί να λάβει δύο αντίστροφες εξηγήσεις. Η έκφραση « *βασιλεία των ουρανών* » υποδηλώνει το σωτήριο έργο του Θεού. Απεικονίζοντας το έργο του, ο Ιησούς Χριστός συγκρίνει τον εαυτό του με έναν « *μαργαριτάρι* » « *έμπορο* » που αναζητά το *μαργαριτάρι* , το πιο όμορφο, το πιο τέλειο και, κατά συνέπεια, αυτό που έχει την υψηλότερη τιμή. Για να βρει αυτό το σπάνιο, και επομένως πολύτιμο, *μαργαριτάρι* , ο Ιησούς άφησε τον ουρανό και τη δόξα του και στη γη με το τίμημα του τρομερού θανάτου του, αγόρασε πίσω αυτά τα πνευματικά μαργαριτάρια για να γίνουν ιδιοκτησία του για την αιωνιότητα. Αλλά και αντίστροφα, ο *έμπορος* είναι ο εκλεκτός που διψά για το απόλυτο, για τη θεία τελειότητα που θα είναι η ανταμοιβή της αληθινής πίστης. Και εδώ, για να κερδίσει αυτό το βραβείο της ουράνιας κλήσης, εγκαταλείπει μάταιες και άδικες επίγειες αξίες για να αφοσιωθεί στο να αποδώσει στον δημιουργό Θεό μια λατρεία που του αρέσει. Σε αυτή την εκδοχή, το *μαργαριτάρι του πολύτιμου* είναι η αιώνια ζωή που προσέφερε ο Ιησούς Χριστός στους εκλεκτούς του την άνοιξη του έτους 2030.

Αυτό το *πολύτιμο μαργαριτάρι* μπορεί επομένως να αφορά μόνο την τελευταία εποχή του Αντιβεντισμού. αυτός του οποίου οι τελευταίοι εκπρόσωποι θα ζήσουν μέχρι την αληθινή επιστροφή του Ιησού Χριστού. Γι' αυτό αυτό το *πολύτιμο μαργαριτάρι* συγκεντρώνει το Σάββατο, την επιστροφή του Χριστού και την αγιότητα των τελευταίων εκλεκτών. Η δογματική τελειότητα που βρέθηκε σε αυτήν την τελευταία εποχή δίνει στους αγίους την εικόνα του *μαργαριταριού* . Η συγκεκριμένη εμπειρία τους να εισέλθουν ζωντανό στην αιωνιότητα επιβεβαιώνει αυτή την *μαργαριταρένια εικόνα* . Και η προσκόλλησή τους με το Σάββατο της έβδομης ημέρας που ξέρουν ότι προφητεύουν την έβδομη χιλιετία δίνει στο Σάββατο και την έβδομη χιλιετία την εικόνα ενός μοναδικού πολύτιμου



κοσμήματος με το οποίο τίποτα δεν μπορεί να συγκριθεί εκτός από ένα « μαργαριτάρι πολύτιμο ». Αυτή η ιδέα θα εμφανιστεί στην Αποκ. 21:21: « **Οι δώδεκα πύλες ήταν δώδεκα μαργαριτάρια . κάθε πόρτα ήταν από μια μόνο χάντρα .** Η πλατεία της πόλης ήταν καθαρός χρυσός, σαν διαφανές γυαλί .» Αυτό το εδάφιο υπογραμμίζει τη μοναδικότητα του προτύπου του αγιασμού που απαιτείται από τον Θεό, και ταυτόχρονα, τη μοναδική ανταμοιβή της απόκτησης αιώνιας ζωής μέσω της είσοδός τους στο Σάββατο της έβδομης χιλιετίας μέσω συμβολικών « πυλών » που απεικονίζουν τις δοκιμασίες της πίστης των Αντιβεντιστών. Οι τελευταίοι λυτρωμένοι δεν είναι καλύτεροι από αυτούς που προηγήθηκαν. Είναι μόνο η δογματική αλήθεια που τους έκανε γνωστή ο Θεός που δικαιολογεί την εικόνα τους από μαργαριτάρι που διαδέχεται αυτήν των κομμένων πολύτιμων λίθων . Ο Θεός δεν κάνει ποτέ εξαίρεση για τους ανθρώπους, αλλά, ανάλογα με τον εκάστοτε χρόνο, έχει επιφυλάξει το δικαίωμα να κάνει μια εξαίρεση σχετικά με το πρότυπο αγιότητας που απαιτείται για να επιτευχθεί η σωτηρία. Η εξεταζόμενη χριστιανική εποχή αφορά κυρίως τον χρόνο που χαρακτηρίζεται από την επιστροφή της αμαρτίας που επισημοποιήθηκε θρησκευτικά από την εγκαθίδρυση του ρωμαϊκού παπικού καθεστώτος, δηλαδή από το 538. Επίσης, οι απαρχές της Μεταρρύθμισης καλύπτονται από τη συμπόνια και το έλεός της και την παράβαση του Σαββάτου δεν καταλογίστηκε παρά μόνο το διάταγμα του Δαν. 8:14 τέθηκε σε ισχύ, από την άνοιξη του 1843. Σε λεπτή νύξη, η αγορά του μαργαριταριού προτείνεται από τον Ιησού στο Αποκ.3:18: « Σας συμβουλεύω να αγοράσετε από μένα χρυσό δοκιμασμένο στη φωτιά, για να γίνετε πλούσιοι, και λευκά ρούχα, για να ντυθείτε και για να μην φαίνεται η ντροπή της γυμνότητάς σας, άλειψε τα μάτια σου, για να δεις ». Αυτά τα πράγματα, που προσφέρει ο Ιησούς σε όσους τα λείπουν, αποτελούν τα στοιχεία που δίνουν στον εκλεκτό τη συμβολική του όψη του « μαργαριταριού » στα μάτια και την κρίση του Κυρίου Ιησού Χριστού. Το « μαργαριτάρι » πρέπει να « αγοραστεί » από Αυτόν, δεν λαμβάνεται δωρεάν. Το τίμημα είναι αυτό της αυταπάρνησης, η βάση του αγώνα για πίστη. Στην αντίστοιχη σειρά, ο Ιησούς προτείνει να πουλήσει μια πίστη δοκιμασμένη με δοκιμασία που δίνει στον εκλεκτό τον πνευματικό του πλούτο. Η αγνή και πεντακάθαρη δικαιοσύνη του που καλύπτει την πνευματική γύμνια του συγχωρεμένου αμαρτωλού. τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος που ανοίγει τα μάτια και τη νοημοσύνη του αμαρτωλού ανθρώπου στο έργο που αποκαλύπτεται από τον Θεό στις άγιες Γραφές του της Βίβλου.

Στην εποχή των 6000 χρόνων της χριστιανικής εποχής, ο Θεός περίμενε μέχρι το τέλος αυτού του επίγειου κύκλου για να κάνει τους τελευταίους εκλεκτούς του να ανακαλύψουν τη μεγαλοπρέπεια της ιερής έβδομης ημέρας του ή του Σαββάτου που αγιάστηκε για την ανάπαυσή του. Οι αιρετοί που κατανοούν το νόημά του έχουν πλέον κάθε λόγο να το αγαπούν και να το τιμούν ως δώρο του Ιησού Χριστού. Όσο για όσους δεν τους αρέσει και το παλεύουν, έχουν και θα έχουν κάθε λόγο να το μισούν γιατί θα σημάνει το τέλος της ζωώδους επίγειας ύπαρξής τους.

### Το διάταγμα του Δανιήλ 8:14

Ο Δαν.8:12 συνεχίζει, λέγοντας: « *Το κέρασ έριζε κάτω την αλήθεια και πέτυχε στα επιχειρήματά του* ». Η « *αλήθεια* » είναι, σύμφωνα με το Ψαλ.119:142, « *ο νόμος* ». Αλλά είναι επίσης το απόλυτο αντίθετο του « *ψέματος* » που, σύμφωνα με τον Ησ. 9:14, χαρακτηρίζει τον παπικό « *ψευδοπροφήτη* » με τον όρο « *ουρά* » που τον κατηγορεί ευθέως στην Αποκ. 12:4. Στην πραγματικότητα, ρίχνει την αλήθεια στο έδαφος για να εγκαταστήσει τα θρησκευτικά της « *ψέματα* » στη θέση της. Τα « *επιχειρήματά* » του δεν μπορούσαν παρά να « *πέτυχαν* », αφού ο ίδιος ο Θεός προκάλεσε την εμφάνισή του για να τιμωρήσει τη χριστιανική απιστία που ασκείται από τις 7 Μαρτίου 321.

Οι στίχοι 13 και 14 θα αποκτήσουν ζωτική σημασία μέχρι το τέλος του κόσμου. Στο εδάφιο 13, οι άγιοι αναρωτιούνται για το πόσο θα διαρκέσει ο εκβιασμός της « *αιώνιας* » και « *καταστροφικής αμαρτίας* ». πράγματα που μόλις εντοπίσαμε. Αλλά ας σταθούμε λίγο σε αυτό το « *καταστροφικό αμάρτημα* ». Η εν λόγω καταστροφή είναι αυτή των ανθρώπινων ψυχών ή ζωών. Τελικά, ολόκληρη η αποδεκατισμένη ανθρωπότητα θα αφήσει, κατά τη διάρκεια των « *χιλίων ετών* » της έβδομης χιλιετίας, τον πλανήτη γη στην αρχική του μορφή « *άμορφη και άδεια* » που θα του αξίζει, στο Από.9:2-11, 11: 7, 17:8 και 20:1-3, το όνομα « *βαθιά* » της Γεν.1:2.

Οι « *άγιοι* » ρωτούν επίσης ως πότε θα *ποδοπατείται η « χριστιανική» « αγιότητα και οικεία »*; ". Σε αυτή τη σκηνή, αυτοί οι « *άγιοι* » συμπεριφέρονται ως πιστοί υπηρέτες του Θεού, εμψυχωμένοι όπως ο Δανιήλ, ο οποίος δίνεται ως παράδειγμα στο Δαν.10:12, της θεμιτής επιθυμίας « *να κατανοήσουν* » το θεϊκό

έργο. Λαμβάνουν για τα τρία θέματα που αναφέρονται, μια ενιαία απάντηση που δίνεται στο εδάφιο 14.

Σύμφωνα με τις διορθώσεις και τις βελτιώσεις που με οδήγησε ο Θεός να κάνω από το πρωτότυπο εβραϊκό κείμενο, η απάντηση που δόθηκε είναι: « *Μέχρι το βράδυ το πρωί, δύο χιλιάδες τριακόσιες, και η αγιότητα θα δικαιωθεί* ». Δεν υπάρχει πια, το σκοτεινό κείμενο της παράδοσης: « *Μέχρι δύο χιλιάδες τριακόσια βράδια και πρωινά και το ιερό θα εξαγνιστεί* ». Δεν είναι πλέον θέμα ιερού αλλά **αγιότητας**. Επιπλέον, το ρήμα « *καθαρίστηκε* » αντικαθίσταται από το « **δικαιολογημένο** ». », και η τρίτη αλλαγή αφορά την έκφραση « *βραδινό πρωί* » που είναι πράγματι ενικός στο εβραϊκό κείμενο. Με αυτόν τον τρόπο, ο Θεός αφαιρεί κάθε δικαιολογία από όσους προσπαθούν να αλλάξουν τον συνολικό αριθμό διαιρώντας τον με δύο, ισχυριζόμενοι ότι διαχωρίζουν τα βράδια από τα πρωινά. Η προσέγγισή του συνίσταται στην παρουσίαση της μονάδας υπολογισμού του « *βραδινού πρωινού* » που ορίζει μια 24ωρη ημέρα στο Gen.1. Μόνο τότε το Πνεύμα αποκαλύπτει τον αριθμό αυτής της μονάδας: «2300». Έτσι προστατεύεται ο συνολικός αριθμός των προφητικών ημερών που αναφέρονται. Το ρήμα « *δικαιωμένος* » έχει ως ρίζα, στα εβραϊκά, τη λέξη «δικαιοσύνη» «*tsenτέκ*». Επομένως, η μετάφραση που προτείνω είναι από μόνη της δικαιολογημένη. Στη συνέχεια, ένα λάθος σχετικά με την εβραϊκή λέξη «*qodesh*» αποδίδει αυτόν τον όρο ως « *ιερό* » που στα εβραϊκά είναι «*miqdash*». Η λέξη « *ιερό* » μεταφράζεται καλά στον στίχο 11 του Δανιήλ 8, αλλά δεν έχει θέση στους στίχους 13 και 14 όπου το Πνεύμα χρησιμοποιεί τη λέξη «*κοντές*» που πρέπει να μεταφραστεί ως « *αγιότητα* ».

Όταν γνωρίζουμε ότι το « *καταστροφικό αμάρτημα* » στοχεύει συγκεκριμένα την εγκατάλειψη του Σαββάτου, το ίδιο το αντικείμενο ενός συγκεκριμένου θείου **αγιασμού**, αυτή η λέξη « *αγιότητα* » διαφωτίζει σημαντικά το νόημα του προφητικού μηνύματος. Ο Θεός ανακοινώνει ότι στο τέλος των « *2300 βραδίων και πρωινών* » που αναφέρονται, θα απαιτηθεί από αυτόν σεβασμό για το υπόλοιπο της αληθινής « *έβδομης ημέρας* » του, από κάθε άτομο που διεκδικεί την αγιότητα και την « *αιώνια δικαιοσύνη* » που έλαβε ο Ιησούς. Το τέλος του « *καταστροφικού αμαρτήματος* » περιλαμβάνει την παραίτηση από τη θρησκευτική λατρεία της Κυριακής, της προηγούμενης ημέρας του ήλιου, που καθιέρωσε ο Κωνσταντίνος Α΄ ο ειδωλολάτρης αυτοκράτορας. Ο Θεός έτσι αποκαθιστά, με τη σειρά του, τους δογματικούς κανόνες σωτηρίας που επικρατούσαν στην εποχή των αποστόλων. Αυτός ο όρος « *αγιότητα* » από μόνος του περιλαμβάνει όλες τις δογματικές αλήθειες των θεμελίων της χριστιανικής πίστης. Έχοντας ως πρότυπο και καταγωγή τη διδασκαλία που δόθηκε στους Εβραίους, η χριστιανική πίστη φέρνει μόνο νέα, την αντικατάσταση των θυσιών ζώων, από το αίμα που χύθηκε από τον Ιησού Χριστό στο ελεήθρο που ήταν κρυμμένο σε μια υπόγεια σπηλιά που βρίσκεται κάτω από τα πόδια του στον Γολγοθά. ευχαρίστησε τον Σωτήρα μας να αποκαλύψει και να δείξει, στον υπηρέτη του Ρον Γουάιατ, το 1982. Η ανακάλυψη των θεμάτων που αφορά η λέξη « *αγιότητα* » είναι προοδευτική και εκτείνεται σε όλη τη διάρκεια της ζωής, αλλά από τότε Το 2018, αυτός ο χρόνος είναι μετρημένος και περιορισμένος και σήμερα, το 2020, απομένουν μόνο 9 χρόνια για την αποκατάσταση όλων των πτυχών.

Το Δανιήλ 8:14 είναι ένα διάταγμα που σκοτώνει την ψυχή, γιατί η αλλαγή της κρίσης του Θεού έχει ως αποτέλεσμα την απώλεια της προσφοράς σωτηρίας του Χριστού για όλους τους Ρωμαιοκαθολικούς Χριστιανούς της Κυριακής. Το πνεύμα της κληρονομημένης παράδοσης θα προκαλέσει λοιπόν τον αιώνιο θάνατο πλήθους, που τις περισσότερες φορές αγνοούν την καταδίκη τους από τον Θεό. Εδώ είναι που η επίδειξη αγάπης για την αλήθεια επιτρέπει στον Θεό να σημαδέψει « τη διαφορά », σχετικά με τη μοίρα που επηρεάζει « όσους τον υπηρετούν και αυτούς που δεν τον υπηρετούν (Μαλ.3:18)».

Μερικά επαναστατικά πνεύματα θα θέλουν να αμφισβητήσουν την ίδια την ιδέα μιας αλλαγής που αποδίδεται στον Θεό που ο ίδιος δηλώνει: « Δεν αλλάζω », στο Μαλ.3:6. Τότε είναι που πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι η αλλαγή που επιτεύχθηκε το 1843-44 συνίσταται μόνο στην αποκατάσταση μιας αρχικής νόρμας που έχει παραμορφωθεί και μεταμορφωθεί από καιρό . Γι' αυτό η ευλογία των εκλεκτών της Μεταρρύθμισης, που καταλογίζεται παρά τα ατελή έργα τους, παρουσιάζει έναν εξαιρετικό χαρακτήρα, η δογματική πλευρά του οποίου δεν μπορεί να παρουσιαστεί ως πρότυπο της αληθινής πίστης. Αυτή η συγκεκριμένη κρίση για τους πρώτους μεταρρυθμιστές είναι τόσο εξαιρετική που ο Θεός τη σηκώνει και την αποκαλύπτει στην Αποκ. 2:24 όπου είπε στους Προτεστάντες, πριν από το 1843, « Δεν βάζω άλλο βάρος πάνω σας, μόνο ό,τι έχετε κρατήσει το μέχρι έρχομαι ."

Το « *αλίμονο* » που συνδέεται με την έναρξη εφαρμογής αυτού του διατάγματος του Δαν.8:14 είναι τόσο « μεγάλο » που ο Θεός το σηματοδοτεί με την αναγγελία τριών « *μεγάλων θλίων* » στην Αποκ. 8:13. Και με τόσο σοβαρές συνέπειες, είναι επείγον να γνωρίζουμε την ημερομηνία έναρξης ισχύος του. Αυτή ακριβώς ήταν η ανησυχία των « *αγίων* » του Δαν.8:13. Η διάρκεια αποκαλύπτεται τώρα ως προφητικές « *2300 ημέρες* », ή 2300 πραγματικά ηλιακά έτη, σύμφωνα με τον κώδικα που δόθηκε στον Ιεζεκιήλ, έναν σύγχρονο προφήτη του Δανιήλ (Ιεζ.4:5-6). Αυτό το κεφάλαιο 8, του οποίου το θέμα συνίσταται στο να τεθεί ένα τέλος στη ρωμαϊκή « *αμαρτία* », θα βρει τα στοιχεία που του λείπουν στο Dan.9 όπου, επίσης, θα είναι ένα ζήτημα « *να τεθεί τέλος στην αμαρτία* », αλλά αυτή τη φορά, στο « *προπατορικό αμάρτημα που προκάλεσε την απώλεια της αιώνιας ζωής, από τον Αδάμ και την Εύα*. Η επιχείρηση θα βασίζεται στην επίγεια διακονία του Μεσσία Ιησού και στην εθελοντική προσφορά της τέλει ζωής του, ως λύτρωση για τις αμαρτίες των εκλεκτών του, και διευκρινίζω, μόνο αυτών. Ο χρόνος της έλευσης του ανάμεσα στους ανθρώπους καθορίζεται με προφητεία σε προφητικές ημέρες. Το μήνυμα αφορά τον εβραϊκό λαό προτεραιότητας αφού είναι σε συμμαχία με τον Θεό. Δίνει στον εβραϊκό λαό, για να « *δώσει ένα τέλος στην αμαρτία* », μια περίοδο « *εβδομήντα εβδομάδων* » που αντιπροσωπεύουν 490 πραγματικές ημέρες-έτη. Υποδεικνύει όμως και τα μέσα χρονολόγησης του σημείου εκκίνησης του υπολογισμού. « *Αφού η λέξη ανήγγειλε ότι η Ιερουσαλήμ θα χτιζόταν, μέχρι τους χρισμένους, υπάρχουν... (7 + 62 = 69 εβδομάδες)* ». Τρεις Πέρσες βασιλιάδες έδωσαν αυτή την εξουσιοδότηση, αλλά μόνο ο τρίτος, ο Αρταξέρξης Α' την εκπλήρωσε πλήρως σύμφωνα με το εδάφιο Έσδρας 7:7. Το βασιλικό του διάταγμα εκδόθηκε την άνοιξη του 458 π.Χ. Η θητεία των 69 εβδομάδων τοποθετεί την αρχή της διακονίας του Ιησού Χριστού στο έτος 26. Ιδιαίτερα στοχεύοντας τα τελευταία «επτά χρόνια» που προορίζονται

για το έργο του Ιησού, ο οποίος καθιερώνει, μέσω του εξιλεωτικού θανάτου του, τα θεμέλια της νέας διαθήκης . Το Πνεύμα παρουσιάζει στον στίχο 27 του Δαν.9, αυτή την « εβδομάδα » ημερών-χρόνων « στη μέση » των οποίων, με τον εκούσιο θάνατό του, « παύει τη θυσία και την προσφορά ». τα πράγματα που προσφέρονται μέχρι τον Ιησού Χριστό, για την εξιλέωση των αμαρτιών. Αλλά ο θάνατός του έρχεται πάνω από όλα για να « βάλει τέλος στην αμαρτία ». Πώς πρέπει να κατανοήσουμε αυτό το μήνυμα; Ο Θεός προσφέρει μια επίδειξη της αγάπης του που θα αιχμαλωτίσει τις καρδιές των εκλεκτών του, οι οποίοι, με ανταπόδοση αγάπης και αναγνώρισης, θα πολεμήσουν με τη βοήθειά του ενάντια στην αμαρτία. Το 1 Ιωάννη 3:6 επιβεβαιώνει, λέγοντας: « Όποιος μένει σε αυτόν δεν αμαρτάνει. όποιος αμαρτάνει δεν τον είδε ούτε τον γνώρισε ». Και ενισχύει το μήνυμά του με πολλά άλλα αποσπάσματα.

Σε δογματικό επίπεδο, η νέα συμμαχία που χτίστηκε από τον Ιησού Χριστό αντικαθιστά μόνο την παλιά. Έτσι, και οι δύο διαθήκες στηρίζονται στην ίδια προφητική βάση που αποκαλύπτεται στο Δαν.9:25. Η ημερομηνία – 458 μπορεί επομένως να χρησιμεύσει ως βάση για τον υπολογισμό των 70 εβδομάδων που καθορίστηκαν για τον εβραϊκό λαό, αλλά και για εκείνη των 2300 πραγματικών ημερών-έτη του Δαν.8:14 που αφορούν τη χριστιανική πίστη. Χάρη σε αυτήν την χρονολογημένη ακρίβεια, μπορούμε να καθορίσουμε για το έτος 30 τον θάνατο του Μεσσία και για το έτος 1843 την έναρξη εφαρμογής του διατάγματος του Δαν.8:14. Και τα δύο μηνύματα έρχονται να « βάλουν τέλος στην αμαρτία » με αιώνιες θανάσιμες συνέπειες για όσους επιμένουν να τα αγνοούν, ο ένας σαν τον άλλον, μέχρι να τους χτυπήσει ο θάνατος ή μετά το τέλος του χρόνου της συλλογικής και ατομικής χάριτος που θα προηγηθεί ένδοξη επιστροφή του Ιησού Χριστού. Μέχρι αυτό το τελευταίο σημείο, η ζωή επιτρέπει ειλικρινείς μετατροπές που επιτρέπουν την πρόσβαση στο καθεστώς των εκλεκτών.

## **Ρ επισκευή για το Apocalypse**

Η συγγραφή του βιβλίου γίνεται εξ ολοκλήρου από τον Θεό. Είναι αυτός που επιλέγει τις λέξεις και στην Αποκ. 22:18-19, προειδοποιεί τους μεταφραστές και τους γραμματείς που θα είναι υπεύθυνοι για τη μετάδοση ή τη μεταγραφή της αρχικής ιστορίας, από γενιά σε γενιά, ότι η παραμικρή αλλαγή στις λέξεις θα τους επηρεάσει θα αξίζει την απώλεια της σωτηρίας. Εδώ λοιπόν έχουμε ένα πολύ ιδιαίτερο έργο πολύ υψηλής αγιότητας. Μπορώ να το συγκρίνω με ένα γιγάντιο



«παζλ», του οποίου η συναρμολόγηση δεν θα μπορούσε να ολοκληρωθεί αν το παραμικρό πρωτότυπο κομμάτι επρόκειτο να τροποποιηθεί. Το έργο είναι επομένως θεϊκά κολοσσιαίο και σύμφωνα με τη φύση του, όλα όσα λέει ο Θεός εκεί είναι αληθινά, αλλά αληθινά για την ολοκλήρωση του σωτηριακού του έργου. γιατί απευθύνει αυτή την προφητεία στους «ωπηρέτες» του, πιο συγκεκριμένα, « τους δούλους του », του τέλους του κόσμου. Η προφητεία θα είναι ερμηνεύσιμη μόνο όταν τα προφητευμένα στοιχεία πρόκειται να εκπληρωθούν ή, ως επί το πλείστον, να εκπληρωθούν.

Η διάρκεια του συνολικού χρόνου που επρόκειτο να διαρκέσει το έργο της θείας σωτηρίας πάντα αγνοούνταν από τους ανθρώπους. Με αυτόν τον τρόπο, ανά πάσα στιγμή, ο δούλος του Θεού μπορούσε να ελπίζει ότι θα γινόταν μάρτυρας του τέλους του κόσμου, και ο Παύλος το μαρτυρεί με τα λόγια του: « Αυτό λέω, αδελφοί, **ότι ο χρόνος είναι λίγος** . ώστε στο εξής όσοι έχουν γυναίκες να είναι σαν εκείνοι που δεν έχουν, αυτοί που κλαίνε σαν να μην κλαίνε, αυτοί που χαίρονται σαν να μην χαίρονται, αυτοί που αγοράζουν ως μη κατέχοντες και αυτοί που χρησιμοποιούν τον κόσμο σαν να μην τον χρησιμοποιούν, για το σχήμα αυτού του κόσμου παρέρχεται (Α' Κορ. 7:29 έως 31).

Έχουμε, έναντι του Παύλου, το πλεονέκτημα να βρισκόμαστε σε αυτήν την εποχή που ο Θεός πρόκειται να θέσει τέλος στην επιλογή του αιώνων εκλεκτών. Και σήμερα η εμπνευσμένη συμβουλή του θα πρέπει να εφαρμοστεί από τους αληθινούς εκλεκτούς της τελευταίας μας εποχής. Ο κόσμος θα παρέλθει, και μόνο η αιώνια ζωή των εκλεκτών θα συνεχιστεί. Επίσης, τα λόγια του Θεού εν Χριστώ, « Έρχομαι γρήγορα », στην Αποκ.1:3, είναι αληθινά, απόλυτα δικαιολογημένα και προσαρμοσμένα για αυτόν τον τελευταίο καιρό που είναι δικός μας. εννέα χρόνια μετά την επιστροφή του, τη στιγμή της συγγραφής αυτού του κειμένου.

Είδαμε στο Δαν.7:25 ότι ο σκοπός της Ρώμης ήταν να « *αλλάξει τους καιρούς και τον θεϊκό νόμο*». Η κατανόηση των μυστηρίων της Αποκάλυψης του Ιησού Χριστού, που δόθηκε στον απόστολο Ιωάννη που κρατείται στο νησί της Πάτμου, βασίζεται ουσιαστικά στη γνώση του αληθινού χρόνου που καθιέρωσε ο Θεός. Το θέμα του χρόνου είναι επομένως θεμελιώδες για την κατανόηση της Αποκάλυψης, την οποία ο Θεός δομεί σε αυτήν την έννοια του χρόνου. Ως εκ τούτου, θα παίξει με την ανακρίβεια αυτών των δεδομένων, ώστε το βιβλίο να διατηρήσει τον αβλαβή μυστηριώδη χαρακτήρα του που θα του επιτρέψει να διασχίσει τους 20 αιώνες της εποχής μας χωρίς να καταστραφεί από τις οντότητες που κατηγορούνται και καταγγέλλονται. Οι αλλαγμένοι καιροί, και ειδικά το ημερολόγιο που καθιέρωσε η Ρώμη σε μια ψεύτικη ημερομηνία που συνδέεται με τη γέννηση του Ιησού, δεν επέτρεψαν στους εκλεκτούς να εξαπατηθούν όταν ερμηνεύουν θεϊκές προφητείες. Αυτό γιατί ο Θεός παρουσιάζει στις προφητείες του, διάρκειες των οποίων η αρχή και το τέλος βασίζονται σε ιστορικές ενέργειες εύκολα αναγνωρίσιμες και χρονολογημένες από ειδικούς ιστορικούς.

Αλλά στην Αποκάλυψη, η έννοια του χρόνου είναι ουσιαστική, γιατί ολόκληρη η δομή του βιβλίου στηρίζεται σε αυτήν. Έτσι, ως αποτέλεσμα, η κατανόησή του εξαρτιόταν από τη σωστή ερμηνεία του Σαββάτου που ζήτησε και αποκαταστάθηκε από τον Θεό το 1844. Η διακονία μου, που ξεκίνησε το 1980, είχε στόχο να αποκαλύψει τη σημασία του προφητικού ρόλου του Σαββάτου , το

οποίο προφητεύει το μεγάλο υπόλοιπο η έβδομη χιλιετία, του Θεού και των εκλεκτών του, το θέμα της Αποκ.20. Σύμφωνα με το εδάφιο 2 Πε.3:8, « *μια μέρα είναι σαν χίλια χρόνια και τα χίλια χρόνια είναι σαν μια μέρα* », ο σύνδεσμος που εδραιώθηκε μεταξύ της εικόνας των επτά ημερών της δημιουργίας που αποκαλύφθηκε στη Γεν.1 και 2 και των επτά χιλιάδες χρόνια του συνολικού χρόνου του θεϊκού σχεδίου, και μόνο κατέστησαν δυνατή την κατανόησή μου για τη συναρμολόγηση της δομής του βιβλίου. Με αυτή τη γνώση, η προφητεία γίνεται πιο ξεκάθαρη και αποκαλύπτει, μαργαριτάρι, μαργαριτάρι, όλα τα μυστικά της.

Έτσι, η προφητεία ζωντανεύει και αποκτά αποτελεσματικότητα μόνο εάν το μήνυμα μπορεί να συνδεθεί με μια ημερομηνία στην ιστορία της χριστιανικής εποχής. Αυτό μου επέτρεψε να συνειδητοποιήσω η έμπνευση του Αγίου Πνεύματος του Θεού στον Ιησού Χριστό. Επίσης, επιτρέψτε μου να δηλώσω αυτό το « *μικρό βιβλίο, ανοιχτό* », επιβεβαιώνοντας την ολοκλήρωση του θεϊκού σχεδίου που ανακοινώθηκε στην Αποκ. 5:5 και στα εδάφια 10:2.

Όσον αφορά την αρχιτεκτονική του, το όραμα της Αποκάλυψης καλύπτει την εποχή της χριστιανικής εποχής μεταξύ του τέλους της αποστολικής εποχής, γύρω στο 94 και του τέλους της έβδομης χιλιετίας που θα διαδεχθεί την τελική επιστροφή του Ιησού Χριστού το 2030. Ως εκ τούτου, μοιράζεται με τον Δανιήλ κεφάλαια 2, 7, 8, 9, 11 και 12 επισκόπηση της χριστιανικής εποχής. Για τους Χριστιανούς, η κύρια διδασκαλία που προέκυψε από τη μελέτη αυτού του βιβλίου είναι η κομβική ημερομηνία της άνοιξης του 1843 που καθιερώθηκε από τον Dan.8:14, αλλά και του φθινοπώρου του 1844 κατά την οποία τελείωσε η δοκιμασία της πίστης. Ήταν πάλι από το φθινόπωρο του 1844 που ο Θεός έθεσε τα θεμέλια της πίστης των Αντβεντιστών της Έβδομης Ημέρας. Αυτές οι δύο ημερομηνίες είναι τόσο σημαντικές που ο Θεός θα τις χρησιμοποιήσει για να δομήσει το όραμά του για την Αποκάλυψη. Για να κατανοήσουμε πλήρως την αξία αυτών των δύο κοντινών ημερομηνιών, πρέπει να αναφερθούμε στο 1843 την αρχή μιας δοκιμασίας πίστης για τον προφητικό λόγο. Τα πρώτα πνευματικά θύματα έπεσαν αυτήν την ημερομηνία μέσω της περιφρονητικής απόρριψης της πρώτης αντβεντιστικής ανακοίνωσης του William Miller. Αλλά ο χρόνος της δίκης τους προσφέρει μια δεύτερη ευκαιρία με τη δεύτερη ανακοίνωση της επιστροφής του Ιησού για τις 22 Οκτωβρίου 1844. Στις 23 Οκτωβρίου η δίκη τελειώνει και η κρίση του Θεού μπορεί έτσι να διατυπωθεί και να αποκαλυφθεί. Η συλλογική δοκιμή έχει τελειώσει, αλλά η ατομική μετατροπή είναι ακόμα δυνατή. Επιπλέον, στην πραγματικότητα, όλοι οι Αντβεντιστές παρατηρούν την ανάπαυση της Ρωμαϊκής Κυριακής που δεν έχει ακόμη αναγνωριστεί ως αμαρτία. Και το Σάββατο υιοθετείται σταδιακά από τους Αντβεντιστές μεμονωμένα, χωρίς ο κύριος ρόλος του να συνειδητοποιείται από όλους τους Αντβεντιστές. Αυτός ο συλλογισμός με οδηγεί να ευνοήσω το τέλος της ψευδούς προτεσταντικής πίστης, την ημερομηνία της άνοιξης του 1843 και την αρχή του Αντβεντισμού, ευλογημένη από τον Θεό, την ημερομηνία φθινοπώρου της 23ης Οκτωβρίου 1844. Ήδη, μεταξύ των Εβραίων, η άνοιξη και το φθινόπωρο είχαν συνδεθεί δίνοντας αφορμή για φεστιβάλ που γιόρταζαν εκ διαμέτρου αντίθετα συμπληρωματικά θέματα. η αιώνια δικαιοσύνη του σφαγμένου « *αρνιού* » του

«Πάσχα» της άνοιξης, αφενός, και το τέλος της αμαρτίας του « *τράγου* » που σκοτώθηκε για «την ημέρα της εξιλέωσης» των αμαρτιών, του φθινοπώρου, του αλλού. Οι δύο θρησκευτικές γιορτές εκπληρώθηκαν στο Πάσχα του έτους 30 κατά το οποίο ο Μεσσίας Ιησούς έδωσε τη ζωή του. Η άνοιξη του 1843 και η 22η Οκτωβρίου 1844 συνδέονται επίσης ως προς το νόημα, αφού ο στόχος της δοκιμασίας της πίστης είναι να « *δώσουμε τέλος στην αμαρτία* » σύμφωνα με τον Δαν.7:24. Αυτό που αποτελεί την απεχθή πρακτική της εβδομαδιαίας ανάπαυσης την πρώτη ημέρα, ενώ ο Θεός την όρισε για την έβδομη την οποία μάλιστα αγίασε για αυτή τη χρήση , από το τέλος της πρώτης εβδομάδας της επίγειας δημιουργίας, το 2021, 5991 χρόνια πριν από εμάς.

Μπορούμε επίσης να ευνοήσουμε την ημερομηνία του διατάγματος του Δανιήλ 8:14 που ορίζει την ημερομηνία της άνοιξης του 1843. Για να δικαιολογήσουμε αυτήν την επιλογή, πρέπει να σκεφτούμε ότι αυτή η στιγμή κόβει όλες τις σχέσεις που είχαν δημιουργηθεί μέχρι τότε μεταξύ του Θεού και των δημιουργημάτων του. Ο Θεός που έχει αναλάβει, από αυτή την ημερομηνία, μια τελική επιλογή βασισμένη σε δύο διαδοχικές ανακοινώσεις των Αντβεντιστών. Από την άνοιξη του 1843 οφειλόταν το Σάββατο, αλλά ο Θεός δεν επρόκειτο να το δώσει στους νικητές της δοκιμασίας μέχρι το φθινόπωρο του 1844, ως ευλογημένο και αγιασμένο σημάδι ότι του ανήκαν, σύμφωνα με τη βιβλική διδασκαλία του Ιεζ.20:12-20, όπως είδαμε νωρίτερα.

Σε αυτό το βιβλίο, το κεφάλαιο 5 έχει σκοπό να μας υπενθυμίσει ότι, χωρίς τη νίκη που πληρώθηκε τόσο ακριβά από τον Ιησού Χριστό, « *το Αμνό του Θεού* », κάθε θεϊκή βοήθεια, όλο το αποκαλυφθέν φως θα ήταν αδύνατη και επομένως, καμία ανθρώπινη ψυχή δεν θα μπορούσε να σωθεί. Το προφητικό φως του σώζει τους εκλεκτούς του όσο και η εκούσια αποδεκτή σταύρωση. Η πίστη στη θυσία του μας αποδίδει την « *αιώνια δικαιοσύνη* » του σύμφωνα με τον Δαν.7:24, αλλά η Αποκάλυψη του φωτίζει το μονοπάτι μας και μας δείχνει τις πνευματικές παγίδες που έστησε ο διάβολος, για να μας κάνει να μοιραστούμε την τρομερή μοίρα του. Σε αυτή την περίπτωση, η σωτηρία παίρνει συγκεκριμένη μορφή.

Εδώ είναι ένα παράδειγμα αυτών των λεπτών παγίδων. Η Βίβλος ορθώς θεωρείται και θεωρείται ότι είναι ο γραπτός Λόγος του Θεού. Ωστόσο, αυτές οι λέξεις γράφτηκαν από άνδρες βυθισμένους στο πλαίσιο της εποχής τους. Ωστόσο, εάν ο Θεός δεν αλλάξει, ο εχθρός του ο διάβολος, ο Σατανάς, αλλάζει κατά καιρούς τη στρατηγική και τη συμπεριφορά του απέναντι στους εκλεκτούς του Θεού, με την πάροδο του χρόνου. Αυτός είναι ο λόγος που ο διάβολος ενεργούσε ως εικόνα « *δράκου* » του ανοιχτού καταδιωκτικού του πολέμου, στην εποχή του, αλλά μόνο για εκείνη την εποχή, ο Ιωάννης μπορούσε να δηλώσει στα εδάφια 1 Ιωάννη 4:1 έως 3: « *Αγαητοί, μην πιστεύετε σε κάθε πνεύμα. αλλά δοκιμάστε τα πνεύματα, αν είναι από τον Θεό, γιατί πολλοί ψευδοπροφήτες έχουν βγει στον κόσμο. Αναγνωρίστε το Πνεύμα του Θεού σε αυτό: κάθε πνεύμα που ομολογεί ότι ο Ιησούς Χριστός ήρθε στη σάρκα είναι από τον Θεό. Και κάθε πνεύμα που δεν ομολογεί τον Ιησού δεν είναι από τον Θεό, είναι του αντιχρίστου, του οποίου την έλευση ακούσατε, και που είναι ήδη στον κόσμο.* » Στα λόγια του, ο Ιωάννης προσδιορίζει το « *έλα κατά σάρκα* » μόνο για να αναγνωρίσει τον Χριστό από τη μαρτυρία του αυτόπτη μάρτυρα. Αλλά η βεβαίωσή του ότι « *κάθε πνεύμα που ομολογεί ότι ο Ιησούς Χριστός ήλθε σε σάρκα είναι από τον Θεό* » έχει χάσει την

αξία της από τότε που η χριστιανική θρησκεία έπεσε σε αποστασία και αμαρτία από τις 7 Μαρτίου 321, εγκαταλείποντας την πρακτική του αληθινού Σαββάτου της αληθινής έβδομης ημέρας αγιασμένης. από τον Θεό. Η πρακτική της αμαρτίας, μέχρι το 1843, μείωσε την αξία της « *εξομολόγησης του Ιησού Χριστού εν σάρκα* » και από την ίδια ημερομηνία, της έχει αφαιρέσει κάθε αξία. οι τελευταίοι εχθροί του Ιησού Χριστού ισχυρίζονται ότι χρησιμοποιούν το « *όνομά του* », όπως ανακοίνωσε στους Ματθ. 7:21 έως 23: « *Δεν θα μπει στη βασιλεία των ουρανών καθένας που μου λέει, Κύριε, Κύριε, αλλά μόνο αυτός που κάνει το θέλημα του Πατέρα μου που είναι στους ουραμούς. Πολλοί θα μου πουν εκείνη την ημέρα, Κύριε, Κύριε, δεν προφητεύσαμε στο όνομά σου ; Δεν διώξαμε τους δαίμονες μέσω του ονόματός σου ; Και δεν έχουμε κάνει πολλά θαύματα μέσω του ονόματός σου ; Τότε θα τους πω ανοιχτά: Δεν σας γνώρισα ποτέ, φύγετε από εμένα, εσείς που κάνετε την ανομία ». “ Ποτέ γνωστό ”! Αυτά τα « θαύματα » λοιπόν έγιναν από τον διάβολο και τους δαίμονές του.*

## Η Αποκάλυψη συνοπτικά

Στον πρόλογο του κεφαλαίου 1, την αρχή της ένδοξης Αποκάλυψής Του, το Πνεύμα μας παρουσιάζει το μενού της γιορτής που ετοιμάστηκε. Εκεί βρίσκουμε το θέμα της αναγγελίας της ένδοξης επιστροφής του Ιησού Χριστού, που οργανώθηκε ήδη το 1843 και το 1844, για να δοκιμάσει την καθολική και κυρίως την αμερικανική προτεσταντική πίστη. αυτό το θέμα είναι πανταχού παρόν: στίχος 3, *Γιατί ο καιρός είναι κοντά* . εδάφιο 7, *ιδού, έρχεται με τα σύννεφα...* . στίχος 10, *με πήρε το Πνεύμα την ημέρα του Κυρίου και άκουσα πίσω μου μια δυνατή φωνή σαν τον ήχο της σάλπιγγας* . Μεταφερόμενος από το Πνεύμα, ο Ιωάννης βρίσκεται την ημέρα της ένδοξης επιστροφής του Ιησού, την *Ημέρα του Κυρίου* , « *μεγάλη και φοβερή ημέρα* » σύμφωνα με τον Μαλ.4:5, και έχει *πίσω του* το ιστορικό παρελθόν της χριστιανικής εποχής παρουσιάζεται με το σύμβολο επτά ονομάτων που δανείστηκαν από *επτά πόλεις της Ασίας* (σημερινή Τουρκία). Στη συνέχεια, όπως και στον Δανιήλ, τα τρία θέματα *των γραμμάτων, των σφραγίδων και των σαλπύγων* θα καλύπτουν παράλληλα ολόκληρη τη χριστιανική εποχή, αλλά το καθένα από αυτά χωρίζεται σε δύο κεφάλαια. Λεπτομερής μελέτη θα αποκαλύψει ότι αυτή η διαίρεση λαμβάνει χώρα την κομβική ημερομηνία του 1843 που ιδρύθηκε στο Δαν.8:14. Μέσα σε κάθε θέμα, μηνύματα προσαρμοσμένα στα πνευματικά πρότυπα που καθιερώθηκαν στον Δανιήλ, για τις στοχευμένες εποχές, σηματοδοτούν 7 στιγμές του χρόνου που καλύπτεται. 7, ο αριθμός του θείου *αγιασμού* που χρησιμεύει ως « *σφραγίδα* » του και που θα είναι το θέμα της Αποκ. 7.

Η εξήγηση που έρχεται δεν έγινε ποτέ αποτελεσματική γιατί η έννοια του χρόνου αποκαλύπτεται μόνο από τη σημασία των ονομάτων των «επτά εκκλησιών» που αναφέρονται στο πρώτο κεφάλαιο. Στο θέμα των επιστολών, της Αποκ. 2 και 3, δεν βρίσκουμε ακρίβεια στη μορφή: «ο πρώτος άγγελος, ο δεύτερος άγγελος... κ.λπ. » ; όπως θα συμβεί με « *τις σφραγίδες, τις σαλπύγγες και τις επτά τελευταίες πληγές της οργής του Θεού* ». Με αυτόν τον τρόπο κάποιιοι μπόρεσαν να πιστέψουν ότι τα μηνύματα απευθύνονταν, πραγματικά και κυριολεκτικά, σε χριστιανούς που ζούσαν σε αυτές τις πόλεις της αρχαίας Καππαδοκίας, της σημερινής Τουρκίας. Η σειρά με την οποία η προφητεία παρουσιάζει αυτά τα ονόματα των πόλεων ακολουθεί χρονολογικά τη σειρά με την οποία εκπληρώθηκαν τα θρησκευτικά ιστορικά γεγονότα σε όλη τη



χριστιανική εποχή. Και σύμφωνα με τις αποκαλύψεις που έχει ήδη αποκτήσει το βιβλίο του Δανιήλ, ο Θεός ορίζει τον χαρακτήρα που δίνει σε κάθε εποχή με την έννοια του ονόματος της πόλης του. Διαδοχικά, η αποκαλυπτόμενη σειρά μεταφράζεται ως εξής:

1- *Εφεσος* : σημαίνει: εκτόξευση (αυτή της Συνέλευσης ή του ιερού του Θεού).

2- *Σμύρνη* : σημαίνει: μύρο (ευχάριστη μυρωδιά και ταρίχευση νεκρών για τον Θεό· Ρωμαϊκοί διωγμοί των πιστών εκλέγονται μεταξύ 303 και 313).

3- *Πέργαμος* : σημαίνει: μοιχεία (από την εγκατάλειψη του Σαββάτου στις 7 Μαρτίου 321. Το 538, το καθιερωμένο παπικό καθεστώς επισημοποίησε θρησκευτικά το υπόλοιπο της πρώτης ημέρας που μετονομάστηκε σε Κυριακή).

4- *Θυάτιρα* : σημαίνει: βδέλυγμα και θανάσιμο πόνο (προσδιορίζει την εποχή της Προτεσταντικής Μεταρρύθμισης που κατήγγειλε ανοιχτά τη διαβολική φύση της καθολικής πίστης· περίοδος σχετικά με τον 16ο <sup>αιώνα</sup>, όταν χάρη στη μηχανική εκτύπωση ευνοήθηκε η διασπορά της Βίβλου).

5- *Σάρδεις* : διπλές και αντίθετες έννοιες: σπασμωδικός και πολύτιμος λίθος. (Αποκαλύπτει την κρίση ότι ο Θεός περνά στη δοκιμασία της πίστης του 1843-1844 : το σπασμωδικό νόημα αφορά την απορριφθείσα προτεσταντική πίστη: « *Είσαι νεκρός* » και ο πολύτιμος λίθος ορίζει τους επιλεγμένους νικητές της δοκιμασίας: « *θα περπατήσουν με εγώ με λευκά ρούχα γιατί είναι άξιοι .»*)

6- *Φιλαδέλφεια* : σημαίνει: Αδελφική αγάπη (οι πολύτιμοι λίθοι των *Σάρδεων* συλλέγονται στο ίδρυμα Αντβεντιστών της Έβδομης Ημέρας από το 1863· το μήνυμα απονέμεται για το έτος 1873 που ορίζεται από τον Dan.12:12. Ευλογημένη αυτή τη στιγμή, είναι ωστόσο προειδοποίησε για τον κίνδυνο να «*πάρουν*» το στέμμα κάποιου ).

7- *Λαοδίκεια* : σημαίνει: οι άνθρωποι έκριναν: « *ούτε κρύο ούτε ζεστό αλλά χλιαρό* » (είναι η *Φιλαδέλφεια* που του « *πάραν το στέμμα* »: « *Είσαι δυστυχημένος, μίζερος, φτωχός, τυφλός και γυμνός* ». Το ίδρυμα δεν το είχε φανταστεί. Θα δοκιμαστεί και θα δοκιμαστεί, μεταξύ 1980 και 1994, με μια δοκιμασία πίστης πανομοιότυπη με εκείνη που κέρδισε στους πρωτοπόρους του το 1844 τη θεϊκή τους ευλογία: το 1994, το ίδρυμα πτώση, αλλά το μήνυμα συνεχίζεται μέσω των διάσπαρτων Αντβεντιστών τους οποίους ο Θεός αναγνωρίζει και επιλέγει με την αγάπη τους για το αποκαλυφθέν προφητικό φως του και από την πράξη και υποτακτική φύση που χαρακτηρίζει τους αληθινούς μαθητές του Ιησού Χριστού σε όλες τις εποχές ).

« *Στη συνέχεια* » του επίγειου χρόνου που τελείωσε με την ένδοξη επιστροφή του Χριστού Θεού, ο Αποκ.4 θα απεικονιστεί με το σύμβολο των «24 θρόνων», μια σκηνή ουράνιας κρίσης ( *στον ουρανό* ) όπου ο Θεός θα συγκεντρώσει τους εκλεκτούς του, ώστε να «κρίνουν τους κακούς νεκρούς. Παράλληλα με την Αποκ. 20, αυτό το κεφάλαιο καλύπτει τα «*χίλια χρόνια*» της έβδομης χιλιετίας. Διευκρίνιση: γιατί 24, και όχι 12, θρόνοι; Λόγω της διαίρεσης της χριστιανικής εποχής σε δύο μέρη κατά τις ημερομηνίες 1843-1844 έναρξης και λήξης της δοκιμασίας της πίστης της εποχής.

Κατόπιν, ως ένα σημαντικό μέρος, η Αποκ. 5 θα τονίσει τη σημασία της κατανόησης του βιβλίου των προφητειών. που θα γίνει δυνατό μόνο με τη νίκη που θα επιτύχει ο θείος Κύριος και Σωτήρας μας Ιησούς Χριστός.

Η εποχή της χριστιανικής εποχής θα ερευνηθεί ξανά στην Αποκ. 6 και 7 υπό το βλέμμα ενός νέου θέματος. αυτή των «επτά σφραγίδων». Οι πρώτες έξι θα παρουσιάσουν τους βασικούς ηθοποιούς επί σκηνης και τα σημεία των καιρών που χαρακτηρίζουν τα δύο μέρη της διαίρεσης της χριστιανικής εποχής: μέχρι το 1844, για το Αποκ.6; και από το 1844, για την Από.7.

Έπειτα έρχεται το θέμα των « τρομπέτες » που συμβολίζουν τις προειδοποιητικές τιμωρίες για τις πρώτες έξι της Αποκ. 8 και 9, και την οριστική τιμωρία, για την «έβδομη τρομπέτα », που είναι πάντα ξεχωριστή, στην Αποκ. 11:15 στις 19.

Πίσω από το Αποκ.9, το Αποκ.10 στοχεύει την εποχή του τέλους του κόσμου, παραπέμποντας στην πνευματική κατάσταση των δύο μεγάλων εχθρών του Ιησού Χριστού που ισχυρίζονται ότι είναι αυτός: της Καθολικής πίστης και της Προτεσταντικής πίστης, που ενώνονται με τον επίσημο Αντβεντισμό που πέφτει από τότε 1994. Το κεφάλαιο 10 κλείνει το πρώτο μέρος των αποκαλύψεων του βιβλίου. Όμως σημαντικά κύρια θέματα θα εξεταστούν και θα αναπτυχθούν στα κεφάλαια που ακολουθούν.

Έτσι το Αποκ.11 θα επαναλάβει την επισκόπηση της χριστιανικής εποχής και θα αναπτύξει, κυρίως, τον σημαντικό ρόλο της Γαλλικής Επανάστασης, της οποίας ο καθιερωμένος εθνικός αθεϊσμός χρησιμοποιείται από τον Θεό, με τη συμβολική ονομασία « το θηρίο που υψώνεται από τα βαθιά », για να καταστρέψει τη δύναμη του καθολικού καθεστώτος του « θηρίου που ανατέλλει από τη θάλασσα », στην Αποκ. 13:1. Η καθολική θρησκευτική ειρήνη, που αναφέρεται στο Αποκ.7, θα επιτευχθεί έτσι και θα σημειωθεί το 1844. Στη συνέχεια, λαμβάνοντας αυτό το επαναστατικό καθεστώς ως εικόνα του επικείμενου Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου ή " <sup>6η</sup> τρομπέτα " του Αποκ.9:13, που αποτελεί την αληθινή Το « δεύτερο αλίμονο » μέσω της ανακοίνωσης της Αποκ. 8:13, παρουσιάζεται το τελευταίο θέμα της « έβδομης σάλπιγγας », που ολοκληρώνεται με την επιστροφή στη δόξα του Ιησού Χριστού.

Στην Αποκ. 12, το Πνεύμα μας παρουσιάζει μια άλλη επισκόπηση της χριστιανικής εποχής. Συμπληρώνει τις πληροφορίες του, ιδιαίτερα για την κατάσταση του διαβόλου και των αγγελικών υποστηρικτών του. Μας διδάσκει ότι μετά τη νίκη του στον σταυρό, στο ουράνιο όνομα του *Μιχαήλ* που ήδη αναφέρεται στο Δαν.10:13, 12:1, το όνομα που έφερε στον ουρανό πριν από την ανθρώπινη ενσάρκωσή του στον Ιησού, ο Κύριός μας καθάρισε τον ουρανό από τους κακή παρουσία και ότι έχουν χάσει για πάντα την πρόσβαση στις ουράνιες διαστάσεις που δημιούργησε ο Θεός. Ορίστε μερικά καλά νέα! Η νίκη του Ιησού είχε ευχάριστες ουράνιες συνέπειες για τους ουράνιους αδελφούς μας που απελευθερώθηκαν από τους πειρασμούς και τις σκέψεις των δαιμόνων. Από αυτή την εκδίωξη, έχουν περιοριστεί στη γήινη διάστασή μας, όπου θα σκοτωθούν μαζί με τους επίγειους εχθρούς του Θεού, το 2030 στην ένδοξη επιστροφή του Χριστού Θεού. Σε αυτήν την επισκόπηση, το Πνεύμα απεικονίζει τις διαδοχές του « δράκου » και του « φιδιού » που προσδιορίζουν, αντίστοιχα, τις δύο στρατηγικές της μάχης του διαβόλου: ανοιχτός πόλεμος, καταγγεληθείσα αυτοκρατορική ή παπική Ρώμη και η παραπλανητική θρησκευτική αποπλάνηση του Ρωμαίου. Ο παπισμός του Βατικανού, ακάλυπτος, σχεδόν ουμανιστής. Σε λεπτές εικόνες δανεισμένες από τις εμπειρίες των Εβραίων, « η γη ανοίγει το

στόμα της » για να καταπιεί την παπική επιθετικότητα των καθολικών ενώσεων. Όπως μόλις είδαμε, το έργο θα γίνει από τους Γάλλους άθεους επαναστάτες. Αλλά θα ξεκινήσει επίσης από τα προτεσταντικά στρατεύματα ενός επιθετικού, πολεμικού ψευδοχριστιανισμού. Η επισκόπηση θα τελειώσει με την αναφορά της « *υπόλοιπης γενιάς της γυναίκας* ». Στη συνέχεια, το Πνεύμα δίνει τον ορισμό του για τους αληθινούς αγίους του τελευταίου καιρού: « *Αυτή είναι η επιμονή των αγίων που τηρούν τις εντολές του Θεού και διατηρούν τη μαρτυρία του Ιησού* ». Το Πνεύμα προσδιορίζει με αυτούς τους όρους εκείνους που, όπως εγώ, προσκολλώνται στην προφητική του Αποκάλυψη και δεν αφήνουν κανέναν να την αρπάξει, συλλέγοντας μέχρι τέλους, τα μαργαριτάρια που έδωσε ο ουρανός.

Το Κεφάλαιο 13 παρουσιάζει τους δύο επιθετικούς θρησκευτικούς εχθρούς που φέρουν τη χριστιανική πίστη. Ως εκ τούτου, τα εικονίζει, με δύο « *θηρία* » από τα οποία το δεύτερο προέκυψε από το πρώτο, όπως υποδηλώνει η σχέση των λέξεων « *θάλασσα και γη* » από την ιστορία της Γένεσης που τα καθορίζουν σε αυτό το κεφάλαιο 13. Το πρώτο ενήργησε πριν Το 1844 και το δεύτερο θα εμφανιστεί μόνο το τελευταίο έτος του επίγειου χρόνου, σηματοδοτώντας έτσι το τέλος του χρόνου της χάριτος που προσφέρεται στους ανθρώπους. Αυτά τα δύο « *θηρία* » είναι, για το πρώτο, η καθολική, η μητέρα εκκλησία, και για το δεύτερο, οι προτεσταντικές μεταρρυθμιστικές εκκλησίες που προήλθαν από αυτήν, οι κόρες της.

Καλύπτοντας μόνο το δεύτερο μέρος της χριστιανικής εποχής από το 1844, η Αποκ. 14 παραπέμπει στα τρία μηνύματα των αληθειών των Αντβεντιστών της έβδομης ημέρας σε αιώνιες συνθήκες: τη δόξα του Θεού που απαιτεί την αποκατάσταση της πρακτικής του ιερού Σαββάτου του, την καταδίκη του Ρωμαιοκαθολικισμού, και την καταδίκη του Προτεσταντισμού που τιμά την Κυριακή του την οποία ορίζει ως « *σημάδι* » της ανθρώπινης και διαβολικής εξουσίας τόσο της αυτοκρατορικής όσο και της παπικής Ρώμης. Όταν ο χρόνος της προπαρασκευαστικής αποστολής τελειώσει, διαδοχικά, με την αρπαγή των εκλεκτών αγίων που απεικονίζονται από τον « *θερισμό* », και την καταστροφή των επαναστατημένων δασκάλων και όλων των απίστων, ενέργειες που απεικονίζονται από « *ο τρύγος* », η γη θα γίνει ξανά η « *Άβυσσος* » της πρώτης ημέρας της δημιουργίας, στερημένη κάθε μορφής επίγειας ζωής. Θα κρατήσει, ωστόσο, ζωντανό για « *χίλια χρόνια* », έναν κάτοικο της επιλογής, τον Σατανά, τον ίδιο τον διάβολο, που περιμένει την καταστροφή του στην τελευταία κρίση καθώς και όλους τους άλλους επαναστάτες ανθρώπους και αγγέλους.

Το Rev.15 εστιάζει στο χρονοδιάγραμμα λήξης της δοκιμαστικής περιόδου.

Η Αποκ. 16 αποκαλύπτει « *τις επτά τελευταίες πληγές της οργής του Θεού* » οι οποίες χτυπούν, μετά το τέλος του χρόνου της δοκιμασίας, τους τελευταίους άπιστους επαναστάτες που γίνονται όλο και πιο επιθετικοί, σε σημείο να διατάσσουν τον θάνατο των παρατηρητών του δίκαιου θείου Σάββατο πριν από την έβδομη πληγή.

Η Αποκ. 17 είναι εξ ολοκλήρου αφιερωμένη στον προσδιορισμό της « *μεγάλης πόρνης* » που ονομάζεται « *Βαβυλώνα η Μεγάλη* ». Με αυτούς τους όρους το Πνεύμα προσδιορίζει την αυτοκρατορική και παπική « *μεγάλη πόλη* », τη Ρώμη. Αποκαλύπτεται έτσι ξεκάθαρα η κρίση του Θεού για αυτήν. Το

κεφάλαιο αναγγέλλει επίσης τη μελλοντική της κρίση και καταστροφή με φωτιά, επειδή το Αρνί και οι πιστοί εκλεκτοί του θα την νικήσουν.

Η Αποκάλυψη 18 στοχεύει την ώρα του « *θερισμού* » ή της τιμωρίας της « *Βαβυλώνας της Μεγάλης* ».

Η Αποκ. 19 απεικονίζει την ένδοξη επιστροφή του Ιησού Χριστού και την αντιπαράθεσή του με τρομοκρατημένες επίγειες επαναστατικές δυνάμεις.

Η Αποκ. 20 στοχεύει την εποχή των χιλίων ετών της έβδομης χιλιετίας που βιώθηκε πολύ διαφορετικά, στον ουρανό από τους εκλεκτούς και στην έρημη γη, σε απομόνωση από τον Σατανά. Στο τέλος των χιλίων ετών, ο Θεός θα οργανώσει την τελευταία κρίση: τον αφανισμό από ουράνια και υπόγεια επίγεια πυρά όλων των επίγειων ανθρώπων και ουράνιων αγγελικών επαναστατών.

Η Αποκ. 21 απεικονίζει τη δόξα της Συνέλευσης που σχηματίστηκε από τη συγκέντρωση των εκλεκτών που λυτρώθηκαν με το αίμα του Ιησού Χριστού. Η τελειότητα των εκλεκτών απεικονίζεται με συγκρίσεις με ό,τι η γη προσφέρει πιο πολύτιμα στους ανθρώπους: χρυσό, ασήμι, μαργαριτάρια και πολύτιμους λίθους.

Το Αποκ.22 παραπέμπει κατ' εικόνα την επιστροφή στη χαμένη Εδέμ, που βρέθηκε και εγκαταστάθηκε για την αιωνιότητα στη γη της αμαρτίας που αναγεννήθηκε και μεταμορφώθηκε για να γίνει ο παγκόσμιος θρόνος του ενός και μοναδικού μεγάλου Θεού, δημιουργού, νομοθέτη και λυτρωτή που κυριαρχεί σε όλα τα σύμπαντά της με τα επίγεια λυτρωμένα του.

Εδώ τελειώνει αυτή η γρήγορη επισκόπηση του βιβλίου Αποκάλυψη, η λεπτομερής μελέτη του οποίου θα επιβεβαιώσει και θα ενισχύσει όσα μόλις ειπώθηκαν.

Προσθέτω αυτήν την εξαιρετικά πνευματική εξήγηση που αποκαλύπτει την κρυφή λογική του νου του Θεού. Παραδίδει ανυποψίαστα μηνύματα μέσω λεπτών νύξεων ότι η Βίβλος θα μας δια φωτίσει. Ακολουθώντας, στην κατασκευή της Αποκάλυψης, τις ίδιες διαδικασίες που χρησιμοποίησε για την κατασκευή των αποκαλύψεων του που έδωσε στον Δανιήλ, ο Θεός επιβεβαιώνει ότι « *δεν αλλάζει* » και ότι θα είναι « *αιώνια ο ίδιος* ». Επίσης, βρήκα στην Αποκάλυψη την ίδια μέθοδο παραλληλισμού τριών θεμάτων που είναι οι « *επιστολές προς τις Συνελεύσεις* », οι « *σφραγίδες* » και οι « *τρομπέτες* ». Σύμφωνα με το Αποκ.5, όπου η Αποκάλυψη απεικονίζεται από ένα βιβλίο κλειστό από « *επτά σφραγίδες* », μόνο το άνοιγμα της « *έβδομης σφραγίδας* » θα επιτρέψει την πρόσβαση στα στοιχεία που θα επιβεβαιώσουν στα κεφάλαια 8 έως 22, τις ερμηνείες και τις υποψίες που προέκυψε από τη μελέτη των κεφαλαίων 1 έως 6. Το Κεφάλαιο 7 είναι επομένως το κλειδί για να εισέλθετε στην κατανόηση των μυστηρίων που αποκαλύφθηκαν. Και μην εκπλαγείτε, γιατί το θέμα του είναι ακριβώς το Σάββατο, το οποίο έχει κάνει τη διαφορά ανάμεσα στην αληθινή και την ψεύτικη αγιότητα από το 1843. Βρίσκουμε λοιπόν στο Αποκ.7, τη μεγάλη αλήθεια που διέλυσε την προτεσταντική θρησκεία την άνοιξη του 1843. Η Αποκάλυψη θα επιβεβαιώσει μόνο αυτή τη θεμελιώδη διδασκαλία που αποκαλύφθηκε στον Δανιήλ. Όμως, για τον Αντβεντισμό, που αναδείχθηκε εκείνη την ημερομηνία ως νικητής, η Αποκάλυψη θα αποκαλύψει για το 1994, μια δοκιμασία που θα τον κοσκινίσει με τη σειρά του. Αυτό το νέο φως θα κάνει, για άλλη μια φορά, « *ζανά* », « *τη διαφορά μεταξύ εκείνων που υπηρετούν τον Θεό και εκείνων που δεν τον υπηρετούν* », ή περισσότερο.

**Μέρος δεύτερο: η λεπτομερής μελέτη της  
Αποκάλυψης**

**Αποκάλυψη 1: Πρόλογος – Η Επιστροφή του  
Χριστού –  
το θέμα των Αντβεντιστών**



### Η παρουσίαση

Στίχος 1: « *Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, την οποία ο Θεός του έδωσε για να δείξει στους δούλους ~~των~~ τα πράγματα που πρέπει να συμβούν γρήγορα, και την οποία έκανε γνωστή, στέλνοντας τον άγγελό του, στον δούλο του Ιωάννη... ».*

Ο Ιωάννης, ο απόστολος που αγάπησε ο Ιησούς, είναι ο θεματοφύλακας αυτής της θείας Αποκάλυψης που λαμβάνει από τον Πατέρα στο όνομα του Ιησού Χριστού. John, στα εβραϊκά "Yohan", σημαίνει: ο Θεός έδωσε. και είναι και το μικρό μου όνομα. Δεν είπε ο Ιησούς: « Σε αυτόν που έχει, θα δοθεί »; Αυτό το μήνυμα « δίνεται » από τον « Θεό » τον Πατέρα, επομένως με απεριόριστο περιεχόμενο. Διότι από την ανάστασή του, ο Ιησούς Χριστός επανέλαβε τις θεϊκές του ιδιότητες, και ως ουράνιος Πατέρας μπορεί, από τον ουρανό, να ενεργεί υπέρ των δούλων του ή πιο συγκεκριμένα των « δούλων » του. Όπως λέει και η παροιμία, "προειδοποιημένος είναι οπλισμένος". Αυτή τη γνώμη έχει ο Θεός και το αποδεικνύει, απευθύνοντας στους υπηρέτες του αποκαλύψεις για το μέλλον. Η έκφραση « τι πρέπει να συμβεί αμέσως » μπορεί να προκαλεί έκπληξη όταν γνωρίζουμε ότι το μήνυμα δόθηκε το 94 μ.Χ. και ότι βρισκόμαστε τώρα στο 2020-2021, την εποχή που γράφτηκε αυτό το έγγραφο. Αλλά ανακαλύπτοντας τα μηνύματά του, θα καταλάβουμε ότι αυτό « αμέσως » παίρνει κυριολεκτική σημασία, γιατί οι αποδέκτες τους θα είναι σύγχρονοι με την ένδοξη επιστροφή του Ιησού Χριστού. Αυτό το θέμα θα είναι στην πανταχού παρούσα Αποκάλυψη, επειδή η Αποκάλυψη απευθύνεται στους τελευταίους «Αδβεντιστές» που επιλέχθηκαν από τον Θεό, με πίστη που αποδείχθηκε σε μια τελική δοκιμασία που βασίζεται στα δεδομένα της Αποκ. 9:1-12, η οποία ασχολείται με το θέμα της « πέμπτη τρομπέτα ». Σε αυτό το κεφάλαιο, οι στίχοι 5 και 10 αναφέρουν μια προφητική περίοδο « πέντε μηνών » που παρερμηνεύτηκε μέχρι εμένα. Στη μελέτη μου για το θέμα, αυτή η διάρκεια καθόρισε μια νέα ημερομηνία που υποτίθεται ότι ανήγγειλε την επιστροφή του Ιησού για το 1994, το πραγματικό έτος 2000 της αληθινής γέννησης του Χριστού. Αυτή η δοκιμασία πίστης δοκίμασε, για τελευταία φορά, τον επίσημο Αντβεντισμό, ο οποίος έγινε χλιαρός και φορμαλιστικός, και ο οποίος ετοιμαζόταν να συνάψει συμφωνία με εκείνους που ο Θεός αποκαλύπτει ότι είναι εχθροί του στην Αποκάλυψη του. Από το 2018, γνωρίζω την ημερομηνία της αληθινής επιστροφής του Ιησού Χριστού και δεν βασίζεται σε κανένα στοιχείο από τις προφητείες του Δανιήλ και της Αποκάλυψης, οι ποσοτικοποιημένες διάρκειες των οποίων ολοκληρώθηκαν όλες εκπληρώνοντας το ρόλο τους στο κοσκίνισμα στους καθορισμένους χρόνους. Η αληθινή επιστροφή του Ιησού μπορεί να γίνει κατανοητή από την αφήγηση της Γένεσης, πιστεύοντας ότι οι επτά ημέρες των εβδομάδων μας είναι χτισμένες στην εικόνα των 7.000 χρόνων ολόκληρου του σχεδίου που σχεδίασε ο Θεός, για να εξαλείψει την αμαρτία και τους αμαρτωλούς και να φέρει στην αιωνιότητα του αγαπημένοι εκλεκτοί που επιλέχθηκαν τα πρώτα 6000 χρόνια. Όπως και οι αναλογίες του εβραϊκού ιερού ή της σκηνής του Μαρτυρίου, ο χρόνος των 6000 ετών αποτελείται από τα τρία τρίτα των 2000 ετών. Η αρχή του τελευταίου τρίτου σηματοδοτήθηκε, στις 3 Απριλίου 30, από τον εξιλεωτικό θάνατο του Σωτήρα μας Ιησού Χριστού. Ένα εβραϊκό ημερολόγιο επιβεβαιώνει αυτή την ημερομηνία.

Ως εκ τούτου, η επιστροφή του ορίζεται για την άνοιξη του 2030, 2000 χρόνια αργότερα. Γνωρίζοντας ότι η επιστροφή του Χριστού είναι μπροστά μας, τόσο κοντά, η λέξη "αμέσως" των λόγων του Ιησού είναι απολύτως δικαιολογημένη. Έτσι, αν και παρέμεινε γνωστό και διαβασμένο στο πέρασμα των αιώνων, το βιβλίο Αποκάλυψη παρέμεινε κλειστό, παγωμένο, σφραγισμένο, μέχρι τον καιρό του τέλους, που αφορά τη γενιά μας.

Στίχος 2: «... που μαρτύρησε τον λόγο του Θεού και τη μαρτυρία του Ιησού Χριστού, όλα όσα είδε .»

Ο Ιωάννης μαρτυρεί ότι έλαβε το όραμά του από τον Θεό. Ένα όραμα που αποτελεί τη μαρτυρία του Ιησού Χριστού που ορίζει η Αποκ. 19:10 ως « το πνεύμα της προφητείας ». Το μήνυμα βασίζεται σε εικόνες που « βλέπονται » και λέξεις που ακούγονται. Ο Ιωάννης διχάστηκε από τα επίγεια απρόοπτα από το Πνεύμα του Θεού που του αποκάλυψε με εικόνες τα μεγάλα θέματα της θρησκευτικής ιστορίας της χριστιανικής εποχής. Θα τελειώσει με την ένδοξη και τρομερή επιστροφή του για τους εχθρούς του.

Στίχος 3: « Μακάριος είναι εκείνος που διαβάσει και ακούει τα λόγια της προφητείας, και τηρεί τα γραμμένα σε αυτήν! Γιατί ο καιρός είναι κοντά ».

Παίρνω για τον εαυτό μου το μέρος που μου αναλογεί, τη μακαριότητα για « αυτόν που διαβάσει » τα λόγια της προφητείας, γιατί ο Κύριος δίνει στο ρήμα διαβάσω ακριβή λογική σημασία. Δίνει την εξήγησή στο Ησα.29:11-12: « Όλη η αποκάλυψη είναι για εσάς σαν τα λόγια ενός σφραγισμένου βιβλίου που δίνονται σε έναν άνθρωπο που ξέρει να διαβάσει, λέγοντας: Διαβάστε αυτό! Και ποιος απαντά: Δεν μπορώ, γιατί είναι σφραγισμένο. ή σαν ένα βιβλίο που δίνεται σε έναν άνθρωπο που δεν μπορεί να διαβάσει, λέγοντας: Διαβάστε αυτό! Και ποιος απαντά: Δεν ξέρω να διαβάσω .» Ο στίχος 13, που ακολουθεί, αποκαλύπτει την αιτία αυτής της ανικανότητας: « Ο Κύριος είπε: Όταν αυτός ο λαός πλησιάζει σε εμένα, με τιμάει με το στόμα τους και με τα χείλη τους, αλλά η καρδιά του είναι μακριά από μένα, και ο φόβος που έχει για μένα είναι μόνο ένας κανόνας της ανθρώπινης παράδοσης ». Ο όρος « σφραγισμένος » ή σφραγισμένος περιγράφει την πτυχή της Αποκάλυψης, δυσανάγνωστη επειδή είναι σφραγισμένη. Επομένως, για να το ανοίξουμε και να το ξεσφραγίσουμε εντελώς ότι εγώ, ένας άλλος Ιωάννης του τελευταίου καιρού, κλήθηκα από τον Θεό. έτσι ώστε όλοι οι αληθινοί εκλεκτοί του, να « ακούνε και να τηρούν » τις αλήθειες που αποκαλύπτονται στα λόγια και τις εικόνες της προφητείας. Αυτά τα ρήματα σημαίνουν «καταλαβαίνω και εφαρμόζω στην πράξη». Σε αυτό το εδάφιο, ο Θεός προειδοποιεί τους εκλεκτούς του ότι θα λάβουν, από έναν από τους εν Χριστώ αδελφούς τους, « αυτόν που διαβάσει », το φως που εξηγεί τα μυστήρια της προφητείας, ώστε αυτοί με τη σειρά τους να χαρούν και να βάλουν τη διδασκαλία του στην πράξη. Όπως και στην εποχή του Ιησού, η πίστη, η εμπιστοσύνη και η ταπεινοφροσύνη θα είναι επομένως αναγκαία. Με αυτή τη μέθοδο, ο Θεός κοσκινίζει και απομακρύνει ανθρώπους που είναι πολύ περήφανοι για να διδαχθούν. Λέω λοιπόν στους εκλεγμένους: «Ξέχνα τον άνθρωπο, αυτόν τον μικρό επίσημο μεταφραστή και πομπό, και κοίτα τον αληθινό Συγγραφέα: τον Παντοδύναμο Θεό Ιησού Χριστό».

Στίχος 4: « Ιωάννης στις επτά εκκλησίες που είναι στην Ασία: Χάρη σε εσάς και ειρήνη από αυτόν που είναι, και που ήταν και που πρόκειται να έρθει, και από τα επτά πνεύματα που είναι μπροστά στον θρόνο του ...»

Η αναφορά των « επτά Συνελεύσεων » είναι ύποπτη, γιατί η Συνέλευση με κεφαλαίο Α είναι, μία, διαρκώς. Ως εκ τούτου, οι « Επτά Συνελεύσεις » υποδηλώνουν αναγκαστικά την ενοποιημένη Συνέλευση του Ιησού Χριστού σε επτά χαρακτηρισμένες και διαδοχικές εποχές. Το πράγμα θα επιβεβαιωθεί και ήδη γνωρίζουμε ότι ο Θεός χωρίζει τη χριστιανική εποχή σε 7 συγκεκριμένες περιόδους. Η αναφορά στην Ασία είναι χρήσιμη και δικαιολογημένη , αφού τα ονόματα που παρουσιάζονται στον στίχο 11 είναι αυτά των πόλεων που υπάρχουν στη Μικρά Ασία, στην αρχαία Ανατολία που βρίσκεται στα δυτικά της σημερινής Τουρκίας. Το Πνεύμα επιβεβαιώνει ήδη το όριο της Ευρώπης και την αρχή της ασιατικής ηπείρου. Όμως η λέξη *Ασία* όπως και η λέξη *Ανατολία* κρύβει ένα πνευματικό μήνυμα. Σημαίνουν: **ανατέλλει ο ήλιος** στα ακκαδικά και ελληνικά, και έτσι προτείνουν το στρατόπεδο του Θεού που επισκέφτηκε ο Ιησούς Χριστός, ο « *ανατέλλων ήλιος* », στο Λουκάς 1:78-79: « *Χάρη στα σπλάχνα του ελέους του Θεού μας, μέσα από αρετή της οποίας μας επισκέφτηκε ο ανατέλλοντος ήλιος από ψηλά, για να δώσει φως σε όσους κάθονται στο σκοτάδι και στη σκιά του θανάτου, να κατευθύνει τα βήματά μας στο δρόμο της ειρήνης.* » Είναι επίσης ο « *ήλιος της δικαιοσύνης* » του Μαλ.4:2: « *Αλλά για εσάς που φοβάστε το όνομά μου, ο ήλιος της δικαιοσύνης θα ανατείλει , και η θεραπεία θα είναι κάτω από τα φτερά του. θα βγεις και θα πηδήξεις σαν μοσχάρια από στάβλο* ». Ο τύπος του χαιρετισμού είναι συνεπής με τις επιστολές που αντάλλαξαν οι Χριστιανοί την εποχή του Ιωάννη. Ωστόσο, ο Θεός ορίζεται από μια νέα έκφραση, άγνωστη μέχρι τώρα: « *από αυτόν που είναι, που ήταν και που πρόκειται να έρθει* ». Αυτή η έκφραση αντικατοπτρίζει μόνο, στην πρωτότυπη ελληνική γλώσσα και σε άλλες μεταφράσεις, τη σημασία του εβραϊκού ονόματος του Θεού: «YaHWéH». Είναι το ρήμα «να είναι» συζευγμένο στο γ' ενικό πρόσωπο στον ατελή χρόνο της εβραϊκής. Αυτός ο χρόνος που ονομάζεται ατελής εκφράζει το τετελεσμένο που εκτείνεται στο χρόνο, επειδή ο ενεστώτας δεν υπάρχει στην εβραϊκή σύζευξη. « *και ποιος έρχεται* », επιβεβαιώνει περαιτέρω το θέμα της επιστροφής του Ιησού Χριστού, τον Αντβεντισμό. Έτσι επιβεβαιώνεται το άνοιγμα της χριστιανικής πίστης στους ειδωλολάτρες. γι' αυτούς ο Θεός προσαρμόζει το όνομά του. Έπειτα, εμφανίζεται μια άλλη καινοτομία που δηλώνει το Άγιο Πνεύμα: « *τα επτά Πνεύματα που βρίσκονται μπροστά στον θρόνο του* ». Αυτό το απόσπασμα θα εμφανιστεί στην Αποκ. 5:6. Ο αριθμός 7 δηλώνει τον αγιασμό, σε αυτήν την περίπτωση, εκείνον του θείου Πνεύματος που ξεχύθηκε στα πλάσματά του, επομένως, « *ενώπιον του θρόνου του* ». Στην Αποκ. 5:6, το «*σφαγμένο αρνί* » συνδέεται με αυτά τα σύμβολα, η προφητεία επιβεβαιώνει έτσι τη θεία παντοδυναμία του Ιησού Χριστού. Τα « *επτά πνεύματα του Θεού* » συμβολίζονται από το «*επτάκλαδο κηροπήγιο* » της εβραϊκής σκηνης που προφητεύει το σχέδιο σωτηρίας του Θεού. Έτσι το πρόγραμμά του σκιαγραφήθηκε ξεκάθαρα. Από τον Αδάμ, 4000 χρόνια, και με το θάνατό του ο Ιησούς εξιλεώνει τις αμαρτίες των εκλεκτών στις 3 Απριλίου 30, σκίζει έτσι το πέπλο της αμαρτίας και ανοίγει την πρόσβαση στον ουρανό στους εκλεκτούς που λυτρώθηκαν τα τελευταία δύο χιλιάδες από τα έξι χιλιάδες χρόνια που προγραμματίστηκαν για την επιλογή των εκλεκτών διασκορπισμένων, μέχρι το τέλος του κόσμου, ανάμεσα στα έθνη ολόκληρης της γης.

Στίχος 5: « ...και από τον Ιησού Χριστό, τον πιστό μάρτυρα, τον πρωτότοκο των νεκρών και τον άρχοντα των βασιλιάδων της γης! Σε εκείνον που μας αγαπά, που μας ελευθέρωσε από τις αμαρτίες μας με το αίμα του .

Το όνομα « Ιησούς Χριστός » συνδέεται με την επίγεια διακονία που ήρθε να επιτελέσει ο Θεός στη γη. Αυτός ο στίχος μας υπενθυμίζει τα έργα του που επιτεύχθηκε για να αποκτήσει τη σωτηρία με χάρη, την οποία προσφέρει μόνο στους εκλεκτούς του. Με την τέλεια πιστότητά του στον Θεό και τις αξίες του, ο Ιησούς ήταν « ο πιστός μάρτυρας » που προτάθηκε ως πρότυπο προς μίμηση, στους αποστόλους και τους μαθητές του όλων των εποχών, συμπεριλαμβανομένων των δικών μας. Ο θάνατός του προφητεύτηκε από το θάνατο του πρώτου ζώου που σκοτώθηκε που ντύθηκε τη γυμνότητα του Αδάμ και της Εύας μετά την αμαρτία τους. Μέσω αυτού, λοιπόν, ήταν πράγματι ο « πρωτότοκος των νεκρών ». Αλλά είναι επίσης, λόγω της θεϊκής του σημασίας, μόνο ο θάνατός του είχε την αποτελεσματικότητα και τη δύναμη να καταδικάσει τον διάβολο, την αμαρτία και τους αμαρτωλούς. Παραμένει ο « πρωτότοκος » πάνω απ' όλα τα «πρωτότοκα» στη θρησκευτική ιστορία. Σκεπτόμενος τον θάνατό του, που έγινε απαραίτητος για να εξαγοράσει την αμαρτία των εκλεκτών του, ο Θεός σκότωσε όλους τους « πρωτότοκους » ανθρώπους και ζώα της επαναστατημένης Αιγύπτου, την εικόνα της αμαρτίας, για να « ελευθερώσει » τον Εβραϊκό λαό του από τη σκλαβιά. ήδη σύμβολο και εικόνα της « αμαρτίας ». Ως « πρωτότοκος », του ανήκει το πνευματικό εκ γενετής δικαίωμα. Παρουσιάζοντας τον εαυτό του ως « άρχοντα των βασιλιάδων της γης », ο Ιησούς γίνεται υπηρέτης των λυτρωμένων του. Οι « βασιλείς της γης » είναι εκείνοι που εισέρχονται στο βασίλειό του λυτρωμένοι από το αίμα του. θα κληρονομήσουν την ανανεωμένη γη. Είναι εκπληκτικό να ανακαλύπτεις το επίπεδο ταπεινότητας, συμπόνιας, φιλίας, αδελφοσύνης και αγάπης των ουράνιων όντων που έχουν παραμείνει πιστά στα θεϊκά πρότυπα της ουράνιας ζωής. Στη γη, ο Ιησούς έπλυνε τα πόδια των αποστόλων του, ενώ επιβεβαίωσε ότι είναι « ο Κύριος και ο Κύριος ». Στον παράδεισο, θα είναι για πάντα « ο πρίγκιπας » των « βασιλιάδων » του. Αλλά οι « βασιλείς » θα είναι επίσης υπηρέτες των αδελφών τους. Επίσης, δίνοντας στον εαυτό του τον τίτλο του « πρίγκιπα », ο Ιησούς θέτει τον εαυτό του στο επίπεδο του διαβόλου, του αντιπάλου και νικημένου ανταγωνιστή του, τον οποίο αποκαλεί, « ο πρίγκιπας αυτού του κόσμου ». Η ενσάρκωση του Θεού στον Ιησού υποκινήθηκε από πρόσωπο με πρόσωπο των δύο « πρίγκιπες ». η μοίρα του κόσμου και των πλασμάτων του εξαρτάται από τη δύναμη του μεγάλου νικητή Ιησού Michael YaHWéH. Αλλά ο Ιησούς οφείλει τη νίκη του μόνο εν μέρει στη θεότητά του, επειδή πολέμησε εναντίον του διαβόλου επί ίσοις όροις, σε σώμα από σάρκα πανομοιότυπο με το δικό μας, 4000 χρόνια μετά τον αγώνα που έχασε ο πρώτος Αδάμ. Η ψυχική του κατάσταση και η αποφασιστικότητά του να κερδίσει για να σώσει τους εκλεκτούς του και μόνο του έδωσαν τη νίκη του. Άνοιξε το δρόμο για τους εκλεκτούς του δείχνοντας ότι ένα πειθήνιο « αρνί » μπορεί να νικήσει « τους λύκους » που καταβροχθίζουν σάρκες και πνεύματα, με τη βοήθεια του πιστού και αληθινού Θεού.

Στίχος 6: « Και ποιος μας έκανε βασιλείο, ιερείς στον Θεό Πατέρα του, σ' αυτόν η δόξα και η δύναμη στους αιώνες των αιώνων! Αμήν! »



Ο Ιωάννης είναι αυτός που ορίζει τι συνιστά τη Συνέλευση των εκλεγμένων. Στον Ιησού Χριστό, ο αρχαίος Ισραήλ συνεχίζει με πνευματικές μορφές που προφητεύονται στις τελετές της παλαιάς διαθήκης. Υπηρετώντας τον « *Βασιλέα των βασιλιάδων και Κύριο των κυρίων* », οι αληθινοί εκλεκτοί συμμετέχουν στη βασιλεία του και μαζί του αποτελούν πολίτες της βασιλείας των ουρανών. Είναι επίσης πνευματικοί « *ιερείς* », γιατί λειτουργούν στον ναό του σώματός τους, στον οποίο υπηρετούν τον Θεό, προσφέροντας τους εαυτούς τους με αγιότητα για την υπηρεσία του. Και με τις προσευχές τους στον Θεό, μεταδίδουν τα αρώματα που προσφέρονται στο θυσιαστήριο του θυμιάματος του αρχαίου ναού της Ιερουσαλήμ. Ο χωρισμός μεταξύ Ιησού και Πατέρα είναι παραπλανητικός, αλλά αντιστοιχεί στην αντίληψη που έχουν πολλοί ψευδοχριστιανοί για το θέμα. Αυτό φτάνει στο σημείο να ισχυρίζεται κανείς ότι «τιμά» τον Υιό σε βάρος του Πατέρα. Αυτό ήταν το λάθος, ή η αμαρτία, της χριστιανικής πίστης από τις 7 Μαρτίου 321. Για πολλούς, η ανάπαυση του Σαββάτου είναι μια διάταξη που αφορούσε μόνο τους Εβραίους της παλαιάς διαθήκης, τη θητεία του Πατέρα. Ο Πατέρας και ο Ιησούς είναι μόνο ένα άτομο, θα υποστούν την οργή του Ιησού τον οποίο νόμιζαν ότι τιμούσαν. Στη θεϊκή του φύση ως Πατέρα, ο Ιησούς κρατά, και για την αιωνιότητα, « *τη δόξα και τη δύναμη, για πάντα και για πάντα! Αμήν!* » « *Αμήν* » που σημαίνει: είναι αλήθεια! Οντως!

#### **Το θέμα των Αντβεντιστών**

Στίχος 7: « *Ιδού, έρχεται με τα σύννεφα. Και κάθε μάτι θα το δει, ακόμα κι εκείνοι που το τρύπησαν. και όλες οι φυλές της γης θα θρηνήσουν γι' αυτόν. Ναί. Αμήν!* »

Ακριβώς, όταν επιστρέψει, ο Ιησούς θα δείξει τη δόξα και τη δύναμή του. Σύμφωνα με το εδάφιο Πράξεις 1:11, θα επιστρέψει « *με τον ίδιο τρόπο που ανέβηκε στον ουρανό* », αλλά η επιστροφή του θα είναι σε ακραία ουράνια δόξα που θα τρομοκρατήσει τους εχθρούς του. « *Αυτοί που τον τρύπησαν* » αντικρούοντας το πραγματικό του έργο. Γιατί αυτή η έκφραση αφορά μόνο τα σύγχρονα με τον ερχομό του ανθρώπινα όντα. Όταν οι υπηρέτες του απειλούνται με θάνατο ή θανατώνονται, ο Ιησούς μοιράζεται τη μοίρα τους επειδή ταυτίζεται μαζί τους: « *Και ο βασιλιάς θα τους απαντήσει: Σας λέω την αλήθεια, όσες φορές έχετε κάνει αυτά τα πράγματα σε έναν από αυτούς τους λιγότερους αδέρφια μου, μου τα φτιάξατε.* (Ματθ.25:40)». Οι Εβραίοι και οι Ρωμαίοι στρατιώτες που τον σταύρωσαν δεν περιλαμβάνονται σε αυτό το μήνυμα. Το Πνεύμα του Θεού καταλογίζει αυτή την ενέργεια σε όλους τους ανθρώπους που εμποδίζουν το έργο της σωτηρίας Του και απογοητεύουν για τους εαυτούς τους και τους άλλους την προσφορά του για χάρη και αιώνια σωτηρία. Παραθέτοντας « *τις φυλές της γης* », ο Ιησούς στοχεύει τους ψεύτικους Χριστιανούς μέσω των οποίων οι φυλές του Ισραήλ υποτίθεται ότι θα επεκταθούν στη νέα διαθήκη. Ανακαλύπτοντας κατά την επιστροφή του ότι ετοιμάζονταν να σκοτώσουν τους αληθινούς εκλεκτούς του, θα έχουν μόνο λόγο να θρηνήσουν, ανακαλύπτοντας τους εαυτούς τους εχθρούς του Θεού που επρόκειτο να τους σώσει. Οι λεπτομέρειες του προγράμματος των τελευταίων ημερών θα αποκαλυφθούν διάσπαρτες στα



κεφάλαια του βιβλίου Αποκάλυψη. Αλλά μπορώ να πω ότι η Αποκ. 6:15-16 περιγράφει τη σκηνή με αυτά τα λόγια: « *Οι βασιλιάδες της γης, οι μεγάλοι, οι στρατιωτικοί διοικητές, οι πλούσιοι, οι ισχυροί, όλοι οι σκλάβοι και οι ελεύθεροι, κρύφτηκαν μέσα σπηλιές και ορεινούς βράχους. Και είπαν στα βουνά και στους βράχους: Πέστε πάνω μας και κρύψτε μας από το πρόσωπο αυτού που κάθεται στο θρόνο και από την οργή του Αρνίου.* ».

Στίχος 8: « *Εγώ είμαι το άλφα και το ωμέγα, λέει ο Κύριος ο Θεός, αυτός που είναι, και που ήταν, και που πρόκειται να έρθει, ο Παντοδύναμος.* »

Αυτός που εκφράζεται έτσι είναι ο γλυκός Ιησούς που βρήκε τη θεϊκή του δόξα στον ουρανό, είναι « *ο Παντοδύναμος* ». Αρκεί να συνδέσουμε αυτό το εδάφιο με αυτά της Αποκ. 22:13-16 για να έχουμε απόδειξη: « *Εγώ είμαι το άλφα και το ωμέγα, ο πρώτος και ο τελευταίος, η αρχή και το τέλος... /... Εγώ, ο Ιησούς, έχω έστειλε τον άγγελό μου για να σας επιβεβαιώσει αυτά τα πράγματα στις Εκκλησίες. Είμαι η ρίζα και ο σπόρος του Δαβίδ, του φωτεινού αστεριού του πρωινού.* » Όπως στο εδάφιο 4, ο Ιησούς παρουσιάζεται κάτω από τις ιδιότητες του δημιουργού Θεού, του φίλου του Μωυσή, του οποίου το εβραϊκό όνομα είναι «ΓΙΑΧΒΕ» σύμφωνα με την Έξω.3:14. Διευκρινίζω όμως ότι το όνομα του Θεού αλλάζει ανάλογα με το αν είναι αυτός που ονομάζει τον εαυτό του ή αν τον ονομάζουν οι άνθρωποι: το «Είμαι» γίνεται «Αυτός είναι» με τη μορφή «Γιαχβέ».

Σημείωση που προστέθηκε το 2022: Η έκφραση « *άλφα και ωμέγα* » συνοψίζει ολόκληρη την αποκάλυψη που προσέφερε ο Θεός στη Βίβλο του, από τη Γένεση 1 έως την Αποκάλυψη 22. Ωστόσο, από το 2018, η προφητική έννοια των «έξι χιλιάδων» ετών δίνεται στις έξι ημέρες του Η εβδομάδα επιβεβαιώθηκε χωρίς να αμφισβητηθεί η αξία της ως έξι πραγματικές ημέρες, κατά τις οποίες ο Θεός δημιούργησε τη γη και τη ζωή που έπρεπε να υποστηρίξει. Όμως, διατηρώντας το προφητικό τους νόημα, αυτές οι έξι ημέρες ή «6000» χρόνια κατέστησαν δυνατό να ορίσουμε για την άνοιξη του 2030 την οριστική νικηφόρα επιστροφή του Ιησού Χριστού και την αρπαγή των πιστών αγίων του. Μέσω της έκφρασης « *άλφα και ωμέγα* », ο Ιησούς δίνει στους Αγίους των Τελευταίων Ημερών του ένα κλειδί που θα τους επιτρέψει να ανακαλύψουν τον πραγματικό χρόνο της δεύτερης παρουσίας του. Έπρεπε όμως να περιμένουμε μέχρι την άνοιξη του 2018 για να καταλάβουμε πώς να χρησιμοποιήσουμε αυτά τα 6000 χρόνια, και τις 28 Ιανουαρίου 2022, για να τα συσχετίσουμε με αυτές τις εκφράσεις: « *άλφα και ωμέγα* », « *αρχή και τέλος* ».

Στίχος 9: « *Εγώ ο Ιωάννης, ο αδελφός σου, που μοιράζομαι μαζί σου τη θλίψη και τη βασιλεία και την επιμονή στον Ιησού, βρίσκoμαι στο νησί που ονομάζεται Πάτμος, λόγω του λόγου του Θεού και της μαρτυρίας του Ιησού.* »

Για έναν αληθινό δούλο του Ιησού Χριστού, αυτά τα τρία πράγματα συνδέονται: η μερίδα θλίψης, η μερίδα της βασιλείας και η μερίδα επιμονής στον Ιησού. Ο Ιωάννης μαρτυρεί το πλαίσιο όπου έλαβε το θεϊκό του όραμα. Οι Ρωμαίοι, θεωρώντας τον φαινομενικά άφθαρτο, τον απομόνωσαν τελικά, εξόριστος στο νησί της Πάτμου, για να περιορίσουν τη μαρτυρία του στους άνδρες. Σε όλη του τη ζωή δεν έπαψε ποτέ να μαρτυρεί για τον λόγο του Θεού για να δοξάσει τον Ιησού Χριστό. Αλλά μπορούμε επίσης να καταλάβουμε ότι ο Ιωάννης μεταφέρθηκε στην Πάτμο για να λάβει, με ηρεμία, τη μαρτυρία του Ιησού που αποτελεί την Αποκάλυψη, την οποία έλαβε εκεί από τον Θεό.

Ας σημειώσουμε παρεμπιπτόντως ότι οι δύο συγγραφείς των δύο προφητειών Δανιήλ και Αποκάλυψη προστατεύτηκαν θαυματουργικά από τον Θεό. Ο Δανιήλ σώθηκε από τα δόντια των λιονταριών και ο Ιωάννης απελευθερώθηκε σώος από μια δεξαμενή γεμάτη με βραστό λάδι. Η εμπειρία τους μάς διδάσκει ένα μάθημα: ο Θεός κάνει τη διαφορά μεταξύ των υπηρετών του προστατεύοντας με ισχυρό και υπερφυσικό τρόπο αυτούς που τον δοξάζουν περισσότερο και παρουσιάζουν την πτυχή ενός προτύπου που θέλει ιδιαίτερα να ενθαρρύνει. Η προφητική διακονία λοιπόν ορίζεται στο 1Κορ.12:31 ως η « *άριστη οδός* ». Υπάρχουν όμως προφήτες και προφήτες. Δεν καλούνται όλοι οι προφήτες να λάβουν οράματα ή προφητείες από τον Θεό. Αλλά όλοι οι εκλεκτοί προτρέπονται να προφητεύουν, δηλαδή να δίνουν μαρτυρία για τις αλήθειες του Κυρίου στους γείτονές τους για να τους οδηγήσουν στη σωτηρία.

### **Η άποψη του Ιωάννη για την εποχή των Αντβεντιστών**

Στίχος 10: « *Ήμουν στο Πνεύμα την ημέρα του Κυρίου, και άκουσα πίσω μου μια δυνατή φωνή, σαν τον ήχο της σάλπιγγας, »*

Η έκφραση « *ημέρα του Κυρίου* » θα ευνοήσει τραγικές ερμηνείες. Στη μετάφρασή του της Βίβλου, ο JN Darby, δεν διστάζει να τη μεταφράσει με τη λέξη «Κυριακή», την οποία ο Θεός θεωρεί ότι είναι το μαρασμό « *σημάδι* » του « *θηρίου* » που οδηγείται από τον διάβολο στην Αποκ. 13:16. αυτό αντιτίθεται ευθέως στη βασιλική του « *σφραγίδα* », την έβδομη ημέρα της αγιασμένης ανάπαυσής του. Ετυμολογικά, η λέξη «Κυριακή» σημαίνει «*ημέρα του Κυρίου*», αλλά το πρόβλημα προέρχεται από το γεγονός ότι αφιερώνει την πρώτη ημέρα της εβδομάδας σε ανάπαυση, την οποία ο Θεός δεν διέταξε ποτέ, έχοντας από την πλευρά του, αιώνιο τρόπο, αγιασμένο για αυτή τη χρήση την έβδομη ημέρα. Τι σημαίνει, λοιπόν, η « *ημέρα του Κυρίου* » που αναφέρεται σε αυτό το εδάφιο; Αλλά η απάντηση έχει ήδη δοθεί στο εδάφιο 7 λέγοντας: « *Ιδού, έρχεται με τα σύννεφα*». » Εδώ είναι η « *ημέρα του Κυρίου* » που στοχεύει ο Θεός: « *Ιδού, θα σου στείλω τον προφήτη Ηλία, πριν έρθει η ημέρα του Ιεχωβά, εκείνη η μεγάλη και τρομερή ημέρα . (Μαλ.3:5)*” ; αυτός που δημιούργησε τον Αντβεντισμό και τις τρεις «προσδοκίες» του για την επιστροφή του Ιησού, που έχουν ήδη πραγματοποιηθεί με όλες τις καλές και κακές συνέπειες που έφεραν αυτές οι τρεις δοκιμασίες, το 1843, το 1844 και το 1994. Ζώντας έτσι το 94, ο Ιωάννης μεταφέρεται από Πνεύμα στις αρχές κιάλας της έβδομης χιλιετίας, όπου ο Ιησούς επιστρέφει στη θεϊκή του δόξα. Τι έχει λοιπόν « *πίσω* » του; Ολόκληρο το ιστορικό παρελθόν της χριστιανικής εποχής, από τον θάνατο του Ιησού, 2000 χρόνια χριστιανικής θρησκείας. 2000 χρόνια κατά τα οποία ο Ιησούς στάθηκε μεταξύ των εκλεκτών του, βοηθώντας τους, με το Άγιο Πνεύμα, να νικήσουν το κακό όπως ο ίδιος είχε νικήσει τον διάβολο, την αμαρτία και τον θάνατο. « *Η δυνατή φωνή* » που ακούγεται « *πίσω* » του είναι αυτή του Ιησού που σαν « *τρομπέτα* » επεμβαίνει, για να προειδοποιήσει τους εκλεκτούς του και να τους αποκαλύψει τη φύση των διαβολικών θρησκευτικών παγίδων που θα συναντήσουν στη ζωή τους και στους «επτά». ” εποχές που θα ονομάσει ο παρακάτω στίχος.

Στίχος 11: « Ποιος είπε: Αυτό που βλέπετε, γράψτε το σε ένα βιβλίο και στείλτε το στις επτά εκκλησίες, στην Έφεσο, στη Σμύρνη, στην Πέργαμο, στα Θυάτειρα, στις Σάρδεις, στη Φιλαδέλφεια και στη Λαοδίκεια. ».

Η φαινομενική μορφή του κειμένου φαινόταν να παρουσιάζει ως αποδέκτες, κυριολεκτικά, τις επώνυμες πόλεις της Ασίας της εποχής του Ιωάννη. Το καθένα έχει το δικό του μήνυμα. Αλλά αυτή ήταν μόνο μια παραπλανητική εμφάνιση που προοριζόταν να κρύψει το αληθινό νόημα που δίνει ο Ιησούς στα μηνύματά του. Σε όλη τη Βίβλο, τα ειδικά ονόματα που αποδίδονται στους άνδρες έχουν μια κρυφή σημασία στη ρίζα τους, από τα εβραϊκά, τα χαλδαϊκά ή τα ελληνικά. Αυτή η αρχή ισχύει και για τα ελληνικά ονόματα αυτών των επτά πόλεων. Κάθε όνομα αποκαλύπτει τον χαρακτήρα της εποχής που αντιπροσωπεύει. Και η σειρά με την οποία παρουσιάζονται αυτά τα ονόματα αντιστοιχεί στη σειρά της προόδου στο χρόνο που έχει προγραμματίσει ο Θεός. Θα δούμε στη μελέτη της Αποκ. 2 και 3 όπου γίνεται σεβαστή και επιβεβαιωμένη η σειρά αυτών των ονομάτων, τη σημασία αυτών των επτά ονομάτων, αλλά αυτά του πρώτου και του τελευταίου, « Έφεσος και Λαοδίκεια », αποκαλύπτουν μόνο σε αυτούς, τη χρήση που τους κάνει το Πνεύμα. Εννοώντας, αντίστοιχα, «να εκτοξεύεις» και «κρίνω ανθρώπους», βρίσκουμε « το άλφα και το ωμέγα, την αρχή και το τέλος », της εποχής της χριστιανικής χάριτος. Δεν είναι περίεργο που ο Ιησούς εισήχθη στον στίχο 8, κάτω από αυτόν τον ορισμό: « Εγώ είμαι το άλφα και το ωμέγα ». Καταγράφει έτσι την παρουσία του στους πιστούς του δούλους, σε όλη τη χριστιανική εποχή.

Στίχος 12: « Γύρισα για να μάθω ποια φωνή μου μιλούσε. Και όταν γύρισα, είδα επτά χρυσά κηροπήγια ,

Η δράση του « γυρίματος » οδηγεί τον Ιωάννη να κοιτάξει ολόκληρη τη χριστιανική εποχή, αφού ο ίδιος μεταφέρθηκε στη στιγμή της επιστροφής του Ιησού στη δόξα. Μετά την ακρίβεια « πίσω », έχουμε εδώ « γύρισα », και ξανά, « και, αφού γύρισα ». Το Πνεύμα επιμένει σθεναρά σε αυτό το βλέμμα προς το παρελθόν, ώστε να το ακολουθήσουμε στη λογική του. Και τι βλέπει τότε ο Ζαν; « Επτά χρυσά κηροπήγια ». Και εδώ το πράγμα είναι ύποπτο σαν τις « επτά Συνελεύσεις ». Διότι το πρότυπο « κηροπήγιο » βρέθηκε στην εβραϊκή σκηνή και είχε επτά κλαδιά που ήδη συμβόλιζαν, μαζί, τον αγιασμό του Πνεύματος του Θεού και του φωτός του. Αυτή η παρατήρηση σημαίνει ότι, όπως το « επτά Οι Συνελεύσεις », τα « επτά κηροπήγια » συμβολίζουν τον αγιασμό του φωτός του Θεού, αλλά σε επτά στιγμές που σημειώθηκαν σε όλη τη χριστιανική εποχή. Το κηροπήγιο αντιπροσωπεύει τους εκλεκτούς μιας εποχής , λαμβάνει το λάδι του Πνεύματος του Θεού από το οποίο εξαρτάται να φωτίσει τους εκλεκτούς με το φως του.

### Αναγγελία μεγάλης συμφοράς

Στίχος 13: « Και στο μέσο των επτά λυχνοστάτες , ένας σαν γιος ανθρώπου, ντυμένος με μακρύ χιτώνα και με χρυσή ζώνη στο στήθος του. »

Εδώ αρχίζει η συμβολική περιγραφή του Κυρίου Ιησού Χριστού. Αυτή η σκηνή απεικονίζει τις υποσχέσεις του Ιησού: Λουκάς 17:21: « Κανείς δεν θα πει:

*Είναι εδώ ή: Είναι εκεί. Διότι ιδού, η βασιλεία του Θεού είναι ανάμεσά σας . » ;* Ματθ.28:20: « *Και δίδαξε τους να τηρούν όλα όσα σας έχω προστάξει. Και ιδού, είμαι μαζί σας πάντα, ακόμη και μέχρι το τέλος του κόσμου. "* Αυτό το όραμα μοιάζει πολύ με αυτό του Δανιήλ 10 όπου ο στίχος 1 το παρουσιάζει ως αναγγελία μιας « *μεγάλης συμφοράς* » για τον Εβραϊκό λαό του. Αυτό της Αποκάλυψης 1 λοιπόν αναγγέλλει επίσης μια « *μεγάλη συμφορά* », αλλά αυτή τη φορά, για τη Χριστιανική Συνέλευση. Η σύγκριση των δύο οραμάτων είναι πολύ εποικοδομητική, επειδή οι λεπτομέρειες προσαρμόζονται σε καθένα από τα δύο πολύ διαφορετικά ιστορικά πλαίσια. Οι συμβολικές περιγραφές που θα παρουσιαστούν αφορούν τον Ιησού Χριστό στο πλαίσιο της τελικής ένδοξης επιστροφής του. Οι δύο « *συμφορές* » έχουν κοινό ότι συμβαίνουν στο τέλος των δύο συμμαχιών που δημιουργήθηκαν διαδοχικά από τον Θεό. Ας συγκρίνουμε τώρα τα δύο οράματα: «... *ένας γιος ανθρώπου* » σε αυτό το εδάφιο ήταν « *άνθρωπος* » στον Δανιήλ, επειδή ο Θεός δεν είχε ακόμη ενσαρκωθεί στον Ιησού. Αντίθετα, στο « *γιο του ανθρώπου* » βρίσκουμε τον « *γιο του ανθρώπου* » τον οποίο ο Ιησούς κατονομάζει συνεχώς όταν μιλάει γι' αυτόν στα Ευαγγέλια. Αν ο Θεός επέμεινε τόσο πολύ σε αυτή την έκφραση, είναι επειδή νομιμοποιεί την ικανότητά του να σώσει τους ανθρώπους. Είναι εδώ « *ντυμένος με μακριά ρόμπα* », « *ντυμένος με λινό* » στον Δανιήλ. Το κλειδί για την έννοια αυτού του μακρύ *μάτιο* δίνεται στην Αποκ. 7:13-14. Το κουβαλούν όσοι πεθαίνουν ως μάρτυρες της αληθινής πίστης: « *Και ένας από τους πρεσβυτέρους απάντησε και μου είπε: Όσοι είναι ντυμένοι με λευκά ρούχα, ποιοι είναι και από πού ήρθαν; Του είπα: Κύριε μου, το ξέρεις. Και μου είπε: Αυτοί είναι που προέρχονται από τη μεγάλη θλίψη. έχουν πλύνει τα μάτια τους και τα έχουν λευκάνει στο αίμα του αρνιού. "* Ο Ιησούς φοράει « *μια χρυσή ζώνη στο στήθος του* » ή, στην καρδιά του, αλλά « *στην οσφύ του* », σύμβολα δύναμης, στον Δανιήλ. Και η « *χρυσή ζώνη* » συμβολίζει **την αλήθεια** σύμφωνα με την Εφεσ. 6:14: « *Σταθείτε λοιπόν: έχετε ζωσμένη την αλήθεια για την οσφύ σας . Φορέστε τον θώρακα της δικαιοσύνης .* ". Όπως ο Ιησούς, η αλήθεια τιμάται μόνο από εκείνους που την αγαπούν.

Στίχος 14: « *Το κεφάλι του και τα μαλλιά του ήταν λευκά σαν λευκό μαλλί, σαν χιόνι. Τα μάτια του ήταν σαν φλόγα φωτιάς. »*

Το λευκό, σύμβολο της τέλει αγνότητας, χαρακτηρίζει τον Θεό Ιησού Χριστό που, κατά συνέπεια, έχει μια φρίκη της αμαρτίας. Ωστόσο, η αναγγελία μιας « *μεγάλης συμφοράς* » δεν μπορεί παρά να έχει ως στόχο την τιμωρία των αμαρτωλών. Αυτή η αιτία αφορά και τις δύο συμφορές, επομένως βρίσκουμε, εδώ και στον Δανιήλ, τον Θεό, τον μεγάλο Κριτή, του οποίου « *τα μάτια είναι σαν φλόγες φωτιάς* ». Το βλέμμα του κατατρώει την αμαρτία ή τον αμαρτωλό, αλλά ο εκλεκτός του Ιησού επιλέγει να απαρνηθεί την αμαρτία, σε αντίθεση με τον ψεύτικο Εβραίο και τον ψευδοχριστιανό επαναστάτη τον οποίο θα καταστρέψει τελικά η κρίση του Ιησού Χριστού. Και το τελικό πλαίσιο αυτής της « *συμφοράς* » προσδιορίζει τους ιστορικούς εχθρούς της, όλοι προσδιορίζονται στα κεφάλαια αυτού του βιβλίου και σε αυτό του Δανιήλ. Το Απο.13 μας τα παρουσιάζει με την όψη δύο « *θηρίων* » που ταυτίζονται με τα ονόματά τους « *θάλασσα και γη* » που δηλώνει την καθολική πίστη και την προτεσταντική πίστη που προέρχεται από αυτήν, όπως υποδηλώνουν τα ονόματά τους σύμφωνα με τη Γεν.1:9-10. . Στην επιστροφή του, τα δύο συμμαχικά θηρία γίνονται ένα, ενωμένα για να



πολεμήσουν το Σάββατό του και τους πιστούς του. Οι εχθροί του θα τρομοκρατηθούν, σύμφωνα με την Αποκ. 6:16, και δεν θα σταθούν.

Στίχος 15: « *Τα πόδια του ήταν σαν αναμμένο μπρούντζο, σαν να καιγόταν σε καμίνι. και η φωνή του ήταν σαν τον ήχο πολλών νερών.* »

Τα πόδια του Ιησού είναι τόσο αγνά όσο και το υπόλοιπο σώμα του, αλλά σε αυτή την εικόνα μολύνονται πατώντας το αίμα των επαναστατημένων αμαρτωλών. Όπως στο Δαν.2:32, ο « *ορείχαλκος* », ένα ακάθαρτο κράμα μετάλλου, συμβολίζει την αμαρτία. Στην Αποκ. 10:2 διαβάζουμε: « *Είχε ένα μικρό ανοιχτό βιβλίο στο χέρι του. Τοποθέτησε το δεξί του πόδι στη θάλασσα και το αριστερό στη γη* . ». Η Αποκ. 14:17 έως 20 δίνει σε αυτή την ενέργεια το όνομα « *συγκομιδή σταφυλιών* ». Ένα θέμα που αναπτύχθηκε στον Ησαΐα 63. Τα « *πολλά νερά* » συμβολίζουν, στο Αποκ. 17:15, « *λαούς, πλήθη, έθνη και γλώσσες* » που συνάπτουν συμμαχία με « *την πόρνη Βαβυλώνα τη Μεγάλη* ». όνομα που δηλώνει την παπική Ρωμαιοκαθολική εκκλησία. Αυτή η συμμαχία της τελευταίας στιγμής θα τους ενώσει για να αντισταθούν στο Σάββατο που αγιάστηκε από τον Θεό. Θα φτάσουν στο σημείο να αποφασίσουν να σκοτώσουν τους πιστούς παρατηρητές του. Καταλαβαίνουμε λοιπόν τα σύμβολα του δίκαιου θυμού του. Στο όραμα, ο Ιησούς δείχνει στους εκλεκτούς του ότι η μοναδική του προσωπική θεϊκή « *φωνή* » είναι πιο ισχυρή από αυτή όλων των λαών της γης μαζί.

Στίχος 16: « *Είχε στο δεξί του χέρι επτά αστέρια. Από το στόμα του βγήκε ένα κοφτερό, δίκοπο ξίφος. και το πρόσωπό του ήταν σαν τον ήλιο όταν λάμπει με τη δύναμή του.* »

Το σύμβολο των « *επτά αστεριών* » που κρατά « *στο δεξί του χέρι* » θυμίζει τη μόνιμη κυριαρχία του, η οποία από μόνη της θα μπορούσε να δώσει την ευλογία του Θεού. τόσο συχνά και μαζικά λανθασμένα διεκδικείται από τους άπιστους εχθρούς της. Το *αστέρι* είναι το σύμβολο του θρησκευτικού αγγελιοφόρου αφού όπως το *αστέρι* της Γεν.1:15, ο ρόλος του είναι να « *φωτίσει τη γη* », στην περίπτωση του, της θείας δικαιοσύνης. Την ημέρα της επιστροφής του, ο Ιησούς θα αναστήσει (να αναζωογονήσει ή θα αναστήσει ξανά μετά από μια ολική στιγμιαία εκμηδένιση που ονομάζεται θάνατος) τους εκλεκτούς του από όλες τις εποχές που συμβολίζονται με τα ονόματα των *επτά Συνελεύσεων* . Σε αυτό το ένδοξο πλαίσιο, για τον ίδιο και τους πιστούς εκλεκτούς του, παρουσιάζει τον εαυτό του ως « *Λόγο του Θεού* », του οποίου το σύμβολο « *κοφτερό δίκοπο ξίφος* » αναφέρεται στο Εβρ.4:12. Αυτή είναι η ώρα που αυτό το *ξίφος* θα δώσει ζωή και θάνατο, σύμφωνα με την πίστη που φαίνεται σε αυτόν τον θεϊκό λόγο που είναι γραμμένος στη Βίβλο, τον οποίο το εδάφιο Αποκ. 11:3 συμβολίζει ως « *οι δύο μάρτυρες* » του Θεού. Στα ανθρώπινα όντα, μόνο η εμφάνιση του προσώπου τους προσδιορίζει και τους επιτρέπει να διαφοροποιούνται. είναι επομένως το κατ' εξοχήν στοιχείο της ταύτισης. Σε αυτό το όραμα, ο Θεός προσαρμόζει επίσης το πρόσωπό του στο στοχευμένο πλαίσιο. Στον Δανιήλ, στο όραμα, ο Θεός συμβολίζει το πρόσωπό του με « *κεραυνό* », χαρακτηριστικό σύμβολο του Έλληνα θεού Δία, επειδή εχθρός της προφητείας θα είναι οι Έλληνες Σελευκίδες του βασιλιά Αντίοχου Δ', που εκπλήρωσαν την προφητεία το – 168 Σε το όραμα της Αποκάλυψης, το πρόσωπο του Ιησού παίρνει επίσης την εμφάνιση του εχθρού του που αυτή τη φορά είναι « *ο ήλιος όταν λάμπει με τη δύναμή του* ». Είναι αλήθεια ότι αυτή η τελευταία προσπάθεια, να εξαλειφθεί από



τη γη οποιοσδήποτε παρατηρητής του ιερού θείου Σαββάτου, αποτελεί το απόγειο του αγώνα των επαναστατών υπέρ του σεβασμού της «ημέρας του ακατανίκητου ήλιου» που καθιερώθηκε στις 7 Μαρτίου 321 από τον αυτοκράτορα. Constantine 1<sup>er</sup>. Αυτό το στρατόπεδο ανταρτών θα βρει μπροστά του « τον ήλιο της θείας δικαιοσύνης » με όλη του τη θεϊκή δύναμη, και αυτό, την πρώτη μέρα της άνοιξης του 2030.

Στίχος 17: « Όταν τον είδα, έπεσα στα πόδια του σαν νεκρός. Έβαλε το δεξί του χέρι πάνω μου λέγοντας: Μη φοβάσαι! »

Αντιδρώντας με αυτόν τον τρόπο, ο Γιάννης προμηνύει μόνο τη μοίρα εκείνων που θα τον αντιμετωπίσουν τη στιγμή της επιστροφής του. Ο Δανιήλ είχε την ίδια συμπεριφορά, και και στις δύο περιπτώσεις, ο Ιησούς καθησυχάζει και ενισχύει τον πιστό δούλο του, τον δούλο του. Το « δεξί του χέρι » επιβεβαιώνει την ευλογία του και στην πίστη του, σε αντίθεση με τους επαναστάτες του άλλου στρατοπέδου, ο εκλεκτός δεν έχει λόγο να φοβάται τον Θεό που έρχεται να τον σώσει από αγάπη. Η έκφραση « μη φοβάσαι » επιβεβαιώνει το τελικό πλαίσιο που χαρακτηρίζεται από το 1843 από αυτό το μήνυμα των Αντβεντιστών από τον πρώτο άγγελο της Αποκ. 14:7: « Είπε με δυνατή φωνή: **Φοβάστε τον Θεό και δώστε του δόξα** για την ώρα της κρίσης του έχει έρθει? και προσκυνήστε μπροστά σε αυτόν που έφτιαξε τον ουρανό και τη γη και τη θάλασσα και τις πηγές των υδάτων. » ; δηλαδή ο δημιουργός Θεός.

Στίχος 18: « Εγώ είμαι ο πρώτος και ο τελευταίος και ο ζωντανός. Ήμουν νεκρός. και ιδού, ζω στους αιώνες των αιώνων. Κρατώ τα κλειδιά του θανάτου και της κόλασης. »

Είναι πράγματι ο Ιησούς, ο νικητής του διαβόλου, της αμαρτίας και του θανάτου που εκφράζεται με αυτούς τους όρους. Τα λόγια του « ο πρώτος και ο τελευταίος » επιβεβαιώνουν το μήνυμα της αρχής και του τέλους του χρόνου που καλύπτεται από την προφητεία, αλλά ταυτόχρονα ο Ιησούς επιβεβαιώνει τη ζωογόνο θεϊκότητά του από το πρώτο έως το τελευταίο των ανθρώπινων πλασμάτων του. Αυτός που « κρατά τα κλειδιά του θανάτου » έχει τη δύναμη να αποφασίσει ποιος θα ζήσει και ποιος θα πεθάνει. Η ώρα της επιστροφής του είναι όταν οι άγιοι του θα αναστηθούν στην « πρώτη ανάσταση » που προορίζεται για τους « ευλογημένους εν Χριστώ νεκρούς » σύμφωνα με την Αποκ. 20:6. Ας εκκενώσουμε όλους τους μύθους των παραδόσεων του ψευδούς χριστιανισμού της ελληνικής και ρωμαϊκής κληρονομιάς και ας καταλάβουμε ότι « ο τάφος των νεκρών » είναι πολύ απλά το χώμα της γης που μάζεψε τους νεκρούς μεταμορφωμένους σε σκόνη, όπως είναι γραμμένο στο Γεν. 3:19: « Με τον ιδρώτα του προσώπου σου θα φας ψωμί, μέχρι να επιστρέψεις στη γη από την οποία πάρθηκες. γιατί είσαι χώμα, και στο χώμα θα επιστρέψεις. ». Αυτά τα λείψανα δεν θα είναι ποτέ ξανά χρήσιμα, γιατί ο Δημιουργός τους θα τα αναστήσει με όλη τους την προσωπικότητα χαραγμένη στη θεϊκή του μνήμη, σε ένα άφθαρτο ουράνιο σώμα (1Κορ.15:42) πανομοιότυπο με αυτό των αγγέλων που παραμένουν πιστοί στον Θεό: « Γιατί στην ανάσταση οι άνθρωποι ούτε θα παντρευτούν ούτε θα παντρευτούν, αλλά θα είναι σαν τους αγγέλους του Θεού στον ουρανό. Ματθ.22:30”.

**Το προφητικό μήνυμα για το μέλλον επιβεβαιώνεται**

Στίχος 19: « Γράψε, λοιπόν, όσα είδες, και όσα είναι, και όσα θα γίνουν μετά από αυτά » .

Σε αυτόν τον ορισμό, ο Ιησούς επιβεβαιώνει την προφητική κάλυψη του παγκόσμιου χρόνου της χριστιανικής εποχής που θα τελειώσει με την επιστροφή του στη δόξα. Ο αποστολικός χρόνος ασχολείται με την έκφραση « την οποία είδες » και έτσι ο Θεός ορίζει τον Ιωάννη ως αυθεντικό αυτόπτη μάρτυρα της αποστολικής διακονίας. Έγινε μάρτυρας της « πρώτης αγάπης » του Εκλεκτού που αναφέρεται στην Αποκ. 2:4. Το «... αυτοί που είναι » αφορά το τέλος αυτού του αποστολικού χρόνου στον οποίο ο Ιωάννης παραμένει ζωντανός και ενεργός. Το «... , και αυτά που πρέπει να έρθουν μετά από αυτά » δηλώνει τα θρησκευτικά γεγονότα που θα λάβουν χώρα μέχρι τον καιρό της επιστροφής του Ιησού Χριστού, και μετά, μέχρι το τέλος της έβδομης χιλιετίας.

Στίχος 20: « Το μυστήριο των επτά αστεριών που είδες στο δεξί μου χέρι, και των επτά χρυσών κηροπήγια. Τα επτά αστέρια είναι οι άγγελοι των επτά Εκκλησιών και οι επτά λυχνιστάτες είναι οι επτά Εκκλησίες. ».

« Οι άγγελοι των επτά συνελεύσεων » είναι οι εκλεκτοί και των επτά αυτών εποχών. Διότι η λέξη « άγγελος », από το ελληνικό «άγγελος», σημαίνει αγγελιοφόρος και δηλώνει τους ουράνιους αγγέλους μόνο αν η λέξη «ουράνιοι» το διευκρινίζει. Ομοίως, τα « επτά κηροπήγια » και οι « επτά συνελεύσεις » που είναι ύποπτα στο σχόλιό μου συγκεντρώνονται εδώ. Το Πνεύμα λοιπόν επιβεβαιώνει την ερμηνεία μου: τα « επτά κηροπήγια » αντιπροσωπεύουν τον αγιασμό του φωτός του Θεού στις επτά εποχές που ορίζονται από τα ονόματα των « επτά Συνελεύσεων ».

## **Αποκάλυψη 2: Η Συνέλευση του Χριστού** **από την έναρξή του μέχρι το 1843**

Στο θέμα των *επιστολών* , βρίσκουμε στην Αποκ. 2, τέσσερα μηνύματα που στοχεύουν την εποχή μεταξύ 94 και 1843, και στην Αποκ. 3, τρία μηνύματα που καλύπτουν την εποχή από το 1843-44 έως το 2030. Ας σημειώσουμε με ενδιαφέρον αυτή την αποκαλυπτική ακρίβεια που αφορά τα ονόματα των πρώτων και τελευταίων *γραμμμάτων* : « *Έφεσος και Λαοδίκεια* » που σημαίνουν αντίστοιχα: ρίχνοντας και κρίνοντας ανθρώπους. η αρχή και το τέλος της εποχής της χριστιανικής χάριτος. Στην Αποκ. 2, στο τέλος του κεφαλαίου, το Πνεύμα παραπέμπει στην αρχή του «Αντβεντιστικού θέματος της επιστροφής του Χριστού» που στοχεύει την ημερομηνία 1828 που προκαθιερώθηκε στο Δαν.12:11. Επίσης, διαδοχικά, η αρχή του κεφαλαίου 3 της Αποκάλυψης μπορεί νόμιμα να συνδεθεί με την ημερομηνία 1843 που σηματοδότησε την αρχή της δοκιμασίας της πίστης των Αντβεντιστών. Ένα προσαρμοσμένο μήνυμα έρχεται να επικυρώσει την αποδεδειγμένη προτεσταντική πίστη: « *Είσαι νεκρός* ». Αυτές οι εξηγήσεις ήταν απαραίτητες για να επιβεβαιωθεί η σύνδεση των μηνυμάτων με τις ημερομηνίες που καθορίστηκαν στον Δανιήλ. Αλλά το όραμα της Αποκάλυψης φέρνει αποκαλύψεις για την αρχή της χριστιανικής εποχής που ο Δανιήλ δεν ανέπτυξε. Οι επιστολές ή τα μηνύματα που απευθύνει ο Ιησούς στους υπηρέτες του σε όλη την εποχή μας διαλύουν τη θρησκευτική παρανόηση των ψευδών και παραπλανητικών ψευδαισθήσεων που απασχολούν πλήθη χριστιανών πιστών. Εκεί βρίσκουμε τον πραγματικό Ιησού με τα θεμιτά αιτήματά του και τις πάντα δικαιολογημένες μομφές του. Τα τέσσερα *γράμματα* του Rev.2 στοχεύουν, διαδοχικά, τέσσερις εποχές που βρίσκονται μεταξύ 94 και 1843.

### **1η περίοδος : Έφεσος**

**Το 94, ο τελευταίος μάρτυρας για την έναρξη της Συνέλευσης του Χριστού**

Στίχος 1: « *Γράψε στον άγγελο της εκκλησίας της Εφέσου : Αυτό λέει εκείνος που κρατά τα επτά αστέρια στο δεξί του χέρι, που περπατά ανάμεσα στους επτά χρυσούς λυχνοστάτες :*

Με το όνομα *Έφεσος* , από την πρώτη μετάφραση του ελληνικού «Έφεσις», που σημαίνει εκτόξευση, ο Θεός μιλά στους υπηρέτες του από την εποχή της έναρξης της Συνέλευσης του Χριστού, την εποχή του Ρωμαίου αυτοκράτορα Δομιτιανού (81-96). ). Το Πνεύμα στοχεύει έτσι την ώρα που ο Ιωάννης λαμβάνει από τον Θεό την αποκάλυψη που μας περιγράφει. Είναι ο

τελευταίος απόστολος που έμεινε ζωντανός ως εκ θαύματος και μόνος αντιπροσωπεύει τον τελευταίο αυτόπτη μάρτυρα της έναρξης της Συνέλευσης του Ιησού Χριστού. Ο Θεός ανακαλεί τη θεική του δύναμη. Είναι μόνο αυτός που « κρατά στο δεξί του χέρι », σύμβολο της ευλογίας του, τη ζωή των εκλεκτών του, τα « άστρα », των οποίων τα έργα κρίνει, καρπούς της πίστης τους. Ανάλογα με την περίπτωση ευλογεί ή βρίζει. Ο Θεός « περπατάει », κατανοήστε ότι προχωρά στον καιρό του έργου του συνοδεύοντας, από γενιά σε γενιά, τις ζωές των εκλεκτών του και τα γεγονότα του κόσμου που οργανώνει ή πολεμά: « και διδάζτε τους να τηρούν όλα όσα έχω ορίσει σε σένα. Και ιδού, είμαι μαζί σας πάντα, ακόμη και μέχρι το τέλος του κόσμου. Ματθ.28:20. Μέχρι το τέλος του κόσμου, οι εκλεκτοί του θα πρέπει να εκτελούν τα έργα που έχει προετοιμάσει εκ των προτέρων γι' αυτούς: « Είμαστε το έργο του, δημιουργημένοι εν Χριστώ Ιησού για καλά έργα, τα οποία ο Θεός ετοίμασε εκ των προτέρων, για να μπορέσουμε να εξασκήσουμε τα. Εφεσ. 2:10. Και θα πρέπει να προσαρμοστούν στις ιδιαίτερες συνθήκες που απαιτούνται σε καθεμία από τις επτά εποχές. Γιατί το μάθημα που δίνεται στην « Έφεσο » ισχύει για τις επτά εποχές. τα « επτά αστέρια που κρατούνται στο δεξί του χέρι » μπορεί να αφήσει να πέσουν και να πέφτουν στο έδαφος, αυτά που αφορούν τους επαναστάτες Χριστιανούς. Θυμηθείτε την ιδέα ότι ένα « κηροπήγιο » είναι χρήσιμο μόνο όταν δίνει φως, και για να δώσει φως, πρέπει να είναι γεμάτο με λάδι, σύμβολο του θείου Πνεύματος.

Στίχος 2: « Γνωρίζω τα έργα σου, τον κόπο σου και την επιμονή σου. Ξέρω ότι δεν αντέχεις τους κακούς. ότι έχετε δοκιμάσει αυτούς που αυτοαποκαλούνται απόστολοι και που δεν είναι, και ότι έχετε βρέθηκαν ψεύτες? »

Προσοχή! Οι χρόνοι συζυγίας ρημάτων είναι εξαιρετικά σημαντικοί, καθώς καθορίζουν τον στοχευμένο χρόνο της αποστολικής εποχής. Σε αυτό το εδάφιο το ρήμα που συζευγνύεται σε ενεστώτα αναφέρεται στο έτος 94, ενώ εκείνα του παρελθόντος αφορούν την εποχή των διωγμών που υπέβαλε ο Ρωμαίος αυτοκράτορας Νέρωνας, μεταξύ του έτους 65 και 68.

Το 94, οι Χριστιανοί αγαπούν την αλήθεια που είναι ακόμα άθικτη και ανόθευτη, και μισούν τους « κακούς » ειδωλολάτρες και ιδιαίτερα μεταξύ αυτών, τους δεσποζόμενους Ρωμαίους της εποχής. Υπάρχει λόγος γι' αυτό, και αυτός είναι επειδή ο Απόστολος Ιωάννης είναι ακόμα ζωντανός, όπως και πολλοί άλλοι αρχαίοι μάρτυρες της αλήθειας που διδάσκει ο Ιησούς Χριστός. Έτσι, οι « ψεύτες » ξεσκεπάζονται εύκολα. Γιατί σε κάθε εποχή, τα αμετάκλητα ζιζάνια προσπαθούν να αναμειχθούν με το σιτάρι, γιατί ο φόβος του Θεού είναι ακόμα μεγάλος και το μήνυμα της σωτηρίας σαγηνευτικό και ελκυστικό. Εισάγουν ψευδείς ιδέες στο δόγμα. Αλλά στη δοκιμασία της αγάπης για την αλήθεια, αποτυγχάνουν και ξεσκεπάζονται από τους αληθινά φωτισμένους εκλεκτούς. Ομοίως, σχετικά με το παρελθόν της αποστολικής εποχής, « δοκίμασες », το Πνεύμα θυμάται πώς η δοκιμασία του θανάτου κατέλυσε τις απατηλές μάσκες των ψευδοχριστιανών, των αληθινών « ψεύτων » που στοχοποιήθηκαν σε αυτό το εδάφιο, μεταξύ 65 και 68, όταν ο Νέρων παρέδωσε τους Εκλεκτούς του Χριστού στα άγρια θηρία στο Κολοσσαίο του, για να προσφέρει ένα αιματηρό θέαμα στους κατοίκους της Ρώμης. Αλλά ας επιστημόνουμε, ο Ιησούς προκαλεί αυτόν τον ζήλο μιας περασμένης εποχής.

Στίχος 3: « *ότι έχεις υπομονή, ότι υπέφερες για χάρη του ονόματός μου και δεν κουράστηκες*». »

Και εδώ, προσέξτε τους χρόνους των συζυγών ρημάτων!

Εάν η μαρτυρία της επιμονής εξακολουθεί να διατηρείται, αυτή του πόνου δεν είναι πια. Και ο Θεός είναι υποχρεωμένος να θυμάται την αποδοχή του πόνου που εκδηλώθηκε και τιμήθηκε με μεγαλειώδη τρόπο 30 περίπου χρόνια νωρίτερα, μεταξύ 65 και 68, όταν ο αιμοδιψής Ρωμαίος, ο Νέρων, οδήγησε τους Χριστιανούς σε θάνατο, πρόσφερε ως θέαμα, στον λαό του διεστραμμένο και διεφθαρμένο. Μόνο εκείνη τη στιγμή το στρατόπεδο των Εκλεκτών « *υπέφερε* » στο « *όνομά* » του και δεν « *κουράστηκε* ».

Στίχος 4: « *Αλλά αυτό που έχω εναντίον σου είναι ότι εγκατέλειψες την πρώτη σου αγάπη*». »

Η προτεινόμενη απειλή γίνεται πιο ξεκάθαρη και επιβεβαιωμένη. Εκείνη την εποχή οι Χριστιανοί ήταν πιστοί, αλλά ο ζήλος που εκδηλώθηκε υπό τον Νέρωνα είχε εξασθενήσει ή δεν υπήρχε πλέον. αυτό που ο Ιησούς αποκαλεί « *χάνοντας την πρώτη σου αγάπη* », υποδηλώνοντας έτσι για την εποχή του 94, την ύπαρξη μιας δεύτερης αγάπης, πολύ κατώτερης από την πρώτη.

Στίχος 5: « *Θυμήσου, λοιπόν, από πού έπεσες, και μετάνοια, και κάνε τα προηγούμενα έργα σου. Αν όχι, θα έρθω σε σένα και θα αφαιρέσω τον λυχνοστάτη σου από τη θέση του, εκτός αν μετανοήσεις*». »

Ο απλός σεβασμός ή η απλή αναγνώριση της αλήθειας δεν φέρνει σωτηρία. Ο Θεός απαιτεί περισσότερα από αυτούς που σώζει για να τους κάνει αιώνιους συντρόφους του. Η πίστη στην αιώνια ζωή συνεπάγεται την υποτίμηση της πρώτης ζωής. Το μήνυμα του Ιησού παραμένει διαρκώς το ίδιο σύμφωνα με τον Ματθ. 16:24 έως 26: « *Τότε ο Ιησούς είπε στους μαθητές του: Αν κάποιος θέλει να με ακολουθήσει, ας αρνηθεί τον εαυτό του, ας αναλάβει την ευθύνη του σταυρού του και ας Ακολουθήστε με. Γιατί όποιος θέλει να σώσει τη ζωή του θα τη χάσει, αλλά όποιος χάσει τη ζωή του για χάρη μου θα τη βρει. Και τι θα ωφελήσει ένας άνθρωπος να κερδίσει όλο τον κόσμο, αν χάσει την ψυχή του; Ή, τι θα έδινε ένας άνθρωπος σε αντάλλαγμα για την ψυχή του;* » Η απειλή να αφαιρέσει το Πνεύμα του, που συμβολίζεται με το « *κηροπήγιο* », δείχνει ότι, για τον Θεό, η αληθινή πίστη απέχει πολύ από το να είναι μια απλή ταμπέλα κολλημένη σε μια ψυχή. Στην Εφεσιακή περίοδο, το συμβολικό κηροπήγιο του Πνεύματος του Θεού βρισκόταν στην Ανατολή, στην Ιερουσαλήμ όπου γεννήθηκε η χριστιανική πίστη και στις εκκλησίες που δημιούργησε ο Παύλος στην Ελλάδα και τη σημερινή Τουρκία. Το θρησκευτικό κέντρο θα μεταφερθεί σύντομα στη Δύση και κυρίως στη Ρώμη της Ιταλίας.

Στίχος 6: « *Έχετε όμως αυτό, ότι μισείτε τα έργα των Νικολαϊτών, έργα που μισώ κι εγώ*». »

Στην επιστολή αυτή, οι Ρωμαίοι ονομάζονται συμβολικά, από τους « *πονηρούς* »: « *Νικολαΐτες* », που σημαίνει, νικητές άνθρωποι ή άνθρωποι της Νίκης, οι κυρίαρχοι της εποχής. Στα ελληνικά, ο όρος « *Nike* » είναι το όνομα της προσωποποιημένης νίκης. Τι μισούν λοιπόν ο Θεός και οι εκλεκτοί του « *τα έργα των Νικολαϊτών* »; Παγανισμός και θρησκευτικός συγκρητισμός. Τιμούν πλήθος ειδωλολατρικών θεοτήτων, οι μεγαλύτερες από τις οποίες έχουν μια ημέρα της εβδομάδας αφιερωμένη σε αυτές. Το τρέχον ημερολόγιό μας, το οποίο ορίζει στις



επτά ημέρες της εβδομάδας τα ονόματα των επτά αστερών, πλανητών ή του άστρου, του ηλιακού μας συστήματος, είναι μια άμεση κληρονομιά της ρωμαϊκής θρησκείας. Και η λατρεία της πρώτης ημέρας αφιερωμένης στον «ακατάκτητο ήλιο» θα δώσει εν καιρώ, από το 321, έναν ιδιαίτερο λόγο στον δημιουργό Θεό να μισήσει τα θρησκευτικά «έργα» των Ρωμαίων.

Στίχος 7: « *Ας ακούσει εκείνος που έχει αυτή τι λέει το Πνεύμα στις εκκλησίες: Σε εκείνον που θα νικήσει θα δώσω να φάει από το δέντρο της ζωής, που είναι στον παράδεισο του Θεού.* »

Δύο μηνύματα σε αυτόν τον στίχο παραπέμπουν στον επίγειο καιρό της νίκης, « *αυτός που νικάει* », και τον ουράνιο καιρό της ανταμοιβής του.

Αυτή η φόρμουλα είναι το τελευταίο μήνυμα που απευθύνει ο Ιησούς στους υπηρέτες του σε μια από τις επτά εποχές που στοχοποιήθηκαν από την προφητεία. Το Πνεύμα το προσαρμόζει στις ιδιαίτερες συνθήκες κάθε εποχής. Αυτό της Εφέσου σηματοδοτεί την αρχή του χρόνου που καλύπτεται από την προφητεία, επομένως ο Θεός της παρουσιάζει την αιώνια σωτηρία με τη μορφή της αρχής της επίγειας ιστορίας. Η εικόνα του Ιησού ανακαλύφθηκε εκεί κάτω από εκείνη του δέντρου της ζωής του επίγειου κήπου που ο Θεός είχε δημιουργήσει για να τοποθετήσει εκεί τον αθώο και αγνό άνθρωπο. Το Απο.22 προφητεύει αυτή την αποκατάσταση μιας ανανεωμένης Εδέμ για την ευτυχία των νικητών εκλεκτών στη νέα γη. Η φόρμουλα που παρουσιάζεται κάθε φορά αφορά μια πτυχή της αιώνιας ζωής που προσέφερε ο Ιησούς Χριστός στους εκλεκτούς του και μόνο.

### **2η περίοδος : Σμύρνη**

**Μεταξύ 303 και 313, ο τελευταίος ρωμαϊκός «αυτοκρατορικός» διωγμός**

Στίχος 8: « *Γράψε στον άγγελο της εκκλησίας της Σμύρνης : Αυτά είναι τα λόγια του πρώτου και του τελευταίου, που πέθανε και ζαναζούσε:* »

Με το όνομα « Σμύρνη » του δεύτερου γράμματος, που μεταφράζεται από την ελληνική λέξη «σμύρνα» που σημαίνει « μύρο », ο Θεός στοχεύει την εποχή του τρομερού διωγμού με επικεφαλής τον Ρωμαίο αυτοκράτορα Διοκλητιανό. Το « Μύρο » είναι ένα άρωμα που ταρίχευε τα πόδια του Ιησού λίγο πριν από το θάνατό του και το οποίο του έφεραν ως προσφορά κατά τη γέννησή του οι σοφοί από την Ανατολή. Ο Ιησούς βρίσκει σε αυτή τη δοκιμασία τον ζήλο της πραγματικής πίστης που δεν βρήκε πλέον το 94. Όσοι συμφωνούν να πεθάνουν στο όνομά του πρέπει να γνωρίζουν ότι ο Ιησούς νίκησε τον θάνατο και ότι για άλλη μια φορά ζωντανοί, θα μπορέσει να τους αναστήσει όπως έκανε Το έκανε για τον εαυτό του. Η προφητεία απευθύνεται μόνο σε Χριστιανούς των οποίων ο Ιησούς είναι ο ίδιος ο « πρώτος » εκπρόσωπος. Αφομοιώνοντας το πρόσωπό του με τη ζωή των υπηρέτών του, θα εκπροσωπείται και από τον «τελευταίο» Χριστιανό.

Στίχος 9: « *Γνωρίζω τη θλίψη σου και τη φτώχεια σου (αν και είσαι πλούσιος) και τη συκοφαντία εκείνων που αυτοαποκαλούνται Εβραίοι και δεν είναι, αλλά είναι συναγωγή του Σατανά.* »

Διωκόμενοι από τους Ρωμαίους, οι χριστιανοί στερήθηκαν τις περιουσίες τους και τις περισσότερες φορές θανατώθηκαν. Όμως αυτή η υλική και σαρκική

φτώχεια τους κάνει πνευματικά πλούσιους στα κριτήρια της πίστης της κρίσης του Θεού. Από την άλλη πλευρά, δεν κρύβει την κρίση του και αποκαλύπτει, με σαφέστατα λόγια, την αξία που δίνει στην εβραϊκή θρησκεία που αρνήθηκε τον θεϊκό κανόνα της σωτηρίας, με το να μην αναγνωρίζει τον Ιησού Χριστό, ως τον Μεσσία που προφήτευσε η Αγία Γραφή. Εγκαταλελειμμένοι από τον Θεό, οι Εβραίοι καταλαμβάνονται από τον διάβολο και τους δαίμονές του και γίνονται για τον Θεό και τους αληθινούς εκλεκτούς του, « μια συναγωγή του Σατανά ».

Στίχος 10: « Μη φοβάσαι τι θα πάθεις. Ιδού, ο διάβολος θα ρίξει μερικούς από εσάς στη φυλακή, για να δοκιμασθείτε και θα έχετε θλίψη δέκα ημέρες. Να είσαι πιστός μέχρι θανάτου, και θα σου δώσω το στεφάνι της ζωής. »

Σε αυτό το εδάφιο, ο διάβολος ονομάζεται Διοκλητιανός, αυτός ο σκληρός Ρωμαίος αυτοκράτορας και οι συνδεδεμένοι «τετράρχες» του είχαν έντονο μίσος εναντίον των Χριστιανών τους οποίους ήθελαν να εξοντώσουν. Η αναγγελθείσα δίωξη ή « θλίψη » συνεχίστηκε για « δέκα ημέρες » ή «δέκα χρόνια» στην πραγματικότητα μεταξύ 303 και 313. Σε μερικούς από αυτούς που ήταν « πιστοί μέχρι θανάτου » ως υψηλά μάρτυρες ευλογημένοι, ο Ιησούς θα δώσει « το στέμμα της ζωής ». ; αιώνια ζωή σημάδι της νίκης τους.

Στίχος 11: « Όποιος έχει αυτή, ας ακούσει τι λέει το Πνεύμα στις εκκλησίες: Αυτός που νικάει δεν θα υποστεί τον δεύτερο θάνατο. »

Το θέμα του μηνύματος στο τέλος της περιόδου είναι: θάνατος. Αυτή τη φορά, το Πνεύμα προκαλεί τη σωτηρία υπενθυμίζοντάς μας ότι όσοι δεν αποδέχονται τον πρώτο θάνατο του μαρτυρίου για τον Θεό θα πρέπει να υποφέρουν, χωρίς να μπορέσουν να ξεφύγουν, « τον δεύτερο θάνατο » της «λίμνης της φωτιάς » της τελευταίας κρίσης . Ένας « δεύτερος θάνατος » που δεν θα αγγίξει τους εκλεκτούς γιατί θα έχουν εισέλθει στην αιώνια ζωή για πάντα.

### **3η περίοδος : Πέργαμος**

#### **Το 538, η εγκαθίδρυση του παπικού καθεστώτος στη Ρώμη**

Στίχος 12: « Γράψε στον άγγελο της εκκλησίας στην Πέργαμο : Αυτό λέει εκείνος που έχει το κοφτερό δίκοπο μαχαίρι :

Με το όνομα Πέργαμος ο Θεός παραπέμπει στην εποχή της πνευματικής μοιχείας . Στο όνομα *Pergamum* , δύο ελληνικές ρίζες, «πέγαιο, and gamos», μεταφράζονται ως «παράβαση του γάμου». Είναι η μοιραία ώρα της έναρξης των συμφορών που θα χτυπήσουν τους χριστιανικούς λαούς μέχρι το τέλος του κόσμου. Στοχεύοντας την ημερομηνία 313, η προηγούμενη εποχή πρότεινε την πρόσβαση στην εξουσία και την ειδωλολατρική βασιλεία του αυτοκράτορα Κωνσταντίνου Α' γιου του τετράρχη Κωνσταντίου Χλωρού, και νικητή κατά του Μαξέντιου. Με αυτοκρατορικό διάταγμα της 7ης Μαρτίου 321, εγκατέλειψε την εβδομαδιαία ανάπαυση του ιερού Σαββάτου της έβδομης θείας ημέρας, του σημερινού μας Σαββάτου, προτιμώντας την πρώτη ημέρα αφιερωμένη, εκείνη την εποχή, στην ειδωλολατρική λατρεία του ηλιακού θεού, του «Σολ. Invictus», ο Ακατάκτητος Ήλιος. Με την υπακοή του, οι Χριστιανοί διέπραξαν «πνευματική μοιχεία», η οποία από το 538 και μετά θα ήταν ο επίσημος κανόνας της ρωμαϊκής παποποίησης που συνδέεται με την περίοδο της Περγάμου . Οι άπιστοι χριστιανοί ακολουθούν τον Βιγίλιο, τον νέο θρησκευτικό ηγέτη που ίδρυσε ο αυτοκράτορας Ιουστινιανός <sup>A'</sup>. Αυτός ο ραδιούργος εκμεταλλεύτηκε τη σχέση του με τη

Θεοδώρα, την πόρνη που παντρεύτηκε ο αυτοκράτορας, για να αποκτήσει αυτή την παπική θέση που διευρύνθηκε από τη νέα του καθολική θρησκευτική εξουσία, δηλαδή την Καθολική. Έτσι, με το όνομα *Πέργαμος*, ο Θεός καταγγέλλει την πρακτική της «Κυριακής», ένα νέο όνομα και αιτία πνευματικής *μοιχείας*, με την οποία η πρώην «ημέρα του ήλιου» που κληρονόμησε από τον Κωνσταντίνο συνεχίζει να τιμάται από μια ρωμαϊκή χριστιανική εκκλησία. Ισχυρίζεται ότι είναι ο Ιησούς Χριστός και το διεκδικεί, με τον τίτλο του παπικού του κεφαλιού, «εφημέριος του Υιού του Θεού» (Αντικατάσταση ή υποκατάστατο του Υιού του Θεού), στα λατινικά «VICARIVS FILII DEI», τον αριθμό των γραμμάτων του που είναι " 666 "; ένας αριθμός σύμφωνος με αυτόν που αποδίδει η Αποκ. 13:18 στο θρησκευτικό στοιχείο του «θηρίου». Επομένως, η εποχή που ονομάζεται *Πέργαμος* ξεκινά με τη μισαλλόδοξη και σφετεριστική παπική βασιλεία που αφαιρεί από τον Ιησού Χριστό, τον ενσαρκωμένο Παντοδύναμο Θεό, τον τίτλο του Επικεφαλής της Συνέλευσης, σύμφωνα με τον Δαν.8:11. Εφεσ.5:23: « Διότι ο σύζυγος είναι η κεφαλή της γυναίκας, όπως και ο Χριστός είναι η κεφαλή της εκκλησίας, που είναι το σώμα του, και της οποίας είναι ο Σωτήρας. » Προσοχή όμως! Αυτή η ενέργεια είναι εμπνευσμένη από τον ίδιο τον Θεό. Στην πραγματικότητα, αυτός ήταν που αποσύρθηκε και παρέδωσε στο παπικό καθεστώς τη χριστιανική πίστη που είχε γίνει επίσημα άπιστη. Η *αυθάδεια* αυτού του καθεστώτος, που καταγγέλλθηκε στο Δαν.8:23, φτάνει στο σημείο να το κάνει να πάρει την πρωτοβουλία να « *αλλάξει τους καιρούς και τον νόμο* » που θεσπίστηκε από τον Θεό, προσωπικά, σύμφωνα με τον Δαν.7:25. Και επιπλέον, αγνοώντας την προειδοποίησή του να μην αποκαλεί κανέναν άνθρωπο πνευματικά «πατέρα», λατρεύεται με τον τίτλο «Αγιώτατος Πατήρ», υψώνοντας έτσι τον εαυτό του πάνω από τον δημιουργό Θεό, νομοθέτη, και κάποτε θα το βρει κερδοφόρο: *Και μην αποκαλείς κανέναν πατέρα σου στη γη, γιατί ένας είναι ο Πατέρας σας, που είναι στους ουραμούς.* (Ματ. 23:9)». Αυτός ο ανθρώπινος βασιλιάς έχει διαδόχους μέσω των οποίων το καθεστώς και οι υπερβολές του θα συνεχιστούν μέχρι την ημέρα της κρίσης που έχει προγραμματίσει ο μεγαλύτερος, ο ισχυρότερος και ο πιο δίκαιος, ο αληθινός «Αγιώτατος Ουράνιος Πατέρας».

Ο αυτοκράτορας Ιουστινιανός Α' <sup>λοπών</sup> καθιέρωσε αυτό το θρησκευτικό καθεστώς που ο Θεός θεωρούσε «μοιχεία» απέναντί του. Η σημασία της αγανάκτησης πρέπει επομένως να σημειωθεί και να χαραχθεί στην ιστορία. Σημειώνουμε το 535 και το 536, κατά τη διάρκεια της βασιλείας του, δύο γιγαντιαίες ηφαιστειακές εκρήξεις που θα σκοτεινιάσουν την ατμόσφαιρα και θα προκαλέσουν το 541 μια θανατηφόρα επιδημία πανώλης που δεν θα εξαφανιστεί μέχρι το 767, με κορύφωση της μέγιστης επίθεσης, το 592 Η θεία κατάρα θα μπορούσε δεν παίρνουν μια πιο τρομερή μορφή, και λεπτομέρειες σχετικά με αυτό το θέμα θα δοθούν στο εδάφιο που ακολουθεί.

Στίχος 13: « *Ξέρω πού μένεις, ξέρω ότι εκεί είναι ο θρόνος του Σατανά. Θυμάστε το όνομά μου και δεν αρνηθήκατε την πίστη μου, ακόμη και στις ημέρες του Αντύπα, του πιστού μάρτυρά μου, που θανατώθηκε ανάμεσά σας, όπου κατοικεί ο Σατανάς.* »

Η προφητεία τονίζει τον « *θρόνο* » και τη θέση της θέσης του λόγω της φήμης του και των τιμών που του αποδίδουν ακόμη και σήμερα οι αμαρτωλοί. Είναι και πάλι η «*Ρώμη*» που ξαναρχίζει την κυριαρχία της, αυτή τη φορά, κάτω

από αυτήν την ψευδοχριστιανική και εντελώς παγανιστική θρησκευτική πτυχή. Αυτός που ισχυρίζεται ότι είναι ο «αντικαταστάτης» του (ή εφημέριος), ο πάπας, δεν παίρνει καν τον Θεό να του απευθυνθεί προσωπικά. Ο αποδέκτης της προφητείας είναι ένας εκλεκτός, όχι ένας ξεπεσμένος, ούτε ένας σφετεριστής που δοξάζει ειδωλολατρικές τελετές. Αυτός ο υψηλός τόπος της ρωμαιοκαθολικής πίστης έχει τον παπικό του θρόνο στη Ρώμη, στο παλάτι του Λατερανού, τον οποίο, γενναιόδωρα, ο Κωνσταντίνος Α' <sup>πρόσφερε</sup> στον Επίσκοπο της Ρώμης. Αυτό το παλάτι του Λατερανού βρίσκεται στο όρος Caelius, έναν από τους «επτά λόφους της Ρώμης» που βρίσκεται στα νοτιοανατολικά της πόλης. Το όνομα Caelius σημαίνει: ουρανός. Αυτός ο λόφος είναι ο μακρύτερος και μεγαλύτερος από τους επτά, σε έκταση. Κοντά στην εκκλησία του Λατερανού, που αντιπροσωπεύει ακόμη και σήμερα, για τον παπισμό και τον κλήρο του, τη σημαντικότερη καθολική εκκλησία στον κόσμο, υψώνεται ο μεγαλύτερος οβελίσκος που υπάρχει στη Ρώμη όπου υπάρχουν 13, αφού φτάνει σε ύψος τα 47 μέτρα. Ανακαλύφθηκε κάτω από 7 μέτρα γης και χωρίστηκε σε τρία μέρη, ιδρύθηκε το 1588 από τον Πάπα Σίξτο Ε' ο οποίος, την ίδια εποχή, οργάνωσε την κυριαρχία του Κράτους του Βατικανού στην επόμενη προφητική εποχή που ονομάστηκε *Θυάτιρα*. Αυτό το σύμβολο της αιγυπτιακής ηλιακής λατρείας έχει μια μεγάλη επιγραφή στη στήλη που τη φέρει που θυμίζει την προσφορά του Κωνσταντίνου. Στην πραγματικότητα, ήταν ο γιος του Κωνσταντίνος Β' που, μετά το θάνατο του πατέρα του, το έφερε από την Αίγυπτο στη Ρώμη, για να εκπληρώσει εν μέρει μια επιθυμία του πατέρα του που ήθελε να το φέρει στην Κωνσταντινούπολη. Αυτή η αφιέρωση στη δόξα του Κωνσταντίνου Α' <sup>οφείλεται</sup> περισσότερο στον πόθο του Θεού παρά στον γιο του Κωνσταντίνου. Επειδή ολόκληρος ο οβελίσκος με το ψηλό του βάθος επιβεβαιώνει τον προφητευμένο σύνδεσμο, που κάνει τον Κωνσταντίνο Α' <sup>την</sup> πολιτική αρχή που εγκαθιστά την υπόλοιπη «ημέρα του ήλιου», και τον πάπα, τότε απλό επίσκοπο της χριστιανικής εκκλησίας της Ρώμης, η θρησκευτική αρχή, που θα επιβάλει, θρησκευτικά, αυτή την ειδωλολατρική ημέρα με το όνομα «Κυριακή» ή, ημέρα του Κυρίου. Στην κορυφή αυτού του οβελίσκου υπάρχουν τέσσερα αποκαλυπτικά σύμβολα που διαδέχονται το ένα το άλλο με αυτή την αύξουσα σειρά: 4 λιοντάρια κάθονται στην άκρη του, προσανατολισμένα στα τέσσερα βασικά σημεία, πάνω από τα οποία υπάρχουν τέσσερα βουνά που υπερκαλύπτονται από ηλιακές ακτίνες, και πάνω από αυτό δεσπόζει μαζί ένας Χριστιανός σταυρός. Κατευθυνόμενο στα τέσσερα βασικά σημεία, το σύμβολο των λιονταριών υποδηλώνει το δικαίωμα στην παγκόσμια ισχύ του, η οποία επιβεβαιώνει, η περιγραφή της αποκαλύφθηκε στο Δαν.7 και 8. Αποκ. 17:18 θα επιβεβαιώσει λέγοντας για τη Ρώμη: « *Και η γυναίκα που είδες, είναι η μεγάλη πόλη που έχει βασιλεία στους βασιλιάδες της γης.* » Επιπλέον, το αιγυπτιακό χαρτούλι που είναι χαραγμένο στον οβελίσκο παραπέμπει στην «την ακάθαρτη επιθυμία να απευθύνει ένας βασιλιάς στον Άμωv» τον θεό του ήλιου. Όλα αυτά αποκαλύπτουν την πραγματική φύση της χριστιανικής πίστης που κυριαρχεί στη Ρώμη από τον Κωνσταντίνο Α' από το 313, την ημερομηνία της νίκης του. Αυτός ο οβελίσκος, και τα σύμβολα που φέρει, μαρτυρούν την «επιτυχία» του υπηρέτη του διαβόλου που προφήτευσε στο Δαν. 8:25, ο οποίος, μέσω του Κωνσταντίνου Α' πέτυχε να δώσει στη χριστιανική πίστη την εμφάνιση του συγκρητισμού που θρησκευτικά



καταδικάστηκε αυστηρά από τον Θεό. στον Ιησού Χριστό. Συνοψίζω το μήνυμα αυτών των συμβόλων: «σταυρός»: χριστιανική πίστη. "ηλιακές ακτίνες": ηλιακή λατρεία. «βουνά»: γήινη δύναμη. «Τέσσερα λιοντάρια»: παγκόσμια δικαιώματα και δύναμη. «οβελίσκος»: Αίγυπτος να είναι, αμαρτία, από την εξέγερση του Φαραώ της εξόδου, και για το αμάρτημα που συνιστά την ειδωλολατρική λατρεία του ηλιακού θεού Άμωνα. Ο Θεός αποδίδει αυτά τα κριτήρια στη ρωμαιοκαθολική πίστη που αναπτύχθηκε από τον Κωνσταντίνο <sup>Α'</sup>. Και σε αυτά τα σύμβολα, μέσω του αιγυπτιακού καρτουσέ, προσθέτει την κρίση του για τη θρησκευτική δέσμευση των επισκόπων της Ρώμης, τους οποίους και τους δύο θεωρεί ακάθαρτους. αποκαλούνται ήδη «πάπες» από τους θρησκευόμενους αδελφούς της πόλης. Ο συσχετισμός της χριστιανικής πίστης με την ηλιακή λατρεία που ήδη ασκεί και τιμά ο ίδιος ο Κωνσταντίνος, είναι η πηγή μιας τρομερής κατάρας που θα πληρώνει η ανθρωπότητα, συνεχώς, μέχρι το τέλος του κόσμου. Αυτός ο θρόνος του Λατερανού δεν ανταγωνίζεται τους Ρωμαίους αυτοκράτορες, γιατί από τον Κωνσταντίνο <sup>Α'</sup> δεν κατοικούν πλέον στη Ρώμη, αλλά στα ανατολικά της αυτοκρατορίας, στην Κωνσταντινούπολη. Έτσι, αγνοώντας την προφητική αποκάλυψη που έδωσε ο Ιησούς Χριστός στον Ιωάννη, πλήθη ανθρώπων πέφτουν θύματα της μεγαλύτερης θρησκευτικής εξαπάτησης όλων των εποχών. Αλλά η άγνοιά τους είναι αμαρτωλή γιατί δεν αγαπούν την αλήθεια και έτσι παραδίδονται από τον ίδιο τον Θεό σε ψέματα και ψεύτες κάθε είδους. Η έλλειψη εκπαίδευσης των πληθυσμών της περιόδου της *Περγάμου* εξηγεί την επιτυχία του παπικού καθεστώτος που επέβαλαν και υποστήριξαν οι διαδοχικοί Ρωμαίοι αυτοκράτορες της εποχής. Αυτό δεν εμποδίζει ορισμένους πραγματικά εκλεγμένους αξιωματούχους να αρνηθούν και να απορρίψουν αυτή τη νέα παράνομη εξουσία. που οδηγεί τον Ιησού να τους αναγνωρίσει ως αληθινούς υπηρέτες του. Έχοντας γίνει η ρωμαϊκή τοποθεσία των εκλεκτών, σημειώστε ότι το Πνεύμα βρήκε εκεί σε 538 υπηρέτες που κράτησαν την πίστη στο όνομα του Ιησού ενώ τιμούσαν την Κυριακή. Ωστόσο, σε αυτόν τον τόπο της Ρώμης, οι τελευταίοι μάρτυρες ή «πιστοί μάρτυρες» εμφανίστηκαν μόνο κατά την εποχή του Νέρωνα, το 65-68 και του Διοκλητιανού μεταξύ 303 και 313. Στοχεύοντας την πόλη της Ρώμης, το Πνεύμα υπενθυμίζει την πιστότητα του Ο «*Αντύπας*» ο «*πιστός του μάρτυρας*» των περασμένων εποχών. Αυτό το ελληνικό όνομα σημαίνει: ενάντια σε όλους. Φαίνεται να υποδηλώνει τον απόστολο Παύλο, τον πρώτο κήρυκα του Ευαγγελίου του Ιησού Χριστού σε αυτήν την πόλη όπου πέθανε ως μάρτυρας, αποκεφαλισμένος, το 65, υπό τον αυτοκράτορα Νέρωνα. Ο Θεός αμφισβητεί έτσι τον ψευδή και παραπλανητικό τίτλο του «εφημέριου του Υιού του Θεού» των παπών. Αληθινός εφημέριος ήταν ο πιστός Παύλος, και όχι ο άπιστος Βιγίλιος, ούτε κάποιος από τους διαδόχους του.

Ο παντοδύναμος δημιουργός Θεός έχει χαράξει στη φύση τις σημαντικές στιγμές της θρησκευτικής ιστορίας της χριστιανικής εποχής. στιγμές που η κατάρα παίρνει έντονο χαρακτήρα με σοβαρές συνέπειες για τον χριστιανικό λαό. Ήδη κατά τη διάρκεια της επίγειας διακονίας του, ο Ιησούς Χριστός έδωσε στους δώδεκα έκπληκτους και έκπληκτους αποστόλους του την απόδειξη ότι έλεγε μια καταιγίδα στη λίμνη της Γαλιλαίας. μια καταιγίδα που ηρέμησε σε μια στιγμή, κατόπιν εντολής του. Στην εποχή μας, η περίοδος μεταξύ 533 και 538 έλαβε αυτόν τον ιδιαίτερα καταραμένο χαρακτήρα, αφού εγκαθιδρύοντας το παπικό



καθεστώς από τον αυτοκράτορα Ιουστινιανό Α΄· ο Θεός θέλησε να τιμωρήσει τους χριστιανούς που υπάκουαν στο διάταγμα του αυτοκράτορα Κωνσταντίνου Ιου, το οποίο το καθιστούσε υποχρεωτικό. να ξεκουραστούν την «ημέρα του Ακατακτημένου Ήλιου» την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, από τις 7 Μαρτίου 321. Σε αυτήν την περίοδο καταραμένος <sup>από</sup> Αυτός, ο Θεός προκάλεσε την αφύπνιση δύο ηφαιστειών που ασφυξίασαν το βόρειο ημισφαίριο του πλανήτη και άφησαν ίχνη στο νότιο ημισφαίριο μέχρι την Ανταρκτική. Με διαφορά μερικών μηνών, που βρίσκονται στους αντίποδες ο ένας του άλλου στην περιοχή του ισημερινού, η εξάπλωση του σκότους ήταν πολύ αποτελεσματική και πολύ θανατηφόρα. Δισεκατομμύρια τόνοι σκόνης εξαπλώθηκαν στην ατμόσφαιρα, στερώντας από τον άνθρωπο το φως και τις συνήθειες καλλιέργειες τροφίμων. Ο ήλιος στο ζενίθ του προσφέρει το ίδιο φως με την πανσέληνο που η ίδια εξαφανίστηκε εντελώς. Οι ιστορικοί έχουν σημειώσει αυτή τη μαρτυρία σύμφωνα με την οποία οι στρατοί του Ιουστινιανού ανακατέλαβαν τη Ρώμη από τους Οστρογότθους χάρη σε μια χιονοθύελλα στα μέσα Ιουλίου. Το πρώτο ηφαίστειο με το όνομα «Κρακατόα» βρίσκεται στην Ινδονησία και ξυπνά τον Οκτώβριο του 535 με ασύλληπτο μέγεθος μετατρέποντας μια ορεινή περιοχή σε θαλάσσια περιοχή άνω των 50 χιλιομέτρων. Και το δεύτερο, που ονομάζεται "Porango" βρίσκεται στην Κεντρική Αμερική και εξερράγη τον Φεβρουάριο του 536.

Στίχος 14: « Έχω όμως κάτι εναντίον σου, ότι έχεις εκεί που μένεις στη διδασκαλία του Βαλαάμ, ο οποίος δίδαξε στον Βαλάκ να βάζει εμπόδιο στα παιδιά του Ισραήλ, ώστε να φάνε θυσίες σε είδωλα και να διέπραξαν σεξουαλική ανηθικότητα. »

Το Πνεύμα περιγράφει την πνευματική κατάσταση που δημιουργήθηκε στη Ρώμη. Από το 538, οι πιστοί αιρετοί της εποχής έγιναν μάρτυρες της ίδρυσης μιας θρησκευτικής αρχής που ο Θεός συγκρίνει με τον προφήτη « Βαλαάμ ». Αυτός ο άνθρωπος υπηρέτησε τον Θεό, αλλά επέτρεψε στον εαυτό του να παρασυρθεί από το δέλεαρ του κέρδους και τα επίγεια αγαθά. όλα τα πράγματα που μοιραζόταν το ρωμαϊκό παπικό καθεστώς. Επιπλέον, ο « Βαλαάμ » προκάλεσε την πτώση του Ισραήλ αποκαλύπτοντας στον « Βαλάκ » τα μέσα με τα οποία μπορούσε να το κατεδαφίσει: ήταν αρκετό για να τον ωθήσει να δεχτεί γάμους μεταξύ Εβραίων και ειδωλολατρών. πράγματα που ο Θεός καταδίκασε έντονα. Συγκρίνοντάς τον με τον « Βαλαάμ », ο Θεός μας δίνει ένα σκίτσο του παπικού καθεστώτος. Τότε ο εκλεκτός κατανοεί το νόημα των ενεργειών που ο ίδιος ο Θεός προκαλεί στον διάβολο και στους ουράνιους και επίγειους συντρόφους του. Η κατάρα της χριστιανικής εκκλησίας στηρίζεται στην υιοθέτηση της ειδωλολατρικής «ημέρας του ακατακτήτου ήλιου», που τηρείται από το 321 από άπιστους χριστιανούς. Και το παπικό καθεστώς, όπως ο « Βαλαάμ », θα εργαστεί για την πτώση τους και θα εντείνει τη θεϊκή τους κατάρα. « Κρέατα που θυσιάζονται στα είδωλα » είναι μόνο η εικόνα σε σύγκριση με την παγανιστική «ημέρα του ήλιου». Η Ρώμη φέρνει τον παγανισμό στη χριστιανική θρησκεία. Αλλά αυτό που πρέπει να καταλάβετε είναι ότι είναι της ίδιας φύσης και φέρουν τις ίδιες σοβαρές συνέπειες υπό την κρίση του Θεού... Ειδικά αφού οι κατάρες που προκάλεσε ο « Βαλαάμ » της χριστιανικής εποχής θα συνεχιστούν μέχρι το τέλος του κόσμου, που θα σηματοδοτηθεί από την επιστροφή στη δόξα του Ιησού Χριστού. Η απιστία των Χριστιανών συγκρίνεται επίσης με εκείνη των

Εβραίων που παραδόθηκαν στην « πορνεία » αφού ο Θεός τους έκανε να κατανοήσουν τις δέκα εντολές του. Μεταξύ 321 και 538, οι άπιστοι χριστιανοί ενεργούσαν όπως αυτοί. Και αυτή η δράση συνεχίζεται μέχρι σήμερα.

Στίχος 15: « *Ακόμα κι έτσι, έχετε επίσης ανθρώπους που εμμένουν στο δόγμα των Νικολαιτών.* »

Σε αυτό το μήνυμα, το όνομα των « Νικολαιτών » που αναφέρονται στην Έφεσο επανεμφανίζεται σε αυτήν την επιστολή. Αλλά « τα έργα » που τους αφορούν στην Έφεσο γίνονται « το δόγμα » εδώ. Ορισμένοι Ρωμαίοι στην πραγματικότητα, από την Έφεσο, έγιναν Χριστιανοί, μετά άπιστοι Χριστιανοί από το 321, και αυτό, με επίσημο θρησκευτικό τρόπο από το 538, τιμώντας το Ρωμαιοκαθολικό « δόγμα ».

Στίχος 16: « *Μετανοείτε λοιπόν. Αν όχι, θα έρθω γρήγορα κοντά σου και θα πολεμήσω εναντίον τους με το σπαθί του στόματός μου.* »

Προκαλώντας « τη μάχη » με επικεφαλής τον «Λόγο» του, « το σπαθί του στόματός του », το Πνεύμα προετοιμάζει το πλαίσιο για το τέταρτο μήνυμα που έρχεται. Θα είναι εκείνος του 16ου <sup>αιώνα</sup>, όπου η Αγία Γραφή, ο άγιος γραπτός λόγος της, οι « δύο μάρτυρες » της σύμφωνα με το εδάφιο Αποκ. 11:3, θα διαδώσουν τη θεία αλήθεια και θα ξεσκεπάσουν την ψεύτικη Ρωμαιοκαθολική πίστη.

Στίχος 17: « *Όποιος έχει αυτί ας ακούσει τι λέει το Πνεύμα στις εκκλησίες: Σε όποιον νικήσει θα δώσω κρυφό μάννα, και σε αυτόν θα δώσω λευκή πέτρα. και πάνω σε αυτή την πέτρα είναι γραμμένο ένα νέο όνομα, που κανείς δεν ξέρει παρά μόνο αυτός που το παραλαμβάνει.* »

Όπως πάντα, το Πνεύμα προκαλεί μια πτυχή της αιώνιας ζωής. Εδώ μας το παρουσιάζει στην εικόνα που προφήτεψε το μάννα που δόθηκε στους πεινασμένους Εβραίους στην άνυδρη, άγονη και ξερή έρημο. Ο Θεός τότε δίδαξε ότι μπορούσε να προστατεύσει και να παρατείνει τη ζωή των εκλεκτών του με τη δημιουργική του δύναμη. που θα επιτύχει δίνοντας αιώνια ζωή στους λυτρωμένους εκλεκτούς του. Αυτό θα είναι το επιστέγασμα ολόκληρου του αποταμιευτικού του έργου.

Ο εκλεκτός της εποχής θα έχει ως ανταμοιβή την αιώνια ζωή που το Πνεύμα περιγράφει σε εικόνες. Η εικόνα « μάννα » της ουράνιας τροφής είναι κρυμμένη στη βασιλεία των ουρανών, με τον ίδιο τον Θεό να είναι ο παραγωγός της. Στον αρχαίο συμβολισμό, το μάννα βρισκόταν στον πιο ιερό τόπο που ήδη συμβόλιζε τον ουρανό όπου ο Θεός βασιλεύει κυρίαρχα στον θρόνο του. Στις ρωμαϊκές πρακτικές, το « άσπρο βότσαλο » αντιπροσώπευε το «ναι» και το μαύρο το «όχι». Η « λευκή πέτρα » υποδηλώνει επίσης την αγνότητα της ζωής του εκλεκτού που έχει γίνει αιώνιος. Η αιώνια ζωή του είναι ένα θεϊκό ναι που αντανακλά μια ενθουσιώδη και μαζική υποδοχή από τον Θεό. Επειδή ο εκλεκτός ανασταίνεται σε ένα ουράνιο σώμα, η νέα του κατάσταση συγκρίνεται με ένα « νέο όνομα ». Και αυτή η ουράνια φύση είναι, για τους εκλεκτούς της, μονίμως μυστηριώδης και ατομική: « κανείς δεν το ξέρει ». Θα πρέπει επομένως να κληρονομήσουμε και να εισέλθουμε σε αυτή τη φύση για να ανακαλύψουμε τι είναι.

#### 4η εποχή : Θυάτιρα

### Μεταξύ 1500 και 1800, οι θρησκευτικοί πόλεμοι

Στίχος 18: « *Γράψε στον άγγελο της εκκλησίας στα Θυάτιρα : Αυτό λέει ο Υιός του Θεού, του οποίου τα μάτια είναι σαν φλόγα φωτιάς και τα πόδια του σαν φλεγόμενος μπρούντζος :*

Η τέταρτη επιστολή παραπέμπει με το όνομα « *Θυάτιρα* » μια εποχή που η χριστιανική πίστη της καθολικής και της προτεσταντικής ένωσης πρόσφερε ένα αποτρόπαιο θέαμα μέσα από τις αιματηρές συγκρούσεις τους. Αλλά αυτό το μήνυμα επιφυλάσσει τεράστιες εκπλήξεις. Στο όνομα *Thyatira* , δύο ελληνικές ρίζες «*thua*, *teiro*» μεταφράζουν «το βδέλυγμα και να φέρνεις τον θάνατο με τα βάσανα». Ο ελληνικός όρος που δικαιολογεί αυτή την ερμηνεία της βδελυγμίας δηλώνει, στο ελληνικό λεξικό Bailly, το γουρούνι ή το αγριογούρουνο όταν είναι σε ζέστη. Και εδώ, οι διευκρινίσεις είναι απαραίτητες. Ο 16ος <sup>αιώνας</sup> σηματοδεύτηκε από την αφύπνιση των Προτεσταντών που αμφισβήτησαν την εξουσία του ρωμαϊκού παπικού καθεστώτος. Επίσης, προκειμένου να ενισχύσει τη χρονική του εξουσία, ο παπισμός που εκπροσωπείται από τον Πάπα Σίξτο Ε' ίδρυσε το κράτος του Βατικανού, το οποίο θα του δώσει αστική νομιμότητα που συνδέεται με τη θρησκευτική του εξουσία. Γι' αυτό, από τον 16ο <sup>αιώνα</sup> , το παπικό καθεστώς μετέφερε την έδρα του, που προηγουμένως βρισκόταν στο Ανάκτορο του Λατερανού, στην ιδιοκτησία του στο Βατικανό, το οποίο αποτελούσε ήδη ένα ανεξάρτητο παπικό κράτος. Αλλά αυτή η μεταφορά είναι μόνο εξαπάτηση, γιατί αυτός που ισχυρίζεται ότι είναι από το κράτος του Βατικανού εξακολουθεί να κάθεται στο παλάτι του Λατερανού. γιατί εκεί, στο Λατερανό, οι πάπες υποδέχονται τους απεσταλμένους των ξένων κρατών που το επισκέπτονται. Και έτσι, το 1587, ο επισκευασμένος οβελίσκος που ανεγέρθηκε κοντά στο παλάτι του Λατερανού από τις 3 Αυγούστου 1588 ανακαλύφθηκε κάτω από 7 μέτρα γης και σε τρία κομμάτια. Το κράτος του Βατικανού βρίσκεται έξω από τη Ρώμη, στο λόφο του Βατικανού, στη δυτική όχθη του Τίβερη που συνορεύει με την πόλη από Βορρά προς Νότο. Καθώς κοιτάζαμε το σχέδιο αυτής της πόλης του Βατικανού, με έκπληξη ανακάλυψα το σχήμα του κεφαλιού ενός χοίρου, τα αυτιά στα βόρεια και το ρύγχος στα νοτιοδυτικά. Το μήνυμα του ελληνικού «*thua*» επιβεβαιώνεται λοιπόν και δικαιώνεται διπλά από τον Θεό, τον οργανωτή αυτών των πραγμάτων. Η καθολική πίστη που κληρονόμησε από την *Πέργαμο* φτάνει στο απόγειο των αηδιών της. Αντιδρά βίαια με μίσος και σκληρότητα εναντίον εκείνων που, διαφωτισμένοι από τη Βίβλο, διέδωσαν τελικά χάρη στο τυπογραφείο, καταγγέλλουν τις αμαρτίες και τις καταχρήσεις του. Ακόμα καλύτερα, μέχρι τότε, φύλακας των Αγίων Γραφών που είχε αναπαράγει από τους μοναχούς της σε μοναστήρια και μοναστήρια, καταδίωκε τη Βίβλο που κατήγγειλε την ανομία της. Και σκοτώνει τους καταγγέλλοντες με τη δύναμη των τυφλών και αυτάρεσκων μοναρχών. οι δοσίλογοι εκτελεστές της θέλησής του. Οι εκφράσεις κάτω από τις οποίες παρουσιάζεται ο Ιησούς παραθέτοντας: « *Αυτός που έχει μάτια σαν φλόγα φωτιάς και του οποίου τα πόδια είναι σαν πύρινο ορείχαλκο* », αποκαλύπτουν την τιμωρητική του δράση απέναντι στους θρησκευτικούς εχθρούς του, τους οποίους θα καταστρέψει με την επιστροφή του στη γη. Αυτές είναι ακριβώς οι δύο χριστιανικές ιδεολογίες που πολέμησαν η μία την άλλη μέχρι θανάτου «με σπαθί» και πυροβόλα όπλα σε αυτό το ιστορικό πλαίσιο της εποχής των *Θυατείρων* . « *Τα πόδια Του* » θα στηρίζονται στη

συνέχεια στο σύμβολο « *τη θάλασσα και στη γη* » της Καθολικής πίστης και της Προτεσταντικής πίστης στην Αποκ. 10:5 και στην Αποκ. 13:1-11. Ο Καθολικισμός και ο Προτεσταντισμός, αμφότεροι αμαρτωλοί (αμαρτία = *ορείχαλκος*), αμετανόητοι, περιγράφονται ως « *φλεγόμενος ορείχαλκος* » που προσελκύει την οργή της κρίσης του Θεού Ιησού Χριστού. Παίρνοντας αυτή την εικόνα με την οποία αναγγέλλει τη μεγάλη « *συμφορά* » στην Αποκ. 1:15, ο Θεός αποκαλύπτει την ώρα που οι τελευταίοι διώκτες ενωμένοι ενάντια στα πιστά παιδιά του πολέμησαν μεταξύ τους μέχρι θανάτου σαν άγρια «θηρία» που θα τους συμβολίζουν στο όλη η προφητεία. Από τον Φρανσουά 1ο<sup>ος</sup> τον Λουδοβίκο 14ο, οι θρησκευτικοί πόλεμοι διαδέχονται ο ένας τον άλλον. Και πρέπει να σημειώσουμε πώς ο Θεός αποκαλύπτει την κατάρα του γαλλικού λαού, ένοπλη υποστήριξη του παπισμού από τον Κλόβιδο, τον πρώτο βασιλιά των Φράγκων. Για να σηματοδοτήσει το απόγειο αυτής της κατάρας, ο Θεός τοποθέτησε στον θρόνο της Γαλλίας τον νεαρό Λουδοβίκο XIV, ηλικίας «πέντε» ετών. Αυτό το εδάφιο της Αγίας Γραφής από την Εκκλ.10:16, εκφράζει το μήνυμά του: « *Αλίμονο σε σένα, γη της οποίας ο βασιλιάς είναι παιδί και της οποίας οι πρίγκιπες τρώνε το πρωί!* » Ο Λουδοβίκος ΙΔ' κατέστρεψε τη Γαλλία με τις πολυτελείς δαπάνες του για το παλάτι των Βερσαλλιών και τους δαπανηρούς πολέμους του. Άφησε πίσω του μια Γαλλία βυθισμένη στη φτώχεια και ο διάδοχός του Λουδοβίκος XV έζησε μόνο για τον λιμπερτινισμό που μοιραζόταν με τον αχώριστο σύντροφό του στην ακολασία, τον καρδινάλιο Dubois. Αποτρόπαιος χαρακτήρας, ο Λούις Στοχεύοντας έναν ευγενικό και φιλήσυχο άνθρωπο ως στόχο αυτού του θυμού, ο Θεός αποκάλυψε την πρόθεσή του να χτυπήσει το κληρονομικό μοναρχικό καθεστώς, για την τυφλή εμπιστοσύνη που άδικα έθεσε στις παπικές θρησκευτικές αξιώσεις από τον Κλόβιδο.

Στίχος 19: « *Γνωρίζω τα έργα σου, την αγάπη σου, την πίστη σου, την πιστή σου υπηρεσία, τη σταθερότητά σου, και τα δεύτερα έργα σου περισσότερα από τα πρώτα.* »

Αυτά τα λόγια, ο Θεός απευθύνει στους δούλους του « *πιστούς μέχρι θανάτου* », προσφέροντας τους εαυτούς τους να θυσιαστούν κατ' εικόνα του Κυρίου τους. Τα « *έργα* » τους γίνονται αποδεκτά από τον Θεό γιατί μαρτυρούν την αυθεντική « *αγάπη* » τους για τον Σωτήρα τους. Η « *πίστη* » τους θα δικαιωθεί αφού συνοδεύεται από « *πιστή υπηρεσία* ». Η λέξη « *σταθερότητα* », που αναφέρεται εδώ, αποκτά αξιόλογη ιστορική σημασία. Ήταν στον «Πύργο της Κωνσταντίας» στην πόλη Aigues-Mortes που η Marie Durand έζησε την αιχμαλωσία της για 40 μακρά και σκληρά χρόνια, ως πρότυπο πίστης. Πολλοί άλλοι Χριστιανοί έδωσαν την ίδια μαρτυρία, παραμένοντας συχνά άγνωστοι στην ιστορία. Κι αυτό γιατί ο αριθμός των μαρτύρων αυξήθηκε με την πάροδο του χρόνου. Τα τελευταία έργα αφορούν την εποχή της βασιλείας (1643 έως 1715) του βασιλιά Λουδοβίκου Σημειώστε ξεκάθαρα τον αποκαλυπτικό ρόλο του ονόματος « *δράκος* » που δηλώνει «ο διάβολος» και την ανοιχτή επιθετική δράση της αυτοκρατορικής Ρώμης και της παπικής Ρώμης στην Αποκ. 12:9-4-13-16. Αυτός που αποκαλούσε τον εαυτό του «*βασιλιά του ήλιου*» έφερε στο αποκορύφωμά του τον αγώνα για τον Καθολικισμό, υπερασπιστής της «*ημέρας του ήλιου*» που κληρονόμησε από τον Κωνσταντίνο<sup>Α'</sup>. Ωστόσο, για να καταθέσει εναντίον του, ο Θεός βύθισε όλη τη διάρκεια της μακρόχρονης βασιλείας του στο



σκοτάδι, στερώντας του τη ζεστασιά και το πλήρες φως του αληθινού ήλιου με σοβαρές συνέπειες για τη διατροφή του γαλλικού λαού.

Στίχος 20: « *Αλλά αυτό που έχω εναντίον σου είναι ότι αφήνεις τη γυναίκα Ιεζάβελ, που αυτοαποκαλείται προφήτισσα, να διδάσκει και να παρασύρει τους υπηρέτες μου να διαπράξουν σεξουαλική ανηθικότητα και να φάνε κρέατα που θυσιάζονται στα είδωλα.* »

Το 1170, ο Θεός ζήτησε τη μετάφραση της Βίβλου στην Προβηγκιανή γλώσσα από τον Pierre Vaudès. Ήταν ο πρώτος Χριστιανός που ανακάλυψε ξανά το δόγμα της ολοκληρωτικής αποστολικής αλήθειας, συμπεριλαμβανομένου του σεβασμού για το αληθινό Σάββατο και της υιοθέτησης της χορτοφαγίας. Γνωστός με το όνομα Pierre Valdo, κατάγεται από τους «Vaudois» που εγκαταστάθηκαν στο ιταλικό Alpine Piedmont. Το έργο της Μεταρρύθμισης που αντιπροσώπευαν αντιμετώπισε την porery και το μήνυμα εξαφανίστηκε. Τόσο πολύ που ο Θεός παρέδωσε ολόκληρη την Ευρώπη σε μια δολοφονική μογγολική εισβολή που ακολουθήθηκε από μια τρομερή επιδημία πανώλης που προκλήθηκε από τους Μογγόλους, η οποία κατέστρεψε, από το 1348, το ένα τρίτο και σχεδόν το μισό του πληθυσμού της. Το μήνυμα αυτού του στίχου, « *αφήνεις τη γυναίκα Ιεζάβελ...* », είναι μια μομφή που απευθύνεται στους μεταρρυθμιστές που δεν έδωσαν στο έργο του Pierre Valdo τη σημασία που του άξιζε, γιατί ήταν τέλειο. Μεταξύ 1170 και 1517, αγνόησαν το τέλειο δόγμα της αλήθειας της χριστιανικής σωτηρίας και η Μεταρρύθμισή τους που έγινε στο τέλος αυτής της εποχής είναι μερική και πολύ ημιτελής.

**Σημείωση**: η δογματική τελειότητα που κατανοήθηκε και εφαρμόστηκε από τον Pierre Valdo δείχνει ότι μέσα του ο Θεός παρουσίασε το πλήρες πρόγραμμα της Μεταρρύθμισης που έπρεπε να πραγματοποιηθεί. Πράγματι, τα πράγματα ολοκληρώθηκαν σε δύο στάδια, η απαίτηση του Σαββάτου να μην αρχίζει πριν από το 1843-1844, σύμφωνα με τον χρόνο που σημείωσε το διάταγμα του Δαν.8:14.

Για να απεικονίσει την παπική Ρωμαιοκαθολική πίστη, ο Θεός τη συγκρίνει με την ξένη σύζυγο του βασιλιά Αχαάβ, την τρομερή « *Ιεζάβελ* » που σκότωσε τους προφήτες του Θεού και έχυσε αθώο αίμα. Το αντίγραφο είναι σύμφωνο με το μοντέλο και έχει επίσης το μειονέκτημα ότι διαρκεί πολύ περισσότερο στη λειτουργία. Ονομάζοντάς την « *προφήτισσα* », ο Θεός στοχεύει το όνομα του νέου τόπου του «θρόνου» του: Βατικανό, που σημαίνει στα παλιά γαλλικά και λατινικά «vaticinare»: να προφητεύει. Οι ιστορικές λεπτομέρειες για το μέρος είναι άκρως αποκαλυπτικές. Αρχικά, αυτό το μέρος σηματοδοτήθηκε από την παρουσία ενός ρωμαϊκού ναού αφιερωμένου στον θεό « *φίδι* » Ασκληπιό. Αυτό το σύμβολο θα υποδηλώνει τον διάβολο και το παπικό καθεστώς στην Αποκ. 12:9-14-15. Ο αυτοκράτορας Νέρων τοποθέτησε εκεί τις πίστες αρματοδρομιών του και ο «Σίμων ο Μάγος» θάφτηκε σε ένα νεκροταφείο εκεί. Είναι, φαίνεται, τα λείψανά του, τα οποία θα τιμούνταν όπως αυτά του Αποστόλου Πέτρου που σταυρώθηκε στη Ρώμη. Και εδώ, μια βασιλική που πρόσφερε ο Κωνσταντίνος γιόρτασε τη χριστιανική δόξα. Η περιοχή ήταν αρχικά βαλτώδης. Το ψέμα που κατασκευάστηκε με αυτόν τον τρόπο θα δικαιολογήσει το νέο όνομα αυτής της βασιλικής του Βατικανού, η οποία, μεγεθυθείσα και ωραιοποιημένη τον 15ο <sup>αιώνα</sup>, θα πάρει το παραπλανητικό όνομα «Βασιλική του



Αγίου Πέτρου της Ρώμης». Αυτή η τιμή, που αποδίδεται στην πραγματικότητα σε έναν **μάγο** και στον « *φίδι* » Ασκληπιό, θα δικαιολογήσει το όνομα « **μαγεία** » που το Πνεύμα αποδίδει στις Ρωμαιοκαθολικές θρησκευτικές τελετές στην Αποκ. 18:23 όπου η βιβλική εκδοχή Darby μας λέει: « *Και η Το φως της λάμπας δεν θα λάμπει πια μέσα σου. Και η φωνή του γαμπρού και της γυναίκας δεν θα ακούγεται πια μέσα σου. γιατί οι έμποροι σου ήταν οι μεγάλοι της γης. γιατί με τη μαγεία σου όλα τα έθνη παρασύρθηκαν.* » Ακριβώς, η ολοκλήρωση των εργασιών αυτής της βασιλικής «Saint-Pierre de Rome», που απαιτούσε τεράστια χρηματικά ποσά, θα οδηγήσει τον ιερέα Tetzl να πουλήσει τα «τέρματα» του. Βλέποντας τη συγχώρεση των αμαρτιών να πωλούνται έναντι χρημάτων, ο μοναχός δάσκαλος Μάρτιν Λούθηρος ανακάλυψε την αληθινή φύση της Ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας του. Κατήγγειλε έτσι τη διαβολική του φύση και μερικά από τα λάθη του εκθέτοντας τις περίφημες 95 διατριβές του το 1517 στην πόρτα της γερμανικής εκκλησίας στο Άουγκσμπουργκ. Επισημοποίησε έτσι το έργο της Μεταρρύθμισης που πρότεινε ο Θεός στον Πιέρ Βάλντο από το 1170.

Μιλώντας απευθείας στους μεταρρυθμισμένους υπηρέτες του εκείνης της εποχής, τα αληθινά, παραιτημένα ειρηνικά θύματα, το Πνεύμα τα κατηγορεί επειδή επέτρεψαν στην *Ιεζάβελ να διδάξει και να αποπλανήσει τους υπηρέτες του* . Μπορούμε να διαβάσουμε σε αυτή την μομφή όλη τη δογματική ατέλεια αυτής της αρχής της μεταρρύθμισης. « *Διδάσκει και αποπλανεί* » τους « *δούλους* » της, αυτούς του Ιησού, κάτι που την κάνει χριστιανική εκκλησία. Όμως η διδασκαλία του είναι αυτή της περιόδου της *Περγάμου* όπου η κατηγορία της « *πορνείας* » και η εικόνα του « *κρέατος* ». *θυσιάστηκαν στα είδωλα* » είχαν ήδη καταγγελθεί. Παρά τις απατηλές εμφανίσεις, σε αυτόν τον στίχο η σημαντική οντότητα δεν είναι « *η γυναίκα Ιεζάβελ* » αλλά ο ίδιος ο Προτεστάντης Χριστιανός. Από την αρχή λέγοντάς του « *αφήνεις τη γυναίκα Ιεζάβελ...* » το Πνεύμα προτείνει ελαττώματα που μοιράστηκαν οι πρώτοι Προτεστάντες. Στη συνέχεια αποκαλύπτει τον χαρακτήρα αυτού του ελαττώματος: την παγανιστική ειδωλολατρία. Με αυτόν τον τρόπο, αποκαλύπτει τη φύση του « *φορτίου* » που δεν του επέβαλλε ακόμη εκείνη την εποχή, αλλά που θα απαιτήσει από το 1843. Και σε αυτό το μήνυμα, ο δημιουργός Θεός στοχεύει τη Ρωμαϊκή «Κυριακή» της οποίας η πρακτική είναι στα μάτια του ένα ειδωλολατρικό ειδωλολατρικό έργο που τιμά μια ψεύτικη ηλιακή θεότητα του αρχαιότερου παγανισμού στην ανθρώπινη ιστορία. Από το 1843, θα έπρεπε να απαρνηθεί την «Κυριακή» ή τη σχέση του με τον Ιησού Χριστό, τον μοναδικό Σωτήρα των επίγειων αμαρτωλών.

Στίχος 21: « *Της έδωσα χρόνο για να μετανοήσει, και δεν θα μετανοήσει για την πορνεία της.* »

Αυτός ο χρόνος αποκαλύπτεται από τον Δαν.7:25 και επιβεβαιώνεται με τρεις μορφές στην Αποκάλυψη στα κεφάλαια 11, 12 και 13. Αυτές είναι οι εκφράσεις: " *ένας χρόνος και μισός χρόνος. 1260 ημέρες, ή 42 μήνες* », που όλα αναφέρονται στη μισαλλόδοξη παπική βασιλεία σε δράση μεταξύ 538 και 1798. Η διάδοση της αλήθειας μέσω της Βίβλου και το κήρυγμα των αληθινών μεταρρυθμιστών πρόσφεραν στην Καθολική πίστη την τελευταία της ευκαιρία να μετανοήσει και να εγκαταλείψει τις αμαρτίες κάποιου. Δεν έκανε τίποτα, και καταδίωξε και βασάνισε, στο όνομα της διερευνητικής της δύναμης, τους ειρηνικούς αγγελιοφόρους του ζωντανού Θεού. Έτσι, αναπαρήγαγε τα

επαναστατικά έργα του εβραϊκού λαού δίνοντας στην παραβολή του Ιησού μια δεύτερη εκπλήρωση: είναι η παραβολή των αμπελουργών που σκοτώνουν τους πρώτους που έστειλε ο Θεός και μετά σκοτώνουν, όταν έρχεται σε αυτούς, τον γιο του Κυρίου. του αμπελώνα για να κλέψει την κληρονομιά του.

Στίχος 22: « *Ιδού, θα την ρίζω σε ένα κρεβάτι και θα στείλω μεγάλη θλίψη σε όσους μοιχεύουν μαζί της, εκτός αν μετανοήσουν για τα έργα τους.* »

Ο Θεός θα τη μεταχειριστεί ως μια « πόρνη » « πεταγμένη σε κρεβάτι », κάτι που μας επιτρέπει να συνδέσουμε τη « *γυναίκα Ιεζάβελ* » αυτού του θέματος με την « *πόρνη Βαβυλώνα τη μεγάλη* » της Αποκ. 17:1. Η προβλεπόμενη « *μεγάλη θλίψη* » θα έρθει μετά την αποτυχία της βιβλικής διακήρυξης. Αυτό το ίδιο μήνυμα θα επιβεβαιώσει την ταύτιση αυτής της « *μεγάλης θλίψης* » με « *το θηρίο που ανεβαίνει από τα βαθιά* » στην Αποκ. 11:7. Αναδύεται μετά το έργο των « *δύο μαρτύρων* » του Θεού που είναι τα γραπτά των παλαιών και νέων θείων διαθηκών της Αγίας Γραφής. Η πνευματική « *μοιχεία* » επιβεβαιώνεται και ονομάζεται και « *αυτοί* » που ο Θεός κατηγορεί ότι τη διέπραξαν με τη « *Ιεζάβελ* » είναι οι Γάλλοι μονάρχες και μοναρχικοί. Μαζί με τους καθολικούς ιερείς, οι μοναρχικοί θα γίνουν οι κύριοι στόχοι της οργής του επαναστατικού εθνικού αθεϊσμού που ήταν μόνο η έκφραση της οργής του παντοδύναμου Θεού Ιησού Χριστού. Δεν μετανόησαν, οπότε η διπλή οργή τους έπληξε την ώρα που ο Θεός είχε ορίσει για το τέλος της παπικής βασιλείας μεταξύ 1793 και 1798.

Η λέξη « *θλίψη* » υποδηλώνει τη συνέπεια της θείας κατάρας σύμφωνα με τους Ρωμ.2:19: « *Θλίψη και αγωνία σε κάθε ψυχή ανθρώπου που κάνει το κακό, πρώτα στον Ιουδαίο και μετά στον Έλληνα!* ». ". Αλλά η « *θλίψη* » που τιμωρεί τις αμαρτίες της Καθολικής μοναρχίας και της συμμάχου της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας που συμβολίζεται στην Αποκ. 17:5, με το όνομα « *Βαβυλώνα η μεγάλη* », είναι, λογικά, μια « *μεγάλη θλίψη* ».

Στίχος 23: « *Θα σκοτώσω τα παιδιά της με θάνατο. και όλες οι εκκλησίες θα ξέρουν ότι είμαι αυτός που ερευνά τα μυαλά και τις καρδιές, και θα ανταμείψω την καθεμία σύμφωνα με τα έργα σας.* »

Το « *To die a death* » είναι η έκφραση που χρησιμοποιεί το Πνεύμα για να προκαλέσει τους δύο « *τρόμους* » του επαναστατικού καθεστώτος του 1793 και του 1794. Με αυτή την έκφραση, απορρίπτει κάθε ιδέα ενός απλού πνευματικού θανάτου που θα απασχολήσει τους Προτεστάντες στο 1843 στο μήνυμα που παραδόθηκε στον άγγελο της εποχής « *Σάρδες* » στην Αποκ.3:1. Η ανθρωπότητα δεν γνώρισε ποτέ τόσο αιματηρό έργο που εκτελείται με μηχανές θανάτωσης, που εφευρέθηκαν από τον Δόκτορα Λούις, αλλά εκτιμήθηκε από τον Δόκτορα Γκιλοτέν, του οποίου το όνομα αποδόθηκε στο ίδιο το όργανο, που ονομαζόταν από τότε: η γκιλοτίνα. Στη συνέχεια, οι συνοπτικές αποφάσεις εξήγγειλαν πλήθος θανατικών εντολών, με την προσθήκη της αρχής του θανάτου στους δικαστές και τους κατηγορούς της προηγούμενης ημέρας. Σύμφωνα με αυτή την αρχή, η ανθρωπότητα φαινόταν ότι έπρεπε να εξαφανιστεί και γι' αυτό ο Θεός ονόμασε αυτό το εξοντωτικό επαναστατικό καθεστώς « *άβυσσο* ». Τελικά, θα είχε κάνει τη γη, « *την άβυσσο* » χωρίς καμία μορφή ζωής από την πρώτη ημέρα της Δημιουργίας, σύμφωνα με τη Γεν.1:2. Αλλά μόνο, στον ουρανό, κατά τη διάρκεια της ουράνιας κρίσης που ασκείται από τους συγκεντρωμένους εκλεκτούς « *όλες οι Εκκλησίες (ή Συνελεύσεις)* » είναι, οι εκλεκτοί των επτά εποχών, θα

ανακαλύψουν αυτά τα ιστορικά γεγονότα με την έννοια που τους έδωσε ο Θεός. Η δικαιοσύνη του Θεού είναι τέλεια. εκείνοι που έκριναν ψευδώς χτυπήθηκαν από τη δικαιοσύνη του, « σύμφωνα με τα δικά τους» έργα . Έκαναν τους ανθρώπους να πεθάνουν άδικα και με τη σειρά τους χτυπήθηκαν από το θάνατο από την τέλεια θεία δικαιοσύνη: « και θα ανταποδώσω τον καθένα από εσάς σύμφωνα με τα έργα σας ».

Στίχος 24: « Σε εσάς και σε όλους τους υπόλοιπους Θυάτεια, που δεν δέχεστε αυτή τη διδαχή, και που δεν έχετε γνωρίσει τα βάθη του Σατανά, όπως τα αποκαλούν, σας λέω: Δεν θα σας επιβάλω άλλο βάρος. »

Εκείνοι που καταγγέλλουν την Καθολική πίστη και δίνουν στις θρησκευτικές της τελετές το όνομα « βάθη του Σατανά » μπορούν να είναι μόνο οι μεταρρυθμιστές που εμφανίστηκαν από το 1200 περίπου μέχρι τη Γαλλική επανάσταση του 1789. Όποια και αν ήταν η συμπεριφορά τους, το δόγμα τους απείχε πολύ από την καθαρή αλήθεια που διδάσκεται από το Πνεύμα στους αποστόλους και τους μαθητές του Ιησού Χριστού. Σημειώνουμε προς όφελός τους μόνο τρία θετικά πράγματα: πίστη μόνο στη θυσία του Ιησού, εμπιστοσύνη που δίνεται μόνο στη Βίβλο και το δώρο του ατόμου και της ζωής τους. όλα τα άλλα δογματικά σημεία κληρονομήθηκαν από τον Καθολικισμό και επομένως υπόκεινται σε αμφισβήτηση. Έτσι, αν και ατελείς στο επίπεδο του δόγματος της αλήθειας της χριστιανικής πίστης, οι εκλεγμένοι μεταρρυθμιστές ήξεραν πώς να παραδώσουν τη ζωή τους που προσφέρθηκε στον Θεό με ζωντανές θυσίες και περιμένοντας το 1844, την ημερομηνία έναρξης ισχύος του διατάγματος του Δαν. 8:14, ο Θεός έχει εγκρίνει προσωρινά την υπηρεσία τους. Αυτό το εκφράζει πολύ καθαρά όταν λέει: « Δεν σου βάζω άλλο βάρος ». Η κατάσταση μιας εξαιρετικής θείας κρίσης αναδεικνύεται ξεκάθαρα σε αυτά τα λόγια.

Στίχος 25: « Μόνο ό,τι έχεις, υπομονή μέχρι να έρθω». »

Οι λόγοι που επιτρέπουν στον Θεό να ευλογήσει την ατελή προτεσταντική πίστη πρέπει να διατηρηθούν και να ασκηθούν από τους εκλεκτούς μέχρι την επιστροφή του Ιησού Χριστού.

Στίχος 26: « Σε εκείνον που νικάει και τηρεί τα έργα μου μέχρι τέλους, θα δώσω εξουσία πάνω στα έθνη. »

Αυτό το εδάφιο αποκαλύπτει τι θα προκαλέσει την απώλεια της σωτηρίας από αυτόν τον καιρό της Μεταρρύθμισης μέχρι την επιστροφή του Χριστού. Οι εκλεκτοί πρέπει να κρατούν μέχρι τέλους τα έργα που ετοίμασε και αποκάλυψε ο Ιησούς Χριστός συνεχώς μέχρι το τέλος του κόσμου. Οι καλούμενοι πέφτουν αρνούμενοι τις νέες απαιτήσεις του Θεού. Ωστόσο, ποτέ δεν έκρυψε την πρόθεσή του να αυξήσει σταδιακά το φως του μέχρι την ώρα της έλευσης του στη δόξα. « Το μονοπάτι των δικαίων μοιάζει με το λαμπρό φως, του οποίου η λάμψη αυξάνεται μέχρι το μέσο της ημέρας (Παρ. 4:18)». αυτό το εδάφιο της Βίβλου το αποδεικνύει. Και είναι επομένως στο πλαίσιο του έργου του, ότι από το 1844, οι θεϊκές απαιτήσεις θα εμφανίζονται στις ημερομηνίες που σχεδιάζονται και προφητεύονται από τον μοναδικά βιβλικό προφητικό λόγο του. Μόνο με την ιδιότητα του ουράνιου κριτή ο εκλεκτός θα λάβει από τον Θεό «εξουσία επί των εθνών».

Στίχος 27: « Θα τους κυβερνήσει με σιδερένια ράβδο, όπως σπάει κανείς πήλινα σκεύη, όπως εγώ ο ίδιος έχω λάβει δύναμη από τον Πατέρα μου. »

Αυτή η έκφραση υποδηλώνει το δικαίωμα της καταδίκης σε θάνατο. Δικαίωμα που οι εκλεκτοί θα συμμετάσχουν με τον Ιησού Χριστό στην κρίση τους για τους κακούς που καθιερώθηκαν για την τελευταία κρίση, κατά τη διάρκεια των «*χιλίων ετών*» του μεγάλου Σαββάτου της έβδομης χιλιετίας.

Στίχος 28: «*Και θα του δώσω το πρωινό αστέρι.*»

Ο Θεός θα του δώσει το πλήρες θείο φως του που συμβολίζεται στη σημερινή μας γη με αυτό του ήλιου. Αλλά ο Ιησούς είπε: «Εγώ είμαι το φως». Αναγγέλλει έτσι το φως της ουράνιας ζωής, όπου ο ίδιος ο Θεός είναι η πηγή φωτός που δεν εξαρτάται πλέον από ένα ουράνιο αστέρι όπως ο ήλιος μας.

Στίχος 29: «*Όποιος έχει αυτή, ας ακούσει τι λέει το Πνεύμα στις εκκλησίες!*»

Η κατασκευή της Αποκάλυψης μοιάζει με έναν πύργο που αποτελείται από επτά ορόφους, ο έβδομος θα είναι η στιγμή της συνάντησης με τον Θεό. Σε αυτή την κατασκευή, τα κεφάλαια 2 και 3 αποτελούν το βασικό πλαίσιο ολόκληρης της χριστιανικής εποχής μεταξύ 94 και 2030. Όλα τα θέματα που αναφέρονται στην Αποκάλυψη βρίσκουν τη θέση τους σε αυτό το βασικό πλαίσιο. Αλλά σε αυτό το πλαίσιο οι πρώτοι όροφοι παίζουν μόνο το ρόλο των σκαλοπατιών που οδηγούν στον επάνω όροφο. Η σημασία της αποκάλυψης εμφανίζεται στο επίπεδο 3 που ονομάζεται *Πέργαμος*. Αυτή η σημασία ενισχύεται περαιτέρω στο επίπεδο 4 που ονομάζεται *Θυάτιρα*. Είναι σε αυτήν την εποχή που η χριστιανική πίστη γίνεται μπερδεμένη και παραπλανητική. Η κρίση του Θεού για την πνευματική κατάσταση αυτής της εποχής θα έχει συνέπειες μέχρι το τέλος του κόσμου. Γι' αυτό, για να εδραιώσω την κατανόησή σας για αυτήν την κρίση, θα συνοψίσω αυτό το μήνυμα που απηύθυνε ο Θεός στους εκλεγμένους Προτεστάντες του κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Λουδοβίκου XIV.

**Περίληψη:** Την εποχή της Μεταρρύθμισης, οι χριστιανικές συμπεριφορές ήταν πολλαπλές. Βρίσκουμε αληθινούς αγίους διωκόμενους, αλλά πάντα ειρηνικούς, και ανθρώπους που μπερδεύουν τη θρησκεία και την πολιτική, που σπλίζονται και ανταποδίδουν πλήγμα για χτύπημα στους βασιλικούς καθολικούς στρατούς. Στο εδάφιο Δανιήλ 11:34, το Πνεύμα τους ορίζει ως «υποκριτές». Λίγοι θρησκευόμενοι έχουν καταλάβει ότι το να είσαι Χριστιανός σημαίνει να μιμείται τον Ιησού σε όλα τα πράγματα, να υπακούει στις εντολές του και να υποτάσσεται στις απαγορεύσεις του. Η χρήση όπλων είναι ένα από αυτά, και αυτό ήταν το τελευταίο του μάθημα που έδωσε τη στιγμή της σύλληψής του. Η μομφή του Ιησού δικαιολογείται από το γεγονός ότι, συνεχίζοντας να ασκούν την Καθολική κληρονομιά, οι ίδιοι οι Προτεστάντες προωθούν, με το παράδειγμά τους, τη διδασκαλία και την αποπλάνηση που ανήκει στην Καθολική *Ιεζάβελ*. Η ατελής θρησκευτική τους πρακτική τους δυσφημεί στην κρίση του Θεού τον οποίο ατιμάζουν ενώπιον των εχθρών του. Αυτή η φάση στην αρχή της Μεταρρύθμισης τον οδήγησε σε εξαιρετικές κρίσεις, το οποίο τονίζει λέγοντας: «*Δεν σου βάζω άλλο βάρος, κράτησε μόνο ό,τι έχεις μέχρι να έρθω*». Αλλά η δογματική ατέλεια είναι θεμιτή σε αυτή την αρχή και ο Θεός δέχεται την υπηρεσία εκείνων που δέχονται διωγμό και θάνατο στο όνομά του. Δεν μπορούσαν να δώσουν περισσότερα, δίνοντας το μέγιστο: τη ζωή τους. Ο Θεός υπογραμμίζει αυτό το πνεύμα θυσίας που ορίζει ως «*έργα πολυάριθμα από το πρώτο* (εδάφιο 19)». Ο παγανισμός του Ρωμαιοκαθολικισμού έχει συγκριθεί με



κρέατα που θυσιάζονται σε είδωλα . Η καταγγελία της ρωμαϊκής εξαπάτησης ξεκίνησε με τα τέλεια φωτισμένα έργα του Pierre Valdo (Vaudés) ο οποίος, από το 1170, έγραψε μια έκδοση της Βίβλου σε μια γλώσσα διαφορετική από τη Λατινική, την Προβηγκιανή. Η γνώση και η κατανόησή του για τις θεϊκές απαιτήσεις ήταν εκπληκτικά πλήρης και μετά από αυτόν η προτεσταντική πίστη επιδεινώθηκε. Υπό την έμπνευση του John Calvin, η προτεσταντική πίστη ακόμη και σκληρύνθηκε, παίρνοντας την εικόνα του καθολικού αντιπάλου της. Και η έκφραση «Πόλεμοι της Θρησκείας» μαρτυρεί ένα βδέλυγμα για τον Θεό, γιατί οι εκλεκτοί του Ιησού Χριστού, οι αληθινοί, δεν ανταποδίδουν τα χτυπήματα που τους καταφέρθηκαν. Η εκδίκησή τους θα έρθει από τον ίδιο τον Κύριο. Εξοπλίζοντας τους εαυτούς τους, οι Προτεστάντες, των οποίων το σύνθημα ήταν «sola scriptura», «Scripture only», έδειξαν περιφρόνηση για τη Βίβλο που απαγόρευε τη βία τους. Ο Ιησούς πήγε πολύ μακριά σε αυτήν την περιοχή διδάσκοντας στους μαθητές του ότι πρέπει να στρέψουν το «άλλο μάγουλο» σε αυτόν που τους χτυπά.

Αυτή η περίοδος που οι καθολικοί διωγμοί προκάλεσαν το θάνατο των πιστών υπηρέτες του Ιησού υπογραμμίζεται τριπλά στην Αποκάλυψη, εδώ σε αυτήν την περίοδο τα *Θυάτιρα* , αλλά και τον <sup>50</sup> σφραγίδα του κεφαλαίου 6 και στο <sup>30</sup> *σάλπιγγα* του κεφαλαίου 8. Εδώ, στο εδάφιο 22, ο Ιησούς ενθαρρύνει τους μαρτυρικούς υπηρέτες του, ανακοινώνοντάς τους την πρόθεσή του να εκδικηθεί τον θάνατό τους ή τα βάσανά τους που υπέστησαν η Ρώμη και οι βασιλικοί υπηρέτες της. Η λέξη-κλειδί που κρύβεται στο όνομα *Πέργαμος* εμφανίζεται ξεκάθαρα, η καθολική θρησκεία είναι ένοχη για *μοιχεία* εναντίον του Θεού, και όσοι τη διαπράττουν μαζί της, οι Καθολικοί μονάρχες, οι συμμαχίες τους και η ψεύτικη ευγένειά τους θα πληρώσουν, κάτω από τη λαιμητόμο των Γάλλων επαναστατών, αίμα χύθηκε άδικα. Αποκ.2:22-23: « *Ιδού, θα την ρίζω σε ένα κρεβάτι και θα στείλω μεγάλη θλίψη σε όσους μοιχεύουν μαζί της* , εκτός αν μετανοήσουν για τα έργα τους. *Θα θανατώσω τα παιδιά της* . και όλες οι εκκλησίες θα μάθουν ότι είμαι αυτός που ερευνά τα μυαλά και τις καρδιές, και θα ανταμείψω τον καθένα από εσάς σύμφωνα με τα έργα σας ». Προσοχή όμως! Επειδή μετά το 1843, « *όσοι μοιχεύουν μαζί της* » θα είναι επίσης **Προτεστάντες** , οπότε ο Θεός θα προετοιμάσει με τον πυρηνικό «τρίτο παγκόσμιο πόλεμο», μια νέα τιμωρία Καθολικών, Ορθοδόξων, Αγγλικανών, Προτεσταντών και άλλων μοιχών. Παράλληλα το Πνεύμα λέει στον <sup>50</sup> σφραγίδα : Αποκάλυψη 6:9 έως 11: « *Όταν άνοιξε την πέμπτη σφραγίδα, είδα κάτω από το θυσιαστήριο τις ψυχές εκείνων που είχαν θανατωθεί εξαιτίας του λόγου του Θεού και λόγω της μαρτυρίας που είχαν δώσει. Φώναζαν με δυνατή φωνή, λέγοντας: Μέχρι πότε, άγιε και αληθινό Δάσκαλε, καθυστερείς να κρίνεις και να εκδικηθείς για το αίμα μας αυτούς που κατοικούν στη γη; Μια λευκή ρόμπα δόθηκε σε καθένα από αυτά. και τους είπαν να παραμείνουν σε ηρεμία για λίγο ακόμη, μέχρι να συμπληρωθεί ο αριθμός των συνυπηρετών τους και των αδελφών τους που επρόκειτο να θανατωθούν όπως αυτοί. "*

Αυτή η σκηνή από την 5η <sup>σφραγίδα</sup> μπορεί να προκαλέσει σύγχυση και παραπλανητική σε ένα κακοφώτιστο μυαλό. Ας είναι ξεκάθαρα τα πράγματα, αυτή η εικόνα μας αποκαλύπτει τη μυστική σκέψη του Θεού, γιατί σύμφωνα με την Εκκλ. 9:5-6-10, οι εν Χριστώ νεκροί *κοιμούνται* σε μια κατάσταση όπου η



*μνήμη τους έχει ξεχαστεί, δεν συμμετέχουν πλέον σε όλα τι γίνεται κάτω από τον ήλιο . Η Βίβλος δίνει στον πρώτο θάνατο την έννοια της εκμηδένισης ολόκληρης της ύπαρξης. ο νεκρός είναι σαν να μην είχε υπάρξει ποτέ με τη διαφορά ότι έχοντας υπάρξει, όλη του η ύπαρξη παραμένει χαραγμένη στη σκέψη του Θεού. Επομένως, ο Θεός απευθύνει αυτό το μήνυμα παρηγοριάς στους ζωντανούς υπηρέτες του για να τους ενθαρρύνει. Τους υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με τις υποσχέσεις του, μετά τον ύπνο του θανάτου, υπάρχει χρόνος που ορίζεται για την αφύπνισή τους , όταν θα αναστηθούν μέσω αυτού. Θα έχουν τότε την ευκαιρία να κρίνουν, κάτω από το βλέμμα και την κρίση του Θεού στον Ιησού Χριστό, τους εξίσου αναστημένους βασανιστές τους, αλλά στο τέλος των *χιλίων ετών* . Στο μήνυμα των *Θυατείρων* , ο *θάνατος* που ανακοινώθηκε για *όσους μοιχεύουν με την Ιεζάβελ* την Καθολική θα έχει διπλή εκπλήρωση. Στη γη, το έργο των επαναστατών είναι η πρώτη φάση, αλλά μετά θα έρθει, στον καιρό του και στη δεύτερη φάση, ο *δεύτερος θάνατος* της τελευταίας κρίσης, ώρα που « *όλες οι Συνελεύσεις* » χριστιανοί άπιστοι ή πιστοί όλων των εποχών της Χριστιανικής εποχής θα δούμε τη δίκαιη κρίση του Θεού να εφαρμόζεται ενάντια στην πνευματική *μοιχεία* .*

Στη συμβολική του εικόνα το <sup>40</sup> *Η τρομπέτα* του κεφαλαίου 8 επιβεβαιώνει τη δράση της « *μεγάλης θλίψης* » που προγραμματίστηκε να τιμωρήσει τη *μοιχεία* της παπικής και των μοναρχικών που την υποστήριζαν. *Ο ήλιος* , το θείο φως, το *φεγγάρι* , η σκοτεινή καθολική θρησκεία, και *τα αστέρια* , οι θρησκευόμενοι άνθρωποι, *χτυπιούνται στα τρίτα* ή, εν μέρει, από τη δίωξη του αθεϊσμού των Γάλλων επαναστατών το 1793 και το 1794.

Στο τέλος του μηνύματος που απευθύνεται στους ειρηνικούς Προτεστάντες, το Πνεύμα επιβεβαιώνει την καταδίκη του για τη χρήση όπλων υπενθυμίζοντας ότι μόνο για την τελευταία κρίση που ετοιμάστηκε κατά τη διάρκεια της ουράνιας κρίσης της έβδομης χιλιετίας θα εκδικηθεί ο εκλεκτός. Επομένως, δεν είναι εξουσιοδοτημένος να εκδικηθεί ο ίδιος, πριν από αυτήν την ουράνια κρίση όπου στη συνέχεια θα κρίνει τους διώκτες του, μαζί με τον Ιησού Χριστό, και θα συμμετάσχει στην ετυμηγορία της θανατικής τους ποινής. « *Θα τους κυβερνήσει με μια σιδερένια ράβδο, όπως σπάει κανείς πήλινα αγγεία* ». Ο σκοπός αυτής της απόφασης θα είναι να προσδιορίσει τον χρόνο της ταλαιπωρίας των ενόχων που καταδικάστηκαν στον δεύτερο θάνατο της τελευταίας κρίσης. Ο στίχος 29 αναφέρει: *το πρωινό αστέρι* . « *Και θα του δώσω το πρωινό αστέρι* ». Αυτή η έκφραση δηλώνει τον ήλιο, εικόνα του θείου φωτός. Ο νικητής θα εισέλθει στο θείο φως για την αιωνιότητα. Αλλά πριν από αυτό το αιώνιο πλαίσιο, αυτός ο όρος προετοιμάζει το πέμπτο γράμμα που έρχεται. *Το αστέρι του πρωινού* αναφέρεται στο εδάφιο Β' Πέτρου 1:19-20-21: « *Και κρατάμε τον προφητικό λόγο ακόμη πιο βέβαιο , στον οποίο κάνετε καλά να προσέχετε, όπως σε λυχνάρι που λάμπει σε σκοτεινό μέρος, μέχρι Η μέρα ξημερώνει και το πρωινό αστέρι ανατέλλει στις καρδιές σας. γνωρίζοντας πρώτα από όλα οι ίδιοι ότι καμία προφητεία της Γραφής δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο ιδιωτικής ερμηνείας, γιατί δεν έγινε ποτέ από το θέλημα του ανθρώπου μια προφητεία, αλλά συγκινήθηκε από το Άγιο Πνεύμα που οι άνθρωποι μίλησαν από τον Θεό* . Αυτό το εδάφιο υπογραμμίζει τη σημασία του προφητικού λόγου επειδή το πλαίσιο της επερχόμενης εποχής θα εξαρτηθεί πνευματικά από την έναρξη εφαρμογής του

θείου διατάγματος που προφητεύτηκε στο Δαν.8:14. « Μέχρι τις 23:00 και η αγιότητα θα δικαιωθεί .» Αλλά εκείνη την εποχή, αυτός ο στίχος ήταν γνωστός μόνο στη μετάφραση: « Μέχρι το 2300 το βράδυ και το πρωί και το ιερό θα εξαγνιστεί ». Ακόμη και σε αυτή τη μετάφραση, το μήνυμα του Θεού ήταν το ίδιο, αλλά λιγότερο ακριβές, θα μπορούσε με αυτή τη μορφή να ερμηνευθεί ως αναγγελία του τέλους του κόσμου μέσω της επιστροφής στη δόξα του Κυρίου και Σωτήρα μας Ιησού Χριστού. Ο Θεός χρησιμοποίησε τον Αμερικανό Προτεστάντη Γουίλιαμ Μίλερ για να πραγματοποιήσει τις δύο δοκιμασίες της πίστης των Αντβεντιστών την άνοιξη του 1843 και το φθινόπωρο του 1844. Όπως μας διδάσκει το Δανιήλ 12:11-12, μεταξύ αυτών των δύο ημερομηνιών, το 1843, το θεϊκό διάταγμα αποσύρεται από τους πεσόντες Προτεστάντες τη σωτήρια δικαιοσύνη που προσέφερε ο Ιησούς Χριστός. γιατί δεν πληρούν πλέον το πρότυπο της νέας αγιότητας που απαιτεί ο Θεός. Η δικαιοσύνη του Ιησού είναι αιώνια, αλλά ωφελεί μόνο τους αληθινούς εκλεκτούς που επιλέγει ο ίδιος ο Ιησούς, και αυτό, σε όλους τους χρόνους και μέχρι το τέλος του κόσμου.

Εδώ, μεταξύ *Θυάτειρων* και *Σάρδεων*, την πρώτη ημέρα της άνοιξης του 1843, τίθεται σε ισχύ το διάταγμα του Δαν.8:14 και θα ανακαλύψουμε τις συνέπειές του στα μηνύματα που απηύθυνε το Πνεύμα στους Χριστιανούς εκείνης της ημερομηνίας.

### **Αποκάλυψη 3: Η Συνέλευση από το 1843 – αποκαταστάθηκε η αποστολική χριστιανική πίστη**

#### **5η εποχή : Σάρδεις**

#### **Η κρίση που εκφωνήθηκε από τον Ιησού Χριστό μετά τις δίκες των Αντβεντιστών την άνοιξη του 1843 και στις 22 Οκτωβρίου 1844**

Στίχος 1: « *Γράψε στον άγγελο της εκκλησίας των Σάρδεων : Αυτό λέει εκείνος που έχει τα επτά πνεύματα του Θεού και τα επτά αστέρια: Γνωρίζω τα έργα σου. Ξέρω ότι πιστεύεται ότι είσαι ζωντανός και ότι είσαι νεκρός. »*

Η εποχή « Σάρδεις », θέμα της πέμπτης επιστολής, θα αναδείξει δύο προτεσταντικές χριστιανικές συμπεριφορές, αντίθετες που αποδίδονται: στους πεσόντες, στους οποίους ο Ιησούς δηλώνει: « *Θεωρείτε ότι είστε ζωντανοί και είστε νεκροί* ». και στους εκλεκτούς, στο στίχο 4: « *Θα περπατήσουν μαζί μου με λευκά ενδύματα επειδή είναι άξιοι* ». Όπως και το περιεχόμενο των δύο μηνυμάτων του, το όνομα « Σάρδεις » έχει διπλή σημασία που οι σημασίες είναι απολύτως αντίθετες. Διατηρώ τις κύριες ιδέες αυτής της ελληνικής ρίζας: σπασμωδικός και πολύτιμος λίθος, θάνατος και ζωή. Το μορφασμό και το σπασμωδικό χαρακτήρα ορίζουν το σαρδόνιο γέλιο. Στα ελληνικά, το σαρδόνιο είναι το πάνω σχοινί ενός διχτυού κυνηγιού. η σαρδέλα είναι ψάρι? και με την αντίθετη έννοια, το σαρδόνι και η σαρδόνυχα είναι πολύτιμοι λίθοι. σαρδόνυχα είναι μια ποικιλία από καφέ χαλκηδόνιο. Στην αρχή αυτής της επιστολής, ο Ιησούς παρουσιάζεται ως « *αυτός που έχει τα επτά πνεύματα του Θεού και τα επτά αστέρια* », δηλαδή τον αγιασμό του Πνεύματος και την κρίση στους δούλους του των επτά εποχών. Όπως στο Dan.12, στέκεται πάνω από το φονικό ποτάμι, τη

δοκιμασία της πίστης των Αντβεντιστών, και εδώ εκδίδει την ετυμηγορία του. Ας σημειώσουμε την εξοικείωση που δείχνει ότι ο συνομιλητής του είναι ένας με τη συλλογική έννοια. Ολόκληρη η προτεσταντική νόρμα αφορά. Ο Ιησούς βάζει τέλος στην προτεσταντική εξαίρεση που σημειώνεται στο μήνυμα των *Θυατείρων*. Το νέο « *βάρος* » (όπως το αντιλαμβάνονται οι επαναστάτες πιστοί) επιβάλλεται πλέον και ζητείται. Η πρακτική της Ρωμαϊκής Κυριακής πρέπει να εγκαταλειφθεί και να αντικατασταθεί από το Σάββατο του Σαββάτου. Αυτό το διάταγμα του Δαν.8:14 αντιστρέφει την κατάσταση που είχε δημιουργηθεί από τις 7 Μαρτίου 321 από τον αυτοκράτορα Κωνσταντίνο <sup>A</sup>. Το 1833, 11 χρόνια πριν από το 1844, μέσα από ένα συνεχές ντους πεφταστέρων, που διήρκεσε από τα μεσάνυχτα έως τις 5 π.μ. και ήταν ορατός σε όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες, ο Θεός είχε εικονογραφήσει και προφητεύσει τη μαζική πτώση των Προτεσταντών Χριστιανών. Για να σας πείσει για αυτή την ερμηνεία, ο Θεός έδειξε τα αστέρια του ουρανού στον Αβραάμ, λέγοντάς του: « *Έτσι θα είναι και οι απόγονοί σου* ». Επομένως, η πτώση των αστεριών του 1833 προφήτεψε μια μαζική πτώση αυτών των απογόνων του Αβραάμ. Αυτό το ουράνιο ζώδιο αναφέρεται στο θέμα <sup>της</sup> *δης σφραγίδας* στην Αποκ. 6:13. Ο Ιησούς είπε: « *Λέγεται ότι είσαι ζωντανός και είσαι νεκρός* ». Αυτός για τον οποίο μιλάει λοιπόν έχει τη φήμη ότι εκπροσωπεί τον Θεό, και αυτή η λεπτομέρεια αντιστοιχεί στον Προτεσταντισμό που, πιστεύοντας στη Μεταρρύθμισή του, νομίζει ότι έχει συμφιλιωθεί με τον Θεό. Η θεία ετυμηγορία πέφτει: « *Γνωρίζω τα έργα σου* », « *και είσαι νεκρός* ». Από τον ίδιο τον Θεό, τον μεγάλο Κριτή, έρχεται αυτή η κρίση. Ο Προτεστάντης μπορεί να αγνοήσει αυτή την κρίση, αλλά δεν μπορεί να ξεφύγει από τις συνέπειές της. Το 1843, το διάταγμα του Δανιήλ 8:14 τέθηκε σε ισχύ και κανένας Χριστιανός δεν αναμένεται να αγνοεί το νόμο του ζωντανού Θεού. Αυτή η άγνοια οφείλεται σε περιφρόνηση για τον βιβλικό προφητικό λόγο στον οποίο ο απόστολος Πέτρος μας προτρέπει να δώσουμε την πλήρη προσοχή μας στο Β' Πέτ.1:19-20: « *Και θεωρούμε τον προφητικό λόγο ακόμη πιο βέβαιο, στον οποίο κάνετε καλά Να προσέχετε, σαν λυχνάρι που λάμπει σε ένα σκοτεινό μέρος, μέχρι να ξημερώσει η μέρα και να ανατείλει το πρωινό αστέρι στις καρδιές σας. γνωρίζοντας πρώτα από όλα οι ίδιοι ότι καμία προφητεία της Γραφής δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο ιδιωτικής ερμηνείας.* » Περνώντας απαρατήρητα ανάμεσα σε όλα τα κείμενα της Βίβλου της νέας διαθήκης, αυτά τα εδάφια κάνουν, ιδιαίτερα από το 1843, τη διαφορά μεταξύ ζωής και θανάτου.

Στίχος 2: « *Να είστε σε εγρήγορση και να ενισχύσετε το υπόλοιπο που πρόκειται να πεθάνει. γιατί δεν βρήκα τα έργα σου τέλεια μπροστά στον Θεό μου.* »

Εάν δεν πληρούν το νέο πρότυπο αγιότητας, « *το υπόλοιπο* » του προτεσταντισμού θα « *πεθάνει* ». Διότι, ο Θεός τον καταδικάζει για δύο λόγους. Το πρώτο είναι η πρακτική της Ρωμαϊκής Κυριακής που καταδικάστηκε από την έναρξη ισχύος του διατάγματος του Δαν.8:14. το δεύτερο είναι η αδιαφορία για τον προφητικό λόγο, γιατί μη λαμβάνοντας υπόψη το μάθημα που έδωσε ο Θεός μέσω της εμπειρίας των Αντβεντιστών, οι Προτεστάντες απόγονοι θα φέρουν την ενοχή που κληρονόμησαν από τους πατέρες τους. Και στα δύο σημεία, ο Ιησούς είπε: « *Δεν βρήκα τα έργα σου τέλεια ενώπιον του Θεού μου* ». Λέγοντας « *ενώπιον του Θεού μου* », ο Ιησούς υπενθυμίζει στους Προτεστάντες τον κανόνα των δέκα εντολών που γράφτηκαν από το δάχτυλο του Θεού, τον Πατέρα τον οποίο

περιφρονούν υπέρ του Υιού που υποτίθεται ότι θα τους σώσει. Η απόλυτα υπάκουη πίστη του, την οποία έδωσε ως πρότυπο, δεν έχει τίποτα κοινό με την προτεσταντική πίστη, κληρονόμο πολυάριθμων καθολικών αμαρτιών, συμπεριλαμβανομένης, πρώτα απ' όλα, της εβδομαδιαίας ανάπαυσης την πρώτη μέρα. Η πόρτα της σωτηρίας κλείνει για πάντα στη συλλογική προτεσταντική θρησκευτική νόρμα, τα « αστέρια » της « έκτης σφραγίδας » πέφτουν.

Στίχος 3: « *Να θυμάστε, λοιπόν, πώς λάβατε και ακούσατε, και κρατήστε και μετανοήστε. Αν δεν προσέξετε, θα έρθω σαν κλέφτης, και δεν θα ξέρετε τι ώρα θα έρθω πάνω σας.* »

Αυτό το ρήμα, « *θυμάμαι* », υποδηλώνει κριτικό διαλογισμό στα έργα του παρελθόντος. Αλλά μόνο οι αληθινά επιλεγμένοι είναι αρκετά ταπεινοί ώστε να επικρίνουν τα δικά τους έργα. Επιπλέον, αυτή η εντολή « *θυμήσου* » προκαλεί το « *θυμήσου* » στην αρχή της τέταρτης εντολής που διατάζει την αγιασμένη ανάπαυση της έβδομης ημέρας. Εδώ πάλι, διπλά, ο επίσημος προτεσταντισμός καλείται να επανεξετάσει την υποδοχή που έδωσε στα προφητικά μηνύματα που έστειλε ο William Miller την άνοιξη του 1843 και το φθινόπωρο του 1844, αλλά και στο κείμενο της 4ης <sup>από</sup> τις 10 εντολές του Θεού. ότι έχει παραβεί σε θανάσιμο αμάρτημα από το 1843. Η πιο σοβαρή συνέπεια της ρήξης του με τον Ιησού Χριστό διατυπώνεται: « *Αν δεν προσέχετε, θα έρθω σαν κλέφτης, και δεν θα ξέρετε τι ώρα θα έρθω πάνω σου.* » Θα δούμε πώς από το 2018, αυτό το μήνυμα έγινε ζωντανή πραγματικότητα. Χωρίς αγρυπνία, χωρίς μετάνοια και καρπό της μετανοίας, η προτεσταντική πίστη είναι οριστικά νεκρή.

Στίχος 4: « *Έχετε όμως μερικούς άντρες στις Σάρδεις που δεν έχουν μολύνει τα ρούχα τους. θα περπατήσουν μαζί μου με λευκά [ενδύματα], γιατί είναι άξιοι.* »

Μια νέα αγιότητα θα αναδυθεί. Σε αυτό το μήνυμα, ο Ιησούς είναι ικανοποιημένος να μαρτυρήσει την ύπαρξη « *λίγων ανδρών* », σύμφωνα με τις λεπτομέρειες που αποκαλύφθηκαν στην Ellen.G.White που ήταν μεταξύ του αριθμού, μόνο 50 άνδρες έλαβαν την έγκριση του Θεού. Αυτοί οι « *λίγοι άνδρες* » ορίζουν άντρες και γυναίκες που είναι εγκεκριμένοι και ευλογημένοι, μεμονωμένα, για τη μαρτυρία της πίστης τους σύμφωνα με την προσδοκία του Κυρίου. Ο Ιησούς είπε: « *Ωστόσο, έχετε μερικούς άντρες στις Σάρδεις που δεν έχουν μολύνει τα ρούχα τους. και θα περπατήσουν μαζί μου με λευκά [ενδύματα], γιατί είναι άξιοι* ». Ποιος μπορεί να αμφισβητήσει μια αξιοπρέπεια που αναγνωρίζεται από τον ίδιο τον Ιησού Χριστό; Στους νικητές των δοκιμασιών πίστης του 1843 και του 1844, ο Ιησούς υπόσχεται αιώνια ζωή και πλήρη επίγεια αναγνώριση που θα λάβει επίσημη μορφή στο επερχόμενο μήνυμα από τη Φιλαδέλφεια . Η βεβήλωση του « *ρουχισμού* » αποδίδεται στην ελεύθερη συμπεριφορά των ανθρώπων. Το « *ένδυμα* » είναι η δικαιοσύνη που καταλογίστηκε από τον Ιησού Χριστό, σε αυτήν την περίπτωση « *λευκό* », η μολυσματικότητά του υποδηλώνει την απώλεια αυτής της δικαιοσύνης για το παραδοσιακό προτεσταντικό στρατόπεδο. Εδώ, αντίθετα, η απουσία μολύνσεως υποδηλώνει τη συνέχιση του καταλογισμού της « *αιώνιας δικαιοσύνης* » του Ιησού Χριστού σύμφωνα με τον Δαν.9:24. Σύντομα, η γνώση και η πρακτική του Σαββάτου θα τους δώσει πραγματική αγιότητα, τον καρπό και το σημάδι της μεταδοθείσας δικαιοσύνης του Ιησού Χριστού. Αυτή η συνετή και έξυπνη επιλογή θα τους κάνει σύντομα αιώνιους στον αγιασμό και την ουράνια



δοξολογία που απεικονίζεται από τα « λευκά ενδύματα » του στίχου 5 που έρχεται. Το Πνεύμα θα τους κηρύξει « άμεμπτους »: « και στο στόμα τους δεν βρέθηκε ψέμα, γιατί είναι άμεμπτοι (Αποκ. 14:5)». Θα βρουν, « ειρήνη με όλους και αγιασμό, χωρίς τον οποίο καμία σάρκα δεν θα δει τον Κύριο », σύμφωνα με τον Παύλο, στο Εβρ.12:14. Συγκεκριμένα, αυτά τα « λευκά ενδύματα » θα λάβουν τη μορφή της αφαίρεσης της αμαρτίας που αποτελεί την πρακτική της Κυριακής της Ρωμαϊκής περιόδου. Επειδή τον περίμεναν πιστά δύο φορές, στη θέση του, ως ένδειξη επιδοκιμασίας του, τους δίνεται η σφραγίδα του Θεού από το Σάββατο που έρχεται να λευκάνει τους εκλεκτούς του Κυρίου που διαφυλάσσουν τη δικαιοσύνη του. Έτσι επιτεύχθηκε η «κάθαρση του αγιαστηρίου», η μορφή με την οποία μεταφράστηκε το εδάφιο Δανιήλ 8:14 εκείνη την εποχή. Κάτω από αυτό το βλέμμα, από τις 23 Οκτωβρίου 1844, ο Ιησούς έδωσε σε ένα ουράνιο όραμα στους εκλεκτούς νικητές την εικόνα της μετάβασής του από τον ιερό τόπο στον ιερότερο τόπο του επίγειου ιερού. Υπενθύμισε έτσι ενδεικτικά, τη στιγμή που πεθαίνει στον σταυρό, η αμαρτία των εκλεκτών του εξιλεώθηκε, εκπληρώνοντας έτσι την « ημέρα της εξιλέωσης », το εβραϊκό « *Yom kippur* ». Έχοντας ήδη λάβει χώρα αυτό το γεγονός, η ανανέωση της δράσης στο όραμα είχε σκοπό μόνο να θέσει υπό αμφισβήτηση το πρώτο επίτευγμα της αιώνιας δικαιοσύνης που επιτεύχθηκε με το θάνατο του Ιησού. Πράγμα που στην κυριολεξία ολοκληρώνεται για τους πεσόντες των Σάρδεων των οποίων η αποδεδειγμένη πίστη δεν είναι ικανοποιητική για τον δημιουργό Θεό. Για δύο λόγους, ο Θεός μπορεί να τους απορρίψει λόγω έλλειψης αγάπης για τη διακηρυγμένη προφητική αλήθεια του και για την παράβαση του Σαββάτου που έγινε οφειλόμενη από το 1843 με την έναρξη ισχύος του διατάγματος του Δανιήλ 8:14.

Στίχος 5: " *Αυτός που θα νικήσει θα ντυθεί έτσι με λευκά ενδύματα. Δεν θα σβήσω το όνομά του από το βιβλίο της ζωής, αλλά θα ομολογήσω το όνομά του ενώπιον του Πατέρα μου και ενώπιον των αγγέλων του.* »

Ο εκλεκτός που λυτρώθηκε από τον Ιησού Χριστό είναι ένα υπάκουο ον, με συνείδηση ότι οφείλει τη ζωή του και την αιωνιότητα του στον δημιουργό, καλό, σοφό και δίκαιο Θεό. Αυτό είναι το μυστικό της νίκης του. Δεν μπορεί να μαλώσει μαζί του, γιατί εγκρίνει όλα όσα λέει και κάνει. Επίσης ο ίδιος είναι η χαρά του Σωτήρα του που τον αναγνωρίζει και τον αποκαλεί με το όνομά του, από την ίδρυση του κόσμου όπου τον είδε με την πρόγνωση του. Αυτό το εδάφιο δείχνει πώς οι ψευδείς ισχυρισμοί των ψεύτικων θρησκευόμενων είναι μάταιοι και παραπλανητικοί ακόμη και για εκείνους που τους κάνουν. Η τελευταία λέξη θα ανήκει στον Ιησού Χριστό που λέει σε όλους: « *Γνωρίζω τα έργα σας* ». Σύμφωνα με αυτά τα έργα, χωρίζει το κοπάδι του, βάζοντας στα δεξιά του τα πρόβατά του και στα αριστερά του τις επαναστατημένες κατσίκες και τους αρπακτικούς λύκους που προορίζονται για τη φωτιά του δεύτερου θανάτου της τελευταίας κρίσης .

Στίχος 6: « *Όποιος έχει αυτή, ας ακούσει τι λέει το Πνεύμα στις εκκλησίες!* »

Αν ο καθένας μπορεί να ακούσει κυριολεκτικά τα προφητικά λόγια του Πνεύματος, αντίθετα, μόνο οι εκλεκτοί του, τους οποίους εμπνέει και εκπαιδεύει, μπορούν να κατανοήσουν τη σημασία τους. Το Πνεύμα αναφέρεται σε ακριβή γεγονότα, που επιτεύχθηκαν στον ιστορικό χρόνο, ο εκλεκτός πρέπει επομένως να



ενδιαφέρεται για τη θρησκευτική και κοσμική ιστορία, και για ολόκληρη τη Βίβλο που αποτελείται από ιστορίες μαρτυριών, επαίνους και προφητείες.

Σημείωση : Στο εδάφιο 3, ο Ιησούς Χριστός είπε στον έκπτωτο Προτεστάντη: « *Να θυμάσαι λοιπόν πώς δέχθηκες και άκουσες, και φύλαξε και μετάνοια. Αν δεν προσέξετε, θα έρθω σαν κλέφτης και δεν θα ξέρετε πότε θα έρθω πάνω σας* ». Αντίθετα, για τους κληρονόμους των νικητών, από την άνοιξη του 2018, αυτό το μήνυμα έχει μετατραπεί σε: «*Αν παρακολουθήσετε, δεν θα έρθω σαν κλέφτης και θα ξέρετε τι ώρα θα έρθω κοντά σας*». Και ο Κύριος τήρησε τις υποσχέσεις του, αφού σήμερα το 2020, οι εκλεκτοί του είχαν γνώση της ημερομηνίας της αληθινής επιστροφής του που αποκαλύφθηκε για την άνοιξη του 2030. Όμως, η προτεσταντική πίστη είναι καταδικασμένη να αγνοήσει αυτή την ακρίβεια, επιφυλάσσεται, μόνο μέσω του Ιησού, στους εκλεκτούς του. Διότι σε αντίθεση με τη συμπεριφορά του προς τους πονηρούς υπηρέτες, « *ο Κύριος δεν κάνει τίποτα χωρίς να προειδοποιήσει τους δούλους του τους προφήτες* » Αμω.3:7.

6η εποχή: Φιλαδέλφεια

### Ο Αντβεντισμός μπαίνει στην καθολική αποστολή

Μεταξύ 1843 και 1873, το θείο Σάββατο του Σαββάτου, η αληθινή έβδομη ημέρα που ορίστηκε από τον Θεό, αποκαταστάθηκε και υιοθετήθηκε από τους πρωτοπόρους του Αντβεντισμού της Έβδομης Ημέρας που πήρε τη μορφή ενός επίσημου Αμερικανικού Χριστιανικού θρησκευτικού ιδρύματος που ονομάζεται από το 1863: «η Έβδομη- Ημέρα Αντβεντιστική Εκκλησία. Σύμφωνα με τη διδασκαλία που προετοιμάστηκε στο Δαν.12:12, το μήνυμα του Ιησού απευθύνεται στους εκλεκτούς του που αγιάστηκαν από την ανάπαυση του Σαββάτου, την ημερομηνία του έτους 1873. Ταυτόχρονα, αυτοί οι εκλεκτοί επωφελούνται από τη μακαριότητα του Δαν :12: « *Μακάριος αυτός που περιμένει μέχρι τις 1335 μέρες!* ".

### **Τα νέα πρότυπα που θεσπίστηκαν από το 1843 έγιναν καθολικά το 1873**

Στίχος 7: « *Γράψε στον άγγελο της εκκλησίας της Φιλαδέλφειας : Αυτό λέει ο Άγιος, ο Αληθινός, που έχει το κλειδί του Δαβίδ, που ανοίγει και κανείς δεν κλείνει, που κλείνει και κανείς δεν θα ανοίξει :* »

Με το όνομα « Φιλαδέλφεια », ο Ιησούς δείχνει τον Εκλεκτό του. Είπε: « *Από αυτό θα γνωρίσουν όλοι ότι είστε μαθητές μου, αν έχετε αγάπη ο ένας για τον άλλον. Ιωάννης 13:35*» Και αυτή είναι η περίπτωση της Φιλαδέλφειας της οποίας οι ελληνικές ρίζες σημαίνουν: αδελφική αγάπη. Επέλεξε τους εκλεκτούς που το συνθέτουν, δοκιμάζοντας την πίστη τους, και για αυτούς τους νικητές η αγάπη του ξεχειλίζει. Παρουσιάζεται σε αυτό το μήνυμα, λέγοντας: « *Αυτό λέει ο Άγιος, ο Αληθινός* ». Η Αγία , γιατί είναι μια εποχή που ο αγιασμός του Σαββάτου και των εκλεκτών απαιτείται από το διάταγμα του Δαν. 8:14 που έχει τεθεί σε ισχύ από την άνοιξη του 1843. Το Αληθινό , γιατί σε αυτήν την προφητική ώρα, ο νόμος της αλήθειας αποκαθίσταται. Ο Θεός ξαναβρίσκει την αγιότητα της 4ης εντολής του που πατήθηκε από τους Χριστιανούς από τις 7 Μαρτίου 321. Λέει πάλι: « *Αυτός που έχει το κλειδί του Δαβίδ* ». Αυτά δεν είναι τα κλειδιά του Αγίου Πέτρου που αξιώθηκε ως κατοχή της Ρώμης. « *Το κλειδί του Δαβίδ* » ανήκει στον « *γιο*

του Δαβίδ » , τον ίδιο τον Ιησού, προσωπικά. Κανείς άλλος εκτός από αυτόν δεν μπορεί να χορηγήσει αιώνια σωτηρία, γιατί απέκτησε αυτό το κλειδί κουβαλώντας το « στον ώμο του » με τη μορφή του σταυρού του, σύμφωνα με τον Ησα.22:22: « Θα βάλω στον ώμο του το κλειδί του σπιτιού του Δαβίδ: όταν ανοίξει, κανείς δεν θα κλείσει. όταν κλείσει, κανείς δεν θα ανοίξει .» Αυτό το κλειδί που δηλώνει τον σταυρό του βασανισμού του, σε εκπλήρωση αυτού του στίχου, διαβάζουμε εδώ: " Αυτός που ανοίγει, και κανείς δεν θα κλείσει, αυτός που κλείνει, και κανείς δεν θα ανοίξει ." Η πόρτα της σωτηρίας ήταν ανοιχτή για την οικοδόμηση του Αντβεντισμού της Έβδομης Ημέρας και κλειστή στους θρησκευτικούς οπαδούς της Κυριακής της Ρωμαϊκής Κυριακής από την άνοιξη του 1843. Επειδή συμφώνησαν να υποταχθούν στις δογματικές αλήθειες που παρουσιάστηκαν και τίμησαν με την πίστη τους τον λόγο του προφητικά, το Πνεύμα του Ο Ιησούς είπε στους αγίους της εποχής της Φιλαδέλφειας : « Γνωρίζω τα έργα σας. Ιδού, επειδή έχεις λίγη δύναμη, και κράτησες τον λόγο μου, και δεν αρνήθηκες το όνομά μου, έβαλα μπροστά σου μια ανοιχτή πόρτα, που κανείς δεν μπορεί να κλείσει ». Αυτή η μικρή θρησκευτική ομάδα ήταν, επίσημα, μόνο Αμερικανίδα από το 1863. Αλλά το 1873, κατά τη διάρκεια μιας γενικής διάσκεψης που πραγματοποιήθηκε στο Battle Creek, το Πνεύμα άνοιξε σε αυτήν μια παγκόσμια ιεραποστολική πόρτα που επρόκειτο να συνεχιστεί μέχρι την αληθινή επιστροφή του Ιησού. Κανείς δεν θα το εμποδίσει και ο Θεός θα το φροντίσει. Πρέπει να σημειώσουμε το γεγονός ότι κάθε καλό που βλέπει ο Ιησούς μεταξύ των αληθινών αγίων καθορίζει επίσης τις αιτίες για τις οποίες έπεσε η προτεσταντική πίστη το 1843. Αυτό το μήνυμα είναι ακριβώς το αντίθετο από αυτό που ο Ιησούς απευθύνει στους πεσόντες των Σάρδεων στο εδάφιο 3, επειδή Οι στοχευμένες εργασίες αντιστρέφονται.

#### **Οι 12 Φυλές του Απ. 7 Μεγαλώνουν**

Στίχος 8: « Γνωρίζω τα έργα σου. Ιδού, επειδή έχεις λίγη δύναμη, και κράτησες τον λόγο μου, και δεν αρνήθηκες το όνομά μου, έβαλα μπροστά σου μια ανοιχτή πόρτα, την οποία κανείς δεν μπορεί να κλείσει. »

Ο εκλεκτός της εποχής κρίνεται ευνοϊκά για τα έργα του που του αποδίδει ο Ιησούς ως δικαιοσύνη. Η « λίγη δύναμή » του επιβεβαιώνει τη γέννηση της ομάδας που βασίζεται στους « λίγους άντρες » του στίχου 4. Το 1873, ο Ιησούς ανακοίνωσε στους Αντβεντιστές την πρόδοό τους προς την επιστροφή του με το σύμβολο της ανοιχτής ουράνιας πόρτας που θα ανοίξει την άνοιξη του 2030, δηλαδή σε 157 χρόνια. Στο μήνυμα που ακολουθεί, αυτό που απευθύνεται στη Λαοδίκεια, ο Ιησούς θα σταθεί μπροστά σε αυτήν την πόρτα, δηλώνοντας έτσι την επικείμενη εγγύτητα της επιστροφής του: « Ιδού, στέκομαι στην πόρτα και χτυπώ. Αν κάποιος ακούσει τη φωνή μου και ανοίξει την πόρτα, θα μπω σε αυτόν και θα δειπνήσω μαζί του, και αυτός μαζί μου. Αποκ. 3:20 »

#### **Η πρόσβαση στη χριστιανική πίστη επιτρέπεται στους Εβραίους**

Στίχος 9: « Ιδού, σας δίνω από εκείνους της συναγωγής του Σατανά, που λένε ότι είναι Ιουδαίοι και δεν είναι, αλλά λένε ψέματα. ιδού, θα τους κάνω να έρθουν, και να προσκυνήσουν στα πόδια σου, και να μάθεις ότι σε αγάπησα. »

Παραθέτοντας την είσοδο των αληθινών Εβραίων σύμφωνα με τη φυλή και τη σάρκα στην ομάδα των Αντβεντιστών, αυτό το εδάφιο επιβεβαιώνει την αποκατάσταση της ανάπαυσης του Σαββάτου. Η Κυριακή δεν αποτελεί πλέον εμπόδιο στη μεταστροφή τους. Διότι από το 321, η εγκατάλειψή του είχε επίσης ως συνέπεια να εμποδίσει τους ειλικρινείς Εβραίους να υιοθετήσουν τη χριστιανική πίστη. Η κρίση του για τους φυλετικούς Εβραίους δεν ήταν προσωπική άποψη του Παύλου, του πιστού μάρτυρα. Ήταν αυτός του Ιησού Χριστού που το επιβεβαιώνει σε αυτή την Αποκάλυψη, ήδη στην Αποκ. 2:9, στο μήνυμα που απευθύνεται στους υπηρέτες του που συκοφαντήθηκαν από τους Εβραίους και διώκονταν από τους Ρωμαίους της εποχής της *Σμύρνης*. Σημειώστε ότι οι φυλετικοί Εβραίοι θα πρέπει να αναγνωρίσουν τη χριστιανική σωτηρία στο πρότυπο των Αντβεντιστών για να επωφεληθούν από τη χάρη του Θεού. Ο καθολικός Αντβεντισμός και μόνο φέρει το θείο φως του οποίου έχει γίνει ο **αποκλειστικός επίσημος θεματοφύλακας** από το 1873. Προσοχή όμως! Αυτό το φως, το δόγμα του και τα μηνύματά του είναι αποκλειστική ιδιοκτησία του Ιησού Χριστού. κανένας άνθρωπος και κανένας θεσμός δεν μπορεί να αρνηθεί την εξέλιξή του χωρίς να θέσει σε κίνδυνο τη σωτηρία τους. Τελευταίο σε αυτό το εδάφιο, ο Ιησούς δηλώνει « *ότι σε αγάπησα* ». Θα μπορούσε αυτό να σημαίνει ότι μετά από αυτή τη στιγμή της ευλογίας, μπορεί να μην την αγαπά πια; Ναι, και αυτό θα είναι το νόημα του μηνύματος που αποδίδεται στη « *Λαοδίκεια* ».

### **Οι εντολές του Θεού και η πίστη του Ιησού**

Στίχος 10: « *Επειδή τήρησες μέσα μου τον λόγο της υπομονής, θα σε φυλάξω και εγώ την ώρα της δοκιμασίας που πρόκειται να έρθει στη γνωστή γη, για να δοκιμάσω αυτούς που κατοικούν στη γη.* »

Ο όρος υπομονή επιβεβαιώνει το πλαίσιο της αντβεντιστικής αναμονής που αναφέρεται στο εδάφιο Δανιήλ 12:12: « *Μακάριος είναι εκείνος που περιμένει και που φτάνει μέχρι χίλιες τριακόσιες τριάντα πέντε ημέρες!* ". Η δοκιμασία αφορά την πίστη των « *κατοίκων της γης* », εκείνων που κατοικούν στη « *γνωστή γη* », δηλαδή αναγνωρίζεται από τον Ιησού Χριστό, τον δημιουργό Θεό. Έρχεται να δοκιμάσει την ανθρώπινη βούληση και να ξεσκεπάσει το επαναστατικό πνεύμα του «οικουμενικού» στρατοπέδου που ορίζει από το ελληνικό «οϊκομηνέ» τη « *γνωστή γη* » αυτού του στίχου.

Αυτή η υπόσχεση δεσμεύει τον Ιησού μόνο με την προϋπόθεση ότι το ίδρυμα διατηρεί την ποιότητα της πίστης της αρχής. Εάν το μήνυμα των Αντβεντιστών πρόκειται να συνεχιστεί μέχρι τον καιρό της απόλυτης παγκόσμιας δοκιμασίας πίστης που προφητεύεται σε αυτό το εδάφιο, δεν θα είναι απαραίτητα σε θεσμική μορφή. Επειδή η απειλή αιωρείται σε αυτό το μήνυμα στο εδάφιο 11 που ακολουθεί, μέχρι τότε εντελώς θετική και ευλογημένη από τον Θεό. Η υπόσχεση του Ιησού θα αφορά τους απογόνους του που παρέμειναν ζωντανοί το 2030. Εκείνη την εποχή, οι αληθινοί εκλεκτοί του 1873 θα έχουν κοιμηθεί « *εν Κυρίω* » σύμφωνα με την Αποκ. 14:13: « *Και άκουσα μια φωνή από τον ουρανό να λέει: Γράψε : Μακάριοι από εδώ και πέρα οι νεκροί που πεθαίνουν εν Κυρίω! Ναι, λέει το Πνεύμα, για να αναπαυθούν από τους κόπους τους, γιατί τα έργα τους τους ακολουθούν.* » Αυτή είναι λοιπόν μια δεύτερη μακαριότητα που απονέμεται από τον Ιησού Χριστό σε αυτόν τον υποδειγματικό Εκλεκτό. Αλλά αυτό που

ευλογεί ο Ιησούς είναι η συμπεριφορά που επιδεικνύεται από έργα. Οι κληρονόμοι της « Φιλαδέλφεια » θα αναπαράγουν πιστά, το 2030, τα έργα της, την πίστη της, την αποδοχή των αληθειών που έδωσε ο Θεός του ουρανού στις τελευταίες μορφές που τους έδωσε. γιατί θα υποστούν μεγάλες αλλαγές μέχρι το τέλος που η κατανόηση του θεϊκού σχεδίου θα είναι τέλεια.

### **Η Αντβεντιστική Υπόσχεση του Ιησού Χριστού και η προειδοποίησή της**

Στίχος 11: « *Έρχομαι γρήγορα. Κράτα αυτό που έχεις, για να μη σου πάρει κανείς το στέμμα.* »

Το μήνυμα « *Έρχομαι γρήγορα* » είναι τύπου Αντβεντιστών. Ο Ιησούς επιβεβαιώνει έτσι την εγκατάλειψη κάθε άλλης θρησκευτικής ομολογίας. Η προσδοκία της επιστροφής του στη δόξα θα παραμείνει μέχρι το τέλος του κόσμου, ένα από τα βασικά κριτήρια που προσδιορίζουν τον αληθινό εκλεκτό του. Αλλά το υπόλοιπο μήνυμα αποτελεί μια βαριά απειλή: « *Κράτα πίσω ό,τι έχεις, για να μην σου πάρει κανείς το στέμμα.* » Και ποιος μπορεί να πάρει το στέμμα του εκτός από τους εχθρούς του; Οι απόγονοί του λοιπόν θα πρέπει πρώτα να τους αναγνωρίσουν, και επειδή δεν το έχουν κάνει, θύματα του ουμανιστικού πνεύματος, θα κάνουν συμμαχία μαζί τους, ξεκινώντας από το 1966.

Στίχος 12: « *Όποιος νικήσει, θα τον κάνω στήλη στο ναό του Θεού μου, και δεν θα βγει ποτέ. Θα γράψω επάνω του το όνομα του Θεού μου, και το όνομα της πόλης του Θεού μου, τη νέα Ιερουσαλήμ που κατεβαίνει από τον ουρανό από τον Θεό μου, και το νέο μου όνομα.* »

Στα τελευταία του λόγια ευλογίας αφιερωμένα στους νικητές, ο Ιησούς συγκεντρώνει όλες τις εικόνες της σωτηρίας που αποκτήθηκε. « *Ένας στύλος στο ναό του Θεού μου* » σημαίνει : ένα σταθερό στήριγμα για να φέρω την αλήθεια μου στη Συνέλευσή μου, τους Εκλεκτούς. « *...και δεν θα βγει περισσότερα* »: η σωτηρία του θα είναι αιώνια. « *...*; *Θα γράψω πάνω του το όνομα του Θεού μου* »: Θα χαράξω μέσα του την εικόνα του χαρακτήρα του Θεού που χάθηκε στην Εδέμ. « *...και το όνομα της πόλης του Θεού μου* »: θα συμμετάσχει στη δόξα των Εκλεκτών που περιγράφεται στην Αποκ. 21. « *... της νέας Ιερουσαλήμ που κατεβαίνει από τον ουρανό από τον Θεό μου* »: Η « *νέα Ιερουσαλήμ* » είναι το όνομα της συνάθροισης των δοξασμένων εκλεκτών που έχουν γίνει εντελώς ουράνιοι όπως οι ουράνιοι άγγελοι του Θεού. Η Αποκ. 21 το περιγράφει σε μια συμβολική εικόνα πολύτιμων λίθων και μαργαριταριών που μαρτυρεί τη δύναμη της αγάπης που νιώθει ο Θεός για τον λυτρωμένο του από τη γη. Κατεβαίνει στην ανανεωμένη γη για να ζήσει αιώνια στην παρουσία του Θεού που εγκαθιστά εκεί τον θρόνο του. « *... και το νέο μου όνομα* »: Ο Ιησούς συνδέει την αλλαγή του ονόματός του με το πέρασμά του από τη γήινη φύση στην ουράνια φύση. Ο εκλεκτός που σώθηκε, παραμένοντας ζωντανός ή αναστημένος, θα ζήσει την ίδια εμπειρία και θα λάβει ένα ουράνιο σώμα, δοξασμένο, άφθαρτο και αιώνιο.

Σε αυτό το εδάφιο, η επιμονή της σύγκρισης με τον Θεό δικαιολογείται από το γεγονός ότι ο ίδιος ο Ιησούς βρίσκεται από τους εκλεκτούς στη θεϊκή του όψη.

Στίχος 13: « *Όποιος έχει αυτί, ας ακούσει τι λέει το Πνεύμα στις εκκλησίες!* »

Ο εκλεκτός κατάλαβε το μάθημα, αλλά είναι ο μόνος που μπορεί να το καταλάβει. Είναι αλήθεια ότι αυτό το μήνυμα ετοιμάστηκε μόνο για εκείνον. Αυτό το μήνυμα επιβεβαιώνει το γεγονός ότι η ερμηνεία και η κατανόηση των μυστηρίων που αποκαλύφθηκαν εξαρτάται αποκλειστικά από τον Θεό που δοκιμάζει και επιλέγει τους δούλους του.

**Ο επίσημος Αντβεντισμός του τέλους του χρόνου δεν έχει μάθει το μάθημα και δεν έχει κριθεί από τον Ιησού, είναι εμετός για την άρνησή του στο μήνυμα της 3ης προσδοκίας**<sup>Αντβεντιστών</sup>

« Θα έρθω γρήγορα . Κράτα αυτό που έχεις, για να μην σου πάρει κανείς το στέμμα ». Αλίμονο, για τον επίσημο Αντβεντισμό της εποχής, το τέλος είναι ακόμα μακριά και με την κούραση του χρόνου, 150 χρόνια μετά, η πίστη δεν θα είναι πια η ίδια. Η προειδοποίηση του Ιησού ήταν δικαιολογημένη αλλά ούτε σημειώθηκε ούτε έγινε κατανοητή. Και το 1994, το ίδρυμα των Αντβεντιστών θα χάσει ουσιαστικά το « στεφάνι » του, απορρίπτοντας το τελευταίο «μεγάλο φως» που προφήτεψε η Έλεν Γ. Γουάιτ, η αγγελιοφόρος του Ιησού Χριστού στο βιβλίο της «Πρώτες Γραφές» στο κεφάλαιο «Ma first vision». , στις σελίδες 14 και 15: Το παρακάτω κείμενο είναι απόσπασμα από αυτές τις σελίδες. Διευκρινίζω περαιτέρω γι 'αυτόν ότι προφητεύει το πεπρωμένο του Αντβεντιστικού έργου και συνοψίζει στον εαυτό του όλη τη διδασκαλία που παρουσιάζεται από τις τρεις Συνελεύσεις της Αποκ. 3: 1843-44 *Sardis* , 1873 *Philadelphia* , 1994 *Laodicea* .

### **Το πεπρωμένο του Αντβεντισμού αποκαλύφθηκε στο πρώτο όραμα της Ellen G. White**

«Καθώς προσευχόμουν στην οικογενειακή λατρεία, το Άγιο Πνεύμα αναπαύτηκε πάνω μου και φαινόταν να υψώνομαι όλο και περισσότερο πάνω από αυτόν τον κόσμο του σκότους. Γύρισα την πλάτη μου για να δω τους Αντβεντιστές αδερφούς μου που έμειναν σε αυτόν τον κόσμο, αλλά δεν μπορούσα να τους βρω. Τότε μια φωνή μου είπε: «Κοίταξε πάλι, αλλά λίγο ψηλότερα». Σήκωσα το βλέμμα μου και είδα ένα απότομο και στενό μονοπάτι, πολύ πάνω από αυτόν τον κόσμο. Εδώ οι Αντβεντιστές προχώρησαν προς την ιερή πόλη. Πίσω τους, στην αρχή του μονοπατιού, υπήρχε ένα λαμπερό φως, που ο άγγελος μου είπε ότι ήταν η κραυγή του μεσονυχτίου. Αυτό το φως φώτιζε όλο το μήκος του μονοπατιού για να μην σκοντάφτουν τα πόδια τους. Ο Ιησούς περπάτησε στο κεφάλι τους για να τους καθοδηγήσει. και όσο τον κοιτούσαν, ήταν ασφαλείς.

Αλλά σύντομα κάποιοι από αυτούς κουράστηκαν και είπαν ότι η πόλη ήταν ακόμα πολύ μακριά και ότι είχαν σκεφτεί να φτάσουν εκεί νωρίτερα. Τότε ο Ιησούς τους ενθάρρυνε σηκώνοντας το ένδοξο δεξί του χέρι από το οποίο εξέπεμπε ένα φως που απλώθηκε στους Αντβεντιστές. Φώναξαν: «Αλληλουία! » Αλλά μερικοί από αυτούς απέρριψαν ευθαρσώς αυτό το φως, λέγοντας ότι δεν ήταν ο Θεός που τους είχε οδηγήσει. Το φως πίσω τους τελικά έσβησε και



βρέθηκαν στο βαθύ σκοτάδι. Σκόνταψαν και έχασαν από τα μάτια τους τόσο τον στόχο όσο και τον Ιησού, μετά έπεσαν από το μονοπάτι και βυθίστηκαν στον πονηρό κόσμο από κάτω. ".

Η ιστορία αυτού του πρώτου οράματος που δόθηκε από τον Θεό στη νεαρή Έλεν Γκουλντ-Χάρμον αποτελεί μια κωδικοποιημένη προφητεία που είναι εξίσου πολύτιμη με αυτές του Δανιήλ ή της Αποκάλυψης. Αλλά για να επωφεληθούμε από αυτό, πρέπει να το ερμηνεύσουμε σωστά. Θα δώσω λοιπόν την εξήγηση.

Η έκφραση «μεσονύκτια κραυγή» δηλώνει την αναγγελία του ερχομού του γαμπρού στην «παραβολή των δέκα παρθένων» από τον Ματθ.25:1 έως το 13. Η δοκιμασία της αναμονής για την επιστροφή του Χριστού την άνοιξη του 1843 και αυτή του Το φθινόπωρο του 1844 αποτέλεσε το πρώτο και το δεύτερο επίτευγμα. μαζί, αυτές οι δύο προσδοκίες αντιπροσωπεύουν το «πρώτο φως» της ιστορίας που βρίσκεται «πίσω» από την ομάδα των «Αντβεντιστών της έβδομης ημέρας» που προχωρούσαν στο χρόνο, στο μονοπάτι ή το μονοπάτι που ευλογήθηκε από τον Ιησού Χριστό. Για τους πρωτοπόρους των Αντβεντιστών, το 1844 αντιπροσώπευε την ημερομηνία του τέλους του κόσμου και την τελευταία βιβλική ημερομηνία που ο προφητικός λόγος μπορούσε να προτείνει στους εκλεκτούς εκείνης της εποχής. Αφού πέρασαν αυτή την τελική ημερομηνία, περίμεναν την επιστροφή του Ιησού νομίζοντας ότι ήταν επικείμενη. Αλλά ο καιρός πέρασε και ο Ιησούς δεν επέστρεψε. τι προκαλεί το όραμα λέγοντας: «διαπίστωσαν ότι η πόλη ήταν πολύ μακριά και ότι είχαν σκεφτεί να φτάσουν εκεί νωρίτερα». δηλαδή το 1844 ή λίγο μετά την ημερομηνία αυτή. Επίσης, η αποθάρρυνση τους κέρδισε μέχρι περίπου το έτος 1980, όταν μπήκα στη σκηνή, λαμβάνοντας αυτό το νέο και ένδοξο φως που χτίζει **την τρίτη προσδοκία των Αντβεντιστών** . Αυτή τη φορά η επιστροφή του Ιησού έχει οριστεί **για το Φθινόπωρο του 1994** . Ασφαλώς, η διακήρυξη αυτού του μηνύματος αφορούσε μόνο έναν μικρόκοσμο καθολικού Αντβεντισμού που βρίσκεται στη Γαλλία στο Valence-sur-Rhône. Η επιλογή του Θεού για αυτή τη μικρή πόλη στη Νοτιοανατολική Γαλλία έχει την εξήγησή της. Εκεί ο Πάπας Πίος VI πέθανε υπό κράτηση το 1799, εκπληρώνοντας το γεγονός που προφητεύτηκε στην Αποκ. 13:3. Επιπλέον, η Βαλένθια ήταν η πόλη όπου ο Θεός ίδρυσε την πρώτη του Αντβεντιστική εκκλησία στη γη της Γαλλίας. Εκεί λοιπόν έφερε το θείο ένδοξο τελευταίο φως του και στα τέλη του 2020, επιβεβαιώνω ότι έχω λάβει συνεχώς και πιστά από αυτόν τις τελευταίες και πιο πολύτιμες αποκαλύψεις του που παρουσιάζω σε αυτό το έγγραφο. Ο Αντβεντιστικός Βαλεντιανός μικρόκοσμος χρησίμευσε ως παγκόσμιο στάδιο για να ολοκληρωθεί το μέρος που αφορούσε το τελευταίο ένδοξο φως στο όραμα της αδελφής μας Έλεν. Αυτό το όραμα μας αποκαλύπτει την κρίση που κάνει ο Ιησούς για την εμπειρία που έζησε στη Βαλένθια, μια τρίτη εκπλήρωση της παραβολής των δέκα παρθένων. Ο Ιησούς αναγνωρίζει τον αληθινό Αντβεντιστή από τη συμπεριφορά του προς το φως που παρουσιάζεται. Ο αληθινός Αντβεντιστής εκφράζει τη χαρά του με το «Allelujah!» » ; ευλογημένος από το Πνεύμα, γέμισε το σκεύος του με λάδι. Αντίθετα, οι ψεύτικοι Αντβεντιστές «απορρίπτουν ευθαρσώς αυτό το φως». Αυτή η απόρριψη του θείου φωτός είναι μοιραία γι' αυτούς, γιατί ο Θεός τους προειδοποίησε ενάντια σε αυτήν την αρνητική αντίδραση σε εμπνευσμένα

μηνύματα, που προορίζονταν γι' αυτούς, στον αγγελιοφόρο Του. θα γίνουν άδεια δοχεία χωρίς το λάδι που παράγει «το φως» της λάμπας. Η αναπόφευκτη συνέπεια ανακοινώνεται: «το φως που ήταν πίσω τους καταλήγει να σβήσει». αρνούνται το βασικό θεμέλιο του Αντβεντισμού. Ο Ιησούς εφαρμόζει την αρχή του: « Διότι σε αυτόν που έχει, σε αυτόν που έχει, θα δοθεί και θα έχει αφθονία, αλλά από αυτόν που δεν έχει, θα αφαιρεθεί και αυτό που έχει. Ματθ.25:29». «...κατέληξαν να χάσουν από τα μάτια τους και τον στόχο και τον Ιησού», γίνονται αναίσθητοι στα μηνύματα των Αντβεντιστών που αναγγέλλουν την επιστροφή του Χριστού ή αρνούνται τον στόχο του Αντβεντιστικού κινήματος που κατοχυρώνεται στο ίδιο το όνομα «Αντβεντιστής». «τότε έπεσαν από το μονοπάτι και βυθίστηκαν στον πονηρό κόσμο που βρισκόταν από κάτω», το 1995 δεσμεύτηκαν επίσημα στην προτεσταντική συμμαχία και τον οικουμενισμό. Έτσι έχασαν τον Ιησού και την είσοδο στον παράδεισο που ήταν ο στόχος της πίστης των Αντβεντιστών. Ενώθηκαν σύμφωνα με τον Δαν.11:29, « οι υποκριτές » και « οι μέθυσοι », όπως ανακοίνωσε ο Ιησούς στο Ματθ.24:50. πράγματα που φάνηκαν στην αρχή της εργασίας.

Σήμερα, αυτά τα προφητικά λόγια εκπληρώνονται. Πραγματοποιήθηκαν μεταξύ 1844, την ημερομηνία του πρώτου φωτός που «βρίσκεται πίσω τους», και του 1994, την ημερομηνία του μεγάλου προφητικού φωτός που απορρίφθηκε από την πρώτη εκκλησία των Αντβεντιστών που ιδρύθηκε στη Γαλλία, στην πόλη Valence-sur-Rhône, την οποία ο Θεός χρησιμοποιήθηκε για την επίδειξή του. Σήμερα, ο επίσημος Αντβεντισμός βρίσκεται στο «βαθύ σκοτάδι» του οικουμενισμού με τους εχθρούς της αλήθειας, Προτεστάντες και Καθολικούς.

### 7η εποχή : Λαοδικεία

#### Το τέλος του θεσμικού Αντβεντισμού – η απόρριψη της τρίτης αντβεντιστικής προσδοκίας.

Στίχος 14: « *Γράψε στον άγγελο της εκκλησίας της Λαοδικείας : Έτσι λέει ο Αμὴν, ο πιστός και αληθινός μάρτυρας, η αρχή της δημιουργίας του Θεού :*

*Λαοδικεία* είναι το όνομα της έβδομης και τελευταίας εποχής. αυτό του τέλους της ευλογίας του θεσμικού Αντβεντισμού. Το όνομα αυτό έχει δύο ελληνικές ρίζες «λαός, δικεία» που σημαίνει: «κρίσιμοι άνθρωποι». Πριν από εμένα, οι Αντβεντιστές μετέφρασαν: «άνθρωποι της κρίσης», αλλά το ίδρυμα δεν ήξερε ότι αυτή η κρίση θα ξεκινούσε με αυτό, όπως διδάσκει το 1 Πέτρου 4:17: « *Διότι αυτή είναι η στιγμή που θα αρχίσει η κρίση με τον οίκο του Θεός. Τώρα, αν ξεκινήσει από εμάς, ποιο θα είναι το τέλος όσων δεν υπακούουν στο ευαγγέλιο του Θεού; »* Ο Ιησούς συστήνεται λέγοντας: « *Αυτό λέει ο Αμὴν, ο πιστός και αληθινός μάρτυρας, η αρχή της δημιουργίας του Θεού:* «Η λέξη *Αμὴν* σημαίνει στα εβραϊκά: στην αλήθεια. Σύμφωνα με τη μαρτυρία του Αποστόλου Ιωάννη, ο Ιησούς το χρησιμοποιούσε συχνά (25 φορές), επαναλαμβάνοντας το δύο φορές, στην αρχή, πριν από τις δηλώσεις του. Αλλά στην παραδοσιακή θρησκευτική πρακτική, έχει γίνει ο όρος για τα σημεία στίξης στο τέλος των προσευχών ή των δηλώσεων. Στη συνέχεια ερμηνεύεται συχνά με την έννοια του «έτσι να είναι» που κληρονομήθηκε από τον Καθολικισμό. Και το Πνεύμα χρησιμοποιεί αυτή

την έννοια « στην αλήθεια » για να δώσει στη λέξη *Αμήν* την τέλεια δικαιολογημένη διπλή σημασία της. Η *Λαοδίκεια* είναι η ώρα που ο Ιησούς προσφέρει μεγάλο φως για να φωτίσει πλήρως τις προφητείες που προετοιμάζονται για τον έσχατο καιρό. Το έργο που διαβάζετε είναι απόδειξη αυτού. Αυτό που θα προκαλέσει τη ρήξη μεταξύ του Ιησού και του επίσημου θεσμού των Αντβεντιστών είναι η άρνηση του φωτός του. Σε μια λογική και δικαιολογημένη επιλογή, ο Θεός υπέβαλε, μεταξύ 1980 και 1994, τον Αντβεντισμό σε μια δοκιμασία πίστης βασισμένη στο πρότυπο που είχε ως αποτέλεσμα την απώλεια των Προτεσταντών και την ευλογία των πρωτοπόρων Αντβεντιστών. Η δοκιμασία βασιζόταν ήδη στην πίστη στην επιστροφή του Ιησού που ανακοινώθηκε για την άνοιξη του 1843 και μετά για το φθινόπωρο του 1844. Με τη σειρά μου, από το 1983, άρχισα να μοιράζομαι μια ανακοίνωση για την επιστροφή του Ιησού για το 1994, έχοντας χρησιμοποιήσει το « πέντε μήνες » που αναφέρεται στο μήνυμα « πέμπτη τρομπέτα » στην Αποκ. 9:5-10. Αποδίδοντας αυτό το θέμα στην κατάρα του Προτεσταντισμού του 1844, η περίοδος των « πέντε μηνών » που αναφέρεται, δηλαδή 150 πραγματικά χρόνια, οδήγησε στο 1994. Βλέποντας μόνο την επιστροφή του Ιησού Χριστού για να σηματοδοτήσει το τέλος αυτής της περιόδου, και μερικώς τυφλωμένος από τον Θεό σε μια λεπτομέρεια του κειμένου, υπερασπίστηκα αυτό που θεωρούσα θεϊκή αλήθεια. Μετά από επίσημες προειδοποιήσεις, το θεσμικό όργανο ανακοίνωσε την απόλυσή μου τον Νοέμβριο του 1991. αυτό, ενώ έμειναν ακόμη τρία χρόνια για να αποδείξω και να διαψεύσω τις ανακοινώσεις μου. Μόνο αργότερα, γύρω στο 1996, έγινε σαφές το αληθινό νόημα αυτής της εμπειρίας. Τα λόγια που είπε ο Ιησούς στην επιστολή του προς τη « *Λαοδίκεια* » είχαν μόλις εκπληρωθεί και τώρα απέκτησαν ακριβές νόημα. Μέχρι το 1991, οι χλιαροί Αντβεντιστές δεν αγαπούσαν πλέον την αλήθεια όσο το 1873. Ο σύγχρονος κόσμος τους έχει επίσης αποδυναμώσει παρασύροντάς τους και κερδίζοντας τις καρδιές τους. Όπως και στην εποχή της « *Εφέσου* », ο επίσημος Αντβεντισμός έχασε την « *πρώτη του αγάπη* ». Και ο Ιησούς « *αφαιρεί το κηροπήγιο και το στέμμα της* », γιατί και αυτή δεν είναι πια άξια γι' αυτό. Υπό το φως αυτών των γεγονότων, το μήνυμα γίνεται φωτεινό με σαφήνεια. Η λέξη « *Αμήν* » επιβεβαιώνει την απαίτηση για πλήρη αλήθεια και το τέλος μιας ευλογημένης σχέσης. Ο « *μάρτυρας πιστός και αληθινός* » απορρίπτει ο άπιστος και ψεύτης Εκλεκτός. « *Η αρχή της δημιουργίας του Θεού* », επομένως ο δημιουργός, έρχεται να κλείσει συλλογικά τη νοημοσύνη των ανάξιων και να ανοίξει ατομικά αυτή των εκλεκτών του στις αλήθειες που περιέχονται και κρύβονται στην ιστορία της Γένεσης. Ταυτόχρονα, επικαλούμενοι « *την αρχή της δημιουργίας του Θεού* » που συσχετίζει με τη λέξη « *Αμήν* », το Πνεύμα επιβεβαιώνει μια πολύ κοντινή τελική επιστροφή του Ιησού Χριστού: « αμέσως ». Ωστόσο, θα περάσουν 36 χρόνια μεταξύ του 1994 και του 2030, την ημερομηνία του τέλους της ανθρωπότητας στη γη.

#### **Θανατηφόρα χλιαρά**

Στίχος 15: « *Γνωρίζω τα έργα σου. Ξέρω ότι δεν είσαι ούτε κρύος ούτε ζεστός. Να είσαι κρύος ή ζεστός!* »

Η άτυπη διεύθυνση απευθύνεται στο ίδρυμα. Αυτός είναι ο καρπός των θρησκευτών που κληρονομήθηκαν από πατέρα σε γιο και κόρη, όπου η πίστη γίνεται παραδοσιακή, φορμαλιστική, ρουτίνα και φοβάται οτιδήποτε νέο. την

κατάσταση στην οποία ο Ιησούς δεν μπορεί πλέον να την ευλογήσει όταν έχει τόσο πολύ νέο φως να μοιραστεί μαζί της.

Στίχος 16: « *Επειδή λοιπόν είσαι χλιαρός και ούτε κρύος ούτε ζεστός, θα σε κάνω εμετό από το στόμα μου.* »

Η παρατήρηση έγινε από τον Ιησού τον Νοέμβριο του 1991, όταν ο προφήτης που μετέφερε το μήνυμά του απομακρύνθηκε από το αξίωμα από το επίσημο όργανο. Την άνοιξη του 1994, θα γίνει εμετός, όπως ανακοίνωσε ο Ιησούς. Η ίδια απέδειξε γι' αυτό μπαίνοντας, το 1995, στην οικουμενική συμμαχία που οργάνωσε η Καθολική Εκκλησία, όπου ενώθηκε με τους εξεγερμένους Προτεστάντες, αφού πλέον συμμερίζεται την κατάρα τους.

### **Παραπλανητικές ψευδαισθήσεις βασισμένες στην πνευματική κληρονομιά**

Στίχος 17: « *Επειδή λες, είμαι πλούσιος, πλουτίζω, και δεν έχω ανάγκη από τίποτα, και επειδή δεν ξέρεις ότι είσαι άθλιος, άθλιος, φτωχός, τυφλός και γυμνός* »

«... πλούσιος », ήταν ο Επίλεκτος Αντβεντιστής το 1873, και οι πολυάριθμες αποκαλύψεις που δόθηκαν στην Έλεν Γ.Γουάιτ την εμπλούτισαν περαιτέρω πνευματικά. Αλλά σε προφητικό επίπεδο, οι ερμηνείες της εποχής ήταν γρήγορα ξεπερασμένες, όπως σωστά νόμιζε ο James White, ο σύζυγος του αγγελιοφόρου του Κυρίου. Ο Ιησούς Χριστός, ο ζωντανός Θεός, σχεδίασε τις προφητείες του για την τέλεια και άψογη τελική τους εκπλήρωση. Αυτός είναι ο λόγος που το πέρασμα του χρόνου, φέρνοντας τεράστιες αλλαγές στον κόσμο, δικαιολογεί μια μόνιμη αμφισβήτηση των ερμηνειών που λαμβάνονται και διδάσκονται. Η ευλογία του Κυρίου επιφυλάσσεται. Ο Ιησούς είπε: « *Σε αυτόν που θα κρατήσει τα έργα μου μέχρι το τέλος* ». Ωστόσο, το 1991, την ημερομηνία της απόρριψης του φωτός, το τέλος ήταν ακόμα πολύ μακριά. Γι' αυτό έπρεπε να είναι προσεκτική σε κάθε νέο φως που προτάθηκε από τον Κύριο με τα μέσα που διάλεξε ο ίδιος. Τι αντίθεση μεταξύ των ψευδαισθήσεων του θεσμού και της κατάστασης στην οποία ο Ιησούς το βλέπει και το κρίνει! Από όλους τους όρους που αναφέρονται, η λέξη « *γυμνό* » είναι ο πιο σοβαρός για ένα ίδρυμα, γιατί σημαίνει ότι ο Ιησούς απέσυρε την αιώνια δικαιοσύνη του από αυτό, είναι στο στόμα του, μια θανατική ποινή και ο δεύτερος θάνατος της τελευταίας κρίσης. σύμφωνα με όσα είναι γραμμένα στο Β' Κορ. 5:3: « *Γεννάμε λοιπόν σε αυτή τη σκηνή, επιθυμώντας να ντυθούμε το ουράνιο σπίτι μας, αν βρεθούμε ντυμένοι και όχι γυμνοί.* »

### **Η συμβουλή των πιστών και αληθινών μαρτύρων**

Στίχος 18: « *Σε συμβουλεύω να αγοράσεις από μένα χρυσό δοκιμασμένο στη φωτιά, για να γίνεις πλούσιος, και λευκά ενδύματα, για να ντυθείς και να μην φανεί η ντροπή της γυμνότητάς σου, και ένα αλεύρι για να αλείψεις μάτια, για να δεις.* »

Μετά τα πορίσματα του 1991, το ίδρυμα είχε ακόμη τρία χρόνια για να διορθώσει τους δρόμους του και να παράγει τον καρπό της μετάνοιας που δεν ήρθε. Και αντίθετα, οι δεσμοί του με τους πεσόντες Προτεστάντες έχουν ενισχυθεί στο σημείο να συνάψει επίσημη συμμαχία που δημοσιεύτηκε το 1995. Ο Ιησούς παρουσιάζεται ως ο αποκλειστικός έμπορος της αληθινής πίστης, του

«*χρυσού που δοκιμάζεται με φωτιά*» της δοκιμασίας. Απόδειξη της καταδίκης του για την εκκλησία εμφανίζονται απουσία των «*λευκών ενδυμάτων*» των οποίων οι πρωτοπόροι της ήταν «*άξιοι*» στην Αποκ. 3:4. Με αυτή τη σύγκριση, ο Ιησούς επεξηγεί το γεγονός ότι, πριν από το 1994, υπέβαλε τους Αντβεντιστές της «*Λαοδίκειας*» σε μια αντβεντιστική προσδοκία πανομοιότυπη με εκείνες που προηγήθηκαν των ημερομηνιών 1843 και 1844, προκειμένου να δοκιμαστεί η πίστη στις τρεις εμπειρίες, όπως διδάσκεται στο μήνυμα που απευθυνόταν το 1844 στους Αντβεντιστές των «*Σάρδεις*». Σε μια κλειστή επαναστατική στάση, το ίδρυμα δεν μπορούσε να καταλάβει με τι το επέπληξε ο Ιησούς, ήταν «*τυφλή*», όπως οι Φαρισαίοι της επίγειας διακονίας του Ιησού. Δεν μπόρεσε λοιπόν να καταλάβει την πρόσκληση του Χριστού να αγοράσει «*το μαργαριτάρι πολύτιμο*» από την παραβολή του Ματθ.13:45-46 που ορίζει την εικόνα του κανόνα της αιώνιας ζωής που αποκαλύπτεται σε αυτό το εδάφιο 18 της Αποκ. 3.

### **Το φιλεύσπλαγγο κάλεσμα**

Στίχος 19: «*Όσους αγαπώ, επιπλήττω και τιμωρώ. Γι' αυτό να είσαι ζήλος και να μετανοείς.*»

Η τιμωρία είναι για εκείνους που *αγαπά ο Ιησούς* μέχρι να τους βγάλει εμετό. Το κάλεσμα που έγινε, πρόσκληση για μετάνοια, δεν εισακούστηκε. Και η αγάπη δεν κληρονομείται, κερδίζεται μέσω της αξιοπρέπειας. Έχοντας σκληρύνει ο θεσμός, ο Ιησούς απευθύνει μια ατομική έκκληση λέγοντας στους υποψηφίους για την ουράνια κλήση:

### **Το καθολικό κάλεσμα**

Στίχος 20: «*Ιδού, στέκομαι στην πόρτα και χτυπάω. Αν κάποιος ακούσει τη φωνή μου και ανοίξει την πόρτα, θα μπω μέσα του και θα δειπνήσω μαζί του, και αυτός μαζί μου*».

Στην Αποκάλυψη, η λέξη «*πύλη*» εμφανίζεται στην Αποκ. 3:8, εδώ στην Αποκ. 3:20, στην Αποκ. 4:1 και στην Αποκ. 21:21. Η Αποκ. 3:8 μας υπενθυμίζει ότι *οι πόρτες* ανοίγουν και κλείνουν την πρόσβαση. Γίνονται έτσι το σύμβολο των δοκιμασιών της πίστης που ανοίγουν ή κλείνουν την πρόσβαση στον Χριστό, στη δικαιοσύνη του και στη χάρη Του.

Σε αυτό το εδάφιο 20, η λέξη «*πύλη*» παίρνει τρεις διαφορετικές αλλά συμπληρωματικές έννοιες. Δείχνει τον ίδιο τον Ιησού: «*Εγώ είμαι η πόρτα*. Ιωάννης 10:9». *η πόρτα του ουρανού άνοιξε* στην Αποκάλυψη 4:1: «*Μια πόρτα άνοιξε στον ουρανό.*» ; και *την πόρτα* της ανθρώπινης καρδιάς στην οποία έρχεται να χτυπήσει ο Ιησούς για να προσκαλέσει τον εκλεκτό να του ανοίξει την καρδιά του για να αποδείξει την αγάπη του.

Αρκεί για το πλάσμα του να ανοίξει την καρδιά του στην αποκαλυφθείσα αλήθεια του για να καταστεί δυνατή μια οικεία κοινωνία μεταξύ αυτού και του θεϊκού δημιουργού του. Το δείπνο *μοιράζεται* το βράδυ, όταν έρχεται η νύχτα για να βάλει τέλος στη δουλειά της ημέρας. Η ανθρωπότητα σύντομα θα μπει σε αυτό το είδος της νύχτας «*όπου κανείς δεν μπορεί πια να εργαστεί*». (Ιωάννης 9:4)». Το τέλος του χρόνου της χάριτος θα παγώσει για πάντα τις τελευταίες θρησκευτικές επιλογές των ανθρώπων, ανδρών και γυναικών εξίσου υπεύθυνων και αυστηρά συμπληρωματικών στο επίπεδο της σάρκας.



Σε σύγκριση με το μήνυμα της *Φιλαδέλφειας*, ο εκλεκτός βρίσκεται στη *Λαοδίκεια εποχή*, στην επικείμενη επιστροφή του Ιησού Χριστού. Η « *ανοιχτή πόρτα στον ουρανό* » θα ανοίξει ως συνέχεια αυτού του μηνύματος στην Αποκ.4:1.

### **Η τελευταία προτροπή του Πνεύματος**

Στον μεμονωμένο νικητή, ο Ιησούς δηλώνει:

Στίχος 21: « *Όποιος νικήσει, θα επιτρέψω να καθίσει μαζί μου στον θρόνο μου, όπως νικούσα και κάθισα με τον Πατέρα μου στον θρόνο του.* »

Αναγγέλλει έτσι τη δραστηριότητα της ουράνιας κρίσης που ακολουθεί αυτό το μήνυμα και που θα είναι το θέμα της Αποκ. 4. Αλλά αυτή η υπόσχεση τον δεσμεύει μόνο σε έναν αληθινά εκλεγμένο νικητή.

Στίχος 22: « *Όποιος έχει αυτί, ας ακούσει τι λέει το Πνεύμα στις εκκλησίες!* »

Το θέμα των « *γραμμάτων* » τελειώνει με αυτή τη νέα θεσμική αποτυχία. Το τελευταίο, γιατί από εδώ και πέρα το φως θα το κουβαλάει ένας εμπνευσμένος άνθρωπος και μετά μια μικρή ομάδα. Θα μεταδοθεί μεμονωμένα από άτομο σε άτομο και μέσω του Διαδικτύου που ο ίδιος ο Ιησούς θα κατευθύνει οδηγώντας τους εκλεκτούς του προς την πηγή της διάδοσης των τελευταίων αληθειών του, τόσο ιερή όσο το θεϊκό του πρόσωπο. Με αυτόν τον τρόπο, όπου κι αν βρίσκεται στη γη: « *Όποιος έχει αυτί ας ακούσει τι λέει το Πνεύμα στις συναζεις!* »

Το θέμα που ακολουθεί θα έχει ως πλαίσιο την ουράνια χιλιετία της κρίσης των πονηρών που πραγματοποιήθηκε από τους αγίους. Ολόκληρο το θέμα βασίζεται σε διδασκαλίες που είναι διάσπαρτες στις Αποκ. 4, 11 και 20. Αλλά η Αποκ. 4 επιβεβαιώνει ξεκάθαρα το ουράνιο πλαίσιο αυτής της δραστηριότητας που ακολουθεί χρονολογικά την τελευταία εποχή των επίγειων Εκλεκτών.

## **Αποκάλυψη 4 : Ουράνια κρίση**

Στίχος 1: « *Μετά από αυτό κοίταξα, και ιδού, άνοιξε μια πόρτα στον ουρανό*. Η πρώτη φωνή που άκουσα, σαν τον ήχο μιας τρομπέτας, που μου μίλησε, είπε: **Ανέβα εδώ πάνω, και θα σου δείξω τι θα γίνει στο εξής**.

Λέγοντας, « *Η πρώτη φωνή που άκουσα, σαν τον ήχο σάλπιγγας* », το Πνεύμα ορίζει το μήνυμα αυτής της « *Λαοδικείας* » εποχής ως αυτό στο οποίο μετέφερε τον Ιωάννη στην Αποκ. 1:10: « *Ήμουν στο πνεύμα στο την ημέρα του Κυρίου, και άκουσα πίσω μου μια δυνατή φωνή, σαν τον ήχο της σάλπιγγας* ». Η *Λαοδίκεια* είναι λοιπόν η εποχή της οποίας το τέλος σηματοδοτείται από την « *ημέρα του Κυρίου* », εκείνης της μεγάλης ένδοξης επιστροφής του.

Σύμφωνα με τα λόγια του, το Πνεύμα υποστηρίζει σθεναρά την ιδέα της διαδοχής αυτού του θέματος με το μήνυμα της *Λαοδικείας*. Αυτή η διευκρίνιση είναι σημαντική, διότι ο θεσμός δεν μπόρεσε ποτέ να αποδείξει στους αντιπάλους του τα δόγματά του περί ουράνιας κρίσης. Σήμερα, παρέχω απόδειξη γι' αυτό, που

έγινε δυνατή από τον σωστό ορισμό των ημερομηνιών που επισυνάπτονται στα μηνύματα των επιστολών της Αποκ. 2 και 3. Μεταξύ *Λαοδικείας* και Αποκ. 4, με την « *έβδομη σάλπιγγα* » της Αποκ. 11, ο Ιησούς αφαίρεσε από τον διάβολο και τους επαναστάτες ανθρώπους την επίγεια « *κυριαρχία τους πάνω στο βασίλειο του κόσμου* ». Με « *τη συγκομιδή* » της Αποκ. 14, έχει πάρει τους εκλεκτούς του στον ουρανό και τους εμπιστεύεται το καθήκον να κρίνουν μαζί του την προηγούμενη επίγεια ζωή των πονηρών νεκρών. Τότε είναι ότι « *αυτός που θα νικήσει θα κυβερνήσει τα έθνη με σιδερένια ράβδο* », όπως ανακοινώθηκε στην Αποκ. 2:27. Αν οι διώκτες ήταν, όπως εγώ, βέβαιοι για τη μοίρα που τους επιφύλασσε, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα άλλαζαν τη συμπεριφορά τους. Αλλά είναι ακριβώς η σφοδρή τους επιθυμία να αγνοήσουν κάθε προειδοποίηση που τους οδηγεί στις χειρότερες ενέργειες και έτσι προετοιμάζουν, για τον εαυτό τους, τη χειρότερη τιμωρία που δεν μπορεί να αναπαραχθεί στις σημερινές γήινες συνθήκες. Ας επιστρέψουμε λοιπόν στο κείμενο αυτού του κεφαλαίου 4. « *Η πρώτη φωνή που άκουσα, σαν τον ήχο της σάλπιγγας, και που μου μίλησε, είπε: Ανέβα εδώ πάνω, και θα σου δείξω τι πρέπει να συμβεί στο εξής* ». Ο Ιωάννης αναφέρεται στο εδάφιο 10 της Αποκάλυψης 1: « *Ήμουν εν Πνεύματι την ημέρα του Κυρίου, και άκουσα πίσω μου μια δυνατή φωνή, σαν τον ήχο της σάλπιγγας* ». Αυτό το θέμα της επιστροφής του Χριστού στη δόξα αναφέρεται ήδη στο εδάφιο 7 όπου είναι γραμμένο: « *Ιδού, έρχεται με τα σύννεφα. Και κάθε μάτι θα το δει, ακόμα κι εκείνοι που το τρύπησαν. και όλες οι φυλές της γης θα θρηνήσουν γι' αυτόν. Ναί. Αμήν!* » Η προτεινόμενη σύνδεση αυτών των τριών κειμένων επιβεβαιώνει το τελικό ένδοξο πλαίσιο της ημέρας της επιστροφής του Κυρίου Ιησού, που ονομάζεται επίσης *Μιχαήλ* από τους εκλεκτούς του μνημένους και τους πιστούς αγγέλους του. Εάν η φωνή του Ιησού συγκρίνεται με μια *τρομπέτα*, είναι επειδή, όπως αυτό το ηχηρό όργανο των στρατευμάτων, επικεφαλής των ουράνιων αγγελικών στρατευμάτων του, ο Ιησούς ηχεί τα στρατεύματά του για να ξεκινήσουν τον αγώνα. Επιπλέον, σαν *σάλπιγγα*, η φωνή του δεν έπαψε να προειδοποιεί τους εκλεκτούς του να τους προειδοποιήσει για να τους προετοιμάσει να νικήσουν όπως ο ίδιος νίκησε την αμαρτία και τον θάνατο. Προκαλώντας αυτή τη λέξη « *τρομπέτα* », ο Ιησούς μας δείχνει το πιο μυστηριώδες και σημαντικό θέμα όλης της Αποκάλυψής του. Και είναι αλήθεια ότι για τους τελευταίους του υπηρέτες, αυτό το θέμα έκρυβε μια εξολοθρευτική δοκιμασία. Εδώ, στην Αποκ.4:1, η σκηνή που περιγράφεται είναι ημιτελής γιατί στοχεύει μόνο τους εκλεκτούς του, τους οποίους έρχεται να σώσει από τον θάνατο. Η συμπεριφορά των πονηρών σε αυτό το ίδιο πλαίσιο θα περιγραφεί στην Αποκ. 6:16 με αυτούς τους αποκαλυπτικούς όρους: « *Και είπαν στα βουνά και στους βράχους: Πέστε πάνω μας και κρύψτε μας από το πρόσωπο αυτού που κάθεται. ο θρόνος και μπροστά στην οργή του αρνιού. γιατί έφτασε η μεγάλη ημέρα της οργής του, και ποιος μπορεί να αντέξει;* » Σε αυτό το ερώτημα που αναστέλλεται, προφανώς, χωρίς απάντηση, ο Θεός θα παρουσιάσει στο κεφάλαιο 7 το οποίο ακολουθεί αυτούς που μπορούν να αντισταθούν: τους σφραγισμένους εκλεκτούς που συμβολίζονται με τον αριθμό 144.000, ένα πλήθος 12 στο τετράγωνο ή 144. Αλλά αυτός μόνο οι εκλεκτοί που παρέμειναν ζωντανοί κατά την επιστροφή του Χριστού ενεργούν εκεί. Τώρα, σε αυτό το πλαίσιο της Αποκ. 4, η αρπαγή προς τον ουρανό αφορά επίσης τους εκλεκτούς που πέθαναν από τον Άβελ, τους οποίους ο Ιησούς ανασταίνει για να τους δώσει και αυτούς

την ανταμοιβή που υποσχέθηκε για την πίστη τους: την αιώνια ζωή. Επίσης, όταν ο Ιησούς είπε στον Ιωάννη: « *Ανέβα εδώ!* », το Πνεύμα προσδοκά μόνο, μέσω αυτής της εικόνας, την ανάβαση προς την ουράνια βασιλεία του Θεού όλων των εκλεκτών που λυτρώθηκαν με το αίμα του Ιησού Χριστού. Αυτή η ανάβαση στον ουρανό σηματοδοτεί το τέλος της ανθρώπινης γήινης φύσης, οι εκλεκτοί ανασταίνουν παρόμοια με τους πιστούς αγγέλους του Θεού, σύμφωνα με τη διδασκαλία του Ιησού στον Ματθ.22:30. Τελείωσε η σάρκα και η κατάρρα της, τα αφήνουν πίσω χωρίς τύψεις. Αυτή η στιγμή στην ανθρώπινη ιστορία είναι τόσο επιθυμητή που ο Ιησούς την αναπολεί συνεχώς στην αποκάλυψή του από τον Δανιήλ. Όπως η γη, καταραμένη εξαιτίας του ανθρώπου, οι αληθινοί εκλεκτοί λαχταρούν την απελευθέρωσή τους. Ο στίχος 2 φαίνεται να αντιγράφεται από την Αποκ.1:10. Στην πραγματικότητα, το Πνεύμα επιβεβαιώνει πιο έντονα τη σύνδεση των δύο που αναφέρονται στο ίδιο γεγονός στην ιστορία του έργου του Θεού, την επιστροφή του στη « *μεγάλη ημέρα* » του που προφητεύτηκε στην Αποκ. 16:16.

Στίχος 2: « *Αμέσως ήμουν στο πνεύμα. Και, ιδού, υπήρχε ένας θρόνος στον ουρανό, και στον θρόνο καθόταν κανείς* ».

Όπως και στην εμπειρία του Ιωάννη, η άνοδος των εκλεκτών στον « *ουρανό* » τους ευχαριστεί στο πνεύμα » και προβάλλονται στην ουράνια διάσταση που παραμένει μονίμως απρόσιτη στους ανθρώπους, γιατί εκεί βασιλεύει ο Θεός και είναι ορατός.

Στίχος 3: « *Αυτός που καθόταν έμοιαζε με πέτρα από ίασπη και σαρδόνυχα. και ο θρόνος περιβαλλόταν από ένα ουράνιο τόξο σαν σμαράγδι* ».

Εκεί βρίσκονται αντιμέτωποι με τον θρόνο του Θεού, στον οποίο κάθετα ένδοξα ο μοναδικός δημιουργός Θεός. Αυτή η απερίγραπτη ουράνια δόξα εκφράζεται ωστόσο από πολύτιμους λίθους στους οποίους οι άνθρωποι είναι ευαίσθητοι. Οι « *πέτρες ίασπι* » παίρνουν πολύ διαφορετικές όψεις και χρώματα, απεικονίζοντας έτσι την πολλαπλότητα της θεϊκής φύσης. Στο κόκκινο χρώμα, η « *σαρδοϊνη* » του μοιάζει. « *Το ουράνιο τόξο* » είναι ένα φυσικό φαινόμενο που πάντα εκπλήσσει τους άντρες, αλλά πρέπει ακόμα να θυμόμαστε την προέλευσή του. Ήταν το σημάδι της διαθήκης με την οποία ο Θεός υποσχέθηκε στην ανθρωπότητα να μην την καταστρέψει ξανά με τα νερά του κατακλυσμού, σύμφωνα με τη Γεν.9:9 έως 17. Επίσης, κάθε φορά που η βροχή συναντά τον ήλιο, μια συμβολική εικόνα του Θεού, το ουράνιο τόξο, φαίνεται να ηρεμεί τα γήινα πλάσματα του. Αλλά προκαλώντας την πλημμύρα των υδάτων, ο Πέτρος θυμάται ότι μια « *πλημμύρα φωτιάς και θείου* » είναι στο θεϊκό σχέδιο (2 Πέτ. 3:7). Ακριβώς, εν όψει αυτού του εξοντωτικού « *πλημμύρα της φωτιάς* », ο Θεός οργανώνει, στον ουρανό του, μια κρίση των πονηρών, οι κριτές της οποίας θα είναι οι λυτρωμένοι εκλεκτοί και ο Ιησούς, ο Λυτρωτής τους.

Στίχος 4: « *Γύρω από το θρόνο είδα είκοσι τέσσερις θρόνους, και στους θρόνους είκοσι τέσσερις πρεσβύτερους καθισμένους, ντυμένους με λευκά ενδύματα και στα κεφάλια τους χρυσά στέφανα* ».

Εδώ λοιπόν, που συμβολίζονται από 24 γέροντες, αποκαλύφθηκαν οι λυτρωμένοι των δύο προφητικών εποχών σύμφωνα με την ακόλουθη αρχή: μεταξύ 94 και 1843, η ίδρυση των 12 αποστόλων. μεταξύ 1843 και 2030, ο πνευματικός «*Αντβεντιστής*» Ισραήλ των « *12 φυλών* » σφραγίστηκε με τη «

σφραγίδα του Θεού », την 7η ημέρα του Σαββάτου ' στον Από.7. Αυτή η διαμόρφωση θα επιβεβαιωθεί, στην Αποκ. 21, στην περιγραφή της « *Νέας Ιερουσαλήμ που κατεβαίνει από τον ουρανό* » για να εγκατασταθεί στην ανανεωμένη γη. οι « *12 φυλές* » αντιπροσωπεύονται από τις « *12 πόρτες* » με τη μορφή 12 « *μαργαριταριών* ». Το θέμα της κρίσης ορίζεται στην Αποκ. 20:4, όπου διαβάζουμε: « **Και είδα θρόνους. και σε όσους κάθονταν εκεί δόθηκε η εξουσία να κρίνουν** . Και είδα τις ψυχές εκείνων που είχαν αποκεφαλιστεί λόγω της μαρτυρίας του Ιησού και λόγω του λόγου του Θεού, και εκείνων που δεν είχαν προσκυνήσει το θηρίο ούτε την εικόνα του, και δεν είχαν λάβει το σημάδι στα μέτωπά τους και στο χέρι. Ήρθαν στη ζωή και βασίλευσαν μαζί με τον Χριστό χίλια χρόνια » . Η βασιλεία των εκλεκτών είναι η βασιλεία των δικαστών. Ποιον όμως κρίνουμε; Η Αποκ. 11:18 μας δίνει την απάντηση: « *Τα έθνη οργίστηκαν. Και ήρθε η οργή σου, και ήρθε η ώρα να κρίνεις τους νεκρούς και να ανταμείψεις τους δούλους σου τους προφήτες, τους αγίους και αυτούς που φοβούνται το όνομά σου, τους μικρούς και τους μεγάλους, και να καταστρέψεις αυτούς που καταστρέφουν τη γη* ». Σε αυτό το εδάφιο, το Πνεύμα υπενθυμίζει τη διαδοχή τριών θεμάτων που αποκαλύφθηκαν για τον καιρό του τέλους: « *η έκτη σάλπιγγα* » για « *τα θυμωμένα έθνη* », η ώρα των « *επτά τελευταίων πληγών* » γιατί « *ήλθε η οργή σου* » και την ουράνια κρίση των « *χιλίων χρόνων* » γιατί, « *ήλθε η ώρα να κρίνουμε τους νεκρούς* ». Το τέλος του στίχου καθορίζει το τελικό πρόγραμμα που θα ολοκληρωθεί με την τελική κρίση της λίμνης του πυρός και του θειάφιου που θα καταστρέψει τους κακούς. Όλοι θα πάρουν μέρος στο δεύτερο πρότεινε ανάσταση , στο τέλος των « *χιλίων ετών* », σύμφωνα με την Αποκ. 20:5: « *Οι υπόλοιποι νεκροί δεν επέστρεψαν στη ζωή παρά μόνο όταν συμπληρώθηκαν τα χίλια χρόνια* ». Το Πνεύμα μας δίνει τον ορισμό του για τους κακούς: « *αυτοί που καταστρέφουν τη γη* ». Πίσω από αυτή την ενέργεια βρίσκεται « *η καταστροφική ή ερημική αμαρτία* » που αναφέρεται στο Δαν.8:13. αμαρτία που προκαλεί θάνατο και ερήμωση της γης . που οδήγησε τον Θεό να παραδώσει τον Χριστιανισμό στο σκληρό ρωμαϊκό παπικό καθεστώς μεταξύ 538 και 1798. που παραδίδει το ένα τρίτο των ανθρώπων σε πυρηνικά πυρά μετά ή το 2021. Κανείς δεν θα φανταζόταν ότι, από τις 7 Μαρτίου 321, η παράβαση του ιερού Σαββάτου της αληθινής έβδομης ημέρας θα είχε τόσες τρομερές και τραγικές συνέπειες. Οι 24 πρεσβύτεροι διαφοροποιούνται μόνο στο επίπεδο του διατάγματος του Δανιήλ 8:14, επειδή έχουν κοινό ότι σώζονται από το ίδιο αίμα του Ιησού Χριστού. Γι' αυτό, που βρέθηκαν άξιοι, σύμφωνα με την Αποκ. 3:5, φορούν όλοι τα « *λευκά ενδύματα* » και το « *στεφάνι της ζωής* » που υποσχέθηκε στους νικητές στη μάχη της πίστης, στην Αποκ. 2:10. Ο « *χρυσός* » των *στεφάνων* συμβολίζει την πίστη που εξαγνίζεται με δοκιμασία σύμφωνα με το 1 Πέτ.1:7.

Σε αυτό το κεφάλαιο 4, ο όρος « *κάθομαι* » εμφανίζεται 3 φορές. Ο αριθμός 3 ως σύμβολο τελειότητας, το Πνεύμα τοποθετεί αυτό το θέμα της κρίσης της έβδομης χιλιετίας κάτω από το σημάδι της τέλει ανάπαυσης των κατακτητών, όπως είναι γραμμένο: « *Κάθισε στα δεξιά μου μέχρι να κάνω τους εχθρούς σου υποπόδιο των ποδιών σου* » Ψαλ.110:1 και Ματθ.22:44. Αυτός και όσοι κάθονται αναπαύονται **και** με αυτήν την εικόνα, το Πνεύμα παρουσιάζει καλά, την έβδομη χιλιετία, όπως προφήτευσε το μεγάλο Σάββατο ή ανάπαυση ,



από τη δημιουργία, με την αγιασμένη ανάπαυση της έβδομης ημέρας των εβδομάδων μας.

Στίχος 5: « *Από το θρόνο βγαίνουν αστραπές, φωνές και βροντές. Μπροστά στο θρόνο καίνε επτά λυχνάρια φωτιάς, που είναι τα επτά πνεύματα του Θεού* ».

Εκδηλώσεις που « *βγαίνουν από τον θρόνο* » αποδίδονται άμεσα στον ίδιο τον δημιουργό Θεό. Σύμφωνα με την Έξω.19:16, αυτά τα φαινόμενα είχαν ήδη σημαδέψει, με τον τρόπο του εβραϊκού λαού, την παρουσία του Θεού στο όρος Σινά. Αυτή η πρόταση λοιπόν υπενθυμίζει τον ρόλο που θα παίξουν οι δέκα εντολές του Θεού σε αυτή την ενέργεια της κρίσης των πονηρών νεκρών. Αυτή η υπενθύμιση προκαλεί επίσης το γεγονός ότι αόρατος με τον κίνδυνο του αναπόφευκτου θανάτου για τα πλάσματά του στο παρελθόν, ο Θεός που δεν άλλαξε τη φύση του βλέπει χωρίς κίνδυνο από τους λυτρωμένους αναστημένους και δοξασμένους εκλεκτούς του. **Προσοχή! Αυτή η σύντομη πρόταση, που τώρα ερμηνεύεται, θα γίνει ορόσημο στη δομή του βιβλίου Αποκάλυψη. Κάθε φορά που εμφανίζεται, ο αναγνώστης πρέπει να κατανοεί ότι η προφητεία παραπέμπει στο πλαίσιο της αρχής της κρίσης της έβδομης χιλιετίας που θα σηματοδοτηθεί από την άμεση και ορατή παρέμβαση του Θεού στον Μιχαήλ, τον Ιησού Χριστό.** Με αυτό το μέσο, η δομή ολόκληρου του βιβλίου θα μας προσφέρει διαδοχικές επισκοπήσεις της χριστιανικής εποχής κάτω από διαφορετικά θέματα που χωρίζονται από αυτή τη βασική έκφραση: « *υπήρχαν αστραπές, φωνές και βροντές* ». Θα το βρούμε στην Αποκ. 8:5 όπου στο κλειδί προστίθεται « *ένας σεισμός* ». Θα διαχωρίσει το θέμα της αέναης ουράνιας μεσολάβησης του Ιησού Χριστού από το θέμα των *σαλπίγγων* . Στη συνέχεια, στην Αποκ. 11:19, το « *ισχυρό χαλάζι* » θα προστεθεί στο κλειδί. Η εξήγηση θα εμφανιστεί στην Αποκ. 16:21 όπου αυτό το « *μεγάλο χαλάζι* » κλείνει το θέμα της *έβδομης από τις επτά τελευταίες πληγές του Θεού* . Ομοίως, « *ο σεισμός* » γίνεται, στην Αποκ. 16:18, « *μεγάλος σεισμός* ». Αυτό το κλειδί είναι θεμελιώδες για την εκμάθηση της διαχείρισης των διδασκαλιών του βιβλίου Αποκάλυψη και την κατανόηση της αρχής της δομής του .

Επιστρέφοντας στον στίχο μας 5, σημειώνουμε ότι, τοποθετημένα αυτή τη φορά « *ενώπιον του θρόνου* », είναι « *επτά λυχνάρια φωτιάς αναμμένα* ». Συμβολίζουν τα « *επτά πνεύματα του Θεού* ». Ο αριθμός « *επτά* » συμβολίζει τον αγιασμό, εδώ, αυτόν του Πνεύματος του Θεού. Είναι μέσω του Πνεύματός του που περιέχει όλη τη ζωή που ο Θεός ελέγχει όλα τα πλάσματά του. είναι μέσα τους και τους τοποθετεί « *μπροστά στον θρόνο του* », γιατί τους δημιούργησε ελεύθερους, απέναντί του. Η εικόνα των « *επτά αναμμένων λυχνιών* » συμβολίζει τον αγιασμό του θείου φωτός. Το τέλειο και έντονο φως του εξαλείφει κάθε πιθανότητα σκότους. Γιατί δεν υπάρχει χώρος για σκοτάδι στην αιώνια ζωή των λυτρωμένων.

Στίχος 6: « *Υπάρχει ακόμη μπροστά στο θρόνο μια γυάλινη θάλασσα, σαν κρύσταλλο. Στη μέση του θρόνου και γύρω από το θρόνο, υπάρχουν τέσσερα ζωντανά όντα γεμάτα μάτια μπροστά και πίσω .*»

Το Πνεύμα μας μιλάει στη συμβολική του γλώσσα. Τι είναι « *πριν από το θρόνος* » ορίζει τα ουράνια πλάσματα του που βοηθούν αλλά δεν συμμετέχουν στην κρίση. Σε μεγάλους αριθμούς, αυτά παίρνουν την όψη μιας *θάλασσας* της



ποίας η καθαρότητα του χαρακτήρα είναι τόσο καθαρή που τη συγκρίνει με κρύσταλλο . Αυτός είναι ο βασικός χαρακτήρας των ουράνιων και των επίγειων πλασμάτων που έχουν παραμείνει πιστά στον δημιουργό Θεό. Τότε το Πνεύμα επικαλείται ένα άλλο σύμβολο που αφορά τον Θεό, στη μέση του *θρόνου* , και τα ουράνια πλάσματά του από άλλους κόσμους, και άλλες διαστάσεις, *γύρω από το θρόνο* . *γύρω* υποδηλώνει πλάσματα σκορπισμένα κάτω από το βλέμμα του Θεού που κάθεται στο *θρόνο* . Η έκφραση « *τέσσερα έμβια όντα* » αναφέρεται στο παγκόσμιο επίπεδο διαβίωσης. Το πλήθος των *ματιών* δικαιολογείται από τη λέξη πλήθος και η θέση τους « *μπροστά και πίσω* » συμβολίζει πολλά πράγματα. Πρώτον, δίνει σε αυτά τα *ζωντανά όντα* μια πολυκατευθυντική, πολυδιάστατη εμφάνιση. Πιο πνευματικά όμως, η έκφραση « *πριν και πίσω* » αναφέρεται στον θεϊκό νόμο που είναι χαραγμένος με το δάχτυλο του Θεού στο όρος Σινά, στις τέσσερις όψεις των δύο πέτρινων τραπεζιών. Το Πνεύμα συγκρίνει την παγκόσμια ζωή με τον παγκόσμιο νόμο. Και τα δύο είναι έργο του Θεού που χαράζει σε πέτρα, σε σάρκα ή σε πνεύματα, το πρότυπο της τέλει ζωής για την ευτυχία των πλασμάτων του που τον καταλαβαίνουν και τον αγαπούν. Αυτά τα πλήθη των ματιών παρακολουθούν και παρακολουθούν με πάθος και συμπόνια τι συμβαίνει στη γη. Στο 1 Κορ. 4:9, ο Παύλος δηλώνει: « *Επειδή, ο Θεός, μου φαίνεται, έκανε εμάς, τους αποστόλους, τους τελευταίους από τους ανθρώπους, καταδικασμένους σε θάνατο κατά κάποιον τρόπο, επειδή ήμασταν θέαμα στον κόσμο, στους αγγέλους και στους ανθρώπους* ». Η λέξη « *κόσμος* » σε αυτόν τον στίχο είναι η ελληνική «*κοσμος*». Είναι αυτό το σύμπαν που ορίζω ως πολυδιάστατους κόσμους. Στη γη τους εκλεκτούς και τις μάχες τους ακολουθούν αόρατοι θεατές που τους αγαπούν με την ίδια θεία αγάπη που αποκάλυψε ο Ιησούς Χριστός. Χαίρονται με τη χαρά τους και κλαίνε με αυτούς που κλαίνε γιατί ο αγώνας είναι τόσο σκληρός και στενοχωρητικός. Αλλά αυτός ο κόσμος υποδηλώνει επίσης τον άπιστο κόσμο, όπως ο ρωμαϊκός λαός, θεατές του φόνου των πιστών χριστιανών στις αρένες τους.

Η Αποκάλυψη 5 θα μας παρουσιάσει αυτές τις τρεις ομάδες ουράνιων θεατών: *τα τέσσερα ζωντανά όντα, οι άγγελοι και οι πρεσβύτεροι* , όλοι νικητές, είναι ενωμένοι κάτω από το στοργικό βλέμμα του μεγάλου δημιουργού Θεού για την αιωνιότητα.

Ο σύνδεσμος που συνδέει το « *πλήθος των ματιών* » με τον θείο νόμο βρίσκεται στο όνομα « *μαρτυρία* » που δίνει ο Θεός στον νόμο του για τις δέκα εντολές. Θυμόμαστε ότι αυτός ο νόμος φυλάσσονταν στον «*αγιώτατο τόπο*» αποκλειστικά για τον Θεό και απαγορευμένος στους ανθρώπους εκτός από τη γιορτή της «*Ημέρας του Εξιλέωσης*». Ο νόμος παρέμεινε στον Θεό ως « *μαρτυρία* » και τα « *δύο τραπέζια* » του θα δώσουν ένα δεύτερο νόημα στους συμβολικούς « *δύο μάρτυρες* » που αναφέρονται στην Αποκ. 11:3. » Σε αυτό το μάθημα, το « *πλήθος ματιών* » αποκαλύπτει την ύπαρξη ενός πλήθους αόρατων μαρτύρων που έγιναν μάρτυρες επίγειων γεγονότων. Στη θεία σκέψη, η λέξη μάρτυρας είναι αχώριστη από τη λέξη πιστότητα. Η ελληνική λέξη «*μάρτυς*» που μεταφράζεται ως «*μάρτυς*» την ορίζει τέλεια, γιατί η πίστη που απαιτεί ο Θεός δεν έχει όρια. Και τουλάχιστον, ένας «*μάρτυρας*» του Ιησού πρέπει να τιμά τον θείο νόμο των δέκα εντολών του με τους οποίους ο Θεός τον συγκρίνει και τον κρίνει.

## Ο ΘΕΟΣ ΝΟΜΟΣ προφητεύει

Εδώ, ανοίγω μια παρένθεση, για να προκαλέσω το θείο φως που έλαβε την άνοιξη του 2018. Αφορά το νόμο των δέκα εντολών του Θεού. Το Πνεύμα με οδήγησε να συνειδητοποιήσω τη σημασία της ακόλουθης διευκρίνισης: « *Ο Μωυσής επέστρεψε και κατέβηκε από το βουνό με τις δύο πλάκες της μαρτυρίας στο χέρι του. οι πίνακες ήταν γραμμένοι και στις δύο όψεις , ήταν γραμμένοι στη μια και στην άλλη όψη . Οι πίνακες ήταν έργο του Θεού και η γραφή ήταν η γραφή του Θεού, χαραγμένη στα τραπέζια* (Εξ. 32:15-16). Στην αρχή με εξέπληξε που κανείς δεν έλαβε ποτέ υπόψη αυτή τη διευκρίνιση σύμφωνα με την οποία οι αρχικοί πίνακες του νόμου ήταν γραμμένοι στα τέσσερα πρόσωπά τους, δηλαδή « *μπροστά και πίσω* » σαν « *τα μάτια των τεσσάρων ζωντανών όντων* » του ο προηγούμενος στίχος που μελετήθηκε. Αυτή η επίμονα αναφερόμενη διευκρίνιση είχε έναν λόγο που το Πνεύμα μου επέτρεψε να ανακαλύψω. Ολόκληρο το κείμενο αρχικά κατανεμήθηκε ομοίμορφα και ισορροπημένο στις τέσσερις πλευρές των δύο πέτρινων τραπεζιών. Το μπροστινό μέρος της πρώτης εμφάνιζε την πρώτη εντολή και το μισό της δεύτερης. Η πλάτη του έφερε το δεύτερο μέρος του δεύτερου και ολόκληρο το τρίτο. Στο δεύτερο τραπέζι, το μπροστινό μέρος εμφάνιζε την τέταρτη εντολή πλήρως. Η πίσω πλευρά του έφερε τις τελευταίες έξι εντολές. Σε αυτή τη διαμόρφωση, οι δύο ορατές πλευρές μας παρουσιάζουν την πρώτη εντολή και τη δεύτερη, κατά το ήμισυ, και την τέταρτη που αφορά την αγιασμένη ανάπαυση της έβδομης ημέρας. Μια ματιά σε αυτά τα πράγματα υπογραμμίζει αυτές τις τρεις εντολές που είναι σημάδια αγιότητας το 1843, όταν το Σάββατο αποκαταστάθηκε και απαιτήθηκε από τον Θεό. Την ημερομηνία αυτή, οι Προτεστάντες έπεσαν θύματα της κληρονομημένης Ρωμαϊκής Κυριακής. Οι συνέπειες της επιλογής των Αντβεντιστών και της Προτεσταντικής επιλογής θα εμφανίζονται έτσι στο πίσω μέρος των δύο πινάκων. Φαίνεται ότι, χωρίς σεβασμό για το Σάββατο, από το 1843, παραβιάζεται και η τρίτη εντολή: « *Το όνομα του Θεού λαμβάνεται μάταια* », κυριολεκτικά « *ψευδώς* », από εκείνους που το επικαλούνται χωρίς τη δικαιοσύνη του Χριστού ή μετά από 'έχασαν. Ανανεώνουν έτσι το σφάλμα που διέπραξαν οι Εβραίοι των οποίων ο ισχυρισμός ότι ανήκουν στον Θεό αποκαλύπτεται ως ψέμα από τον Ιησού Χριστό στην Αποκ. 3:9: « *Εκείνοι της συναγωγής του Σατανά, που αυτοαποκαλούνται Εβραίοι και δεν είναι έτσι, αλλά ψεύδονται .* » Το 1843, αυτό συνέβη για τους Προτεστάντες, κληρονόμους των Καθολικών. Αλλά πριν από την τρίτη εντολή, το δεύτερο μέρος της δεύτερης αποκαλύπτει την κρίση ότι ο Θεός εκδίδει στα δύο κύρια αντίπαλα στρατόπεδα. Στους προτεστάντες κληρονόμους του Ρωμαιοκαθολικισμού, ο Θεός λέει: « *Είμαι ένας ζηλιάρης Θεός, που τιμωρεί την ανομία των πατέρων στα παιδιά στην τρίτη και τέταρτη γενιά όσων με μισούν* » , δυστυχώς για αυτόν, ο επίσημος Αντβεντισμός « *που έκανε εμετό* » το 1994 θα μοιραστεί τη μοίρα του. Λέει όμως και αντίστροφα στους αγίους που θα τηρήσουν το άγιο Σάββατο του και το προφητικό του φως από το 1843 έως το 2030: « *και οι οποίοι ελεούν μέχρι χίλιες γενιές αυτούς που με αγαπούν και που τηρούν τις εντολές μου* ». Ο αριθμός « *χίλια* » που αναφέρεται υποδηλώνει διακριτικά τα « *χίλια χρόνια* » της έβδομης χιλιετίας της Αποκ. 20 που θα είναι η ανταμοιβή των εκλεκτών νικητών που

έχουν εισέλθει στην αιωνιότητα. Ένα άλλο μάθημα προκύπτει. Στερούμενοι από τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος του Ιησού Χριστού, ως αποτέλεσμα, οι Προτεστάντες και οι Αντβεντιστές που εγκατέλειψαν τον Θεό διαδοχικά το 1843 και το 1994 δεν θα μπορέσουν να τιμήσουν τις τελευταίες έξι εντολές που είναι γραμμένες στο πίσω μέρος του πίνακα 2, συμπεριλαμβανομένου του μπροστινού αφιερωμένο στη θεία ανάπαυση της έβδομης ημέρας. Από την άλλη, οι παρατηρητές αυτής της ανάπαυσης θα λάβουν τη βοήθεια του Ιησού Χριστού για να υπακούσουν σε αυτές τις εντολές που αφορούν τα καθήκοντα του ανθρώπου απέναντι στον ανθρώπινο πλησίον του. Τα έργα του Θεού ήδη από την παράδοση των πινάκων του νόμου στον Μωυσή αποκτούν νόημα, ρόλο και χρήση τόσο εκπληκτική όσο και απροσδόκητη στον καιρό του τέλους, το 2018. Και το μήνυμα της αποκατάστασης του Σαββάτου έτσι ενισχύεται και επιβεβαιώνεται από τον Παντοδύναμο Θεό Ιησού Χριστό.

Εδώ είναι τώρα η μορφή με την οποία εμφανίζονται οι δέκα εντολές.

### Πίνακας 1 – Εμπρός: συνταγές

Ο Θεός παρουσιάζει τον εαυτό του

« *Εγώ είμαι ο Ιεχωβά ο Θεός σου, που σε έβγαλα από τη γη της Αιγύπτου, από τον οίκο της δουλείας* ». (Όλοι οι εκλεκτοί που σώθηκαν από την αμαρτία και σώθηκαν από το εξιλεωτικό αίμα που χύθηκε από τον Ιησού Χριστό περιλαμβάνονται· ο οίκος της δουλείας είναι η αμαρτία· ο μιμούμενος καρπός του διαβόλου).

1η εντολή: Καθολικό αμάρτημα από το 538, Προτεστάντης από το 1843 και Αντβεντιστικό από το 1994)·

« *Δεν έχω άλλους θεούς πριν από εμένα* ».

2η εντολή: 1ο <sup>μέρος</sup>: Καθολικό αμάρτημα από το 538.

« *Μη φτιάχνεις για τον εαυτό σου κανένα σκαλισμένο είδωλο, ή οποιαδήποτε παράσταση, εκείνων που είναι στον ουρανό πάνω, και που είναι στη γη κάτω, και που είναι στα νερά κάτω από τη γη. Μην τους προσκυνήσετε, ούτε να τους υπηρετήσετε.* ".

### Πίνακας 1 – Πίσω: Οι συνέπειες

2η <sup>εντολή</sup>: 2ο <sup>μέρος</sup>.

«... γιατί εγώ, ο Γιαχβέ, ο Θεός σου, είμαι ένας ζηλιάρης Θεός, που τιμωρώ την ανομία των πατέρων στα παιδιά μέχρι την **τρίτη και την τέταρτη** γενιά όσων με μισούν, (**Καθολικοί από το 538· Προτεστάντες από το 1843· Αντβεντιστές από το 1994** ) και που δείχνει έλεος σε **χίλιες** γενιές σε όσους με αγαπούν και τηρούν τις εντολές μου . ( **Αντβεντιστές της έβδομης ημέρας, από το 1843· η τελευταία, από το 1994** ).

3η εντολή: <sup>παραβίασαν</sup> οι Καθολικοί από το 538, οι Προτεστάντες από το 1843 και οι Αντβεντιστές από το 1994).

« *Μην παίρνετε ψεύτικα το όνομα του Ιεχωβά του Θεού σας. γιατί ο Γιαχβέ δεν θα αφήσει ατιμώρητο αυτόν που λέει ψευδώς το όνομά του .* »

### Πίνακας 2 – Εμπρός: συνταγή

4η εντολή: η παράβασή της από τη Χριστιανική Συνέλευση από το 321 την καθιστά το « καταστροφικό αμάρτημα » του Δαν.8:13. έχει παραβιαστεί από την καθολική πίστη από το 538, και την προτεσταντική πίστη από το 1843. Αλλά έχει τιμηθεί από την πίστη των Αντβεντιστών της έβδομης ημέρας από το 1843 και το 1873.

« *Να θυμάστε την ημέρα του Σαββάτου, για να την τηρείτε άγια. Δούλεψε έξι μέρες και κάνε όλη σου τη δουλειά. Αλλά η έβδομη ημέρα είναι το Σάββατο του Ιεχωβά του Θεού σου, ούτε εσύ, ούτε ο γιος σου, ούτε η κόρη σου, ούτε ο άντρας σου, ούτε η υπηρέτριά σου, ούτε ο ξένος που είναι στις πόρτες σου. Διότι σε έξι ημέρες ο Ιεχωβά έφτιαξε τους ουραμούς, τη γη και τη θάλασσα, και όλα όσα είναι μέσα τους, και αναπαύθηκε την έβδομη ημέρα· γι' αυτό ο Ιεχωβά ευλόγησε την ημέρα του Σαββάτου και την αγιοποίησε . »*

**Πίνακας 2: Αντίστροφα: οι συνέπειες :** Αυτές οι τελευταίες έξι εντολές έχουν παραβιαστεί από τη χριστιανική πίστη από το 321. από την καθολική πίστη από το 538· από την Προτεσταντική πίστη, από το 1843 , και από την « εμετό » Αντβεντιστική πίστη το 1994. Αλλά είναι σεβαστοί στην πίστη των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας που ευλογήθηκε από το Άγιο Πνεύμα του Ιησού Χριστού, από το 1843 και το 1873. οι «τελευταίοι» από το 1994 έως το 2030.

5η <sup>εντολή</sup>

« *Τίμα τον πατέρα σου και τη μητέρα σου, για να είναι μεγάλες οι μέρες σου στη γη που σου δίνει ο Ιεχωβά ο Θεός σου. »*

6η <sup>εντολή</sup>

« ~~Δεν θα σκοτώσεις.~~ *Μην διαπράττετε φόνο* ». (δολοφονικού τύπου κακού εγκλήματος ή στο όνομα της ψευδούς θρησκείας)

7η <sup>εντολή</sup>

« *Μη διαπράττεεις μοιχεία.* »

8η <sup>εντολή</sup>

« *Μην κλέβεις.* »

9η <sup>εντολή</sup>

« *Μην δίνεις ψευδή μαρτυρία εναντίον του πλησίον σου . »*

10η <sup>εντολή</sup>

« *Μην επιθυμείς το σπίτι του γείτονά σου. Μην επιθυμείς τη γυναίκα του πλησίον σου, ούτε τον υπηρέτη του, ούτε την υπηρέτρια του, ούτε το βόδι του, ούτε τον γάιδαρο του, ούτε τίποτα που ανήκει στον πλησίον σου. »*

Κλείνω εδώ αυτήν την εξαιρετική και ζωτικής σημασίας παρένθεση.

Στίχος 7: « *Το πρώτο ζωντανό πλάσμα είναι σαν λιοντάρι, το δεύτερο ζωντανό πλάσμα είναι σαν μοσχάρι, το τρίτο ζωντανό πλάσμα έχει πρόσωπο ανθρώπου και το τέταρτο ζωντανό πλάσμα είναι σαν αετός που πετά* ».

Ας το πούμε αμέσως, αυτά είναι απλώς σύμβολα. Το ίδιο μήνυμα παρουσιάζεται στον Ιεζ.1:6 με παραλλαγές στην περιγραφή. Υπάρχουν τέσσερα πανομοιότυπα ζώα, το καθένα με τέσσερα διαφορετικά πρόσωπα. Εδώ, έχουμε ακόμα τέσσερα ζώα, αλλά το καθένα έχει μόνο ένα πρόσωπο, διαφορετικό στα τέσσερα ζώα. Αυτά τα τέρατα επομένως δεν είναι αληθινά, αλλά το συμβολικό

τους μήνυμα είναι υπέροχο. Καθένα από αυτά παρουσιάζει ένα πρότυπο αιώνιας παγκόσμιας ζωής που αφορά, όπως είδαμε, τον ίδιο τον Θεό και τα πολυδιάστατα συμπαντικά πλάσματα Του. Αυτός που ενσαρκώθηκε στη θεϊκή του τελειότητα, αυτά τα τέσσερα κριτήρια της καθολικής ζωής, είναι ο Ιησούς Χριστός, στον οποίο βρίσκονται τα δικαιώματα και η δύναμη του *λιονταριού* σύμφωνα με την Κριτ.14:18. το πνεύμα της θυσίας και της υπηρεσίας του *μοσχαριού* . εικόνα του ανθρώπου για τον Θεό. και η κυριαρχία της υπέρτατης ουράνιας ανύψωσης του *ιπτάμενου αετού* . Αυτά τα τέσσερα κριτήρια βρίσκονται σε όλη την παγκόσμια αιώνια ουράνια ζωή. Αποτελούν τον κανόνα που εξηγεί την επιτυχία του θεϊκού εγχειρήματος που πολεμούν τα επαναστατικά πνεύματα. Και ο Ιησούς παρουσίασε το τέλειο πρότυπο στους αποστόλους και τους μαθητές του κατά τη διάρκεια της συνεχιζόμενης επίγειας διακονίας του. φτάνοντας στο σημείο να πλύνει τα πόδια των μαθητών του, πριν παραδώσει το σώμα του στο μαρτύριο της σταύρωσης, για να εξιλεωθεί, στη θέση τους, σαν « *μοσχάρι* », για τις αμαρτίες όλων των εκλεκτών του. Επίσης, ας εξετάσει ο καθένας τον εαυτό του για να μάθει αν η άρνηση αυτού του κανόνα της αιώνιας ζωής είναι σύμφωνη με τη φύση του, τις φιλοδοξίες και τις επιθυμίες του. Αυτό είναι το πρότυπο της προσφοράς σωτηρίας που πρέπει να ληφθεί ή να απορριφθεί.

Στίχος 8: « *Τα τέσσερα ζωντανά πλάσματα έχουν το καθένα έξι φτερά, και είναι γεμάτα μάτια γύρω και μέσα. Δεν παύουν να λένε μέρα και νύχτα: Άγιος, άγιος, άγιος είναι ο Κύριος ο Θεός, ο Παντοδύναμος, που ήταν, είναι και πρόκειται να έρθει!* »

Με φόντο την ουράνια κρίση, αυτή η σκηνή απεικονίζει αρχές που εφαρμόζονται διαρκώς στον ουρανό και στη γη από όντα που παραμένουν πιστά στον Θεό.

Τα ουράνια σώματα πλασμάτων από άλλους κόσμους δεν χρειάζονται φτερά για να κινηθούν επειδή δεν υπόκεινται στους νόμους της γήινης διάστασης. Αλλά το Πνεύμα υιοθετεί γήινα σύμβολα που μπορεί να κατανοήσει ο άνθρωπος. Αποδίδοντάς τους « *έξι φτερά* », μας αποκαλύπτει τη συμβολική αξία του αριθμού 6 που γίνεται ο αριθμός του ουράνιου χαρακτήρα και των αγγέλων. Αφορά τους κόσμους που παραμένουν χωρίς αμαρτία και τους αγγέλους των οποίων ο Σατανάς, ο επαναστάτης άγγελος, δημιουργήθηκε πρώτος. Ο Θεός, έχοντας ορίσει τον αριθμό «επτά» στον εαυτό του ως προσωπική του βασιλική «σφραγίδα», ο αριθμός 6 μπορεί να θεωρηθεί ως η «σφραγίδα», ή στην περίπτωση του διαβόλου, «σημάδι» της προσωπικότητάς του, αλλά μοιράζεται αυτός ο αριθμός 6 με τους κόσμους να παραμένουν αγνοί και όλους τους αγγέλους που δημιούργησε ο Θεός, τους καλούς και τους κακούς. Κάτω από τον άγγελο έρχεται ο άνθρωπος του οποίου ο αριθμός θα είναι «5», που δικαιολογείται από τις 5 αισθήσεις του, τα 5 δάχτυλα του χεριού του και τα 5 δάχτυλα του ποδιού του. Παρακάτω εμφανίζεται ο αριθμός 4 του παγκόσμιου χαρακτήρα που ορίζεται από τα 4 βασικά σημεία, Βορράς, Νότος, Ανατολή και Δύση. Παρακάτω έρχεται ο αριθμός 3 της τελειότητας, μετά ο αριθμός 2 της ατέλειας και ο αριθμός 1 της ενότητας, ή τέλεια ένωση. Τα μάτια των τεσσάρων ζωντανών όντων είναι « *γύρω και μέσα* », και επιπλέον, « *πριν και πίσω* ». Τίποτα δεν μπορεί να ξεφύγει από το βλέμμα αυτής της ουράνιας πολυδιάστατης παγκόσμιας ζωής που το θείο Πνεύμα ερευνά στο σύνολό του, επειδή η



προέλευσή του βρίσκεται σε αυτόν. Αυτή η διδασκαλία είναι χρήσιμη γιατί, στη σημερινή γη, λόγω της αμαρτίας και της κακίας των αμαρτωλών, κρατώντας τους « μέσα » ο άνθρωπος μπορεί να κρύψει τις μυστικές σκέψεις και την κακία του από άλλους ανθρώπους. Στην ουράνια ζωή τέτοια πράγματα είναι αδύνατα. Η ουράνια ζωή είναι διάφανη σαν κρύσταλλος αφού η κακία εκδιώχθηκε από αυτήν, μαζί με τον διάβολο και τους κακούς αγγέλους του, ρίχτηκαν στη γη, σύμφωνα με την Αποκ. 12:9, μετά τη νίκη του Ιησού επί της αμαρτίας και των νεκρών. Η διακήρυξη της αγιότητας του Θεού ολοκληρώνεται στην τελειότητά της (3 φορές: *άγια* ) από τους κατοίκους αυτών των αγνών κόσμων. Αλλά αυτή η διακήρυξη δεν πραγματοποιείται με λόγια. Είναι η τελειότητα της ατομικής και συλλογικής αγιότητάς τους που διακηρύσσει στα μόνιμα έργα την τελειότητα της αγιότητας του Θεού που τα δημιούργησε. Ο Θεός αποκαλύπτει τη φύση και το όνομά του με τη μορφή που αναφέρεται στην Αποκ. 1:8: « *Εγώ είμαι το άλφα και το ωμέγα, λέει ο Κύριος ο Θεός, που είναι, και που ήταν, και που πρόκειται να έρθει, ο Παντοδύναμος* ». Η έκφραση « *ποιος είναι, ποιος ήταν και ποιος θα έρθει* » ορίζει τέλεια την αιώνια φύση του δημιουργού Θεού. Αρνούμενοι να τον αποκαλέσουν με το όνομα που έδωσε στον εαυτό του, «Γιαχβέ», οι άνδρες τον αποκαλούν «ο Κύριος». Είναι αλήθεια ότι ο Θεός δεν χρειαζόταν όνομα, αφού όντας μοναδικός και χωρίς θεϊκό ανταγωνιστή, δεν χρειάζεται όνομα για να τον ξεχωρίσει από άλλους θεούς που δεν υπάρχουν. Ωστόσο, ο Θεός συμφώνησε να ανταποκριθεί στο αίτημα του Μωσέ τον οποίο αγαπούσε και που τον αγαπούσε. Έτσι έδωσε στον εαυτό του το όνομα «YαHWeH» που μεταφράζεται με το ρήμα «είναι», συζευγμένο στο τρίτο ενικό πρόσωπο του εβραϊκού ατελούς. Αυτός ο «ατελής» χρόνος δηλώνει ένα επίτευγμα που εκτείνεται στο χρόνο, επομένως, ένα χρόνο μεγαλύτερο από το μέλλον μας, η μορφή «που είναι, που ήταν και που θα είναι» μεταφράζει τέλεια την έννοια αυτού του εβραϊκού ατελούς. Ο τύπος « *αυτός που είναι, που ήταν και που πρόκειται να έρθει* » είναι επομένως ο τρόπος του Θεού να μεταφράσει το εβραϊκό του όνομα «Γιαχβέ», όταν πρέπει να το προσαρμόσει σε δυτικές γλώσσες ή σε οποιαδήποτε άλλη εκτός από την εβραϊκή. Το μέρος "και που έρχεται" υποδηλώνει την τελική αντβεντιστική φάση της χριστιανικής πίστης, που καθιερώθηκε στο σχέδιο του Θεού με το διάταγμα του Δαν. 8:14 από το 1843. Είναι επομένως στη σάρκα των εκλεγμένων Αντβεντιστών που η διακήρυξη της τριπλής αγιότητας του Θεού ολοκληρώνεται. Η θεότητα του Ιησού Χριστού έχει συχνά αμφισβητηθεί, αλλά είναι αδιαμφισβήτητη. Η Αγία Γραφή λέει σχετικά με αυτό στην Εβρ.1:8: « *Αλλά είπε στον Υιό: Ο θρόνος σου, Θεέ, είναι αιώνιος. Το σκήπτρο της βασιλείας σας είναι σκήπτρο δικαιοσύνης.* ". Και στον Φίλιππο που ζητά από τον Ιησού να του δείξει τον Πατέρα, ο Ιησούς απαντά: « *Είμαι μαζί σου τόσο καιρό και δεν με γνωρίζεις, Φίλιππε! Αυτός που με έχει δει έχει δει τον Πατέρα . πώς λες: Δείξε μας τον Πατέρα;* (Ιωάννης 14:9)».

Στίχοι 9-10-11: « *Όταν οι ζωντανοί δίνουν δόξα και τιμή και ευχαριστίες σε εκείνον που κάθεται στο θρόνο, σε αυτόν που ζει στους αιώνες των αιώνων, οι είκοσι τέσσερις πρεσβύτεροι πέφτουν μπροστά σε αυτόν που κάθεται στο θρόνο και προσκυνούν. Και προσκυνήστε μπροστά σε αυτόν που ζει για πάντα, και ρίχνουν τα στέμματά τους μπροστά στο θρόνο, λέγοντας: Είσαι άγιος, Κύριέ μας και Θεέ μας, να λάβεις δόξα και τιμή και δύναμη. γιατί εσύ δημιούργησες τα πάντα, και με τη θέλησή σου υπάρχουν και δημιουργήθηκαν* ».

Το κεφάλαιο 4 τελειώνει με μια σκηνή δοξολογίας του δημιουργού Θεού. Αυτή η σκηνή δείχνει ότι η θεία απαίτηση, « να φοβάστε τον Θεό και να του δώσετε δόξα ...», που εκφράζεται στο μήνυμα του πρώτου αγγέλου της Αποκ. 14:7, ακούστηκε και κατανοήθηκε καλά από τους τελευταίους εκλεγμένους αξιωματούχους που επιλέχθηκαν από το 1843. αλλά πάνω απ' όλα, από τους εκλεκτούς που παρέμειναν ζωντανοί την ώρα της επιστροφής στη δόξα του Ιησού Χριστού. γιατί μόνο γι' αυτούς ετοιμάστηκε και φωτίστηκε πλήρως η Αποκάλυψη της Αποκάλυψης την ώρα που επέλεξε ο Θεός, από την άνοιξη του 2018. Οι λυτρωμένοι εκφράζουν έτσι με λατρεία και έπαινο, όλη τους την ευγνωμοσύνη προς τον Ιησού Χριστό, τη μορφή με την οποία, Ο Παντοδύναμος τους επισκέφτηκε για να τους σώσει από την αμαρτία και τον θάνατο, τον μισθό του. Η άπιστη ανθρωπότητα πιστεύει μόνο ό,τι βλέπει, όπως ο απόστολος Θωμάς, και επειδή ο Θεός είναι αόρατος, καταδικάζεται να αγνοήσει την ακραία αδυναμία του που τον κάνει απλώς ένα παιχνίδι που χειρίζεται σύμφωνα με το θείο θέλημά του. Έχει τουλάχιστον τη δικαιολογία, που δεν θα τη δικαιώσει, ότι δεν γνώρισε τον Θεό, μια δικαιολογία που δεν έχει ο Σατανάς, αφού γνωρίζοντας τον Θεό, επέλεξε να αρχίσει να αγωνίζεται εναντίον του. είναι ελάχιστα πιστευτό, αλλά αληθινό, και αφορά επίσης τους κακούς αγγέλους που τον ακολούθησαν. Παραδόξως, οι πολλαπλοί διαφορετικοί και μάλιστα αντίθετοι καρποί της ελεύθερης επιλογής μαρτυρούν την αυθεντική και απόλυτη ελευθερία που έδωσε ο Θεός στα ουράνια και επίγεια πλάσματά του.

## **Αποκάλυψη 5: ο Υιός του Ανθρώπου**

Όταν παρουσίασε τον Ιησού στο πλήθος, ο Πιλάτος είπε: « *Ιδού ο άνθρωπος* ». Έπρεπε να έρθει ο ίδιος ο Θεός και να πάρει τη μορφή της σάρκας, για να εμφανιστεί ο « *Άνθρωπος* » σύμφωνα με την καρδιά και τις επιθυμίες του. Ο θάνατος είχε χτυπήσει το πρώτο ζευγάρι των ανθρώπων, εξαιτίας της αμαρτίας της ανυπακοής κατά του Θεού. Ως ένδειξη της νέας επαίσχυντης κατάστασής τους, ο Θεός τους είχε κάνει να ανακαλύψουν τη σωματική τους γυμνότητα που ήταν μόνο ένα εξωτερικό σημάδι της εσωτερικής τους πνευματικής γυμνότητας. Από την αρχή αυτή έγινε η πρώτη ανακοίνωση της λύτρωσής τους δίνοντάς τους ρούχα από δέρματα ζώων. Έτσι σκοτώθηκε το πρώτο ζώο στην ανθρώπινη ιστορία, μπορούμε να σκεφτούμε ότι ήταν ένα νεαρό κριάρι ή ένα αρνί λόγω του συμβολισμού. 4.000 χρόνια αργότερα, ο Αμνός του Θεού, που παίρνει τις αμαρτίες του κόσμου, ήρθε να προσφέρει τη νομικά τέλεια ζωή του για να λυτρώσει τους εκλεκτούς από την ανθρωπότητα. Αυτή η σωτηρία που

προσφέρεται με καθαρή χάρη από τον Θεό στηρίζεται επομένως εξ ολοκλήρου στον θάνατο του Ιησού που επιτρέπει στους εκλεκτούς του να επωφεληθούν από την τέλεια δικαιοσύνη του. και ταυτόχρονα, ο θάνατός του εξιλεώνει τις αμαρτίες τους, των οποίων ο ίδιος έκανε τον εαυτό του εθελοντικό φορέα. Από τότε, ο Ιησούς Χριστός έγινε το μόνο όνομα που μπορεί να σώσει έναν αμαρτωλό σε ολόκληρη τη γη μας, και η σωτηρία του ισχύει από τον Αδάμ και την Εύα.

Για όλους αυτούς τους λόγους, αυτό το κεφάλαιο 5, που τοποθετείται κάτω από το σχήμα του « *Άνθρωπος* », είναι αφιερωμένο σε αυτόν. Ο Ιησούς όχι μόνο σώζει τους εκλεκτούς του μέσω του εξιλεωτικού θανάτου του, αλλά τους σώζει προστατεύοντάς τους καθ' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού της επίγειας ζωής. Και είναι γι' αυτό το σκοπό που τους προειδοποιεί για τους πνευματικούς κινδύνους που έχει τοποθετήσει ο διάβολος στο πέρασμά τους. Η τεχνική του δεν έχει αλλάξει: όπως στην εποχή των αποστόλων, ο Ιησούς τους μιλάει με παραβολές, έτσι ώστε ο κόσμος να ακούει αλλά να μην καταλαβαίνει. πράγμα που δεν ισχύει για τους αρετούς του που, όπως οι απόστολοι, λαμβάνουν τις εξηγήσεις του απευθείας από αυτόν. Η αποκάλυψή του «Αποκάλυψη» παραμένει κάτω από αυτό το αμετάφραστο ελληνικό όνομα, αυτή τη γιγαντιαία παραβολή που ο κόσμος δεν πρέπει να καταλάβει. Αλλά για τους εκλεκτούς του, αυτή η προφητεία είναι πράγματι η « Αποκάλυψη » του.

Στίχος 1: « *Τότε είδα στο δεξί χέρι αυτού που καθόταν στο θρόνο ένα βιβλίο γραμμένο μέσα και έξω, σφραγισμένο με επτά σφραγίδες* ».

Στον θρόνο στέκεται ο Θεός και έχει στο δεξί του χέρι, άρα υπό την ευλογία του, ένα βιβλίο γραμμένο « *μέσα και έξω* ». Αυτό που γράφεται « *μέσα* » είναι το αποκρυπτογραφημένο μήνυμα που προορίζεται για τους εκλεκτούς του, το οποίο παραμένει κλειστό και παρεξηγημένο από τους ανθρώπους του κόσμου, εχθρούς του Θεού. Αυτό που γράφεται « *έξω* » είναι το κρυπτογραφημένο κείμενο, ορατό αλλά ακατανόητο στο ανθρώπινο πλήθος. Το βιβλίο της Αποκάλυψης είναι σφραγισμένο με « *επτά σφραγίδες* ». Σε αυτή τη διευκρίνιση, ο Θεός μας λέει ότι μόνο το άνοιγμα της « *έβδομης σφραγίδας* » θα επιτρέψει το πλήρες άνοιγμα της. Για όσο διάστημα υπάρχει σφραγίδα για να το σφραγίσει, το βιβλίο δεν μπορεί να ανοίξει. Ολόκληρο το άνοιγμα του βιβλίου θα εξαρτηθεί επομένως από τον χρόνο που όρισε ο Θεός για το θέμα της « *έβδομης σφραγίδας* ». Θα αναφέρεται υπό τον τίτλο της « *σφραγίδας του ζώντος Θεού* » στην Από.7, όπου ορίζοντας την υπόλοιπη έβδομη ημέρα, το ιερό της Σάββατο, την αποκατάστασή της θα επισυνάπτεται στην ημερομηνία 1843 που θα είναι επομένως και η ώρα της το άνοιγμα της « *έβδομης σφραγίδας* » που φέρνει, στην παιδαγωγική του βιβλίου, το θέμα των « *επτά σαλπύγων* », τόσο σημαντικών για εμάς, τους εκλεκτούς του.

Στίχος 2: « *Και είδα έναν δυνατό άγγελο να φωνάζει με δυνατή φωνή: Ποιος είναι άξιος να ανοίξει το βιβλίο και να σπάσει τις σφραγίδες του;* »

Αυτή η σκηνή είναι μια παρένθεση στο μοντάζ της προφητείας. Δεν είναι στον παράδεισο, στο πλαίσιο του προηγούμενου κεφαλαίου 4, που πρέπει να ανοίξει το βιβλίο της Αποκάλυψης. Οι εκλεκτοί το χρειάζονται πριν από την επιστροφή του Ιησού Χριστού, ενώ είναι εκτεθειμένοι στις παγίδες του διαβόλου. Η δύναμη βρίσκεται στο στρατόπεδο του Θεού και ο ισχυρός άγγελος είναι ο άγγελος του Γιαχβέ, ο Θεός στην αγγελική του μορφή του Μιχαήλ. Το

σφραγισμένο βιβλίο είναι εξαιρετικά σημαντικό και ιερό αφού απαιτεί πολύ υψηλή αξιοπρέπεια για να σπάσεις τις σφραγίδες του και να το ανοίξεις.

Στίχος 3: « *Και κανένας στον ουρανό, ούτε στη γη, ούτε κάτω από τη γη, δεν μπορούσε να ανοίξει τον ρόλο, ούτε να τον κοιτάξει.* »

Γραμμένο από τον ίδιο τον Θεό, το βιβλίο δεν μπορεί να ανοίξει από κανένα από τα ουράνια ή τα επίγεια πλάσματά του.

Στίχος 4: « *Και έκλαψα πολύ γιατί κανείς δεν βρέθηκε άξιος να ανοίξει το βιβλίο ή να το κοιτάξει.* »

Ο Γιάννης είναι, όπως κι εμείς, ένα γήινο πλάσμα και τα δάκρυά του εκφράζουν την απογοήτευση της ανθρωπότητας που αντιμετωπίζει τις παγίδες που έστησε ο διάβολος. Φαίνεται να μας λέει, «χωρίς αποκάλυψη, ποιος μπορεί να σωθεί;» ". Αποκαλύπτει έτσι τον υψηλό τραγικό βαθμό άγνοιας του περιεχομένου του, και τη μοιραία του συνέπεια: τον διπλό θάνατο.

Στίχος 5: « *Και ένας από τους γέροντες μου είπε: Μην κλαις. ιδού, το λιοντάρι της φυλής του Ιούδα, η Ρίζα του Δαβίδ, νίκησε για να ανοίξει τον ρόλο και τις επτά σφραγίδες του.* »

Οι « γέροι » που λυτρώθηκαν από τη γη από τον Ιησού είναι σε θέση να εξυψώσουν το όνομα του Ιησού Χριστού πάνω από όλα τα ζωντανά όντα. Αναγνωρίζουν σε αυτόν την κυριαρχία που ο ίδιος δήλωσε ότι έλαβε από τον Πατέρα και τα ουράνια όντα στο Ματθ.28:18: « *Ο Ιησούς ήρθε και τους μίλησε έτσι: Όλη η εξουσία στον ουρανό δόθηκε σε μένα και στη γη . Ο Θεός ενέπνευσε τον Ιακώβ, στοχεύοντας την ενσάρκωσή του στον Ιησού, ο οποίος, προφητεύοντας για τους γιους του, είπε για τον Ιούδα: « Ο Ιούδας είναι ένα νεαρό λιοντάρι. Γύρισες από το μακελιό, γιε μου! Λυγίζει τα γόνατα, ζαπλώνει σαν λιοντάρι, Σαν λέαινα: ποιος θα τον κάνει να σηκωθεί; Το σκήπτρο δεν θα φύγει από τον Ιούδα, ούτε η κυρίαρχη ράβδος ανάμεσα στα πόδια του, έως ότου έρθει η Σηλώ και οι λαοί τον υπακούσουν. Δένει το γαϊδουράκι του στο κλήμα και το πουλάρι του στο καλύτερο κλήμα. Πλένει το ρούχο του με κρασί και το μανδύα του στο αίμα των σταφυλιών. Τα μάτια του είναι κόκκινα από το κρασί και τα δόντια του λευκά από γάλα (Γεν.49:8 έως 12). Το αίμα των σταφυλιών θα είναι το θέμα της « συγκομιδής » που ανακοινώθηκε στην Αποκ. 14:17 έως 20, η οποία προφητεύεται επίσης στον Ησαΐα 63. Σχετικά με τη « Ρίζα του Δαβίδ », διαβάζουμε στο Ησ. 11:1 έως 5 : « *Τότε ένα κλαδί θα βγει από τον κορμό του Ιεσσαί, και ένας βλαστός θα γεννηθεί από τις ρίζες του. Το Πνεύμα του Κυρίου θα αναπαυθεί πάνω του: το Πνεύμα της σοφίας και της κατανόησης, το Πνεύμα της συμβουλής και της δύναμης, το Πνεύμα της γνώσης και ο φόβος του Κυρίου. Θα αναπνεύσει τον φόβο του Κυρίου. Δεν θα κρίνει από την εμφάνιση, δεν θα αποφασίσει για φήμες. Αλλά θα κρίνει τους φτωχούς με δικαιοσύνη, και θα κρίνει με δικαιοσύνη τους φτωχούς της γης. Θα χτυπήσει τη γη με τον λόγο του σαν με ράβδο, και με την πνοή των χειλιών του θα σκοτώσει τους κακούς. Η δικαιοσύνη θα είναι η ζώνη των πλευρών του και η πιστότητα η ζώνη της οσφύς του ».* Η νίκη του Ιησού επί της αμαρτίας και του θανάτου, ο μισθός του, του δίνει το νόμιμο και νόμιμο δικαίωμα να ανοίξει το βιβλίο της Αποκάλυψης, έτσι ώστε οι εκλεκτοί του να προειδοποιηθούν και να προστατευτούν από τις θανατηφόρες θρησκευτικές παγίδες που στήνει, από τον διάβολο, προκειμένου να αποπλανήσει τους άπιστους. Επομένως, το βιβλίο θα είναι πλήρως ανοιχτό τη στιγμή που θα*



τεθεί σε ισχύ το διάταγμα του εδαφίου Δανιήλ 8:14, δηλαδή την πρώτη ημέρα της άνοιξης του έτους 1843. ακόμα κι αν η ατελής κατανόησή του θα απαιτήσει επανεξέταση με την πάροδο του χρόνου, μέχρι το 2018.

Στίχος 6: « *Και είδα, στο μέσο του θρόνου και των τεσσάρων ζωντανών πλασμάτων και στο μέσο των πρεσβυτέρων, ένα αρνί που ήταν εκεί σαν σφαγμένο. Είχε επτά κέρατα και επτά μάτια, που είναι τα επτά πνεύματα του Θεού που στάλθηκαν σε όλη τη γη.* »

Πρέπει να σημειώσουμε την παρουσία του αρνιού « *στη μέση του θρόνου* », γιατί είναι Θεός στον πολύμορφο αγιασμό του, όντας ταυτόχρονα, ο μοναδικός δημιουργός Θεός, ο αρχάγγελος Μιχαήλ, ο Ιησούς Χριστός ο Αμνός του Θεού και ο Άγιος. Πνεύμα ή « *επτά πνεύματα του Θεού απεσταλμένα σε όλη τη γη* ». Τα « *επτά κέρατά* » του συμβολίζουν τον αγιασμό της δύναμής του και τα « *επτά μάτια* » του, τον αγιασμό του βλέμματός του, που εξετάζει σε βάθος τις σκέψεις και τις πράξεις των πλασμάτων του.

Στίχος 7: « *Ήρθε και πήρε τον ειλητάριο από το δεξί χέρι αυτού που καθόταν στο θρόνο.* »

Αυτή η σκηνή απεικονίζει τα λόγια του εδαφίου Αποκ. 1:1: « Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού που του έδωσε ο Θεός για να δείξει στους δούλους του τι πρέπει να συμβεί γρήγορα, και την οποία έκανε γνωστό, στέλνοντας τον άγγελό του, στον δούλο του Ιωάννη ». Αυτό το μήνυμα έχει σκοπό να μας πει ότι το περιεχόμενο της Αποκάλυψης θα είναι απεριόριστο αφού δίνεται από τον ίδιο τον Θεό, τον Πατέρα. και αυτό με το να της έχει τοποθετήσει όλη την ευλογία του που υποδεικνύεται από το « *δεξί του χέρι* ».

Στίχος 8: « *Όταν πήρε τον ειλητάριο, τα τέσσερα ζωντανά πλάσματα και οι είκοσι τέσσερις πρεσβύτεροι έπεσαν μπροστά στο Αρνί, έχοντας το καθένα μια άρπα και χρυσά φιαλίδια θυμιάματος, που είναι οι προσευχές των αγίων.* »

Ας κρατήσουμε από αυτόν τον στίχο, αυτό το συμβολικό κλειδί: « *χρυσά ποτήρια γεμάτα αρώματα, που είναι οι προσευχές των αγίων* ». Όλα τα ουράνια και επίγεια πλάσματα που εκλέγονται από την πίστη τους προσκυνούν μπροστά στον « *αρνί* » Ιησού Χριστού για να τον λατρέψουν. Οι « *άρπες* » συμβολίζουν την παγκόσμια αρμονία του συλλογικού επαίνου και της λατρείας.

Στίχος 9: « *Και τραγούδησαν ένα νέο τραγούδι, λέγοντας: Είσαι άξιος να πάρεις τον ρόλο και να ανοίξεις τις σφραγίδες του, γιατί σκοτώθηκες και με το αίμα σου λύτρωσες για τον Θεό ανθρώπους από κάθε φυλή, γλώσσα, λαό και έθνος.* »

Αυτό το « *νέο τραγούδι* » γιορτάζει την απελευθέρωση από την αμαρτία και, προσωρινά, την εξαφάνιση των υποκινητών της εξέγερσης. Γιατί θα εξαφανιστούν για πάντα μετά την τελευταία κρίση. Οι λυτρωμένοι του Ιησού Χριστού προέρχονται από κάθε προέλευση, όλα τα χρώματα και τις ανθρώπινες φυλές, « *από κάθε φυλή, γλώσσα, λαό και έθνος* ». το οποίο αποδεικνύει ότι το έργο σωτηρίας προτείνεται μόνο στο όνομα του Ιησού Χριστού, σύμφωνα με αυτό που δηλώνει η Πράξη.4:11-12: « *Ο Ιησούς είναι η πέτρα που απορρίφθηκε από εσάς που χτίζετε, και η οποία έχει γίνει η κύρια γωνιά. Δεν υπάρχει σωτηρία σε κανένα άλλο. γιατί δεν υπάρχει άλλο όνομα κάτω από τον ουρανό που δόθηκε στους ανθρώπους, με το οποίο πρέπει να σωθούμε.* ". **Όλες** οι άλλες θρησκείες είναι λοιπόν παράνομες και διαβολικές απατηλές. Σε αντίθεση με τις ψεύτικες θρησκείες, η αληθινή χριστιανική πίστη οργανώνεται από τον Θεό με λογικά



συνεκτικό τρόπο. Είναι γραμμένο ότι ο Θεός δεν είναι ξένος σε κανέναν. Οι απαιτήσεις του είναι ίδιες για όλα τα πλάσματα του και η σωτηρία που πρόσφερε είχε ένα τμήμα που ήρθε να πληρώσει ο ίδιος. Έχοντας υποφέρει για αυτή τη λύτρωση, θα σώσει μόνο εκείνους τους ανθρώπους που κρίνει άξιους να ωφεληθούν από το μαρτύριό του.

Στίχος 10: « *Τους έκανες βασιλείο και ιερείς για τον Θεό μας, και θα βασιλέψουν στη γη* ».

Η βασιλεία των ουρανών που κήρυξε ο Ιησούς έχει διαμορφωθεί. Λαμβάνοντας « *το δικαίωμα να δικαστής* », οι εκλεκτοί συγκρίνονται με βασιλιάδες σύμφωνα με την Αποκ.20:4. Στις δραστηριότητες της παλιάς διαθήκης τους, οι « *ιερείς* » πρόσφεραν συμβολικά ζώα θύματα για αμαρτία. Κατά τη διάρκεια των « *χιλίων ετών* » της ουράνιας κρίσης, οι εκλεκτοί θα προετοιμάσουν επίσης, μέσω της κρίσης τους, τα τελευταία θύματα μιας μεγάλης παγκόσμιας θυσίας, η οποία θα καταστρέψει, με μια κίνηση, όλα τα πεσμένα ουράνια και επίγεια πλάσματα. Η φωτιά της « *λίμνης της φωτιάς του δεύτερου θανάτου* » θα τους εξαλείψει την ημέρα της κρίσης. Μόνο μετά από αυτή την καταστροφή, αναγεννημένη από τον Θεό, η ανανεωμένη γη θα δεχθεί τους λυτρωμένους εκλεκτούς. Μόνο τότε με τον Ιησού Χριστό, τον *Βασιλιά των βασιλιάδων και Κύριο των κυρίων* της Αποκ. 19:16, « *θα βασιλέψουν στη γη* ».

Στίχος 11: « *Κοίταξα και άκουσα τη φωνή πολλών αγγέλων γύρω από τον θρόνο και τα ζωντανά πλάσματα και τους πρεσβυτέρους, και ο αριθμός τους ήταν χιλιάδες χιλιάδες και χιλιάδες χιλιάδες* ».

Αυτός ο στίχος μας παρουσιάζει, ενωμένες, τις τρεις ομάδες θεατών που γίνονται μάρτυρες επίγειων πνευματικών μαχών. Το Πνεύμα αυτή τη φορά αναφέρει ξεκάθαρα τους αγγέλους ως μια συγκεκριμένη ομάδα της οποίας ο αριθμός είναι πολύ υψηλός: « *μυριάδες μυριάδες και χιλιάδες χιλιάδες* ». Οι άγγελοι του Κυρίου είναι επί του παρόντος στενοί μαχητές, τοποθετημένοι στην υπηρεσία των λυτρωμένων του, των επίγειων εκλεκτών του, τους οποίους φυλάνε, προστατεύουν και διδάσκουν στο όνομά του. Στην πρώτη γραμμή, αυτοί οι πρώτοι μάρτυρες του Θεού καταγράφουν την ατομική και συλλογική ιστορία της ζωής στη γη.

Στίχος 12: « *Είπαν με δυνατή φωνή: Το αρνί που σφαγιάστηκε αξίζει να λάβει δύναμη, και πλούτη, και σοφία, και δύναμη, και τιμή, και δόξα, και έπαινο.* »

Οι άγγελοι βοήθησαν στη γη τη διακονία του αρχηγού τους Μιχαήλ, ο οποίος απογύμνωσε τον εαυτό του από όλες τις θεϊκές του δυνάμεις για να γίνει ο τέλειος Άνθρωπος που προσφέρθηκε στο τέλος της διακονίας του, ως εθελοντική θυσία, προκειμένου να εξιλεωθεί για τις αμαρτίες που διέπραξαν οι εκλεγμένοι της αξιωματούχοι. Στο τέλος της προσφοράς της χάριτος του, ο εκλεκτός αναστήθηκε και εισήλθε στην υποσχεμένη αιωνιότητα, οι άγγελοι αποκαθιστούν στον θείο Χριστό του Θεού, όλες τις ιδιότητες που είχε στον Μιχαήλ: « *δύναμη, πλούτος, σοφία, δύναμη, τιμή, δόξα, και έπαινος.* »

Στίχος 13: « *Και κάθε πλάσμα που είναι στον ουρανό και στη γη, και κάτω από τη γη, και στη θάλασσα, και ό,τι είναι μέσα τους, τους άκουσα να λένε: Σε αυτόν που κάθεται στο θρόνο και στο Αρνί έπαινος, τιμή, δόξα και δύναμη, για πάντα και για πάντα!* »

Τα πλάσματα του Θεού είναι ομόφωνα. Όλοι αγάπησαν την επίδειξη της αγάπης του που εκδηλώθηκε με το δώρο του προσώπου του στον Ιησού Χριστό. Το έργο που σχεδίασε ο Θεός έχει ένδοξη επιτυχία. Η επιλογή των αγαπημένων όντων του έχει ολοκληρωθεί. Το εδάφιο παίρνει τη μορφή του μηνύματος του πρώτου αγγέλου από την Αποκ. 14:7: « *Είπε με δυνατή φωνή: Φοβηθείτε τον Θεό και δόξτε τον δόξα, γιατί έφτασε η ώρα της κρίσης του. και προσκυνήστε μπροστά σε αυτόν που δημιούργησε τον ουρανό και τη γη και τη θάλασσα και τις πηγές των υδάτων* ». Η τελευταία επιλογή που έγινε από το 1843 βασίστηκε στην κατανόηση αυτού του στίχου. Και οι εκλεκτοί άκουσαν και απάντησαν αποκαθιστώντας στη χριστιανική πίστη την πρακτική της έβδομης ημέρας ανάπαυσης που ασκούσαν οι απόστολοι και οι μαθητές του Ιησού μέχρι την εγκατάλειψή της από τις 7 Μαρτίου 321. Ο δημιουργός Θεός τιμήθηκε με σεβασμό για την τέταρτη εντολή που είναι κοντά στην καρδιά του. Το αποτέλεσμα είναι μια σκηνή ουράνιας δόξας όπου όλα τα πλάσματά της, ακολουθώντας κατά γράμμα το μήνυμα του πρώτου αγγέλου της Αποκ. 14:7, λένε: « *Σε εκείνον που κάθεται στο θρόνο, και στο Αρνί, δοξολογείτε, τιμή, , δόξα, και δύναμη, για πάντα και για πάντα!* ". Σημειώστε ότι οι λέξεις επαναλαμβάνουν, αντίστροφα, τις λέξεις που ανέφεραν οι άγγελοι στον προηγούμενο στίχο 13. Από την ανάστασή του, ο Ιησούς έχει ανακτήσει την ουράνια ζωή του: *τη θεϊκή του «δύναμη, τον πλούτο και τη σοφία του* ». Στη γη οι τελευταίοι του εχθροί του αρνήθηκαν « *τον έπαινο, την τιμή, τη δόξα και τη δύναμη* » που του οφείλονταν ως δημιουργός Θεός. Επικαλούμενος τη « *δύναμή του* », τους νίκησε τελικά όλους και τους συνέτριψε κάτω από τα πόδια του. Επίσης, γεμάτα αγάπη και ευγνωμοσύνη, μαζί, τα άγια και αγνά του πλάσματά του αποκαθιστούν νομίμως τους υπηκόους της δόξας του.

Στίχος 14: « *Και τα τέσσερα ζωντανά πλάσματα είπαν: Αμήν! Και οι γέροι ήρθαν μπροστά και προσκύνησαν* ».

Οι κάτοικοι των αγνών κόσμων εγκρίνουν αυτήν την αποκατάσταση, λέγοντας: «*Αλήθεια! Είναι αλήθεια!* » Και οι επίγειοι εκλεκτοί που λυτρώθηκαν από την εξαχνωμένη αγάπη προσκυνούν μπροστά στον Παντοδύναμο δημιουργό τους Θεό που ήρθε να ενσαρκωθεί στον Ιησού Χριστό.

## Αποκάλυψη 6: Ηθοποιοί, θεϊκές τιμωρίες και σημεία των χρόνων της χριστιανικής εποχής

Θυμάμαι το μάθημα που δόθηκε στην Αποκ. 5: το βιβλίο μπορεί να ανοίξει μόνο όταν αφαιρεθεί η « *έβδομη σφραγίδα* ». Για να γίνει αυτό το άνοιγμα, ο εκλεκτός του Χριστού πρέπει να εγκρίνει απολύτως την πρακτική του Σαββάτου της έβδομης ημέρας. και αυτή η πνευματική επιλογή τον προσόντα, να λάβει από τον Θεό που τον εγκρίνει, τη σοφία του και την πνευματική και προφητική του διάκριση. Έτσι, χωρίς το ίδιο το κείμενο να το προσδιορίζει, ο εκλεκτός θα ταυτίσει τη « *σφραγίδα του Θεού* » που αναφέρεται στην Αποκ. 7:2, με την « *έβδομη σφραγίδα* », η οποία κλείνει ακόμα το βιβλίο της Αποκάλυψης, και θα συσχετιστεί με αυτά. δύο « *σφραγίδες* », την έβδομη ημέρα που αγιάστηκε σε ανάπαυση από τον Θεό. Η πίστη κάνει τη διαφορά μεταξύ φωτός και σκότους. Έτσι, για όποιον δεν εγκρίνει το αγιασμένο Σάββατο, η προφητεία θα παραμείνει ένα κλειστό, ερμητικό βιβλίο. Μπορεί κάλλιστα να αναγνωρίσει ορισμένα προφανή θέματα, αλλά δεν θα καταλάβει τις ζωτικές και κομψές αποκαλύψεις που κάνουν τη διαφορά μεταξύ ζωής και θανάτου. Η σημασία της « *έβδομης σφραγίδας* » θα εμφανιστεί στην Αποκ. 8:1-2 όπου το Πνεύμα της δίνει το ρόλο να ανοίξει το θέμα των « *επτά σαλπύγων* ». Τώρα ακριβώς στα μηνύματα αυτών των « *επτά σαλπύγων* » θα γίνει ξεκάθαρο το έργο του Θεού. Επειδή το θέμα των *σαλπύγων* της Αποκ. 8 και 9 έρχεται, παράλληλα, να συμπληρώσει τις αλήθειες που προφητεύονται στα θέματα των « *γραμμάτων* » της Αποκ. 2 και 3. και τις « *σφραγίδες* », της Αποκ. 6 και 7. Η θεϊκή στρατηγική είναι πανομοιότυπη με αυτή που χρησιμοποίησε για να κατασκευάσει την προφητική του αποκάλυψη που δόθηκε στον Δανιήλ. Έχοντας τα προσόντα για αυτό το αξίωμα με την αποδοχή της πρακτικής του αγιασμένου Σαββάτου και με την κυρίαρχη επιλογή του, το Πνεύμα μου άνοιξε το βιβλίο των Αποκαλύψεων του αποσφραγίζοντας την « *έβδομη σφραγίδα* ». Ας ανακαλύψουμε τώρα την ταυτότητα των « *σφραγίδων* » του.

Στίχος 1: « *Είδα, όταν το Αρνί άνοιξε μια από τις επτά σφραγίδες, και άκουσα ένα από τα τέσσερα ζωντανά πλάσματα να λέει σαν βροντή, Έλα. »*

Αυτό το πρώτο « *ζωντανό ον* » υποδηλώνει τη βασιλεία και τη δύναμη του « *λιονταριού* » της Αποκ. 4:7, σύμφωνα με το Κριτ.14:18. Αυτή η *φωνή βροντής* είναι θεϊκή και *προέρχεται από τον θρόνο* του Θεού στην Αποκ.4:5. Είναι λοιπόν ο Παντοδύναμος Θεός που μιλάει. Το άνοιγμα κάθε « *σφραγίδας* » είναι μια πρόσκληση από τον Θεό προς εμένα να δω και να κατανοήσω το μήνυμα του

οράματος. Ο Ιησούς είχε ήδη πει στον Φίλιππο: « Έλα να δεις » για να τον ενθαρρύνει να τον ακολουθήσει.

Στίχος 2: « Κοίταξα, και ιδού, φάνηκε ένα λευκό άλογο. Αυτός που το καβάλησε είχε τόξο. Του δόθηκε ένα στέμμα και ξεκίνησε νικητής και να κατακτήσει ».

Το λευκό υποδηλώνει την τέλεια καθαρότητά του . Το άλογο είναι η εικόνα του εκλεκτού λαού τον οποίο οδηγεί και διδάσκει σύμφωνα με το εδάφιο Ιακώβου 3:3: « Αν βάλουμε το κομμάτι στο στόμα των αλόγων για να μας υπακούουν, κυβερνάμε και ολόκληρο το σώμα τους ». Το « τόξο » του συμβολίζει τα βέλη του θεϊκού του λόγου. Το « στεφάνι » του είναι « το στέμμα της ζωής » που αποκτήθηκε με το μαρτύριο του που έγινε οικειοθελώς αποδεκτό από αυτόν. Η νίκη του ήταν αποφασιστική από τότε που δημιούργησε το πρώτο vis-à-vis. αναμφίβολα αυτή η περιγραφή είναι αυτή του Παντοδύναμου Θεού Ιησού Χριστού. Η τελική του νίκη είναι σίγουρη γιατί έχει ήδη, στον Γολγοθά, νικήσει τον διάβολο, την αμαρτία και τον θάνατο. Τα εδάφια Ζαχαρίας 10:3-4 επιβεβαιώνουν αυτές τις εικόνες λέγοντας: « Ο θυμός μου έχει ανάψει εναντίον των βοσκών, και θα τιμωρήσω τα κασίκια. Διότι ο Ιεχωβά των δυνάμεων επισκέπτεται το ποίμνιό του, τον οίκο του Ιούδα, και θα τους κάνει το άλογο της δόξας του στη μάχη. από αυτόν θα έρθει η γωνία, από αυτόν το καρφί, από αυτόν το τόξο του πολέμου . από αυτόν θα έρθουν όλοι οι ηγέτες μαζί. » Η νίκη του θείου Χριστού κηρύχθηκε με τον « **αγιασμό της έβδομης ημέρας** » των εβδομάδων μας, από τη δημιουργία του κόσμου. το Σάββατο, προφητεύοντας την υπόλοιπη « **έβδομη** » χιλιετία, που ονομάζεται « **χίλια χρόνια** » στην Αποκ. 20:4-6-7, στην οποία, μέσω της νίκης του, ο Ιησούς θα φέρει τους εκλεκτούς του για την αιωνιότητα. Η καθιέρωση του Σαββάτου από την ίδρυση του επίγειου κόσμου επιβεβαιώνει αυτή την έκφραση: « **ξεκίνησε ως νικητής** ». Το Σάββατο είναι το προφητικό σημάδι αυτής της θεϊκής και ανθρώπινης νίκης κατά της αμαρτίας και του διαβόλου και ως εκ τούτου, ο Θεός βασίζει ολόκληρο το πρόγραμμα του « **αγιασμού** » είτε αυτού που του ανήκει και ότι αρπάζει τον διάβολο.

Στίχος 3: « Όταν άνοιξε τη δεύτερη σφραγίδα, άκουσα το δεύτερο ζωντανό πλάσμα να λέει: Έλα .

Το « **δεύτερο ζωντανό πλάσμα** » αναφέρεται στο « **μοσχάρι** » των θυσιών της Αποκ.4:7. Το πνεύμα της θυσίας εμψύχωσε τον Ιησού Χριστό και τους αληθινούς μαθητές του στους οποίους δήλωσε: « **Αν κάποιος θέλει να με ακολουθήσει, ας αρνηθεί τον εαυτό του και ας σηκώσει τον σταυρό του και ας σηκώσει τον σταυρό του** ».

Στίχος 4: « **Και βγήκε άλλο άλογο κόκκινο. Αυτός που καθόταν πάνω του έλαβε δύναμη να πάρει την ειρήνη από τη γη, ώστε οι άνθρωποι να σκοτώνουν ο ένας τον λαιμό του άλλου. και του δόθηκε ένα μεγάλο σπαθί** ».

Το « **κόκκινο** », ή « **φλογερό κόκκινο** », υποδηλώνει την αμαρτία που ενθαρρύνει ο Αρχικαταστροφέας που είναι ο Σατανάς, στην εικόνα του « **Αβδών Απολλύων** » της Αποκ. 9:11. Η « **φωτιά** » είναι το μέσο και το σύμβολο της καταστροφής. Οδηγεί επίσης το κακό του στρατόπεδο που αποτελείται από κακούς πεσμένους αγγέλους και παραπλανημένες και χειραγωγημένες γήινες δυνάμεις. Είναι μόνο ένα πλάσμα που « **λαμβάνει** » από τον Θεό « **τη δύναμη να πάρει την ειρήνη από τη γη, ώστε οι άνθρωποι να σκοτωθούν ο ένας τον άλλον** ».

Αυτή η ενέργεια θα αποδοθεί στη Ρώμη, « την πόρνη Βαβυλώνα τη μεγάλη » στην Αποκ. 18:24: « και επειδή βρέθηκε μέσα της το αίμα των προφητών και των αγίων και όλων εκείνων που σκοτώθηκαν στη γη ». Αναγνωρίζεται λοιπόν ο « καταστροφέας » των πιστών Χριστιανών καθώς και τα θύματά του. « Το σπαθί » που λαμβάνει υποδηλώνει την πρώτη από τις τέσσερις φοβερές θεϊκές τιμωρίες που αναφέρονται στον Ιεζ.14:21-22: « *Ναι, έτσι λέει ο Κύριος, ο Γιαχβέ: Αν και στέλνω εναντίον της Ιερουσαλήμ τις τέσσερις φοβερές μου τιμωρίες , σπαθί, πείνα, άγρια θηρία και λοιμός, για να καταστρέψουν ανθρώπους και θηρία, θα υπάρχει ένα υπόλοιπο που θα γλιτώσει, που θα βγει από αυτό, γιοι και κορίτσια ...*».

Στίχος 5: « Όταν άνοιξε την τρίτη σφραγίδα, άκουσα το τρίτο ζωντανό πλάσμα να λέει: Έλα. Κοίταξα, και ιδού, εμφανίστηκε ένα μαύρο άλογο. Αυτός που το καβάλησε κρατούσε μια ζυγαριά στο χέρι του .»

Το « τρίτο ζωντανό πλάσμα » είναι ο « άνθρωπος » που έγινε κατ' εικόνα του Θεού της Αποκ. 4:7. Αυτός ο χαρακτήρας είναι φανταστικός, αλλά αποτελεί τη δεύτερη θεϊκή τιμωρία για την αμαρτία σύμφωνα με τον Ιεζ.14:20. Ενεργώντας ενάντια στη δίαιτα των ανδρών, αυτή τη φορά πρόκειται για λιμό . Στην εποχή μας θα επιβληθεί και κυριολεκτικά και πνευματικά. Και στις δύο εφαρμογές φέρει θανάσιμες συνέπειες, αλλά με την πνευματική του έννοια της στέρησης του θείου φωτός, η άμεση συνέπεια είναι ο θάνατος του « δεύτερου θανάτου » που προορίζεται για τους πεσόντες, στην τελευταία κρίση. Το μήνυμα αυτού του τρίτου ιππέα συνοψίζεται ως εξής: αφού ο άνθρωπος δεν είναι πια κατ' εικόνα Θεού, αλλά κατ' εικόνα των ζώων, του στερώ αυτό που του δίνει ζωή: τη σαρκική του τροφή και την πνευματική του τροφή. Η ζυγαριά είναι το σύμβολο της δικαιοσύνης, εδώ του Θεού που κρίνει τα έργα της πίστης των χριστιανών.

Στίχος 6: « Και άκουσα μια φωνή στο μέσο των τεσσάρων ζωντανών πλασμάτων που λέει: Ένα μέτρο σιτάρι για ένα δηνάριο, και τρία μέτρα κριθάρι για ένα δηνάριο. αλλά μην κάνετε κακό στο λάδι και το κρασί ».

Αυτή η φωνή είναι αυτή του Χριστού που περιφρονείται και απογοητεύεται από την απιστία των ψευδοπιστών. Για την ίδια τιμή, βλέπουμε μικρότερη ποσότητα σιταριού από ό,τι για το κριθάρι . Πίσω από αυτή τη γενναιόδωρη προσφορά κριθαριού κρύβεται ένα μήνυμα πολύ υψηλού πνευματικού επιπέδου. Πράγματι, στο Αριθμ.5:15, ο νόμος παρουσιάζει μια προσφορά « κριθάρι » για να λύσει ένα πρόβλημα ζήλιας που νιώθει ένας σύζυγος προς τη γυναίκα του. Διαβάστε λοιπόν αναλυτικά, πλήρως, αυτή τη διαδικασία που περιγράφεται στους στίχους 12 έως 31 αν θέλετε να καταλάβετε. Υπό το φως του, κατάλαβα ότι ο ίδιος ο Θεός, ο *Νυμφίος* στον Ιησού Χριστό της Συνέλευσης, η *νύφη* του , υποβάλλει εδώ μια καταγγελία για « υποψία ζηλοτυπίας ». η οποία θα επιβεβαιωθεί από την αναφορά των « *πικραίων υδάτων* » που αναφέρονται στην « *τρίτη σάλπιγγα* » στην Αποκ. 8:11. Στη διαδικασία των Αριθμών 5, η γυναίκα έπρεπε να πει σκονισμένο νερό, χωρίς συνέπεια, αν ήταν αθώα, αλλά, πικραμένη αν ήταν ένοχη, θα χτυπηθεί με κατάρα. Η *μοιχεία* της συζύγου καταγγέλθηκε στην Αποκ. 2:12 (μασκέ με το όνομα <sup>Πέργαμος</sup> : παραβατικός γάμος) και στην Αποκ. 2:22, και έτσι θα επιβεβαιωθεί ξανά από μια σύνδεση που έχει δημιουργηθεί μεταξύ της 3ης σφραγίδας και της 3ης σάλπιγγας . Ήδη, στον Δανιήλ, η ίδια προσέγγιση έκανε τον Δανιήλ 8 να «επιβεβαιώσει» τη ρωμαϊκή



ταυτότητα του « μικρού κέρατου » του Δαν.7 που παρουσιάζεται ως « υπόθεση». Αυτός ο παραλληλισμός των Δανιήλ 2, 7 και 8 ήταν η καινοτομία που μου επέτρεψε να αποδείξω τη ρωμαϊκή ταύτιση. αυτό για πρώτη φορά από την ύπαρξη του Αντβεντισμού. Εδώ στην Αποκάλυψη, τα πράγματα φαίνονται με τον ίδιο τρόπο. Δείχνω την επισκόπηση της παράλληλης χριστιανικής εποχής των τριών βασικών θεμάτων, των γραμμάτων, των σφραγίδων και των σαλπίγγων. Και στην Αποκάλυψη, το θέμα των « τρομπέτες » εκπληρώνει τον ίδιο ρόλο με τον Δανιήλ 8 για το βιβλίο του Δανιήλ. Αυτά τα δύο στοιχεία παρέχουν στοιχεία χωρίς τα οποία η προφητεία θα πρόσφερε μόνο την « υποψία » που ονόμασα « υπόθεση » στη μελέτη του Δανιήλ. Έτσι, αυτά τα λόγια, « υποψία ζήλιας » που αποκαλύφθηκε στο Αριθμ. 5:14, ισχύουν για τον Θεό και τη Συνέλευση από την Αποκ. 1 έως την Αποκ. 6. στη συνέχεια, με το άνοιγμα του βιβλίου που έγινε εφικτό από την ταύτιση της « έβδομης σφραγίδας » με το Σάββατο της έβδομης ημέρας, θέμα της Αποκ. 7, η « υποψία μοιχείας » της Συνέλευσης θα « επιβεβαιωθεί » στο θέμα των « τρομπετών » και κεφάλαια 10 έως 22 που ακολουθούν. Το Πνεύμα δίνει έτσι, στο κεφάλαιο 7, το ρόλο ενός τελωνείου, όπου πρέπει να ληφθεί άδεια εισόδου. Στην περίπτωση της Αποκάλυψης, αυτή η εξουσία είναι ο Ιησούς Χριστός, ο Παντοδύναμος Θεός και το Άγιο Πνεύμα, ο ίδιος. Η πόρτα της πρόσβασης είναι ανοιχτή σε αυτόν, λέει, που « ακούει τη φωνή μου » που μου ανοίγει όταν χτυπάω την πόρτα του (την πόρτα της καρδιάς) και που βραδιάζει μαζί μου κι εγώ μαζί του », σύμφωνα με τον Από. 3:20. Το « κρασί και το λάδι » είναι τα αντίστοιχα σύμβολα του αίματος που χύθηκε από τον Ιησού Χριστό και το Πνεύμα του Θεού. Επιπλέον, χρησιμοποιούνται και τα δύο για την επούλωση πληγών. Η εντολή που δόθηκε « μην τους κάνετε κακό » σημαίνει ότι ο Θεός τιμωρεί, αλλά εξακολουθεί να το κάνει με ένα μείγμα του ελέους Του. Αυτό δεν θα ισχύει για τις « επτά τελευταίες πληγές » της « οργής » του των τελευταίων επίγειων ημερών σύμφωνα με τα εδάφια Αποκ. 16:1 και 14:10.

Στίχος 7: « Όταν άνοιξε την τέταρτη σφραγίδα, άκουσα τη φωνή του τέταρτου ζωντανού πλάσματος να λέει: Έλα. »

Το « τέταρτο ζωντανό ον » είναι ο « αετός » της υπέρτατης ουράνιας ανύψωσης. Αναγγέλλει την εμφάνιση της τέταρτης τιμωρίας του Θεού: της θνητότητας.

Στίχος 8: « Κοίταξα, και ιδού, φάνηκε ένα χλωμό άλογο. Αυτός που το καβάλησε λεγόταν Θάνατος και ο Άδης τον συνόδευε. Τους δόθηκε εξουσία στο ένα τέταρτο της γης, να καταστρέφουν τους ανθρώπους με το σπαθί, την πείνα, τον θάνατο και τα άγρια θηρία της γης ».

Η ανακοίνωση επιβεβαιώνεται, είναι όντως « θάνατος », αλλά με την έννοια της θνησιμότητας που επιβάλλεται σε περιστασιακές τιμωρίες. Ο θάνατος επηρεάζει όλη την ανθρωπότητα από το προπατορικό αμάρτημα, αλλά εδώ χτυπιέται μόνο « το ένα τέταρτο της γης », « από το ξίφος, την πείνα, τη θνητότητα » λόγω επιδημικών ασθενειών και τα « άγρια θηρία » τόσο από ζώα όσο και από ανθρώπους. Αυτό το « τέταρτο της γης » στοχεύει άπιστα τη χριστιανική Ευρώπη και τα ισχυρά έθνη που θα αναδυθούν από αυτήν γύρω στον 16<sup>ο</sup> αιώνα : τις δύο αμερικανικές ηπείρους και την Αυστραλία.

Στίχος 9: « Όταν άνοιξε την πέμπτη σφραγίδα, είδα κάτω από το θυσιαστήριο τις ψυχές εκείνων που είχαν θανατωθεί για τον λόγο του Θεού και για τη μαρτυρία που είχαν δώσει ».

Αυτά είναι τα θύματα των «κτηνοτροφικών» ενεργειών που διαπράχθηκαν στο όνομα της ψευδούς χριστιανικής πίστης. Διδάσκεται από το ρωμαϊκό παπικό καθολικό καθεστώς, που συμβολίζεται ήδη στην Αποκ. 2:20, από τη γυναίκα Ιεζάβελ στην οποία το Πνεύμα καταλογίζει τη δράση της διδασκαλίας των υπηρετών της ή κυριολεκτικά: « τους δούλους της ». Τοποθετούνται « κάτω το θυσιαστήριο », επομένως υπό την αιγίδα του σταυρού του Χριστού που τους επιτρέπει να ωφεληθούν από την « αιώνια δικαιοσύνη » του (βλ. Δαν.9:24). Όπως θα υποδείξει η Αποκ. 13:10, οι εκλεκτοί είναι μαρτυρικά θύματα και ποτέ δήμιοι, ούτε δολοφόνοι ανθρώπων. Οι εκλεκτοί που ενδιαφέρονται σε αυτό το εδάφιο, που αναγνωρίζονται από τον Ιησού, τον μιμήθηκαν ακόμη και στο θάνατο ως μάρτυρες: « για τον λόγο του Θεού και για τη μαρτυρία που είχαν δώσει ». γιατί η αληθινή πίστη είναι ενεργή, ποτέ μια απλή ψευδώς καθησυχαστική ταμπέλα. Η « μαρτυρία » τους συνίστατο ακριβώς στο να δώσουν τη ζωή τους για τη δόξα του Θεού.

Στίχος 10: « Φώναζαν με δυνατή φωνή, λέγοντας: Μέχρι πότε, άγιο και αληθινό Δάσκαλε, καθυστερείς να κρίνεις και να εκδικηθείς το αίμα μας για εκείνους που κατοικούν στη γη; »

Ας μην σας παραπλανήσει αυτή η εικόνα, γιατί μόνο το αίμα τους που χύθηκε στη γη κράζει εκδίκηση στα αυτιά του Θεού, όπως έκανε το αίμα του Άβελ που σκότωσε ο αδελφός του Κάιν σύμφωνα με τη Γεν.4:10: « Και είπε ο Θεός: Τι έχεις κάνει; Η φωνή του αίματος του αδελφού σου με φωνάζει από τη γη. ». Η πραγματική κατάσταση των νεκρών αποκαλύπτεται στην Έκκ.9:5-6-10. Εκτός από τον Ενώχ, τον Μωυσή, τον Ηλία και τους αγίους που αναστήθηκαν την εποχή του θανάτου του Ιησού Χριστού, οι άλλοι «δεν συμμετέχουν πλέον σε ό,τι γίνεται κάτω από τον ήλιο, επειδή η σκέψη τους και η μνήμη τους έχουν χαθεί ». « Δεν υπάρχει ούτε σοφία ούτε κατανόηση ούτε γνώση στην κόλαση. γιατί η μνήμη τους έχει ξεχαστεί ». Αυτά είναι τα θεόπνευστα κριτήρια σχετικά με τον θάνατο . Οι ψεύτικοι πιστοί είναι θύματα ψεύτικων δογμάτων που κληρονόμησαν από τον παγανισμό του Έλληνα φιλοσόφου Πλάτωνα του οποίου η γνώμη για τον θάνατο δεν έχει θέση στους πιστούς χριστιανούς στον Θεό της αλήθειας. Ας δώσουμε πίσω στον Πλάτωνα ό,τι του ανήκει και στον Θεό ό,τι του ανήκει: την αλήθεια για τα πάντα, και ας είμαστε λογικοί, γιατί ο θάνατος είναι το απόλυτο αντίθετο της ζωής και όχι μια νέα μορφή ύπαρξης.

Στίχος 11: « Μια λευκή ρόμπα δόθηκε στον καθένα τους. και τους είπαν να παραμείνουν σε ηρεμία για λίγο ακόμα, μέχρι να συμπληρωθεί ο αριθμός των συνυπηρετών τους και των αδελφών τους που επρόκειτο να θανατωθούν όπως αυτοί .

Το « άσπρο χιτώνα » είναι το σύμβολο της αγνότητας των μαρτύρων που φόρεσε για πρώτη φορά ο Ιησούς στην Αποκ.1:13. Η « λευκή ρόμπα » είναι η εικόνα της τεκμαρτής δικαιοσύνης του την εποχή των θρησκευτικών διώξεων. Η εποχή των μαρτύρων ξεκινάει από την εποχή του Ιησού μέχρι το 1798. Στο τέλος αυτής της περιόδου, σύμφωνα με την Αποκ. 11:7, « το θηρίο που ανατέλλει από την άβυσσο », σύμβολο της Γαλλικής Επανάστασης και των τρόμων της οι άθεοι

του 1793 και 1794, θα βάλει τέλος στους διωγμούς που οργανώθηκαν από τη μοναρχία και την καθολική παπά, που οι ίδιοι χαρακτηρίζονται ως « *θηρίο που ανατέλλει από τη θάλασσα* » στην Αποκ.13:1. Μετά την επαναστατική σφαγή, η θρησκευτική ειρήνη θα εγκαθιδρυθεί στον χριστιανικό κόσμο. Διαβάζουμε ξανά: « *Και τους είπαν να παραμείνουν ακίνητοι για λίγο ακόμη, μέχρι να συμπληρωθεί ο αριθμός των συνεργατών τους και των αδελφών τους που επρόκειτο να θανατωθούν όπως αυτοί* ». Οι υπόλοιποι εν Χριστώ νεκροί θα συνεχίσουν μέχρι την τελική ένδοξη επιστροφή του. Αν υποθέσουμε ότι το μήνυμα αυτής της « *πέμπτης σφραγίδας* » απευθύνεται στους διωκόμενους από την Καθολική παπική εξέταση της εποχής των *Θυατείρων*, ο χρόνος της δολοφονίας των εκλεκτών θα σταματήσει λόγω της γαλλικής επαναστατικής δράσης που σύντομα, μεταξύ 1789 και 1798, καταστρέφοντας την επιθετική δύναμη του συνασπισμού του παπισμού και της γαλλικής μοναρχίας. Η « *έκτη σφραγίδα* » που θα ανοίξει θα αφορά επομένως αυτό το γαλλικό επαναστατικό καθεστώς που τα εδάφια Αποκ. 2:22 και 7:14 αποκαλούν « *μεγάλη θλίψη* ». Στη δογματική ατέλεια που τη χαρακτηρίζει, η προτεσταντική πίστη θα είναι επίσης θύμα της μισαλλοδοξίας του αθεϊστικού επαναστατικού καθεστώτος. Με τη δράση του θα φτάσει ο αριθμός εκείνων που επρόκειτο να θανατωθούν.

Στίχος 12: « *Κοίταξα όταν άνοιξε την έκτη σφραγίδα. και έγινε μεγάλος σεισμός, ο ήλιος έγινε μαύρος σαν σάκος, ολόκληρο το φεγγάρι έγινε σαν αίμα* .

Ο « *σεισμός* » που δίνεται ως ένδειξη της ώρας της « *6ης σφραγίδας* », μας επιτρέπει να πραγματοποιήσουμε τη δράση το Σάββατο 1 Νοεμβρίου <sup>1755 γύρω</sup> στις 10 π.μ. Το γεωγραφικό της κέντρο ήταν η άκρως καθολική πόλη της Λισαβόνας στην οποία υπήρχαν 120 καθολικές εκκλησίες. Ο Θεός έδειξε έτσι τους στόχους της οργής του που προφήτευσε και αυτός ο « *σεισμός* » κατ' εικόνα πνευματικής. Η προφητευμένη δράση θα ολοκληρωθεί το 1789 με την εξέγερση του γαλλικού λαού ενάντια στη μοναρχία του. Ο Θεός, έχοντας καταδικάσει αυτήν και τη σύμμαχό της Ρωμαιοκαθολική παπική, και οι δύο θανατώθηκαν το 1793 και το 1794. ημερομηνίες των «*δύο επαναστατικών τρομοκρατών*». Στην Αποκ. 11:13 η γαλλική επαναστατική δράση συγκρίνεται με « *σεισμό* ». Με τη δυνατότητα να χρονολογήσουμε τις ενέργειες που αναφέρονται, η προφητεία γίνεται πιο ακριβής. «*... ο ήλιος έγινε μαύρος σαν ένα σακί με τρίχες αλόγου* », 19 Μαΐου 1780, και αυτό το φαινόμενο που βιώθηκε στη Βόρεια Αμερική έλαβε το όνομα «*σκοτεινή μέρα*». Ήταν μια μέρα χωρίς ηλιακό φως που προφήτευε επίσης τη δράση του γαλλικού επαναστατικού αθεϊσμού ενάντια στο φως του γραπτού λόγου του Θεού που συμβολίζεται εδώ από τον « *ήλιο* ». η Αγία Γραφή κήκε στο auto-da-fé. « *Όλο το φεγγάρι έγινε σαν αίμα* », στο τέλος αυτής της σκοτεινής μέρας, τα πυκνά σύννεφα αποκάλυψαν το φεγγάρι σε έντονο κόκκινο χρώμα. Μέσω αυτής της εικόνας, ο Θεός επιβεβαίωσε τη μοίρα που επιφύλασσε το παπικό-βασιλικό στρατόπεδο του σκότους, μεταξύ 1793 και 1794. Το αίμα τους θα χυόταν άφθονο από την κοφτερή λεπίδα της επαναστατικής γκιλοτίνας.

Σημείωση: Στην Αποκ. 8:12, χτυπώντας « *το ένα τρίτο του ήλιου, το ένα τρίτο της σελήνης και το ένα τρίτο των άστρων* », το μήνυμα της « *τέταρτης τρομπέτας* » θα επιβεβαιώσει το γεγονός ότι τα θύματα των επαναστατών θα είναι αληθινοί εκλεκτοί και ξεπεσμένοι που θα απορριφθούν από τον Θεό στον Ιησού Χριστό. Αυτό επιβεβαιώνει επίσης την έννοια του μηνύματος « *πέμπτη σφραγίδα* »

» που μόλις είδαμε. Είναι μέσω της δράσης του αθεϊσμού που θα πραγματοποιηθούν οι τελευταίες δολοφονίες των πιστών εκλεκτών.

Στίχος 13: « *Και τα αστέρια του ουρανού έπεσαν στη γη, όπως όταν μια σκυιά που κουνήθηκε από δυνατό αέρα πετάει τα πράσινα σύκα της.* »

Αυτό το τρίτο σημάδι των καιρών, αυτή τη φορά ουράνιο, εκπληρώθηκε κυριολεκτικά στις 13 Νοεμβρίου 1833, ορατό από όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες από τα μεσάνυχτα και τις 5 π.μ. Αλλά όπως και το προηγούμενο ζώδιο, προανήγγειλε ένα πνευματικό γεγονός αφάνταστου μεγέθους. Ποιος θα μπορούσε να μετρήσει τον αριθμό αυτών των αστεριών που έπεσαν σε σχήμα ομπρέλας σε ολόκληρη την έκταση του ουρανού από τα μεσάνυχτα μέχρι τις 5 το πρωί; Αυτή είναι η εικόνα που μας δίνει ο Θεός για την πτώση των Προτεσταντών πιστών το 1843, όταν ήταν θύματα του διατάγματος του Δαν.8:14 που τέθηκε σε ισχύ. Μεταξύ 1828 και 1873, η δράση του ποταμού «Τίγρη» (Δαν.10:4), το όνομα του ανθρωποκτόνου θηρίου, επιβεβαιώνεται έτσι στο Δαν.12:5 έως 12. Σε αυτόν τον στίχο οι εικόνες της « *σκυιάς* » πίστη του λαού του Θεού, εκτός από το ότι αυτή η πίστη αμφισβητείται από την εικόνα των « *πράσινων σύκων* » που πετάγονται στη γη. Ομοίως, η προτεσταντική πίστη έγινε δεκτή από τον Θεό με επιφυλάξεις και προσωρινούς όρους, αλλά η περιφρόνηση για τα προφητικά μηνύματα του Γουίλιαμ Μίλερ και η απόρριψη της αποκατάστασης του Σαββάτου επέφεραν την πτώση του το 1843. Μέσω αυτής της άρνησης παρέμεινε το « *σύκο* » « *πράσινο* », αρνούμενο να ωριμάσει δεχόμενος το φως του Θεού, θα πεθάνει. Θα παραμείνει σε αυτό το καθεστώς, πεσμένη από τη χάρη του Κυρίου μέχρι την ώρα της ένδοξης επιστροφής της, το 2030. Προσέξτε όμως, με την άρνησή της στα τελευταία φώτα, από το 1994, ο επίσημος Αντιβεντισμός έχει γίνει « *κι αυτό* », ένα « *πράσινο σύκο* » που προορίζεται να πεθάνει δύο φορές.

Στίχος 14: « *Ο ουρανός έφυγε σαν ειλητάριος τυλιγμένος. και όλα τα βουνά και τα νησιά μετακινήθηκαν από τις θέσεις τους.* »

Αυτός ο σεισμός αυτή τη φορά είναι παγκόσμιος. Την ώρα της ένδοξης εμφάνισής του, ο Θεός θα ταρακουνήσει τη γη και όλα όσα περιέχει σε ανθρώπους και ζώα. Αυτή η ενέργεια θα συμβεί την ώρα της « *έβδομης από τις επτά τελευταίες πληγές της οργής του Θεού* », σύμφωνα με την Αποκ. 16:18. Θα είναι για τους αληθινά εκλεκτούς η ώρα της αναστάσής τους, « *η πρώτη* », αυτή των « *ευλογημένων* », σύμφωνα με την Αποκ. 20:6.

Στίχος 15: « *Οι βασιλιάδες της γης, οι μεγάλοι, οι στρατιωτικοί διοικητές, οι πλούσιοι, οι ισχυροί, όλοι οι σκλάβοι και οι ελεύθεροι, κρύφτηκαν στις σπηλιές και στους βράχους των βουνών.* »

Όταν ο Δημιουργός Θεός εμφανίζεται με όλη του τη δόξα και τη δύναμή του, καμία ανθρώπινη δύναμη δεν μπορεί να σταθεί και κανένα καταφύγιο δεν μπορεί να προστατεύσει τους εχθρούς του από τη δίκαιη οργή του. Αυτό το εδάφιο το υποδεικνύει: η δικαιοσύνη του Θεού τρομοκρατεί όλες τις ένοχες κατηγορίες της ανθρωπότητας.

Στίχος 16: « *Και είπαν στα βουνά και στους βράχους: Πέστε πάνω μας και κρύψτε μας από το πρόσωπο αυτού που κάθεται στο θρόνο και από την οργή του Αρνίου.* »

Είναι το ίδιο το αρνί που κάθεται στον θεϊκό θρόνο, αλλά αυτή την ώρα δεν είναι πια το σφαγμένο αρνί που τους παρουσιάζεται, είναι ο « *Βασιλιάς των*

*βασιλιάδων και Κύριος των κυρίων » που έρχεται να συντρίψει τους εχθρούς του των τελευταίων ημερών.*

Στίχος 17: *« Επειδή ήρθε η μεγάλη ημέρα της οργής του, και ποιος μπορεί να σταθεί; »*

Η πρόκληση είναι πράγματι να « *υπάρξουμε* », δηλαδή να επιβιώσουμε μετά τη δικαστική παρέμβαση του Θεού.

Εκείνοι που μπορούν να « *επιβιώσουν* » σε αυτή τη φοβερή ώρα είναι εκείνοι που επρόκειτο να πεθάνουν, σύμφωνα με το σχέδιο του διατάγματος της Κυριακής που αναφέρεται στην Αποκ. 13:15, σύμφωνα με το οποίο οι παρατηρητές του θείου ιερού Σαββάτου επρόκειτο να εκμηδενιστούν την η γη. Εξηγείται ο τρόμος αυτών που επρόκειτο να τους σκοτώσουν, που αποκαλύφθηκε στον προηγούμενο στίχο. Και έτσι αυτοί που θα μπορέσουν να επιβιώσουν την ημέρα της επιστροφής στη δόξα του Ιησού Χριστού θα είναι το θέμα της Αποκ. 7, στην οποία ο Θεός θα μας αποκαλύψει μέρος του έργου του που τους αφορά.

## **Αντβεντισμός της έβδομης ημέρας** **σφραγισμένο με τη σφραγίδα του Θεού: το Σάββατο**

Στίχος 1: *« Μετά από αυτό είδα τέσσερις αγγέλους να στέκονται στις τέσσερις γωνιές της γης. Κράτησαν τους τέσσερις ανέμους της γης, για να μην φυσήξει άνεμος στη γη, ούτε στη θάλασσα, ούτε σε κανένα δέντρο. »*

Αυτοί οι « *τέσσερις άγγελοι* » είναι οι ουράνιοι άγγελοι του Θεού που συμμετέχουν σε μια παγκόσμια δράση που συμβολίζεται από τις « *τέσσερις γωνιές*



της γης ». Οι « τέσσερις άνεμοι » συμβολίζουν παγκόσμιους πολέμους, συγκρούσεις. Έτσι « περιορίζονται », αποτρέπονται, μπλοκάρονται, κάτι που οδηγεί σε καθολική θρησκευτική ειρήνη. « Η θάλασσα » σύμβολο του καθολικισμού και « η γη » σύμβολο της μεταρρυθμιστικής πίστης είναι σε ειρήνη μεταξύ τους. Και αυτή η ειρήνη αφορά επίσης « το δέντρο », την εικόνα του ανθρώπου ως ατόμου. Η ιστορία μας λέει ότι αυτή η ειρήνη επιβλήθηκε από την αποδυνάμωση της παπικής εξουσίας που συντρίφθηκε από τον γαλλικό εθνικό αθεϊσμό μεταξύ 1793 και 1799, ημερομηνία κατά την οποία πέθανε ο Πάπας Πίος VI κρατούμενος στη φυλακή Citadel στο Valence-sur-Rhône, όπου γεννήθηκε και διαμένω. Αυτή η ενέργεια αποδίδεται στο « θηρίο που ανεβαίνει από τα βαθιά » στην Αποκ. 11:7. Ονομάζεται επίσης « 4η τρομπέτα » στην Αποκ. 8:12. Μετά από αυτήν, στη Γαλλία, το αυτοκρατορικό καθεστώς του Ναπολέοντα Α' <sup>που</sup> <sub>συμβολίζεται</sub> με τον « αετό » στο Απόκ.8:13, θα διατηρήσει την εξουσία του πάνω στην Καθολική θρησκεία που αποκαταστάθηκε από το Κονκορδάτο.

Στίχος 2: « Και είδα έναν άλλον άγγελο να ανεβαίνει προς τον ανατέλλοντα ήλιο, κρατώντας τη σφραγίδα του ζωντανού Θεού. φώναξε με δυνατή φωνή στους τέσσερις αγγέλους στους οποίους δόθηκε να βλάψουν τη γη και τη θάλασσα και είπε :

Ο « ανατέλλοντος ήλιος » αναφερόταν στον Θεό που επισκέφτηκε το επίγειο ποιμνίο του στον Ιησού Χριστό στο Λουκάς 1:78. Η « σφραγίδα του ζωντανού Θεού » εμφανίζεται στο ουράνιο στρατόπεδο του Ιησού Χριστού. Με μια « δυνατή φωνή » που επιβεβαιώνει την εξουσία του, ο άγγελος δίνει εντολή στις παγκόσμιες δαιμονικές αγγελικές δυνάμεις που έχουν λάβει εξουσιοδότηση από τον Θεό « να κάνουν κακό », στη « γη » και στη « θάλασσα », στον προτεστάντη, πίστη και στη Ρωμαιοκαθολική πίστη. Αυτές οι πνευματικές ερμηνείες δεν εμποδίζουν μια κυριολεκτική εφαρμογή που θα αφορά « τη γη, τη θάλασσα και τα δέντρα » της δημιουργίας μας, που θα ήταν δύσκολο να αποφευχθεί με τη χρήση πυρηνικών όπλων την εποχή της « έκτης σάλπιγγας » της Αποκ. 9:13 έως 21.

Στίχος 3: « Μην κάνετε κακό στη γη, ούτε στη θάλασσα, ούτε στα δέντρα, μέχρι να σφραγίσουμε τα μέτωπα των δούλων του Θεού μας. »

Αυτή η λεπτομέρεια μας επιτρέπει να τοποθετήσουμε την αρχή της δράσης της σφράγισης των εκλεκτών από την άνοιξη του 1843 έως το φθινόπωρο του 1844. Ήταν μετά τις 22 Οκτωβρίου 1844 που ο πρώτος Αντβεντιστής, ο Λοχαγός Τζόζεφ Μπέιτς, σφραγίστηκε υιοθετώντας μεμονωμένα, η ανάπαυση του Σαββάτου της έβδομης ημέρας. Σύντομα θα τον μιμούνταν, σταδιακά, όλοι οι Αντβεντιστές αδελφοί και αδελφές του εκείνης της στιγμής. Η σφράγιση ξεκίνησε μετά τις 22 Οκτωβρίου 1844 και θα συνεχιστεί για τους « πέντε μήνες » που προφητεύτηκε στην Αποκ. 9:5-10. « πέντε μήνες » ή 150 πραγματικά έτη σύμφωνα με τον κώδικα ημέρας-έτος του Ezé.4:5-6. Αυτά τα 150 χρόνια προφητεύτηκαν για θρησκευτική ειρήνη. Η εγκαθιδρυθείσα ειρήνη ευνόησε τη διακήρυξη και την καθολική ανάπτυξη του μηνύματος των «Αντβεντιστών της έβδομης ημέρας», που εκπροσωπείται σήμερα σε όλες τις δυτικές χώρες και όπου είναι δυνατόν. Η αποστολή των Αντβεντιστών είναι καθολική, και ως τέτοια, εξαρτάται αποκλειστικά από τον Θεό. Επομένως, δεν έχει τίποτα να λάβει από άλλες χριστιανικές ομολογίες και πρέπει, για να είναι ευλογημένο, να βασίζεται

αποκλειστικά στην έμπνευση που έδωσε ο Ιησούς Χριστός, ο ουράνιος Αρχηγός της, ο οποίος δίνει την κατανόηση της ανάγνωσης της «Αγίας Γραφής». η Βίβλος, ο γραπτός λόγος του Θεού που αντιπροσωπεύει τους « δύο μάρτυρες » του στην Αποκ. 11:3. Ξεκινώντας το 1844, ο χρόνος της ειρήνης που εγγυάται ο Θεός θα τελειώσει το Φθινόπωρο του 1994 όπως θα δείξει η μελέτη της Αποκ. 9.

**Σημαντική σημείωση σχετικά με τη «σφραγίδα του Θεού»:** Το Σάββατο από μόνο του δεν αρκεί για να δικαιολογήσει το ρόλο του ως « σφραγίδα του Θεού ». Η σφράγιση υπονοεί ότι συνοδεύεται από τα έργα που ετοίμασε ο Ιησούς για τους αγίους του: την αγάπη για την αλήθεια και την προφητική αλήθεια, και τη μαρτυρία του καρπού που παρουσιάζεται στην Α' Κορ. 13. Πολλοί που τηρούν το Σάββατο χωρίς να πληρούν αυτά τα κριτήρια θα το εγκαταλείψουν όταν εμφανιστεί η απειλή του θανάτου για την πρακτική του. Το Σάββατο δεν κληρονομείται, είναι ο Θεός που το δίνει στον εκλεκτό, ως ένδειξη ότι του ανήκει. Σύμφωνα με τον Ιεζ.20:12-20: « Τους έδωσα επίσης τα σάββατά μου ως σημάδι ανάμεσα σε μένα και σε αυτούς, για να ξέρουν ότι εγώ είμαι ο Κύριος που τους αγιάζει.../...Αγιαστείτε τα σάββατά μου και για να γίνουν Σημάδι ανάμεσα σε μένα και σε εσάς, για να γίνει γνωστό ότι εγώ είμαι ο Κύριος ο Θεός σας . ". Χωρίς να αντικρούουμε όσα μόλις ειπώθηκαν, αλλά μάλλον για να το επιβεβαιώσουμε, διαβάζουμε στο Β' Τιμ.2:19: « Ωστόσο, το στέρεο θεμέλιο του Θεού παραμένει όρθιο, με αυτά τα λόγια που χρησιμεύουν ως σφραγίδα του : Ο Κύριος γνωρίζει αυτούς που ανήκουν σε αυτόν ? και: Όποιος φωνάζει το όνομα του Κυρίου, ας φύγει από την ανομία. »

Στίχος 4: « Και άκουσα τον αριθμό των σφραγισμένων, εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, από όλες τις φυλές των γιων Ισραήλ: »

Ο απόστολος Παύλος έδειξε στη Ρωμ. 11, μέσω μιας εικόνας, ότι οι προσηλυτισμένοι ειδωλολάτρες μπολιάζονται στη ρίζα του πατριάρχη Αβραάμ στον οποίο οι Εβραίοι ισχυρίζονται ότι είναι. Σωζόμενοι από την πίστη, όπως αυτός, αυτοί οι προσηλυτισμένοι ειδωλολάτρες είναι μια πνευματική επέκταση των 12 φυλών του Ισραήλ. Ο σαρκικός Ισραήλ, του οποίου το σημάδι ήταν η περιτομή, έπεσε, παραδόθηκε στον διάβολο, επειδή αρνήθηκε τον Μεσσία Ιησού. Η χριστιανική πίστη που έπεσε σε αποστασία από τις 7 Μαρτίου 321 είναι επίσης ένα πνευματικό Ισραήλ που έπεσε από εκείνη την ημερομηνία. Εδώ, ο Θεός μας παρουσιάζει ένα αυθεντικό πνευματικό Ισραήλ, ευλογημένο από αυτόν από το 1843. Είναι ένα που φέρει την καθολική αποστολή του Αντιβεντισμού της Έβδομης Ημέρας. Και ήδη, ο αριθμός, « 144.000 », που αναφέρεται, αξίζει μια εξήγηση. Δεν μπορεί να εκληφθεί κυριολεκτικά, γιατί συγκρίνοντας τους απογόνους του Αβραάμ με τα « άστρα του ουρανού », ο αριθμός φαίνεται πολύ μικρός. Για τον Δημιουργό Θεό, οι αριθμοί μιλούν όσο και τα γράμματα. Τότε είναι που πρέπει να καταλάβουμε ότι ο όρος « αριθμός » σε αυτό το εδάφιο δεν πρέπει να ερμηνεύεται ως αριθμητική ποσότητα, αλλά ως ένας πνευματικός κώδικας που δηλώνει μια θρησκευτική συμπεριφορά που ο Θεός ευλογεί και ξεχωρίζει (που αγιάζει). Έτσι το « 144.000 » εξηγείται ως εξής: 144 = 12 x 12, και 12 = 7, ο αριθμός του Θεού + 5, ο αριθμός του ανθρώπου = συμμαχία μεταξύ Θεού και ανθρώπου. Ο κύβος αυτού του αριθμού είναι το σύμβολο της τελειότητας και το τετράγωνό του, αυτό της επιφάνειάς του. Αυτές οι αναλογίες θα είναι αυτές της νέας Ιερουσαλήμ που περιγράφεται στην Αποκ. 21:16 σε έναν

πνευματικό κώδικα. Ο όρος « χίλια » που ακολουθεί συμβολίζει ένα αμέτρητο πλήθος. Στην πραγματικότητα « 144.000 » σημαίνει ένα πλήθος τέλειων λυτρωμένων ανδρών που έκαναν διαθήκη με τον Θεό. Αυτή η αναφορά στις φυλές του Ισραήλ δεν πρέπει να μας εκπλήσσει γιατί ο Θεός δεν εγκατέλειψε το σχέδιό του παρά τις διαδοχικές αποτυχίες των συμμαχιών του με τους άνδρες. Το εβραϊκό πρότυπο που παρουσιάστηκε από την έξοδο από την Αίγυπτο δεν επεκτάθηκε στον Χριστό χωρίς λόγο. Και μέσω της χριστιανικής αλήθειας του και του σεβασμού του για όλες τις εντολές του, συμπεριλαμβανομένης της εντολής του Σαββάτου ειδικότερα, και των αποκατασταμένων ηθικών, υγειονομικών και άλλων διατάξεων του, ο Θεός βρίσκει, στον πιστό αντιφρονούντα Αντβεντισμό των τελευταίων ημερών, το πρότυπο του Ισραήλ συμμορφώνεται με το ιδανικό. Ας προσθέσουμε ότι στο κείμενο της 4ης <sup>εντολής</sup>, ο Θεός λέει για το Σάββατο στον Εκλεκτό του: « Έχετε έξι ημέρες για να κάνετε όλη τη δουλειά σας ... αλλά η 7η <sup>είναι</sup> η ημέρα του Γιαχβέ, του Θεού σας». Αποδεικνύεται ότι 6 24ωρες ημέρες αθροίζονται σε 144 ώρες. Μπορούμε έτσι να συμπεράνουμε ότι οι 144.000 σφραγισμένοι είναι πιστοί παρατηρητές αυτής της θείας διάταξης. Η ζωή τους σημαδεύεται από αυτόν τον σεβασμό για τις έξι ημέρες που επιτρέπονται για τα κοσμικά έργα τους. Αλλά την 7η <sup>ημέρα</sup> τιμούν την αγιασμένη ανάπαυση αντικείμενο αυτής της εντολής. Ο πνευματικός χαρακτήρας αυτού του «Αντβεντιστή» Ισραήλ θα αποδειχθεί στους στίχους 5 έως 8 που ακολουθούν. Τα ονόματα των Εβραίων πατριαρχών που αναφέρονται δεν είναι εκείνοι που συνέθεσαν το σαρκικό Ισραήλ. Εκείνοι που έχει επιλέξει ο Θεός είναι εκεί μόνο για να μεταφέρουν ένα κρυφό μήνυμα στη δικαιολόγηση της καταγωγής τους. Όπως και με τα ονόματα των « επτά συνελεύσεων », αυτά των « δώδεκα φυλών » φέρουν ένα διπλό μήνυμα. Το πιο απλό αποκαλύπτεται από τη μετάφρασή τους. Αλλά το πιο πλούσιο και πολύπλοκο βασίζεται στις δηλώσεις που κάνει κάθε μητέρα όταν δικαιολογεί να δώσει ένα όνομα στο παιδί της.

Στίχος 5: « από τη φυλή του Ιούδα, δώδεκα χιλιάδες σφραγισμένοι. από τη φυλή του Ρουβήν, δώδεκα χιλιάδες· από τη φυλή του Γαδ, δώδεκα χιλιάδες· »

Για κάθε όνομα, ο αριθμός « δώδεκα χιλιάδες σφραγισμένοι » σημαίνει: ένα πλήθος ανδρών που συμάχησαν με τον Θεό σφραγισμένο από το Σάββατο.

Ιούδας : Δόξα στον ΥαΗWέΗ. μητρικά λόγια της Γεν.29:35: « Θα δοξάσω τον Γιαχβέ ».

Ruben : Δείτε έναν γιο. μητρικά λόγια από τη Γεν. 29:32: « Ο Γιαχβέ είδε την ταπείνωσή μου »

Gad : Ευτυχία. μητρικά λόγια από τη Γεν.30:11: « Τι ευτυχία! »

Στίχος 6: « από τη φυλή του Ασήρ, δώδεκα χιλιάδες. από τη φυλή Νεφθαλί, δώδεκα χιλιάδες· από τη φυλή του Μανασσή, δώδεκα χιλιάδες· »

Για κάθε όνομα, ο αριθμός « δώδεκα χιλιάδες σφραγισμένοι » σημαίνει: ένα πλήθος ανδρών που συμάχησαν με τον Θεό σφραγισμένο από το Σάββατο.

Asher : Happy: μητρικά λόγια από τη Γεν.30:13: « Πόσο χαρούμενος είμαι! »

Νεφθαλί : Αγώνας: μητρικά λόγια από τη Γεν.30:8: « Πάλεψα θεϊκά ενάντια στην αδελφή μου και επικράτησα ».

*Manasseh* : Λήθη: πατρικά λόγια από τη Γεν.41:51: « Ο Θεός με έκανε να ξεχάσω όλες τις θλίψεις μου ».

Στίχος 7: « από τη φυλή Συμεών, δώδεκα χιλιάδες. από τη φυλή του Λευί, δώδεκα χιλιάδες· από τη φυλή του Ισάχαρ, δώδεκα χιλιάδες· » Για κάθε όνομα, ο αριθμός « δώδεκα χιλιάδες σφραγισμένοι » σημαίνει: ένα πλήθος ανδρών που συμάχησαν με τον Θεό σφραγισμένο από το Σάββατο.

Συμεών : Ακούστε: μητρικά λόγια από τη Γεν.29:33: « Ο Γιαχβέ άκουσε ότι δεν με αγαπούσαν ».

Λευί : Συνημμένα: μητρικά λόγια από τη Γεν. 29:34: « Αυτή τη φορά, ο σύζυγός μου θα προσκολληθεί σε μένα ».

Ισαχάρ : Μισθός: μητρικά λόγια από τη Γεν.30:18: « Ο Θεός μου έδωσε τον μισθό μου ».

Στίχος 8: « από τη φυλή Ζαβουλών, δώδεκα χιλιάδες. από τη φυλή του Ιωσήφ, δώδεκα χιλιάδες· από τη φυλή του Βενιαμίν, δώδεκα χιλιάδες σφραγισμένοι. »

Για κάθε όνομα, ο αριθμός « δώδεκα χιλιάδες σφραγισμένοι » σημαίνει: ένα πλήθος ανδρών που συμάχησαν με τον Θεό σφραγισμένο από το Σάββατο.

Ζαβουλών : Κατοικία: μητρικά λόγια Γεν.30:20: « Αυτή τη φορά ο άντρας μου θα μείνει μαζί μου ».

Ιωσήφ : Αφαιρεί (ή προσθέτει): μητρικά λόγια από τη Γεν. 30:23-24: « Ο Θεός αφαίρεσε την κατάκρισή μου... / (... ας μου προσθέσει ο Γιαχβέ άλλον έναν γιο) »

*Benjamin* : Γιος του δεξιού: μητρικά και πατρικά λόγια από τη Γεν.35:18: « Και καθώς επρόκειτο να παραδώσει το φάντασμα επειδή πέθαινε, του έδωσε το όνομα *Ben-oni* (Γιός της λύπης μου) αλλά Ο πατέρας του τον αποκαλούσε *Benjamin* (Γιο της Δεξιάς).

Αυτά τα 12 ονόματα, και οι μητρικές και πατρικές λέξεις, εκφράζουν την εμπειρία που έζησε η τελευταία συνέλευση Αντβεντιστών που επιλέχθηκαν από τον Θεό. « Η νύφη ετοίμασε » για τον Νυμφίο της Χριστό στην Αποκ. 19:7. Κάτω από το επίθετο που παρουσιάζεται, αυτό του « *Βενιαμίν* », ο Θεός προφητεύει την τελική κατάσταση του Εκλεκτού του, που απειλείται με θάνατο από επαναστάτες. Η αλλαγή ονόματος που επέβαλε ο πατέρας, Ισραήλ, προφητεύει την παρέμβαση του Θεού υπέρ των εκλεκτών του. Η ένδοξη επιστροφή του αντιστρέφει την κατάσταση. Όσοι επρόκειτο να πεθάνουν δοξάζονται και ανεβαίνουν στον ουρανό όπου ενώνονται με τον Ιησού Χριστό, τον παντοδύναμο και ένδοξο δημιουργό Θεό. Η έκφραση «Γιοί της δεξιάς» παίρνει την πλήρη προφητική της σημασία: η δεξιά ήταν ο Εκλεκτός, ή τελευταίος πνευματικός Ισραήλ, και οι γιοι του, οι λυτρωμένοι εκλεκτοί που τη συνθέτουν. Επίσης, αυτά είναι τα πρόβατα που τοποθετούνται στα δεξιά του Κυρίου (Ματθ.25:33).

Στίχος 9: « Μετά από αυτό κοίταξα, και ιδού, υπήρχε ένα μεγάλο πλήθος, το οποίο κανείς δεν μπορούσε να αριθμήσει, από κάθε έθνος, και φυλή, και λαό, και γλώσσα. Στάθηκαν μπροστά στον θρόνο και μπροστά στο Αρνί, ντυμένοι με λευκά ιμάτια και με κλαδιά φοίνικα στα χέρια τους. »

Αυτό το « μεγάλο πλήθος, που κανείς δεν μπορούσε να μετρήσει » επιβεβαιώνει την πνευματικά κωδικοποιημένη συμβολική φύση των « αριθμών » «144.000» και «12.000» που αναφέρθηκαν στους προηγούμενους στίχους.



Επιπλέον, μια νύξη για τους απογόνους του Αβραάμ γίνεται με την έκφραση: « *κανείς δεν μπορούσε να τους αριθμήσει* ». όσο για τα «*άστρα του ουρανού* » που του είχε δείξει ο Θεός λέγοντας: « *Τέτοιοι θα είναι οι απόγονοί σου* ». Η καταγωγή τους είναι πολλαπλή, *από κάθε έθνος, κάθε φυλή, κάθε λαό, και κάθε γλώσσα*, και από κάθε εποχή. Ωστόσο, το θέμα αυτού του κεφαλαίου στοχεύει ιδιαίτερα στο τελευταίο μήνυμα των Αντβεντιστών της θεόδοτης παγκοσμιότητας. Φορούν « *λευκές ρόμπες* » γιατί ήταν έτοιμοι να πεθάνουν ως μάρτυρες, καταδικασμένοι σε θάνατο με διάταγμα που εξέδωσε οι τελευταίοι επαναστάτες σύμφωνα με την Αποκ. 13:15. Οι « *φοίνικες* » που κρατούν στα χέρια τους συμβολίζουν τη νίκη τους ενάντια στο στρατόπεδο των αμαρτωλών.

Στίχος 10: « *Και φώναζαν με δυνατή φωνή, λέγοντας: Η σωτηρία ανήκει στον Θεό μας που κάθεται στον θρόνο, και στο Αρνί.* »

Η δράση παραπέμπει στο πλαίσιο της επιστροφής στη δόξα του Ιησού Χριστού, παράλληλα με την περιγραφή των αντιδράσεων του στρατοπέδου των επαναστατών που περιγράφεται στην Αποκ. 6:15-16. Εδώ, οι παρατηρήσεις των διασωθέντων αιρετών είναι το απόλυτο αντίθετο από αυτές των επαναστατών. Η επιστροφή του Χριστού, πέρα από το να τους τρομάζει, τους χαίρει, τους καθησυχάζει και τους σώζει. Το ερώτημα που έθεσαν οι αντάρτες « *Ποιος μπορεί να επιβιώσει;* » λαμβάνει την απάντησή του εδώ: οι Αντβεντιστές που έμειναν πιστοί στην αποστολή που τους εμπιστεύτηκε ο Θεός μέχρι το τέλος του κόσμου με κίνδυνο της ζωής τους, αν χρειαστεί. Αυτή η πιστότητα βασίζεται στην προσήλωσή τους στο σεβασμό του ιερού Σαββάτου που αγιάστηκε από τον Θεό από την ίδρυση του κόσμου και στην αγάπη τους που εκδηλώθηκε για τον προφητικό λόγο του. Αυτό συμβαίνει ακόμη περισσότερο αφού τώρα γνωρίζουν ότι το Σάββατο προφητεύει το μεγάλο υπόλοιπο της έβδομης χιλιετίας στην οποία, νικητές μετά τον Ιησού Χριστό, θα μπορέσουν να εισέλθουν λαμβάνοντας την αιώνια ζωή που είχε υποσχεθεί στο όνομά του.

Στίχος 11: « *Και όλοι οι άγγελοι στάθηκαν γύρω από τον θρόνο και οι πρεσβύτεροι και τα τέσσερα ζωντανά πλάσματα. και προσκύνησαν με τα πρόσωπά τους μπροστά στον θρόνο, μπροστά στον Θεό,*

Η σκηνή που μας παρουσιάζεται παραπέμπει στην είσοδο στη μεγάλη ουράνια ανάπαυση του Θεού. Βρίσκουμε εικόνες από τα κεφάλαια 4 και 5 που ασχολούνται με αυτό το θέμα.

Στίχος 12: « *λέγοντας: Αμήν! Ο έπαινος, η δόξα, η σοφία, η ευχαριστία, η τιμή, η δύναμη και η δύναμη είναι στον Θεό μας στους αιώνας των αιώνων. Αμήν!* »

Ευτυχισμένοι με αυτό το όμορφο τέλος της εμπειρίας της επίγειας σωτηρίας, οι άγγελοι εκφράζουν τη χαρά τους και την ευγνωμοσύνη τους προς τον Θεό της καλοσύνης που είναι ο Δημιουργός μας, ο δικός τους, ο δικός μας, αυτός που πήρε την πρωτοβουλία για τη λύτρωση των αμαρτιών των εκλεκτών επίγειων, που έρχεται να ενσαρκωθεί στην αδυναμία της ανθρώπινης σάρκας, να υποστεί έναν φρικτό θάνατο που απαιτεί η δικαιοσύνη του. Αυτά τα πλήθη των αόρατων ματιών ακολούθησαν κάθε φάση αυτού του σχεδίου σωτηρίας και θαύμαζαν με την υπέροχη επίδειξη της αγάπης του Θεού. Η πρώτη λέξη που λένε είναι « *Αμήν!* » Οντως! Είναι αλήθεια! Γιατί ο Θεός είναι ο Θεός της αλήθειας, ο Αληθινός. Η δεύτερη λέξη είναι « *η έπαινος* » ήταν και το πρώτο όνομα των 12



φυλών: « *Ιούδας* » = Έπαινος. Η τρίτη λέξη είναι « *η δόξα* » και δικαίως ο Θεός ενδιαφέρεται για τη δόξα του γιατί θα την ανακαλέσει στην Αποκ.14:7 για να την απαιτήσει, με τον τίτλο του μοναδικού δημιουργού Θεού, από όσους διεκδίκησαν τη σωτηρία του από το 1843. Η τέταρτη λέξη είναι « *σοφία* ». Η μελέτη αυτού του εγγράφου στοχεύει να το ανακαλύψουν όλοι οι εκλεγμένοι αξιωματούχοι του. Αυτή η θεϊκή σοφία είναι πέρα από τη φαντασία μας. Λεπτότητα, παιχνίδια μυαλού, όλα είναι εκεί σε θεϊκή μορφή. Πέμπτο έρχεται η « *Ευχαριστία* ». Είναι η θρησκευτική μορφή της ευχαριστίας που ολοκληρώνεται με *ιερά λόγια και έργα*. Στην έκτη δημοτικού έρχεται η « *τιμή* ». Αυτό είναι που οι επαναστάτες απογοήτευσαν περισσότερο τον Θεό. Τον αντιμετώπισαν με περιφρόνηση αμφισβητώντας την αποκαλυπτόμενη θέλησή του. Αντίθετα, οι αιρετοί του έδωσαν, στο μέτρο της δυνατότητάς τους, την τιμή που νομίμως του αναλογεί. Στην έβδομη και την όγδοη έρχονται « *δύναμη και δύναμη* ». Αυτά τα δύο δεσμευτικά πράγματα ήταν απαραίτητα για να ρίξουν τους τυράννους της γης, για να συντρίψουν τους αλαζονικούς επαναστάτες όσο αυτοί ακόμη κυβερνούσαν τη γη. Χωρίς αυτή τη *δύναμη και τη δύναμη*, οι τελευταίοι εκλεκτοί θα είχαν πεθάνει όπως τόσοι άλλοι μάρτυρες κατά τη χριστιανική εποχή.

Στίχος 13: « *Και ένας από τους πρεσβυτέρους αποκρίθηκε και μου είπε: Αυτοί που είναι ντυμένοι με λευκές ρόμπες, ποιοι είναι και από πού ήρθαν; »*

Η ερώτηση που τίθεται έχει σκοπό να μας αποκαλύψει την ιδιαιτερότητα του συμβόλου των « *λευκών ενδυμάτων* » σε σχέση με τα « *λευκά* » ενδύματα της Αποκ. 3:4 και το « *λεπτό λινό* » που δηλώνει, στην Αποκ. 19:8, « *τα δίκαια έργα των αγίων* » της « *προετοιμασμένης νύφης* » του τέλους του χρόνου να είναι, πιστός Αντβεντισμός του τέλους του χρόνου έτοιμος για την αρπαγή του στον ουρανό.

Στίχος 14: « *Του είπα: Κύριε μου, το ξέρεις. Και μου είπε: Αυτοί είναι που προέρχονται από τη μεγάλη θλίψη. Έχουν πλύνει τα μάτια τους και τα έχουν λευκάνει στο αίμα του αρνιού. »*

Οι « *λευκές ρόμπες* » που φορούν ορισμένοι ηλικιωμένοι, ο Ζαν μπορεί, στην πραγματικότητα, να ελπίζει σε ανταπόκριση από έναν από αυτούς. Και έρχεται η αναμενόμενη απάντηση: « *Είναι αυτοί που προέρχονται από τη μεγάλη θλίψη* », δηλαδή οι εκλεκτοί, θύματα και μάρτυρες θρησκευτικών πολέμων και αθεΐας όπως μας αποκαλύπτει η « *5η σφραγίδα* ». στην Αποκ. 6:9 έως 11: « *Ένας λευκός χιτώνας δόθηκε σε καθέναν από αυτούς. και τους είπαν να παραμείνουν σε ηρεμία για λίγο ακόμη, μέχρι να συμπληρωθεί ο αριθμός των συνυπηρετών τους και των αδελφών τους που επρόκειτο να θανατωθούν όπως αυτοί. »* Στην Αποκ. 2:22, η « *μεγάλη θλίψη* » υποδηλώνει τη σφαγή του γαλλικού αθεϊστικού επαναστατικού καθεστώτος που πραγματοποιήθηκε μεταξύ 1793 και 1794. Σε επιβεβαίωση, στην Αποκ. 11:13, διαβάζουμε: « *...επτά χιλιάδες άνδρες σκοτώθηκαν σε αυτό σεισμός* "; « *Επτά* » για θρησκευόμενους και « *χίλια* » για πλήθος. Η Γαλλική Επανάσταση μοιάζει με σεισμό που σκοτώνει επίσης υπηρέτες του Θεού. Αλλά αυτή η « *μεγάλη θλίψη* » ήταν μόνο μια πρώτη μορφή αυτού του επιτεύγματος. Η δεύτερη μορφή του θα ολοκληρωθεί από την « *δη τρομπέτα* » της Αποκ. 9, μια λεπτότητα του μοντάζ στην Αποκ. 11 θα αποκαλύψει αυτό το γεγονός. Πλήθος άπιστων Χριστιανών θα θανατωθούν κατά τη διάρκεια του Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου, κάτι που συμβολίζει και επιβεβαιώνει η « *δη τρομπέτα* ». Αλλά από το 1843, ο Θεός επέλεξε τους εκλεκτούς τους οποίους

αγιάζει και τους τελευταίους που ξεχωρίζει είναι πολύ πολύτιμοι στα μάτια του για να καταστραφούν. Τους προετοιμάζει για την τελευταία μαρτυρία της ιστορίας της επίγειας σωτηρίας, μια μαρτυρία πίστης που θα του αποδώσουν παραμένοντας πιστοί στο Σάββατό του της έβδομης ημέρας, ακόμη και όταν απειλείται με θάνατο από το στρατόπεδο των ανταρτών. Αυτή η τελική δοκιμασία του σχεδίου του Θεού αποκαλύπτεται στο μήνυμα που παραδόθηκε στη « Φιλαδέλφεια » στην Αποκ. 3:10 και στην Αποκ. 13:15 (διάταγμα θανάτου). Για τον Θεό, η πρόθεση αξίζει δράση, και στο βαθμό που, δοκιμαζόμενοι, αποδέχονται τον κίνδυνο του θανάτου, αφομοιώνονται από αυτόν στην ομάδα των μαρτύρων και έτσι αποδίδονται οι « λευκοί ιμάτιοι » πραγματικοί μάρτυρες. Θα γλιτώσουν τον θάνατο μόνο λόγω της σωτηρίας παρέμβασης του Ιησού Χριστού. Σε αυτή την τελευταία δοκιμασία, μετά τη δεύτερη « μεγάλη θλίψη », με τη μαρτυρία της πιστότητάς τους, θα « πλύνουν τα ιμάτιά τους και θα τα ασπρίσουν στο αίμα του αρνιού » παραμένοντας πιστοί μέχρι το τέλος θα απειληθούν. Στο τέλος αυτής της τελευταίας δοκιμασίας της πίστης, ο αριθμός εκείνων που θα πέθαιναν έτσι ως μάρτυρες θα είναι πλήρης και η θνητή « ανάπαυση » των μαρτυρικών αγίων της « πέμπτης σφραγίδας » θα τελειώσει με την ανάστασή τους. Από το 1843 και ιδιαίτερα από το 1994, το έργο του αγιασμού που ανέλαβε ο Θεός το αχρηστεύει, ο θάνατος του αληθινού εκλεκτού που παρέμεινε ζωντανός και πιστός μέχρι την ώρα της επιστροφής του και το τέλος του χρόνου της χάριτος που προηγείται το κάνει ακόμη περισσότερο άχρηστος.

Στίχος 15: « Γι' αυτό είναι μπροστά στον θρόνο του Θεού και τον υπηρετούν μέρα και νύχτα στον ναό του. Αυτός που κάθεται στο θρόνο θα στήσει τη σκηνή του πάνω τους. »

Καταλαβαίνουμε ότι για τον Θεό, αυτός ο τύπος εκλεκτών αντιπροσωπεύει μια ιδιαίτερα υψηλή ελίτ. Θα του απονεμίει ιδιαίτερες τιμές. Σε αυτό το εδάφιο, το Πνεύμα χρησιμοποιεί δύο χρόνους σύζευξης, τον παρόν και τον μέλλοντα. Τα ρήματα που συζευγνύονται στον ενεστώτα « είναι » και « υπηρετούν αυτόν » φανερώνουν τη συνέχεια της συμπεριφοράς τους στο σώμα της σάρκας τους που είναι ο ναός του Θεού που κατοικεί μέσα τους. Και αυτή η δράση θα συνεχιστεί στον ουρανό μετά την αρπαγή τους από τον Ιησού Χριστό. Στο μέλλον, ο Θεός δίνει την απάντησή του στην πιστότητά τους: « Αυτός που είναι στο θρόνο θα στήσει τη σκηνή του πάνω τους » για την αιωνιότητα.

Στίχος 16: « Δεν θα πεινάσουν πια, ούτε θα διψάσουν πια, ούτε ο ήλιος θα τους χτυπήσει, ούτε καύσωνα. »

Αυτά τα λόγια σημαίνουν για τους εκλεγμένους Αντιβεντιστές του τέλους ότι « πείνασαν » έχοντας στερηθεί φαγητό και « διψούσαν » επειδή τους στέρησαν το νερό από τους βασανιστές και τους δεσμοφύλακες τους. « Η φωτιά του ήλιου », της οποίας η « θερμότητα » εντείνεται στην τέταρτη από τις επτά τελευταίες πληγές του Θεού, θα τους έχει κάψει και θα τους έχει κάνει να υποφέρουν. Αλλά ήταν επίσης από τη φωτιά των πυρών της παπικής εξέτασης, του άλλου είδους « καύσωνα » που οι μάρτυρες της « πέμπτης σφραγίδας » καταναλώθηκαν ή βασανίστηκαν. Η λέξη « θερμότητα » σχετίζεται επίσης με τη φωτιά των συμβατικών και ατομικών όπλων που χρησιμοποιούνται στο πλαίσιο της έκτης τρομπέτας . Οι επιζώντες αυτής της τελευταίας σύγκρουσης θα έχουν περάσει

μέσα από τη φωτιά. Αυτά δεν θα ξαναγίνουν ποτέ στην αιώνια ζωή, στην οποία θα μπουν μόνο οι εκλεκτοί.

Στίχος 17: « *Επειδή το Αρνί που είναι στη μέση του θρόνου θα τους ταΐσει και θα τους οδηγήσει στις πηγές των υδάτων της ζωής, και ο Θεός θα σκουπίσει κάθε δάκρυ από τα μάτια τους.* »

« *Το Αρνί* » είναι στην πραγματικότητα, επίσης, ο Καλός Ποιμένας που θα ποιμάνει τα αγαπημένα του πρόβατα. Η θεότητά του επιβεβαιώνεται και εδώ από τη θέση του « *στη μέση του θρόνου* ». Η θεϊκή του δύναμη οδηγεί τους εκλεκτούς του « *στις πηγές των υδάτων της ζωής* », μια συμβολική εικόνα της αιώνιας ζωής. Και στοχεύοντας στο τελικό πλαίσιο στο οποίο, κατά την επιστροφή του, οι τελευταίοι εκλεκτοί του θα δακρυσθούν, θα « *σκουπίσει κάθε δάκρυ από τα μάτια τους* ». Αλλά δάκρυα ήταν επίσης το μέρος όλων των εκλεκτών του που κακομεταχειρίστηκαν και διώχθηκαν σε όλη την ιστορία της χριστιανικής εποχής, συχνά μέχρι την τελευταία τους πνοή.

Σημείωση : Παρά τις παραπλανητικές εμφανίσεις που παρατηρήθηκαν στην εποχή μας το 2020, στις οποίες η αληθινή πίστη φαίνεται να έχει εξαφανιστεί, ο Θεός προφητεύει τη μεταστροφή και τη σωτηρία «*πλήθους*» που προέρχονται από όλες τις φυλετικές, εθνοτικές και γλωσσικές καταβολές της γης. Είναι πραγματικό προνόμιο που δίνει στους εκλεγμένους αξιωματούχους του να γνωρίζουν ότι, σύμφωνα με τα εδάφια Αποκ. 9:5-10, ο χρόνος της κατανόησης και της παγκόσμιας θρησκευτικής ειρήνης έχει προγραμματιστεί από αυτόν μόνο για «150» χρόνια (ή *πέντε προφητικά μήνες* ) μεταξύ 1844 και 1994. Αυτό το διακριτικό κριτήριο των αληθινών εκλεκτών αναφέρεται από το Πνεύμα στο μήνυμά του της Αποκ. 17:8: « *Το θηρίο που είδες ήταν, και δεν είναι πια. Πρέπει να ανέβει από την άβυσσο και να πάει στην απώλεια. Και όσοι κατοικούν στη γη, των οποίων τα ονόματα δεν γράφτηκαν στο βιβλίο της ζωής από την ίδρυση του κόσμου, θα θαυμάσουν όταν δουν το θηρίο , γιατί ήταν και δεν είναι πια, και ότι θα εμφανιστεί ξανά.* » **Οι αληθινά εκλεγμένοι δεν θα εκπλαγούν όταν δουν να πραγματοποιούνται τα πράγματα που τους έχει ανακοινώσει ο Θεός μέσω του προφητικού του λόγου.**

## **Αποκάλυψη 8: Οι πρώτες τέσσερις σάλπιγγες** **Οι τέσσερις πρώτες τιμωρίες του Θεού**

Στίχος 1: « Όταν άνοιξε την έβδομη σφραγίδα, επικράτησε σιωπή στον ουρανό για περίπου μισή ώρα. »

Το άνοιγμα της « έβδομης σφραγίδας » είναι εξαιρετικά σημαντικό, γιατί εξουσιοδοτεί το πλήρες άνοιγμα του βιβλίου Αποκάλυψη « σφραγισμένη με επτά σφραγίδες » σύμφωνα με την Αποκ. 5:1. Η σιωπή που σηματοδοτεί αυτό το άνοιγμα δίνει στη δράση μια εξαιρετική επισημότητα. Έχει δύο δικαιολογίες. Η πρώτη είναι η ιδέα της ρήξης της σχέσης μεταξύ ουρανού και γης, που προκλήθηκε από την εγκατάλειψη του Σαββάτου στις 7 Μαρτίου 321. Η δεύτερη εξηγείται ως εξής: με πίστη, ταυτίζω αυτήν την « έβδομη σφραγίδα » με την « σφραγίδα του ζωντανού Θεού » του κεφαλαίου 7 που ορίζει, κατά τη γνώμη μου, το ιερό Σάββατο που αγιάστηκε από τον Θεό από την ίδρυση του κόσμου. Υπενθύμισε τη σημασία του κάνοντας το θέμα της τέταρτης από τις δέκα εντολές του. Και εκεί, ανακάλυψα στοιχεία που αποκαλύπτουν την εξαιρετική σημασία

του για τον Θεό, τον υπέροχο Δημιουργό μας. Αλλά ήδη στον λογαριασμό της Γένεσης, παρατήρησα ότι η έβδομη ημέρα παρουσιάστηκε ξεχωριστά στο κεφάλαιο 2. Οι πρώτες έξι ημέρες αντιμετωπίζονται στο κεφάλαιο 1. Επιπλέον, η έβδομη ημέρα δεν κλείνει, όπως οι προηγούμενες, με τον τύπο « *υπήρχε βράδυ και πρωί* ». Αυτή η ιδιαιτερότητα δικαιολογείται από τον προφητικό της ρόλο στην έβδομη χιλιετία του σωτηρίου έργου του Θεού. Τοποθετημένη κάτω από το σημάδι της αιωνιότητας των εκλεκτών που λυτρώθηκαν με το αίμα του Ιησού Χριστού, η έβδομη χιλιετία είναι η ίδια σαν μια μέρα χωρίς τέλος. Σε επιβεβαίωση αυτών των πραγμάτων, στην παρουσίασή του στην Εβραϊκή Βίβλο, την Τορά, το κείμενο της τέταρτης εντολής διαχωρίζεται από τα άλλα και προηγείται ένα σημάδι που απαιτεί έναν χρόνο σεβασμού σιωπής. Αυτό το σημάδι είναι το γράμμα "Pé" από τα εβραϊκά και έτσι απομονωμένο σηματοδοτώντας ένα διάλειμμα στο κείμενο, παίρνει το όνομα "pétuhot". Επομένως, η σαββατιάτικη ανάπαυση της έβδομης ημέρας έχει κάθε δικαιολογία να σημαδεύεται από τον Θεό με συγκεκριμένο τρόπο. Από την άνοιξη του 1843, έχει προκαλέσει την απώλεια της παραδοσιακής προτεσταντικής πίστης, κληρονόμου της Καθολικής «Κυριακής». Και από την ίδια δοκιμασία, αλλά το φθινόπωρο του 1844, έγινε για άλλη μια φορά το σημάδι ότι ανήκουμε στον Θεό που του δίνει ο Εζέ.20:12-20: « *Τους έδωσα επίσης τα Σάββατά μου ως σημάδι ανάμεσα σε μένα και σε εκείνους, μπορεί να ξέρουν ότι είμαι ο Γιαχβέ που τους αγιάζει.../...Αγιάστε τα Σάββατά μου, και ότι μπορεί να είναι ένα σημάδι ανάμεσα σε μένα και σε εσάς με το οποίο μπορεί να γίνει γνωστό ότι είμαι Γιαχβέ ο Θεός σου.* » Μόνο μέσω αυτού μπορεί ο εκλεκτός να μπει στο μυστικό του Θεού και να ανακαλύψει το ακριβές πρόγραμμα του αποκαλυφθέντος έργου του.

Τούτου λεχθέντος, στο κεφάλαιο 8, ο Θεός προκαλεί αλληλουχίες μηνυμάτων κατάρας. Πράγμα που με οδηγεί να κοιτάξω την αλήθεια του Σαββάτου υπό την όψη των κατάρα που η εγκατάλειψή του, από τους Χριστιανούς από τις 7 Μαρτίου 321, έχει προκαλέσει αλυσίδες σε όλη τη χριστιανική εποχή. Αυτό θα επιβεβαιώσει και ο στίχος που έρχεται συνδέοντας το θέμα του Σαββάτου με τις « *επτά σάλπιγγες* », σύμβολα των «επτά θεικών τιμωριών» που θα χτυπήσουν τη χριστιανική απιστία της 7ης Μαρτίου 321.

Στίχος 2: « *Και είδα τους επτά αγγέλους να στέκονται μπροστά στον Θεό, και επτά σάλπιγγες τους δόθηκαν.* »

Το πρώτο από τα προνόμια που αποκτήθηκαν με τον αγιασμό του Σαββάτου της έβδομης ημέρας, που το ίδιο αγιάστηκε από τον Θεό, είναι να κατανοήσουμε τη σημασία που δίνει στο θέμα των « *επτά σαλπίγγων* ». Με τη μορφή της προσέγγισης που του δόθηκε, αυτό το θέμα ανοίγει πλήρως τη νοημοσύνη του επιλεγμένου. Επειδή παρέχει απόδειξη της κατηγορίας της « *αμαρτίας* » που αναφέρεται στο Δαν.8:12 κατά της Χριστιανικής Συνέλευσης, από τον Θεό. Πράγματι, αυτές οι «επτά τιμωρίες» δεν θα επιβάλλονταν από τον Θεό αν δεν υπήρχε αυτή η αμαρτία. Επιπλέον, υπό το φως του Λευιτικού 26, αυτές οι τιμωρίες δικαιολογούνται από το μίσος των εντολών του. Στην παλαιά διαθήκη, ο Θεός είχε ήδη υιοθετήσει την ίδια αρχή, για να τιμωρήσει την ανομία του άπιστου και διεφθαρμένου σαρκικού Ισραήλ. Ο Θεός δημιουργός και νομοθέτης που δεν αλλάζει, μας δίνει μια όμορφη απόδειξη γι' αυτό. Και οι δύο διαθήκες υπόκεινται στις ίδιες απαιτήσεις υπακοής και πιστότητας.



Η πρόσβαση στο θέμα των « τρομπέτας » θα επιτρέψει την επίδειξη των διαδοχικών καταδίκων όλων των χριστιανικών θρησκειών: Καθολικών, Ορθοδόξων, Προτεσταντών από το 1843, αλλά και Αντβεντιστών από το 1994. Αποκαλύπτει επίσης την καθολική τιμωρία της « έκτης τρομπέτας » που θα να τους χτυπήσουν μαζί πριν από τη λήξη της δοκιμαστικής περιόδου. Μπορούμε έτσι να μετρήσουμε τη σημασία του. Η « έβδομη σάλπιγγα » που συνδέεται με την επιστροφή του Χριστού, την άμεση δράση του Θεού, θα αντιμετωπιστεί ξεχωριστά, όπως το Σάββατο, στο κεφάλαιο 11, και στη συνέχεια θα αναπτυχθεί ευρέως στα κεφάλαια 18 και 19.

Κατά τους τελευταίους 17 αιώνες από το 321, ή ακριβέστερα 1709 χρόνια, 1522 χρόνια έχουν χαρακτηριστεί από τις κατάρες που προκλήθηκαν από την παράβαση του Σαββάτου μέχρι την αποκατάστασή του που είχε προγραμματιστεί για το έτος 1843 στο διάταγμα του Δαν.8:14. Και από εκείνη την ημερομηνία της αποκατάστασής του μέχρι την επιστροφή του Ιησού Χριστού το 2030, το Σάββατο πρόσφερε την ευλογία του μόνο για 187 χρόνια. Το Σάββατο, λοιπόν, για πολύ καιρό έφερε κακό στους άπιστους παρά καλό στους πιστούς εκλεκτούς. Η κατάρη κερδίζει και αυτό το θέμα έχει επομένως τη θέση του σε αυτό το κεφάλαιο 8 που παρουσιάζει τις θεϊκές κατάρες.

Στίχος 3: « *Και ένας άλλος άγγελος ήρθε, και στάθηκε στο θυσιαστήριο, έχοντας ένα χρυσό θυμιατήρι. και του έδωσαν πολύ θυμίαμα, για να το προσφέρει, με τις προσευχές όλων των αγίων, στο χρυσό θυσιαστήριο που είναι μπροστά στο θρόνο.* »

Στο εδάφιο Δανιήλ 8:13, αφού ανέφεραν « την ερημική αμαρτία », οι άγιοι του οράματος προκάλεσαν το « *αέναο* » που αφορούσε το « *αμεταβίβαστο «ουράνιο» ιερατείο* » του Ιησού Χριστού, σύμφωνα με την Εβρ. 7:23. Στη γη, από το 538, το παπικό καθεστώς την αφαίρεσε σύμφωνα με τον Δαν.8:11. Το 1843, η συμφιλίωση με τον Ιησού Χριστό απαιτούσε την αποκατάστασή της. Αυτός είναι ο σκοπός του θέματος που εξετάζουμε σε αυτό το εδάφιο 3, το οποίο ανοίγει τον ουρανό και μας δείχνει τον Ιησού Χριστό στο συμβολικό του ρόλο ως ουράνιος αρχιερέας μεσολαβητής για τις αμαρτίες των εκλεκτών του και μόνο αυτών. Λάβετε υπόψη ότι στη γη, μεταξύ 538 και 1843, αυτή η σκηνή και αυτός ο ρόλος διακωμωδούνται και σφετερίζονται από τη δραστηριότητα των Ρωμαιοκαθολικών παπών που διαδέχονται ο ένας τον άλλον με την πάροδο του χρόνου, απογοητεύοντας συνεχώς τον Θεό για το νόμιμο υπέρτατο κυριαρχικό του δικαίωμα.

Επειδή παρουσιάζεται σε αυτό το κεφάλαιο 8 και επειδή σταμάτησε ταυτόχρονα με την εγκατάλειψη του Σαββάτου, αυτό το θέμα της μεσιτείας του Ιησού Χριστού μας παρουσιάζεται επίσης υπό την όψη της κατάρης της παύσης αυτής της μεσιτείας για τον Χριστιανό. πλήθη αναισθητα θύματα της παγανιστικής ρωμαϊκής «ημέρας του ήλιου». αυτό, ακόμη και ειδικά , μετά την παραπλανητική και σαγηνευτική αλλαγή του ονόματος: «Κυριακή»: Ημέρα του Κυρίου. Ναι, αλλά από ποιον άρχοντα; Αλίμονο! Το παρακάτω.

Στίχος 4: « *Ο καπνός του θυμιάματος ανέβηκε με τις προσευχές των αγίων από το χέρι του αγγέλου ενώπιον του Θεού.* »

Τα « *αρώματα* » που συνοδεύουν τις «*προσευχές των αγίων* » συμβολίζουν την ευχάριστη μυρωδιά της θυσίας του Ιησού Χριστού. Είναι η επίδειξη αγάπης

και πίστης Του που κάνει τις προσευχές των εκλεκτών Του αποδεκτές στη θείκη Του κρίση. Πρέπει να σημειώσουμε σε αυτό το εδάφιο τη σημασία του συσχετισμού των λέξεων « καπνός » και « προσευχές των αγίων ». Αυτή η λεπτομέρεια θα χρησιμοποιηθεί στην Αποκ. 9:2 για να προσδιορίσει τις προσευχές των ψευδοπροτεσταντών Χριστιανών, από τότε που δημιουργήθηκε η νέα κατάσταση το 1843.

Αυτό που προκαλεί ο Θεός σε αυτό το εδάφιο είναι η κατάσταση που επικρατούσε μεταξύ του αποστολικού χρόνου και της καταραμένης ημερομηνίας της 7ης Μαρτίου 321. Πριν από την εγκατάλειψη του Σαββάτου, ο Ιησούς έλαβε τις προσευχές των εκλεκτών και μεσολάβησε στο όνομά του για αυτούς. Είναι μια διδακτική εικόνα που υποδηλώνει ότι διατηρείται η κάθετη σχέση μεταξύ του Θεού και των εκλεκτών του. Θα είναι έτσι όσο μαρτυρούν την πίστη στο πρόσωπό του και τη διδασκαλία του για την αλήθεια, μέχρι το 321. Το 1843, το ιερατείο του Ιησού θα *ζαναρχίσει* όλη την ευλογημένη δράση του υπέρ των εκλεγμένων Αντβεντιστών αγίων. Ωστόσο, μεταξύ 321 και 1843, μεταρρυθμιστές επωφελήθηκαν από τη χάρη του, όπως εκείνοι της εποχής των *Θυατείρων* .

Στίχος 5: « *Και ο άγγελος πήρε το θυμιατήρι, και το γέμισε με φωτιά από το θυσιαστήριο, και το έριξε στη γη. Και ακούστηκαν φωνές και βροντές και αστραπές και σεισμός.* »

Η δράση που περιγράφεται είναι εμφανώς βίαιη. Είναι αυτό του Ιησού Χριστού στο τέλος της μεσολαβητικής διακονίας του, όταν έρχεται η ώρα για το τέλος του χρόνου της χάριτος. Ο ρόλος του «*θυσιαστηρίου* » τελειώνει και η «*φωτιά* », εικόνα του εξιλεωτικού θανάτου του Ιησού Χριστού, « *πετά στη γη* », απαιτώντας τιμωρία από αυτούς που το υποτίμησαν και για κάποιους περιφρονήθηκαν. Το τέλος του κόσμου που σηματοδοτείται από την άμεση παρέμβαση του Θεού προκαλείται εδώ από τη βασική φόρμουλα που αποκαλύπτεται στην Αποκ.4:5 και στην Έξω.19:16. Η επισκόπηση της χριστιανικής εποχής τελειώνει με αυτή την «Αντβεντιστική» έλευση του Ιησού Χριστού.

Όπως και με το Σάββατο, το θέμα της ουράνιας μεσιτείας του Ιησού Χριστού παρουσιάζεται υπό την όψη της κατάρας της κρίσης του μεταξύ 321 και 1843. Οι άγιοι που αμφισβητούν το Πνεύμα σχετικά με αυτό, στο Δαν.8:13, είχαν καλούς λόγους για θέλοντας να μάθω την ώρα που θα αναλάμβανε ο Ιησούς Χριστός την « *αιώνια* » *ιεροσύνη*.

**Σημείωση :** Χωρίς να αμφισβητείται η προηγούμενη ερμηνεία, έχει νόημα μια δεύτερη εξήγηση. Σε αυτή τη δεύτερη ερμηνεία, το τέλος του θέματος της μεσιτείας του Ιησού Χριστού μπορεί να συνδεθεί με την ημερομηνία της 7ης Μαρτίου 321, τη στιγμή που η εγκατάλειψη του Σαββάτου από τους Χριστιανούς οδήγησε τον Θεό σε οργή που θα εξιλεωνόταν από τους Δυτικούς. Ο Χριστιανισμός, μέσω των « *επτά σαλπύγων* » που προέρχονται από το εδάφιο 6 που ακολουθεί. Αυτή η διπλή εξήγηση είναι ακόμη πιο δικαιολογημένη αφού η εγκατάλειψη του Σαββάτου έχει συνέπειες μέχρι το τέλος του κόσμου, το 2030, έτος κατά το οποίο με την ένδοξη ορατή επιστροφή του, ο Ιησούς Χριστός θα απομακρυνθεί για πάντα από το ρωμαϊκό παπικό καθεστώς και την τελευταία του αμερικανική Προτεσταντική υποστήριξη, ο ψευδής ισχυρισμός τους ότι τον υπηρετούν και τον εκπροσωπούν. Ο Ιησούς θα επαναλάβει τότε τον τίτλο του «

*Κεφαλή* » της Εκκλησίας που σφετερίστηκε από τον παπισμό. Πράγματι, σε αντίθεση με τους πιστούς εκλεκτούς, οι ξεπεσμένοι άπιστοι Χριστιανοί θα αγνοήσουν το διάταγμα του Δαν.8:14 και τις συνέπειές του μέχρι το τέλος του κόσμου. που δικαιολογεί τον τρόπο τους όταν ο Ιησούς επιστρέφει σύμφωνα με τη διδασκαλία της Αποκ. 6:15-16. Πριν από το 2030, οι πρώτες έξι « τρομπέτες » θα πραγματοποιηθούν μεταξύ 321 και 2029. Με την « έκτη σάλπιγγα », την τελευταία προειδοποιητική τιμωρία πριν από την τελική εξόντωση, ο Θεός τιμωρεί πολύ αυστηρά τους επαναστάτες Χριστιανούς. Μετά από αυτή την έκτη τιμωρία, θα οργανώσει τις συνθήκες για την τελευταία παγκόσμια δοκιμασία της πίστης και σε αυτό το πλαίσιο, το αποκαλυφθέν φως θα διακηρυχθεί και θα γίνει γνωστό σε όλους τους επιζώντες. Είναι μπροστά σε μια αποδεδειγμένη αλήθεια ότι οι εκλεκτοί και οι πεσόντες θα προχωρήσουν στη συνέχεια, με την ελεύθερη επιλογή τους, μπροστά σε μια απειλή θανάτου προς την τελική μοίρα τους που θα είναι: αιώνια ζωή για τους εκλεκτούς, οριστικός και απόλυτος θάνατος για τους πεσόντες.

Στίχος 6: « *Και οι επτά άγγελοι που είχαν τις επτά σάλπιγγες ετοιμάστηκαν να ηχήσουν.* »

Από αυτό το εδάφιο, το Πνεύμα μας προσφέρει μια νέα επισκόπηση της χριστιανικής εποχής, λαμβάνοντας ως θέμα τις « επτά σάλπιγγες », δηλαδή, «επτά διαδοχικές τιμωρίες» που διανεμήθηκαν σε όλη τη χριστιανική εποχή από τις 7 Μαρτίου 321, έτος κατά το οποίο η « *αμαρτία* ». καθιερώθηκε επίσημα και **πολιτισμικά** . Θυμάμαι ότι στον πρόλογο της Αποκάλυψης 1, η ίδια η «*φωνή*» του Χριστού συγκρίνεται ήδη με τον ήχο μιας « *τρομπέτας* ». Αυτό το όργανο που χρησιμοποιείται για να προειδοποιεί τον λαό στο Ισραήλ φέρει μέσα του το πλήρες νόημα της αποκάλυψης της Αποκάλυψης. Η προειδοποίηση προειδοποιεί για παγίδες που έχει στήσει ο εχθρός.

Στίχος 7: « *Το πρώτο χτύπησε. Και υπήρχε χαλάζι και φωτιά ανακατεμένη με αίμα, που ρίχτηκε στη γη. και ένα τρίτο μέρος της γης κάηκε, και ένα τρίτο μέρος των δέντρων κάηκε, και κάθε πράσινο βότανο κάηκε.* »

Πρώτη τιμωρία : πραγματοποιήθηκε μεταξύ 321 και 538, από διάφορες εισβολές στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία από τους λεγόμενους «βαρβάρους» λαούς. Θυμάμαι ιδιαίτερα τους ανθρώπους των «Ούννων», των οποίων ο αρχηγός Αττίλας είπε ότι ήταν, δικαίως, η «μάστιγα του Θεού». Μια μάστιγα που πυρπόλησε μέρος της Ευρώπης, βόρεια Γαλατία, βόρεια Ιταλία και Παννονία (Κροατία και δυτική Ουγγαρία). Το μότο του ήταν, Ω πόσο διάσημο! «Όπου περνάει το άλογό μου, το γρασίδι δεν ξαναφυτρώνει». Οι ενέργειές του συνοψίζονται τέλεια σε αυτό το εδάφιο 7. τίποτα δεν λείπει, όλα είναι εκεί. Το « *χαλάζι* » είναι το σύμβολο της καταστροφής των καλλιεργειών και η « *φωτιά* » είναι το σύμβολο της καταστροφής των αναλώσιμων υλικών. Και φυσικά, το « *αίμα που χύθηκε στη γη* » είναι το σύμβολο των ανθρώπινων ζωών που σκοτώνονται βίαια. Το ρήμα « *ρίχνεται* » υποδηλώνει την οργή του δημιουργού, νομοθέτη και σωτήρα Θεού που εμπνέει και κατευθύνει τη δράση μετά το « *ρίχνει φωτιά από το θυσιαστήριο* » στο εδάφιο 5.

Ταυτόχρονα, στα Λευι.26:14 έως 17 διαβάζουμε: « *Αν όμως δεν με ακούσεις και δεν κάνεις όλες αυτές τις εντολές, αν περιφρονήσεις τα διατάγματά μου, και αν η ψυχή σου απεχθάνεται τις κρίσεις μου, έτσι ώστε μην εκτελείς όλες τις*

εντολές μου και παραβιάσεις τη διαθήκη μου, τότε αυτό θα κάνω σε σένα. Θα στείλω επάνω σου τρόμο, κατανάλωση και πυρετό, που θα κάνουν τα μάτια σου να μαραζώνουν και την ψυχή σου να υποφέρει. και μάταια θα σπείρεις τους σπόρους σου: οι εχθροί σου θα τους κατασπαράξουν. Θα βάλω το πρόσωπό μου εναντίον σου, και θα νικηθείς μπροστά στους εχθρούς σου. αυτοί που σε μισούν θα σε κυβερνήσουν και θα φύγεις χωρίς να σε καταδιώξουν. »

Στίχος 8: « Το δεύτερο χτύπησε. Και κάτι σαν μεγάλο **βουνό που καίγεται** από φωτιά πετάχτηκε στη θάλασσα. και το ένα τρίτο της θάλασσας έγινε αίμα ,

Δεύτερη Τιμωρία : Το κλειδί αυτών των εικόνων βρίσκεται στην Ιερ.51:24-25: « Θα ανταποδώσω τη Βαβυλώνα και όλους τους κατοίκους της Χαλδαίας για όλο το κακό που έκαναν στη Σιών μπροστά στα μάτια σας, λέει ο Γιαχβέ. Ιδού, είμαι εναντίον σου, βουνό της καταστροφής, λέει ο Γιαχβέ, εσύ που κατέστρεψες ολόκληρη τη γη! Θα απλώσω το χέρι μου πάνω σου, θα σε κυλήσω από τα βράχια και θα σε κάνω βουνό από φωτιά. » Είναι σε αυτόν τον στίχο 8 που το Πνεύμα προκαλεί το ρωμαϊκό παπικό καθεστώς με το συμβολικό του όνομα « Βαβυλώνα » που θα εμφανίζεται με τη μορφή « Βαβυλώνα η σπουδαία » στο Αποκ. 14:8, 17:5 και 18:2. Η «φωτιά» κολλάει στην προσωπικότητά της, θυμίζοντας τόσο αυτό που θα την κατασπαράξει κατά την επιστροφή του Χριστού και την έσχατη κρίση, όσο αυτό που χρησιμοποιεί για να πυροδοτήσει με μίσος όσους την επιδοκιμάζουν και την υποστηρίζουν: τους ευρωπαίους μονάρχες και τους καθολικούς λαούς τους . Εδώ, όπως και στον Δανιήλ, « η θάλασσα » αντιπροσωπεύει την ανθρωπότητα που ασχολείται με το προφητικό κάλυμμα. την ανθρωπιά των ανώνυμων λαών που ουσιαστικά παρέμειναν ειδωλολάτρες παρά τις προφανείς χριστιανικές μεταστροφές. Η πρώτη συνέπεια της εγκαθίδρυσης του παπικού καθεστώτος το 538 ήταν να επιτεθούν στους ανθρώπους για να τους προσηλυτίσουν με ένοπλη στρατιωτική δύναμη. Η λέξη « βουνό » υποδηλώνει μια ισχυρή γεωγραφική δυσκολία. Είναι αυτό που είναι κατάλληλο να ορίσουμε το παπικό καθεστώς που, εχθρός του Θεού, διεγείρεται ωστόσο από τη θεϊκή του θέληση. Αυτό για να σκληρύνει τη θρησκευτική ζωή των άπιστων Χριστιανών με αποτέλεσμα τον διωγμό, τα βάσανα και τον θάνατο μεταξύ αυτών και εκτός των λαών διαφορετικών θρησκειών. Η υποχρεωτική θρησκεία είναι μια καινοτομία λόγω της παράβασης του ιερού Σαββάτου του Θεού. Του οφείλουμε τις περιττές σφαγές των αναγκαστικών προσηλυτισμών που πραγματοποιήθηκαν από τον Καρλομάγνο και τις εντολές των Σταυροφοριών εναντίον των μουσουλμανικών λαών, που εξαπέλυσε ο Πάπας Ουρβανός Β'. όλα τα πράγματα προφητεύτηκαν σε αυτή τη « δεύτερη σάλπιγγα ».

Στίχος 9: « Και το ένα τρίτο των πλασμάτων που ήταν στη θάλασσα που είχαν ζωή πέθανε, και το ένα τρίτο των πλοίων χάθηκε » .

Οι συνέπειες είναι καθολικές και θα διαρκέσουν μέχρι το τέλος του κόσμου. Οι λέξεις « θάλασσα » και « πλοία » θα βρουν το νόημά τους στις συγκρούσεις με τους μουσουλμάνους της Μεσογείου, αλλά και με τους αφρικανικούς και νοτιοαμερικανικούς λαούς, όπου η κατακτητική καθολική πίστη θα προκαλέσει φρικτές σφαγές γηγενών πληθυσμών.

Ταυτόχρονα διαβάζουμε στα Λευιτ.26:18 έως 20: « Αν, παρόλα αυτά, δεν με ακούσετε, θα σας τιμωρήσω επτά φορές περισσότερο για τις αμαρτίες σας. Θα



*σπάσω την υπερηφάνεια της δύναμής σου, θα κάνω τον ουρανό σου σαν σίδηρο και τη γη σου σαν χάλκινο. Η δύναμή σου θα εξαντληθεί μάταια, η γη σου δεν θα δώσει τα προϊόντα της και τα δέντρα της γης δεν θα δώσουν τον καρπό τους. »* Σε αυτό το εδάφιο, ο Θεός αναγγέλλει μια θρησκευτική σκλήρυνση που στη χριστιανική εποχή επιτυγχάνεται με το πέρασμα της Ρώμης από τον παγανισμό στην παπική. Ας σημειώσουμε το ενδιαφέρον ότι με αφορμή αυτή την αλλαγή, η ρωμαϊκή κυριαρχία εγκατέλειψε το «Καπιτώλιο» για να εγκαταστήσει τον παπισμό στο παλάτι του Λατερανού που βρίσκεται ακριβώς στον «Καίλιο», δηλαδή στον ουρανό. Το σκληρό παπικό καθεστώς επιβεβαιώνει την προφητευμένη θρησκευτική σκλήρυνση. Ο καρπός της χριστιανικής πίστης αλλάζει. Η ευγένεια του Χριστού αντικαθίσταται από την επιθετικότητα και τη σκληρότητα. και η πίστη για την αλήθεια μετατρέπεται σε απιστία και ζήλος για το θρησκευτικό ψέμα.

Στίχος 10: *« Το τρίτο χτύπησε. Και έπεσε από τον ουρανό ένα μεγάλο αστέρι που έκαιγε σαν δάδα. και έπεσε στο ένα τρίτο των ποταμών και στις πηγές των νερών. »*

Τρίτη τιμωρία : Το κακό που δημιουργείται εντείνεται και φτάνει στο αποκορύφωμά του προς το τέλος του Μεσαίωνα. Η πρόοδος στη μηχανική εκτύπωση ευνόησε την έκδοση της Αγίας Γραφής. Διαβάζοντάς το, οι αιρετοί ανακαλύπτουν τις αλήθειες που διδάσκει. Δικαιολογεί έτσι τον ρόλο των « δύο μαρτύρων » που της δίνει ο Θεός στην Αποκ. 11:3: *« Θα δώσω στους δύο μάρτυρες μου τη δύναμη να προφητεύουν, ντυμένοι με σάκο, για χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες . »* Ευνοώντας τα δικά της θρησκευτικά δόγματα, η καθολική πίστη βασίζεται μόνο στη Βίβλο για να δικαιολογήσει τα ονόματα των αγίων που κάνει τους υπηκόους της να λατρεύουν. Επειδή η κατοχή μιας Βίβλου καταδικάζεται από αυτήν και εκθέτει τον κάτοχο σε βασανιστήρια και θάνατο. Είναι η ανακάλυψη της βιβλικής αλήθειας που δικαιολογεί την εικόνα που δίνεται σε αυτό το εδάφιο: *« Και έπεσε από τον ουρανό ένα μεγάλο αστέρι που έκαιγε σαν δάδα »*. Η φωτιά εξακολουθεί να κολλάει στην εικόνα της Ρώμης που συμβολίζεται αυτή τη φορά με ένα « μεγάλο πύρινο αστέρι » όπως το « μεγάλο φλεγόμενο βουνό ». Η λέξη « άστρο » αποκαλύπτει τον ισχυρισμό της ότι « φωτίζει τη γη » θρησκευτικά σύμφωνα με τη Γεν.1:15. και αυτό στο όνομα του Ιησού Χριστού, του οποίου ισχυρίζεται ότι είναι η εικόνα της αληθινής « δάδας », φωτοφόρου με την οποία συγκρίνεται στην Από.21:23. Εξακολουθεί να είναι τόσο « υπέροχη » όπως όταν ξεκίνησε, αλλά η καταδιωκτική της φωτιά έχει ενισχυθεί, πηγαίνοντας από την κατάσταση « καύσης » σε αυτήν της « καύσης ». Η εξήγηση είναι απλή, καταγγέλλεται από τη Βίβλο, ο θυμός της είναι ακόμη μεγαλύτερος καθώς αναγκάζεται να εναντιωθεί ανοιχτά στους εκλεκτούς του Θεού. Που σύμφωνα με την Αποκ. 12:15-16 την αναγκάζει να μεταβεί από τη στρατηγική του πονηρού και απατηλού « φιδιού » σε αυτήν του ανοιχτά καταδιωκτικού « δράκου ». Οι αντίπαλοί της δεν είναι μόνο οι ειρηνικοί και πειθήνιοι εκλεκτοί του Θεού, υπάρχει επίσης και πάνω απ' όλα μπροστά του ένας ψεύτικος προτεσταντισμός, περισσότερο πολιτικός παρά θρησκευτικός, γιατί αγνοεί τις εντολές του Ιησού Χριστού και παίρνει τα όπλα, σκοτώνει και σφαγές όσες και το καθολικό στρατόπεδο. Το « τρίτο των ποταμών », δηλαδή ένα μέρος των πληθυσμών της χριστιανικής Ευρώπης, υπέστη καθολική επιθετικότητα όπως



και « οι πηγές των νερών ». Το πρότυπο αυτών των πηγών νερού είναι ο ίδιος ο Θεός σύμφωνα με τον Ιερ.2:13: « *Επειδή ο λαός μου διέπραξε διπλή αμαρτία: Με εγκατέλειψαν, που είμαι πηγή ζωντανού νερού, για να σκάψω για τον εαυτό τους στέρνες, ραγισμένες στέρνες, που δεν συγκρατούν νερό.* » Στον πληθυντικό, σε αυτό το εδάφιο, το Πνεύμα δηλώνει με τις «πηγές των υδάτων» τους εκλεκτούς που σχηματίζονται κατ' εικόνα Θεού. Το εδάφιο Ιωάννης 7:38 επιβεβαιώνει, λέγοντας: « *Όποιος πιστεύει σε μένα, ποτάμια ζωντανού νερού θα αναβληθούν από αυτόν, όπως λέει η Γραφή.* » Αυτή η έκφραση δείχνει επίσης την πρακτική της βάπτισης παιδιών που από τη γέννησή τους, χωρίς να τους συμβουλεύονται, λαμβάνουν θρησκευτική ταμπέλα που θα τα κάνει υποκείμενα μιας μη εκλεγμένης θρησκευτικής αιτίας. Καθώς μεγαλώνουν, μια μέρα θα πάρουν τα όπλα και θα σκοτώσουν τους αντιπάλους τους επειδή το απαιτεί η θρησκευτική τους εθιμοτυπία. Η Αγία Γραφή καταδικάζει αυτή την αρχή επειδή δηλώνει: « *Όποιος πιστεύει και βαπτίζεται θα σωθεί, αλλά όποιος δεν πιστεύει θα καταδικαστεί* (Μάρκος 16:16).

Στίχος 11: « *Το όνομα αυτού του άστρου είναι Wormwood. και το τρίτο μέρος των υδάτων μεταβλήθηκε σε αψιθιά, και πολλοί άνθρωποι πέθαναν δίπλα στα νερά, επειδή είχαν πικραθεί.* »

Σε αντίθεση με το καθαρό και ξεδιψαστικό νερό που υποδηλώνει τη Βίβλο, τον γραπτό λόγο του Θεού, η Καθολική διδασκαλία συγκρίνεται με την « αψιθιά », ένα πικρό, τοξικό, ακόμη και θανατηφόρο ρόφημα. Αυτό είναι δικαιολογημένο αφού το τελικό αποτέλεσμα αυτής της διδασκαλίας θα είναι η φωτιά του « *δεύτερου θανάτου της τελευταίας κρίσης* ». Ένα μέρος, « *το ένα τρίτο* » των ανδρών, μεταμορφώνεται από την καθολική ή ψευδώς προτεσταντική διδασκαλία που ελήφθη. « *Τα νερά* » είναι τόσο άντρες όσο και βιβλική διδασκαλία. Τον 16ο <sup>αίωνα</sup>, ένοπλες προτεσταντικές ομάδες έκαναν κατάχρηση της Βίβλου και της διδασκαλίας της, και σύμφωνα με αυτό το εδάφιο, άνδρες σκοτώθηκαν από άνδρες και από ψευδή θρησκευτική διδασκαλία. Αυτό συμβαίνει γιατί οι άνδρες και η θρησκευτική διδασκαλία έχουν πικραθεί. Δηλώνοντας ότι « *τα νερά είχαν γίνει πικρά* », ο Θεός δίνει μια απάντηση σε μια κατηγορία « *υποψίας ζηλοτυπίας* » η οποία έχει παραμείνει άλυτη από την Αποκ. 6:6 στην *3η σφραγίδα*. Επιβεβαιώνει, την ώρα που ο γραπτός του λόγος έρχεται να το πράξει, την κατηγορία της μοιχείας που φέρνει εναντίον της Συνέλευσης από τις 7 Μαρτίου 321 που προηγήθηκε της επισημοποιημένης μοιχείας που ονομαζόταν θρησκευτικά Πέργαμος στο Από 2:12 για το 538.

Ταυτόχρονα, διαβάζουμε στο Λευ.26:21-22: « *Αν με αντισταθείς και δεν με ακούσεις, θα σε χτυπήσω επτά φορές περισσότερο σύμφωνα με τις αμαρτίες σου. Θα στείλω εναντίον σου τα θηρία του αγρού, που θα σου κλέψουν τα παιδιά σου, που θα καταστρέψουν τα ζώα σου και θα σε μειώσουν σε λίγα. και τα μονοπάτια σου θα ερημώσουν.* » Η παράλληλη μελέτη του Λευ.26 και της *3ης σάλπιγγας* της Αποκάλυψης αποκαλύπτει την κρίση που φέρει ο Θεός στην αρχή του χρόνου της Μεταρρύθμισης. Οι αληθινοί εκλεκτοί της παραμένουν ειρηνικοί και παραιτημένοι, αποδεχόμενοι τον θάνατο ή την αιχμαλωσία ως αληθινούς μάρτυρες. Αλλά εκτός από το υπέροχο παράδειγμά τους, βλέπει μόνο σκληρά « *θηρία* » που αντιμετωπίζουν το ένα το άλλο, τις περισσότερες φορές, από προσωπική υπερηφάνεια, και που σκοτώνουν ανθρώπους με την αγριότητα των

αρπακτικών άγριων ζώων. Αυτή η ιδέα θα πάρει σάρκα και οστά στην Αποκ. 13:1 και 11. Είναι το αποκορύφωμα της εποχής που, στον κανόνα της **θλίψης**, ο Εκλεκτός οδηγείται « στην έρημο » (= δοκιμασία) στην Αποκ. 12:6 - 14 με τους γραπτούς βιβλικούς « δύο μάρτυρες » του Θεού από την Αποκ. 11:3. Η μισαλλόδοξη βασιλεία του παπισμού που προφητεύτηκε για 1260 χρόνια θα φτάσει στο τέλος της.

Στίχος 12: « *Το τέταρτο χτύπησε. Και το ένα τρίτο του ήλιου χτυπήθηκε, και το ένα τρίτο της σελήνης, και το ένα τρίτο των άστρων, έτσι ώστε το ένα τρίτο σκοτεινιάσε, και η μέρα έχασε το ένα τρίτο του φωτός της, και η νύχτα το ίδιο.* »

Τέταρτη τιμωρία : Το Πνεύμα εδώ απεικονίζει τη « μεγάλη θλίψη » που ανακοινώθηκε στην Αποκ. 2:22. Στα σύμβολα, μας αποκαλύπτει τα αποτελέσματά του: εν μέρει, χτυπιέται ο «ήλιος», σύμβολο του φωτός του Θεού. Επίσης, εν μέρει, χτυπήθηκε επίσης « το φεγγάρι », σύμβολο του θρησκευτικού στρατοπέδου του σκότους που αφορούσε, το 1793, υποκριτές Καθολικούς και Προτεστάντες. Κάτω από το σύμβολο « αστέρια », ένα μέρος των Χριστιανών που καλούνται να διαφωτίσουν τη γη χτυπιέται μεμονωμένα. Ποιος μπορεί να χτυπήσει έτσι το αληθινό και το ψευδές χριστιανικό θρησκευτικό φως; Απάντηση: η ιδεολογία του αθεϊσμού θεωρούνταν το μεγάλο φως της εποχής. Το φως του επισκιάζει όλους τους άλλους. Οι συγγραφείς που γράφουν βιβλία για αυτό το θέμα χαίρουν μεγάλης εκτίμησης και αποκαλούνται οι ίδιοι «διαφωτιστές», όπως ο Βολταίρος και ο Μοντεσκιέ. Ωστόσο, αυτό το φως καταστρέφει, πρώτα, ανθρώπινες ζωές σε μια αλυσίδα, χύνοντας ρυάκια αίματος. Μετά το κεφάλι του βασιλιά Λουδοβίκου XVI και εκείνο της συζύγου του Μαρίας-Αντουανέτας, εκείνοι των καθολικών και των προτεστάντων με τη σειρά τους έπεσαν κάτω από τις γκιλοτίνες των επαναστατών. Αυτή η πράξη θείας δικαιοσύνης δεν δικαιολογεί τον αθεϊσμό. αλλά ο σκοπός αγιάζει τα μέσα, και ο Θεός μπορεί να ανατρέψει τους τυράννους μόνο αντιτάσσοντάς τους με μια ανώτερη, ισχυρότερη και ισχυρότερη τυραννία. « *Δύναμη και δύναμη* » είναι του Κυρίου στην Αποκ. 7:12.

Ταυτόχρονα, διαβάζουμε στα Λευ.26:23 έως 25: « *Αν αυτές οι τιμωρίες δεν σε διορθώσουν και αν μου αντισταθείς, θα σου αντισταθώ και εγώ και θα σε χτυπήσω επτά φορές περισσότερο για τις αμαρτίες σου. Θα φέρω το σπαθί εναντίον σου, που θα εκδικηθεί τη διαθήκη μου . Όταν συγκεντρωθείτε στις πόλεις σας, θα στείλω μάστιγα ανάμεσά σας και θα παραδοθείτε στα χέρια του εχθρού.* ". « *Το σπαθί που θα εκδικηθεί τη συμμαχία μου* » είναι πράγματι ο ρόλος που έδωσε ο Θεός στο γαλλικό εθνικό αθεϊστικό καθεστώς παραδίδοντάς του τα κεφάλια που είναι ένοχα για πνευματική μοιχεία που διαπράχθηκαν εναντίον του. Όπως η μάστιγα του στίχου, αυτό το αθεϊστικό καθεστώς ξεκίνησε μια αρχή μαζικής εκτέλεσης τέτοια που οι χθεςινοί δήμιοι έγιναν τα θύματα του αύριο. Σύμφωνα με αυτή την αρχή, αυτό το κολασμένο καθεστώς φαινόταν πιθανό να βυθίσει όλη την ανθρωπότητα στο θάνατο. Γι' αυτό ο Θεός θα του δώσει το όνομα « *άβυσσος* », το « *θηρίο που ανατέλλει από την άβυσσο* », στην Αποκ. 11:7 όπου αναπτύσσει το θέμα του. Αυτό γιατί στη Γεν.1:2, αυτό το όνομα δηλώνει τη γη χωρίς ζωή, χωρίς μορφή, χαοτική και την οποία μακροπρόθεσμα θα αναπαράγει η συστηματική καταστροφή που αναλαμβάνει το άθεο καθεστώς. Ως παράδειγμα, βρίσκουμε τη μοίρα της καθολικής και μοναρχικής Βαντέ που μετονομάστηκε σε

«Εκδίκηση» από τους επαναστάτες που είχαν σκοπό να την κάνουν μια έρημη και ακατοίκητη γη.

Στίχος 13: « *Και κοίταξα, και άκουσα έναν αετό να πετάει στη μέση του ουρανού, λέγοντας με δυνατή φωνή: Ουαί, αλίμονο, αλίμονο σε αυτούς που κατοικούν στη γη, εξαιτίας των άλλων ήχων των σαλπίγγων των τριών αγγέλων που θα χτυπήσει!* »

Η Γαλλική Επανάσταση παρήγαγε τα δολοφονικά της αποτελέσματα, αλλά πέτυχε τον στόχο που επιθυμούσε ο Θεός. Έβαλε τέλος στη θρησκευτική τυραννία και μετά από αυτήν επικράτησε η ανοχή. Αυτή είναι η στιγμή που, σύμφωνα με την Αποκ. 13:3, το Καθολικό «θηρίο της θάλασσας» «τραυματίστηκε μέχρι θανάτου αλλά θεραπεύτηκε» εξαιτίας της ισχυρής εξουσίας του ναπολεόντειου «αετού», που παρουσιάζεται σε αυτόν τον στίχο, ο οποίος τον αποκατέστησε μέσω του Concordat του. «... ένας αετός που πετά στη μέση του ουρανού» συμβολίζει το απόγειο της κυριαρχίας του αυτοκράτορα Ναπολέοντα Α'. Επέκτεινε την κυριαρχία του σε όλους τους ευρωπαϊκούς λαούς και απέτυχε εναντίον της Ρωσίας. Αυτή η επιλογή μας προσφέρει μεγάλη ακρίβεια στη χρονολόγηση των γεγονότων, προτείνεται έτσι η περίοδος 1800 έως 1814. Οι τεράστιες συνέπειες αυτής της βασιλείας αποτελούν ένα σταθερό σημείο αναφοράς που δικαιολογεί έτσι την άφιξη στην κομβική ημερομηνία του Daniel 8:14, 1843. Αυτό το σημαντικό καθεστώς στην ιστορία της χώρας της Γαλλίας γίνεται, για τον Θεό, φορέας μιας τρομερής ανακοίνωσης, αφού Μετά από αυτόν, η καθολική χριστιανική πίστη θα εισέλθει στον καιρό που θα χτυπηθεί από τον Θεό από τρεις μεγάλους «αυχίες». Επαναλαμβάνεται τρεις φορές, πρόκειται για την τελειότητα της «αυχίας». αυτό γιατί μπαίνοντας στο έτος 1843, όπως διδάσκει το Αποκ.3:2, ο Θεός απαιτεί από τους Χριστιανούς, που διεκδικούν τη σωτηρία του Ιησού Χριστού, να ολοκληρώσουν τελικά τη Μεταρρύθμιση που ξεκίνησε από το 1170, ημερομηνία κατά την οποία ο Πιερ Βάλντο αποκατέστησε πλήρως τη βιβλική αλήθεια και παρήγαγαν «τέλεια έργα». Αυτή η τελειότητα απαιτείται στην Αποκ. 3:2 και στο διάταγμα του Δανιήλ 8:14. Οι συνέπειες της έναρξης εφαρμογής του εμφανίζονται εδώ με τη μορφή τριών μεγάλων «αυχιών» που θα μελετήσουμε τώρα ξεχωριστά. Θα ήθελα να επισημάνω και πάλι ότι αυτό που κάνει αυτή την περίοδο θρησκευτικής ειρήνης, παραδόξως, μια μεγάλη «αυχία», είναι η κληρονομιά του γαλλικού εθνικού αθεϊσμού που διαποτίζει και θα διαποτίσει, μέχρι το τέλος του κόσμου, τα μυαλά των δυτικών ανθρώπων. Αυτό δεν θα τους βοηθήσει να επιτύχουν τις μεταρρυθμίσεις που απαιτούσε ο Θεός από το 1843. Αλλά ήδη, η «έκτη σφραγίδα» της Αποκ. 6:13 είχε απεικονίσει την πρώτη από αυτές τις «αυχίες» με την εικόνα ενός «πεφταστέρου» σε σύγκριση με πράσινα σύκα», μη έχοντας λοιπόν αποδεχτεί την πλήρη πνευματική ωρίμανση που απαιτούσε ο Θεός από το 1843. Και το ουράνιο σημάδι της προειδοποίησης του Θεού δόθηκε στις 13 Νοεμβρίου 1833 παράλληλα με την προτεινόμενη ώρα της ανακοίνωσης των τριών μεγάλων «αυχιών» του στίχου που μελετήθηκε.

Στην αποκάλυψή του, το Πνεύμα προκαλεί την έκφραση «*κάτοικοι της γης*» για να προσδιορίσει τους ανθρώπους που στοχεύουν οι τρεις μεγάλοι προφήτευσε «αυχίες». Αποκομμένοι από τον Θεό και χωρισμένοι από την απιστία και την αμαρτία τους, το Πνεύμα τους συνδέει με τη «γη». Αντίθετα, ο

Ιησούς ορίζει τους αληθινούς πιστούς εκλεκτούς του με την έκφραση « πολίτες της βασιλείας των ουρανών ». η πατρίδα τους δεν είναι η « γη » αλλά ο « ουρανός » όπου ο Ιησούς « ετοίμασε ένα μέρος » για αυτούς σύμφωνα με το Ιωάννη 14:2-3. Έτσι, κάθε φορά που αναφέρεται αυτή η έκφραση « κάτοικοι της γης » στην Αποκάλυψη, είναι για να δηλώσει την εξεγερμένη ανθρωπότητα χωρισμένη από τον Θεό στον Ιησού Χριστό.

**Αποκάλυψη 9: η 5<sup>η</sup> και η 6<sup>η</sup> σάλπιγγα**  
**Η « πρώτη » και η « δεύτερη μεγάλη ατυχία »**

**Η 5η τρομπέτα : Το « πρώτο μεγάλο αλίμονο »**  
**για Προτεστάντες (1843) και Αντβεντιστές (1994)**

**Σημείωση :** Σε πρώτη ανάγνωση, αυτό το θέμα της « 5ης σάλπιγγας » παρουσιάζει σε συμβολικές εικόνες την κρίση ότι ο Θεός φέρει τις προτεσταντικές θρησκείες που έχουν πέσει σε ντροπή από την άνοιξη του 1843. Αλλά φέρνει πρόσθετες διδασκαλίες που επιβεβαιώνουν τις προφητικές ανακοινώσεις που δόθηκαν στους Η αδελφή μας Αντβεντίστρια της Έβδομης Ημέρας, η κυρία Έλεν Γκουλντ Γουάιτ, την οποία ο Ιησούς είχε επιλέξει ως αγγελιοφόρο του. Το προφητικό του έργο φώτισε ιδιαίτερα τον καιρό της τελευταίας τελικής δοκιμασίας της πίστης. οι προβλέψεις του θα επιβεβαιωθούν σε αυτό το μήνυμα.

Αλλά αυτό που δεν ήξερε η αδελφή μας ήταν ότι μια τρίτη προσδοκία Αντβεντιστών σχεδιάστηκε από τον Θεό για να δοκιμάσει την ίδια την εκκλησία των Αντβεντιστών της Έβδομης Ημέρας. Σίγουρα, αυτή η τρίτη προσδοκία δεν έχει λάβει τη δημόσια εξέλιξη των δύο προηγούμενων, αλλά το μέγεθος των νέων αποκαλυφθεισών αληθειών που συνδέονται με αυτήν αντισταθμίζει αυτή τη φαινομενική αδυναμία. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο, έχοντας δοκιμαστεί από τον Ιησού Χριστό μεταξύ 1983 και 1991 στο Valence-sur-Rhône της Γαλλίας και στον Μαυρίκιο, μετά την απόρριψη των τελευταίων προφητικών του φώτων, η επίσημη θεσμική διδασκαλία του Αντβεντισμού «έκανε εμετό» από τον Σωτήρα των ψυχών στο 1994, μια ημερομηνία που κατασκευάστηκε με τη χρήση του προφητικού « πέντε μήνες » των στίχων 5 και 10 αυτού του κεφαλαίου 9. Είναι Γιατί, σε δεύτερη ανάγνωση, αυτή η εικονογραφική κρίση που έφερε ο Κύριος ενάντια στις διάφορες πτυχές της προτεσταντικής πίστης ισχύει για τον θεσμικό Αντβεντισμό της Έβδομης Ημέρας που έπεσε σε αποστασία, με τη σειρά του, από την άρνηση του θείου προφητικού φωτός. αυτό, παρά τις προειδοποιήσεις που έδωσε η Ellen G. White στο κεφάλαιο «αρνούμενος το φως» του βιβλίου της που απευθύνεται στους Αντβεντιστές δασκάλους «The Evangelical Service». Το 1995, η επίσημη συμμαχία του Αντβεντισμού με τον Προτεσταντισμό επιβεβαίωσε τη δίκαιη κρίση που είχε προφητεύσει ο Θεός. Σημειώστε το γεγονός ότι οι δύο πτώσεις έχουν την ίδια αιτία: την απόρριψη και την περιφρόνηση για τον προφητικό λόγο που πρότεινε ο Θεός, από έναν υπηρέτη τον οποίο επέλεξε για αυτό το έργο.

Η « *Ατυχία* » είναι η ώρα του κακού του οποίου ο υποκινητής και η έμπνευση είναι ο Σατανάς, ο εχθρός του Ιησού και των εκλεκτών αγίων του. Το Πνεύμα θα μας αποκαλύψει με εικόνες τι γίνεται ένας μαθητής του Ιησού Χριστού όταν απορρίπτεται από αυτόν για να παραδοθεί στον διάβολο. που τότε αποτελεί μια πραγματικά μεγάλη « *ατυχία* ».

Στίχος 1: « *Το πέμπτο χτύπησε. Και είδα ένα αστέρι που είχε πέσει από τον ουρανό στη γη. Το κλειδί του λάκκου της αβύσσου του δόθηκε ,*

Μια « *πέμπτη* », αλλά μεγάλη προειδοποίηση απευθύνεται στους εκλεκτούς του Χριστού που ξεχώρισαν από το 1844. « *Το αστέρι που έπεσε από τον ουρανό* » δεν είναι « *το αστέρι Αψέντι* "από το προηγούμενο κεφάλαιο που δεν " *έπεσε* ", " *επάνω εκεί γη* », αλλά « *επί Ο ποτάμια Και Ο πηγές των νερών* ». Είναι εκείνη της εποχής « *Σάρδεις* » όπου ο Ιησούς θυμάται ότι « *κρατά τα επτά αστέρια στα χέρια του* ». Για τα « *έργα* » του που δηλώθηκαν « *ατελή* », ο Ιησούς πέταξε το « *άστρο* » του Προτεστάντη αγγελιοφόρου στο έδαφος.

Η δοκιμασία των Αντβεντιστών σημειώθηκε την άνοιξη του 1843 με το τέλος μιας πρώτης προσδοκίας για την επιστροφή του Ιησού Χριστού. Μια δεύτερη αναμονή για αυτήν την επιστροφή έληξε στις 22 Οκτωβρίου 1844. Μόνο στο τέλος αυτής της δεύτερης δοκιμασίας ο Θεός έδωσε στους νικητές τη γνώση και την πρακτική του Μεγάλου Σαββάτου του. Αυτό το Σάββατο ανέλαβε στη συνέχεια το ρόλο της « *σφραγίδας του Θεού* » που αναφέρεται στο εδάφιο 4 αυτού του κεφαλαίου 9. Η σφράγιση των υπηρετών του λοιπόν άρχισε μετά το τέλος της δεύτερης δοκιμασίας, το φθινόπωρο του 1844. Η ιδέα είναι όπως ακολουθεί: η έκφραση " *που είχε πέσει* " στοχεύει την ημερομηνία της άνοιξης του 1843, το τέλος του διατάγματος του Δαν.8:14 και το τέλος της πρώτης δίκης



Αντβεντιστών, σε αντίθεση με εκείνη της πτώσης 1844 που σηματοδοτεί την αρχή της επισφράγισης των εκλεκτών νικητών και του θέματος αυτής της « 5ης σάλπιγγας », της οποίας ο στόχος για τον Θεό είναι να αποκαλύψει την πτώση της προτεσταντικής πίστης και εκείνη του Αντβεντισμού που θα κάνει συμμαχία μαζί του μετά το 1994 , όρος των « πέντε μηνών » που προφητεύτηκε στους στίχους 5 και 10. Έτσι, ενώ οι «πέντε μήνες» αυτού του θέματος ξεκινούν το φθινόπωρο του 1844, το πλαίσιο της αρχής του επισφραγίζοντας, ως κύριο θέμα, η προτεσταντική πίστη « είχε πέσει » πριν από αυτή την ημερομηνία, από την άνοιξη του 1843. Βλέπουμε τότε πώς η θεία αποκάλυψη σέβεται επακριβώς τα τετελεσμένα ιστορικά γεγονότα. Οι δύο ημερομηνίες 1843 και 1844 έχουν η καθεμία έναν συγκεκριμένο ρόλο.

Εγκαταλελειμμένη από τον Ιησού που την παρέδωσε στον διάβολο, η προτεσταντική πίστη έπεσε στο Καθολικό « πηγάδι » ή « στα βάθη του Σατανά » που οι ίδιοι οι Μεταρρυθμιστές κατήγγειλαν την εποχή της Μεταρρύθμισης στην Αποκ. 2:24. Λεπτά, λέγοντας ότι πέφτει « στη γη », το Πνεύμα επιβεβαιώνει την ταυτότητα της Προτεσταντικής πίστης που συμβολίζεται από τη λέξη « γη » που θυμίζει την έξοδο της από τον Καθολικισμό που ονομάζεται « θάλασσα » στην Αποκ. 13 και 10:2. Στο μήνυμα « Φιλαδέλφεια », ο Ιησούς παρουσιάζει « πόρτες » που είναι ανοιχτές ή κλειστές. Εδώ, ένα κλειδί τους ανοίγει έναν πολύ διαφορετικό δρόμο αφού τους δίνει πρόσβαση στην « άβυσσο » που συμβολίζει την εξαφάνιση της ζωής. Αυτή είναι η ώρα που για αυτούς « το φως γίνεται σκοτάδι » και « το σκοτάδι γίνεται φως ». Υιοθετώντας ως κληρονομιά τους τις αρχές των δημοκρατικών φιλοσοφικών σκέψεων, χάνουν τα μάτια τους την πραγματική αγιότητα της πίστης που εξαγνίστηκε με το αίμα του Ιησού Χριστού. Ας σημειώσουμε την ακρίβεια « του δόθηκε ». Αυτός που δίνει έτσι στον καθένα σύμφωνα με τα έργα του είναι ο Ιησούς Χριστός ο θείος Κριτής. Γιατί είναι επίσης ο φύλακας των κλειδιών. « Το κλειδί του Δαβίδ » για τους ευλογημένους εκλεκτούς το 1873 και το 1994, σύμφωνα με την Αποκ. 3:7, και « το κλειδί του απόθμενου λάκκου » για τους πεσόντες το 1843 και το 1994.

Στίχος 2: « Και άνοιξε τον λάκκο του βυθού. Και βγήκε καπνός από το πηγάδι, σαν καπνός μεγάλου φούρνου. και ο ήλιος και ο αέρας σκοτεινίασαν από τον καπνό από το πηγάδι. »

Η προτεσταντική πίστη αλλάζει τον κύριο και το πεπρωμένο, και τα έργα της αλλάζουν επίσης. Έτσι, έχει πρόσβαση στην απίστευτη μοίρα να πρέπει να υποστεί την καταστροφή της τελευταίας κρίσης από τη « φωτιά » του « δεύτερου θανάτου » που θα αναφερθεί στα εδάφια Αποκ. 19:20 και 20:10. Παίρνοντας την εικόνα μιας « λίμνης από φωτιά και θείο », αυτή η « φωτιά » της τελευταίας κρίσης θα είναι ένα « μεγάλο καμίνι » που απειλεί τους παραβάτες των εντολών του Θεού από την κήρυξή τους στο όρος Σινά σύμφωνα με την Έξοδο 19:18: « Το όρος Σινά ήταν όλο καπνός, επειδή ο Κύριος είχε κατέβει εκεί μέσα στη φωτιά. αυτός ο καπνός σηκώθηκε σαν καπνός από καμίνι , και ολόκληρο το βουνό σείστηκε βίαια. » Στη συνέχεια, το The Spirit χρησιμοποιεί την κινηματογραφική τεχνική που ονομάζεται «flashback», το flashback, που αποκαλύπτει τα έργα που δημιουργήθηκαν ενώ ήταν ακόμη ζωντανά, οι πεσμένοι υπηρέτησαν τον διάβολο. Η λέξη « καπνός » εδώ έχει διπλή σημασία: αυτή της φωτιάς του « μεγάλο καμίνου » για την οποία διαβάζουμε στην Αποκ. 14:11: « Και ο καπνός του

μαρτυρίου τους ανεβαίνει στους αιώνες των αιώνων. και δεν έχουν ανάπαυση μέρα ή νύχτα, όσοι προσκυνούν το θηρίο και την εικόνα του, και όποιος λαμβάνει το σημάδι του ονόματός του, αλλά και αυτό των « προσευχών των αγίων » σύμφωνα με την Αποκ. 5:8, εδώ, εκείνοι ψεύτικοι άγιοι. Επειδή μια άφθονη θρησκευτική δραστηριότητα που εκδηλώνεται με προσευχές δικαιολογεί αυτά τα λόγια που του απηύθυνε ο Ιησούς στις Σάρδεις, το 1843: « Θεωρείτε ότι είστε ζωντανοί. και είσαι νεκρός .» Θάνατος, και δύο φορές νεκρός, αφού ο προτεινόμενος θάνατος είναι « ο δεύτερος θάνατος » της « έσχατης κρίσης ». Αυτή η θρησκευτική δραστηριότητα εξαπατά τους πάντες εκτός από τον Θεό και τους εκλεκτούς του τους οποίους φωτίζει. Αυτή η διαδεδομένη εξαπάτηση είναι «φάρσα» όπως λέει ο σύγχρονος κόσμος. Και είναι πράγματι η ιδέα της μέθης που προτείνει το Πνεύμα μέσω της εικόνας του « καπνού » που απλώνεται στον « αέρα » μέχρι το σημείο να σκοτίζει τον «ήλιο ». Εάν το τελευταίο είναι το σύμβολο του αληθινού θείου φωτός, αυτό του « αέρα » υποδηλώνει την αποκλειστική περιοχή του διαβόλου, που ονομάζεται « ο άρχοντας της δύναμης του αέρα » στην Εφεσ.2:2, και τον οποίο ο Ιησούς αποκαλεί « ο πρίγκιπας». αυτού του κόσμου » στο Ιωάννη 12:31 και 16:11. Στον κόσμο, ο στόχος της παραπληροφόρησης είναι να κρύψει αλήθειες που πρέπει να παραμείνουν μυστικές. Σε θρησκευτικό επίπεδο, είναι το ίδιο πράγμα: η αλήθεια είναι μόνο για τον εκλεκτό. Ο πολλαπλασιασμός των προτεσταντικών ομάδων είχε στην πραγματικότητα την αποτελεσματικότητα να συγκαλύψει την ύπαρξη της πίστης των Αντβεντιστών της Έβδομης Ημέρας. αυτό μέχρι το 1995 που την υποδέχτηκαν στις τάξεις τους για τη « μεγάλη ατυχία » της. Σε αυτή τη νέα πνευματική κατάσταση, θα είναι τα θύματα του δεύτερου θανάτου που θα μεταμορφώσει την επιφάνεια της γης σε ένα πύρινο καμίνι . Το μήνυμα είναι τρομακτικό και μπορούμε να καταλάβουμε γιατί ο Θεός δεν το πρόσφερε ξεκάθαρα. Επιφυλάσσεται για τους εκλεκτούς για να καταλάβουν από ποια μοίρα έχουν γλιτώσει.

Στίχος 3: « Ακρίδες βγήκαν με καπνό και σκορπίστηκαν στη γη. και τους δόθηκε δύναμη όπως η δύναμη των σκορπιών της γης. »

Οι προσευχές που συμβολίζονται με τον « καπνό » προέρχονται από το στόμα και το μυαλό των πεσόντων Προτεσταντών, επομένως άντρες και γυναίκες συμβολίζονται με « ακρίδες » λόγω του μεγάλου αριθμού τους. Στην πραγματικότητα είναι πλήθη ανθρώπινων πλασμάτων που έπεσαν το 1843 και σας υπενθυμίζω, το 1833, δέκα χρόνια νωρίτερα, ο Κύριος είχε δώσει μια ιδέα για αυτό το πλήθος με την «πτώση των άστρων» που πραγματοποιήθηκε τη νύχτα της 13ης Νοεμβρίου, 1833 μεταξύ μεσάνυχτα και 5 π.μ., σύμφωνα με ιστορικές μαρτυρίες αυτοπτών μαρτύρων. Για άλλη μια φορά, η έκφραση « στη γη » φέρει τη διπλή έννοια της επίγειας επέκτασης και της προτεσταντικής ταυτότητας. Σε ποιον αρέσουν οι μανιώδεις και καταστροφικές « ακρίδες »; Όχι τους αγρότες, και ο Θεός δεν εκτιμά τους πιστούς που Τον προδίδουν και συνεργάζονται με τον αντίπαλο για να καταστρέψουν τη σοδειά Του από τους εκλεκτούς, επομένως αυτό το σύμβολο εφαρμόζεται σε αυτούς. Στη συνέχεια, στον Ιεζεκιήλ 2, αυτό το σύντομο κεφάλαιο των 10 στίχων, η λέξη « επαναστάτης » αναφέρεται 6 φορές για να προσδιορίσει τους Εβραίους « επαναστάτες » τους οποίους ο Θεός αποκαλεί « αγκάθια, αγκάθια και σκορπιούς ». Εδώ, αυτός ο όρος « σκορπιός » αφορά τους προτεστάντες επαναστάτες. Στον στίχο 3, η νύξη για τη δύναμή του προετοιμάζει

τη χρήση ενός πιο σημαντικού λεπτού συμβόλου. Η δύναμη των « σκορπιών » είναι να τσιμπούν θανάσιμα τα θύματά τους με το κεντρί της « ουράς » τους. Και αυτή η λέξη « ουρά » παίρνει μια θεμελιώδη σημασία στη θεία σκέψη που αποκαλύπτεται στο Ησαΐας 9:14: « ο προφήτης που διδάσκει ψέματα είναι η ουρά ». Τα ζώα χρησιμοποιούν τις « ουρές » τους για να διώξουν και να μαστιγώσουν μύγες και άλλα παρασιτικά έντομα που τα ενοχλούν. Εδώ βρίσκουμε την εικόνα της ψεύτικης « προφήτισσας Ιεζάβελ » που ξοδεύει τον χρόνο του καταδικάζοντας και προκαλώντας βάσανα στον Θεό και στους εξαπατημένους άπιστους υπηρέτες του. Η πρακτική της εκούσιας μαστίγωσης για εξιλέωση για την αμαρτία είναι επίσης μέρος των διδασκαλιών της Καθολικής πίστης. Στην Αποκ. 11:1 το Πνεύμα επιβεβαιώνει αυτή τη σύγκριση χρησιμοποιώντας τη λέξη « καλάμι » στην οποία το κλειδί Ησαΐας 9:14 δίνει την ίδια σημασία με τη λέξη « ουρά ». Αυτή η εικόνα της παπικής εκκλησίας ισχύει επίσης, από το 1844, για τους έκπτωτους προτεστάντες πιστούς που έγιναν προφήτες του Θεού που διδάσκουν ψέματα ή ψευδοπροφήτες. Η προτεινόμενη λέξη « ουρά » θα αναφέρεται ξεκάθαρα στο εδάφιο 10.

### Η κατασκευή της 3ης προσδοκίας Αντβεντιστών (αυτή τη φορά, από την έβδομη μέρα)

Στίχος 4: « Τους είπαν να μην βλάψουν το χορτάρι της γης, ούτε κανένα πράσινο πράγμα, ούτε κανένα δέντρο, αλλά μόνο εκείνους που δεν είχαν **τη σφραγίδα του Θεού στα μέτωπά τους** . »

Αυτές οι « ακρίδες » δεν καταβροχθίζουν το πράσινο, αλλά είναι επιβλαβείς για τους ανθρώπους που δεν προστατεύονται από τη « σφραγίδα του Θεού ». Αυτή η αναφορά της « σφραγίδας του Θεού » επιβεβαιώνει το πλαίσιο των καιρών που ήδη καλύπτονται στην Αποκ. 7. Τα μηνύματα λοιπόν είναι παράλληλα, κεφάλαιο 7 που αφορά τους αιρετούς σφραγισμένους και κεφάλαιο 9, τους πεσόντες εγκαταλελειμμένους. Σας υπενθυμίζω ότι σύμφωνα με τον Ματθ.24:24, είναι αδύνατο να αποπλανήσετε έναν αυθεντικό εκλεκτό. Επομένως, οι ψευδοπροφήτες εξαπατούν ο ένας τον άλλον.

Η ακρίβεια, « **η σφραγίδα του Θεού στο μέτωπο** », υποδηλώνει την έναρξη της σφράγισης των εκλεγμένων Αντβεντιστών υπηρετών του Θεού, στις 23 Οκτωβρίου 1844. Η λεπτομέρεια αναφέρεται λίγο πριν την παράθεση της προφητικής περιόδου των « πεντάμηνων » του ο στίχος που ακολουθεί· διάρκεια 150 πραγματικών ετών η οποία θα βασίζεται σε αυτήν την ημερομηνία.

Στίχος 5: « Τους δόθηκε, όχι για να τους σκοτώσουν, αλλά για να τους βασανίσουν για **πέντε μήνες** . και το μαρτύριο που προκάλεσαν ήταν σαν το μαρτύριο που προκαλεί ο σκορπιός όταν τσιμπάει έναν άνθρωπο. »

Το μήνυμα του Θεού συγκεντρώνει κατ' εικόνα του πράξεις που πραγματοποιήθηκαν σε διαφορετικούς χρόνους. που μπερδεύει και δυσχεραίνει την εικονογραφική ερμηνεία. Αλλά όταν αυτή η τεχνική γίνεται κατανοητή και ληφθείσα, το μήνυμα γίνεται πολύ σαφές. Αυτός ο στίχος 5 ήταν η βάση της

ανακοίνωσής μου για την επιστροφή του Ιησού Χριστού για το 1994. Εκεί βρίσκουμε το πολύτιμο προφητικό « *πέντε μήνες* » που, ξεκινώντας από το 1844, καθιστά δυνατό τον καθορισμό της ημερομηνίας 1994. Ωστόσο, για να πραγματοποιηθεί το έργο του Θεού, έπρεπε οπωσδήποτε να συνδέσω την ένδοξη επιστροφή του Ιησού Χριστού με αυτήν την ημερομηνία. Έτσι, μερικώς τυφλωμένος από μια ακρίβεια στο κείμενο που θα έκανε αυτή την ελπίδα αδύνατη, επέμεινα στην κατεύθυνση που επιθυμούσε ο Δημιουργός μου. Πράγματι, το κείμενο διευκρινίζει: « *τους δόθηκε, όχι για να τους σκοτώσουν, αλλά για να τους βασανίσουν για πέντε μήνες* ». Η διευκρίνιση « *όχι να τους σκοτώσει* » δεν επέτρεψε το θέμα του « <sup>6ου</sup> *τρομπέτα* », ένας τερατώδης φονικός πόλεμος, στον χρόνο που καλύπτεται από το « <sup>5ο</sup> *τρομπέτα* »? ο χρόνος των 150 πραγματικών ετών. Αλλά στην εποχή του, ο William Miller ήταν ήδη μερικώς τυφλωμένος για να ολοκληρώσει μια ενέργεια που επιθυμούσε ο Θεός. ανακαλύψτε ένα λάθος που μας επιτρέπει να αναβιώσουμε την ελπίδα της επιστροφής του Χριστού για το φθινόπωρο του 1844. ένα ψευδές λάθος, αφού οι αρχικοί υπολογισμοί που καθιέρωσαν την άνοιξη του 1843 επιβεβαιώνονται σήμερα στους τελευταίους υπολογισμούς μας. Η θέληση και η δύναμη του Θεού είναι κυρίαρχη και ευτυχώς για τους εκλεκτούς του, τίποτα και κανείς δεν μπορεί να εμποδίσει το έργο του. Το γεγονός είναι ότι αυτό το λάθος της ανακοίνωσης οδήγησε τον επίσημο Αντβεντισμό να επιδείξει, το 1991, μια στάση περιφρόνησης απέναντι στην ελπίδα της επιστροφής του Ιησού Χριστού που ανακοινώθηκε για το 1994. Και το χειρότερο για τους Αντβεντιστές είναι ότι στερήθηκαν το τελευταίο προφητικό φως που φωτίζει, στο σύνολό του, τα 34 κεφάλαια των βιβλίων Δανιήλ και Αποκάλυψη, όπως όλοι μπορούν να αποδείξουν σήμερα διαβάζοντας αυτό το έγγραφο. Με αυτόν τον τρόπο, στερούνται επίσης τα άλλα νέα φώτα που μου έχει δώσει ο Θεός από την άνοιξη του 2018 για το νόμο του και για την επιστροφή του Χριστού που θα επιστρέψει, ξέρουμε τώρα, την άνοιξη του 2030. και αυτό σε νέες βάσεις διαχωρισμένες από την προφητική κατασκευή του Δανιήλ και της Αποκάλυψης. Μεταξύ 1982 και 1991, για μένα, οι *πέντε μήνες* συνδέθηκαν με τη δραστηριότητα των ψευδοπροφητών που επρόκειτο να συνεχιστούν μέχρι την επιστροφή του Ιησού Χριστού. Πεισμένος από αυτό το σκεπτικό, εξάλλου δικαιολογημένο, δεν είδα τον περιορισμό του χρόνου που επιβάλλει η απαγόρευση της « *θανάτωσης* ». Και εκείνη την εποχή η ημερομηνία 1994 αντιπροσώπευε το έτος 2000 της αληθινής γέννησης του Ιησού Χριστού. Προσθέτω ότι κανείς πριν από εμένα δεν εντόπισε την αιτία του σφάλματός μου. που επιβεβαιώνει ένα επίτευγμα σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Ας στρέψουμε τώρα την προσοχή μας στη διευκρίνιση « *αλλά να τους βασανίσουμε για πέντε μήνες* ». Η φόρμουλα είναι εξαιρετικά παραπλανητική γιατί το εν λόγω « *βάσανο* » δεν υφίσταται τα θύματα κατά τη διάρκεια του προφητευμένου « *πέντε μήνες* ». Το « *βάσανο* » στο οποίο υπαινίσσεται το Πνεύμα θα επιβληθεί στους πεσόντες στην τελευταία κρίση, όπου θα προκληθεί από το κάψιμο της « *λίμνης της φωτιάς* », την τιμωρία του « *δεύτερου θανάτου* ». Αυτό το « *βάσανο* » ανακοινώνεται στο μήνυμα του τρίτου αγγέλου της Αποκ. 14:10-11, το οποίο προκάλεσε το προηγούμενο εδάφιο αναφέροντας « *τον καπνό* » « *του βασανισμού τους* ». ένα μήνυμα που οι Αντβεντιστές γνωρίζουν καλά αφού αποτελεί στοιχείο της παγκόσμιας αποστολής



τους. Γνωρίζοντας εκ των προτέρων την πτώση αυτού του επίσημου Αντβεντισμού, το Πνεύμα λέει διακριτικά σε αυτό το μήνυμα: « *Θα πει και αυτός από το κρασί της οργής του Θεού, χυμένο αμείωτο στο ποτήρι της οργής του, και θα βασανιστεί σε φωτιά και θειάφι μπροστά στο άγιοι άγγελοι και ενώπιον του Αρνιού* ». Αυτή η διευκρίνιση « και αυτός » στοχεύει, διαδοχικά, την προτεσταντική πίστη, στη συνέχεια τον επίσημο άπιστο Αντβεντισμό που απορρίφθηκε το 1994 από τον ίδιο τον Ιησού Χριστό. Από αυτή την ημερομηνία, σε επιβεβαίωση της κατάρας του, αυτός ο νέος « επαναστάτης » προσχώρησε στην οικουμενική συμμαχία που φέρνει κοντά Καθολικούς και Προτεστάντες που είναι ήδη αποκομμένοι από τον Θεό. Αλλά πριν από την πτώση του επίσημου Αντβεντισμού, η φόρμουλα « και αυτός » ίσχυε για τους πεσόντες Προτεστάντες, γιατί έχοντας πέσει το 1844, θα μοιράζονταν τώρα τη μοίρα των Καθολικών, των Ορθοδόξων και των Ψεύτικων Εβραίων. Στην πραγματικότητα, « και αυτός » αφορά όλους τους μη Καθολικούς που τιμούν την Καθολική Εκκλησία της Ρώμης, συνάπτοντας την οικουμενική της συμμαχία και τιμώντας τα διατάγματα του Κωνσταντίνου Α΄ την Κυριακή και τη γενέθλια «ημέρα του ήλιου» του (Χριστούγεννα την ημέρα). 25 Δεκεμβρίου). Επιλέγοντας τη μορφή του ενικού " αυτός επίσης ", αντί του πληθυντικού του "και αυτοί", το Πνεύμα μας υπενθυμίζει ότι η θρησκευτική επιλογή είναι μια ατομική επιλογή που τον κάνει υπεύθυνο, τον δικαιολογεί ή τον κάνει να νιώθει ένοχος απέναντι στον Θεό, το άτομο. και όχι, η κοινότητα ? όπως « *Ο Νώε, ο Δανιήλ και ο Ιώβ που δεν ήθελαν να σώσουν τους ή κόρες* » σύμφωνα με τον Ιεζ.14:18.

### **Τα μαρτύρια του δεύτερου θανάτου της εσχάτης κρίσης**

Στίχος 6: « *Στις ημέρες εκείνες οι άνθρωποι θα αναζητήσουν το θάνατο, και δεν θα τον βρουν. θα επιθυμούν να πεθάνουν, και ο θάνατος θα φύγει από αυτούς.* »

Οι ιδέες ρέουν πολύ λογικά. Έχοντας μόλις προκάλεσε τα « *βάσανα του δεύτερου θανάτου* », το Πνεύμα προφητεύει σε αυτό το εδάφιο 6, για τις ημέρες της εφαρμογής του, που θα έρθουν στο τέλος της 7ης <sup>χλιετίας</sup>, με στόχο την έκφραση « *εκείνες τις ημέρες* ». Στη συνέχεια μας αποκαλύπτει τις ιδιαιτερότητες αυτής της εξαιρετικά τρομερής τελικής τιμωρίας. « *Οι άνθρωποι θα αναζητήσουν τον θάνατο, αλλά δεν θα τον βρουν. θα επιθυμούν να πεθάνουν και ο θάνατος θα φύγει από αυτούς* ». Αυτό που δεν γνωρίζουν τα ανθρώπινα όντα είναι ότι το σώμα της ανάστασης των πονηρών θα έχει χαρακτηριστικά πολύ διαφορετικά από εκείνα των σημερινών σαρκικών σωμάτων. Για την τελική τους τιμωρία, ο δημιουργός Θεός θα αναδημιουργήσει τη ζωή τους κάνοντάς την ικανή να συνεχίσει σε συνειδητή κατάσταση μέχρι την καταστροφή του τελευταίου ατόμου τους. Επιπλέον, η διάρκεια του χρόνου ταλαιπωρίας θα προσαρμόζεται ξεχωριστά για κάθε άτομο, ανάλογα με την ετυμηγορία που θα εκδοθεί για την ατομική του ενοχή. Τα εδάφια Μάρκος 9:47-48 επιβεβαιώνουν με αυτά τα λόγια: «... *να ριχθούν στον άδη, όπου το σκουλήκι τους δεν πεθαίνει και η φωτιά δεν σβήνει.* » Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι η προτεσταντική πίστη μοιράζεται με την Καθολική Εκκλησία πολλά ψευδή θρησκευτικά δόγματα, εκτός από την Κυριακή, την πρώτη ημέρα που είναι αφιερωμένη στην ανάπαυση, υπάρχει η πίστη στην αθανασία της ψυχής, η οποία οδηγεί τους Προτεστάντες να πιστεύουν στην



ύπαρξη της κόλασης που διδάσκουν οι Καθολικοί. Έτσι, η καθολική απειλή της κόλασης όπου, αιώνια, οι κολασμένοι βασανίζονται στη φωτιά, μια απειλή που υπέταξε όλους τους μονάρχες των χριστιανικών εδαφών σε αυτήν, είχε λίγη αλήθεια, αλλά κυρίως πολύ ψέμα. Διότι, πρώτον, η κόλαση που ετοίμασε ο Θεός θα διαμορφωθεί μόνο στο τέλος των « χιλίων ετών » της ουράνιας κρίσης των κακών από τους αγίους. Και δεύτερον, τα βάσανα δεν θα είναι αιώνια, αν και παρατεταμένα, σε σύγκριση με τις σημερινές επίγειες συνθήκες. Μεταξύ αυτών που θα δουν τον θάνατο να φεύγει από κοντά τους, θα είναι οι οπαδοί και ένθερμοι υπερασπιστές του παγανιστικού ελληνικού δόγματος της αθανασίας της ψυχής. Ο Θεός θα τους προσφέρει έτσι την εμπειρία να φανταστούν ποια θα ήταν η μοίρα τους αν η ψυχή τους ήταν πραγματικά αθάνατη. Αλλά πάνω απ' όλα, είναι οι λάτρες της «ημέρας του ακατανίκητου ήλιου» που θα συναντήσουν τη θεότητά τους. η ίδια η γη που τα κουβαλούσε, έχοντας γίνει «ήλιος» από τη σύντηξη του μάγματος της φωτιάς και του θείου.

### **Η θανατηφόρα παραπλανητική εμφάνιση**

Στίχος 7: « *Αυτές οι ακρίδες ήταν σαν άλογα προετοιμασμένα για μάχη. Στα κεφάλια τους είχαν στεφάνια σαν χρυσάφι, και τα πρόσωπά τους ήταν σαν πρόσωπα ανθρώπων.* »

Με τα σύμβολά του, ο στίχος 7 απεικονίζει το σχέδιο δράσης του πεσόντος προτεσταντικού στρατοπέδου. Οι θρησκευτικές ομάδες ( *άλογα* ) συγκεντρώνονται για μια πνευματική « *μάχη* » που θα επιτευχθεί μόνο στο τέλος της εποχής της χάριτος, αλλά ο τελικός στόχος είναι εκεί. Αυτή η μάχη λαμβάνει το όνομα « *Αρμαγεδδών* » στην Αποκ. 16:16 . Τότε είναι σκόπιμο να σημειωθεί η επιμονή του Πνεύματος στη σύγκριση του με την πραγματικότητα των πραγμάτων. που κάνει πολλαπλασιάζοντας τη χρήση του όρου « *όπως* ». Αυτός είναι ο τρόπος του να αρνείται τους ψευδείς ισχυρισμούς των θρησκευόμενων ανθρώπων. Όλα είναι μόνο μια απατηλή εμφάνιση: το « *στεφάνι* » που υποσχέθηκε στον νικητή της πίστης και η ίδια η πίστη ( *χρυσός* ) που έχει μόνο μια « *ομοιότητα* » με την αληθινή πίστη. Τα « *πρόσωπα* » αυτών των ψεύτικων πιστών είναι τα ίδια παραπλανητικά αφού το μόνο που τους μένει είναι μια ανθρώπινη εμφάνιση. Αυτός που εκφράζει αυτή την κρίση ψάχνει τα ηνία και τις καρδιές. Γνωρίζει τις μυστικές σκέψεις των ανθρώπων και μοιράζεται το όραμά του για την πραγματικότητα με τους εκλεκτούς του.

Στίχος 8: « *Είχαν τρίχες σαν τα μαλλιά των γυναικών και τα δόντια τους ήταν σαν δόντια λιονταριών.* »

Σύμφωνα με το 1Κορ.11:15, τα μαλλιά των γυναικών χρησιμεύουν ως πέπλο. Και ο ρόλος ενός πέπλου είναι να κρύβει το πρόσωπο, την ταυτότητα του καλυμμένου υποκειμένου. Αυτός ο στίχος 8 καταγγέλλει μέσω των συμβόλων του την παραπλανητική εμφάνιση των χριστιανικών θρησκευτικών ομάδων. Έχουν λοιπόν την εξωτερική εμφάνιση ( *μαλλιά* ) εκκλησιών ( *γυναίκες* , στην Εφεσ.5:23-32), αλλά τα πνεύματά τους είναι ζωντανά με την αγριότητα ( *δόντια* ) των « *λιονταριών* ». Καταλαβαίνουμε καλύτερα γιατί τα πρόσωπά τους έχουν μόνο ανθρώπινη εμφάνιση. Δεν είναι χωρίς λόγο που ο Ιησούς τα συγκρίνει με λιοντάρια. Υπενθυμίζει έτσι την κατάσταση του μυαλού του ρωμαϊκού λαού που είχε τους πρώτους Χριστιανούς να κατασπαράσσονται από λιοντάρια στις αρένες

τους. Και αυτή η σύγκριση είναι δικαιολογημένη αφού στο τέλος του κόσμου θα θελήσουν και πάλι να θανατώσουν τον τελευταίο αληθινό εκλεκτό του Ιησού Χριστού.

Στίχος 9: « *Είχαν θώρακες σαν σιδερένιους θώρακες, και ο ήχος των φτερών τους ήταν σαν ήχος αρμάτων με πολλά άλογα να τρέχουν στη μάχη.* »

Αυτός ο στίχος στοχεύει στην παραχάραξη της πανοπλίας του αληθινού στρατιώτη του Ιησού Χριστού που φορά τον « *θώρακα* » της δικαιοσύνης (Εφεσ.6:14), αλλά εδώ, αυτή η δικαιοσύνη είναι σκληρή σαν « *σίδερο* » που είναι ήδη σύμβολο της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας στο Δανιήλ. Οι « *ακρίδες* » κάνουν θόρυβο με τα « *φτερά τους* » όταν είναι ενεργές. Η σύγκριση που έρχεται λοιπόν αφορά τη δράση. Η ακόλουθη διευκρίνιση επιβεβαιώνει τη σύνδεση με τη Ρώμη, της οποίας οι αρματοδρομίες με « *αρκετά άλογα* » χαροποίησαν τους Ρωμαίους στις πίστες τους. Σε αυτήν την εικόνα, « *πολλά άλογα* » σημαίνει: πολλές θρησκευτικές ομάδες συγκεντρώθηκαν για να τραβήξουν το ρωμαϊκό « *άρμα* », για να *δοξάσουν την εξουσία της Ρώμης*. Η Ρώμη που ήξερε πώς να χειραγωγεί άλλους θρησκευτικούς ηγέτες για να τους υποτάξει μέσα από τις αποπλανήσεις της. Έτσι συνοψίζει το Πνεύμα τη δράση του στρατοπέδου των ανταρτών. Και αυτή η συνάθροιση υπέρ της Ρώμης τους προετοιμάζει για την τελική « *μάχη του Αρμαγεδδώνα* » που στρέφεται εναντίον των αντιπάλων της Κυριακής, πιστών παρατηρητών του αγιασμένου από τον Θεό Σαββάτου, και ασυνείδητα, εναντίον του Χριστού, του υπερασπιστή τους.

Στίχος 10: « *Είχαν ουρές σαν σκορπιούς και τσιμπήματα, και στις ουρές τους υπήρχε η δύναμη να βλάπτουν τους ανθρώπους για πέντε μήνες.* »

Αυτός ο στίχος σηκώνει το πέπλο του στίχου 3, όπου η λέξη « *ουρά* » προτάθηκε με τον τίτλο «*δύναμη των σκορπιών* ». Αναφέρεται ξεκάθαρα αν και το νόημά του δεν είναι ξεκάθαρο σε κάποιον που δεν το αναζητά στο Ησαΐα 9:14. Αυτή δεν είναι η περίπτωσή μου, οπότε θυμάμαι αυτό το σημαντικό κλειδί: « *ο προφήτης που διδάσκει ψέματα είναι η ουρά* ». Διευκρινίζω το κωδικοποιημένο μήνυμα με αυτούς τους όρους: αυτές οι ομάδες είχαν ψεύτες ( *ουρές* ) και επαναστάτες ( *σκορπιούς* ) προφήτες και ψεύτικες γλώσσες (τσιμπήματα), και σε αυτούς τους ψευδοπροφήτες ( *ουρές* ) ήταν η *δύναμη να κάνουν κακό στους ανθρώπους* . Αποπλανήστε τους και πείστε τους να τιμήσουν την Κυριακή της Ρώμης για 150 χρόνια ( *πέντε μήνες* ) θρησκευτικής ειρήνης που εγγυάται ο Θεός, που τους εκθέτει ανεπανόρθωτα στα « *μαρτύρια του δεύτερου θανάτου* » της τελευταίας κρίσης στο τέλος της 7ης <sup>χιλιετίας</sup>. Όταν σκέφτομαι ότι τα πλήθη δεν βλέπουν τη σημασία της ημέρας ανάπαυσης! Αν πίστευαν σε αυτό το αποκωδικοποιημένο αποκαλυφθέν μήνυμα, θα άλλαζαν γνώμη.

Στίχος 11: « *Είχαν ως βασιλιά τους τον άγγελο του απόθμενου λάκκου, που ονομαζόταν στα εβραϊκά Abaddon και στα ελληνικά Apollyon.* »

Όλο και ακριβέστερα, η θεία κατηγορία φτάνει στο απόγειό της: αυτές οι θρησκευτικές ομάδες έχουν για βασιλιά, τον Σατανά, « *τον άγγελο της αβύσσου* ». ο οποίος θα είναι δεμένος στην ερημιά για « *χίλια χρόνια* » σύμφωνα με την Αποκ. 20:3. Η λέξη « *βαθύς* » στη Γεν.1:2 αναφέρεται στη γη πριν φέρει το παραμικρό σημάδι ζωής. Αυτός ο όρος δηλώνει έτσι τη γη που έγινε έρημη, όλες οι μορφές ζωής εξαφανίζονται από την ένδοξη επιστροφή του Χριστού. Θα είναι σε αυτή την κατάσταση για « *χίλια χρόνια* », με μοναδικό κάτοικο τον άγγελο

Σατανά που κρατήθηκε αιχμάλωτος πάνω της. Αυτόν που καλεί ο Θεός στην Αποκ. 12, ο « δράκος » και το φίδι , ο διάβολος και ο Σατανάς », λαμβάνει εδώ το όνομα Καταστροφέας, που σημαίνει τις λέξεις « Εβραϊκό και Έλληνας , **Αβαντόν και Απολλών** ». Με διακριτικότητα, το Πνεύμα μας λέει πώς αυτός ο άγγελος καταστρέφει το έργο του Θεού που πολεμά. “ Εβραϊκά και ελληνικά ” είναι οι γλώσσες της αρχικής βιβλικής γραφής. Έτσι, από τότε που έπεσε η προτεσταντική πίστη, το 1844, η αρχή του θέματος αυτού του « <sup>5ου</sup> τρομπέτα », την πήρε πίσω ο διάβολος με το γνωστό ενδιαφέρον του για την Αγία Γραφή. Αλλά σε αντίθεση με τις ένδοξες απαρχές της Μεταρρύθμισης, χρησιμοποιείται τώρα για να καταστρέψει το σχέδιο του Θεού. Ο Σατανάς εφαρμόζει με την έκπτωτη μεταρρυθμισμένη πίστη, αυτή τη φορά με επιτυχία, αυτό που μάταια προσπάθησε να κάνει τον ίδιο τον Χριστό να πέσει, την ώρα της δοκιμασίας της αντίστασής του.

Στίχος 12: « Το πρώτο αλίμονο πέρασε. Μετά από αυτό έρχονται άλλες δύο ατυχίες . »

Εδώ τελειώνει, στον στίχο 12, αυτό το πολύ συγκεκριμένο θέμα του « <sup>5ου</sup> τρομπέτα . » Αυτή η στιγμή δείχνει ότι η ανθρωπότητα έχει εισέλθει στο έτος 1994 του συνηθισμένου ημερολογίου της. Μέχρι τότε, η θρησκευτική ειρήνη παρέμεινε μεταξύ όλων των μονοθεϊστικών θρησκειών. Κανείς δεν σκοτώθηκε για πνευματικό κίνητρο θρησκευτικής δέσμευσης. Η απαγόρευση του φόνου στο εδάφιο 5 γινόταν επομένως σεβαστή και εκπληρώθηκε όπως είχε ανακοινώσει ο Θεός.

Αλλά στις 3 Αυγούστου 1994, η πρώτη μουσουλμανική θρησκευτική επίθεση από την GIA σκότωσε πέντε Γάλλους αξιωματούχους κοντά στη γαλλική πρεσβεία στο Αλγέρι, και ακολούθησε την παραμονή των Χριστουγέννων στις 24 Δεκεμβρίου 1994, μια επίθεση εναντίον γαλλικού αεροπλάνου, η οποία σκοτώνει τρία άτομα στο Αλγέρι, μεταξύ των οποίων ένας Γάλλος. Το επόμενο καλοκαίρι, οι ένοπλες ισλαμιστικές ομάδες της αλγερινής GIA εξαπέλυσαν θανατηφόρες επιθέσεις στο RER του Παρισιού, της γαλλικής πρωτεύουσας. Και το 1996, 7 Γάλλοι Καθολικοί ιερείς αποκεφαλίστηκαν στο Tibhirine της Αλγερίας. Αυτές οι μαρτυρίες παρέχουν έτσι απόδειξη ότι οι προφητευμένοι « πέντε μήνες » έχουν ξεπεραστεί. Οι θρησκευτικοί πόλεμοι μπορούν επομένως να ξαναρχίσουν και να συνεχιστούν μέχρι το τέλος του κόσμου που χαρακτηρίζεται από την επιστροφή του δοξασμένου Χριστού.

## **Η 6η <sup>τρομπέτα</sup> : Η δεύτερη μεγάλη “ ατυχία ”** **Έκτη Τιμωρία Πάσης Ψεύτικης Χριστιανικής Αγιότητας**

### **Γ' Παγκόσμιος Πόλεμος**

Στίχος 13: « Το έκτο χτύπησε. Και άκουσα μια φωνή από τα τέσσερα κέρατα του χρυσού θυσιαστηρίου που είναι ενώπιον του Θεού,

Αυτή η έκτη προειδοποιητική τιμωρία αποτελεί το «δεύτερο» μεγάλο «*αλίμονο*» που ανακοινώθηκε στην Αποκ. 8:13. Προηγείται του τέλους του χρόνου της συλλογικής και ατομικής χάριτος και έτσι θα ολοκληρωθεί μεταξύ 2021 και 2029. Με αυτόν τον στίχο 13, η είσοδος στο θέμα του «<sup>6ου</sup> τρομπέτα» θα επιβεβαιώσει την επιστροφή του πολέμου και την εξουσιοδότηση «να σκοτώσει». Αυτό το νέο θέμα αφορά τις ίδιες θρησκευτικές ομάδες με αυτές του «<sup>5ου</sup> τρομπέτα» προηγ. Τα σύμβολα που χρησιμοποιούνται είναι πανομοιότυπα. Επίσης τα πράγματα μπορούν να εξηγηθούν ως εξής: οι λαοί του «<sup>5ου</sup> τρομπέτα» έχουν συνηθίσει να «μη σκοτώνουν», φτάνοντας στο σημείο να απαγορεύουν τη θανατική ποινή, στην Ευρώπη και σε ορισμένες πολιτείες των ΗΠΑ. Βρήκαν έναν τρόπο να κάνουν το διεθνές εμπόριο να λειτουργεί επωφελώς, κάτι που τους πλούτισε. Επομένως, δεν είναι πλέον υποστηρικτές του πολέμου, αλλά υπερασπιστές της ειρήνης με κάθε κόστος. Επομένως, ο πόλεμος μεταξύ χριστιανικών λαών φαίνεται να αποκλείεται, αλλά δυστυχώς μια τρίτη μονοθεϊστική θρησκεία είναι πολύ λιγότερο ειρηνική, είναι το Ισλάμ που περπατά με δύο πόδια: αυτό των τρομοκρατών που δρουν και αυτό των άλλων οπαδών που επικροτούν τις δολοφονικές τους ενέργειες. Αυτός ο συνομιλητής λοιπόν καθιστά αδύνατη την προοπτική της διαρκούς ειρήνης και θα είναι αρκετό για τον δημιουργό Θεό να «ηχήσει» την εξουσιοδότησή του να συμβεί η σύγκρουση πολιτισμών και θρησκειών με σημαντικά θανατηφόρα αποτελέσματα. Στην υπόλοιπη γη, κάθε λαός θα έχει επίσης τον παραδοσιακό εχθρό του, τις διαιρέσεις που ετοιμάζει ο διάβολος και οι δαίμονές του σχετικά με ολόκληρο τον πλανήτη.

Ωστόσο, εδώ, η προφητεία στοχεύει μια συγκεκριμένη περιοχή, την άπιστη χριστιανική Δύση.

Η τελευταία τιμωρία, πριν από τις «επτά τελευταίες πληγές» που προηγούνται της επιστροφής του Χριστού, έρχεται στο όνομα της «<sup>6ης</sup> τρομπέτα».» Ήδη, πριν μπούμε στις λεπτομέρειες του θέματος, γνωρίζουμε ότι αυτό το θέμα είναι πράγματι το δεύτερο από τις «μεγάλες κακοτυχίες» που ανακοίνωσε ο «αετός» της Ναπολεόντειας αυτοκρατορίας στο Αποκ.8:13. Ωστόσο, σε ένα μοντάζ προσαρμοσμένο με αυτή την πρόθεση, η προφητεία του Απόκ.11 αποδίδει αυτό το όνομα «*δεύτερο αλίμονο*» στη Γαλλική Επανάσταση που ονομάζεται «*το θηρίο που ανατέλλει από την άβυσσο*». Είναι επίσης το θέμα της «4ης <sup>τρομπέτας</sup>» του Απ. 8. Το Πνεύμα λοιπόν μας προτείνει την ύπαρξη στενής σχέσης μεταξύ των γεγονότων που αφορούν το «<sup>4ο</sup> και <sup>6ο</sup> τρομπέτα».» Θα μάθουμε ποιες είναι αυτές οι σχέσεις.

Όταν η «<sup>6η</sup> σάλπιγγα» ακούγεται, η φωνή του Χριστού, μεσολαβητής μπροστά στο *θυσιαστήριο* του θυμιάματος εκφράζει εντολή. (Σύμφωνα με την εικόνα της επίγειας σκηνής που προφήτεψε τον μελλοντικό ουράνιο ρόλο της ως μεσολαβητή για τις προσευχές των εκλεκτών).

### **Η Δυτική Ευρώπη στόχος της οργής του Ιησού Χριστού**

Στίχος 14: «*Και λέγοντας στον έκτο άγγελο που είχε τη σάλπιγγα, Λύστε τους τέσσερις αγγέλους που είναι δεμένοι στον μεγάλο ποταμό Ευφράτη.*»

Ο Ιησούς Χριστός δηλώνει: «*Λύστε τους τέσσερις αγγέλους που είναι δεμένοι στον μεγάλο ποταμό Ευφράτη*»: απελευθερώνει τις παγκόσμιες δαιμονικές δυνάμεις με επίκεντρο την Ευρώπη που συμβολίζεται με το όνομα Ευφράτης. Η



Δυτική Ευρώπη και οι αμερικανικές και αυστραλιανές επεκτάσεις της, όπου διατηρήθηκαν από το 1844, σύμφωνα με την Αποκ. 7:2. Αυτοί είναι οι τέσσερις άγγελοι στους οποίους δόθηκε για να βλάψουν τη γη και τη θάλασσα. Τα κλειδιά ερμηνείας είναι απλά και λογικά. Ο «Ευφράτης» είναι ο ποταμός που πότιζε την αρχαία Βαβυλώνα του Δανιήλ. Στην Αποκ. 17, « η πόρνη» που ονομάζεται « Βαβυλώνα η μεγάλη » κάθεται « πάνω σε πολλά νερά », σύμβολα « λαών, εθνών και γλωσσών ». « Βαβυλώνα » που ορίζει τη Ρώμη, οι λαοί που ενδιαφέρονται είναι οι ευρωπαϊκοί λαοί. Ορίζοντας την Ευρώπη ως τον κύριο στόχο του δολοφονικού θυμού του, ο Χριστός Θεός σκοπεύει να τιμωρήσει όσους τον προδίδουν και δίνουν τόσο λίγη προσοχή στα βάσανα που υπέστη στον οδυνηρό σταυρό του, τον οποίο μόλις υπενθύμισε ο προηγούμενος στίχος, αναφέροντας τη λέξη « βωμός », που το προφήτευσε στις συμβολικές τελετουργίες της παλαιάς διαθήκης.

Στοχεύοντας την Ευρώπη, το Πνεύμα κατευθύνει την εκδίκησή του εναντίον δύο χωρών που συγκεντρώνουν την ενοχή τους πάνω του. Πρόκειται για την καθολική πίστη, τη μητέρα εκκλησία και τη μεγαλύτερη κόρη, όπως αποκαλεί τη Γαλλία, η οποία την υποστήριξε τόσο πολύ στο πέρασμα των αιώνων, από την αρχή της, από τον Κλόβι, τον 1ο βασιλιά των Φράγκων.

Ο πρώτος σύνδεσμος με το “<sup>4ο</sup> τρομπέτα » εμφανίζεται, είναι η Γαλλία, ένας επαναστατικός λαός που έσπειρε τον σπόρο της απιστίας σε όλα τα χριστιανικά έθνη της γης, διαδίδοντας τα γραπτά των φιλοσόφων του, άθεων ελεύθερων στοχαστών. Αλλά είναι και η Παπική Ρώμη που η Γαλλική Επανάσταση επρόκειτο να καταστρέψει και να φιμώσει. Μια συγκριτική μελέτη των σαλπίνγων με τις προειδοποιητικές τιμωρίες που παρουσιάστηκαν στους Εβραίους στο Λευιτικό 26 δίνει στο τέταρτο τον ρόλο ενός θεϊκού « σπαθιού » που « εκδικείται τη διαθήκη του ». Αυτή τη φορά, μέχρι την «<sup>6η</sup> τρομπέτα », ο Ιησούς θα εκδικηθεί ο ίδιος τη συμμαχία του χτυπώντας τους δύο ένοχους λαούς και τους Ευρωπαίους συμμάχους τους. Διότι σύμφωνα με το Αποκ.11, ο γαλλικός αθεϊσμός είχε « χαρεί » και βύθισε τους γύρω ανθρώπους στη « χαρά »: « Θα στείλουν δώρα ο ένας στον άλλο » διαβάζουμε στην Απόκ.11:10. Με τη σειρά του, ο θεός Χριστός θα τους φέρει τα δώρα του: συμβατικές και ατομικές βόμβες. προηγήθηκε ένας θανατηφόρος μεταδοτικός ιός που εμφανίστηκε στα τέλη του 2019 στην Ευρώπη. Μεταξύ των αξιοσημείωτων δώρων είναι η προσφορά του Αγάλματος της Ελευθερίας από τη Γαλλία στην πόλη της Νέας Υόρκης των ΗΠΑ. Το μοντέλο ήταν τόσο υπέροχο που ακολουθώντας τη Γαλλία, άλλες ευρωπαϊκές χώρες έγιναν δημοκρατίες. Το 1917, η Ρωσία θα επαναλάβει το μοντέλο με την ίδια σφαγή.

### **Παγκόσμιος πυρηνικός πόλεμος**

Στίχος 15: « Και οι τέσσερις άγγελοι, που ήταν έτοιμοι για την ώρα και την ημέρα, και τον μήνα και το έτος, λύθηκαν, για να σκοτώσουν το ένα τρίτο των ανθρώπων. »

Προετοιμασμένοι να « πληγώσουν τη γη και τη θάλασσα » σύμφωνα με την Αποκ. 7:2, « οι τέσσερις άγγελοι λύθηκαν για να σκοτώσουν το ένα τρίτο των ανθρώπων » και η δράση είναι προγραμματισμένη και πολυαναμενόμενη, όπως δείχνει αυτή η λεπτομέρεια: « ποιος ήταν έτοιμοι για την ώρα, την ημέρα, τον μήνα



και το έτος ». Τώρα από πότε έγινε αναγκαία αυτή η τιμωρία; Από τις 7 Μαρτίου 321, ημερομηνία που επιτεύχθηκε η υιοθέτηση της ημέρας του ήλιου που επέβαλε ο Κωνσταντίνος Α΄. Σύμφωνα με την Αποκ. 17, του οποίου το θέμα είναι « η κρίση της πόρνης Βαβυλώνα η Μεγάλη », ο αριθμός 17 συμβολίζει τη θεία κρίση. Εφαρμόζεται σε αριθμό αιώνων από τις 7 Μαρτίου 321, αυτός ο αριθμός 17 προκύπτει στις 7 Μαρτίου 2021. Από αυτή την ημερομηνία, τα τελευταία 9 χρόνια της θείας κατάρας θα επιτρέψουν την ολοκλήρωση της « <sup>6ης</sup> τρομπέτα » της Αποκ. 9:13.

Ας σημειώσουμε την αναφορά του « **τρίτου των ανθρώπων** » που μας υπενθυμίζει ότι όσο τρομερή κι αν είναι, αυτή η καταστροφική τριτοκοσμική σύγκρουση διατηρεί έναν μερικό ( **τρίτο** ) προειδοποιητικό χαρακτήρα. Είναι επομένως χρήσιμο για την πραγματοποίηση θρησκευτικών προσηλυτισμών και την καθοδήγηση των εκλεγμένων αξιωματούχων να αφοσιωθούν πλήρως στο έργο των Αντιβεντιστών που καθοδηγείται από τον Ιησού Χριστό. Αυτή η καταστροφή έρχεται να τιμωρήσει και να καλέσει σε μετάνοια την ανθρωπότητα που έχει ωφεληθεί από «150 πραγματικά χρόνια» θρησκευτικής ειρήνης, που προφήτευσαν οι « πέντε μήνες » της « **πέμπτης σάλπιγγας** ».

Για να κατανοήσουμε πλήρως το νόημα αυτής της τιμωρίας, του τρίτου στους παγκόσμιους πολέμους από το 1914, πρέπει να την παραλληλίσουμε και να τη συγκρίνουμε με την τρίτη εκτόπιση των Εβραίων στη Βαβυλώνα. Σε αυτή την τελευταία πολεμική επέμβαση, το – 586, ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ κατέστρεψε το βασίλειο του Ιούδα, το τελευταίο απομεινάρι του έθνους Ισραήλ. Η Ιερουσαλήμ και ο ιερός ναός της έχουν γίνει ερείπια. Τα ερείπια που άφησε ο Τρίτος Παγκόσμιος Πόλεμος θα αποδείξουν ότι η χριστιανική συμμαχία έχει αποστατήσει όσο και η εβραϊκή συμμαχία του εβραϊκού λαού. Έτσι, μετά από αυτή την επίδειξη, οι άπιστοι ή θρησκευόμενοι επιζώντες θα υποβληθούν στην τελευταία παγκόσμια δοκιμασία της πίστης που δίνει μια τελική ευκαιρία σωτηρίας στους πιστούς όλων των μονοθεϊστικών θρησκειών. αλλά ο Δημιουργός Θεός διδάσκει μόνο μια αλήθεια που αφορά τον Ιησού Χριστό και το άγιο Σάββατο Του, τη μόνη αληθινή έβδομη ημέρα.

Η σφαγή που ανακοινώθηκε για αυτόν τον παγκόσμιο πόλεμο αποτελεί μια άλλη πτυχή της « **δεύτερης κακοτυχίας** » που τη συνδέει με αυτή του γαλλικού επαναστατικού αθεϊσμού της « **τέταρτης τρομπέτας** ». Η Γαλλία και ιδιαίτερα η πρωτεύουσά της, το Παρίσι, βρίσκεται στο στόχαστρο του Παντοδύναμου Θεού. Στην Αποκ.11:8, του αποδίδει τα ονόματα « **Σόδομα και Αίγυπτος** », ονόματα αρχαίων εχθρών που καταστράφηκαν για παράδειγμα με έναν αξέχαστο τρόπο από τον Θεό, ο ένας από φωτιά από τον ουρανό, ο άλλος από την εκτυφλωτική του δύναμη. Αυτό μας επιτρέπει να καταλάβουμε ότι θα ενεργήσει εναντίον της με τον ίδιο τρομερό και οριστικό τρόπο. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε την τεράστια ευθύνη μας για την εξαφάνιση της αληθινής πίστης. Αφού είχε μίσος για τη θρησκεία, το δημοκρατικό καθεστώς έπεσε στα δεσποτικά χέρια του Ναπολέοντα <sup>1ου</sup> για τον οποίο η θρησκεία ήταν μόνο ένα χρήσιμο αλουμινόχαρτο για την προσωπική του δόξα. Είναι στην υπερηφάνεια και στον ομορτισμό του που η καθολική πίστη οφείλει την επιβίωσή της μέσω της ίδρυσης του Concordat που ήταν ο καταστροφέας της αρχής της θείας αλήθειας.

### Δημογραφική ακρίβεια: διακόσια εκατομμύρια μαχητές

Στίχος 16: « *Ο αριθμός των ιππέων του στρατού ήταν δύο μυριάδες μυριάδες: άκουσα τον αριθμό τους.* »

Ο στίχος 16 μας δίνει μια σημαντική διευκρίνιση για τον αριθμό των μαχητών που συμμετέχουν στη σύγκρουση που εμπλέκονται: « *δύο μυριάδες μυριάδες* » ή διακόσια εκατομμύρια στρατιώτες. Μέχρι το 2021 που γράφω αυτό το έγγραφο, κανένας πόλεμος δεν έχει φτάσει σε αυτόν τον αριθμό στις αντιπαραθέσεις του. Ωστόσο, σήμερα, με έναν παγκόσμιο πληθυσμό επτάμισι δισεκατομμυρίων ανθρώπων, η προφητεία μπορεί να εκπληρωθεί. **Η ακρίβεια που παρέχεται από αυτό το εδάφιο καταδικάζει όλες τις ερμηνείες που έχουν αποδώσει αυτή τη σύγκρουση σε προηγούμενες ενέργειες.**

### Ένας ιδεολογικός πόλεμος

Στίχος 17: « *Και είδα λοιπόν τα άλογα στο όραμα και αυτούς που κάθονταν πάνω τους, έχοντας θώρακες χρώματος φωτιάς, βάκινθου και θειάφι. Τα κεφάλια των αλόγων ήταν σαν κεφάλια λιονταριών. και από τα στόματά τους βγήκε φωτιά και καπνός και θειάφι.* »

Σε αυτό το εδάφιο 17, τον αριθμό της θείας κρίσης, βρίσκουμε τα σύμβολα της «5ης <sup>σάλπιγγας</sup>»: τις ομάδες ( *άλογα* ) και εκείνους που τις διοικούν ( *οι ιππείς* ). Η μόνη τους δικαιοσύνη ( *θώρακα* ) είναι η δράση της καύσης με φωτιά, και τι φωτιά! Πυρηνική φωτιά συγκρίσιμη με την πυρκαγιά του επίγειου υπόγειου μάγματος. Το Πνεύμα τους αποδίδει τα χαρακτηριστικά του *Υάκινθου* που αντιστοιχεί στην επανάληψη της έκφρασης στο τέλος του στίχου να *καπνίζει* . Αυτό συμβολίζει ήδη τις προσευχές των αγίων στο προηγούμενο θέμα, είναι ο χαρακτήρας του αρώματος του που πρέπει να θυμόμαστε και εκεί καταλαβαίνουμε τι σημαίνει η αναφορά του. Αυτό το φυτό είναι τοξικό, ερεθιστικό για το δέρμα και η μυρωδιά του προκαλεί πονοκέφαλο. Αυτό το σύνολο κριτηρίων ορίζει αυτό των προσευχών των εμπλεκόμενων μαχητών. Καμία από αυτές τις προσευχές δεν δέχεται ο δημιουργός Θεός. του προκαλούν ναυτία και του εμπνέουν βαθιά αηδία. Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι σε αυτήν την ουσιαστικά θρησκευτική και ιδεολογική σύγκρουση εμπλέκονται μόνο θρησκείες, εντελώς αποκομμένες από αυτήν, αλλά εντούτοις κυρίως μονοθεϊστικές: Ιουδαϊσμός, Καθολικισμός, Προτεσταντισμός, Ορθοδοξία, Ισλάμ. Ένα νέο σύμβολο κλειδιού από το εδάφιο Ησαΐας 9:14 αναφέρεται εδώ: « *ο επικεφαλής είναι ο δικαστής ή ο πρεσβύτερος* ». Επικεφαλής των ομάδων που έρχονται αντιμέτωπες είναι επομένως δικαστές που ονομάζονται σήμερα «πρόεδροι» στις δημοκρατίες. Και αυτοί οι πρόεδροι είναι προικισμένοι με τη δύναμη του « *λιονταριού* », του βασιλιά των ζώων και του βασιλιά της ζούγκλας. Η έννοια της δύναμης του δίνεται στο εδάφιο Κριτές 14:18. Στο μήνυμά του, το Πνεύμα προφητεύει μια πολεμική δέσμευση που πιλοτάρεται εξ αποστάσεως από πολύ ισχυρούς, αυταρχικούς και θρησκευτικά αφοσιωμένους αρχηγούς κρατών, αφού προέρχεται από το « *στόμα* » τους. άφησαν τις προσευχές τους που απεικονίζονται με τη λέξη « *καπνός* ». Από το ίδιο « *στόμα* » τους προέρχονται εντολές καταστροφής με « *φωτιά* », προσευχές με « *καπνό* » και εξόντωση πλήθους, διατάζοντας τη χρήση πυρηνικών βομβών που απεικονίζονται με « *θείο* ». Προφανώς, το Πνεύμα θέλει να τονίσει τη σημασία αυτής της πυρηνικής

δύναμης που είναι στη διάθεση ενός και μόνο ανθρώπου. Ποτέ στην ιστορία της γης δεν εξαρτήθηκε τέτοια καταστροφική δύναμη από την απόφαση ενός και μόνο ανθρώπου. Το πράγμα είναι πράγματι αξιοσημείωτο και άξιο έμφασης. Όμως, για εμάς που ζούμε σε αυτού του είδους την πολιτική οργάνωση, αυτές οι τεραστίες δεν μας σοκάρουν πλέον. Είμαστε όλοι θύματα ενός είδους συλλογικής τρέλας.

Στίχος 18: « *Το ένα τρίτο των ανθρώπων σκοτώθηκαν από αυτές τις τρεις πληγές, από φωτιά, από καπνό και από θείαφι, που έβγαινε από το στόμα τους.* »

Το εδάφιο 18 τονίζει αυτό το γεγονός από το προηγούμενο εδάφιο διευκρινίζοντας ότι « *φωτιά, καπνός και θείο* » αποτελούν πληγές που θέλησε ο Θεός, το οποίο επιβεβαίωσε ο στίχος αποδίδοντας στον εκδικητή Χριστό την εντολή να σκοτώσει το ένα τρίτο των ανθρώπων.

### **Η πυρηνική δύναμη των αρχηγών των εθνών**

Στίχος 19: « *Γιατί η δύναμη των αλόγων ήταν στο στόμα και στις ουρές τους. οι ουρές τους ήταν σαν φίδια που είχαν κεφάλια και μαζί τους έκαναν το κακό.* »

Ο στίχος 19 επιβεβαιώνει τον θρησκευτικό ιδεολογικό χαρακτήρα της σύγκρουσης λέγοντας: Γιατί η δύναμη των μαχόμενων ομάδων (τα *άλογα*) ήταν στον λόγο τους ( *το στόμα τους* ) και στους ψευδοπροφήτες τους ( *οι ουρές* ) που ήταν στην εμφάνιση απατεώνες ( *φίδια* ) με επιρροή στους αρχηγούς των κρατών, τους δικαστές (τους *αρχηγούς* ) μέσω των οποίων έκαναν κακό ( *οι μαχητές* ). Η αρχή που ορίζεται έτσι αντιστοιχεί ακριβώς στην οργάνωση των λαών που επικρατεί σήμερα στον καιρό του τέλους.

Αυτός ο Τρίτος Παγκόσμιος Πόλεμος που έρχεται Το κλείσιμο του θέματος των « *τρομπετών* » ή των προειδοποιητικών τιμωριών είναι τόσο σημαντικό που ο Θεός το ανακοίνωσε πρώτα στους Ιουδαίους της παλιάς διαθήκης, διαδοχικά στο Δαν.11:40-45 και Ιεζεκιήλ 38 και 39, και μετά, στους Χριστιανούς της νέας διαθήκης, σε αυτό το βιβλίο η Αποκάλυψη ως η « *έκτη σάλπιγγα* », ως η τελευταία θεία προειδοποίηση πριν από το τέλος του χρόνου της χάριτος. Ας βρούμε λοιπόν εδώ αυτά τα πλούσια συμπληρωματικά μαθήματα.

### **Δανιήλ 11:40-45**

Η έκφραση, « *ώρα του τέλους* », μας οδηγεί στη μελέτη αυτής της τελευταίας σύγκρουσης των εθνών, που αποκαλύφθηκε και αναπτύχθηκε στην προφητεία του Δαν. 11:40 έως 45. Εκεί ανακαλύπτουμε τις κύριες φάσεις της οργάνωσής της. Αρχικά, εγκατεστημένο σε μεγάλο βαθμό στην επικράτεια της Δυτικής Ευρώπης, το επιθετικό Ισλάμ που αποκαλούνταν « *βασιλιάς του νότου* » συγκρούστηκε με τον σε μεγάλο βαθμό καθολικό ευρωπαϊκό λαό. η Ρωμαιοπαπική Καθολική πίστη είναι το θέμα που στοχεύει η προφητεία από τον Δαν.11:36. Ο Ρωμαίος παπικός ηγέτης που αναφέρεται μέχρι τώρα παρουσιάζεται με τον όρο « *αυτός* ». στον τίτλο του « *βασιλιά* », δέχεται επίθεση από τον « *βασιλιά του νότου* », το Ισλάμ που « *θα συγκρουστεί εναντίον του* ». Η επιλογή του ρήματος « *συγκρούομαι* » είναι ακριβής και συνετή, γιατί μόνο όσοι βρίσκονται στην ίδια περιοχή « *συγκρούονται* » μεταξύ τους. Τότε είναι που εκμεταλλευόμενος το δώρο που προσφέρεται, αφού η κατάσταση έχει βυθίσει τη

Δυτική Ευρώπη σε πλήρη αταξία και πανικό, ο « βασιλιάς του βορρά » (ή του βορρά) θα « *στροβιλιστεί σαν καταιγίδα* » πάνω από αυτό το θήραμα που αντιμετωπίζει δυσκολίες, για να το αρπάξει και να το καταλάβουν. Χρησιμοποιεί « *πολλά πλοία* », « *τανκς* » και μαχητικά που δεν είναι παρά « *καβαλάρηδες* » και ζει στο βορρά, και όχι στο βόρειο τμήμα της Δυτικής Ευρώπης, αλλά στα βόρεια της ευρωασιατικής ηπείρου. Και πιο συγκεκριμένα στο βόρειο τμήμα του Ισραήλ που προτείνει ο στίχος 41 αποκαλώντας το « *η πιο όμορφη χώρα* ». Η ενδιαφερόμενη Ρωσία είναι ένας λαός « *ιπέων* » (των Κοζάκων), κτηνοτρόφων και προμηθευτών αλόγων στους ιστορικούς εχθρούς του Ισραήλ. Αυτή τη φορά, με βάση όλα αυτά τα δεδομένα, γίνεται εύκολο να ταυτιστεί αυτός ο « *βασιλιάς του βορρά* » με την ισχυρή Ορθόδοξη Ρωσία, τον ανατολικό θρησκευτικό αντίπαλο της δυτικής παπικής Ρωμανίας από το επίσημο χριστιανικό θρησκευτικό σχίσμα του 1054.

Μόλις βρήκαμε μερικούς από τους εμπόλεμους ηθοποιούς του Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου. Αλλά η Ευρώπη έχει ισχυρούς συμμάχους που την έχουν κάπως παραμελήσει λόγω του οικονομικού ανταγωνισμού που έχει γίνει καταστροφικός από την άφιξη ενός ιού, του κορωνοϊού covid-19. Αναίμακτες, οι οικονομίες παλεύουν για την επιβίωσή τους, κάθε λαός στρέφεται όλο και περισσότερο προς τα μέσα. Ωστόσο, όταν αρχίσει η σύγκρουση στην Ευρώπη, ο Αμερικανός σύμμαχος θα περιμένει να δράσει.

Στην Ευρώπη, τα ρωσικά στρατεύματα αντιμετωπίζουν ελάχιστη αντίθεση. Ο ένας μετά τον άλλο καταλαμβάνονται οι ευρωπαϊκοί λαοί του βορρά. Η Γαλλία από μόνη της προέβαλε ασθενή στρατιωτική αντίσταση και οι ρωσικοί στρατοί συγκρατήθηκαν στο βόρειο τμήμα της χώρας. Το νότιο τμήμα αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα με το Ισλάμ ήδη εγκατεστημένο σε μεγάλους αριθμούς σε αυτήν την περιοχή. Ένα είδος συμφωνίας κοινού ενδιαφέροντος συνδέει τους μουσουλμάνους μαχητές και τους Ρώσους. Και οι δύο είναι άπληστοι για λάφυρα και η Γαλλία είναι μια πλούσια χώρα, ακόμη και οικονομικά ερειπωμένη. Οι Άραβες είναι ληστές από την παραδοσιακή κληρονομιά.

Από την πλευρά του Ισραήλ η κατάσταση είναι καταστροφική, η χώρα είναι κατεχόμενη. Οι μουσουλμανικοί αραβικοί λαοί που το περιβάλλουν γλιτώνουν: Ο Εδώμ, ο Μωάβ, τα παιδιά του Αμμωνα: η σημερινή Ιορδανία.

Κάτι που δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί πριν από το 1979, όταν η Αίγυπτος εγκατέλειψε το αραβικό στρατόπεδο για να σχηματίσει συμμαχία με το Ισραήλ, η επιλογή που έγινε τότε, με την ισχυρή υποστήριξη των ΗΠΑ, στράφηκε σε μειονεκτική θέση. καταλαμβάνεται από τους Ρώσους. Και διευκρινίζοντας « *δεν θα ξεφύγει* », το Πνεύμα αποκαλύπτει τον ομορτιστικό χαρακτήρα της επιλογής που έγινε το 1979. Περνώντας στο πλευρό των ισχυρότερων της εποχής, πίστευε ότι θα γλίτωνε την κακοτυχία που την έπιασε. Και η συμφορά μεγάλη, της αφαιρούν τα πλούτη οι Ρώσοι κατοχής. Και σαν να μην έφτανε αυτό, το λεηλατούν και οι Λίβυοι και οι Αιθίοπες μετά τους Ρώσους.

### **Η πυρηνική φάση της παγκόσμιας σύγκρουσης**

Ο στίχος 44 σηματοδοτεί μια μεγάλη αλλαγή στην κατάσταση των πραγμάτων. Ενώ κατέχουν τη Δυτική Ευρώπη, το Ισραήλ και την Αίγυπτο, τα ρωσικά στρατεύματα τρομάζουν από « *ειδήσεις* » που αφορούν τη δική τους



ρωσική επικράτεια. Το Πνεύμα αναφέρει « την ανατολή » σε σχέση με την κατοχή της Δυτικής Ευρώπης αλλά και « το βορρά » σε σχέση με την κατοχή του Ισραήλ. Η Ρωσία βρίσκεται στα « ανατολικά » του πρώτου και « στα βόρεια » του δεύτερου. Η είδηση είναι τόσο σοβαρή που πυροδοτεί μια δολοφονική τρέλα. Εδώ μπαίνουν στη μάχη οι ΗΠΑ, επιλέγοντας να εκμηδενίσουν το ρωσικό έδαφος με πυρηνικά πυρά. Τότε άρχισε η πυρηνική φάση της σύγκρουσης. Θανατηφόραμανιτάρια αναδύονται σε πολλά μέρη, για να εκμηδενίσουν και να « εξολοθρεύσουν πλήθη » ανθρώπινης και ζωικής ζωής. Σε αυτή τη δράση « σκοτώνεται το ένα τρίτο των ανδρών » σύμφωνα με την ανακοίνωση της « της τρομπέτας ». Ωθούμενοι πίσω στα « βουνά » του Ισραήλ, τα ρωσικά στρατεύματα του « βασιλιά του βορρά » εξοντώθηκαν χωρίς να λάβουν την παραμικρή βοήθεια: « χωρίς να έρθει κανείς να τον βοηθήσει ».

### **Ιεζεκιήλ 38 και 39**

Ο Ιεζεκιήλ 38 και 39 επίσης προκαλούν αυτή την τελευταία σύγκρουση στην ιστορία με τον δικό τους τρόπο. Υπάρχουν ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες όπως αυτή η ακρίβεια που αποκαλύπτει την πρόθεση του Θεού να « βάλει μια πόρπη στο σαγόνι » του Ρώσου βασιλιά για να τον τραβήξει και να τον εμπλέξει στη σύγκρουση. Αυτή η εικόνα απεικονίζει μια δελεαστική ευκαιρία να πλουτίσει με τους δικούς του ανθρώπους, στην οποία δεν θα μπορέσει να αντισταθεί.

Σε αυτή τη μακρά προφητεία, το Πνεύμα μας δίνει ονόματα ως σημεία αναφοράς: *Gog, Magog, Rosch* (ρωσικά), *Meshech* (Μόσχα), *Tubal* (Tobolsk). Το πλαίσιο των τελευταίων ημερών επιβεβαιώνεται από μια λεπτομέρεια σχετικά με τους λαούς που δέχθηκαν επίθεση: « Θα πείτε: Θα ανέβω σε μια ανοιχτή γη, θα έρθω σε ανθρώπους που είναι ήσυχoi, ασφαλείς στις κατοικίες τους, όλα σε κατοικίες χωρίς τοίχους, και που δεν έχουν ούτε μπουλόνη ούτε πόρτες (Ιεζ.38:11). Οι σύγχρονες πόλεις είναι πράγματι εντελώς ανοιχτές . Και οι αντίπαλες δυνάμεις είναι τραγικά άνισες. Το Πνεύμα βάζει εδώ στο στόμα του « βασιλιά του βορρά » του Δανιήλ, αυτή τη φορά το ρήμα « θα έρθω » που υποδηλώνει μια μαζική, γρήγορη και εναέρια επιθετικότητα σύμφωνα με το ρήμα και την εικόνα « θα στροβιλιστεί σαν καταιγίδα » του Δαν .11:40, από μια αρκετά μακρινή τοποθεσία. Σε αυτή την προφητεία του Ιεζεκιήλ δεν υπάρχει κανένα μυστήριο για τις χώρες που εμπλέκονται. Η Ρωσία και το Ισραήλ ταυτίζονται ξεκάθαρα. Το μυστήριο ήταν μόνο στο Δαν.11:36 έως 45 όπου αφορούσε τον Ρωμαϊκό παπισμό και την ευρωπαϊκή του επικράτεια. Και δίνοντας το όνομα « βασιλιάς του βορρά » στη Ρωσία που επιτίθεται στην παπική καθολική Ευρώπη, ο Θεός αναφέρεται στην αποκάλυψή του που δόθηκε στον Ιεζεκιήλ. Επειδή σας θυμίζω, είναι κυρίως σε σχέση με τη γεωγραφική θέση του Ισραήλ που η Ρωσία βρίσκεται στον « βορρά ». Στην πραγματικότητα, βρίσκεται στα « ανατολικά » της θέσης της Ρωμαιοκαθολικής Παπικής Δυτικής Ευρώπης. Επομένως, για να επιβεβαιώσει τη θέση των ρωσικών στρατευμάτων σε αυτήν την παπική Ευρώπη, την οποία κατέχουν και κυριαρχούν, το Πνεύμα εντοπίζει την άφιξη των κακών ειδήσεων από την « ανατολή ». « Θα βρέξω φωτιά και θειάφι πάνω του και τα στρατεύματά του (Ιεζ.38:22)». « Θα στείλω φωτιά στον Μαγώγ », διαβάζουμε στον Ιεζ.39:6. Εδώ λοιπόν είναι η αιτία των κακών ειδήσεων που εξοργίζουν τον « βασιλιά του βορρά » του Δαν.11:44. Όπως και στον Δανιήλ, ο Ρώσος επιτιθέμενος θα στραφεί



και θα καταστραφεί στα βουνά του Ισραήλ: « Εσύ και όλα τα στρατεύματά σου θα πέσεις στα βουνά του Ισραήλ (Ιεζ.39:4)». Όμως το μυστήριο καλύπτει την ταυτότητα των ΗΠΑ στην αρχή αυτής της δράσης. Βρίσκω στο Εζε.39:9 μια πολύ ενδιαφέρουσα λεπτομέρεια. Το κείμενο προκαλεί την πιθανότητα να βάλει φωτιά για « επτά χρόνια » καίγοντας τα όπλα που χρησιμοποιήθηκαν σε αυτή την τρομερή παγκόσμια σύγκρουση. Το ξύλο δεν είναι πλέον η πρώτη ύλη για τα σύγχρονα όπλα, αλλά τα « επτά χρόνια » που αναφέρονται αντικατοπτρίζουν την ένταση αυτού του πολέμου και την ποσότητα των όπλων. Από τις 7 Μαρτίου 2021, απομένουν μόνο εννέα χρόνια μέχρι την επιστροφή του Χριστού. τα τελευταία 9 χρόνια της κατάρας του Θεού κατά τα οποία θα λάβει χώρα η τελευταία διεθνής σύγκρουση. ένας πόλεμος τρομερά καταστροφικός για ζωές και περιουσίες. Σύμφωνα με το εδάφιο 12, τα ρωσικά πτώματα θα ταφούν για « επτά μήνες ».

### **Τρομερή και αδυσώπητη θεία δικαιοσύνη**

Θα υπάρχουν πολλά πτώματα και ο Θεός μας παρουσιάζει στο Ιεζεκιήλ 9 μια ιδέα για τη σφαγή αγριότητα που θα οργανώσει. Επειδή ο τρίτος παγκόσμιος πόλεμος που αναμένεται για την περίοδο μεταξύ 2021 και 2029 είναι το αντίτυπο του 3ου <sup>πολέμου</sup> με επικεφαλής τον Ναβουχοδονόσορ εναντίον του αρχαίου Ισραήλ το – 586. Να τι διέταξε ο μεγάλος δημιουργός Θεός, απογοητευμένος και περιφρονημένος από τον λαό του στον Ιεζ.9: 1 έως 11:

«Ιεζ.9:1 Τότε φώναξε με δυνατή φωνή στα αυτιά μου: Πλησιάστε, εσείς που πρέπει να τιμωρήσετε την πόλη, ο καθένας με το όργανο της καταστροφής του στο χέρι του!

Ιεζ.9:2 Και ιδού, έξι άνδρες ήρθαν από το δρόμο της πάνω πύλης στη βόρεια πλευρά, ο καθένας με το όργανο της καταστροφής του στο χέρι του. Ανάμεσά τους ήταν ένας άντρας ντυμένος με λινό και κρατούσε μια θήκη γραφής στη ζώνη του. Ήρθαν και στάθηκαν κοντά στον ορειχάλκινο βωμό.

Ιεζ.9:3 Η δόξα του Θεού του Ισραήλ σηκώθηκε από το χερουβείμ πάνω στο οποίο βρισκόταν, και πήγε στο κατώφλι του οίκου. και φώναξε τον άντρα που ήταν ντυμένος με λινό και κρατούσε μια θήκη στη ζώνη του.

Ιεζ.9:4 Ο Κύριος του είπε: Πέρασε από το μέσο της πόλης, από το μέσο της Ιερουσαλήμ, και κάνε σημάδι στα μέτωπα των ανδρών που στενάζουν και στενάζουν για όλα τα βδελύγματα που διαπράττονται εκεί.

Ιεζ.9:5 Και όταν άκουσα, είπε στους υπόλοιπους: Περάστε πίσω του στην πόλη και χτυπήστε. ας είναι το μάτι σου χωρίς οίκτο, και μην έχεις έλεος!

Ιεζ.9:6 Σκοτώστε και καταστρέψτε τους ηλικιωμένους, τους νέους, τις παρθένες, τα παιδιά και τις γυναίκες. αλλά μην πλησιάζεις κανέναν που έχει το σημάδι πάνω του. και ξεκινήστε με το ησυχαστήριό μου! Ξεκίνησαν με τους μεγαλύτερους που ήταν μπροστά στο σπίτι.

Ιεζ.9:7 Και τους είπε: Μολύνετε το σπίτι και γεμίστε τις αυλές με σκοτωμούς. Βγες έξω!... Βγήκαν και χτύπησαν στην πόλη.

Ιεζ.9:8 Καθώς χτυπούσαν, και παρέμενα ακόμα, έπεσα με τα μούτρα και φώναξα: Αχ! Κύριε Θεέ, θα καταστρέψεις ό,τι έχει απομείνει από τον Ισραήλ, ξεχνώντας την οργή σου στην Ιερουσαλήμ;

Ιεζ.9:9 *Και μου είπε: Η ανομία του οίκου Ισραήλ και του Ιούδα είναι μεγάλη, πολύ μεγάλη. Η γη είναι γεμάτη φόνο, η πόλη είναι γεμάτη αδικία, γιατί λένε: Ο Κύριος εγκατέλειψε τη γη.*

Ιεζ.9:10 *Και εγώ δεν θα έχω οίκτο, και δεν θα έχω έλεος. Θα φέρω τα έργα τους πάνω στα κεφάλια τους.*

Ιεζ.9:11 *Και, ιδού, ο άνδρας ντυμένος με λινό και έχοντας μια θήκη γραφής στη ζώνη του, έδωσε την εξής απάντηση: Έκανα όπως με πρόσταξες. »*

Δεν είναι όλοι όσοι σκοτώνονται για θρησκευτικούς λόγους μάρτυρες της πίστης. Σε αυτή την κατηγορία υπάρχουν πολλοί φανατικοί έτοιμοι να δώσουν τη ζωή τους, ενδεχομένως, για τη θρησκεία τους, αλλά και για οποιαδήποτε πολιτική ή άλλη ιδεολογία. Ο αληθινός μάρτυρας της πίστης είναι, πρώτα και αποκλειστικά, στον Ιησού Χριστό. Τότε, είναι αναγκαστικά ένας εκλεκτός του οποίου η ζωή που προσφέρεται με θυσία είναι ευάρεστη μόνο στον δημιουργό Θεό, αν προηγήθηκε του θανάτου του μια ζωή σύμφωνη με τις αποκαλυμμένες απαιτήσεις του για την εποχή του.

Ας βρούμε τώρα, στο θέμα του «<sup>6ου</sup> τρομπέτα » η επίκληση του ηθικού πλαισίου των εποχών που ακολούθησαν τον πόλεμο.

### **Η μετάνοια των επιζώντων**

Σε αντίθεση με ό,τι πιστεύουν και φοβούνται οι περισσότεροι άνθρωποι, όσο καταστροφικά κι αν είναι, τα πυρηνικά όπλα δεν θα αφανίσουν την ανθρωπότητα. γιατί οι « επιζώντες » θα παραμείνουν μετά το τέλος της σύγκρουσης. Σχετικά με τους πολέμους, ο Ιησούς είπε στο Ματθ.24:6: « *Θα ακούσετε για πολέμους και φήμες πολέμων: φροντίστε να μην ταράξεστε, γιατί αυτά πρέπει να γίνουν. Αλλά δεν θα είναι ακόμα το τέλος.* » Ο αφανισμός της ανθρωπότητας θα οφείλεται στη δράση του δημιουργού Θεού μετά την ένδοξη επιστροφή του στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Γιατί οι επιζώντες πρέπει να υποβληθούν σε μια τελική δοκιμασία πίστης. Από το 1945, την ημερομηνία της πρώτης χρήσης ατομικών όπλων, έχουν πραγματοποιηθεί περισσότερες από δύο χιλιάδες εκρήξεις για δοκιμές από τις επίγειες δυνάμεις που τα κατέχουν. Είναι αλήθεια, διαδοχικά, για ένα χρονικό διάστημα 75 ετών και η γη είναι απέραντη, αν και περιορισμένη, αντέχει και υποστηρίζει τα χτυπήματα που της προκαλεί η ανθρωπότητα. Στον επερχόμενο πυρηνικό πόλεμο, αντίθετα, θα γίνουν πλήθος εκρήξεων σε σύντομο χρονικό διάστημα και η διασπορά της ραδιενέργειας θα καταστήσει αδύνατη τη συνέχιση της ζωής στη γη. Με την επιστροφή του, ο θεός Χριστός θα βάλει τέλος στα βάσανα της ετοιμοθάνατης επαναστατημένης ανθρωπότητας.

Στίχος 20: « *Οι υπόλοιποι άνθρωποι που δεν σκοτώθηκαν από αυτές τις πληγές δεν μετανόησαν για τα έργα των χειρών τους, για να μη λατρεύουν δαίμονες και είδωλα από χρυσό, ασήμι, ορείχαλκο, πέτρα και ξύλο, που δεν μπορούν να δουν, ούτε Ακούστε, ούτε περπατήστε.* »

Στο εδάφιο 20, το Πνεύμα προφητεύει τη σκλήρυνση των επιζώντων λαών. « *Άλλοι άνθρωποι που δεν σκοτώθηκαν από αυτές τις πληγές δεν μετανόησαν για τα έργα των χειρών τους* ». Το « *δεύτερο αλίμονο* » που ανακοινώθηκε την εποχή της αυτοκρατορίας αποτελεί πράγματι μια θεϊκή « *πληγή* », αλλά προηγείται των « *τελευταίων επτά* » που θα πέσουν στους ένοχους

αμαρτωλούς, μετά το τέλος της περιόδου χάριτος της Αποκ. 15. Είναι ακόμα απαραίτητο να μας υπενθυμίσουμε εδώ ότι αυτές οι « πληγές » τιμωρούν όλες τη ρωμαϊκή επιθετικότητα ενάντια στη χρονική τάξη που δημιουργήθηκε από τον Παντοδύναμο Δημιουργό Θεό.

*«... δεν έπαψαν να λατρεύουν δαίμονες και είδωλα από χρυσό, ασήμι, μπρούτζο, πέτρα και ξύλο, που δεν μπορούν να δουν, ούτε να ακούσουν ούτε να περπατήσουν ».*

Σε αυτή την απαρίθμηση, το Πνεύμα στοχεύει τις λατρευτικές εικόνες της Καθολικής πίστης που αποτελούν αντικείμενα λατρείας από την πλευρά των οπαδών αυτής της ειδωλολατρικής θρησκείας. Αυτά τα ομοιώματα αντιπροσωπεύουν, πρώτα, την «Παναγία», και πίσω της, σε μεγάλους αριθμούς, λίγο πολύ ανώνυμους αγίους, γιατί αφήνει στον καθένα μεγάλη ελευθερία να επιλέξει τον αγαπημένο του άγιο. Η μεγάλη αγορά είναι ανοιχτή όλο το 24ωρο Προσφέρουμε επιθέματα για όλες τις μασχάλες, σε όλα τα στυλ και μεγέθη. Και αυτό το είδος πρακτικής εκνευρίζει ιδιαίτερα αυτόν που υπέφερε στον σταυρό του Γολγοθά. επίσης, η εκδίκησή του θα είναι τρομερή. Και ήδη, αφού έκανε γνωστό το 2018 στους αιρετούς του, την ισχυρή και ένδοξη επιστροφή του για το έτος 2030, από το 2019, χτύπησε τους αμαρτωλούς της γης με έναν θανατηφόρο μεταδοτικό ιό. Αυτό είναι μόνο ένα πολύ μικρό σημάδι του μελλοντικού θυμού του, αλλά έχει ήδη την αποτελεσματικότητα με το μέρος του, αφού του χρωστάμε ήδη μια οικονομική καταστροφή χωρίς προηγούμενο στην ιστορία της αρχικής Δύσης. Και όταν καταστραφούν, τα έθνη μαλώνουν, τότε πολεμούν και πολεμούν.

Η μομφή που απηύθυνε ο Θεός είναι ακόμη πιο δικαιολογημένη επειδή κατά την εμφάνιση του Ιησού Χριστού, ο αληθινός Θεός ήρθε εν σάρκα, ανάμεσα στους ανθρώπους και εκεί ως ένας από αυτούς « είδε, άκουσε και πουλούσε », σε αντίθεση με τα σκαλισμένα ή μορφοποιημένα είδωλα που δεν μπορεί να το κάνει.

Στίχος 21: *« Και δεν μετανόησαν για τους φόνους τους, ούτε για τα μάγια τους, ούτε για την πορνεία τους, ούτε για τις κλοπές τους. »*

Με τον στίχο 21 κλείνει το θέμα. Προκαλώντας « τους φόνους τους », το Πνεύμα απεικονίζει τον θανατηφόρο Κυριακάτικο νόμο που θα απαιτήσει τελικά τον θάνατο πιστών παρατηρητών του ιερού Σαββάτου που έχουν αγιαστεί από τον Θεό. Παραθέτοντας τις « μαγείες τους », στοχοποιεί τις Καθολικές μάζες που τιμούν εκείνοι που δικαιολογούν την «Κυριακή» του, αυτή την ψεύτικη ημέρα του Κυρίου και την αυθεντική παγανιστική «ημέρα του ήλιου». Υπενθυμίζοντας την « αυθάδειά τους », το Πνεύμα επισημαίνει την προτεσταντική πίστη ως κληρονόμο της Καθολικής « πορνείας » της ψευδούς « προφήτισσας Ιεζάβελ » της Αποκ. 2:20. Και αποδίδοντάς τους « τις κλοπές τους », προτείνει τις πνευματικές κλοπές που έγιναν, πρώτα, εναντίον του ίδιου του Ιησού Χριστού, από τον οποίο, σύμφωνα με τον Δαν.8:11, ο παπικός βασιλιάς « αφείρεσε την αιώνια » ιεροσύνη και τον νόμιμο τίτλο της Δικαιολογήθηκε από την « Επικεφαλή της Συνέλευσης », από την Εφεσ.5:23. αλλά και η σειρά του « χρόνος και ο νόμος του », σύμφωνα με τον Δαν.7:25. Αυτές οι εξαιρετικά πνευματικές ερμηνείες δεν αποκλείουν τις συνηθισμένες κυριολεκτικές εφαρμογές, αλλά τις υπερβαίνουν κατά πολύ στην κρίση του Θεού και τις συνέπειές της για τους ένοχους συγγραφείς.

## **Αποκάλυψη 10 : το μικρό ανοιχτό βιβλίο**

### **Επιστροφή του Χριστού και τιμωρία των επαναστατών**

#### **Το μικρό ανοιχτό βιβλίο και οι συνέπειές του**

#### **Επιστροφή του Χριστού στο τέλος της τέταρτης αναμονής των Αντβεντιστών**

Στίχος 1: « *Είδα έναν άλλο πανίσχυρο άγγελο να κατεβαίνει από τον ουρανό, τυλιγμένο σε σύννεφο. πάνω από το κεφάλι του ήταν το ουράνιο τόξο, και το πρόσωπό του ήταν σαν τον ήλιο και τα πόδια του σαν πύρινες κολόνες.* »

Το Κεφάλαιο 10 απλώς επιβεβαιώνει την πνευματική κατάσταση που είχε δημιουργηθεί μέχρι εκείνο το σημείο. Ο Χριστός εμφανίζεται κάτω από την όψη του Θεού της αγίας θείας συμμαχίας, κάτω από την εικόνα του « *ουράνιου τόξου* » που δόθηκε μετά τον κατακλυσμό στον Νώε και τους απογόνους του. Ήταν ένα σημάδι της υπόσχεσης του Θεού να μην καταστρέψει ποτέ ξανά τη ζωή στη γη με χειμαρρώδη νερά. Ο Θεός θα κρατήσει την υπόσχεσή του, αλλά μέσω του στόματος του Πέτρου ανακοίνωσε ότι η γη τώρα είναι « *φυλαγμένη για φωτιά* ». μια πλημμύρα φωτιάς. Το πράγμα θα ολοκληρωθεί μόνο για την τελευταία κρίση της έβδομης χιλιετίας. Ωστόσο, η φωτιά δεν έχει τελειώσει να καταστρέφει ζωές, επειδή είναι ένα όπλο που ο Θεός έχει ήδη χρησιμοποιήσει ενάντια στις πόλεις της κοιλάδας των Σοδόμων και των Γόμορρων. Σε αυτό το τρέχον κεφάλαιο, το Πνεύμα επεξηγεί εν συντομία τα γεγονότα που ακολούθησαν το « <sup>60</sup> *τρομπέτα* .»

Το κεφάλαιο ανοίγει με την εικόνα της ένδοξης επιστροφής του εκδικητή Χριστού.

### **Η Προφητεία Εντελώς Ασφράγιστη**

Στίχος 2: « **Είχε ένα μικρό ανοιχτό βιβλίο στο χέρι του . Τοποθέτησε το δεξί του πόδι στη θάλασσα και το αριστερό στη γη. »**

Από την αρχή του βιβλίου, σύμφωνα με την Αποκ. 1:16, ο Ιησούς έρχεται να πολεμήσει τους λάτρεις του θεοποιημένου « ήλιου ». Ο ρόλος των συμβόλων γίνεται πιο ξεκάθαρος: « *το πρόσωπό του ήταν σαν τον ήλιο* » και τι θα γίνει με τους εχθρούς του, τους λάτρεις του « ήλιου »; Απάντηση: τα βήματά του, και αλίμονο σε αυτούς! Γιατί « *τα πόδια του είναι σαν στύλοι φωτιάς* ». Αυτό το εδάφιο της Βίβλου, λοιπόν, θα εκπληρωθεί: « *Κάθισε στα δεξιά μου μέχρι να κάνω τους εχθρούς σου υποπόδιο των ποδιών σου* (Ψαλ.110:1· Ματθ.22:44)». Η ενοχή τους αυξήθηκε από το γεγονός ότι πριν από την επιστροφή του, ο Ιησούς « *άνοιξε το μικρό βιβλίο* » της Αποκάλυψης αποσφραγίζοντας, από το 1844, την « *έβδομη σφραγίδα* » που την κρατούσε ακόμα κλειστή στην Αποκ. 5:1 έως 7. Μεταξύ 1844 και 2030, το έτος του πλαισίου που συζητείται σε αυτό το κεφάλαιο 10, η κατανόηση και το νόημα του Σαββάτου έχει εξελιχθεί σε πλήρες φως. Επίσης, οι άνδρες αυτής της εποχής είναι χωρίς δικαιολογία όταν επιλέγουν να μην τον τιμήσουν. Το « *μικρό βιβλίο* » τότε « *άνοιξε* » από το Άγιο Πνεύμα του Χριστού και οι λάτρεις του ήλιου δεν είχαν καμία σχέση με αυτό. Στο εδάφιο 2, απεικονίζεται η μοίρα τους. Για να κατανοήσουμε την έννοια των συμβόλων « *θάλασσα και στεριά* » που βρίσκονται σε αυτό το εδάφιο, πρέπει να μελετήσουμε το Αποκ. 13 στο οποίο ο Θεός τα συνδέει με δύο πνευματικά « *θηρία* » που θα εμφανιστούν στα 2000 χρόνια της χριστιανικής εποχής. Το πρώτο « *θηρίο, που ανατέλλει από τη θάλασσα* », συμβολίζει το απάνθρωπο, άρα κτηνώδες, καθεστώς του συνασπισμού των πολιτικών και θρησκευτικών δυνάμεων, στην πρώτη τους ιστορική μορφή μοναρχιών και Ρωμαιοκαθολικής παπικής. Αυτές οι μοναρχίες συμβολίζονται με τα « *δέκα κέρατα* » που συνδέονται με το σύμβολο που υποδηλώνει τη Ρώμη στο Δαν.7 με « *το μικρό κέρατο* » και την Αποκ. 12, 13 και 17 με « *τα επτά κεφάλια* ». Αυτό το « *θηρίο* », σύμφωνα με την κρίση των θεικών αξιών, εμφανίζει τα σύμβολα που αναφέρονται στο Δανιήλ 7: οι προκάτοχοι αυτοκρατορίες της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, σε αντίστροφη σειρά από εκείνη του Δαν.7: *λεοπάρδαλη, αρκούδα, λιοντάρι* . Το « *θηρίο* » είναι επομένως το ίδιο το ρωμαϊκό τέρας του Δαν.7:7. Αλλά εδώ, στην Αποκ. 13, το σύμβολο του παπικού « *μικρού κέρατου* », που διαδέχεται τα « *δέκα κέρατα* », αντικαθίσταται από αυτό των « *επτά κεφαλιών* » της ρωμαϊκής ταυτότητας. Και το Πνεύμα του καταλογίζει « *βλασφημία* », δηλαδή θρησκευτικά ψέματα. Η παρουσία « *στεφάνων* » στα « *δέκα κέρατα* » υποδηλώνει την εποχή που τα « *δέκα κέρατα* » του Δαν.7:24 άρχισαν να βασιλεύουν. Είναι επομένως και η εποχή που το « *μικρό κέρατο* » ή ο « *διαφορετικός βασιλιάς* » είναι ενεργό. Αναγνωρίστηκε το « *The Beast* », η συνέχεια ανακοινώνει το μέλλον του. Θα ενεργήσει ελεύθερα για « *μία φορά, φορές (2 φορές ) και μισή φορά* ». Αυτή η έκφραση δηλώνει 3 και μισό προφητικά χρόνια, ή 1260 πραγματικά έτη, στο Δαν.7:25 και Αποκ. 12:14. το βρίσκουμε με τη μορφή « *1260 ημερών* »-έτη ή προφητικό « *42 μήνες* » στα Αποκ. 11:2-3, 12:6 και Αποκ. 13:5. Αλλά στον στίχο 3 αυτού του κεφαλαίου 13,



το Πνεύμα ανακοινώνει ότι θα χτυπηθεί και « σαν πληγωμένη μέχρι θανάτου », ακριβώς από τον γαλλικό αθεϊσμό μεταξύ 1789 και 1798. Και χάρη στο Concordat του Ναπολέοντα Α΄ « θα είναι η θανάσιμη πληγή της θεραπεύτηκε .» Έτσι, όσοι δεν αγαπούν τη θεία αλήθεια θα μπορούν να συνεχίσουν να τιμούν τα ψέματα που σκοτώνουν την ψυχή και το σώμα.

Στο τέλος των ημερών, θα εμφανιστεί μια εικόνα του πρώτου « θηρίου που ανέβηκε από τη θάλασσα ». Αυτό το νέο θηρίο διακρίνεται από το γεγονός ότι αυτή τη φορά θα « σηκωθεί από τη γη ». Στηριζόμενη στην εικόνα της Γένεσης, όπου « η γη » βγαίνει από τη « θάλασσα », διακριτικά, το Πνεύμα μας λέει ότι αυτό το δεύτερο « θηρίο » βγήκε από το πρώτο, δηλώνοντας έτσι τη λεγόμενη Καθολική Εκκλησία αναμορφωμένη, ακριβής ορισμός της προτεσταντικής μεταρρυθμιστικής πίστης. Το 2021, αντιπροσωπεύει ήδη τη μεγαλύτερη στρατιωτική δύναμη στον πλανήτη γη και είναι αυθεντία από τη νίκη της εναντίον της Ιαπωνίας και της ναζιστικής Γερμανίας το 1944-45. Αυτές είναι φυσικά οι ΗΠΑ, αρχικά κυρίως Προτεστάντες, αλλά σε μεγάλο βαθμό καθολικές σήμερα, λόγω της έντονης ισπανικής μετανάστευσης που καλωσορίστηκε. Κατηγορώντας τον ότι έκανε « το πρώτο θηρίο να λατρεύει μπροστά του », το Πνεύμα καταγγέλλει την κληρονομιά του της Κυριακής της Ρώμης. Αυτό δείχνει ότι οι θρησκευτικές ετικέτες είναι παραπλανητικές. Η σύγχρονη προτεσταντική πίστη είναι τόσο συνδεδεμένη με αυτή τη ρωμαϊκή κληρονομιά που θα φτάσει στο σημείο να εκδώσει έναν δεσμευτικό νόμο, καθιστώντας την ανάπαυση της Κυριακής υποχρεωτική υπό την ποινή των κυρώσεων: ένα εμπορικό μποϊκοτάζ αρχικά και μια θανατική ποινή, τελικά. Η Κυριακή ορίζεται ως το « σημάδι » της εξουσίας του ρωμαϊκού « θηρίου », του πρώτου « θηρίου ». Και ο αριθμός « 666 » είναι το άθροισμα που προκύπτει με τα γράμματα του τίτλου «VICARIVS FILII DEI», αυτό που το Πνεύμα ονομάζει « ο αριθμός του θηρίου ». Κάντε τα μαθηματικά, ο αριθμός είναι εκεί:

VICIVILIDI

$5 + 1 + 100 + 1 + 5 = 112 + 1 + 50 + 1 + 1 = 53 + 500 + 1 = 501$

$112 + 53 + 501 = 666$

Μια σημαντική διευκρίνιση : Το σήμα λαμβάνεται μόνο « στο χέρι » ή « στο μέτωπο » στο βαθμό που το « χέρι » συμβολίζει το έργο, τη δράση και το « μέτωπο » υποδηλώνει την προσωπική βούληση κάθε πλάσματος χωρίς επιλογές όπως μας λέει ο Εζέ.3:8: « Θα σκληρύνω το μέτωπό σου ώστε να το αντιτάξεις στο μέτωπό τους ».

Εδώ προσδιορίζονται ξεκάθαρα τα μελλοντικά « υπόποδα » του Ιησού Χριστού, του Δίκαιου Θείου Κριτή. Και διακριτικά, υποδεικνύοντας την προτεραιότητα « δεξί πόδι » ή « αριστερό πόδι », το Πνεύμα υποδεικνύει ποιον θεωρεί ότι είναι πιο ένοχος. Το φλεγόμενο « δεξί πόδι » είναι για τη Ρωμαιοπαπική Καθολική πίστη στην οποία ο Θεός αποδίδει το χύσιμο του αίματος « όλων που έχουν σκοτωθεί στη γη », σύμφωνα με την Αποκ. 18:24. Η προτεραιότητά του για το θυμό είναι επομένως άξια. Έπειτα, εξίσου ένοχη, επειδή με τη σειρά του το μιμήθηκε, δημιουργώντας την « εικόνα » του πρώτου καθολικού « θηρίου », η προτεσταντική πίστη, που ονομάζεται « γη », δέχεται τη φωτιά από το « αριστερό πόδι » του Ιησού Χριστού εκδικείται έτσι το αίμα των

τελευταίων εκλεγμένων αγίων που επρόκειτο να χυθεί χωρίς τη σωτήρια παρέμβασή του.

Στίχος 3: « *Και φώναξε με δυνατή φωνή, όπως βρυχάται το λιοντάρι. Όταν φώναζε, οι επτά βροντές έβγαλαν τις φωνές τους.* »

Το μυστικό που κρύβεται ή σφραγίζεται στους στίχους 4 έως 7, που διακηρύσσεται από τη «*φωνή των επτά βροντών*» αποκαλύπτεται τώρα. Η «*φωνή*» του Θεού λοιπόν συγκρίνεται με τον ήχο της «*βροντής*» που σχετίζεται με τον αριθμό «*επτά*» που συμβολίζει τον αγιασμό του. Αυτή η φωνή διακηρύσσει ένα μήνυμα που κρύβεται για καιρό και αγνοείται από τους άνδρες. Αυτό είναι το έτος της επιστροφής στη δόξα του θείου και ύψιστου Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Η ημερομηνία αποκαλύφθηκε στους εκλεγμένους αξιωματούχους της το 2018. Αυτή είναι η άνοιξη του 2030, κατά την οποία, από τον εξιλεωτικό θάνατο του Ιησού στις 3 Απριλίου 30, θα τελειώσει το τρίτο τρίτο των 2000 ετών από τα 6000 χρόνια που είχε προγραμματίσει ο Θεός για την επιλογή των εκλεκτών.

Στίχος 4: « *Και όταν οι επτά βροντές έβγαλαν τις φωνές τους, πήγα να γράψω. και άκουσα μια φωνή από τον ουρανό που έλεγε: Σφράγισε αυτό που είπαν οι επτά βροντές και μην το γράψεις.* »

Σε αυτή τη σκηνή, ο Θεός έχει δύο στόχους. Το πρώτο είναι ότι οι εκλεκτοί του πρέπει να γνωρίζουν ότι ο Θεός έχει όντως ορίσει έναν χρόνο για το τέλος του κόσμου. Δεν είναι πραγματικά κρυμμένο, αφού εξαρτάται από την πίστη μας στο πρόγραμμα των 6000 χρόνων που προφήτευσαν οι έξι βέβηλες ημέρες των εβδομάδων μας. Ο δεύτερος στόχος είναι να αποθαρρύνει την αναζήτηση αυτής της ημερομηνίας μέχρι τη στιγμή που η ίδια ανοίγει το δρόμο προς την κατανόηση. Αυτό επιτεύχθηκε, για καθένα από τα τρία τεστ Αντβεντιστών που ήταν χρήσιμα για τον έλεγχο και την επιλογή των εκλεκτών που βρέθηκαν άξιοι να επωφεληθούν από την αιώνια δικαιοσύνη που προσέφερε ο Ιησούς Χριστός, το 1843, το 1844 και το 1994.

Στίχος 5: « *Και ο άγγελος, τον οποίο είδα να στέκεται στη θάλασσα και στη γη, σήκωσε το δεξί του χέρι προς τον ουρανό* » .

Σε αυτή τη στάση του μεγάλου νικητή Κριτή, με τα πόδια του πάνω στους εχθρούς του, ο Ιησούς Χριστός θα διατυπώσει έναν πανηγυρικό όρκο που τον δένει θεϊκά.

Στίχος 6: « *Και ορκίστηκε σε αυτόν που ζει στους αιώνες των αιώνων, που δημιούργησε τον ουρανό και τα πράγματα σε αυτόν, τη γη και τα πράγματα σε αυτήν, και τη θάλασσα και τα πράγματα σε αυτήν, ότι «θα είχε περισσότερο χρόνο ,*

Ο όρκος του Ιησού Χριστού γίνεται στο όνομα του δημιουργού Θεού και απευθύνεται στους εκλεκτούς του που τιμούν την εντολή του πρώτου αγγέλου της Αποκ. 14:7. Αυτό, επιδεικνύοντας μέσω της υπακοής τους, τον «*φόβο*» τους για τον Θεό, τηρώντας την τέταρτη εντολή του που δίνει δόξα στη δημιουργική του πράξη. Η δήλωση «*ότι δεν θα υπήρχε άλλος χρόνος*» επιβεβαιώνει ότι στο πρόγραμμά Του ο Θεός είχε σχεδιάσει τις τρεις μάταιες προσδοκίες των Αντβεντιστών του 1843, του 1844 και του 1994. Όπως έχω ήδη εκφράσει, αυτές οι μάταιες προσδοκίες ήταν χρήσιμες για το κοσκίνισμα των χριστιανών πιστών. Διότι ενώ ήταν μάταιες οι συνέπειές τους ήταν για εκείνους που βίωσαν,

δραματικές και πνευματικά θνητές ή, για τους εκλεκτούς, αιτίες της ευλογίας τους και του αγιασμού τους από τον Θεό.

**Αναγγελία της 3ης <sup>μεγάλης</sup> συμφοράς που προφητεύτηκε στην Αποκ. 8:13.**

Στίχος 7: « *Αλλά στις ημέρες της φωνής του έβδομου αγγέλου, όταν ηχήσει (η σάλπιγγα), το μυστήριο του Θεού θα εκπληρωνόταν, όπως ανήγγειλε στους υπηρέτες του τους προφήτες.* »

Ο χρόνος για την κατασκευή προφητικών ημερομηνιών έχει τελειώσει. Αυτά που καθιερώθηκαν από τα προφητευτικά δεδομένα έχουν επιτύχει τον ρόλο τους, για να δοκιμάσουν, διαδοχικά, την πίστη των Προτεστάντων το 1843-44 και εκείνη των Αντβεντιστών το 1994. Επομένως, δεν θα υπάρχουν πλέον ψευδείς ημερομηνίες, δεν θα υπάρχουν άλλες ψευδείς προσδοκίες ; Τα νέα, που έχουν ξεκινήσει από το 2018, θα είναι καλά και οι εκλεκτοί θα ακούσουν, για τη σωτηρία τους, τον ήχο της « *έβδομης σάλπιγγας* » που θα σηματοδοτήσει την παρέμβαση του Χριστού της θείας Δικαιοσύνης. η εποχή που σύμφωνα με την Αποκ. 11:15: « *η βασιλεία του κόσμου παραδίδεται στον Κύριό μας και στον Χριστό του* », και επομένως λαμβάνεται από τον διάβολο.

#### **Οι συνέπειες και οι χρόνοι της προφητικής διακονίας**

Στίχος 8: « *Και η φωνή που άκουσα από τον ουρανό μου μίλησε πάλι, και είπε: Πήγαινε, πάρε το βιβλίο ανοιχτό στο χέρι του αγγέλου που στέκεται πάνω στη θάλασσα και στη γη.* »

Οι στίχοι 8 έως 11 απεικονίζουν την εμπειρία της αποστολής του υπηρέτη που ήταν επιφορτισμένος με την παρουσίαση της κωδικοποιημένης προφητείας σε απλή γλώσσα.

Στίχος 9: « *Και πήγα στον άγγελο, λέγοντάς του να μου δώσει το βιβλιαράκι. Και μου είπε: Πάρ' το και κατάπιε το. θα είναι πικρό στο εσωτερικό σου, αλλά στο στόμα σου θα είναι γλυκό σαν μέλι.* " .

Πρώτον, « *οι πόνοι των εντέρων* » απεικονίζουν πολύ καλά τα βάσανα και τα δεινά που προκαλούνται από την απόρριψη του προτεινόμενου φωτός από την πλευρά των επαναστατημένων Χριστιανών. Αυτά τα βάσανα θα φτάσουν στο απόγειό τους για την τελευταία δοκιμασία της πίστης, την ώρα του νόμου της Κυριακής, όπου οι ζωές των εκλεκτών θα απειλούνται με θάνατο. Διότι μέχρι το τέλος, το φως και οι θεματοφύλακες του θα πολεμηθούν από τον διάβολο και τους ουράνιους και επίγειους δαίμονές του, συνειδητούς ή ασυνείδητους συμμάχους αυτού του «Καταστροφέα», « *του Abaddon ή Apollyon* » της Αποκ. 9:11. « *Η γλυκύτητα του μέλι* » απεικονίζει επίσης τέλεια την ευτυχία της κατανόησης των μυστηρίων του Θεού που μοιράζεται με τους αληθινούς εκλεκτούς του διψασμένοι για αλήθεια. Κανένα άλλο προϊόν στη γη δεν συγκεντρώνει τη φυσική του γλυκιά γλυκύτητα όπως αυτό. Κανονικά, τα ανθρώπινα όντα εκτιμούν και αναζητούν αυτή τη γλυκιά γεύση που τους είναι ευχάριστη. Επίσης, ο εκλεκτός του Χριστού αναζητά στον Θεό τη γλυκύτητα μιας σχέσης αγάπης και ειρήνης καθώς και τις οδηγίες του.

Δίνοντας στην αποκάλυψή του «Αποκάλυψη» (= Αποκάλυψη) « τη γλυκύτητα του μελιού », το Πνεύμα του Θεού τη συγκρίνει με « το ουράνιο μάννα » που είχε « τη γεύση του μελιού » και που έτρεφε τους Εβραίους, στην έρημο, κατά τη διάρκεια του 40 χρόνια πριν από την είσοδό τους στη γη της επαγγελίας που πήραν από τους Χανααναίους. Ακριβώς όπως ένας Εβραίος δεν θα μπορούσε να επιβιώσει χωρίς να καταναλώσει αυτό το « μάννα », από το 1994, το τέλος των « πέντε μηνών » που προφητεύτηκε στην Αποκ. 9:5-10, η πίστη των Αντβεντιστών επιβιώνει μόνο τρέφοντας τον εαυτό της από αυτό το τελευταίο προφητικό πνευματικό « τροφή » (Ματθ.24:45) « προετοιμασμένη για την κατάλληλη στιγμή της ένδοξης έλευσης » του Ιησού Χριστού. Αυτή η διδασκαλία που μου δίνει ο Θεός της αλήθειας να συνειδητοποιήσω μόνο αυτό το πρωί του Σαββάτου, την 4η <sup>ώρα</sup> της 16ης Ιανουαρίου 2021 (αλλά το 2026 για τον Θεό) θα ήταν χρήσιμη για να απαντήσω σε αυτόν που με ρώτησε μια μέρα για τη μελέτη των προφητειών». Τι είναι αυτό για μένα;» Η απάντηση του Ιησού είναι σύντομη και απλή: πνευματική ζωή για να ξεφύγει ο πνευματικός θάνατος. Εάν το Πνεύμα δεν παίρνει την εικόνα ενός « κέικ », αλλά μόνο « τη γλύκα του μελιού », είναι επειδή η φυσική ζωή του Εβραϊκού ασχολήθηκε με αυτό το φαγητό « μάννα ». Όσον αφορά την Αποκάλυψη, η τροφή είναι μόνο για το πνεύμα των εκλεκτών. Όμως, σε αυτή τη σύγκριση, εμφανίζεται ως αναγκαίο, απαραίτητο και απαιτούμενο από τον ζωντανό Θεό ως προϋπόθεση για τη διατήρηση της πνευματικής ζωής. Και αυτή η απαίτηση έχει νόημα, γιατί ο Θεός δεν ετοίμασε αυτή την τροφή για να την αγνοήσουν και να την περιφρονήσουν οι δούλοι Του των εσχάτων ημερών. Αποτελεί το πιο αγιασμένο στοιχείο από τη θυσία του Ιησού Χριστού και την τελευταία μορφή και τελική εκπλήρωση του Θείου Δείχνου». Ο Ιησούς δίνει στους εκλεκτούς του για φαγητό, το σώμα του και την προφητική του οδηγία.

Στίχος 10: « Πήρα το μικρό ειλητάριο από το χέρι του αγγέλου και τον κατάπια. ήταν στο στόμα μου γλυκό σαν μέλι, αλλά όταν το κατάπια, το εσωτερικό μου γέμισε πικρία. »

Στη βιωμένη εμπειρία, ο υπηρέτης ανακάλυψε στη μοναξιά, το εκθαμβωτικό φως που προφήτευσε ο Ιησούς και στην πραγματικότητα, πρώτος, βρήκε « τη γλύκα του μελιού », μια ευχάριστη απόλαυση συγκρίσιμη με τη γλυκιά γλύκα του μελιού. Αλλά η ψυχρότητα που έδειξαν τα μέλη και οι δάσκαλοι των Αντβεντιστών στους οποίους ήθελα να το παρουσιάσω προκάλεσε στο σώμα μου αυθεντικούς κοιλιακούς πόνους που ονομάζονται κολίτιδα. Μαρτυρώ λοιπόν την πνευματική και κυριολεκτική εκπλήρωση αυτών των πραγμάτων.

Ωστόσο, μια άλλη εξήγηση αφορά την τελευταία εποχή κατά την οποία φωτίζεται το προφητικό φως. Ξεκινά σε μια εποχή ειρήνης, αλλά θα τελειώσει σε μια εποχή πολέμου και δολοφονικού τρόμου. Ο Δαν.12:1 το προφήτευσε ως « καιρός θλίψης, που δεν υπήρξε από τότε που άρχισαν τα έθνη μέχρι σήμερα ». αυτό είναι αρκετό για να προκαλέσει « πόνο στα έντερα ». Ειδικά αφού διαβάζουμε στο Λαμ.1:20: « Γιαχβέ, κοίτα τη στενοχώρια μου! **Τα μέσα μου βράζουν, η καρδιά μου στενοχωριέται μέσα μου, γιατί έχω επαναστατήσει. Έξω το ζήφος έχει προκαλέσει τον όλεθρο του, μέσα στο θάνατο. »** Επίσης στο Ιερ.4:19: « **Τα έντερα μου ! Το εσωτερικό μου : Υποφέρω μέσα στην καρδιά μου, η καρδιά μου χτυπά, δεν μπορώ να σιωπήσω. γιατί ακούς, ψυχή μου, τον ήχο της σάλπιγγας, την κραυγή**

του πολέμου. » Η πικρία των « μυθών » κάνει μια σύγκριση μεταξύ της τελικής αποστολής των Αντβεντιστών και αυτής που ανατέθηκε στον προφήτη Ιερεμία. Και στις δύο εμπειρίες, οι εκλεγμένοι αξιωματούχοι εργάζονται στην περιβαλλοντική εχθρότητα των επαναστατημένων ηγεμόνων της εποχής τους. Ο Ιερεμίας και οι τελευταίοι αληθινοί Αντβεντιστές καταγγέλλουν τις αμαρτίες που διέπραξαν οι πολιτικοί και θρησκευτικοί ηγέτες της εποχής τους και με αυτόν τον τρόπο, η οργή των ενόχων στρέφεται εναντίον τους, μέχρι το τέλος του κόσμου που χαρακτηρίζεται από την επιστροφή στη δόξα του Ιησού Χριστού. ο « Βασιλιάς των βασιλιάδων και Κύριος των κυρίων » της Αποκ. 19:16.

### **Το τέλος ενός πρώτου μέρους της Αποκάλυψης**

Σε αυτό το πρώτο μέρος, βρήκαμε τον πρόλογο και τα τρία παράλληλα θέματα, τις Επιστολές που απευθύνονται στους αγγέλους των επτά Εκκλησιών, τις επτά σφραγίδες ή σημεία των καιρών και τις έξι σάλπιγγες ή προειδοποιητικές τιμωρίες που προκαλούνται από την αγανάκτηση του Θεού.

Στίχος 11: « *Και μου είπαν: Πρέπει να προφητέυεις ζανά για πολλούς λαούς και έθνη, και γλώσσες και βασιλιάδες.* »

Ο στίχος 11 επιβεβαιώνει ολόκληρη την κάλυψη των τελευταίων 2000 από τα 6000 χρόνια του προετοιμασμένου προγράμματος του Θεού. Φτάνοντας στον καιρό της ένδοξης επιστροφής του Ιησού Χριστού, η επίκληση της προφητείας θα συνεχίσει την επισκόπηση της Χριστιανικής εποχής στο κεφάλαιο 11 με διαφορετικό θέμα: « *Πρέπει να προφητεύσετε ζανά για πολλούς λαούς, έθνη, γλώσσες και βασιλιάδες* ».



## Έναρξη του δεύτερου μέρους της Αποκάλυψης

Σε αυτό το δεύτερο μέρος, σε παράλληλη επισκόπηση της χριστιανικής εποχής, το Πνεύμα θα στοχεύσει σημαντικά γεγονότα που έχουν ήδη αναφερθεί στο πρώτο μέρος του βιβλίου, αλλά εδώ, στο δεύτερο μέρος, θα μας αποκαλύψει την κρίση του με πιο ανεπτυγμένο τρόπο για καθένα από αυτά τα θέματα. Και εδώ, κάθε κεφάλαιο θα χρησιμοποιεί διαφορετικά αλλά πάντα συμπληρωματικά σύμβολα και εικόνες. Είναι μέσω της ομαδοποίησης όλων αυτών των διδασκαλιών που η προφητεία προσδιορίζει τα στοχευμένα θέματα. Από το βιβλίο του Δανιήλ, αυτή η αρχή του παραλληλισμού των κεφαλαίων των προφητειών εφαρμόζεται από το Αποκαλυπτικό Πνεύμα, όπως μπορείτε να δείτε.

### **Αποκάλυψη 11, 12 και 13**

Αυτά τα τρία κεφάλαια καλύπτουν την εποχή της χριστιανικής εποχής παράλληλα, ρίχνοντας φως σε διαφορετικά γεγονότα, τα οποία όμως παραμένουν πάντα πολύ συμπληρωματικά. Θα συνοψίσω, στη συνέχεια, θα αναφέρω αναλυτικά τα θέματα.

## Αποκάλυψη 11

### Παπική βασιλεία – Εθνικός αθεϊσμός – Η έβδομη τρομπέτα

Στίχοι 1 έως 2: Η 1260χρονη βασιλεία του καθολικού παπικού ψευδοπροφήτη: Ο διώκτης.

Στίχοι 3 έως 6: κατά τη διάρκεια αυτής της μισαλλόδοξης και διωκτικής βασιλείας « οι δύο μάρτυρες » του Θεού, οι άγιες γραφές των δύο διαθηκών, θα ταλαιπωρηθούν και θα διωχθούν, από το «θηρίο», τον Ρωμαϊκό θρησκευτικό συνασπισμό που συμμάχησε με τις μοναρχίες της Ευρώπης της Δύσης .

Οι στίχοι 7 έως 13 έχουν ως θέμα « το θηρίο που ανατέλλει από την άβυσσο » ή τη «Γαλλική Επανάσταση» και τον εθνικό της αθεϊσμό που εμφανίζεται για πρώτη φορά στην ιστορία της ανθρωπότητας.

Οι στίχοι 15 έως 19 θα έχουν ως θέμα τους μια μερική ανάπτυξη της « έβδομης τρομπέτας ».

### **Ο ρόλος της παπικής βασιλείας**

Στίχος 1: « *Και μου έδωσαν ένα καλάμι σαν ράβδο, λέγοντας: Σήκω, και μέτρησε τον ναό του Θεού, το θυσιαστήριο, και εκείνους που προσκυνούν σ' αυτόν.* »

Ο στοχευμένος χρόνος είναι ένας χρόνος τιμωρίας που αποκαλύπτεται από τη λέξη « *ράβδος* ». Η τιμωρία δικαιολογείται " *λόγω της αμαρτίας* " που αποκαταστάθηκε πολιτισμικά από το 321 και θρησκευτικά από το 538. Από αυτή τη δεύτερη ημερομηνία, η αμαρτία έχει επιβληθεί από το παπικό καθεστώς που συμβολίζεται εδώ από το " *το καλάμι* " που δηλώνει " *τον ψευδοπροφήτη που διδάσκει ψέματα* " στο Isa .9:13-14. Αυτό το μήνυμα απεικονίζει αυτό του Δαν.8:12: « *ο στρατός παραδόθηκε με το αιώνιο λόγω αμαρτίας* », στο οποίο, « *ο στρατός* » ορίζει τη Χριστιανική Συνέλευση, « *την αιώνια* », την ιεροσύνη του Ιησού που αφαιρέθηκε από τους παπικό καθεστώς, και « *αμαρτία* », η εγκατάλειψη του Σαββάτου από το 321. Αυτό είναι μόνο μια επανάληψη ενός μηνύματος που επαναλαμβάνεται πολλές φορές σε διαφορετικές πτυχές και σύμβολα. Επιβεβαιώνει τον τιμωρητικό ρόλο που έδωσε ο Θεός στην εγκαθίδρυση του ρωμαϊκού παπικού καθεστώτος. Το ρήμα « *μετρώ* » σημαίνει «*κρίνω*». Η τιμωρία είναι λοιπόν το αποτέλεσμα της κρίσης του Θεού εναντίον « *του ναού του Θεού* », η συλλογική Συνέλευση του Χριστού, *το «θυσιαστήριο* » σύμβολο του σταυρού της θυσίας του, και « *όσων προσκυνούν εκεί* », δηλαδή οι χριστιανοί που διεκδικούν τη σωτηρία του.

Στίχος 2: « *Αλλά την εξωτερική αυλή του ναού, αφήστε την έξω και μην το μετράς. γιατί δόθηκε στα έθνη, και θα καταπατήσουν την αγία πόλη για σαράντα δύο μήνες.* »

Η σημαντική λέξη σε αυτό το εδάφιο είναι « *έξω* ». Υποδηλώνει μόνο την επιφανειακή πίστη του Ρωμαιοκαθολικισμού που αφορά στην εικόνα της βασιλείας του 1260 ημερών-έτη που παρουσιάζεται εδώ ως « *42 μήνες* ». « *Η εικόνα της ιερής πόλης* » των αληθινών εκλεκτών « *θα ποδοπατηθεί από τα έθνη* » που συμμάχησαν με το παπικό καθεστώς δεσπότη ή τους βασιλιάδες των ευρωπαϊκών βασιλείων « *που διαπράττουν μοιχεία με την «καθολική «Ιεζάβελ» κατά τη μακρά μισαλλόδοξη βασιλεία της το 1260 πραγματικά χρόνια μεταξύ 538 και 1798.* Σε αυτό το εδάφιο, ο Θεός επισημαίνει τη διαφορά μεταξύ αληθινής και ψευδούς πίστης βασιζόμενος στον συμβολισμό του εβραϊκού ιερού: η σκηνή του Μωυσή και ο ναός που έχτισε ο Σολομών. Βρίσκουμε και στις δύο περιπτώσεις, στην « *αυλή, έξω από το ναό* », σαρκικές θρησκευτικές τελετουργίες: το βωμό των θυσιών και τη λεκάνη της πλύσης. Η αληθινή πνευματική αγιότητα βρίσκεται μέσα στο ναό: στον ιερό τόπο όπου υπάρχουν: το κηροπήγιο με επτά λυχάρια, η τράπεζα των 12 άρτων και το θυσιαστήριο του θυμιάματος τοποθετημένο μπροστά από το πέπλο που κρύβει τον ιερότερο τόπο, εικόνα του ουρανού όπου Ο Θεός κάθεται στον βασιλικό του θρόνο. Η ειλικρίνεια των υποψηφίων για τη χριστιανική σωτηρία είναι γνωστή μόνο στον Θεό, και στη γη, η ανθρωπότητα εξαπατάται από την « *εξωτερική* » θρησκεία πρόσοψης που η Ρωμαιοκαθολική πίστη αντιπροσωπεύει πρώτη στην ιστορία της χριστιανικής θρησκείας της εποχής μας.

### **Η Αγία Γραφή, ο λόγος του Θεού, διωγμένος**

Στίχος 3: « Θα δώσω στους δύο μάρτυρες μου εξουσία να προφητεύουν, ντυμένοι με σάκο, χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες. »

Κατά τη διάρκεια αυτής της μακράς βασιλείας που επιβεβαιώθηκε εδώ με τη μορφή « 1260 ημέρες », η Βίβλος που συμβολίζεται από τους « δύο μάρτυρες » θα αγνοηθεί εν μέρει μέχρι την εποχή της Μεταρρύθμισης, όταν μάλιστα διώκεται από τις καθολικές ενώσεις ευνοϊκές για τους πάπες που υποστηρίζουν με ξίφη. Η εικόνα " ντυμένη με σάκο " υποδηλώνει μια κατάσταση θλίψης που θα υπομείνει η Βίβλος μέχρι το 1798. Επειδή στο τέλος αυτής της περιόδου, ο γαλλικός επαναστατικός αθεϊσμός θα την κάψει σε δημόσιους χώρους, προσπαθώντας επίσης να την εξαφανίσει εντελώς.

Στίχος 4: « Αυτά είναι οι δύο ελιές και τα δύο κηροπήγια που στέκονται μπροστά στον Κύριο της γης. »

Αυτά τα « δύο ελιές και δύο κηροπήγια » είναι τα σύμβολα των δύο διαδοχικών συμμαχιών που ο Θεός έχει οργανώσει στο σχέδιο της σωτηρίας του. Δύο διαδοχικές θρησκευτικές εκδόσεις που φέρουν το Πνεύμα του του οποίου η κληρονομιά είναι η Βίβλος και τα κείμενά της των δύο συμμαχιών. Το σχέδιο των δύο συμμαχιών προφητεύτηκε στο Ζεκ.4:11 έως 14, από « δύο ελαιόδεντρα τοποθετημένα δεξιά και αριστερά του κηροπήγιου ». Και ήδη, πριν από « τους δύο μάρτυρες » του εδαφίου 3, ο Θεός είπε για αυτούς στη μαρτυρία του Ζαχαρία: « Αυτοί είναι οι δύο γιοι του λαδιού που στέκονται μπροστά στον Κύριο όλης της γης. » Σε αυτόν τον συμβολισμό το « έλαιο » υποδηλώνει το θείο Πνεύμα. « Το κηροπήγιο » προφητεύει τον Ιησού Χριστό που σε ανθρώπινο σώμα θα φέρει το φως του Πνεύματος στον αγιασμό του (= 7) και θα διαδώσει τη γνώση του στους ανθρώπους, όπως το συμβολικό κηροπήγιο διαχέει το φως καίγοντας το λάδι που περιέχεται στο επτά " βάζα.

Σημείωση: « Το κηροπήγιο » με λαμπτήρες « επτά » είναι κεντραρισμένο στο μεσαίο βάζο. αυτό, όπως το μέσο της εβδομάδας που κάνει, την 4η <sup>ημέρα</sup> της εβδομάδας του Πάσχα, την ημέρα κατά την οποία, με τον εξιλεωτικό θάνατό του, ο Ιησούς Χριστός έκανε « να σταματήσει τη θυσία και την προσφορά », τη θρησκευτική ιεροτελεστία των Εβραίων, σύμφωνα με το θεϊκό σχέδιο που προφήτευσε στο Δαν.9:27. Το επτά λυχνάρι « κηροπήγιο » λοιπόν έφερε επίσης ένα προφητικό μήνυμα.

Στίχος 5: « Αν κάποιος θέλει να τους βλάψει, φωτιά βγαίνει από το στόμα τους και κατατρώει τους εχθρούς τους. και αν κάποιος θέλει να τους βλάψει, πρέπει να σκοτωθεί με αυτόν τον τρόπο. »

Εδώ, όπως στην Αποκ. 13:10, ο Θεός επιβεβαιώνει στους αληθινούς εκλεκτούς του την απαγόρευσή του να μην τιμωρούνται οι ίδιοι για κακό που γίνεται στη Βίβλο και στην αιτία της. Είναι μια ενέργεια που επιφυλάσσει αποκλειστικά για τον εαυτό του. Τα κακά θα βγουν από το στόμα του δημιουργού Θεού. Ο Θεός ταυτίζεται με τη Βίβλο που ονομάζουμε « λόγο του Θεού », έτσι ώστε όποιος τον βλάπτει να του επιτίθεται ευθέως.

Στίχος 6: « Έχουν δύναμη να κλείνουν τον ουρανό, ώστε να μην πέφτει βροχή στις ημέρες της προφητείας τους. και έχουν τη δύναμη να μετατρέψουν τα νερά σε αίμα, και να χτυπήσουν τη γη με κάθε είδους μάλιστα, όποτε θέλουν. »

Το Πνεύμα παραθέτει γεγονότα που αναφέρονται στη Βίβλο. Στην εποχή του, ο προφήτης Ηλίας έλαβε από τον Θεό ότι δεν θα έπεφτε βροχή παρά μόνο με

τον λόγο του. ενώπιον του ο Μωσής έλαβε από τον Θεό τη δύναμη να μετατρέψει τα νερά σε αίμα και να χτυπήσει τη γη με 10 πληγές. Αυτές οι βιβλικές μαρτυρίες είναι ακόμη πιο σημαντικές γιατί στις έσχατες ημέρες, η περιφρόνηση για τον γραπτό και θεόπνευστο λόγο του Θεού θα τιμωρηθεί από πληγές του ίδιου τύπου, σύμφωνα με την Αποκ. 16.

## **Ο εθνικός αθεϊσμός της Γαλλικής Επανάστασης**

### **Τα σκοτεινά φώτα**

Στίχος 7: « Όταν τελειώσουν τη μαρτυρία τους, το θηρίο που βγαίνει από τα βάθη θα κάνει πόλεμο εναντίον τους και θα τους νικήσει και θα τους σκοτώσει. »

Το Πνεύμα μας αποκαλύπτει εδώ, ένα σημαντικό πράγμα που πρέπει να σημειώσουμε. η ημερομηνία 1793 σηματοδοτεί το τέλος της βιβλικής μαρτυρίας, αλλά για ποιον; Για τους εχθρούς του της εποχής που είχαν καταδιώξει τη Βίβλο απορρίπτοντας τη θείκη της εξουσία σε θέματα υποστήριξης της πίστης. δηλαδή οι μονάρχες, οι μοναρχικοί αριστοκράτες, το ρωμαιοκαθολικό παπικό καθεστώς και όλος ο κλήρος του. Την ημερομηνία αυτή, ο Θεός καταδικάζει επίσης τους ψευδοπροτεστάντες πιστούς που στην πράξη δεν λαμβάνουν ήδη υπόψη τις διδασκαλίες του. Στο Δαν.11:34, στην κρίση του, ο Θεός τους καταλογίζει « **υποκρισία** »: « Τον καιρό που θα πέσουν, θα βοηθηθούν λίγο, και πολλοί θα ενωθούν μαζί τους στην **υποκρισία**. » Είναι μόνο το πρώτο μέρος της μαρτυρίας της Βίβλου που ολοκληρώνεται, γιατί το 1843, ο ρόλος της θα αποκτήσει και πάλι ζωτική σημασία προσκαλώντας τους εκλεγμένους να ανακαλύψουν τις προφητείες των Αντβεντιστών. Η εγκαθίδρυση του εθνικού αθεϊσμού στη Γαλλία θα στοχεύσει τη Βίβλο και θα προσπαθήσει να την εξαφανίσει. Η άφθονη αιματηρή χρήση της «γκιλοτίνας του» το κάνει ένα νέο « θηρίο » που, αυτή τη φορά, έπρεπε να « σηκωθεί από την άβυσσο ». Με αυτόν τον όρο που δανείστηκε από την ιστορία της δημιουργίας στο εδάφιο Γένεση 1:2, το Πνεύμα μας υπενθυμίζει ότι αν ο Θεός, ο Δημιουργός του, δεν υπήρχε, δεν θα είχε αναπτυχθεί ζωή στη γη. « Η άβυσσος » είναι το σύμβολο της γης που στερείται κατοίκου, όταν είναι « άμορφη και άδεια ». Ήταν έτσι « στην αρχή », σύμφωνα με τη Γεν.1:2, και θα γίνει ξανά για « χίλια χρόνια », στο τέλος του κόσμου, μετά την ένδοξη επιστροφή του Ιησού Χριστού, που είναι το θέμα που Αυτό ακολουθεί σε αυτό το κεφάλαιο 11. Αυτή η σύγκριση με το αρχικό χάος είναι άξια για ένα δημοκρατικό καθεστώς που γεννιέται μέσα στο πολιτικό χάος και στη μεγαλύτερη αταξία. Γιατί οι επαναστάτες ξέρουν πώς να ενωθούν για να καταστρέψουν, αλλά είναι πολύ διχασμένοι σχετικά με τις μορφές που πρέπει να δοθούν στην ανοικοδόμηση. Αυτή η μαρτυρία προσφέρει στη συνέχεια την απόδειξη του καρπού που μπορεί να φέρει η ανθρωπότητα όταν είναι εντελώς αποκομμένη από τον Θεό. στερείται την ευεργετική του δράση.

Αλλά ονομάζοντάς το « άβυσσος » το Πνεύμα του δημιουργού Θεού υποδηλώνει επίσης το πλαίσιο και την κατάσταση της αρχικής δημιουργίας της γης μας. Έτσι, στοχεύοντας την πρώτη μέρα αυτής της δημιουργίας, μας δείχνει μια γη βυθισμένη στο απόλυτο « σκοτάδι » αφού εκείνη τη στιγμή ο Θεός δεν είχε δώσει ακόμη στη γη το φως κανενός αστεριού. Και αυτή η ιδέα συνδέει πνευματικά αυτό το « θηρίο που ανατέλλει από την άβυσσο » με την « τέταρτη σφραγίδα » της Αποκ. 6:12 που περιγράφεται ως « ήλιος μαύρος σαν σάκος ». Η

σύνδεση γίνεται επίσης με την « 4η σάλπιγγα » της Αποκ. 8:12 που περιγράφεται από το « *χτύπημα του τρίτου, του ήλιου, του τρίτου της σελήνης και του τρίτου των άστρων* ». Μέσα από αυτές τις εικόνες, το Πνεύμα του αποδίδει έναν ιδιαίτερα « **σκοτεινό** » χαρακτήρα. Ωστόσο, είναι από αυτή την άποψη και αυτή τη « **σκοτεινή** » κατάσταση που η Γαλλία θα δοξάσει τους ελεύθερους στοχαστές της δίνοντάς τους τον τίτλο του « **διαφωτισμού** ». Στη συνέχεια θυμόμαστε τα λόγια του Ιησού Χριστού που αναφέρονται στο Ματθ.6:23: « *Αν όμως το μάτι σου είναι κακό, ολόκληρο το σώμα σου θα είναι στο σκοτάδι. Αν τότε το φως που είναι μέσα σου είναι σκοτάδι, πόσο μεγάλο θα είναι αυτό το σκοτάδι!* Έτσι, η σκοτεινή ελεύθερη σκέψη πηγαίνει σε πόλεμο ενάντια στο θρησκευτικό πνεύμα και αυτό το νέο **ελευθεριακό πνεύμα** θα επεκταθεί με την πάροδο του χρόνου και θα επεκταθεί στον δυτικό κόσμο... που ονομάζεται Χριστιανός και θα διατηρήσει την κακή του επιρροή μέχρι το τέλος του κόσμου. Με τη Γαλλική Επανάσταση, το «σκοτάδι» εγκαταστάθηκε στο διηνεκές με την αμαρτία. Επειδή, μαζί του, εμφανίζονται τα βιβλία που έγραψαν οι φιλόσοφοι της ελεύθερης σκέψης. που τη συνδέει με την «αμαρτία» που χαρακτηρίζει την Ελλάδα στις προφητείες του Δανιήλ 2-7-8. Αυτά τα νέα βιβλία θα ανταγωνιστούν τη Βίβλο και θα καταφέρουν να την καταπνίξουν, σε τεράστιο βαθμό. Επομένως, ο « **πόλεμος** » που καταγγέλλεται είναι πάνω από όλα ιδεολογικός. Μετά την Επανάσταση και μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, αυτό το σκοτάδι θα πάρει την όψη του ύψιστου ουμανισμού σε αντίθεση και άρα ρήξη με την αρχική μισαλλοδοξία, αλλά ο ιδεολογικός « **πόλεμος** » συνεχίζεται. Οι δυτικοί άνθρωποι θα είναι έτοιμοι να θυσιάσουν τα πάντα για αυτήν την «ελευθερία». Στην πραγματικότητα, θα θυσιάσουν τα έθνη τους, την ασφάλειά τους και δεν θα γλιτώσουν από τον θάνατο που σχεδίασε ο Θεός.

Στίχος 8: « *Και τα νεκρά τους σώματα θα είναι στην πλατεία της μεγάλης πόλης, που ονομάζεται, με πνευματική έννοια, Σόδομα και Αίγυπτος, ακόμη και εκεί όπου σταυρώθηκε ο Κύριός τους.* »

Τα « **πτώματα** » που αναφέρονται είναι αυτά των « **δύο μαρτύρων** » των οποίων οι πρώτοι επιτιθέμενοι εκτελέστηκαν επίσης στην « **πλατεία** » της ίδιας « **πόλεως** ». Αυτή η « **πόλη** » είναι το Παρίσι και ο « **τόπος** » που αναφέρεται ονομαζόταν, διαδοχικά, «τόπος Λουδοβίκος XIV», «τόπος Λουδοβίκος XV», «*place de la Révolution*» και δηλώνει το σημερινό «*place de la Concorde*». Ο αθεϊσμός δεν κάνει χάρη σε καμία θρησκευτική μορφή. Τα θύματα με γκιλοτίνα ξυλοκοπούνται ακριβώς για τη θρησκευτική τους πεποίθηση. Και όπως διδάσκει το μήνυμα « **4η τρομπέτα** », οι στόχοι είναι το αληθινό φως (ήλιος), το ψεύτικο συλλογικό (φεγγάρι) και κάθε μεμονωμένος θρησκευτικός αγγελιοφόρος (αστέρι). Επιπλέον, ορισμένες διεφθαρμένες θρησκευτικές μορφές γίνονται αποδεκτές με την προϋπόθεση ότι συμμορφώνονται με τους κανόνες του κυρίαρχου αθεϊσμού. Μερικοί ιερείς λαμβάνουν έτσι το όνομα «**ξεφορτωμένος**» ως χλευασμός. Το Spirit συγκρίνει το Παρίσι, τη γαλλική πρωτεύουσα, με τα « **Σόδομα** » και την « **Αίγυπτο** ». Οι πρώτοι καρποί της ελευθερίας ήταν οι σεξουαλικές υπερβολές που συνοδεύονταν από την κατάρρευση των παραδοσιακών κοινωνικών και οικογενειακών συμβάσεων. Αυτή η σύγκριση θα έχει τραγικές συνέπειες με την πάροδο του χρόνου. Το Πνεύμα μας λέει ότι αυτή η πόλη θα υποστεί τη μοίρα των « **Σοδόμων** » και της « **Αιγύπτου** » που έχει γίνει



για τον Θεό το τυπικό σύμβολο της αμαρτίας και της εξέγερσης εναντίον του. Ο σύνδεσμος που καθιερώθηκε παραπάνω με το « ελληνικό» φιλοσοφικό « *αμάρτημα* » που καταγγέλθηκε στο Δανιήλ 2-7-8 επιβεβαιώνεται εδώ. Για να κατανοήσουμε πλήρως αυτόν τον θεϊκό στιγματισμό της ελληνικής αμαρτίας, ας λάβουμε υπόψη το γεγονός ότι ο απόστολος Παύλος, προσπαθώντας να χρησιμοποιήσει φιλοσοφικά λόγια για να παρουσιάσει το Ευαγγέλιο στους κατοίκους της Αθήνας, απέτυχε και διώχθηκε από τον τόπο. Γι' αυτό η φιλοσοφική σκέψη θα παραμένει διαρκώς εχθρός του δημιουργού Θεού. Με την πάροδο του χρόνου και μέχρι το τέλος της, αυτή η πόλη που ονομάζεται «Παρίσι» θα διατηρήσει, και θα μαρτυρήσει μέσα από αυτές τις ενέργειες, την ακρίβεια της σύγκρισης της με αυτά τα δύο ονόματα, σύμβολα της σεξουαλικής και θρησκευτικής αμαρτίας. Πίσω από το όνομά του «Παρίσι», κρύβεται η κληρονομιά των «Παρίσι», μιας λέξης της οποίας η κελτική προέλευση σημαίνει «αυτοί του καζάνι», ένα δραματικά προφητικό όνομα. Στη ρωμαϊκή εποχή ο τόπος ήταν προπύργιο ειδωλολατρών λατρών της Ίσιδας, της θεάς των Αιγυπτίων, ακριβώς, αλλά και της σκηνής και κυνικής εικόνας του Πάρη, του γιου του βασιλιά της Τροίας, γέρου Πριάμου. Συντάκτης της μοιχείας με την όμορφη Ελένη, σύζυγο του Έλληνα βασιλιά Μενέλαου, θα είναι υπεύθυνος για έναν πόλεμο με την Ελλάδα. Μετά από μια ανεπιτυχή πολιορκία, οι Έλληνες αποχώρησαν αφήνοντας ένα τεράστιο ξύλινο άλογο στην παραλία. Νομίζοντας ότι ήταν Έλληνας θεός, οι Τρώες έφεραν το άλογο στην πόλη. Και στη μέση της νύχτας, όταν τελείωσε το κρασί και το γλέντι, Έλληνες στρατιώτες βγήκαν από τα άλογα και άνοιξαν τις πύλες στα ελληνικά στρατεύματα που επέστρεφαν σιωπηλά. και σφαγιάστηκαν όλοι οι κάτοικοι της πόλης, από τον βασιλιά μέχρι τον κατώτερο υπήκοο. Αυτή η Τρωική ενέργεια θα προκαλέσει την απώλεια του Παρισιού τις τελευταίες μέρες γιατί, αγνοώντας το μάθημα, θα επαναλάβει τα λάθη του, βάζοντας τους εχθρούς του που είχε αποικίσει να εγκατασταθούν στην επικράτειά του. Πριν πάρει το όνομα Παρίσι, η πόλη ονομαζόταν «Lutèce» που σημαίνει «βρωμερός βάλτος». όλο το πρόγραμμα της θλιβερής μοίρας του. Η σύγκριση με την « *Αίγυπτο* » είναι δικαιολογημένη αφού με την υιοθέτηση του δημοκρατικού καθεστώτος, η Γαλλία γίνεται επίσημα το πρώτο αμαρτωλό καθεστώς στον δυτικό κόσμο. Αυτή η ερμηνεία θα επιβεβαιωθεί στην Αποκ. 17:3 από το « *κόκκινο* » χρώμα του « *θηρίου* », την εικόνα των μοναρχικών και δημοκρατικών συνασπισμών των τελευταίων ημερών, χτισμένη στο πρότυπο της Γαλλίας. Λέγοντας: « *ακόμα κι εκεί που σταυρώθηκε ο Κύριός τους* », το Πνεύμα καθιερώνει τη σύγκριση μεταξύ της απόρριψης της χριστιανικής πίστης του γαλλικού αθεϊσμού και της εβραϊκής εθνικής απόρριψης του Μεσσία Ιησού Χριστού. γιατί οι δύο καταστάσεις είναι πανομοιότυπες και θα έχουν τις ίδιες συνέπειες και τους ίδιους καρπούς ασέβειας και ανομίας. Αυτή η σύγκριση θα συνεχιστεί στους στίχους που ακολουθούν.

Ονομάζοντας την πρωτεύουσά του « *Αίγυπτο* », ο Θεός συγκρίνει τη Γαλλία με τον Φαραώ, ένα τυπικό μοντέλο ανθρώπινης αντίστασης που αντιτίθεται στη θέλησή του. Θα διατηρήσει αυτή την επαναστατική θέση μέχρι την καταστροφή της. Δεν θα υπάρξει ποτέ μετάνοια εκ μέρους του. Αποκαλώντας « *το κακό καλό και το καλό κακό* », θα διαπράξει τις χειρότερες αμαρτίες που έχει εξαπολύσει ο Θεός. Αυτό αποκαλώντας «φώτα», τους «σκοτεινούς» στοχαστές

που θεμελίωσαν «τα ανθρώπινα δικαιώματά του», που αντιτίθενται στα δικαιώματα του Θεού. Και από πολλούς λαούς, το πρότυπό της θα μιμηθεί, ακόμη και το 1917, από την ισχυρή Ρωσία που θα την καταστρέψει με ατομική βολή την ώρα της «έκτης σάλπιγγας», όπως προφήτευε το όνομά της «Parisii» στα Κέλτικα. γλώσσα, που σημαίνει «αυτοί στο καζάνι». Θα παραμείνει λοιπόν μέχρι το τέλος της ανίκανη να δει τον Θεό στις δοκιμασίες που θα την καταστρέψουν σε σημείο να την καταστρέψουν. Γιατί την έχει βάλει στο στόχαστρο και δεν θα την αφήσει να φύγει μέχρι να μην είναι πια.

Στίχος 9: « Τραιεσήμισι ημέρες άνδρες από τους λαούς, τις φυλές, τις γλώσσες και τα έθνη θα δουν τα νεκρά σώματά τους και δεν θα επιτρέψουν να τεθούν τα πτώματά τους σε τάφο. »

Στη Γαλλία, οι άνθρωποι μπήκαν στην Επανάσταση το 1789 και το 1793 εκτέλεσαν τον βασιλιά τους και τη βασίλισσά τους, αποκεφαλισμένοι και οι δύο δημόσια στη μεγάλη κεντρική πλατεία της πόλης που ονομαζόταν διαδοχικά «Place Louis XV», «Place de la Revolution» και επί του παρόντος, «place de la Concorde». Αποδίδοντας « τρεισήμισι ημέρες » στον χρόνο της καταστροφικής δράσης, το Πνεύμα φαίνεται να περιλαμβάνει τη Μάχη του Βαλμί όπου το 1792, οι επαναστάτες αντιμετώπισαν και νίκησαν τους βασιλικούς στρατούς των ευρωπαϊκών βασιλείων που επιτέθηκαν στη Ρεπουμπλικανική Γαλλία, συμπεριλαμβανομένης της Αυστρίας, πατρίδα της οικογένειας καταγωγής της βασίλισσας Μαρίας Αντουανέτας. Για να κατανοήσουμε την προέλευση αυτού του μίσους, πρέπει να έχουμε κατά νου ότι 1260 χρόνια καταχρήσεων κάθε είδους από τον παπα-βασιλικό συνασπισμό κατέληξαν να ερεθίσουν τον γαλλικό λαό που εκμεταλλεύτηκε, κακομεταχειρίστηκε, διώχθηκε και καταστράφηκε εντελώς. Οι δύο τελευταίες βασιλείες του Λουδοβίκου Προσοχή! Η Δημοκρατία δεν είναι και δεν θα είναι ευλογία για τη Γαλλία. Μέχρι το τέλος της, στην πέμπτη της μορφή, θα υποφέρει τις κατάρεις του Θεού και η ίδια θα διαπράξει τα λάθη που θα την προκαλέσουν πτώση. Αυτό το αιμοσταγή καθεστώς, από την αρχή του, θα γίνει η χώρα των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων» και του ουμανισμού που θα καταλήξει να υπερασπίζεται τους ένοχους και θα απογοητεύσει, μέσω της αδικίας του, το θύμα. Θα καλωσορίσει ακόμη και τους εχθρούς του και θα τους εγκαταστήσει στην επικράτειά του, μιμούμενος, στο χειρότερο, το περίφημο παράδειγμα της Τρωικής πόλης που φημίζεται για την εισαγωγή του ξύλινου αλόγου που άφησαν οι Έλληνες, όπως είδαμε προηγουμένως.

Στίχος 10: « Και εξαιτίας αυτών οι κάτοικοι της γης θα χαρούν και θα αγαλλιάσουν, και θα στείλουν δώρα ο ένας στον άλλον, επειδή αυτοί οι δύο προφήτες βασάνισαν τους κατοίκους της γης. »

Σε αυτόν τον στίχο, το Πνεύμα στοχεύει τη στιγμή που, όπως η γάγγραινα ή ο καρκίνος, το γαλλικό φιλοσοφικό κακό θα διαδοθεί και θα εξαπλωθεί σαν πανούκλα σε άλλα δυτικά έθνη. Σηματοδοτεί «το σημείο των καιρών» με την «<sup>6η</sup> σφραγίδα » . Εκείνη όπου «ο ήλιος γίνεται μαύρος σαν ένα τσουβάλι αλογότριχες»: το φως της Βίβλου εξαφανίζεται, πνιγμένο από τα φιλοσοφικά βιβλία των ελεύθερων στοχαστών.

Στην πνευματική ανάγνωση, σε αντίθεση με τους «πολίτες της βασιλείας των ουρανών» που ορίζει τους εκλεκτούς του Ιησού, οι «κάτοικοι της γης» υποδηλώνουν Αμερικανούς Προτεστάντες και γενικότερα ανθρώπους

επαναστάτες απέναντι στον Θεό και την αλήθεια του. Οι άνθρωποι των ευρωπαϊκών και ακόμη περισσότερων αμερικανικών βασιλείων κοιτάζουν προς τη Γαλλία. Εκεί, ένας λαός συντρίβει τη μοναρχία του και την καθολική χριστιανική θρησκεία που απειλεί τους ανθρώπους που διαβάζουν τη Βίβλο, τους « δύο μάρτυρες », με τα « μαρτύρια » της «κολάσεως» του. πραγματικά « μαρτύρια », τα οποία όμως επιφυλάσσονται μόνο για την τελευταία κρίση, για να εξολοθρεύσουν τους ψεύτικους θρησκευόμενους που οι ίδιοι χρησιμοποιούν παραπλανητικά αυτού του είδους την απειλή, σύμφωνα με την Αποκ. 14:10-11. Οι ξένοι, επίσης, θύματα των ίδιων καταχρήσεων εκτός Γαλλίας, ελπίζουν να επωφεληθούν από αυτή την πρωτοβουλία. Αυτό, πολύ περισσότερο, αφού με τη γαλλική υποστήριξη που παρείχε ο Λουδοβίκος XVI, στον κόσμο, λίγα χρόνια νωρίτερα, οι νέες Ηνωμένες Πολιτείες της Βόρειας Αμερικής βρήκαν την ανεξαρτησία τους, απελευθερώνοντας τον εαυτό τους από την κυριαρχία της Αγγλίας. Η ελευθερία κινείται και σύντομα θα κερδίσει πολλούς ανθρώπους. Ως ένδειξη αυτής της φιλίας, « θα στείλουν δώρα ο ένας στον άλλον ». Ένα από αυτά τα δώρα ήταν το δώρο των Γάλλων στους Αμερικανούς του «Άγαλμα της Ελευθερίας» που ανεγέρθηκε το 1886 σε ένα νησί απέναντι από τη Νέα Υόρκη. Οι Αμερικανοί απάντησαν στη χειρονομία προσφέροντάς του ένα αντίγραφο το οποίο, που ανεγέρθηκε το 1889, βρίσκεται στο Παρίσι σε ένα νησί στη μέση του Σηκουάνα κοντά στον Πύργο του Άιφελ. Ο Θεός στοχεύει αυτό το είδος δώρου που αποκαλύπτει το μοίρασμα και την ανταλλαγή που συνιστά την κατάρα της υπερβολικής ελευθερίας που στοχεύει να αγνοήσει τους πνευματικούς νόμους της.

Στίχος 11: « Και μετά τις τρεισήμισι ημέρες το πνεύμα της ζωής από τον Θεό μπήκε μέσα τους, και στάθηκαν στα πόδια τους. και φοβήθηκε μεγάλος εκείνους που τους είδαν. »

Στις 20 Απριλίου 1792, η Γαλλία απειλήθηκε από την Αυστρία και την Πρωσία και ανέτρεψε τον βασιλιά της, Λουδοβίκο XVI, στις 10 Αυγούστου 1792. Οι Επαναστάτες κέρδισαν στο Βάλμι στις 20 Σεπτεμβρίου 1792. Ο βασιλιάς Λουδοβίκος XVI καταδικάστηκε στις 21 Ιανουαρίου 1793. Ο δικτάτορας Ροβεσπιέρος και οι φίλοι του έλαβαν γκιλοτίνα στις 28 Ιουλίου. 1794. Η «Σύμβαση» αντικαταστάθηκε από τον «Κατάλογο» στις 25 Οκτωβρίου 1795. Οι δύο «Τρόμοι» του 1793 και του 1794 μαζί κράτησαν μόνο ένα χρόνο. Μεταξύ 20 Απριλίου 1792 και 25 Οκτωβρίου 1795, βρίσκω ακριβώς αυτή την περίοδο των « τριάμισι ημερών » προφητευμένη ή «τριάμισι» πραγματικών ετών. Νομίζω όμως ότι η διάρκεια φέρει και πνευματικό μήνυμα. Αυτή η περίοδος αντιπροσωπεύει μισή εβδομάδα, η οποία μπορεί να παραπέμπει σε μια νύξη στην επίγεια διακονία του Ιησού Χριστού που διήρκεσε ακριβώς «τρεισήμισι προφητικές ημέρες» και τελείωσε με το θάνατο του Μεσσία Ιησού Χριστού. Το Πνεύμα συγκρίνει τη δράση του με εκείνη της Βίβλου, των « δύο μαρτύρων » του, οι οποίοι επίσης έδρασαν και δίδαξαν πριν καούν στην Place de la Revolution στο Παρίσι. Με αυτή τη σύγκριση, η Βίβλος, αυτή η πίστη, ταυτίζεται με τον Ιησού Χριστό, ο οποίος, μέσα σε αυτήν, σταυρώθηκε ξανά και « τρυπήθηκε », όπως υποδεικνύεται στην Αποκ. 1:7. Η πλημμύρα της αιματοχυσίας κατέληξε να τρομοκρατεί τον γαλλικό λαό. Επίσης, μετά την εκτέλεση του αρχηγού του της Συνέλευσης των Αιμοδιψής, Maximilien Robespierre, και των φίλων του Couthon και Saint-Just,

οι συνοπτικές και συστηματικές εκτελέσεις σταμάτησαν. Το Πνεύμα του Θεού ξύπνησε την πνευματική δίψα των ανθρώπων και η άσκηση της θρησκείας έγινε για άλλη μια φορά νόμιμη, και κυρίως ελεύθερη. Ο σωτήριος «φόβος του Θεού» επανεμφανίστηκε και το ενδιαφέρον για τη Βίβλο έχει εκδηλωθεί ξανά, αλλά μέχρι το τέλος του κόσμου θα τον πολεμούν και θα τον ανταγωνίζονται φιλοσοφικά βιβλία γραμμένα από ελεύθερους στοχαστές των οποίων το ελληνικό μοντέλο είναι στην πρώτη γραμμή τις διάφορες μορφές του.

Στίχος 12: « *Και άκουσαν μια φωνή από τον ουρανό να τους λέει: Ανεβείτε εδώ. Και ανέβηκαν στον ουρανό στα σύννεφα. και τους είδαν οι εχθροί τους. »*

Αυτή η θεία δήλωση ισχύει για τους βιβλικούς « δύο μάρτυρες » μετά το 1798.

Η σύγκριση με τον Ιησού συνεχίζεται, γιατί ήταν αυτός που οι εκλεκτοί του είδαν (μετά τον προφήτη Ηλία) να ανεβαίνει στον ουρανό μπροστά στο βλέμμα τους. Αλλά, με τη σειρά τους, οι εκλεκτοί του του τελευταίου χρόνου θα ενεργήσουν με τον ίδιο τρόπο. Οι εχθροί τους θα τους δουν επίσης να ανεβαίνουν στον ουρανό στο σύννεφο όπου ο Ιησούς θα τους τραβήξει κοντά του. Η υποστήριξη που δίνει ο Θεός στην υπόθεση του είναι η ίδια, για τον Ιησού Χριστό, τον εκλεκτό του, και σε αυτό το πλαίσιο της Γαλλικής Επανάστασης, η Βίβλος μετά το 1798. Για να επιβεβαιώσει το τέλος της προφητευμένης διάρκειας των « 1260 ημερών » - ετών, σε 1799, ο Πάπας Πίος VI πέθανε φυλακισμένος στο Valence-sur-Rhône, καθιστώντας έτσι δυνατή, μεταξύ 1843-44 και 1994, μια μακρά περίοδο ειρήνης 150 χρόνια προφητεύτηκαν ως « πέντε μήνες » στην Αποκ. 9:5-10. Ο θάνατος του Λουδοβίκου XVI, η παύση της μοναρχίας και ο θάνατος ενός κρατούμενου Πάπα προκαλούν θανάσιμο πλήγμα στη θρησκευτική μισαλλοδοξία του « θηρίου που ανατέλλει από τη θάλασσα » στην Αποκ. 13:1-3. Το Κονκορδάτο του Καταλόγου γιατρεύει την πληγή της αλλά δεν ωφελείται πλέον από την κατεστραμμένη βασιλική υποστήριξη, δεν θα διώκει πλέον μέχρι την ώρα του τέλους που η προτεσταντική μισαλλοδοξία θα εμφανιστεί με το όνομα « το θηρίο που ανατέλλει από τη γη » στο Απόκ. 13:11.

Στίχος 13: « *Την ώρα εκείνη έγινε μεγάλος σεισμός, και έπεσε το δέκατο της πόλης. επτά χιλιάδες άνθρωποι σκοτώθηκαν σε αυτόν τον σεισμό, και οι υπόλοιποι φοβήθηκαν και δόξασαν τον Θεό των ουρανών. »*

Σε αυτήν την εποχή ( *αυτή την ώρα* ) ολοκληρώθηκε, σε πνευματική μορφή, ο « σεισμός » που είχε ήδη προφητευτεί από την ολοκλήρωση αυτού της Λισαβόνας το 1755, που αφορούσε το θέμα της « έκτης σφραγίδας » του Απόκ. 6:12. Σύμφωνα με το Πνεύμα του Θεού, η πόλη του Παρισιού έχασε « το ένα δέκατο » του πληθυσμού της. Αλλά μια άλλη έννοια μπορεί να αφορά σύμφωνα με τον Δαν.7:24 και την Αποκ. 13:1, το δέκατο μέρος των « δέκα κεράτων » ή δυτικά χριστιανικά βασίλεια που υπόκεινται στον Ρωμαϊκό παπικό Καθολικισμό. Η Γαλλία, η οποία θεωρείται από τη Ρώμη ως « η μεγαλύτερη κόρη » της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, έπεσε στον αθεϊσμό, της στέρησε την υποστήριξή της και έφτασε στο σημείο να καταστρέψει την εξουσία της. Η 4η <sup>τρομπέτα</sup> το αποκάλυψε, « *το τρίτο μέρος του ήλιου χτυπήθηκε* ». το μήνυμα « *επτά χιλιάδες άντρες σκοτώθηκαν σε αυτόν τον σεισμό* » επιβεβαιώνει το πράγμα λέγοντας: πλήθος ( *χιλιάδες* ) θρησκευόμενοι « *άντρες* » ( *επτά*: θρησκευτικός αγιασμός της εποχής), σκοτώθηκαν σε αυτόν τον κοινωνικό πολιτικό σεισμό.



Στίχος 14: « *Το δεύτερο αλίμονο πέρασε. Ιδού, το τρίτο αλίμονο έρχεται γρήγορα* ».

Έτσι, η έντονη αιματοχυσία αναζωογόνησε τον φόβο του Θεού και ο «Τρόμος» σταμάτησε, αντικαταστάθηκε από την αυτοκρατορία του Ναπολέοντα 1ου τον « αετό » που προαναγγέλλει τις τρεις τελευταίες « τρομπέτες », τρεις « μεγάλες συμφορές » για τους κατοίκους της γης. Δεδομένου ότι η ανακοίνωση ακολουθεί τη Γαλλική Επανάσταση από το 1789 έως το 1798, η «*δεύτερη ατυχία* » που της αποδίδεται στον στίχο 14 δεν μπορεί να την αφορά άμεσα. Αλλά για το Πνεύμα, είναι ο τρόπος να μας πει ότι μια νέα μορφή της Γαλλικής Επανάστασης θα εμφανιστεί λίγο πριν την επιστροφή στη δόξα του Ιησού Χριστού. Ωστόσο, σύμφωνα με την Αποκ. 8:13, το « *δεύτερο αλίμονο* » αφορά ξεκάθαρα το θέμα του <sup>6ου</sup> *σάλπιγγα* της Αποκ. 9:13 που θα « *σκοτώσει το ένα τρίτο των ανθρώπων* » πριν επιστρέψει ο Ιησούς Χριστός για να εκδικηθεί την άδικη καταδίκη των αγίων πιστών υπηρετών του εξολοθρεύοντας τους θανάσιμους εχθρούς τους, τους τελευταίους επαναστάτες. Μπορούμε να καταλάβουμε ότι, όπως η σφαγή που προκάλεσαν οι Γάλλοι Επαναστάτες, ο Θεός οργανώνει τη σφαγή του Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου, αυτή τη φορά πυρηνική, η οποία θα μειώσει σημαντικά τον αριθμό των κατοίκων της γης, πριν ολοκληρωθεί η εξάλειψή της που θα την επαναφέρει αρχική εμφάνιση « *άβυσσος* », μετά την τελική καταστροφική επέμβαση του Ιησού Χριστού.

Η διπλή σημασία του « *δεύτερου αλίμονο* » συνδέει την *τέταρτη τρομπέτα* με την *έκτη* για πνευματικό λόγο. Η δομή της Αποκάλυψης χωρίζει την εποχή της χριστιανικής εποχής σε δύο μέρη. Στην πρώτη, η « *ατυχία* » τιμωρεί τους ένοχους που τιμωρήθηκαν πριν από το 1844 και στη δεύτερη, αυτούς που τιμωρήθηκαν μετά το 1844, λίγο πριν το τέλος του κόσμου. Τώρα, οι δύο τιμωρητικές ενέργειες μοιράζονται το νόημα που δίνει ο Θεός στην τέταρτη τιμωρία του στο Λευιτικό 26:25: « *Θα στείλω το σπαθί που θα εκδικηθεί τη διαθήκη μου* ». Η πρώτη τιμωρία έπεσε στους ανθρώπους που δεν έλαβαν το μήνυμα της Μεταρρύθμισης, το έργο που ετοίμασε ο Ιησούς για τους εκλεκτούς του, και η δεύτερη, σε όσους δεν ανταποκρίθηκαν στην απαίτηση του Θεού να ολοκληρώσουν αυτή τη Μεταρρύθμιση από το 1843. Το αποκαλυφθέν φως με την οποία ο Θεός κατασκευάζει αυτή τη μόνιμη Μεταρρύθμιση θα παρουσιαστεί μέχρι την ώρα που τελειώνει ο χρόνος της χάριτος.

Αναλαμβάνοντας τα πράγματα και τις ενέργειες που ο Θεός απέδωσε στους άνδρες της Γαλλικής Επανάστασης από το 1789 έως το 1795, βρίσκουμε εκείνες που μπορεί να αποδώσει στους Δυτικούς άνδρες των τελευταίων ημερών. Βρίσκουμε την ίδια περιφρόνηση, την ίδια ασέβεια και μίσος για τα θρησκευτικά διατάγματα και για εκείνους που τα διδάσκουν. συμπεριφορά που αυτή τη φορά προκύπτει από την εξαιρετική ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας. Στα χρόνια της ειρήνης, ο αθεϊσμός και η ψεύτικη θρησκεία κυριεύσαν τον δυτικό κόσμο. Επομένως, ο Θεός έχει έναν καλό λόγο να μας προσφέρει, για αυτό το θέμα, μια διπλή ανάγνωση. η συμπεριφορά των « *επιζώντων* » κάνει τη βασική διαφορά μεταξύ της επαναστατικής εποχής και του επιστημονικού χρόνου των τελευταίων ημερών της ανθρωπότητας. Για να γίνουμε πιο σαφείς, σύμφωνα με τα εδάφια Αποκ. 11:11 έως 13, « *οι επιζώντες* » της πρώτης ανάγνωσης που αφορά την « *τέταρτη σάλπιγγα* » « *μετανόησαν* », ενώ « *οι επιζώντες* » της



δεύτερης που αφορά την « έκτη σάλπιγγα » μετανόησαν όχι », σύμφωνα με την Αποκ. 9:20-21.

### **Το τρίτο « μεγάλο αλίμονο » (για τους αμαρτωλούς): Η ένδοξη επιστροφή του Χριστού του Δικαστικού**

Στίχος 15: « *Ο έβδομος άγγελος ήχησε. Και ακούστηκαν δυνατές φωνές στον ουρανό, που έλεγαν: Τα βασίλεια του κόσμου είναι αφοσιωμένα στον Κύριό μας και στον Χριστό του. και θα βασιλεύει για πάντα. »*

Το τελευταίο θέμα του κεφαλαίου είναι αυτό της « έβδομης σάλπιγγας » που υποδηλώνει, υπενθυμίζω, τη στιγμή που ο αόρατος δημιουργός Θεός γίνεται ορατός στα μάτια των εχθρών του επιβεβαιώνοντας την Από.1:7: « *Ιδού, έρχεται με τα σύννεφα και κάθε μάτι θα το δει. ακόμα και αυτοί που το τρύπησαν* ». « *Αυτοί που τον τρύπησαν* », που τρύπησαν τον Ιησού, είναι εχθροί του από όλες τις περιόδους της χριστιανικής εποχής, συμπεριλαμβανομένων και αυτών της τελευταίας. Τον τρύπησαν, καταδιώκοντας τους πιστούς μαθητές του, για τους οποίους δήλωσε: « *Εφόσον τα έκανες αυτά σε έναν από τους μικρότερους αδελφούς μου, τα έκανες και σε μένα (Ματθ.25:40)* ». Από τον ουρανό υψώνονται δυνατές φωνές για να γιορτάσουν το γεγονός. Αυτοί είναι εκείνοι από τους κατοίκους του ουρανού που έχουν ήδη εκφραστεί για να γιορτάσουν την εκδίωξη από τον παράδεισο του διαβόλου και των δαιμόνων του από τον νικητή Χριστό, που ονομάζεται « *Μιχαήλ* » στην Αποκ. 12:7 έως 12. Παίρνουν μέρος στη χαρά του εκλεγμένου, με τη σειρά του ελευθερωμένου και νικητή από τον Ιησού Χριστό. Η ιστορία της επίγειας αμαρτίας θα σταματήσει λόγω έλλειψης αμαρτωλών που καταστράφηκαν από το στόμα του θείου Χριστού. Ο διάβολος, « *άρχοντας αυτού του κόσμου* », σύμφωνα με τον Ιησού, χάνει την κατοχή του στον αμαρτωλό κόσμο που καταστράφηκε από τον Θεό. Θα παραμείνει για άλλα χίλια χρόνια στην έρημη γη χωρίς να βλάψει κανέναν, ενώ θα περιμένει την ολοκληρωτική εξάλειψή του στην τελευταία κρίση μαζί με όλους τους άλλους αμαρτωλούς που ο Θεός θα αναστήσει για αυτόν τον σκοπό.

### **Η Μεγάλη Ουράνια Ευτυχία των εκλεκτών που λυτρώθηκαν με το αίμα του Ιησού Χριστού**

Στίχος 16: « *Και οι είκοσι τέσσερις πρεσβύτεροι, που κάθισαν μπροστά στον Θεό στους θρόνους τους, έπεσαν με τα πρόσωπά τους και προσκύνησαν τον Θεό* ».

Οι εκλεκτοί έχουν εισέλθει στο ουράνιο βασίλειο του Θεού, καθισμένοι σε θρόνους παρουσία του Θεού, θα βασιλεύουν ή θα κρίνουν τους κακούς σύμφωνα με την Αποκ.20:4. Αυτό το εδάφιο προκαλεί το πλαίσιο της ουράνιας αρχής των λυτρωμένων στην Αποκ. 4. Αυτό το εδάφιο παρουσιάζει τη μορφή που πρέπει να πάρει η αληθινή λατρεία του Θεού. Προσκύνηση, γονατιστή, μπρούμυτα, είναι η μορφή που νομιμοποίησε ο Θεός.

Στίχος 17: « *Λέγοντας: Σε ευχαριστούμε, Κύριε Θεέ Παντοκράτορα, που είσαι και που ήσουν, επειδή κατέλαβες τη μεγάλη σου δύναμη και κατέλαβες το βασίλειό σου. »*

Οι λυτρωμένοι ανανεώνουν τις ευχαριστίες τους και προσκυνούν τον Ιησού Χριστό, « *τον Παντοδύναμο Θεό που είναι και που ήταν* » « **και που ήρθε** » , όπως ανακοίνωσε η Αποκ. 1:4. « *Έχετε συλλάβει τη μεγάλη σας δύναμη* » την

οποία είχατε αποκηρύξει για να σώσετε τους εκλεκτούς σας και εξιλεώσατε με το θάνατό σας το τίμημα των αμαρτιών τους στη διακονία σας « αρνιού ». « *Το αρνί του Θεού που παίρνει τις αμαρτίες του κόσμου* ». Έχετε « *κατέχει το βασίλειό σας* ». Το προτεινόμενο πλαίσιο είναι πράγματι αυτό όπου το Πνεύμα παρέσυρε τον Ιωάννη στην Αποκ.1:10. η ιστορία της Συνέλευσης του Χριστού στη γη είναι στο παρελθόν. Σε αυτό το στάδιο, οι « *επτά συνελεύσεις* » βρίσκονται πίσω από τους αιρετούς. Η βασιλεία του Ιησού, το αντικείμενο της ελπίδας της πίστης των εκλεκτών, έγινε πραγματικότητα.

Στίχος 18: « *Τα έθνη οργίστηκαν. Και ήρθε η οργή σου, και ήρθε η ώρα να κρίνεις τους νεκρούς, να ανταμείψεις τους δούλους σου τους προφήτες, τους αγίους και αυτούς που φοβούνται το όνομά σου, τους μικρούς και τους μεγάλους, και να καταστρέψεις αυτούς που καταστρέφουν τη γη.* »

Βρίσκουμε σε αυτό το εδάφιο 18 πολύ χρήσιμες πληροφορίες για την αλληλουχία των προφητευμένων γεγονότων. Το <sup>60</sup> τρομπέτα σκοτώθηκε το ένα τρίτο των ανδρών είναι, « *Τα έθνη εκνευρίστηκαν* » και μπροστά στα μάτια μας, το 2020-2021, γινόμαστε μάρτυρες των αιτιών αυτού του εκνευρισμού: Covid-19 και η οικονομική καταστροφή που προκλήθηκε, ισλαμική επιθετικότητα και αμέσως η ρωσική επίθεση με τους συμμάχους της. Μετά από αυτή τη φοβερή και καταστροφική σύγκρουση, μετά τη δημοσίευση του Κυριακάτικου νόμου από το « *θηρίο της γης* », δηλαδή τον προτεσταντικό και καθολικό συνασπισμό Αμερικανών και Ευρωπαίων επιζώντων, ο Θεός έχυσε πάνω τους « *τις επτά τελευταίες πληγές της οργής του* ». περιγράφεται στην Αποκ. 16. Την εποχή του έβδομου, ο Ιησούς εμφανίστηκε για να σώσει τους εκλεκτούς του και να καταστρέψει τους πεσόντες. Έπειτα έρχεται το πρόγραμμα που προετοιμάστηκε για τα « *χίλια χρόνια* » της έβδομης χιλιετίας. Στον ουρανό, σύμφωνα με την Αποκ.4:1, θα γίνει η κρίση των πονηρών: « *και ήρθε η ώρα να κρίνουμε τους νεκρούς* ». Οι άγιοι λαμβάνουν την ανταμοιβή τους: την αιώνια ζωή που υποσχέθηκε ο Ιησούς Χριστός στους εκλεκτούς του. Τελικά αποκτούν το πρωινό αστέρι και το στέμμα που υποσχέθηκε στους εκλεκτούς που βρέθηκαν νικητές στη μάχη της πίστης: « *Να ανταμείψουν τους δούλους σου τους προφήτες* ». Ο Θεός υπενθυμίζει εδώ τη σημασία της προφητείας για όλες τις εποχές (Σύμφωνα με το Β' Πέτ.1:19) και πιο συγκεκριμένα στις έσχατες ημέρες. « *Οι άγιοι και όσοι φοβούνται το όνομά σου* » είναι εκείνοι που ανταποκρίθηκαν θετικά στα μηνύματα των τριών αγγέλων της Αποκ. 14:7 έως 13. εκ των οποίων ο πρώτος υπενθυμίζει τη σοφία που συνίσταται στο να τον φοβόμαστε, να τον υπακούουμε και να μην αμφισβητούμε τις εντολές του, λέγοντας: « *Φοβηθείτε τον Θεό και δώστε δόξα σ' αυτόν* », στην όψη του ως δημιουργού Θεού, « *γιατί έφτασε η ώρα της κρίσης του. και προσκυνήστε αυτόν που έφτιαξε τον ουρανό και τη θάλασσα και τη γη και τις πηγές των υδάτων* ».

Στίχος 19: « *Και ανοίχτηκε ο ναός του Θεού στον ουρανό, και φάνηκε η κιβωτός της διαθήκης του στον ναό του. Και ακούστηκαν αστραπές και φωνές και βροντές και σεισμός και χαλάζι μεγάλο.* »

Όλα τα θέματα που αναφέρονται σε αυτό το βιβλίο της Αποκάλυψης συγκλίνουν προς αυτήν την ιστορική στιγμή της μεγάλης ένδοξης επιστροφής του θεϊκού μας Κυρίου Ιησού Χριστού. Αυτό το εδάφιο στοχεύει στο πλαίσιο όπου εκπληρώνονται και καταλήγουν τα ακόλουθα θέματα:

### **Rev.1: Adventism:**

Στίχος 4: « Ιωάννης στις επτά εκκλησίες που βρίσκονται στην Ασία: Χάρη σε εσάς και ειρήνη από αυτόν που είναι και που ήταν **και που πρόκειται να έρθει**, και από τα επτά πνεύματα που είναι μπροστά στον θρόνο του »

Στίχος 7: « **Ιδού, έρχεται με τα σύννεφα**. Και κάθε μάτι θα το δει, ακόμα κι εκείνοι που το τρύπησαν, και όλες οι φυλές της γης θα θρηνήσουν γι' αυτόν. Ναί. Αμήν! »

Στίχος 8: « Εγώ είμαι το άλφα και το ωμέγα, λέει ο Κύριος ο Θεός, αυτός που είναι, και που ήταν, **και που πρόκειται να έρθει**, ο Παντοδύναμος. »

Στίχος 10: « **Ήμουν στο Πνεύμα την ημέρα του Κυρίου**, και άκουσα πίσω μου μια δυνατή φωνή, σαν τον ήχο της σάλπιγγας, »

Από.3: Η έβδομη συνέλευση: τέλος της « Λαοδικείας » εποχής (= κρινόμενοι άνθρωποι).

Αποκ.6:17: Η μεγάλη ημέρα της οργής του Θεού εναντίον των επαναστατημένων ανθρώπων « **γιατί ήρθε η μεγάλη ημέρα της οργής του**, και ποιος μπορεί να σταθεί; »

Από.13: « το θηρίο που ανατέλλει από τη γη » (συνασπισμός Προτεσταντών και Καθολικών) και ο Κυριακάτικος νόμος του. εδάφιο 15: « Και του δόθηκε να ζωντανέψει την εικόνα του θηρίου, για να μιλήσει η εικόνα του θηρίου, **και όσοι δεν θα προσκυνήσουν την εικόνα του θηρίου να θανατωθούν.** »

Από.14: Τα δύο θέματα « ο θερισμός » (τέλος του κόσμου και αρπαγή των εκλεκτών) και « ο τρύγος » (σφαγές των ψεύτικων βοσκών από τους παραπλανημένους και εξαπατημένους οπαδούς τους).

Αποκ. 16: Στίχος 16: « **η μεγάλη ημέρα της μάχης Αρμαγεδδών** »

Σε αυτό το εδάφιο 19, βρίσκουμε τη βασική φόρμουλα της άμεσης και ορατής παρέμβασης του Θεού, « και υπήρξαν αστραπές, φωνές, βροντές, ένας σεισμός », που ήδη αναφέρεται στην Αποκ. 4:5 και στο 8:5. Αλλά εδώ το Πνεύμα προσθέτει « και βαρύ χαλάζι ». ένα « χαλάζι » με το οποίο τελειώνει το θέμα της έβδομης από τις « επτά τελευταίες πληγές » στην Αποκ. 16:21.

Το πλαίσιο της επιστροφής του Ιησού Χριστού σηματοδοτείται επομένως από το τελευταίο Αντβεντιστικό θέμα που αυτή τη φορά φέρνει, την άνοιξη του 2030, την αληθινή σωτηρία που προσφέρεται στους εκλεκτούς, που αποκτήθηκε με το αίμα που χύθηκε από τον Ιησού Χριστό. Είναι η ώρα της αναμέτρησής του με τους επαναστάτες που ετοιμάζονται να σκοτώσουν τους εκλεκτούς του που αρνούνται τη Ρωμαϊκή Κυριακή και κρατούν την πίστη τους για το Σάββατο που αγιάστηκε από τον Θεό από την πρώτη εβδομάδα της δημιουργίας του κόσμου. Η « έκτη σφραγίδα » της Αποκ. 6 απεικονίζει τη συμπεριφορά και την απογοήτευση αυτών των επαναστατών που πιάστηκαν από τον Κύριο στην εσκεμμένη πράξη γενοκτονίας των ευλογημένων και αγαπημένων εκλεκτών του. Το θέμα της διαφωνίας τίθεται σε αυτό το εδάφιο 19. Αφορά τον θείο νόμο που σώζεται στην

« κιβωτό της μαρτυρίας » στον ιερότερο χώρο της σκηνής και στον εβραϊκό « ναό ». Η κιβωτός οφείλει το κύρος της και την πολύ υψηλή αγιότητά της μόνο επειδή περιέχει τους πίνακες του νόμου που είναι χαραγμένοι από το δάχτυλο του ίδιου του Θεού, αυτοπροσώπως, παρουσία του Μωυσή, του πιστού δούλου του. Η Βίβλος μας επιτρέπει να καταλάβουμε τι προκαλεί τον τρόμο των επαναστατών την ώρα της επιστροφής του Ιησού Χριστού. Διότι αυτό δηλώνουν οι στίχοι 1 έως 6 του Ψαλμού 50:

« Ψαλμός του Ασάφ. Ο Θεός, ο Θεός, ο Γιαχβέ, μιλάει και καλεί τη γη, από την ανατολή του ηλίου μέχρι τη δύση του ηλίου. Από τη Σιών, τέλεια ομορφιά, ο Θεός λάμπει. Έρχεται, Θεέ μας, δεν μένει σιωπηλός· **μπροστά του είναι μια φωτιά που καταβροχθίζει, γύρω του μια σφοδρή καταιγίδα**. Φωνάζει στους ουρανούς πάνω και στη γη, **για να κρίνει τον λαό του**: Μαζέψτε σε μένα τους πιστούς μου, που έχουν συνάψει διαθήκη μαζί μου με θυσία! -Και **οι ουρανοί θα δηλώσουν τη δικαιοσύνη του**, γιατί ο Θεός είναι αυτός που είναι ο κριτής. »

Σε ένα πλαίσιο τρόμου, οι επαναστάτες θα δουν το κείμενο της τέταρτης από τις δέκα εντολές του Θεού να εμφανίζεται στον ουρανό με πύρινα γράμματα. Και μέσω αυτής της θείας δράσης, θα γνωρίσουν ότι ο Θεός τους καταδικάζει στον πρώτο και στον « δεύτερο θάνατο ».

Αυτός ο τελευταίος στίχος του θέματος « *έβδομη σάλπιγγα* » αποκαλύπτει και επιβεβαιώνει τη σημασία που δίνει ο Θεός στο νόμο του που αμφισβητείται από τον επαναστατικό ψεύτικο Χριστιανισμό. Ο θεϊκός νόμος έχει υποτιμηθεί με το πρόσχημα μιας υποτιθέμενης αντίθεσης νόμου και χάριτος. Αυτό το λάθος προκύπτει από μια εσφαλμένη ανάγνωση των λόγων που έκανε ο απόστολος Παύλος στις επιστολές του. Εδώ λοιπόν θα διαλύσω την αμφιβολία παρέχοντας σαφείς και απλές εξηγήσεις. Στη Ρωμ.6, ο Παύλος αντιπαραβάλλει εκείνους που είναι « *υπό το νόμο* » με εκείνους που είναι « *υπό χάρη* », μόνο λόγω του πλαισίου της εποχής του όταν αρχίζει η νέα διαθήκη. Με τον τύπο « *υπό το νόμο* », ορίζει τους Εβραίους της παλαιάς διαθήκης που αρνούνται τη νέα διαθήκη που βασίζεται στην τέλεια δικαιοσύνη του Ιησού Χριστού. Και ορίζει τους αιρετούς που συνάπτουν αυτή τη νέα συμμαχία με τον τύπο « *με το νόμο* ». Διότι αυτή είναι η ωφέλεια που φέρνει η χάρη, στο όνομα της οποίας ο Ιησούς Χριστός, με το Άγιο Πνεύμα, βοηθά τον εκλεκτό του και τον διδάσκει να αγαπά και να υπακούει στον ιερό θείο νόμο. Υπακούοντας σε αυτόν, είναι τότε « *με τον νόμο* » και όντας « *υπό τη χάρη* », *δεν είναι* ούτε « *υπό το νόμο* ». Θυμάμαι ξανά ότι ο Παύλος λέει για τον θείο νόμο ότι είναι « *άγιος και ότι η εντολή είναι δίκαιη και καλή* ». αυτό που μοιράζομαι μαζί του στον Ιησού Χριστό. Ενώ ο Παύλος επικρίνει την αμαρτία, επιδιώκοντας να πείσει τους αναγνώστες του ότι δεν πρέπει πλέον να αμαρτάνουν ενώ είναι στον Χριστό, οι σύγχρονοι επαναστάτες χρησιμοποιούν τα κείμενά του για να τον αντικρούσουν καθιστώντας τον Ιησού Χριστό, τον οποίο ισχυρίζονται ότι είναι, καθιερωμένο « *διάκονο της αμαρτίας* ». 7 Μαρτίου 321. Ενώ ο Παύλος δήλωσε στη Γαλ. 2:17: « *Αλλά ενώ επιζητούμε να δικαιωθούμε μέσω του Χριστού, αν βρεθήκαμε και εμείς οι ίδιοι αμαρτωλοί, θα ήταν ο Χριστός λειτουργός της αμαρτίας; Μακριά από αυτό!* » Ας σημειώσουμε τη σημασία της ακρίβειας, « μακριά από αυτήν », η οποία καταδικάζει τη θρησκευτική αντίληψη της ψευδούς σύγχρονης χριστιανικής επαναστατικής πίστης, και αυτό από τις 7 Μαρτίου 321, ημερομηνία κατά την

οποία η ρωμαϊκή « **αμαρτία** » εισήλθε στη δυτική και ανατολική χριστιανική πίστη με την εξουσία ενός ειδωλολάτρη Ρωμαίου αυτοκράτορα, του Κωνσταντίνου <sup>Α'</sup>.

Σε αυτό το πλαίσιο της « *έβδομης σάλπιγγας* » τελειώνουν τα πρώτα έξι χιλιάδες χρόνια που όρισε ο Θεός για την επιλογή των επίγειων εκλεκτών, στο συνολικό του έργο των επτά χιλιάδων ετών. Στη συνέχεια ανοίγει η έβδομη χιλιετία, ή « *χίλια χρόνια* » της Αποκ. 20, αφιερωμένη στην ουράνια κρίση των επαναστατών από τους εκλεκτούς που λυτρώθηκαν από τον Ιησού Χριστό, το θέμα της Αποκ. 4.

## **Αποκάλυψη 12 : Το Μεγάλο Κεντρικό Σχέδιο**

**Η γυναίκα – Ο Ρωμαίος επιθετικός – Η γυναίκα στην έρημο – Παρένθεση:  
ένας αγώνας στον παράδεισο – Η γυναίκα στην έρημο – Η Μεταρρύθμιση –  
Αθεϊσμός-  
Το κατάλοιπο των Αντβεντιστών**

**Η νικήτρια γυναίκα, νύφη του Χριστού, ο Αμνός του Θεού**

Στίχος 1: « *Ένα μεγάλο σημάδι φάνηκε στον ουρανό: μια γυναίκα τυλιγμένη στον ήλιο, με το φεγγάρι κάτω από τα πόδια της και ένα στεφάνι από δώδεκα αστέρια στο κεφάλι της.* »

Και εδώ, πολλά θέματα διαδέχονται το ένα το άλλο σε αρκετούς πίνακες ή σκηνές. Ο πρώτος πίνακας απεικονίζει την Εκλεκτή Συνέλευση που θα ωφεληθεί από τη νίκη του Ιησού Χριστού, της μοναδικής της Κεφαλής, σύμφωνα με την Εφεσ.5:23. Κάτω από το σύμβολο μιας « *γυναίκας* », η « *Νύφη* » του Χριστού



είναι τυλιγμένη στον « ήλιο της δικαιοσύνης » που προφητεύτηκε στο Μαλ.4:2. Σε διπλή εφαρμογή, το σύμβολο του σκότους « το φεγγάρι » είναι « κάτω από τα πόδια του ». Αυτοί οι εχθροί είναι ιστορικά και με χρονολογική σειρά, οι Εβραίοι της παλαιάς διαθήκης και οι νεκροί Χριστιανοί, Καθολικοί, Ορθόδοξοι, Προτεστάντες και Αντβεντιστές, της νέας. Στο κεφάλι του, « ένα στέμμα από δώδεκα αστέρια » συμβολίζει τη νίκη του στη συμμαχία με τον Θεό, το 7, με τον άνθρωπο, το 5, που σημαίνει τον αριθμό 12.

### **Η κατατρεγμένη πριν την τελική νίκη**

Στίχος 2: " Ήταν έγκυος, και φώναζε με τον τοκετό και τους πόνους του τοκετού. »

Στο εδάφιο 2, οι « πονόκοι γέννησης » προκαλούν τον επίγειο διωγμό που προηγήθηκε του χρόνου της ουράνιας δόξας. Αυτή η εικόνα χρησιμοποιήθηκε από τον Ιησού στο Ιωάννη 16:21-22: « Η γυναίκα όταν γεννά λυπάται, επειδή έφτασε η ώρα της. αλλά όταν γέννησε το παιδί, δεν θυμάται πια τα βάσανα, εξαιτίας της χαράς που έχει για το γεγονός ότι ένας άντρας γεννήθηκε στον κόσμο. Είστε λοιπόν τώρα σε θλίψη. αλλά θα σε ζαναδώ, και θα χαρεί η καρδιά σου, και κανείς δεν θα σου αφαιρέσει τη χαρά. »

### **Ο ειδωλολατρικός διώκτης των γυναικών: Ρώμη, η μεγάλη αυτοκρατορική πόλη**

Στίχος 3: « Και άλλο σημείο φάνηκε στον ουρανό. και, ιδού, ήταν ένας μεγάλος κόκκινος δράκος, που είχε επτά κεφάλια και δέκα κέρατα, και στα κεφάλια του επτά διαδήματα. »

Ο στίχος 3 προσδιορίζει τον διώκτη του: τον διάβολο, φυσικά, αλλά ενεργεί μέσω σαρκικών επίγειων δυνάμεων που καταδιώκουν τους εκλεκτούς, σύμφωνα με το θέλημά του. Στη δράση του, χρησιμοποιεί δύο διαδοχικές στρατηγικές. αυτό του « δράκου » και αυτό του « φιδιού ». Η πρώτη, αυτή του « δράκου », είναι η ανοιχτή επίθεση που χρησιμοποίησε η παγανιστική αυτοκρατορική Ρώμη. Βρίσκουμε λοιπόν τα σύμβολα που έχουμε ήδη δει στο Δαν.7:7 όπου η Ρώμη εμφανίστηκε με την εμφάνιση ενός τέταρτου τερατώδους ζώου με « δέκα κέρατα ». Το παγανιστικό πλαίσιο επιβεβαιώνεται από την παρουσία των « διαδημάτων » που είναι τοποθετημένα εδώ στα « επτά κεφάλια », το σύμβολο της ρωμαϊκής πόλης σύμφωνα με τον Από.17. Αυτή η ακρίβεια αξίζει την πλήρη προσοχή μας, γιατί μας υποδεικνύει, κάθε φορά που παρουσιάζεται αυτή η εικόνα, από τη θέση των « τιάρων », το προφητευμένο ιστορικό πλαίσιο.

### **Ο θρησκευτικός διώκτης των γυναικών: Παπική Καθολική Ρώμη**

Στίχος 4: « Η ουρά του παρέσυρε το ένα τρίτο των αστεριών του ουρανού και τα έριξε στη γη. Ο δράκος στάθηκε μπροστά στη γυναίκα που επρόκειτο να γεννήσει, για να καταβροχθίσει το παιδί της όταν γέννησε. »

Αυτό το εδάφιο αναλαμβάνει, με νέα σύμβολα, το μήνυμα της Αποκ. 11:1 έως 3 όπου η παπική Ρώμη εξουσιοδοτείται από τον Θεό, υπό τον τίτλο « ράβδος », να « πατήσει κάτω από τα πόδια την ιερή πόλη για 42 μήνες ».

Στον Δανιήλ, τα « δέκα κέρατα » της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας επρόκειτο να διαδεχθούν το παπικό « μικρό κέρατο » (από το 538 έως το 1798). Αυτή η διαδοχή επιβεβαιώνεται εδώ στην Αποκ. 12, στον στίχο 4.

Ο όρος « ουρά » που στοχεύει το ψεύτικο προφήτις Ιεζάβελ » της Αποκ. 2:20, απεικονίζει αυτή τη διαδοχή της ψευδοχριστιανικής παπικής θρησκευτικής Ρώμης. Η κατηγορία που αναφέρεται στο Δαν.8:10 ανανεώνεται εδώ. Τα θύματα των τεχνασμάτων και των αποπλανήσεων του, αντάξια του « φιδιού » της Γένεσης, ποδοπατούνται κάτω από το σύμβολο των « αστέρων του ουρανού » ή υπό τον τίτλο « πολίτες της βασιλείας των ουρανών » που ο Ιησούς αποδίδει στους μαθητές του. . « Το τρίτο μέρος παρασύρεται στην πτώση του ». Το τρίτο δεν αναφέρεται για την κυριολεκτική του σημασία αλλά, όπως παντού στην προφητεία, ως σημαντικό μέρος του συνολικού αριθμού των Χριστιανών που δοκιμάστηκαν. Τα θύματα μπορεί να υπερβούν αυτό το ποσοστό κυριολεκτικά κατά ένα τρίτο.

Στίχος 5: « *Γέννησε έναν γιο, ο οποίος θα κυβερνούσε όλα τα έθνη με μια σιδερένια ράβδο. Και το παιδί της πιάστηκε στον Θεό και στον θρόνο του.* »

Σε μια διπλή εφαρμογή, η προφητεία θυμίζει πώς ο διάβολος πολέμησε την υπόθεση του Μεσσία από τη γέννησή του μέχρι τον νικηφόρο θάνατό του. Αλλά αυτή η νίκη είναι εκείνη του πρωτότοκου μετά από τον οποίο θα επιτύχουν όλοι οι εκλεκτοί του, να συνεχίσουν τον ίδιο αγώνα μέχρι να επιτευχθεί η τελική νίκη. Εκείνη τη στιγμή, παίρνοντας ένα ουράνιο σώμα, θα μοιραστούν μαζί του την κρίση του για τους κακούς και είναι εκεί που μαζί « *θα ποιμάνουν τα έθνη με μια σιδερένια ράβδο* » που θα δώσει την ετυμηγορία για τα « *μαρτύρια των δεύτερος θάνατος* » της τελευταίας κρίσης. Η εμπειρία του Χριστού και των εκλεκτών του συγχωνεύονται σε μια ενιαία κοινή εμπειρία, και η εικόνα του « *παιδιού που ανέβηκε στον Θεό και στον θρόνο του* », επομένως στον ουρανό, είναι αυτή της επίγεια « *απελευθερώσεως* » των εκλεκτών θα ολοκληρωθεί το 2030, στην επιστροφή του εκδικητή Χριστού. Θα λυτρωθούν από τους « *πόνους του τοκετός* ». Το παιδί είναι το σύμβολο μιας επιτυχημένης και νικηφόρας αυθεντικής χριστιανικής μεταστροφής.

Στίχος 6: « *Και η γυναίκα κατέφυγε στην έρημο, όπου είχε ένα μέρος που ετοίμασε ο Θεός, για να τραφεί εκεί για χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες.* »

Η διωκόμενη Συνέλευση είναι ειρηνική και αφοπλισμένη, το μόνο της όπλο είναι η Βίβλος, ο λόγος του Θεού, το σπαθί του Πνεύματος, μπορεί μόνο να φύγει μπροστά στους επιτιθέμενους της. Το εδάφιο 6 υπενθυμίζει την εποχή της παπικής βασιλείας των διώξεων για προφητικές « *1260 ημέρες* », ή 1260 πραγματικά έτη σύμφωνα με τον κώδικα του Εζέ.4:5-6. Αυτή η εποχή είναι για τη χριστιανική πίστη μια περίοδος επώδυνης δοκιμασίας που προτείνεται από την αναφορά της λέξης « *έρημος* » όπου « *οδηγείται από τον Θεό* ». Συμμερίζεται έτσι τη θλίψη των « *δύο μαρτύρων* » της Αποκ. 11:3. Στο Δαν.8:12, αυτή η θεϊκή πρόταση διατυπώθηκε ως εξής: « *Ο στρατός παραδόθηκε με τους αιώνιους εξαιτίας της αμαρτίας* ». το αμάρτημα που συντελέστηκε με την εγκατάλειψη του σεβασμού για την ημέρα της σαββατιάτικης ανάπαυσης από τις 7 Μαρτίου 321.

**Άνοιγμα της παρένθεσης: αγώνας στον ουρανό**

Στίχος 7: « Και έγινε πόλεμος στον ουρανό. Ο Μιχαήλ και οι άγγελοί του πολέμησαν εναντίον του δράκου. Και ο δράκος και οι άγγελοί του πολέμησαν,

Η αναγγελθείσα αρπαγή των αγίων αξίζει μια εξήγηση που το Πνεύμα μας παρουσιάζει σε ένα είδος παρένθεσης. Αυτό θα γίνει δυνατό λόγω της νίκης του Ιησού Χριστού επί της αμαρτίας και του θανάτου. Αυτή η νίκη επιβεβαιώθηκε μετά την ανάστασή του, αλλά το Πνεύμα μας αποκαλύπτει εδώ τις συνέπειες που είχε για τους κατοίκους του ουρανού που έτριβαν τους ώμους με τους δαίμονες και τον ίδιο τον Σατανά μέχρι αυτή τη στιγμή.

**Πολύ σημαντικό** : αυτή η ουράνια σύγκρουση που παρέμεινε αόρατη στα ανθρώπινα μάτια ρίχνει φως στο νόημα των αινιγματικών λέξεων που είτε ο Ιησούς όταν ήταν στη γη. Στο Ιωάννη 14:1-3, ο Ιησούς είπε: « Μην ταραγείς η καρδιά σας. Πίστεψε στον Θεό και πίστεψε σε μένα. Υπάρχουν πολλά αρχοντικά στο σπίτι του Πατέρα μου. Αν δεν ήταν, θα στο έλεγα. Θα σου ετοιμάσω ένα μέρος . Και όταν πάω και σας ετοιμάσω ένα μέρος , θα έρθω πάλι και θα σας πάρω κοντά μου, για να είστε και εσείς όπου είμαι εγώ. » Το νόημα που δίνεται στην « προετοιμασία » αυτού του « τόπου » θα εμφανιστεί στο εδάφιο που ακολουθεί.

Στίχος 8: « Αλλά δεν ήταν δυνατό, και η θέση τους δεν βρέθηκε πλέον στον ουρανό. »

Αυτός ο ουράνιος πόλεμος δεν έχει τίποτα κοινό με τους επίγειους πολέμους μας. Δεν προκαλεί αμέσως θανάτους και τα δύο αντίπαλα στρατόπεδα δεν είναι ίσα. Ο μεγάλος δημιουργός Θεός που παρουσιάζεται στην ταπεινή και αδελφική όψη του αρχαγγέλου « Μιχαήλ » είναι ο ίδιος ο παντοδύναμος Θεός ενώπιον του οποίου όλα τα πλάσματά του πρέπει να προσκυνούν και να υπακούουν. Ο Σατανάς και οι δαίμονές του είναι εκείνα τα επαναστατικά πλάσματα, που υπακούουν μόνο υπό πίεση, και τέλος, δεν μπορούν να αντισταθούν και αναγκάζονται να υπακούσουν, όταν ο μεγάλος Θεός τους διώχνει από τον ουρανό με την παντοδυναμία του. Κατά τη διάρκεια της επίγειας διακονίας του, ο Ιησούς φοβόταν τους κακούς αγγέλους που τον υπάκουσαν και μαρτύρησαν ότι ήταν πράγματι ο « Υιός του Θεού » του θείου έργου, προσδιορίζοντάς τον έτσι.

Σε αυτό το εδάφιο το Πνεύμα διευκρινίζει: « Η θέση τους δεν βρισκόταν πλέον στον ουρανό ». Αυτή η « θέση » που καταλάμβαναν οι ουράνιοι επαναστάτες στο βασίλειο του Θεού έπρεπε να απελευθερωθεί έτσι ώστε αυτό το ουράνιο βασίλειο να μπορέσει να « καθαριστεί » και να « ετοιμαστεί » να δεχθεί τους εκλεκτούς του Χριστού την ημέρα της τελευταίας μάχης του ενάντια στους επίγειους επαναστάτες κατά την έλευση του στη δόξα. Τότε είναι που, παίρνοντας τους εκλεκτούς του μαζί του, « θα είναι πάντα μαζί του, όπου κι αν είναι » ή στον καθαρό ουρανό έτσι « ετοιμασμένοι » να τους δεχτούν. Το μέρος της γης θα είναι τότε ερήμωση του τύπου που προφητεύει η λέξη « βαθύς » από τη Γεν.1:2. Υπό το φως αυτού του αγώνα, το θεϊκό σωτήριο έργο φωτίζεται και κάθε λέξη κλειδί του σχεδίου του αποκαλύπτει το νόημά του. Αυτή είναι η περίπτωση με αυτούς τους στίχους που αναφέρονται στο Εβρ. 9:23: « Ήταν λοιπόν απαραίτητο, αφού οι εικόνες τα πράγματα που είναι στους ουρανούς έπρεπε να καθαριστούν με αυτόν τον τρόπο, είτε τα ίδια τα ουράνια πράγματα ήταν με θυσίες ανώτερες από αυτές. Έτσι, η « εξαιρετικότερη θυσία » που χρειαζόταν ήταν αυτή του εκούσιου θανάτου του Μεσσία που ονομαζόταν Ιησούς, που προσφέρθηκε για να εξιλεώσει

τις αμαρτίες των εκλεκτών του, αλλά κυρίως για να αποκτήσει για τα πλάσματά του και για τον εαυτό του το νόμιμο δικαίωμα να καταδικάσει μέχρι θανάτου οι ουράνιοι και επίγειοι επαναστάτες. Με αυτόν τον τρόπο « *καθαρίστηκε* » το ουράνιο ιερό του Θεού , πρώτα και μετά, με την επιστροφή του νικητή Χριστού, θα έρθει η σειρά της γης την οποία ορίζει ως « *υπόποδα* » αλλά όχι ως ιερό» στον Ησα.66:1-2: « *Έτσι λέει ο Κύριος: Ο ουρανός είναι ο θρόνος μου, **και η γη είναι το υποπόδιο των ποδιών μου** . Τι σπίτι θα μπορούσες να μου χτίσεις και σε ποιο μέρος θα μου έδινες να ζήσω; Όλα αυτά τα έφτιαξε το χέρι μου και όλα έγιναν, λέει ο Γιαχβέ. Αυτός είναι που θα κοιτάζω: σε αυτόν που υποφέρει και είναι αδύναμος στο πνεύμα, σε αυτόν που φοβάται τον λόγο μου. » ; ή, σύμφωνα με τον Ιεζ.9:4, σχετικά με « *αυτούς που στενάζουν και στενάζουν εξαιτίας των βδελυγμάτων* » που διέπραξαν.*

Στίχος 9: « *Και πετάχτηκε ο μεγάλος δράκος, εκείνο το φίδι από τα παλιά, που ονομαζόταν διάβολος και Σατανάς, που εξαπατά ολόκληρη τη γη· ρίχτηκε στη γη, και οι άγγελοί του εκδιώχθηκαν μαζί του. »*

Τα ουράνια όντα ήταν τα πρώτα που ωφελήθηκαν από τον πνευματικό καθαρισμό που ανέλαβε ο νικητής Χριστός. Έδιωξε από τον ουρανό τον διάβολο και τους αγγελικούς δαίμονές του που « *πετάχτηκαν* » για δύο χιλιάδες χρόνια στη γη. Έτσι ο διάβολος γνωρίζει « *τον χρόνο* » που απομένει για αυτόν προσωπικά και για τους δαίμονές του να ενεργήσουν ενάντια στους εκλεκτούς αγίους και τη θεία αλήθεια.

Σημείωση : Ο Ιησούς όχι μόνο αποκάλυψε τον χαρακτήρα του Θεού στην ανθρωπότητα, αλλά παρουσίασε επίσης αυτόν τον τρομερό χαρακτήρα που είναι ο διάβολος για τον οποίο η παλιά διαθήκη έλεγε λίγα, αφήνοντάς τον σχεδόν αγνοημένο. Από τη νίκη του Ιησού εναντίον του διαβόλου, ο αγώνας μεταξύ των δύο στρατοπέδων έχει ενταθεί λόγω του εγκλεισμού των δαιμόνων που τώρα ζουν με άορατο τρόπο μεταξύ των ανθρώπων στη γη και σε όλη την επίγεια διάστασή μας που περιλαμβάνει τους πλανήτες και τα αστέρια του ουρανού. Αυτοί είναι οι μόνοι εξωγήινοι στην επίγεια διάστασή μας.

Πρέπει εδώ να σας υπενθυμίσω ότι η σωστή κατανόηση του συνολικού σωτηρίου έργου του προγράμματος που σχεδιάστηκε από τον Θεό είναι αποκλειστικό προνόμιο που προορίζεται για τους εκλεκτούς του. Διότι η ψευδής πίστη αναγνωρίζεται από το ότι είναι πάντα λάθος στις ερμηνείες του για το έργο της. Αυτό έχει αποδειχθεί από τότε που οι Εβραίοι που έδωσαν στον Μεσσία προφήτεψαν στις Αγίες Γραφές τον ρόλο της σαρκικής απελευθέρωσης, ενώ ο Θεός είχε σχεδιάσει μόνο μια πνευματική απελευθέρωση. αυτό της αμαρτίας. Ομοίως, σήμερα, η ψεύτικη χριστιανική πίστη περιμένει με την επιστροφή του Ιησού Χριστού, την εγκαθίδρυση της βασιλείας του και τη δύναμή του στη γη. πράγματα που ο Θεός δεν έχει βάλει στο πρόγραμμά του όπως μας διδάσκει η προφητική του Αποκάλυψη. Αντίθετα, ο ένδοξος ερχομός του θα σημάνει το τέλος της ζωής τους, που παραμένει φορέας των αμαρτιών τους και όλων των ενοχών τους απέναντί του.

Ο εκλεκτός του Χριστού γνωρίζει ότι η ελεύθερη ζωή ξεκίνησε στον ουρανό και ότι αφού η γήινη παρένθεση έγινε απαραίτητη για την τέλεια επίδειξη της αγάπης και της δικαιοσύνης του, ο δημιουργός Θεός θα παρατείνει τη ζωή των πλασμάτων του που παραμένουν πιστά στον ουρανό και στη γη, αιώνια στην



ουράνια μορφή του. Οι ουράνιοι και επίγειοι επαναστάτες θα έχουν τότε κριθεί, καταστραφεί και αφανιστεί.

### **Η βασιλεία των ουρανών απελευθερώνεται**

Στίχος 10: « Και άκουσα μια δυνατή φωνή στον ουρανό να λέει: Τώρα ήρθε η σωτηρία και η δύναμη και η βασιλεία του Θεού μας και η εξουσία του Χριστού του. Διότι ο κατηγορος των αδελφών μας απορρίφθηκε, που τους κατηγορήσε ενώπιον του Θεού μας μέρα και νύχτα. »

Αυτό το « Τώρα » στοχεύει την ημερομηνία της 7ης Απριλίου 30, την πρώτη ημέρα της εβδομάδας που ακολουθεί την Τετάρτη 3 Απριλίου, κατά την οποία ο Ιησούς, δεχόμενος τον σταυρό, νίκησε τον διάβολο, την αμαρτία και τον θάνατο. Εκείνη την πρώτη μέρα της εβδομάδας, δήλωσε στη Μαρία: « Μη με αγγίζεις. Δεν έχω ακόμη ανέβει στον Πατέρα μου ». Η νίκη του έπρεπε ακόμη να επισημοποιηθεί στον ουρανό και από τότε, με όλη του τη θείκη δύναμή του, με το αγγελικό του όνομα « Μιχαήλ » που ανακαλύφθηκε ξανά, έδιωξε τον διάβολο και τους δαίμονές του από τον ουρανό. Πρέπει να σημειώσουμε το απόφθεγμα « ο κατηγορος των αδελφών μας, αυτός που τους κατηγορήσε ενώπιον του Θεού μας μέρα και νύχτα ». Μας αποκαλύπτει την τεράστια παγκόσμια αδελφότητα του στρατοπέδου του Θεού που μοιράζεται την απόρριψη του στρατοπέδου των επαναστατών με τους εκλεκτούς της γης. Ποιοι είναι αυτοί οι « αδερφοί »; Εκείνοι στον ουρανό και εκείνοι στη γη, όπως ο Ιώβ που παραδίδεται εν μέρει στον διάβολο για να του αποδείξει ότι οι « κατηγορίες » του είναι αβάσιμες.

Στίχος 11: « Τον νίκησαν εξαιτίας του αίματος του Αρνίου και λόγω του λόγου της μαρτυρίας τους, και δεν αγάπησαν τη ζωή τους τόσο ώστε να φοβούνται τον θάνατο. »

Το πρότυπο που συζητείται σε αυτό το εδάφιο βρίσκεται στο μήνυμα της εποχής της « Σμύρνης » και αυτό το μήνυμα υποδηλώνει το πρότυπο πίστης που απαιτείται από τον Ιησού Χριστό για όλες τις προφητευμένες εποχές μέχρι τη λαμπρή επιστροφή του.

Η νίκη του « Μιχαήλ », του ουράνιου θείου ονόματος του Σωτήρα μας Ιησού Χριστού, δικαιολογεί τις επίσημες δηλώσεις του στο Ματθ.28:18 έως 20: « Ο Ιησούς ήρθε και τους μίλησε έτσι: **Μου δόθηκε όλη η εξουσία στον ουρανό και στη γη.** Πηγαίνετε λοιπόν και κάντε μαθητές από όλα τα έθνη, βαπτίζοντάς τα στο όνομα του Πατέρα και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος και διδάσκοντάς τους να τηρούν όλα όσα σας πρόσταξα. Και ιδού, είμαι μαζί σας πάντα, ακόμη και μέχρι το τέλος του κόσμου. »

Έτσι, κατά την ίδρυση της πρώτης του διαθήκης, ο Θεός αποκάλυψε στον Μωυσή την ιστορία της προέλευσης της γήινης διάστασής μας, αλλά μόνο σε εμάς που ζούμε τις τελευταίες ημέρες της ανθρωπότητας αποκαλύπτει την κατανόηση του συνολικού σωτήριου σχεδίου της. κλείνοντας την παρένθεση της εμπειρίας της επίγειας αμαρτίας που θα έχει διαρκέσει έξι χιλιάδες χρόνια. Μοιραζόμαστε λοιπόν με τον Θεό την προσδοκία μιας αιώνιας επανένωσης όλων των πιστών ουράνιων και επίγειων εκλεκτών του. Είναι λοιπόν εκλεγμένο προνόμιο να εστιάσουμε με τη σειρά μας την προσοχή μας στον ουρανό και τους κατοίκους του. Από την πλευρά τους, δεν έπαψαν να ενδιαφέρονται για την τύχη των εκλεκτών και τη γήινη ιστορία μας, από τη Δημιουργία ως το τέλος του



κόσμου, όπως είναι γραμμένο στο 1Κορ.4:9: « Για τον Θεό, φαίνεται ότι εμένα μας έκανε, τους αποστόλους, τους τελευταίους των ανθρώπων, καταδικασμένους σε θάνατο κατά κάποιον τρόπο, αφού ήμασταν θέαμα στον κόσμο, στους αγγέλους και στους ανθρώπους. »

### **Η κατάσταση της γης επιδεινώνεται**

Στίχος 12: « Χαίρε λοιπόν, ουρανοί, και οι κατοικούντες στους ουραμούς. Αλίμονο στη στεριά και στη θάλασσα! Γιατί ο διάβολος κατέβηκε κοντά σας με μεγάλη οργή, γνωρίζοντας ότι έχει λίγο χρόνο. »

Οι « κάτοικοι στους ουραμούς » ήταν οι πρώτοι που « χαιρούσαν » τη νίκη του Χριστού. Το αντίστοιχο όμως αυτής της χαράς είναι η όξυνση της « ατυχίας » για τους « κατοίκους της γης ». Επειδή ο διάβολος γνωρίζει ότι καταδικάζεται σε θάνατο υπό όρους και ότι έχει « λίγο χρόνο » για να ενεργήσει ενάντια στο σχέδιο σωτηρίας του. Οι ενέργειες που πραγματοποιήθηκαν για 2000 χρόνια από το δαιμονικό στρατόπεδο που ήταν περιορισμένο στη γη αποκαλύπτονται όλες από τον Ιησού Χριστό στην Αποκάλυψη ή την Αποκάλυψη του. Αυτό είναι το θέμα αυτής της εργασίας που γράφω για εσάς. Και από το 2018, οι εκλεκτοί του Ιησού Χριστού μοιράζονται αυτή τη γνώση για το τέλος του χρόνου που προορίζεται για τον διάβολο για το έργο της αποπλάνησης. θα τελειώσει την άνοιξη του 2030 με την ένδοξη επιστροφή του θεϊκού τους Δασκάλου. Η παρένθεση αυτού του θέματος κλείνει με τον στίχο 12.

### **Κλείνοντας την παρένθεση του αγώνα στον ουρανό**

### **Επανάληψη του θέματος της γυναίκας που οδηγεί στην έρημο**

Στίχος 13: « Όταν ο δράκος είδε ότι τον έριξαν στη γη, καταδίωξε τη γυναίκα που είχε γεννήσει το αρσενικό παιδί. »

Αυτή η παρένθεση επιτρέπει στο Πνεύμα να ασχοληθεί με το θέμα της παπικής βασιλείας από τον στίχο 6. Ο όρος « δράκος » σε αυτό το εδάφιο εξακολουθεί να δηλώνει τον ίδιο τον διάβολο, τον Σατανά. Αλλά ο αγώνας του ενάντια στη « γυναίκα » λαμβάνει χώρα μέσω της ρωμαϊκής δράσης, διαδοχικά, αυτοκρατορική, μετά παπική.

Στίχος 14: « Και τα δύο φτερά του μεγάλου αετού δόθηκαν στη γυναίκα, για να πετάξει στην έρημο, στον τόπο της, όπου τρέφεται για καιρό και καιρούς και μισό καιρό, μακριά από το πρόσωπο του φιδιού. »

Σε αυτό το εδάφιο 14, συνεχίζει το μήνυμα υποδεικνύοντας τη διάρκεια της παπικής βασιλείας με τη μορφή « τριάμισι χρόνια », « ένας χρόνος, χρόνοι και μισή ώρα », που χρησιμοποιείται ήδη στο Δαν.7:25. Σε αυτή την επανάληψη, νέες λεπτομέρειες θα αποκαλυφθούν σε μια χρονολογική σειρά γεγονότων. Πρέπει να σημειωθεί μια λεπτομέρεια: « ο δράκος » του στίχου 4 αντικαθίσταται από το « φίδι » με τον ίδιο τρόπο που ο « δράκος » του στίχου 3 αντικαθίσταται από την « ουρά ». Οι όροι « φίδι και ουρά » μας αποκαλύπτουν μια αλλαγή στην ενεργό τακτική που ο Θεός, ο « μέγας αετός », εμπνέει στον διάβολο και τους δαίμονές του. Μετά την ανοιχτή επίθεση του « δράκου » ακολουθεί το τέχνασμα και το θρησκευτικό ψέμα του « φιδιού » που εκπληρώνεται από την παπική βασιλεία των 1260 προφητευμένων ετών. Η αναφορά του « φιδιού » επιτρέπει στον Θεό να

μας προτείνει μια σύγκριση με τις συνθήκες του προπατορικού αμαρτήματος. Όπως ακριβώς η Εύα παρασύρθηκε από το «φίδι» μέσω του οποίου μίλησε ο διάβολος. Η « γυναίκα », « η νύφη » του Χριστού, υποβάλλεται στη δοκιμασία των ψεύτικων λέξεων που της παρουσιάζει ο διάβολος μέσω « στο στόμα » των πρακτόρων του του Ρωμαιοπαπικού Καθολικισμού.

Στίχος 15: « Και το φίδι έστειλε νερό από το στόμα του σαν ποτάμι πίσω από τη γυναίκα, για να την τραβήξει δίπλα στο ποτάμι. »

Ο στίχος 15 απεικονίζει τον καθολικό διωγμό στον οποίο υποβάλλεται η άπιστη χριστιανική πίστη. σαν «το νερό ενός ποταμού» που « παρασύρει » ό,τι μπορεί να φτάσει. Το ρωμαιοκαθολικό παπικό « στόμα » εξαπέλυσε τις φανατικές και σκληρές καθολικές ενώσεις του εναντίον των θρησκευόμενων αντιπάλων τους. Το τέλειο επίτευγμα αυτής της δράσης είναι η δημιουργία του σώματος των «δράκων» από τον Λουδοβίκο 14ο που συμβουλευεται ο επίσκοπος Λε Τελιέ. Αυτό το στρατιωτικό σώμα, που δημιουργήθηκε για να διώξει την ειρηνική προτεσταντική αντίσταση, είχε στόχο να « εκπαιδεύσει » όλους τους αδύναμους και πράους εκλεκτούς του Χριστού στα δόγματά του, αναγκάζοντάς τους να επιλέξουν μεταξύ του καθολικισμού ή της αιχμαλωσίας ή του θανάτου μετά από φρικτή κακοποίηση και βασανιστήρια. .

Στίχος 16: « Και η γη βοήθησε τη γυναίκα, και η γη άνοιξε το στόμα της και κατάπιε τον ποταμό που ο δράκος είχε βγάλει από το στόμα του. »

Το Πνεύμα μας προσφέρει δύο επάλληλες ερμηνείες για αυτόν τον μόνο στίχο. Σημειώστε ότι « η γυναίκα » και « η γη » είναι εδώ δύο διακριτές οντότητες και ότι η «γη» μπορεί να συμβολίζει την προτεσταντική πίστη ή την κυριολεκτική γη, το έδαφος του πλανήτη μας. Αυτό θα δώσει σε αυτό το εδάφιο δύο ερμηνείες που διαδέχονται η μία την άλλη χρονολογικά στη θεία Αποκάλυψη.

**1ο μήνυμα: ψευδής κτηνώδης Προτεσταντισμός :** Με χρονολογική σειρά, πρώτον, το « η γυναίκα » αντιστοιχεί στην εικονογραφική περιγραφή των φιλήσυχων Προτεσταντών της Μεταρρύθμισης των οποίων το επίσημο « στόμα » ( αυτό του Μαρτίνου Λούθηρου το 1517) κατήγγειλε τις αμαρτίες των Καθολικών. που δικαιολογούσε το όνομά τους: «Προτεστάντες» είναι εκείνοι που διαμαρτύρονται για την καθολική θρησκευτική αδικία που αμαρτάνει εναντίον του Θεού και σκοτώνει τους αληθινούς υπηρέτες του. Ένα άλλο υποκριτικό στοιχείο του προτεσταντισμού που συμβολίζεται με τη λέξη « γη » άνοιξε επίσης το « στόμα » του για να καταγγείλει την καθολική πίστη, αλλά πήρε τα όπλα και τα βίαια χτυπήματά του « κατάπιε » σημαντικό μέρος των μαχητών των καθολικών ενώσεων. Η λέξη " γη " εδώ συμβολίζει τους περίφημους "Ουγενότες", τους Προτεστάντες μαχητές των Σεβέν και αυτούς των στρατιωτικών οχυρών όπως η Λα Ροσέλ κατά τη διάρκεια των "πολέμων των θρησκειών" στους οποίους ο Θεός ούτε υπηρετήθηκε ούτε τιμήθηκε από τις δύο ομάδες ανθρώπων μαχητές.

**2ο μήνυμα: το εκδικητικό σπαθί του γαλλικού εθνικού <sup>αθείσμου</sup>.** Σε δεύτερη ανάγνωση, και με χρονολογική σειρά, αυτός ο στίχος 16 αποκαλύπτει πώς η Γαλλική Επανάσταση θα καταπιεί εντελώς την παπική επιθετικότητα των Καθολικών μοναρχιών. Αυτό είναι το κύριο μήνυμα αυτού του στίχου. Και είναι αυτή που δίνει ο Θεός στον ρόλο του « <sup>4ου</sup> σάλπιγγα "της Αποκ. 8:12, και " θηρίο που ανεβαίνει από την άβυσσο " της Αποκ. 11:7, σε αναλογία με Λευ.26:25,

έρχεται, λέει ο Θεός, σαν " ζίφος, για να εκδικηθεί τη συμμαχία μου » προδόθηκε από επαναστάτες Καθολικούς αμαρτωλούς. Αυτή η εικόνα βασίζεται στην τιμωρία του επαναστάτη « Κορά » στο Αριθμ. 16:32: « **Η γη άνοιξε το στόμα της και τους κατάπιε και τα σπίτια τους, μαζί με όλο το λαό του Κορέ και όλα τα αγαθά τους** ». Σε τέλεια αρμονία με τη θεία Αποκάλυψη και το ιστορικό επίτευγμα, αυτή η συγκριτική εικόνα υπενθυμίζει την απόρριψη του θείου νόμου από τους επαναστάτες και στις δύο καταστάσεις.

### **Dragon 's Last Enemy : The Adventist Remnant of Women**

Στίχος 17: « *Και ο δράκος θύμωσε με τη γυναίκα και πήγε να κάνει πόλεμο ενάντια στο υπόλοιπο των απογόνων της, που τηρούν τις εντολές του Θεού και έχουν τη μαρτυρία του Ιησού.* »

Περνώντας σιωπηλά τα 150 χρόνια της δραστηριότητας των προτεσταντών που χτυπήθηκαν από τη θεία κατάρα, το θέμα της « 5ης σάλπιγγας », το Πνεύμα παραπέμπει στον τελευταίο επίγειο αγώνα του διαβόλου και των ουράνιων και γήινων υποστηρικτών του και μας δείχνει τους στόχους του το κοινό τους μίσος. Αυτοί οι τελευταίοι στόχοι θα είναι οι Επίλεκτοι, τελευταίοι απόγονοι και κληρονόμοι των πρωτοπόρων Αντβεντιστών του 1873 στους οποίους ανακοινώθηκε αυτή η τελευταία δοκιμασία σύμφωνα με την Αποκ. 3:10 . Πρωτοπόροι που θα ολοκληρώσουν την αποστολή τους, κουβαλώντας την ίδια θεία ευλογία τους. Θα πρέπει να υποστηρίξουν σταθερά και πιστά το έργο που τους εμπιστεύτηκε ο Ιησούς: αρνούμενοι να τιμήσουν με οποιονδήποτε τρόπο το «σημάδι του θηρίου» τη Ρωμαϊκή Κυριακή, τηρώντας πιστά, ανεξάρτητα από το κόστος, την πρακτική της σαββατιάτικης ανάπαυσης, το Σάββατο, η αληθινή έβδομη μέρα της εβδομάδας, χρόνος που οργάνωσε και καθιέρωσε ο μεγάλος και παντοδύναμος δημιουργός Θεός. Αυτή είναι η αλήθεια που εμφανίζεται σε αυτήν την περιγραφή του « υπολείμματος του σπόρου της γυναίκας » σε αυτό το εδάφιο: « *αυτοί που τηρούν τις εντολές του Θεού* », οι δέκα και όχι οι εννέα. « *Και που διατηρούν τη μαρτυρία του Ιησού* », γιατί δεν αφήνουν κανέναν να τους την πάρει. ούτε « *οι δράκοι* », ούτε « *τα φίδια* ». Και αυτή η « *μαρτυρία του Ιησού* » είναι ό,τι πιο πολύτιμο, αφού, σύμφωνα με την Αποκ. 19:10, « *η μαρτυρία του Ιησού είναι το πνεύμα της προφητείας* ». Αυτή η προφητική μαρτυρία είναι που καθιστά « *αδύνατο για τον διάβολο να εξαπατήσει τους αληθινούς εκλεκτούς* » του Χριστού, του Θεού της αλήθειας, όπως διδάσκει ο Ματθ.24:24: « *Επειδή θα αναστηθούν ψεύτικοι Χριστοί και ψευδοπροφήτες. θα κάνουν μεγάλα θαύματα και θάματα, σε σημείο να παρασύρουν, αν ήταν δυνατόν, ακόμη και τους εκλεκτούς.* " .

### **Μια σχεδόν...πλήρη νίκη για τον Σατανά**

Στίχος 18: « *Και στάθηκε στην άμμο της θάλασσας* » .

Αυτός ο τελευταίος στίχος μας δείχνει έναν θριαμβευτή διάβολο που κατάφερε να φέρει μαζί του στην πτώση του και τη θανάσιμη καταδίκη του, όλους τους χριστιανικούς θρησκευτικούς θεσμούς που κυριαρχεί και κρατά υπό την εξουσία του. Στο Ησα.10:22, ο Θεός δηλώνει: « *Αν και ο λαός σου, Ισραήλ, είναι σαν την άμμο της θάλασσας, μόνο ένα υπόλοιπο θα επιστρέψει. η καταστροφή επιλυθεί, θα προκαλέσει υπερχειλίση της δικαιοσύνης.* Έτσι, σύμφωνα με αυτή την προφητεία, στο τέλος του κόσμου, μόνο οι αντιφρονούντες

Αντβεντιστές, που αποτελούν « το υπόλειμμα της γυναίκας », « την εκλεκτή, τη νύφη του Χριστού » και τον πνευματικό « Ισραήλ » του Θεού, διαφεύγουν σε αυτό . σατανική κυριαρχία. Θυμάμαι ότι με το όνομα «Αντβεντιστής», το Πνεύμα ορίζει το πρότυπο της πίστης για τη σωτηρία των τελευταίων εκλεκτών που επιλέχθηκαν από το 1843. το 2020, είναι θρησκευτική συμπεριφορά, αλλά όχι πια ένας θεσμός που ο Θεός έκρινε, καταδίκασε και απέρριψε (" έκανε εμετό ") το 1994.

## **Αποκάλυψη 13 : Οι ψεύτικοι αδελφοί της χριστιανικής θρησκείας**

### **The beast of the sea – Το θηρίο της γης**

Ο αριθμός 13 αντιπροσωπεύει για τους δεισιδαίμονες ειδωλολάτρες ένα γούρι ή ένα γούρι της κακής τύχης ανάλογα με τις απόψεις και τις χώρες του καθενός. Εδώ, στην ένδοξη Αποκάλυψή Του, ο Θεός μας αποκαλύπτει τον δικό Του αριθμητικό κωδικό, με βάση τους αριθμούς 1 έως 7 και τους διάφορους συνδυασμούς τους. Ο αριθμός 13 προκύπτει με την προσθήκη του αριθμού «6», του αριθμού του αγγέλου Σατανά, και του αριθμού «7», του αριθμού του Θεού και επομένως της νόμιμης θρησκείας που δόθηκε στον δημιουργό Θεό στον Ιησού Χριστό. Θα βρούμε λοιπόν σε αυτό το κεφάλαιο τους «ψευδούς αδελφούς της χριστιανικής θρησκείας» αλλά πραγματικούς θανάσιμους εχθρούς των αληθινά εκλεγμένων. Αυτό το « *tarsh* » κρύβεται στη μέση του « *καλού κόκκου* » κάτω από παραπλανητικές θρησκευτικές εμφανίσεις που ξεσκεπάζει αυτό το κεφάλαιο.

#### **Το πρώτο θηρίο : που ανατέλλει από τη θάλασσα** **πρώτη μάχη του δράκου φιδιού**

Στίχος 1: « *Τότε είδα ένα θηρίο να ανεβαίνει από τη θάλασσα, που είχε δέκα κέρατα και επτά κεφάλια , και στα κέρατά του δέκα διαδήματα και στα κεφάλια του βλάσφημα ονόματα .*

Όπως είδαμε στη μελέτη της Αποκ. 10, βρίσκουμε σε αυτό το κεφάλαιο τα δύο λεγόμενα χριστιανικά « θηρία » της εποχής μας. Το πρώτο, « που ανατέλλει από τη θάλασσα », όπως στο Δαν.7:2, αφορά την Καθολική πίστη και την διωκτική της βασιλεία των προφητικών « 42 μηνών », ή 1260 πραγματικών ετών. Παίρνοντας τα σύμβολα των αυτοκρατοριών που προηγούνται στο Δαν.7, βρίσκουμε τη βασιλεία του « μικρού κέρατου » που επρόκειτο να εμφανιστεί αφού τα « δέκα κέρατα » είχαν λάβει τα βασίλιά τους σύμφωνα με τον Δαν.7:24. Οι « τιάρες » που τοποθετούνται στα « δέκα κέρατα » δείχνουν ότι είναι αυτό το ιστορικό πλαίσιο που στοχεύεται. Εδώ η παπική Ρώμη συμβολίζεται με « επτά κεφάλια » που τη χαρακτηρίζουν ιδιαίτερα με διπλή έννοια. Το πιο κυριολεκτικό είναι αυτό των « επτά λόφων » στους οποίους είναι χτισμένη η Ρώμη σύμφωνα με την Αποκ. 17:9. Το άλλο, πιο πνευματικό, έχει προτεραιότητα. η έκφραση « επτά κεφαλές » υποδηλώνει τον αγιασμό του δικαστηρίου: « επτά » είναι ο αριθμός του αγιασμού, και « κεφαλές » που δηλώνουν τον δικαστή ή τον πρεσβύτερο στο Ησ.9:14. Αυτή η ανώτερη δικαστική εξουσία αποδίδεται στην παπική Ρώμη επειδή παίρνει τη μορφή ενός ανεξάρτητου κράτους, τόσο πολιτικού όσο και θρησκευτικού, επικεφαλής του οποίου είναι ο πάπας. Το Πνεύμα διευκρινίζει: « και επί κεφαλής αυτού ονόματα βλασφημίας ». Η λέξη « βλασφημία » είναι στον ενικό και πρέπει να μεταφραστεί ως: « ονόματα ψέματος », σύμφωνα με τη σημασία της λέξης « βλασφημία ». Ο Ιησούς Χριστός αποδίδει το « ψέμα » στο ρωμαϊκό παπικό καθεστώς. Του αποδίδει λοιπόν τον τίτλο του « πατέρα του ψεύδους » με τον οποίο όρισε τον διάβολο, τον ίδιο τον Σατανά στο Κατά Ιωάννην 8:44: « **Είσαι από τον πατέρα σου, τον διάβολο , και θέλεις να κάνεις τις επιθυμίες του πατέρα σου. Ήταν δολοφόνος από την αρχή, και δεν στέκεται στην αλήθεια, γιατί δεν υπάρχει αλήθεια μέσα του. Όταν λέει ένα ψέμα, μιλάει από την καρδιά του. γιατί είναι ψεύτης και ο πατέρας του ψέματος** ».

Στίχος 2: « Το θηρίο που είδα ήταν σαν **λεοπάρδαλη** . τα πόδια του ήταν σαν **αρκούδα** και το στόμα του σαν στόμα **λιονταριού** . Ο δράκος του έδωσε τη δύναμή του και τον θρόνο του και μεγάλη εξουσία. »

Το « τέταρτο θηρίο » του Δαν.7:7 που είπε « τρομερό, τρομερό, και εξαιρετικά δυνατό » λαμβάνει μια πιο ακριβή περιγραφή εδώ. Στην πραγματικότητα μόνο παρουσιάζει τα κριτήρια των τριών αυτοκρατοριών που προηγήθηκαν από τη Χαλδαϊκή αυτοκρατορία. Διαθέτει την ευκινησία της « λεοπάρδαλης », τη συντριπτική δύναμη της « αρκούδας » και τη σκληρή σαρκοβόρα δύναμη του « λιονταριού ». Στην Αποκ. 12:3, ο « δράκος » του στίχου 3, όπου « τα διαδήματα » ήταν στα « επτά κεφάλια » αντιπροσώπευε τη Ρώμη στην ειδωλολατρική αυτοκρατορική της φάση να καταδιώκει τους πρώτους Χριστιανούς. Έτσι, ακριβώς όπως το « μικρό κέρατος » του Δαν.7:8-24 διαδέχεται εκείνο του Δαν.8:9, εδώ ο παπισμός λαμβάνει τη δύναμή του από τη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία. που η ιστορία επιβεβαιώνει με το αυτοκρατορικό διάταγμα που οφείλεται στον Ιουστινιανό Α' <sup>το</sup> 533 (γραφή) και το 538 (αίτηση). Όμως, πρόσεχε! Ο « δράκος » αναφέρεται επίσης στον « διάβολο » στην Αποκ. 12:9, που σημαίνει ότι ο παπισμός λαμβάνει τη δύναμή του, τη « δύναμή του, τον θρόνο του και τη μεγάλη του εξουσία » από τον ίδιο τον διάβολο. Καταλαβαίνουμε γιατί ο Θεός κάνει τις δύο οντότητες « πατέρες του ψέματος » στο προηγούμενο εδάφιο.



Σημείωση : Σε στρατιωτικό επίπεδο, η παπική Ρώμη διατηρεί τη δύναμη και τη δύναμη της αυτοκρατορικής της μορφής, επειδή οι ευρωπαϊκοί βασιλικοί στρατοί την υπηρετούν και ικανοποιούν τις αποφάσεις της. Όπως διδάσκει το Δαν. 8:23 έως 25, η δύναμή του βασίζεται στην « *επιτυχία των τεχνασμάτων του* » που συνίστανται στο να ισχυρίζεται ότι αντιπροσωπεύει τον Θεό στη γη, και ως εκ τούτου, να είναι σε θέση να ανοίξει ή να κλείσει την πρόσβαση στην προτεινόμενη αιώνια ζωή Ευαγγέλιο του Χριστού: « *Στο τέλος της κυριαρχίας τους, όταν οι αμαρτωλοί αναλωθούν, θα αναδειχθεί ένας αυθάδης και επιτηδευμένος βασιλιάς . Η δύναμή του θα αυξηθεί, αλλά όχι με τη δική του δύναμη . θα προκαλέσει απίστευτο όλεθρο, θα πετύχει στα επιχειρήματά του , θα καταστρέψει τους ισχυρούς και τους ανθρώπους των αγίων. Λόγω της ευημερίας του και της επιτυχίας των τεχνασμάτων του , θα έχει αλαζονεία στην καρδιά του, θα καταστρέψει πολλούς ανθρώπους που ζούσαν ειρηνικά και θα ξεσηκωθεί ενάντια στον αρχηγό των ηγεμόνων. αλλά θα σπάσει, χωρίς την προσπάθεια κανενός χεριού. »*

**Στα τέλη της δεκαετίας του 1260, ο αθεϊσμός της Γαλλικής Επανάστασης έβαλε τέλος στη δεσποτική εξουσία που είχε εδραιωθεί από το 538 .**

Στίχος 3: « *Και είδα ένα από τα κεφάλια του σαν πληγωμένο μέχρι θανάτου. αλλά η θανάσιμη πληγή του επουλώθηκε. Και όλη η γη ένιωσε δέος πίσω από το θηρίο. »*

Ποτέ δεν έχει μετανοήσει σε ολόκληρη την ιστορία της, είναι λόγω των περιορισμών που η παπική δικαιοσύνη θα πρέπει να αποκηρύξει την καταδιωκτική της δύναμη. Αυτό θα επιτευχθεί από το 1792 όταν η μοναρχία, η ένοπλη υποστήριξή της, θα ανατραπεί και θα αποκεφαλιστεί από τον γαλλικό αθεϊσμό. Όπως ανακοινώθηκε στην Αποκ.2:22, αυτή η αθεϊστική « *μεγάλη θλίψη* » θέλει να καταστρέψει τη ρωμαϊκή θρησκευτική δύναμη της « *γυναίκας Ιεζάβελ* » και στόχος της είναι « *αυτοί που διαπράττουν μοιχεία μαζί της* ». μονάρχες, μοναρχικοί και καθολικοί ιερείς. Έτσι πρέπει να ήταν « *σαν πληγωμένη μέχρι θανάτου* ». Αλλά για ευκαιριακούς λόγους, ο αυτοκράτορας Ναπολέον Α' το <sup>επανίδρυσε</sup> το 1801 στο όνομα του Concordat του. Ποτέ δεν θα ξαναδιώξει άμεσα. Αλλά η σαγηνευτική του δύναμη θα συνεχιστεί για πλήθη καθολικών πιστών που όλοι θα πιστέψουν στα ψέματά του και στις αξιώσεις του μέχρι την επιστροφή στη δόξα του Ιησού Χριστού: « *Και όλη η γη θαυμάστηκε πίσω από το θηρίο* ». « *Όλη η γη ακολούθησε το θηρίο* », και αυτή η λέξη γη , με διπλή έννοια, αφορά τον πλανήτη, αλλά και τη μεταρρυθμιστική προτεσταντική πίστη που προήλθε από αυτόν. Η οικουμενική συμμαχία (= γήινη, στα ελληνικά) που έγινε έκτοτε επιβεβαιώνει αυτή την ανακοίνωση. Αν το Πνεύμα ήθελε να εκφράσει αυτό το μήνυμα με ξεκάθαρη γλώσσα, θα διαβάζαμε: « Ολόκληρη η προτεσταντική θρησκεία ακολούθησε το μισαλλόδοξη καθολική θρησκεία . Αυτή η δήλωση θα επιβεβαιωθεί από τη μελέτη του δεύτερου « *θηρίου* » που αυτή τη φορά « *ανεβαίνει από τη γη* » στο εδάφιο 11 αυτού του κεφαλαίου 13.

Στίχος 4: « *Και προσκύνησαν τον δράκο, επειδή είχε δώσει εξουσία στο θηρίο. προσκύνησαν το θηρίο, λέγοντας: Ποιος είναι σαν το θηρίο και ποιος μπορεί να πολεμήσει εναντίον του; »*

Καθορίζοντας τόσο την αυτοκρατορική Ρώμη όσο και τον Σατανά, σύμφωνα με την Αποκ. 12:9, ο δράκος, επομένως ο ίδιος ο διάβολος, λατρεύεται από εκείνους που τιμούν το παπικό καθεστώς. αυτό ως αποτέλεσμα και σε πλήρη άγνοια, αφού αυτός είναι που « έδωσε τη δύναμή του στο θηρίο ». Έτσι, η παπική « επιτυχία της επιχείρησης » που προφητεύτηκε στο Δαν.8:24 επιβεβαιώνεται από την ιστορία. Βασιλεύει πάνω από τους βασιλιάδες με τη θρησκευτική της δύναμη, με απόλυτο τρόπο, αδιαμφισβήτητη από καιρό. Παραχωρεί εδάφη και τιμά με τίτλους αυτούς που την υπηρετούν για να τους ανταμείψει, όπως μπορούμε να διαβάσουμε στο Δαν.11:39: « Με τον ξένο θεό θα ενεργήσει ενάντια στα οχυρά μέρη. και θα γεμίσει με τιμή όσους τον αναγνωρίσουν, θα τους κάνει κυρίαρχους σε πολλούς, θα τους μοιράσει εδάφη ως ανταμοιβή ». Το πράγμα επιτεύχθηκε κυριολεκτικά με έναν πολύ γνωστό τρόπο όταν ο Πάπας Αλέξανδρος ΣΤ' Βοργία (διαβόητος δολοφόνος) χώρισε τη γη το 1494 και παραχώρησε στην Πορτογαλία, το ανατολικό προηγμένο σημείο της Βραζιλίας και της Ινδίας, και στην Ισπανία, όλα τα υπόλοιπα πρόσφατα ανακαλυφθέντα εδάφη. Το Πνεύμα επιμένει. Ο εκλεκτός του Ιησού Χριστού πρέπει να είναι απόλυτα πεπεισμένος ότι η Καθολική πίστη είναι διαβολική και ότι όλες οι επιθετικές ή ανθρωπιστικές ενέργειές της κατευθύνονται από τον Σατανά, τον αντίπαλο του Θεού και τους εκλεκτούς. Αυτή η έμφαση είναι δικαιολογημένη αφού προφητεύει στο Δαν.8:25, « την επιτυχία των επιχειρήσεων του και την επιτυχία των πονηρών του ». Η θρησκευτική του εξουσία που αναγνωρίζεται από τους βασιλιάδες, τους ισχυρούς και τους χριστιανικούς λαούς της Ευρώπης του προσδίδει ένα κύρος που βασίζεται στην εμπιστοσύνη, επομένως στην πραγματικότητα εξαιρετικά εύθραστο. Όταν όμως ο Θεός και ο διάβολος ενώνονται για τιμωρητικές ενέργειες, τα πλήθη, οι ανθρώπινες μάζες των ανθρώπων ακολουθούν υπάκουα το ψεύτικο μονοπάτι που χάραξε και προπαντός επιβλήθηκε. Στη γη, η εξουσία απαιτεί δύναμη, επειδή στους ανθρώπους αρέσει να νιώθουν ισχυροί, και σε αυτόν τον τομέα, το παπικό καθεστώς, που ισχυρίζεται ότι εκπροσωπεί τον Θεό, είναι κύριος του είδους. Όπως και στην Αποκ. 6, το θέμα θέτει ένα ερώτημα: " Ποιος είναι σαν το θηρίο και ποιος μπορεί να πολεμήσει εναντίον του;" ". Τα κεφάλαια 11 και 12 έδωσαν την απάντηση: Ο εν Χριστώ Θεός που θα γεννήσει το 1793 τον γαλλικό επαναστατικό αθεϊσμό που θα τον βυθίσει σε λουτρό αίματος. Αλλά μέχρι την εμφάνιση αυτού του « εκδικητικού ξίφους » (ο ρόλος που αποδίδεται στην 4η <sup>τιμωρία</sup> στο Λευ.26:25), ένοπλοι Προτεστάντες το πολεμούσαν ήδη, χωρίς ωστόσο να μπορέσουν να το νικήσουν. Άντρες, Προτεστάντες, Γάλλοι και Γερμανοί και Αγγλικοί, όλοι σκληροί όπως εκείνη, θα την πολεμήσουν από τον 16ο <sup>αίωνα</sup>, ανταποδίδοντας τα θανάσιμα χτυπήματα της, γιατί η πίστη τους είναι πάνω απ' όλα πολιτική.

Στίχος 5: « Και του δόθηκε στόμα που λέει αλαζονικά λόγια και βλασφημίες. και του δόθηκε η εξουσία να ενεργεί για σαράντα δύο μήνες. »

Αυτές οι λέξεις είναι πανομοιότυπες με αυτές που διαβάζουμε στο Δαν.7:8 που αφορούν το ρωμαϊκό παπικό «μικρό κέρασ» που υψώνεται μετά τα « δέκα κέρατα » των ευρωπαϊκών βασιλείων. Εδώ βρίσκουμε την « αλαζονεία » του, αλλά εδώ το Πνεύμα προσθέτει « βλασφημίες » ή ψεύτικες αξιώσεις και θρησκευτικά ψέματα πάνω στα οποία οικοδομήθηκε η « επιτυχία του ». Ο Θεός επιβεβαιώνει τη βασιλεία του στα « 1260 » πραγματικά χρόνια που

παρουσιάζονται με τη βιβλική προφητική μορφή « *σαράντα δύο μήνες* », σύμφωνα με τον κώδικα « *η ημέρα για ένα έτος* » του Ιεζ.4:5-6.

Στίχος 6: « *Και άνοιξε το στόμα της για να πει βλασφημίες εναντίον του Θεού, για να βλασφημήσει το όνομά του, και τη σκηνή του, και τους κατοικούντες στον ουρανό.* »

Πρέπει εδώ να επιστήσω την προσοχή στο κοινό νόημα που δίνει η ανθρωπότητα στη λέξη « *βλασφημία* » ή προσβολή. Αυτή η αντίληψη είναι παραπλανητική γιατί, δηλώνοντας ψέματα, οι « *βλασφημίες* » δεν έχουν καθόλου την όψη προσβολής, και όσο για εκείνες που ο Θεός καταλογίζει στην παπική Ρώμη, έχουν, αντίθετα, την εμφάνιση μιας ψεύτικης και απατηλής αγιότητας.

Το παπικό στόμα « *προφέρει βλασφημίες κατά του Θεού* ». που επιβεβαιώνει την ταυτότητά του στο Δαν.11:36 όπου διαβάζουμε: « *Ο βασιλιάς θα κάνει ό,τι θέλει. Θα υψώσει τον εαυτό του, θα δοξαστεί πάνω από όλους τους θεούς και θα πει απίστευτα πράγματα εναντίον του Θεού των θεών. θα ευημερήσει μέχρι να ολοκληρωθεί η οργή, γιατί αυτό που είναι αποφασισμένο θα πραγματοποιηθεί.* » Το Πνεύμα καταλογίζει στο παπικό καθεστώς ψέματα, ή « *βλασφημίες* », που χαρακτηρίζουν όλα τα θρησκευτικά του δόγματα. « *Εναντίον του Θεού, για να βλασφημήσει το όνομά του* », παίρνει μάταια το όνομα του Θεού, διαστρεβλώνει τον χαρακτήρα του, καταλογίζοντάς του τις δολοφονικές διαβολικές του πράξεις. « *Η σκηνή του* », δηλαδή το πνευματικό του ιερό που είναι η Συνέλευσή του, ο Εκλεκτός του. « *και όσοι κατοικούν στον ουρανό* », γιατί παρουσιάζει τον παράδεισο και τους κατοίκους του με τον απατηλό του τρόπο, παραπέμποντας στα δόγματά του, τις ουράνιες κολάσεις, μια κληρονομιά των Ελλήνων που τους εντόπισαν κάτω από τη γη, τον παράδεισο και το καθαρτήριο. « *Οι κάτοικοι του ουρανού* », αγνοί και άγιοι, υποφέρουν και αγανακτούν με το γεγονός ότι τους αποδίδεται άδικα το πρότυπο της κακίας και της σκληρότητας που ενέπνευσε στους ανθρώπους το επίγειο δαιμονικό στρατόπεδο.

Στίχος 7: « *Και του δόθηκε να κάνει πόλεμο εναντίον των αγίων και να τους νικήσει. Και του δόθηκε εξουσία σε κάθε φυλή, λαό, γλώσσα και έθνος.* »

Αυτό το εδάφιο επιβεβαιώνει το μήνυμα του Δαν.7:21: « *Είδα αυτό το κέρα να κάνει πόλεμο εναντίον των αγίων και να υπερισχύει πάνω τους* ». Ο ευρωπαϊκός και παγκόσμιος Χριστιανισμός είναι πράγματι ο στόχος, αφού η ρωμαιοκαθολική πίστη επιβλήθηκε σε όλους τους ευρωπαϊκούς λαούς που αποτελούνταν, στην πραγματικότητα, από « *φυλές, λαούς, γλώσσες και έθνη* » που ήταν πολιτισμικά ανεξάρτητα. Η « *εξουσία της σε κάθε φυλή, λαό, γλώσσα και έθνος* » επιβεβαιώνει την εικόνα της ως « *η πόρνη Βαβυλώνα η μεγάλη* », από την Αποκ. 17:1 που την παρουσιάζει « *καθισμένη σε πολλά νερά* ». « *νερά* » που συμβολίζουν « *λαούς, πλήθη, έθνη και γλώσσες* » σύμφωνα με την Αποκ. 17:15. Μπορούμε να σημειώσουμε, με ενδιαφέρον, την απουσία της λέξης « *φυλή* » σε αυτό το κεφάλαιο 17. Ο λόγος είναι το τελικό πλαίσιο της στοχευμένης εποχής που αφορά την Ευρώπη και τον δυτικό χριστιανισμό, όπου η φυλετική μορφή αντικαταστάθηκε από τις διάφορες εθνικές μορφές.

Από την άλλη πλευρά, στο πλαίσιο της έναρξης της εγκαθίδρυσης του παπικού καθεστώτος, οι ευρωπαϊκοί πληθυσμοί ήταν ουσιαστικά οργανωμένοι σε « *φυλές* » όπως η Ρωμαϊκή Γαλατία, διαιρεμένες και κοινές σε διαφορετικές « *γλώσσες* » και διαλέκτους. Χρονολογικά, η Ευρώπη κατοικήθηκε από « *φυλές* »,

στη συνέχεια από « λαούς » υποταγμένους σε βασιλιάδες και, τέλος, με τον 18ο αιώνα, από δημοκρατικά « έθνη », όπως οι Ηνωμένες Πολιτείες της Βόρειας Αμερικής, που αποτελούν το σημαντικό αποτέλεσμα της. Το σύνταγμα των «λαών» οφείλεται στην υποταγή στο ρωμαϊκό παπικό καθεστώς, γιατί είναι αυτός που αναγνωρίζει και καθιερώνει την εξουσία των βασιλιάδων της χριστιανικής Ευρώπης, από τον Κλόβιδο 1ο βασιλιά των Φράγκων.

Στίχος 8: « Και όλοι όσοι κατοικούν στη γη θα τον προσκυνήσουν, του οποίου το όνομα δεν γράφτηκε από την ίδρυση του κόσμου στο βιβλίο της ζωής του αρνιού που σφαγιάστηκε. »

Στο τέλος του χρόνου, όπου το σύμβολο « γη » υποδηλώνει την προτεσταντική πίστη, αυτό το μήνυμα παίρνει ακριβές νόημα: όλοι οι Προτεστάντες θα λατρεύουν την Καθολική πίστη. Όλοι, εκτός από τους εκλεκτούς στους οποίους το Πνεύμα δίνει διακριτικά αυτόν τον ορισμό: « αυτοί των οποίων το όνομα δεν γράφτηκε από την ίδρυση του κόσμου στο βιβλίο της ζωής του αρνιού που σφαγιάστηκε. » Και σας υπενθυμίζω εδώ, οι εκλεγμένοι εκπρόσωποί της είναι οι « πολίτες της βασιλείας των ουρανών » σε αντίθεση με τους επαναστάτες που είναι οι « κάτοικοι της γης ». Τα γεγονότα μαρτυρούν την αλήθεια αυτής της προφητικής ανακοίνωσης που διατυπώθηκε από το Πνεύμα του Θεού. Επειδή από την αρχή της Μεταρρύθμισης, εκτός από την περίπτωση του Pierre Valdo το 1170, οι Προτεστάντες λάτρευαν την Καθολική πίστη τιμώντας την «Κυριακή» της που κληρονόμησε από τον ειδωλολάτρη αυτοκράτορα Κωνσταντίνο 1<sup>ο</sup> τις 7 Μαρτίου 321. Αυτή η κατηγορία προετοιμάζει το θέμα του δεύτερου « θηρίου » που παρουσιάζεται στον στίχο 11.

Στίχος 9: « Αν κάποιος έχει αυτιά, ας ακούσει! »

Αυτός που έχει το « αυτί » της διάκρισης ανοιχτό από τον Θεό θα κατανοήσει το μήνυμα που προτείνει το Πνεύμα.

### **Ανακοίνωση της τιμωρίας που εκτέλεσε το εκδικητικό σπαθί του γαλλικού εθνικού αθεϊσμού**

Στίχος 10: « Αν κάποιος οδηγήσει σε αιχμαλωσία, θα πάει σε αιχμαλωσία. αν κάποιος σκοτώσει με το σπαθί, πρέπει να σκοτωθεί με το σπαθί. Αυτή είναι η επιμονή και η πίστη των αγίων. »

Ο Ιησούς Χριστός θυμάται την ειρηνική υπακοή που απαιτεί από τους εκλεκτούς του ανά πάσα στιγμή. Όπως οι πρώτοι μάρτυρες, οι εκλεγμένοι αξιωματούχοι της σκληρής παπικής βασιλείας πρέπει να αποδεχτούν τη μοίρα που τους έχει προετοιμάσει ο Θεός. Αλλά ανακοινώνει ποια θα είναι η δικαιοσύνη του που θα τιμωρήσει σε εύθετο χρόνο, τις θρησκευτικές αξίες των βασιλιάδων και των παπών καθώς και των κληρικών τους. Έχοντας « οδηγήσει » τους εκλεγμένους αξιωματούχους στην αιχμαλωσία, οι ίδιοι θα πάνε στις φυλακές των Γάλλων επαναστατών. Και έχοντας « σκοτώσει με το σπαθί » τους εκλεκτούς που αγαπούσε ο Ιησούς, θα σκοτωθούν και οι ίδιοι από το εκδικητικό « ζίφος » του Θεού του οποίου ο ρόλος θα εκπληρωθεί από τη λαιμητόμο των ίδιων Γάλλων επαναστατών. Είναι μέσω της Γαλλικής Επανάστασης που ο Θεός θα ανταποκριθεί στην επιθυμία για **εκδίκηση** που εκφράζεται με το αίμα των μαρτύρων στην Αποκ. 6:10: « Φώναζαν με δυνατή φωνή, λέγοντας: Μέχρι πότε, άγιε και αληθινό Δάσκαλε, καθυστερείς να κρίνουμε και να εκδικηθούμε για το



αίμα μας από αυτούς που κατοικούν στη γη; ". Και η επαναστατική λαιμητόμος θα « χτυπήσει με θάνατο τα καθολικά παιδιά» της μοναρχίας και του παπικού ρωμαϊκού κλήρου όπως ανακοινώθηκε στην Αποκ. 2:22. Αλλά ανάμεσα στα θύματά του θα βρούμε και υποκριτές προτεστάντες που μπέρδεψαν την πίστη με πολιτικές απόψεις και υπερασπίστηκαν, με το « ζήφος » στο χέρι, τις προσωπικές τους απόψεις και τη θρησκευτική και υλική τους κληρονομιά. Αυτή η συμπεριφορά ήταν του John Calvin και των απαίσιων και αιματηρών συνεργατών του στη Γενεύη. Ανακαλώντας τις ενέργειες που πραγματοποιήθηκαν το 1793 και το 1794, η προφητεία μας φέρνει στο πλαίσιο της μακράς θρησκευτικής ειρήνης που καθιερώθηκε για τα «150» χρόνια που προφήτευσε ο προφητικός « πέντε μήνες » της Αποκ. 9:5-10. Αλλά μετά το 1994, το τέλος αυτής της περιόδου, από το 1995, αποκαταστάθηκε το δικαίωμα «δολοφονίας » για θρησκευτικούς λόγους. Ο πιθανός εχθρός γίνεται τότε η ισλαμική θρησκεία μέχρι την πολεμική επέκτασή της που θα οδηγήσει στον «Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο» μεταξύ 2021 και 2029. Λίγο πριν την επιστροφή του Χριστού που αναμένεται την άνοιξη του 2030, θα εμφανιστεί το δεύτερο « θηρίο ». σε αυτό το κεφάλαιο 13.

### **Το δεύτερο θηρίο: που ανατέλλει από τη γη**

#### **The Last Stand of the Dragon-Amb**

Στίχος 11: « Τότε είδα ένα άλλο θηρίο να ανεβαίνει από τη γη, που είχε δύο κέρατα σαν αρνιού, και που μιλούσε σαν δράκος. »

Το κλειδί για τον προσδιορισμό της λέξης « γη » βρίσκεται στη Γεν.1:9-10: « Ο Θεός είπε: Ας συγκεντρωθούν τα νερά που είναι κάτω από τον ουρανό σε ένα μέρος και ας εμφανιστεί η ξηρά. Και έτσι έγινε. Ο Θεός ονόμασε την ξηρά γη, και τη μάζα του νερού την ονόμασε θάλασσα. Ο Θεός είδε ότι ήταν καλό. »

Έτσι, όπως η ξερή « γη » βγήκε από τη «θάλασσα » τη δεύτερη ημέρα της επίγειας δημιουργίας, έτσι και αυτό το δεύτερο « θηρίο » βγήκε από την πρώτη. Αυτό το πρώτο « θηρίο » που προσδιορίζει την Καθολική θρησκεία, το δεύτερο, που βγαίνει από αυτήν, αφορά την Προτεσταντική θρησκεία, δηλαδή τη Μεταρρυθμισμένη Εκκλησία. Αυτή η εκπληκτική αποκάλυψη, ωστόσο, δεν πρέπει πλέον να μας εκπλήσσει, καθώς οι μελέτες των προηγούμενων κεφαλαίων μας αποκάλυψαν, συμπληρωματικά, την πνευματική υπόσταση που δίνει ο Θεός στη θεϊκή του κρίση σε αυτή την προτεσταντική θρησκεία η οποία, μετά την περίοδο που ονομάζεται " Θυάτειρα », δεν συμφώνησε να ολοκληρώσει τη Μεταρρύθμιση που ανέλαβε. Ωστόσο, αυτή η ολοκλήρωση απαιτήθηκε από το διάταγμα του Δαν.8:14, στο οποίο οφείλει το μήνυμα του Θεού της Αποκ. 3:1: « Λέγεται ότι είσαι ζωντανός. και είσαι νεκρός . " Αυτός ο πνευματικός θάνατος τη ρίχνει στα χέρια του διαβόλου που την προετοιμάζει με την έμπνευσή του για τη « μάχη του Αρμαγεδδώνα », της Αποκ. 16:16, της τελευταίας ώρας της επίγειας αμαρτίας. Είναι την ώρα αυτής της τελευταίας δοκιμασίας της πίστης, που προφητεύτηκε στο μήνυμα που απευθυνόταν στους Αντιβεντιστές υπηρέτες της εκείνη την εποχή στη Φιλαδέλφεια , που θα αναλάβει μισαλλόδοξες πρωτοβουλίες που θα την κάνουν, το « θηρίο που ανατέλλει από τη γη ». Έχει « δύο κέρατα » τα οποία ο επόμενος στίχος 12 θα δικαιολογήσει και θα αναγνωρίσει. Επειδή ενωμένες στην οικουμενική συμμαχία, η προτεσταντική και η καθολική θρησκεία ενώνονται στον αγώνα τους ενάντια στην ημέρα ανάπαυσης που καθαγιάστηκε



από τον Θεό την αυθεντική έβδομη ημέρα της εβδομάδας. το Σάββατο ή το Σάββατο των Εβραίων, αλλά και του Αδάμ, του Νάε, του Μωσή και του Ιησού Χριστού που δεν το αμφισβήτησαν κατά τη διάρκεια της διακονίας του και της διδασκαλίας του στη γη, επειδή οι κατηγορίες για παράβαση του Σαββάτου που έφεραν εναντίον του Ιησού οι επαναστάτες Εβραίοι ήταν αβάσιμες και αδικαιολόγητα. Κάνοντας σκόπιμα θαύματα το Σάββατο, το κίνητρό του ήταν να επαναπροσδιορίσει την αληθινή έννοια του Θεού για την ανάπαυση του Σαββάτου. Αυτές οι δύο θρησκείες, που διεκδικούν τη σωτηρία που απέκτησε « *το αρνί που παίρνει τις αμαρτίες του κόσμου* », αξίζουν, για τα περιγραφικά τους κριτήρια, την εικόνα ενός « *αρνιού που μιλάει σαν τον δράκο* ». Γιατί το να υποστηρίζουν τη μισαλλοδοξία προς τους παρατηρητές του Σαββάτου τους οποίους θα φτάσουν στο σημείο να καταδικάσουν σε θάνατο, είναι πράγματι ανοιχτός πόλεμος, η στρατηγική του « *δράκου* », που επανεμφανίζεται.

Στίχος 12: « *Ασκούσε όλη την εξουσία του πρώτου θηρίου ενώπιον του, και έκανε τη γη και τους κατοίκους της να προσκυνήσουν το πρώτο θηρίο, του οποίου η θανάσιμη πληγή είχε επουλωθεί.* »

Γινόμαστε μάρτυρες ενός είδους αναμετάδοσης, η καθολική πίστη δεν κυριαρχεί πλέον, αλλά η προηγούμενη εξουσία της δίνεται στην προτεσταντική θρησκεία. Αυτό, επειδή αυτή η προτεσταντική θρησκεία είναι επίσημα αυτή της πιο ισχυρής χώρας στη γη: των Ηνωμένων Πολιτειών της Βόρειας Αμερικής ή των ΗΠΑ. από το 1995. Οι νέες « *Βαβέλ* » της γης αναγκάζονται σε θρησκευτική ανάμειξη αφού χτίζονται από υποδέχονται μετανάστες διαφόρων θρησκευτικών ομολογιών. Αν οι άνθρωποι βρίσκουν αυτά τα πράγματα φυσιολογικά, λόγω του επιφανειακού τους μυαλού και της θρησκευτικής τους αδιαφορίας, από την πλευρά του, ο δημιουργός Θεός που δεν αλλάζει, δεν αλλάζει γνώμη και τιμωρεί αυτήν την ανυπακοή που αγνοεί τα ιστορικά του μαθήματα που μαρτυρούνται στη Βίβλο . Υπερασπιζόμενος με τη σειρά του, τη ρωμαϊκή Κυριακή της πρώτης ημέρας, την ημέρα ανάπαυσης που καθιέρωσε ο Κωνσταντίνος Α' ' το δεύτερο προτεστάντα « *θηρίο* » έκανε το πρώτο καθολικό θηρίο τη λατρεία που το αναγνώρισε ως επίσημο θρησκευτικό καθεστώς και του έδωσε το όνομά του. Κυριακή» παραπλανητικό. Το Πνεύμα μας υπενθυμίζει ότι αυτή η τελευταία συμμαχία μεταξύ Προτεσταντών και Καθολικών έγινε δυνατή επειδή « *η θανάσιμη πληγή* » που προκάλεσε το « *θηρίο που ανεβαίνει από την άβυσσο* » « *θεραπεύτηκε* ». Τον καλεί πίσω γιατί το δεύτερο θηρίο δεν θα έχει αυτή την ευκαιρία να θεραπευτεί. Θα καταστραφεί από την ένδοξη έλευση του Ιησού Χριστού.

Στίχος 13: « *Έκανε μεγάλα θαύματα, κάνοντας μάλιστα φωτιά να κατέβει από τον ουρανό στη γη μπροστά στους ανθρώπους.* »

Από τη νίκη της εναντίον της Ιαπωνίας το 1945, η Προτεσταντική Αμερική έγινε η πρώτη πυρηνική δύναμη στη γη. Η πολύ υψηλή τεχνολογία του μιμείται συνεχώς αλλά ποτέ δεν ισοδυναμεί. είναι πάντα ένα βήμα μπροστά από τους ανταγωνιστές ή τους αντιπάλους της. Αυτή η πρωτοκαθεδρία θα επιβεβαιωθεί στο πλαίσιο του «*Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου*» όπου σύμφωνα με τον Δαν.11:44, θα καταστρέψει τον εχθρό του, τη Ρωσία, χώρα του «*βασιλιά του βορρά*» σε αυτή την προφητεία. Το κύρος του θα είναι τότε τεράστιο, και οι επιζώντες της σύγκρουσης, έκπληκτοι και θαυμασμένοι, θα του εμπιστευτούν τη ζωή τους και

θα αναγνωρίσουν την εξουσία του σε όλη την ανθρώπινη ζωή. « *Η φωτιά από τον παράδεισο* » ανήκε μόνο στον Θεό, αλλά από το 1945, η Αμερική την κατέχει και την ελέγχει. Του οφείλει τη νίκη της και όλο το σημερινό της κύρος που θα αυξηθεί περαιτέρω με τη νίκη της στον επερχόμενο πυρηνικό πόλεμο.

Στίχος 14: « *Και εξαπάτησε εκείνους που κατοικούν στη γη με τα σημεία που της δόθηκε να κάνει ενώπιον του θηρίου, λέγοντας σε όσους κατοικούν στη γη να φτιάξουν μια εικόνα στο θηρίο που είχε την πληγή του ζίφους και που έζησε.* »

Τα τεχνικά « *θαύματα* » που εκτελούνται είναι αμέτρητα. Οι « *κάτοικοι της γης* » έχουν εξαρτηθεί από όλες τις εφευρέσεις της που απορροφούν τη ζωή και τις σκέψεις τους. Όσο η Αμερική δεν τους ζητά να στερηθούν αυτά τα gadget που καταλαμβάνουν την ψυχή τους, σαν ναρκομανείς, οι « *άνθρωποι της γης* » είναι έτοιμοι να νομιμοποιήσουν τη θρησκευτική μισαλλοδοξία απέναντι σε μια «πολύ μικρή ομάδα», το « *απομεινάρι της γυναίκας* » της Αποκ. 12:17. «... η δημιουργία μιας εικόνας του θηρίου » περιλαμβάνει την αντιγραφή των ενεργειών της Καθολικής θρησκείας και την αναπαραγωγή τους υπό την προτεσταντική εξουσία. Αυτή η επιστροφή στη σκληρότητα του μυαλού θα βασίζεται σε δύο ενέργειες. Οι « *επιζώντες* » θα έχουν επιβιώσει από φρικτές πολεμικές πράξεις, και ο Θεός θα τους χτυπά συνεχώς και σταδιακά με τις « *επτά τελευταίες πληγές της οργής του* », που περιγράφονται στην Αποκ. 16.

#### **Το θανατικό διάταγμα της Κυριακής**

Στίχος 15: « *Και του δόθηκε να ζωντανέψει την εικόνα του θηρίου, να μιλήσει η εικόνα του θηρίου, και όσοι δεν θα προσκυνήσουν την εικόνα του θηρίου, να θανατωθούν.* »

Το σχέδιο του διαβόλου, εμπνευσμένο από τον Θεό, θα πάρει μορφή και θα πραγματοποιηθεί. Το Πνεύμα αποκαλύπτει τη μορφή του ακραίου μέτρου που θα ληφθεί στην έκτη από τις «επτά τελευταίες πληγές». Με επίσημο διάταγμα που έγινε αποδεκτό από όλους τους επιζώντες επαναστάτες στη γη, θα αποφασιστεί ότι σε μια ημερομηνία από τις αρχές της άνοιξης έως τις 3 Απριλίου 2030, οι τελευταίοι Αντβεντιστές που τηρούν το Σάββατο της Έβδομης Ημέρας θα σκοτωθούν. Λογικά, αυτή η ημερομηνία σηματοδοτεί το έτος της επιστροφής στη δόξα του Ιησού Χριστού. Η άνοιξη του τρέχοντος έτους 2030 είναι αναγκαστικά η στιγμή που επεμβαίνει για να αποτρέψει την εκπλήρωση του καταστροφικού σχεδίου των επαναστατών εναντίον των εκλεκτών του, τους οποίους έρχεται να σώσει « *συντομεύοντας τις ημέρες* » της « *μεγάλης θλίψης* » τους (Ματθ.24: 22).

Στίχος 16: « *Και έκανε όλους, μικρούς και μεγάλους, πλούσιους και φτωχούς, ελεύθερους και δούλους, να λάβουν ένα σημάδι στο δεξί τους χέρι ή στο μέτωπό τους* » .

Το εγκριθέν μέτρο χωρίζει τους επιζώντες της εποχής σε δύο στρατόπεδα. Αυτό των επαναστατών προσδιορίζεται από « *ένα σημάδι* » ανθρώπινης εξουσίας που δηλώνει την Καθολική «Κυριακή», την αρχαία «*ημέρα του ακατακτήτου ήλιου*» που επέβαλε ένας από τους λάτρεις του, ο Ρωμαίος αυτοκράτορας Κωνσταντίνος Α΄ από τις 7 Μαρτίου 321. Το « *σημάδι* » λαμβάνεται « *στο χέρι* », γιατί αποτελεί ένα ανθρώπινο «έργο» που ο Ιησούς κρίνει και καταδικάζει. Λαμβάνεται επίσης « *στο μέτωπο* » που συμβολίζει την προσωπική βούληση κάθε ανθρώπινου πλάσματος του οποίου η ευθύνη είναι έτσι πλήρως δεσμευμένη κάτω

από τη δίκαιη κρίση του δημιουργού Θεού. Για να επιβεβαιωθεί από τη Βίβλο αυτή η ερμηνεία του συμβολισμού του « χεριού » και του « μέτωπου », υπάρχει αυτό το εδάφιο από το Δευτ. 6:8, όπου ο Θεός λέει για τις εντολές του: « *Θα τις δέσετε ως σημάδι στα χέρια σας. , και θα είναι σαν μέτωπα ανάμεσα στα μάτια σας. »*

### **Προηγούμενα αντίποινα**

Στίχος 17: *Και ότι κανείς δεν μπορούσε να αγοράσει ή να πουλήσει χωρίς να έχει το σημάδι, το όνομα του θηρίου ή τον αριθμό του ονόματός του. »*

Πίσω από αυτή τη λέξη « πρόσωπο » κρύβεται το στρατόπεδο των Αντβεντιστών αγίων που παρέμειναν πιστοί στο αγιασμένο από τον Θεό Σάββατο. Επειδή αρνούμενοι να τιμήσουν το « σημάδι », την Κυριακή, το υπόλοιπο της πρώτης παγανιστικής ημέρας, παραμερίζονται . Αρχικά, υπήρξαν θύματα ενός «μποϊκοτάζ» πολύ γνωστό στα αμερικανικά μέτρα εναντίον αντιπάλων που τους αντιστάθηκαν. Για να έχει κανείς δικαίωμα στο εμπόριο, πρέπει να τιμήσει την Κυριακή « *το σήμα* », που αφορά τους Προτεστάντες, « *το όνομα του θηρίου* », «τον εφημέριο του Υιού του Θεού», που αφορά τους Καθολικούς ή « *τον αριθμό του όνομα* », ή τον αριθμό 666.

Στίχος 18: *« Αυτό είναι η σοφία. Αυτός που έχει κατανόηση ας υπολογίσει τον αριθμό του θηρίου. Διότι είναι ο αριθμός ενός ανθρώπου, και ο αριθμός του είναι εξακόσια εξήντα έξι. »*

Η ανθρώπινη σοφία δεν αρκεί για να κατανοήσουμε το μήνυμα του Πνεύματος του Θεού. Πρέπει απαραίτητα να κληρονομηθεί από αυτόν, όπως η περίπτωση του Σολομώντα του οποίου η σοφία ξεπέρασε τη σοφία όλων των ανθρώπων και έκανε τη φήμη του σε όλη τη γνωστή γη. Πριν από την υιοθέτηση των αραβικών αριθμών, μεταξύ των Εβραίων, των Ελλήνων και των Ρωμαίων, τα γράμματα του αλφαβήτου τους είχαν επίσης την αξία των κρυπτογράφων, έτσι ώστε η προσθήκη των τιμών των γραμμάτων που συνθέτουν μια λέξη καθορίζει τον αριθμό της. Το λαμβάνουμε με έναν «υπολογισμό» όπως ορίζει το εδάφιο. «... ο αριθμός του ονόματός του » είναι « 666 », δηλαδή ο αριθμός που προκύπτει προσθέτοντας την αριθμητική αξία των ρωμαϊκών γραμμάτων που περιέχονται στο λατινικό του όνομα «VICARIVS FILII DEI». κάτι που καταδεικνύεται στη μελέτη του κεφαλαίου 10. Αυτό το όνομα αποτελεί από μόνο του τη μεγαλύτερη « βλασφημία » ή « ψέμα » των ισχυρισμών του, γιατί σε καμία περίπτωση ο Ιησούς δεν έδωσε στον εαυτό του «αντικατάσταση», που σημαίνει η λέξη «εφημέριος».

## Αποκάλυψη 14 : Ο καιρός του Αντβεντισμού της Έβδομης Ημέρας

### Τα μηνύματα των τριών αγγέλων – η συγκομιδή – ο τρύγος

Αυτό είναι ένα κεφάλαιο που στοχεύει την περίοδο μεταξύ 1843 και 2030.

Το 1843, η ιδιαίτερη χρήση της προφητείας του Δαν.8:14 οδήγησε τους «Αντβεντιστές» να περιμένουν την επιστροφή του Ιησού Χριστού που είχε καθοριστεί για την άνοιξη εκείνης της ημερομηνίας. Είναι η αρχή μιας διαδοχής δοκιμασιών πίστης όπου το ενδιαφέρον για το πνεύμα της προφητείας, δηλαδή, « η μαρτυρία του Ιησού » σύμφωνα με την Αποκ. 19:10, θα επιδειχθεί μεμονωμένα από Χριστιανούς που ισχυρίζονται ότι είναι της σωτηρίας του Ιησού Ο Χριστός κάτω από πολλαπλές θρησκευτικές ετικέτες. Τα « έργα » που επιδεικνύονται από μόνα τους επιτρέπουν την επιλογή ή όχι. Αυτά τα έργα μπορούν να συνοψιστούν σε δύο πιθανές επιλογές: αποδοχή ή άρνηση του φωτός που λαμβάνεται και των θεϊκών του απαιτήσεων.

Το 1844, μετά από μια νέα προσδοκία για το φθινόπωρο του 1844, ο Ιησούς θα οδηγήσει τους εκλεκτούς του σε μια αποστολή ολοκλήρωσης του έργου της Μεταρρύθμισης που ξεκινά με την αποκατάσταση της πρακτικής του Σαββάτου που αγιάστηκε από τον Θεό από τη δημιουργία του κόσμου . Αυτό είναι το πιο σημαντικό θέμα της « *αγιότητας* » που « *δικαιώνεται* » από το 1844, όταν αυτό το παράπτωμα τέθηκε υπόψη των υπηρετών του. Αυτή η μετάφραση του Δαν.8:14, που μεταφράστηκε μέχρι τη διακονία μου ως: « *δύο χιλιάδες τριακόσιες το απόγευμα το πρωί και το ιερό θα καθαριστεί* », είναι αυθεντικά, σύμφωνα με το πρωτότυπο εβραϊκό κείμενο: « *δύο χιλιάδες τριακόσια βράδυ πρωί και η αγιότητα θα δικαιωθεί* . Ο καθένας μπορεί να ανακαλύψει ότι η παράβαση του θείου Σαββάτου από το 321 συνοδεύεται από πολυάριθμες άλλες εγκαταλείψεις δογματικών αληθειών που καθιέρωσε ο Θεός την εποχή των αποστόλων. Μετά από 1260 χρόνια ψεύδους βασιλείας, καταστροφικούς

συνεχιστές της πίστης, ο παπάδες άφησε στο προτεσταντικό δόγμα πολλά ψέματα αφόρητα για τον Θεό της αλήθειας. Γι' αυτό, σε αυτό το κεφάλαιο 14, το Πνεύμα παρουσιάζει τρία κύρια θέματα που είναι, διαδοχικά: η αποστολή ή το μήνυμα των Αντβεντιστών των « τριών αγγέλων ». « Η συγκομιδή » του τέλους του κόσμου, η διαλογή και η αρπαγή των εκλεκτών. « Ο τρύγος » των σταφυλιών της οργής, η τελική τιμωρία των ψεύτικων ποιμένων, ψευδοθησκευτικών δασκάλων του Χριστιανισμού.

Διδάσκεται από το 1844 να προστατεύει τους εκλεκτούς από τη θεία οργή, η τελευταία δοκιμασία επιφυλάσσεται για το ακραίο τέλος του χρόνου που δόθηκε στην ανθρωπότητα για να τοποθετηθεί ανάμεσα στο αποκαλυφθέν θεϊκό θέλημα και στην εξεγερμένη ανθρώπινη απαίτηση που έπεσε σε αποστασία η πιο ολοκληρωτική. Όμως, η επιλογή που έγινε έχει συνέπειες για όλους όσους έχουν πεθάνει από το 1844. Μόνο οι φωτισμένοι και πιστοί εκλεκτοί « πεθαίνουν εν Κυρίω » σύμφωνα με τη διδασκαλία του στίχου 13 όπου ανακηρύσσονται « μακάριοι » δηλαδή δικαιούχοι της χάρις του Ο Χριστός με όλη του την ευλογία επιβεβαιώθηκε ήδη στο μήνυμα που απευθύνεται στον άγγελο της « Φιλαδέλφειας » που τους αφορά, γιατί δεν αρκεί να βαπτίζονται «Αντβεντιστές» για να θεωρούνται, από τον Θεό, εκλεκτοί.

Εάν οι λεπτομέρειες των εγκαταλείψεων απομένουν να ανακαλυφθούν, από την άλλη πλευρά, τα ουσιαστικά σημεία υπογραμμίζονται και συνοψίζονται από το Πνεύμα με τη μορφή των «μηνυμάτων των τριών αγγέλων» των στίχων 7 έως 11. Αυτά τα μηνύματα διαδέχονται το ένα το άλλο στο διαδοχή των συνεπειών.

Το θυμάμαι εδώ, μετά τη σημείωση στο εξώφυλλο στη σελίδα 2 αυτού του έργου, αυτά τα τρία μηνύματα υπογραμμίζουν τρία μηνύματα που έχουν ήδη αποκαλυφθεί σε συμβολικές εικόνες στο βιβλίο του Δανιήλ στο Δαν.7 και 8. Η υπενθύμισή τους, σε αυτό το κεφάλαιο 14 της Αποκάλυψης, υπογραμμίζει και επιβεβαιώνει την εξαιρετική σημασία που τους δίνει ο Θεός.

#### **Οι λυτρωμένοι Αντβεντιστές νικητές**

Στίχος 1: « *Είδα, και ιδού, το Αρνί στάθηκε στο όρος Σιών, και μαζί του εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες [άνθρωποι], που είχαν γραμμένο το όνομά του και το όνομα του Πατέρα του στα μέτωπά τους. »*

Το όρος Σιών αναφέρεται στο μέρος στο Ισραήλ όπου χτίστηκε η Ιερουσαλήμ. Συμβολίζει την ελπίδα της σωτηρίας και τη μορφή που θα πάρει αυτή η σωτηρία στο τέλος των δοκιμασιών της επίγειας και ουράνιας πίστης. Αυτό το έργο θα ολοκληρωθεί πλήρως με την ανανέωση όλων των πραγμάτων, σχετικά με τη γη και τον ουρανό σύμφωνα με την Αποκ. 21:1. Οι « 144.000 [άνθρωποι] » συμβολίζουν τους εκλεκτούς του Χριστού που επιλέχθηκαν μεταξύ 1843 και 2030, δηλαδή Αντβεντιστές Χριστιανούς που δοκιμάστηκαν, αποδείχθηκαν και εγκρίθηκαν από τον Ιησού Χριστό, η κρίση του οποίου ισχύει συλλογικά και ατομικά. Η συλλογική κρίση κρίνει τον θεσμό και η ατομική κρίση αφορά κάθε πλάσμα. Οι « 144.000 [άνθρωποι] » αντιπροσωπεύουν τους εκλεκτούς που επιλέχθηκαν από τον Ιησού Χριστό μεταξύ των οπαδών της Αντβεντιστικής πίστης. Αυτός ο αριθμός είναι αυστηρά συμβολικός και ο πραγματικός αριθμός αυτών που επιλέχθηκαν είναι ένα μυστικό γνωστό και φυλαγμένο από τον Θεό. Μπορούμε να καταλάβουμε τον λόγο της επιλογής τους



από τον ορισμό της προτεινόμενης εικόνας. « *Στα μέτωπά τους* », σύμβολο της θέλησής τους και των σκέψεών τους, είναι γραμμένο το « *το όνομα του αρνιού* », ο Ιησούς και « *αυτό του Πατέρα του* », ο Θεός που αποκαλύφθηκε στην παλιά συμμαχία. Αυτό σημαίνει ότι βρήκαν και αναπαρήγαγαν την εικόνα του Θεού που ο δημιουργός Θεός είχε δώσει στον πρώτο άνθρωπο πριν από την αμαρτία, όταν τον σχημάτισε και του έδωσε ζωή. και αυτή η εικόνα είναι αυτή του χαρακτήρα του. Αποτελούν τον καρπό που ήθελε να αποκτήσει ο Θεός λυτρώνοντας στον Ιησού Χριστό τις αμαρτίες των μοναδικών πιστών εκλεκτών του. Φαίνεται ότι στο μέτωπο των εκλεκτών, είτε στο πνεύμα τους, βρίσκεται η σκέψη και η θέλησή τους, η σφραγίδα του Θεού της Αποκ. 7:3 είτε το Σάββατο της τέταρτης εντολής του Δεκαλόγου και ο αχώριστος χαρακτήρας του αρνιού Ιησού Χριστού και της αποκάλυψής του στην παλαιά διαθήκη ως Πατέρα, Θεός δημιουργός. Έτσι, η αληθινή χριστιανική πίστη δεν αντιτίθεται στους θρησκευτικούς κανόνες που συνδέονται με τον Υιό και τον Πατέρα, όπως ισχυρίζονται οι οπαδοί της Κυριακής της Ρωμαϊκής περιόδου, αν όχι με λόγια, τουλάχιστον στην πράξη.

Στίχος 2: « *Και άκουσα φωνή από τον ουρανό, σαν τον ήχο πολλών υδάτων, σαν τον ήχο μεγάλης βροντής. και η φωνή που άκουσα ήταν σαν αυτή των αρπιστών που έπαιζαν τις άρπες τους.* »

Οι αντιφατικοί χαρακτήρες που αναφέρονται σε αυτόν τον στίχο είναι στην πραγματικότητα συμπληρωματικοί. Τα « *μεγάλα νερά* » συμβολίζουν πλήθη ζωντανών πλάσμάτων που όταν εκφράζονται παίρνουν την όψη « *μεγάλης βροντής* ». Αντίθετα, μέσω της εικόνας της « *άρπας* », ο Θεός αποκαλύπτει την τέλεια αρμονία που ενώνει τα νικηφόρα πλάσματά του.

Στίχος 3: « *Και έψαλλαν ένα νέο τραγούδι μπροστά στο θρόνο, και μπροστά στα τέσσερα ζωντανά πλάσματα και στους πρεσβύτερους. Και κανείς δεν μπορούσε να μάθει το τραγούδι, εκτός από τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, που λυτρώθηκαν από τη γη.* »

Ο Θεός επιβεβαιώνει και υπογραμμίζει εδώ τον πολύ υψηλό αγιασμό της «Αντβεντιστικής» πίστης που καθιερώθηκε από το 1843-44. Οι εκλεγμένοι εκπρόσωποι της διακρίνονται από άλλες συμβολισμένες ομάδες. « *Ο θρόνος, τα τέσσερα ζωντανά πλάσματα και οι πρεσβύτεροι* ». ο τελευταίος προσδιορίζει όλους τους λυτρωμένους από την εμπειρία που έζησαν στη γη. Αλλά η θεία Αποκάλυψη που ονομάζεται Αποκάλυψη στοχεύει μόνο τα δύο χιλιάδες χρόνια χριστιανικής πίστης που το διάταγμα του Δαν.8:14 χωρίζει σε δύο διαδοχικές φάσεις. Μέχρι το 1843-44, οι εκλεκτοί συμβολίζονταν από 12 « *πρεσβύτερους* » από τους « *24* » που αναφέρονται στην Αποκ. 4:4. Οι άλλοι 12 « *πρεσβύτεροι* » είναι οι Αντβεντιστές « *12 φυλές* » « *σφραγισμένες* » στην Αποκ. 7:3-8 από το 1843-44.

Στίχος 4: « *Αυτοί είναι που δεν μολύνθηκαν με γυναίκες, γιατί είναι παρθένες. ακολουθούν το αρνί όπου πάει. Λυτρώθηκαν ανάμεσα στους ανθρώπους, ως πρώτοι καρποί για τον Θεό και για το Αρνί.* »

Τα λόγια αυτού του στίχου ισχύουν μόνο με πνευματική έννοια. η λέξη « *γυναίκες* » που δηλώνει χριστιανικές εκκλησίες που έπεσαν σε αποστασία από την αρχή τους, όπως η Ρωμαιοκαθολική πίστη, ή από το 1843-44, για την Προτεσταντική πίστη και από το 1994, για τη Θεσμική Αντβεντιστική πίστη. Η « *μόλυνση* » που αναφέρεται στοχεύει στην αμαρτία που προκύπτει από την παράβαση του θείου νόμου και της οποίας ο « *μισθός είναι θάνατος* », σύμφωνα

με τους Ρωμ.6:23. Είναι για να τους σώσει από την άσκηση της αμαρτίας που ο Ιησούς Χριστός αγίασε, εκτός από το συμβολικό « 144.000 [άνθρωποι] ». Η « παρθενία » τους είναι επίσης πνευματική και τους προσδιορίζει ως «αγνά» όντα των οποίων η δικαιοσύνη έχει ασπρίσει από το αίμα που χύθηκε από τον Ιησού Χριστό για λογαριασμό τους. Κληρονόμοι της αμαρτίας και της μολύνσεως της, όπως όλοι οι απόγονοι του Αδάμ και της Εύας, η πίστη τους που αναγνωρίστηκε από τον Ιησού Χριστό τους «καθάρισε» τέλεια. Αλλά για να αναγνωρισθεί αποτελεσματικά αυτή η πίστη από τον Ιησού Χριστό, αυτή η κάθαρση πρέπει να είναι πραγματική και να συγκεκριμενοποιείται στα « έργα » τους. Αυτό λοιπόν συνεπάγεται την εγκατάλειψη των αμαρτιών που κληρονομήθηκαν από ψευδοχριστιανικές ή εβραϊκές ή, ευρύτερα, μονοθεϊστικές θρησκείες. Και στην προφητική του αποκάλυψη, ο Θεός στοχεύει ιδιαίτερα την αποτυχία σεβασμού της χρονικής τάξης που καθιέρωσε από την πρώτη εβδομάδα της δημιουργίας της γης και του ουράνιου συστήματος της.

Πίσω από την εικόνα του « τραγουδώντας ένα νέο τραγούδι » κρύβεται μια συγκεκριμένη εμπειρία που βιώνουν μόνο οι « 144.000 [άνθρωποι] » σφραγισμένοι. Μετά το «άσμα του Μωυσή » που γιόρταζε την ένδοξη έξοδο από την Αίγυπτο, σύμβολο της αμαρτίας, « το τραγούδι » των « 144.000 » εκλεκτών γιορτάζει την απελευθέρωσή τους από την αμαρτία επειδή υπάκουσαν στο διάταγμα του Δαν.8:14 και συνεργάστηκαν σε τον αγιασμό που επιθυμούσε, και μάλιστα ζητούσε, ο Θεός από το 1843-44. Την ημερομηνία αυτή, ένα ουράνιο όραμα υπενθύμισε τον εξαγνισμό των αμαρτιών που πραγματοποιήθηκε στον σταυρό του Γολγοθά με το θάνατο του Ιησού Χριστού. Αυτό το μήνυμα ήταν ταυτόχρονα μια επίπληξη και μια διδασκαλία που παρουσίασε ο Θεός σε έναν τύπο Προτεστάντη πιστού που ήταν κληρονόμος της Ρωμαϊκής Κυριακής και μερικών από τις άλλες ψεύτικες αμαρτίες του. Στην τυπολογία των εβραϊκών τελετουργιών, αυτή η « κάθαρση των αμαρτιών » ήταν μια θρησκευτική γιορτή το φθινόπωρο κατά τη διάρκεια της οποίας το αίμα της σκοτωμένης κατσίκας μεταφερόταν στον ιερότερο τόπο στο ελέητρο που ήταν τοποθετημένο σε αυτό το απρόσιτο μέρος και απαγορευμένο για τους υπόλοιπους εποχή του χρόνου. Το αίμα αυτής της κατσίκας, συμβολική εικόνα της αμαρτίας, προφήτευσε το αίμα του Ιησού Χριστού που ο ίδιος είχε γίνει φορέας των αμαρτιών των εκλεκτών του για να εξιλεώσει στη θέση τους την τιμωρία που τους αξίζει. Ο ίδιος ο Ιησός έγινε αμαρτία. Στην τελετή αυτή, ο τράγος αντιπροσωπεύει την αμαρτία και όχι τον Χριστό που τη φέρει. Είναι αυτή η φυσική κίνηση του αρχιερέα από τον επιτρεπόμενο ιερό τόπο προς τον απαγορευμένο ιερότατο τόπο για τον υπόλοιπο χρόνο που υπαινίσσεται αυτό το εδάφιο όταν λέει: « ακολουθούν το αρνί όπου κι αν πάει ». Ανακαλώντας αυτή τη σκηνή στο όραμα της 23ης Οκτωβρίου 1844, το Πνεύμα του Χριστού υπενθύμισε στους εκλεκτούς ασυνείδητους κληρονόμους του τα δογματικά ψεύδη, την απαγόρευση της αμαρτίας. Έτσι, από το 1844, το αμάρτημα εκούσιας προέλευσης που ασκείται, όπως είναι η περίπτωση της Ρωμαϊκής Κυριακής, καθιστά αδύνατη τη σχέση με τον Θεό, και η εγκαταλειμμένη αμαρτία επιτρέπει την επέκταση αυτής της σχέσης που οδηγεί τον ενδιαφερόμενο εκλεκτό στην πληρότητα του αγιασμού του μέσω του λήψης, κατανόησης και υλοποίησης της αποκαλυμμένης θείας αλήθειας.

Θεωρούμενοι « πρώτοι καρποί για τον Θεό και για το Αρνί », αποτελούν ό,τι καλύτερο έχει βρει ο Θεός στην επιλογή των επίγειων εκλεκτών. Στις εβραϊκές τελετές, οι « πρώτοι καρποί » ονομάζονταν « άγιοι ». Οι προσφορές αυτών των πρώτων καρπών ζώων ή λαχανικών επιφυλάσσονταν στον Θεό για να τον τιμήσουν και να σηματοδοτήσουν την ανθρώπινη ευγνωμοσύνη προς την καλοσύνη και τη γενναιοδωρία του. Ένας άλλος λόγος, μάλιστα, για τους « αγίους πρώτους καρπούς », είναι η λήψη του θείου φωτός που τους αποκαλύφθηκε στο σύνολό του, επειδή ζουν στον καιρό του τέλους όπου το αποκαλυφθέν φως φτάνει στο απόγειό του, στο πνευματικό του ζενίθ.

Στίχος 5: « Και δεν βρέθηκε ψέμα στο στόμα τους, γιατί είναι άμεμπτοι. »

Ο αληθινά εκλεκτός, αυτός που γεννιέται από την αλήθεια με τη νέα γέννηση, δεν μπορεί παρά να μισεί το « ψέμα » στο οποίο δεν βρίσκει ευχαρίστηση. Το ψέμα είναι απεχθή γιατί φέρνει μόνο βλαβερές συνέπειες και κάνει τους καλούς ανθρώπους να υποφέρουν. Αυτός που πιστεύει στο « ψέμα » βιώνει τότε τον πόνο της απογοήτευσης, την πικρία της εξαπάτησης. Κανένας εκλεκτός του Χριστού δεν μπορεί να χαρεί να παραπλανήσει και να εξαπατήσει τους συνανθρώπους του. Από την άλλη, η αλήθεια καθησυχάζει, χτίζει θετικά σχέσεις με αληθινούς αδελφούς, αλλά πάνω από όλα πρώτα με τον Θεό δημιουργό και λυτρωτή της σωτηρίας μας που διεκδικεί και εξυψώνει το όνομά του ως « Θεό της αλήθειας ». Έτσι, μη ασκώντας πλέον τη δογματική αμαρτία, υπακούοντας στην αποκαλυπτόμενη αλήθεια, οι εκλεκτοί κρίνονται « ακαταμάχητοι » από τον ίδιο τον Θεό της αλήθειας.

### **Μήνυμα από τον πρώτο άγγελο**

Στίχος 6: « Είδα έναν άλλο άγγελο να πετάει στη μέση του ουρανού, έχοντας ένα αιώνιο ευαγγέλιο, για να το κηρύξει σε όσους κατοικούν στη γη, σε κάθε έθνος, σε κάθε φυλή, σε κάθε γλώσσα και σε κάθε λαό. »

Ένας άλλος άγγελος ή ένας άλλος αγγελιοφόρος διακηρύσσει ένα πλήρες θεϊκό φως που συμβολίζεται από το « μέσο του ουρανού » ή το ζενίθ του ήλιου. Αυτό το φως σχετίζεται με το « Ευαγγέλιο » ή « τα καλά νέα » της σωτηρίας που έφερε ο Ιησούς Χριστός. Ονομάζεται « αιώνιο » γιατί το μήνυμά του είναι αυθεντικό και δεν μεταβάλλεται με την πάροδο του χρόνου. Με αυτόν τον τρόπο, ο Θεός το πιστοποιεί ως σύμφωνο με αυτό που διδάχτηκε στους αποστόλους του Ιησού Χριστού. Αυτή η επιστροφή στην αλήθεια ήρθε από το 1843 μετά τις πολυάριθμες διαστρεβλώσεις που κληρονόμησαν από τη Ρωμαιοκαθολική πίστη. Η διακήρυξη είναι καθολική σε αναλογία με το μήνυμα που παρουσιάζεται στο Δανιήλ 12:12 που αποκαλύπτει τη θεία ευλογία του έργου των Αντβεντιστών. « Το αιώνιο ευαγγέλιο » αναφέρεται εδώ υπό την όψη του αληθινού καρπού της πίστης, ακολουθώντας τη θεία απαίτηση που αποκαλύπτεται από το διάταγμα του Δανιήλ 8:14. Το ενδιαφέρον για τον προφητικό λόγο είναι θεμιτός καρπός του κανόνα του « το αιώνιο ευαγγέλιο ».

Στίχος 7: « Είπε με δυνατή φωνή: Φοβάστε τον Θεό και δόξατε τον, γιατί έφτασε η ώρα της κρίσης του. και προσκυνήστε αυτόν που έκανε τον ουρανό και τη γη και τη θάλασσα και τις πηγές των υδάτων. »

Στο εδάφιο 7, ο πρώτος άγγελος καταγγέλλει την παράβαση του Σαββάτου που δοξάζει, στον θείο δεκάλογο, τη δόξα του δημιουργού Θεού. Απαίτησε έτσι

την αποκατάστασή του από τον Οκτώβριο του 1844, αλλά κατηγόρησε την παράβασή του στους Προτεστάντες από την άνοιξη του 1843.

### **Μήνυμα από τον δεύτερο άγγελο**

Στίχος 8: « *Και ένας άλλος, ένας δεύτερος άγγελος ακολούθησε, λέγοντας: Η Βαβυλώνα η μεγάλη έπεσε, έκανε όλα τα έθνη να πιούν με το κρασί της οργής της πορνείας της.* »

Στο εδάφιο 8, ο δεύτερος άγγελος αποκαλύπτει την τεράστια ενοχή της Ρωμαιοπαπικής Καθολικής Εκκλησίας που έχει αποπλανήσει και εξαπατήσει τους ανθρώπους μετονομάζοντας την ειδωλολατρική "ημέρα του ήλιου" του Κωνσταντίνου Α' <sup>από</sup> τη μετάφραση "ημέρα του Κυρίου" του μοντάζ στα λατινικά που είναι η προέλευση της «Κυριακής» της: dies dominica. Επαναλαμβανόμενη δύο φορές, η έκφραση « *Η Βαβυλώνα η Μεγάλη έπεσε, έπεσε* », επιβεβαιώνει ότι για εκείνη και για όσους την κληρονομούν, ο χρόνος της θεϊκής υπομονής έχει οριστικά τελειώσει. Μεμονωμένα, η μεταστροφή παραμένει δυνατή, αλλά με κόστος την παραγωγή καρπών, ή « έργων » μετανοίας, μόνο.

Υπενθύμιση: « *Έπεσε* » σημαίνει: καταλαμβάνεται και νικείται από τον Θεό της **αλήθειας** καθώς μια πόλη πέφτει στα χέρια του εχθρού της. Υψώνει και φωτίζει μετά το 1843, μεταξύ 1844 και 1873, για τους πιστούς Αντβεντιστές υπηρέτες του της Έβδομης Ημέρας, το « *μυστήριο* » που το χαρακτηρίζει στην Αποκ. 17:5. Η αποπλάνηση των **ψεμάτων του** χάνει την αποτελεσματικότητά της.

Στο εδάφιο 8, η κρίση που έγινε στα προηγούμενα μηνύματα επιβεβαιώνεται, με μια τρομερή προειδοποίηση. Η συνειδητή και **εκούσια** επιλογή της ημέρας ανάπαυσης που καθιέρωσε ο Κωνσταντίνος Α' <sup>το</sup> 321, από το 1844, καθιστά τους επαναστάτες που τη δικαιολογούν, παθητικούς από τη θεία καταδίκη των *βασάνων του δεύτερου θανάτου* της εσχάτης κρίσεως. Για να συγκαλύψει την κατηγορία του κατά της Κυριακής, ο Θεός την κρύβει κάτω από το όνομα ενός διαβόητου « *σημαδιού* » που αντιτίθεται στη δική του θεϊκή « *σφραγίδα* ». Αυτό το σημάδι της ανθρώπινης εξουσίας, που θέτει υπό αμφισβήτηση τη χρονική του τάξη, συνιστά μια τεράστια οργή που αξίζει να τιμωρηθεί από Αυτόν. Και η τιμωρία που ανακοινώθηκε θα είναι, στην πραγματικότητα, τρομερή: « *Θα βασανιστεί με φωτιά και θειάφι* » που θα καταστρέψει τους επαναστάτες, αλλά μόνο τη στιγμή της τελευταίας κρίσης.

### **Μήνυμα από τον τρίτο άγγελο**

Στίχος 9: « *Και ένας άλλος, ένας τρίτος άγγελος τους ακολούθησε, λέγοντας με δυνατή φωνή: Αν κάποιος προσκυνήσει (προσκυνήσει) το θηρίο και την εικόνα του, και λάβει σημάδι στο μέτωπό του ή στο χέρι του,* »

Η συμπληρωματική και διαδοχική φύση αυτού του τρίτου μηνύματος με τα δύο προηγούμενα προσδιορίζεται από τον τύπο « *ακολούθησαν* ». Η « *δυνατή φωνή* » επιβεβαιώνει την πολύ υψηλή θεϊκή εξουσία αυτού που τη διακηρύσσει.

Η απειλή απευθύνεται σε ανθρώπινους επαναστάτες που υποστηρίζουν και εγκρίνουν την κυριαρχία του « *θηρίου που ανατέλλει από τη γη* » και που



υιοθετούν και τιμούν, μέσω της υπακοής τους, την Κυριακή, το « σημάδι » της εξουσίας του, που αναφέρεται στην Αποκ. 13 : 16 που είναι, σήμερα, ολόκληρος ο χριστιανικός πληθυσμός.

Η ευθεία αντίθεση αυτού του « σημαδιού » στη « σφραγίδα του Θεού », δηλαδή από την Κυριακή της πρώτης ημέρας έως το Σάββατο της έβδομης ημέρας, επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι και τα δύο παραλαμβάνονται « στο μέτωπο », έδρα του θα, σύμφωνα με την Αποκ. 7:3 και 13:16. Σημειώστε ότι η « σφραγίδα του Θεού » της Αποκ. 7:3 γίνεται στην Αποκ. 14:1: « *το όνομα του Αρνίου και αυτό του Πατέρα του* ». Η υποδοχή « στο χέρι » διευκρινίζεται από αυτά τα εδάφια από το Δευτ. 6:4 έως το 9:

« *Άκου, Ισραήλ! Ο YaHWéH, ο Θεός μας, είναι ο μόνος YaHWéH . Θα αγαπάς τον Ιεχωβά τον Θεό σου με όλη σου την καρδιά και με όλη σου την ψυχή και με όλη σου τη δύναμη . Και αυτές οι εντολές, που σας δίνω σήμερα, θα είναι στην καρδιά σας . Θα τα ενσταλάζετε στα παιδιά σας και θα μιλάτε για αυτά όταν είστε στο σπίτι σας, όταν πηγαίνετε ταξίδι, όταν ξαπλώνετε και όταν σηκώνεστε. Θα τα δέσετε ως σημάδι στα χέρια σας, και θα είναι σαν μπροστινές λαβές ανάμεσα στα μάτια σας . Θα τα γράψετε στους στύλους του σπιτιού σας και στις πόρτες σας. » Το « χέρι » υποδηλώνει δράση, εξάσκηση και το « μέτωπο », τη θέληση της σκέψης. Σε αυτό το εδάφιο, το Πνεύμα λέει: « **Θα αγαπήσεις τον Ιεχωβά τον Θεό σου με όλη σου την καρδιά και με όλη σου την ψυχή και με όλη τη δύναμή σου** ». αυτό που παραθέτει ο Ιησούς στο Ματθ.22:37 και το οποίο παρουσιάζει ως την « πρώτη και μεγαλύτερη εντολή ». Οι εκλεγμένοι αξιωματούχοι που φέρουν τη « σφραγίδα του Θεού » πρέπει επομένως να πληρούν αυτά τα τρία κριτήρια: « *Αγαπούν τον Θεό με όλη τους την καρδιά* ». να τιμήσουμε ασκώντας το το υπόλοιπο του Σαββάτου της αγιασμένης έβδομης ημέρας του. και έχοντας στο μυαλό του « *το όνομα του Αρνίου* » Ιησούς Χριστός και *αυτό του Πατέρα του* «Γιαχβέ». Καθορίζοντας « και το όνομα του Πατέρα του », το Πνεύμα επιβεβαιώνει την ανάγκη υπακοής στις δέκα εντολές του Θεού και στις εντολές και τις διατάξεις που προάγουν την αγιότητα των εκλεκτών στην παλαιά διαθήκη. Ακόμη και στην εποχή του, ο απόστολος Ιωάννης επιβεβαίωσε αυτά τα πράγματα λέγοντας στο 1 Ιωάννη 5:3-4:*

« *Διότι αυτή είναι η αγάπη του Θεού, να τηρεί τις εντολές του. Και οι εντολές του δεν είναι οδυνηρές, γιατί ό,τι γεννιέται από τον Θεό νικάει τον κόσμο. και η νίκη που θριαμβεύει πάνω στον κόσμο είναι η πίστη μας. »*

Στίχος 10: « *Θα πει επίσης από το κρασί της οργής του Θεού, που θα χυθεί χωρίς ανάμειξη στο ποτήρι της οργής του, και θα βασανιστεί με φωτιά και θειάφι μπροστά στους αγίους αγγέλους και μπροστά στο Αρνί. »*

Η οργή του Θεού θα δικαιωθεί επαρκώς επειδή όσοι λαμβάνουν το « σημάδι του θηρίου » τιμούν την ανθρώπινη αμαρτία ενώ διεκδικούν τη δικαιοσύνη του Ιησού Χριστού. Στην Αποκ. 6:15-17, το Πνεύμα απεικόνισε τις συνέπειες της τελικής τους αντιπαράθεσης με την καταστροφική δίκαιη οργή του Ιησού Χριστού.

**Εξαιρετικά σημαντική σημείωση** : Για να κατανοήσουμε καλύτερα αυτή τη θεία οργή, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε γιατί η περιφρόνηση του ιερού Σαββάτου προκαλεί τόσο πολύ την οργή του Θεού. Υπάρχουν ευσεβείς αμαρτίες, αλλά η Βίβλος μας προειδοποιεί για την αμαρτία που διαπράττεται κατά του



Αγίου Πνεύματος, λέγοντάς μας ότι δεν υπάρχει πλέον καμία θυσία για να λάβουμε τη θεία συγχώρεση. Την εποχή των αποστόλων, το μόνο παράδειγμα που μας δόθηκε για αυτού του είδους την αμαρτία ήταν η απόρριψη του Χριστού από έναν προσηλυτισμένο Χριστιανό. Αλλά αυτό είναι μόνο ένα παράδειγμα, γιατί στην πραγματικότητα η βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος συνίσταται στην άρνηση και άρνηση μιας μαρτυρίας που δίνεται από το Πνεύμα του Θεού. Για να πείσει και να διδάξει τα ανθρώπινα όντα, το Πνεύμα ενέπνευσε τις άγιες γραφές της Βίβλου. Επομένως, όποιος αμφισβητεί τη μαρτυρία που δίνει το Πνεύμα στη Βίβλο, ήδη διαπράττει βλασφημία κατά του Πνεύματος του Θεού. Μπορεί ο Θεός να κάνει καλύτερα να κάνει γνωστό το θέλημά του παρά να οδηγήσει όσους καλούνται στην Αγία Γραφή και στα γραπτά της; Μπορεί να εκφράσει πιο καθαρά τη θέλησή του, τις σκέψεις του και την κυριαρχική του κρίση; Τον 16ο αιώνα, αυτή η περιφρόνηση για τη Βίβλο εναντίον της οποίας διεξήγαγε πόλεμο σήμανε το οριστικό τέλος της υπομονής του Θεού για τη Ρωμαιοκαθολική θρησκεία. το τέλος της υπομονής του για ένα δόγμα που δεν αναγνώρισε ποτέ. Στη συνέχεια, το 1843, η περιφρόνηση για τον προφητικό λόγο σήμανε το τέλος της λήψης της προτεσταντικής πίστης σε όλες τις πολλαπλές μορφές της, κληρονόμοι της Ρωμαϊκής Κυριακής, δηλαδή « *το σημάδι του θηρίου* ». Και τελικά, με τη σειρά του, ο Αντβεντισμός διέπραξε βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος απορρίπτοντας την απόλυτη προφητική αποκάλυψη που του παρουσίασε ο Ιησούς μέσω του ταπεινού υπηρέτη του, τον οποίο ενσαρκώνω. βλασφημία που επιβεβαιώθηκε και ενισχύθηκε από τη συμμαχία τους με τους παρατηρητές της Κυριακής από το 1995. Η βλασφημία κατά του Πνεύματος λαμβάνει κάθε φορά από τον Θεό τη δίκαιη απάντηση που της αξίζει. μια δίκαιη καταδίκη στον πρώτο και τον « *δεύτερο θάνατο* » που επιβεβαιώνεται σε αυτό το εδάφιο 10.

Στίχος 11: « *Και ο καπνός του μαρτυρίου τους ανεβαίνει στους αιώνες των αιώνων. Και δεν έχουν ανάπαυση μέρα ή νύχτα, όσοι προσκυνούν το θηρίο και την εικόνα του, και όποιος λαμβάνει το σημάδι του ονόματός του.* »

Ο « *καπνός* » θα είναι μόνο την ώρα της τελευταίας κρίσης, την ώρα που οι επαναστατημένοι πεσόντες θα « *βασανίζονται στη φωτιά και το θειάφι* » της « *λίμνης της φωτιάς* » των Αποκ. 19:20 και 20:14. αυτό, στο τέλος της έβδομης χιλιετίας. Αλλά ήδη πριν από αυτή τη φοβερή στιγμή, η ώρα της ένδοξης επιστροφής του Ιησού Χριστού θα επιβεβαιώσει την τελική τους μοίρα. Το μήνυμα αυτού του στίχου αγγίζει το θέμα της « *ανάπαυσης* ». Από την πλευρά τους, οι εκλεκτοί προσέχουν τον αγιασμένο από τον Θεό χρόνο ανάπαυσης, αλλά οι πεσόντες δεν έχουν, από την άλλη, την ίδια ανησυχία, γιατί δεν δίνουν στις θείες διακηρύξεις τη σημασία και τη σοβαρότητα που τους αξίζει. Ως εκ τούτου, ως απάντηση στην περιφρόνησή τους, την ώρα της τελικής τιμωρίας τους, ο Θεός δεν θα τους δώσει ανάπαυση για να απαλύνει τα βάσανά τους.

Στίχος 12: « *Αυτή είναι η επιμονή των αγίων, που τηρούν τις εντολές του Θεού και την πίστη του Ιησού.* »

Οι λέξεις « *επιμονή ή υπομονή* » χαρακτηρίζουν τους αληθινούς αγίους του θείου Μεσσία Ιησού από το 1843-44 μέχρι την επιστροφή του στη δόξα. Σε αυτό το εδάφιο, « *το όνομα του Πατέρα* » από το εδάφιο 1 γίνεται « *οι εντολές του Θεού* » και το « *όνομα του Αρνιού* » αντικαθίσταται από το « *η πίστη του Ιησού* ».

Αλλάζει και η σειρά προτεραιοτήτων. Σε αυτό το εδάφιο, το Πνεύμα αναφέρει πρώτα « τις εντολές του Θεού », και δεύτερον, « την πίστη του Ιησού ». που είναι ιστορικά και σε επίπεδο αξίας η τάξη που εγκρίθηκε από τον Θεό στο έργο της σωτηρίας του. Ο στίχος 1 έδωσε προτεραιότητα στο « όνομα του το Αρνί » για να συνδέσει τους « 144.000 » εκλεκτούς με τη χριστιανική πίστη.

Στίχος 13: « Και άκουσα μια φωνή από τον ουρανό να λέει: Γράψε: Μακάριοι από τώρα και στο εξής οι νεκροί που πεθαίνουν εν Κυρίω! Ναι, λέει το Πνεύμα, για να αναπαυθούν από τους κόπους τους, γιατί τα έργα τους τους ακολουθούν. »

Η έκφραση « από εδώ και πέρα » αξίζει μια λεπτομερή εξήγηση καθώς είναι τόσο σημαντική. Διότι στοχεύει την ημερομηνία της άνοιξης του 1843 και εκείνη του φθινοπώρου του 1844 κατά την οποία, αντίστοιχα, το διάταγμα του Δανιήλ 8:14 τίθεται σε ισχύ και οι δύο δοκιμές Αντβεντιστών που οργανώθηκαν από τον Γουίλιαμ Μίλερ ολοκληρώνονται.

Με την πάροδο του χρόνου, ο επίσημος θεσμικός Αντβεντισμός έχει χάσει τα μάτια του τις συνέπειες αυτής της φράσης « τώρα ». Μόνο οι ιδρυτικοί πρωτοπόροι της πίστης των Αντβεντιστών κατάλαβαν τις συνέπειες της απαίτησης του Θεού για το Σάββατο από το 1843. Για να υιοθετήσουν αυτήν την πρακτική της έβδομης ημέρας, οδηγήθηκαν να συνειδητοποιήσουν ότι η Κυριακή που ασκούσαν μέχρι τότε ήταν καταραμένη από τον Θεό. Μετά από αυτούς, ο κληρονομημένος Αντβεντισμός έγινε παραδοσιακός και φορμαλιστικός, και για τη συντριπτική πλειοψηφία των οπαδών και των δασκάλων, η Κυριακή και το Σάββατο τοποθετήθηκαν άδικα σε επίπεδο ισότητας. Αυτή η απώλεια της αίσθησης του ιερού και της αληθινής αγιότητας είχε ως αποτέλεσμα την αδιαφορία για τον προφητικό λόγο και το τρίτο μήνυμα των Αντβεντιστών που παρέδωσα μεταξύ 1983 και 1994. Δεδομένου ότι αυτή η περιφρόνηση εκδηλώθηκε στον Αντβεντισμό στη Γαλλία, ο θεσμός Αντβεντιστικός κόσμος συνήψε σε συμμαχία με η οικουμενική φυλή το 1995, για τη μεγαλύτερη κατάρα της. Η απειλή των « μαρτύρων » στον στίχο 10 την αφορά με τη σειρά της, με την πρόταση της έκφρασης « και αυτός θα πει ». από το 1994, ο θεσμικός Αντβεντισμός, μετά την προτεσταντική πίστη, έκρινε και καταδίκασε από το 1843.

Όπως υποδηλώνει αυτό το εδάφιο, το διάταγμα του Δανιήλ 8:14 προκαλεί τον χωρισμό των Προτεσταντών Χριστιανών του 1843 σε δύο στρατόπεδα συμπεριλαμβανομένης της ομάδας Αντβεντιστών, οι δικαιούχοι της μακαριότητας δήλωναν: « Μακάριοι από τώρα και στο εξής οι νεκροί που πεθαίνουν εν Κυρίω! ». ". Είναι αυτονόητο ότι ο Ιησούς ανακοινώνοντας στη « Λαοδίκεια » ότι επρόκειτο να το « εμπετάσει », το ίδρυμα των Αντβεντιστών, επίσημος αγγελιοφόρος του Χριστού το 1991, η ημερομηνία της επίσημης απόρριψης του φωτός, που ονομάζεται « γυμνό », δεν μπορεί πλέον να ωφεληθεί. από αυτή την ευδαιμονία.

### **Ωρα συγκομιδής**

Στίχος 14: « Κοίταξα, και ιδού, ήταν ένα λευκό σύννεφο, και πάνω στο σύννεφο καθόταν ένας σαν γιος ανθρώπου, έχοντας στο κεφάλι του ένα χρυσό στεφάνι και στο χέρι του ένα κοφτερό δρεπάνι. »

Αυτή η περιγραφή προκαλεί τον Ιησού Χριστό τη στιγμή της ένδοξης επιστροφής του. Το « λευκό σύννεφο » θυμίζει τις συνθήκες της αναχώρησής του και την άνοδό του στον ουρανό που γνώρισε δύο χιλιάδες χρόνια νωρίτερα. Το « λευκό σύννεφο » δηλώνει την αγνότητά του, το « χρυσό στέμμα » του συμβολίζει τη νικηφόρα πίστη του και το « κοφτερό δρεπάνι » απεικονίζει τον « κόψιμο λόγο » του Θεού από την Εβρ. 4:12, που εφαρμόζεται από το « χέρι του ».

Στίχος 15: « Και ένας άλλος άγγελος βγήκε από το ναό, κραυγάζοντας με δυνατή φωνή σε αυτόν που καθόταν πάνω στο σύννεφο: Κούνησε το δρεπάνι σου και θέρισε. γιατί ήρθε η ώρα του θερισμού, γιατί ο θερισμός της γης είναι ώριμος. »

Υπό την όψη του « θερισμού », όπως στην παραβολή του, ο Ιησούς θυμάται ότι σε αυτό θα ερχόταν η ώρα να διαχωριστεί οριστικά « το σιτάρι από το άχυρο ». Μέσα από την Αποκάλυψή του, μας κάνει να ανακαλύψουμε αυτό το θέμα που χωρίζει τα δύο στρατόπεδα: το Σάββατο των εκλεκτών και την Κυριακή των πεσόντων, γιατί πίσω από αυτό το θρησκευτικό όνομα κρύβεται η λατρεία και η εξουσία μιας παγανιστικής ηλιακής θεότητας. Και παρά τις εξελίξεις του ανθρώπινου χρόνου, ο Θεός συνεχίζει να τον κοιτάζει για το τι είναι πραγματικά για αυτόν. Οι διαφορετικές απόψεις των ανθρώπων δεν επηρεάζουν την κρίση του. κατά τη χρονική της σειρά, η πρώτη μέρα είναι βέβηλη, δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να λάβει θεία αγιότητα. Αυτό συνδέεται αποκλειστικά με την αγιασμένη εβδομήνη ημέρα κατά τη χρονική της σειρά που είναι χαραγμένη από την αρχή του αέναου επίγειου χρόνου. αυτό για μια διάρκεια 6000 ηλιακών ετών.

Στίχος 16: « Και αυτός που καθόταν πάνω στο σύννεφο έριξε το δρεπάνι του στη γη. Και η γη τρυγήθηκε. »

Το Πνεύμα επιβεβαιώνει τη μελλοντική εκπλήρωση του « θερισμού της γης ». Ο Χριστός ο Σωτήρας και ο Εκδικητής θα το φυλάξουν και θα το ολοκληρώσουν σύμφωνα με την ανακοίνωσή του που έγινε στην παραβολή, στους αποστόλους του, στο Ματθ.13:30 έως 43. Ο « θερισμός » αφορά κυρίως την αρπαγή στον ουρανό των εκλεκτών αγίων που παρέμειναν πιστός στον Θεό Δημιουργό.

### **Ώρα συγκομιδής (και εκδίκηση)**

Στίχος 17: « Και ένας άλλος άγγελος βγήκε από τον ναό που είναι στον ουρανό, έχοντας και ένα κοφτερό δρεπάνι. »

Αν ο προηγούμενος « άγγελος » είχε μια αποστολή ευνοϊκή για τους εκλεγμένους, αντίθετα, αυτός ο « άλλος άγγελος » έχει μια τιμωρητική αποστολή εναντίον των πεσόντων επαναστατών. Αυτό το δεύτερο « δρέπανο » συμβολίζει επίσης τον « κόπτικο λόγο του Θεού » που έγινε πράξη με τη θέλησή του, αλλά όχι με το χέρι του, αφού, σε αντίθεση με τον τρύγο, για τον τρύγο, η έκφραση « στο χέρι του » απουσιάζει. Ως εκ τούτου, η τιμωρητική δράση θα ανατεθεί σε πράκτορες που εκτελούν το θείο θέλημα. μάλιστα τα θύματα των αποπλανήσεων του.

Στίχος 18: « Και ένας άλλος άγγελος, που είχε εξουσία πάνω στη φωτιά, βγήκε από το θυσιαστήριο, και μίλησε με δυνατή φωνή σε αυτόν που είχε το κοφτερό δρεπάνι, λέγοντας: Τρίψτε το κοφτερό δρεπάνι σας και μαζέψτε τα σταφύλια αμπέλι της γης? γιατί τα σταφύλια της γης είναι ώριμα. »

Έπειτα έρχεται, μετά την αρπαγή των εκλεκτών στον ουρανό, η στιγμή του « *τρύγου των σταφυλιών* ». Στο Ησα.63:1 έως 6, το Πνεύμα αναπτύσσει τη δράση που στοχεύει αυτός ο συμβολικός όρος. Στη Βίβλο, ο χυμός κόκκινου σταφυλιού συγκρίνεται με το ανθρώπινο αίμα. Η χρήση του από τον Ιησού στον Ιερό Δείπνο επιβεβαιώνει αυτή την ιδέα. Όμως, ο *τρύγος* συνδέεται με την « *οργή του Θεού* » και θα αφορά αυτούς που εργάστηκαν ανάξια με το πρόσχημα των υπηρετών του, γιατί το αίμα που χύθηκε οικειοθελώς από τον Χριστό δεν άξιζε τις πολυάριθμες προδοσίες τους. Διότι ο Ιησούς μπορεί να αισθάνεται προδομένος από εκείνους που διαστρεβλώνουν το σωτήριο έργο του σε σημείο να δικαιολογούν την αμαρτία για την οποία έδωσε τη ζωή του και υπέφερε τα βάσανα ώστε να σταματήσει η πρακτική του. Επομένως, οι εκούσιοι παραβάτες του νόμου του πρέπει να του απαντήσουν. Μέσα στην τυφλή τρέλα τους, θα φτάσουν στο σημείο να θέλουν να σκοτώσουν τους αληθινούς εκλεκτούς τους, για να εξαλείψουν από τη γη, την πρακτική του Σαββάτου της έβδομης ημέρας που αγιάστηκε και απαιτούσε ο Θεός από το 1843-44. Οι εκλεκτοί δεν είχαν την εξουσιοδότηση του Θεού να χρησιμοποιήσουν βία εναντίον των θρησκευτικών τους εχθρών. Ο Θεός είχε κρατήσει αυτή την ενέργεια αποκλειστικά για τον εαυτό Του. « *Η εκδίκηση είναι δική μου, η ανταπόδοση είναι δική μου* », δήλωσε στους εκλεκτούς του και ήρθε η ώρα να εκτελεστεί αυτή η εκδίκηση.

Σε αυτό το κεφάλαιο 14, οι στίχοι 17 έως 20 παραπέμπουν σε αυτό το θέμα του « *θερισμού* ». Τα αμαρτωλά σταφύλια χαρακτηρίζονται ώριμα επειδή έχουν αποδείξει πλήρως με τα έργα τους την αληθινή τους φύση. Το αίμα τους θα κυλήσει σαν το χυμό των σταφυλιών σε μια δεξαμενή όταν τα πατήσουν τα πόδια των σταφυλοσυλλεκτών.

Στίχος 19: « *Και ο άγγελος έριξε το δρεπάνι του στη γη. Και μάζεψε το αμπέλι της γης, και έριξε τον τρύγο στο μεγάλο πατητήρι της οργής του Θεού.* »

Η δράση πιστοποιείται από αυτή την ανακοίνωση που αποκαλύπτει αυτή η σκηνή. Ο Θεός προφητεύει με βεβαιότητα την τιμωρία της καθολικής και προτεσταντικής αλαζονείας. Θα υποστούν τις συνέπειες της οργής του Θεού, όπως φαίνεται από τη δεξαμενή στην οποία τα τρυγημένα σταφύλια συνθλίβονται από τα πόδια των θρυμματιστών.

Στίχος 20: « *Και το πατητήρι πατήθηκε έξω από την πόλη. και έβγαине αίμα από την δεξαμενή, μέχρι τα χαλινάρια των αλόγων, για απόσταση χίλια εξακόσια στάδια.* »

Ο Ησα.63:3 διευκρινίζει: « *Ήμουν μόνος να πατήσω το πατητήρι. κανένας άντρας δεν ήταν μαζί μου...* ». Ο τρύγος εκπληρώνει την τιμωρία της Βαβυλώνας της Μεγάλης πόλης στην Αποκ. 16:19. Έχει γεμίσει το κύπελλο με θεϊκή οργή που πρέπει τώρα να πει μέχρι τα κατακάθια. « *Το πατητήρι πατήθηκε έξω από την πόλη* », δηλαδή χωρίς την παρουσία των εκλεκτών που έχουν ήδη ανέβει στον ουρανό. Στην Ιερουσαλήμ οι εκτελέσεις των καταδικασμένων σε θάνατο γίνονταν έξω από τα τείχη της ιερής πόλης για να μην τη μολύνουν. Αυτή ήταν η περίπτωση της σταύρωσης του Ιησού Χριστού, η οποία υπενθυμίζει, μέσω αυτού του μηνύματος, το τίμημα που πρέπει να πληρώσει για όσους υποτίμησαν τον δικό του θάνατο. Ήρθε η ώρα για τους εχθρούς του να χύσουν με τη σειρά τους το αίμα τους για να εξιλεθούν για τις πολλές αμαρτίες τους. « *Και βγήκε αίμα από τη δεξαμενή μέχρι τα κομμάτια των αλόγων* ». Οι στόχοι του θυμού είναι

χριστιανοί θρησκευτικοί δάσκαλοι, και ο Θεός τους αναφέρεται με την εικόνα του « κομματιού » που βάζουν οι ιππείς « στο στόμα των αλόγων », για να τους κατευθύνει. Αυτή η εικόνα προτείνεται στο Ιάκωβος 3:3, το θέμα του οποίου είναι ακριβώς: θρησκευτικοί δάσκαλοι. Ο Ιάκωβος διευκρινίζει στην αρχή του κεφαλαίου 3: « *Αδελφοί μου, ας μην αρχίσουν πολλοί ανάμεσά σας να διδάσκουν, γιατί ξέρετε ότι θα κριθούμε αυστηρότερα* ». Η δράση της « συγκομιδής » δικαιολογεί αυτή τη σοφή προειδοποίηση. Καθορίζοντας « μέχρι τα άλογα », το Πνεύμα προτείνει ότι η δεξαμενή αφορά, πρώτον, τον Ρωμαιοκαθολικό κλήρο της « *Μεγάλης Βαβυλώνας* », αλλά ότι επεκτείνεται και στους Προτεστάντες δασκάλους που, από το 1843, κάνουν « καταστροφική » χρήση η Αγία Γραφή σύμφωνα με την κατηγορία που έκανε το Πνεύμα στην Αποκ. 9:11. Εδώ βρίσκουμε την εφαρμογή της προειδοποίησης που δίνεται στην Αποκ. 14:10: « *Θα πει επίσης από το κρασί της οργής του Θεού χυμένο χωρίς ανάμειξη στο ποτήρι της οργής του...* ».

Για το μήνυμα « *σε έκταση χιλίων εξακοσίων σταδίων* », σε συνέχεια με το προηγούμενο μήνυμα, η τιμωρία επεκτείνεται στη μεταρρυθμιστική πίστη από τον 16ο <sup>αιώνα</sup> στον οποίο παραπέμπει ο αριθμός 1600. Αυτή είναι η εποχή που ο Μάρτιν Λούθηρος επισημοποίησε την κατηγορία κατά της Καθολικής πίστης το 1517. Αλλά ήταν επίσης σε αυτόν τον 16ο <sup>αιώνα</sup> που σχηματίστηκαν τα προτεσταντικά δόγματα των « *ψευδών Χριστών* » και των *ψευδοχριστιανών* που νομιμοποιούσαν τη βία και το σπαθί που απαγόρευε ο Ιησούς Χριστός . Η Αποκάλυψη προσφέρει τα δικά της κλειδιά για την ερμηνεία και αυτός ο 16ος <sup>αιώνας</sup> χαρακτηρίζεται στα εδάφια Αποκ. 2:18 έως 29 με το συμβολικό όνομα της εποχής « *Θυάτιρα* ». Η λέξη « *στάδιο* » φανερώνει τη θρησκευτική τους δραστηριότητα, τη συμμετοχή τους στον αγώνα του οποίου το έπαθλο που διακυβεύεται είναι το στεφάνι της νίκης που υποσχέθηκε στον νικητή. Αυτή είναι η διδασκαλία του Παύλου στο 1 Κορ.9:24: « *Δεν ξέρετε ότι όσοι τρέχουν στο στάδιο τρέχουν όλοι, αλλά κάποιος παίρνει το βραβείο; Τρέξε για να το κερδίσεις .*» Επομένως, το έπαθλο της ουράνιας κλήσης δεν κερδίζεται με κανέναν τρόπο. Η πίστη και η επιμονή στην υπακοή είναι ο μόνος τρόπος για να κερδίσεις στη μάχη της πίστης. Επιβεβαιώνει στο Φι.3:14 λέγοντας: « *Πιέζω προς τον στόχο για το έπαθλο της ανοδικής κλήσης του Θεού εν Χριστώ Ιησού* ». Την ώρα του « *θερισμού* » θα επαληθευτούν αυτά τα λόγια του Ιησού: « *Γιατί πολλοί είναι καλεσμένοι, αλλά λίγοι εκλεκτοί* (Ματ.22:14)».



## Αποκάλυψη 15: Το τέλος της δοκιμασίας

ολοκληρωθεί η « συγκομιδή και ο τρύγος » έρχεται η επίφοβη στιγμή, το τέλος του χρόνου της χάριτος. Εκεί όπου οι ανθρώπινες επιλογές είναι χαραγμένες στην πέτρα του χρόνου, χωρίς δυνατότητα ανατροπής αυτών των επιλογών. Σε εκείνο το σημείο τελειώνει η προσφορά της εν Χριστώ σωτηρίας. Αυτό είναι το θέμα αυτού του πολύ σύντομου κεφαλαίου 15 της Αποκάλυψης του Ιησού Χριστού. Το τέλος του χρόνου της χάριτος συμβαίνει μετά τις πρώτες έξι « σάλπιγγες » των κεφαλαίων 8 και 9, και πριν από τις « επτά τελευταίες πληγές του Θεού » του κεφαλαίου 16. Είναι αυτονόητο ότι ακολουθεί την τελευταία επιλογή του μονοπατιού που ο Θεός δίνει στον άνθρωπο να κάνει. Υπό την έγκυρη αιγίδα του « θηρίου που ανεβαίνει από τη γη » των Αποκ. 13:11 έως 18, τα δύο τελευταία μονοπάτια οδηγούν, το ένα, στο αγιασμένο Σάββατο ή το Σάββατο του Θεού, το άλλο, στην Κυριακή, της ρωμαϊκής παπικής εξουσίας . Ποτέ οι επιλογές μεταξύ ζωής και καλού, θανάτου και κακού δεν ήταν τόσο ξεκάθαρες. Ποιον φοβάται περισσότερο ο άνθρωπος; Θεός ή άνθρωπος; Αυτό είναι δεδομένο της κατάστασης. Μπορώ όμως να πω και: Ποιον αγαπά περισσότερο ο άνθρωπος; Θεός ή άνθρωπος; Οι εκλεκτοί θα απαντήσουν και στις δύο περιπτώσεις: ο Θεός, γνωρίζοντας μέσα από την προφητική του αποκάλυψη τις λεπτομέρειες του τέλους του έργου του. Η αιώνια ζωή θα είναι τότε πολύ κοντά, κοντά τους.

Στίχος 1: « Τότε είδα ένα άλλο σημείο στον ουρανό, μεγάλο και υπέροχο: επτά άγγελοι που κρατούσαν επτά τελευταίες πληγές, γιατί σε αυτούς εκπληρώθηκε η οργή του Θεού. »

Αυτό το εδάφιο παρουσιάζει τις « επτά τελευταίες πληγές » που θα χτυπήσουν τους ψεύτικους πιστούς για την επιλογή τους για την ημέρα της Ρωμαϊκής Κυριακής. Το θέμα αυτού του κεφαλαίου, το τέλος του χρόνου της δοκιμασίας, ανοίγει τον καιρό των « επτά τελευταίων πληγών της οργής του Θεού ».

Στίχος 2: « Και είδα σαν να ήταν μια γυάλινη θάλασσα, ανακατεμένη με φωτιά, και εκείνους που είχαν νικήσει το θηρίο, και την εικόνα του, και τον αριθμό του ονόματός του, να στέκονται πάνω στη γυάλινη θάλασσα, έχοντας άρπες του Θεού. »

Για να ενθαρρύνει τους υπηρέτες του, τους εκλεκτούς του, ο Κύριος παρουσιάζει στη συνέχεια μια σκηνή που παραπέμπει στην επικείμενη νίκη τους μέσα από διάφορες εικόνες που λαμβάνονται από άλλα αποσπάσματα της προφητείας. « Στη γυάλινη θάλασσα, ανακατεμένη με φωτιά, στέκονται », γιατί πέρασαν από μια δοκιμασία πίστης στην οποία διώχθηκαν ( αναμειγμένοι με φωτιά ) και βγήκαν νικητές. Η « γυάλινη θάλασσα » αναφέρεται στην αγνότητα των εκλεκτών ανθρώπων, όπως στην Αποκ. 4:1.

Στίχος 3: « Και έψαλλαν το άσμα του Μωσή, του δούλου του Θεού, και το τραγούδι του Αρνίου, λέγοντας: Μεγάλα και θαυμαστά είναι τα έργα σου, Κύριε Θεέ Παντοκράτορα. Δίκαιοι και αληθινοί είναι οι δρόμοι σου, Βασιλιά των Εθνών! »

« *Άσμα του Μωυσή* » γιόρτασε την ένδοξη έξοδο του Ισραήλ από την Αίγυπτο, τη γη και χαρακτηριστικό σύμβολο της αμαρτίας. Η είσοδος στην επίγεια Χαναάν που ακολούθησε 40 χρόνια αργότερα προανήγγειλε την είσοδο των τελευταίων εκλεκτών στην ουράνια Χαναάν. Με τη σειρά του, αφού έδωσε τη ζωή του για να εξιλεωθεί για τις αμαρτίες των εκλεκτών, ο Ιησούς, « *το αρνί* », ανέβηκε στον ουρανό, στη δόξα του και στην ουράνια θείκη του δύναμη. Οι τελευταίοι πιστοί μάρτυρες του Ιησού, όλοι οι Αντβεντιστές με πίστη και έργο, βιώνουν με τη σειρά τους την ανάληψη στον ουρανό όταν ο Ιησούς επιστρέψει για να τους σώσει. Εξυψώνοντας τα « *μεγάλα και αξιοθαύμαστα έργα* » του, οι εκλεκτοί δίνουν δόξα στον δημιουργό Θεό που ενσάρκωσε τις αξίες του στον Ιησού Χριστό: την τέλεια « *δικαιοσύνη* » και την « *αλήθεια* » του. Η επίκληση της λέξης « *αληθινό* » συνδέει το πλαίσιο της δράσης με το τέλος της « *Λαοδίκειας* » εποχής κατά την οποία παρουσιάστηκε ως « *το Αμήν και το Αληθινό* ». Είναι τότε η ώρα της « *απελευθέρωσης* » που σηματοδοτεί το τέλος του χρόνου « *της γυναίκας που γεννά* » της Αποκ. 12:2. « *Το παιδί* » φέρεται στον κόσμο με τη μορφή της αγνότητας του ουράνιου χαρακτήρα που αποκαλύπτεται μέσα και μέσω του Ιησού Χριστού. Οι εκλεκτοί μπορούν να δοξάσουν τον Θεό για την « *παντοδύναμη* » του κατάσταση, επειδή σε αυτή τη θείκη δύναμη οφείλουν τη σωτηρία και την απελευθέρωσή τους. Έχοντας συλλέξει και επιλέξει τους λυτρωμένους του από όλα τα γήινα έθνη, ο Ιησούς Χριστός είναι πράγματι ο « *Βασιλιάς των εθνών* ». Αυτοί που εναντιώθηκαν σε αυτόν και στους εκλεγμένους του δεν υπάρχουν πια.

Στίχος 4: « *Ποιος δεν θα φοβηθεί, Κύριε, και δεν θα δοξάσει το όνομά σου; Γιατί μόνο εσύ είσαι άγιος. Και όλα τα έθνη θα έρθουν και θα σε προσκυνήσουν, επειδή αποκαλύφθηκαν οι κρίσεις σου.* »

Με απλά λόγια, αυτό σημαίνει: Ποιος θα αρνηθεί να σε φοβηθεί, Δημιουργέ Θεέ, και να τολμήσει να σου εξαπατήσει τη δικαιωματική δόξα αρνούμενος να τιμήσει το άγιο Σάββατό σου της έβδομης ημέρας; Γιατί **μόνο εσείς είστε άγιοι** και μόνο εσείς έχετε αγιάσει την έβδομη μέρα σας και αυτούς στους οποίους την δώσατε, ως ένδειξη της επιδοκμασίας τους και της ιδιότητάς τους στην αγιότητά σας. Πράγματι, προκαλώντας τον « *φόβο του* », το Πνεύμα υπαινίσσεται το μήνυμα του πρώτου « *αγγέλου* » της Αποκ. 14:7: « *Φοβηθείτε τον Θεό και δώστε του δόξα γιατί έχει έρθει η ώρα της κρίσης του. και προσκυνήστε (προσκυνήστε) αυτόν που έκανε τον ουρανό και τη γη και τη θάλασσα και τις πηγές των υδάτων* ». Στο σχέδιο του Θεού, τα κατεστραμμένα εξεγερμένα έθνη θα αναστηθούν για έναν διπλό σκοπό: αυτόν να ταπεινωθούν ενώπιον του Θεού και να του δώσουν δόξα, και εκείνον να υποστούν τη δίκαιη τελευταία τιμωρία του που θα τα εκμηδενίσει οριστικά, στη « *λίμνη της φωτιάς* ». *θείο* » της τελευταίας κρίσης, που ανακοινώθηκε στο μήνυμα του «  *τρίτου αγγέλου* » της Αποκ. 14:10. Προτού ολοκληρωθούν αυτά τα πράγματα, οι εκλεκτοί θα πρέπει να περάσουν τον καιρό των θεικών κρίσεων που θα εκδηλωθούν με τη δράση των « *επτά πληγών* » που ανακοινώνονται στον πρώτο στίχο.

Στίχος 5: « *Μετά από αυτό κοίταξα, και ο ναός της σκηνής του μαρτυρίου άνοιξε στον ουρανό.* »

Αυτό το άνοιγμα του ουράνιου « *ναού* » σηματοδοτεί την παύση της μεσιτείας του Ιησού Χριστού, γιατί ο καιρός της κλήσης της σωτηρίας τελειώνει.

« Η μαρτυρία » αναφέρεται στις δέκα εντολές του Θεού που τοποθετήθηκαν στην ιερή κιβωτό. Έτσι, από αυτή τη στιγμή, ο διαχωρισμός μεταξύ του εκλεκτού και του χαμένου είναι οριστικός. Στη γη, οι επαναστάτες μόλις αποφάσισαν, με νομικό διάταγμα, την υποχρέωση να σεβαστούν την εβδομαδιαία ανάπαυση της πρώτης ημέρας που επιβεβαιώθηκε πολιτισμικά και θρησκευτικά, διαδοχικά, από τους Ρωμαίους αυτοκράτορες, Κωνσταντίνο Α' <sup>και</sup> Ιουστινιανό Α' που έκαναν τον Βιγίλιο Α' πρώτος πάπας, επίκαιρος επικεφαλής της παγκόσμιας χριστιανικής πίστης, δηλαδή Καθολικός, το 538. Το τελευταίο διάταγμα θανάτου προφητεύτηκε στην Αποκ. 13:15 17 και τέθηκε υπό την κυρίαρχη δράση της αμερικανικής προτεσταντικής πίστης που υποστηρίζεται από την ευρωπαϊκή καθολική πίστη.

Στίχος 6: «Και οι επτά άγγελοι που είχαν τις επτά πληγές βγήκαν από το ναό, ντυμένοι με καθαρό, λαμπερό λινό, και με χρυσές ζώνες γύρω από τα στήθη τους. »

Στον συμβολισμό της προφητείας, οι « επτά άγγελοι » αντιπροσωπεύουν τον Ιησού Χριστό μόνο ή « επτά άγγελοι » πιστοί στο στρατόπεδό του παρόμοιο με αυτόν. « Το εκλεκτό, αγνό, φωτεινό λινό » απεικονίζει « τα δίκαια έργα των αγίων » στην Αποκ. 19:8. Η « χρυσή ζώνη γύρω από το στήθος », επομένως στο ύψος της καρδιάς, προκαλεί την αγάπη για την αλήθεια που ήδη αναφέρεται στην εικόνα του Χριστού που παρουσιάζεται στην Αποκ. 1:13. Ο Θεός της αλήθειας ετοιμάζεται να τιμωρήσει το στρατόπεδο του ψέματος. Με αυτή την υπενθύμιση, το Πνεύμα προτείνει « τη μεγάλη συμφορά » της οποίας η μορφή αποκαλύφθηκε από το πρόσωπό του σε σύγκριση με « τον ήλιο όταν λάμπει με τη δύναμή του ». Η ώρα της τελικής αντιπαράθεσης μεταξύ του Ιησού Χριστού και των παγανιστών ηλιολατρών ανταρτών έφτασε.

Στίχος 7: « Και ένα από τα τέσσερα ζωντανά πλάσματα έδωσε στους επτά αγγέλους επτά χρυσά κύπελλα, γεμάτα με την οργή του Θεού που ζει στους αιώνες των αιώνων. »

Ο Ιησούς ήταν ο ίδιος το πρότυπο που απεικονίζεται από τα « τέσσερα ζωντανά όντα » της Αποκ. 4. Είναι επίσης, « ο Θεός που ζει στους αιώνες των αιώνων » που « οργίστηκε ». Έτσι, η θεότητα του αποδίδει όλους τους ρόλους: Δημιουργός, Λυτρωτής, Μεσίτης, και μόνιμα, Κριτής, μετά βάζοντας τέλος στη μεσιτεία του, γίνεται ο δικαστικός Θεός που χτυπά και τιμωρεί με θάνατο τους επαναστάτες αντιπάλους του, επειδή έχουν εκπληρώσει « κύπελλο της δίκαιης « οργής » του. Το « κύπελλο » είναι τώρα γεμάτο, και αυτός ο θυμός θα πάρει τη μορφή των « επτά τελευταίων » τιμωριών στις οποίες το θείο έλεος δεν θα έχει πλέον τη θέση του.

Στίχος 8: « Και ο ναός γέμισε καπνό εξαιτίας της δόξας του Θεού και της δύναμης του. και κανείς δεν μπορούσε να μπει στο ναό μέχρι να εκπληρωθούν οι επτά πληγές των επτά αγγέλων. »

Για να επεξηγήσει αυτό το θέμα της παύσης της χάριτος, το Πνεύμα παρουσιάζει σε αυτό το στίχο την εικόνα ενός « ναού γεμάτου καπνό εξαιτίας » της παρουσίας « του Θεού » και διευκρινίζει: « Και κανείς δεν μπορούσε να μπει στον ναό, μέχρι να εκπληρωθούν οι επτά πληγές των επτά αγγέλων ». Έτσι ο Θεός προειδοποιεί τους εκλεκτούς του ότι θα παραμείνουν στη γη κατά τον καιρό των « επτά τελευταίων πληγών » της οργής του. Οι τελευταίοι εκλεκτοί θα ξαναζήσουν

την εμπειρία των Εβραίων την εποχή των « δέκα πληγών » που έπληξαν την επαναστατημένη Αίγυπτο. Οι πληγές δεν είναι για αυτούς, αλλά για τους επαναστάτες, στόχοι της θείας οργής. Όμως η επικείμενη είσοδος τους στον « ναό » επιβεβαιώνεται έτσι, θα δοθεί η δυνατότητα, από το τέλος των « επτά τελευταίων πληγών ».

## Αποκάλυψη 16 : Οι επτά τελευταίες πληγές της οργής του Θεού

Το Κεφάλαιο 16 παρουσιάζει την έκχυση αυτών των « επτά τελευταίων πληγών » μέσω των οποίων εκφράζεται « η οργή του Θεού ».

Η μελέτη ολόκληρου του κεφαλαίου θα το επιβεβαιώσει, αλλά πρέπει να σημειωθεί ότι οι στόχοι της « οργής του Θεού » θα είναι πανομοιότυποι με αυτούς που χτυπήθηκαν από τις τιμωρίες των πρώτων έξι « τρομπέτων ». Το Πνεύμα αποκαλύπτει έτσι ότι οι τιμωρίες των « επτά τελευταίων πληγών » και εκείνες των « επτά σαλίγγων » τιμωρούν την ίδια αμαρτία: την παράβαση της σαββατικής ανάπαυσης της « έβδομης ημέρας ». *αγιασμένος* » από τον Θεό από την ίδρυση του κόσμου.

Ανοίγω μια παρένθεση εδώ, καθυστερημένα. Σημειώστε τη διαφορά που χαρακτηρίζει τις θεϊκές « τρομπέτες » και « πληγές ή πληγές ». Οι « τρομπέτες » είναι όλες ανθρώπινες δολοφονίες που πραγματοποιούνται από ανθρώπους αλλά με εντολή του Θεού, το πέμπτο ον πνευματικής φύσης. Οι « πληγές » είναι δυσάρεστες ενέργειες που επιβάλλονται απευθείας από τον Θεό μέσω των φυσικών μέσων της ζωντανής Του δημιουργίας. Η Αποκάλυψη 16 μας παρουσιάζει τις « επτά τελευταίες πληγές » που μας υποδηλώνει, διακριτικά, ότι προηγήθηκαν άλλες « πληγές » που υπέστησαν οι άνθρωποι πριν από το τέλος του χρόνου της χάριτος που χωρίζει, πνευματικά, σε δύο μέρη, « τον χρόνο του τέλους » που παρατίθεται στο Δαν.11:40. Στο πρώτο, αυτό το τέλος είναι εκείνο της εποχής των εθνών και στο δεύτερο, αυτό της εποχής της οικουμενικής παγκόσμιας κυβέρνησης που οργανώθηκε υπό την επίβλεψη και πρωτοβουλία των ΗΠΑ. Σε αυτήν την ενημέρωση, που πραγματοποιήθηκε το Σάββατο 18 Δεκεμβρίου 2021, μπορώ να επιβεβαιώσω αυτήν την εξήγηση, καθώς από τις αρχές του 2020, ολόκληρη η ανθρωπότητα έχει πληγεί από οικονομική καταστροφή λόγω ενός μεταδοτικού ιού, του κορωνοϊού Covid-19, που εμφανίστηκε για πρώτη φορά στο Κίνα. Σε ένα πλαίσιο παγκοσμιοποιημένων ανταλλαγών και γνώσης, που ενισχύουν διανοητικά τις πραγματικές της επιπτώσεις, πανικόβλητοι, οι ηγέτες του λαού έχουν σταματήσει την ανάπτυξη και τη συνεχή ανάπτυξη ολόκληρης της δυτικοευρωπαϊκής και αμερικανικής οικονομίας. Θεωρούμενη, άδικα, ως πανδημία, η Δύση, που πίστευε ότι μια μέρα θα νικούσε τον θάνατο, είναι απογοητευμένη και αναστατωμένη. Πανικόβλητοι, οι Άθεοι έχουν παραδώσει σώμα και ψυχή στη νέα θρησκεία που την αντικαθιστά: την παντοδύναμη ιατρική επιστήμη. Και η χώρα των απατεώνων, η πλουσιότερη στη γη, εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία να κάνει τους ανθρώπους αιχμάλωτους και σκλάβους των διαγνώσεων τους, των εμβολίων τους, των θεραπειών τους και των εταιρικών τους αποφάσεων. Ταυτόχρονα, ακούμε στη Γαλλία οδηγίες, το λιγότερο παράδοξο, τις οποίες συνοψίζω ως εξής: «καλό είναι να αερίζονται τα διαμερίσματα και να φοράμε την προστατευτική μάσκα για ώρες, πίσω από την οποία ο χρήστης ασφυκτιά». Επισημάνετε την «κοινή



λογική» των νεαρών ηγετών της Γαλλίας και άλλων χωρών που μιμούνται. Σημειώνουμε με ενδιαφέρον ότι η χώρα που ηγήθηκε αυτής της καταστροφικής συμπεριφοράς ήταν πρώτα το Ισραήλ, η πρώτη χώρα καταραμένη από τον Θεό, στη θρησκευτική ιστορία. Η χρήση μάσκας, που αρχικά απαγορευόταν όταν δεν ήταν διαθέσιμη, στη συνέχεια έγινε υποχρεωτική, για προστασία από μια ασθένεια που επηρεάζει το αναπνευστικό σύστημα. Η κατάρα του Θεού φέρει απροσδόκητους, αλλά καταστροφικά πολύ αποτελεσματικούς καρπούς. Είμαι πεπεισμένος ότι μεταξύ του 2021 και της έναρξης της « έκτης τρομπέτας », του Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου, άλλες « πληγές του Θεού » θα χτυπήσουν την ένοχη ανθρωπότητα σε διάφορα μέρη της γης, και ιδιαίτερα στη Δύση. «Πανώλες» όπως η « πείνα » και άλλες πραγματικές παγκόσμιες πανδημίες, ήδη γνωστές ως πανούκλα και χολέρα. Ο Θεός ισχυρίζεται αυτό το είδος τιμωρίας στον Ιεζ.14:21: «*Ναι, έτσι λέει ο Κύριος, ο Γιαχβέ: Αν και στέλνω εναντίον της Ιερουσαλήμ τις τέσσερις φοβερές τιμωρίες μου, το σπαθί, την πείνα, τα άγρια θηρία και την επιδημία, για να εξοντώσω ανθρώπους και θηρία . Σημειώστε ότι αυτή η λίστα δεν είναι εξαντλητική, γιατί στη σύγχρονη εποχή οι θεϊκές τιμωρίες έχουν πολλαπλές μορφές: Καρκίνος, AIDS, Chikungunya, Αλτσχάιμερ... κλπ... Σημειώνω επίσης την εμφάνιση φόβου λόγω της υπερθέρμανσης του πλανήτη. Μάζες της ανθρωπότητας φοβούνται και πανικοβάλλονται στη σκέψη του λιώσιμου πάγου και των πλημμυρών που θα μπορούσαν να προκύψουν. Και πάλι, ένας καρπός της θεϊκής κατάρας που χτυπά το ανθρώπινο μυαλό και χτίζει τείχη χωρισμού και μίσους. Κλείνω αυτή την παρένθεση για να συνεχίσω τη μελέτη σε αυτό το πλαίσιο του μετά το τέλος της χάριτος που χαρακτηρίζει τις « επτά τελευταίες πληγές της οργής του Θεού ».*

Ένας άλλος λόγος δικαιολογεί την επιλογή των στόχων. Οι « επτά τελευταίες πληγές » ολοκληρώνουν την καταστροφή της δημιουργίας στο τέλος του κόσμου. Για τον Θεό, τον Δημιουργό, ήρθε η ώρα της καταστροφής του έργου του. Ακολουθεί λοιπόν τη διαδικασία της δημιουργίας, αλλά αντί να δημιουργεί, καταστρέφει. Με την «*έβδομη τελευταία πληγή* », στη γη, η ανθρώπινη ζωή θα σβήσει, αφήνοντας πίσω της, η γη θα γίνει ξανά « άβυσσος » σε χαοτική κατάσταση, με μοναδικό κάτοικο τον Σατανά, τον δημιουργό της αμαρτίας. η έρημη γη θα είναι η φυλακή του για « *χίλια χρόνια* » μέχρι την τελευταία κρίση όπου αυτός και όλοι οι άλλοι επαναστάτες θα καταστραφούν σύμφωνα με την Αποκ. 20.

Στίχος 1: « *Και άκουσα μια δυνατή φωνή να έρχεται από τον ναό, που έλεγε στους επτά αγγέλους: Πηγαίνετε και χύστε τα επτά κύπελλα της οργής του Θεού στη γη. »*

Αυτή η « *δυνατή φωνή που προήλθε από το ναό* » είναι αυτή του δημιουργού Θεού που απογοητεύεται με το πιο νόμιμο δικαίωμά του. Ως δημιουργός Θεός, η εξουσία του έχει έναν υπέρτατο χαρακτήρα και δεν είναι ούτε δίκαιο ούτε σοφό να αμφισβητηθεί η επιθυμία του να λατρευτεί και να δοξαστεί με την τήρηση της ημέρας ανάπαυσης την οποία έχει « *αγιάσει* » για αυτόν τον σκοπό. Με τη μεγάλη και θεϊκή του σοφία, ο Θεός έχει εξασφαλίσει ότι όποιος αμφισβητεί τα δικαιώματα και την εξουσία του θα αγνοήσει τα πιο σημαντικά μυστικά του προτού εξιλεώσει στον « *δεύτερο θάνατο* » το τίμημα των οργών του εναντίον του Παντοδύναμου Θεού.

Στίχος 2: « *Ο πρώτος πήγε και έχυσε το μπολ του στη γη. Και ένα κακόηθες και επώδυνο έλκος χτύπησε τους άνδρες που είχαν το σημάδι του θηρίου και που προσκύνησαν την εικόνα του.* »

Όντας η κυρίαρχη δύναμη και η ηγετική αρχή της τελευταίας εξέγερσης, ο στόχος προτεραιότητας σε αυτό το πλαίσιο είναι « *η γη* » σύμβολο της έκπτωτης προτεσταντικής πίστης.

Η πρώτη μάλιστα είναι « *ένα κακόηθες έλκος* » που προκαλεί σωματική ταλαιπωρία στα σώματα των επαναστατών που έχουν επιλέξει να υπακούσουν στην ημέρα ανάπαυσης που επιβάλλουν οι άνδρες. Οι στόχοι είναι οι Καθολικοί και οι Προτεστάντες που επέζησαν της πυρηνικής σύγκρουσης που έχουν, με αυτή την επιλογή της πρώτης ημέρας, την Κυριακή της Ρωμαϊκής περιόδου, « *το σημάδι του θηρίου* ."

Στίχος 3: « *Ο δεύτερος έχυσε το μπολ του στη θάλασσα και έγινε αίμα σαν νεκρού. και κάθε ζωντανό πράγμα πέθανε, ό,τι ήταν στη θάλασσα .*

Το « *δεύτερο* » χτυπά « *τη θάλασσα* » την οποία μεταμορφώνει σε « *αίμα* », όπως έκανε για τον Αιγυπτιακό Νείλο την εποχή του Μωυσή. « *η θάλασσα* », σύμβολο του Ρωμαιοκαθολικισμού, που στοχεύει τη Μεσόγειο Θάλασσα. Εκείνη τη στιγμή, ο Θεός εξαφανίζει όλη τη ζωική ζωή στη « *θάλασσα* ». Εμπλέκει τη διαδικασία της δημιουργίας αντίστροφα, τελικά, « *η γη* » θα γίνει ξανά « *άμορφη και άδεια* ». θα επιστρέψει στην αρχική του κατάσταση « *άβυσσος* ».

Στίχος 4: « *Ο τρίτος έχυσε το μπολ του στα ποτάμια και τις πηγές του νερού. Και έγιναν αίματα.* »

Το « *τρίτο* » χτυπά το γλυκό « *νερό* » των « *ποταμών και πηγών* » που ξαφνικά με τη σειρά τους γίνονται « *αίμα* ». Περισσότερο νερό για να ξεδιψάσετε. Η τιμωρία είναι σκληρή και άξια γιατί ετοιμάζονταν να χύσουν το «*αίμα*» των εκλεκτών. Αυτή η τιμωρία ήταν η πρώτη που επέβαλε ο Θεός μέσω της ράβδου του Μωυσή στους Αιγύπτιους, «*πότες του αίματος* » των Εβραίων που τους φέρθηκαν σαν ζώα στη σκληρή σκλαβιά όπου πολλοί πέθαναν.

Στίχος 5: « *Και άκουσα τον άγγελο των υδάτων να λέει: Δίκαιος είσαι, που είσαι και που ήσουν. είσαι άγιος, γιατί έχεις ασκήσει αυτή την κρίση.* »

Σημειώστε ήδη, σε αυτό το εδάφιο, τους όρους « *δίκαιος* » και « *άγιος* » που επιβεβαιώνουν τη σωστή μετάφραση του κειμένου του διατάγματος του Δαν. 8:14: « *2300 το βράδυ το πρωί και η αγιότητα θα δικαιωθεί* ». Η « *αγιότητα* » περικλείει όλα όσα ο Θεός θεωρεί άγια. Σε αυτό το τελευταίο πλαίσιο, η επίθεση στο « *αγιασμένο* » Σάββατο του αξίζει δικαίως την κρίση του Θεού που μετατρέπει το « *νερό* » για να πει κανείς σε « *αίμα* ». Η λέξη « *νερά* » δηλώνει συμβολικά και διπλά τις ανθρώπινες μάζες και τη θρησκευτική διδασκαλία. Διαστρεβλωμένα από την Παπική Ρώμη, στην Αποκ. 8:11 και τα δύο άλλαξαν σε « *αμιθιά* ». Λέγοντας « *είσαι δίκαιος...επειδή έχεις ασκήσει αυτή την κρίση* », ο άγγελος δικαιολογεί το μέτρο που απαιτείται από την αληθινή τέλεια δικαιοσύνη που μόνο ο Θεός μπορεί να επιτύχει. Λεπτά, και με μεγάλη ακρίβεια, το Πνεύμα εξαφανίζει τη μορφή « *και που έρχεται* » από το όνομα του Θεού , επειδή έχει έρθει. και η εμφάνισή του ανοίγει ένα μόνιμο δώρο για εκείνον και τους λυτρωμένους, χωρίς να ξεχνάει, τους κόσμους που έμειναν αγνοί και τους αγίους αγγέλους που του έμειναν πιστοί.

Στίχος 6: « *Επειδή έχυσαν το αίμα των αγίων και των προφητών, και τους έδωσες να πιουν αίμα· είναι άξιοι.* »

Οι επαναστάτες, έτοιμοι να σκοτώσουν τους εκλεκτούς που οφείλουν τη σωτηρία τους μόνο στην παρέμβαση του Ιησού, ο Θεός τους καταλογίζει και τα εγκλήματα που επρόκειτο να διαπράξουν. Για τα ίδια αίτια λοιπόν αντιμετωπίζονται όπως οι Αιγύπτιοι της Εξόδου. Αυτή είναι η δεύτερη φορά που ο Θεός λέει, « *Είναι άξιοι* ». Σε αυτή την τελική φάση, βρίσκουμε ως τον επιτιθέμενο των εκλεκτών Αντβεντιστών, τον αγγελιοφόρο από τις Σάρδεις στον οποίο ο Ιησούς είχε πει: « *Νομίζεται ότι είσαι ζωντανός και είσαι νεκρός* ». Ταυτόχρονα όμως έλεγε για τους αιρετούς του 1843-1844: « *Θα περπατήσουν μαζί μου, με λευκά ρούχα, γιατί είναι άξιοι* ». Έτσι, ο καθένας έχει την αξιοπρέπεια που του έρχεται σύμφωνα με τα έργα της πίστης του: « *λευκά ενδύματα* » για τους πιστούς εκλεκτούς, « *αίμα* » να πει για τους πεσόντες, άπιστους επαναστάτες.

Στίχος 7: « *Και άκουσα από το θυσιαστήριο άλλον άγγελο να λέει: Ναι, Κύριε Θεέ Παντοκράτορα, αληθινές και δίκαιες είναι οι κρίσεις σου.* »

Αυτή η φωνή που προέρχεται από το «*θυσιαστήριο*», σύμβολο του σταυρού, είναι αυτή του σταυρωμένου Χριστού που έχει ιδιαίτερο λόγο να εγκρίνει αυτή την κρίση. Διότι εκείνοι που τιμωρεί αυτή τη στιγμή τόλμησαν να διεκδικήσουν τη σωτηρία του, ενώ δικαιολόγησαν ένα ειδικό αμάρτημα, προτιμώντας να υπακούσουν στην εντολή ενός ανθρώπου. Αυτό παρά τις προειδοποιήσεις της Αγίας Γραφής: στον Ησα.29:13 « *Ο Κύριος είπε: Όταν αυτός ο λαός πλησιάζει σε εμένα, με τιμάει με το στόμα τους και με τα χείλη τους. αλλά η καρδιά του είναι μακριά μου, και ο φόβος που έχει για μένα είναι μόνο ένας κανόνας της ανθρώπινης παράδοσης* ». Ματ.15:19: « *Μάταια με τιμούν*, διδάσκοντας εντολές που είναι εντολές των ανθρώπων. »

Στίχος 8: « *Ο τέταρτος έχυσε το φιαλίδιο του στον ήλιο. Και του δόθηκε να κάψει τους ανθρώπους με φωτιά.* »

Το τέταρτο δρα « *στον ήλιο* » και τον κάνει να ζεσταίνεται περισσότερο από το συνηθισμένο. Η σάρκα των επαναστατών « *καίγεται* » από αυτή την έντονη ζέστη. Αφού τιμώρησε την παράβαση της « *αγιότητας* », ο Θεός θα τιμωρήσει τώρα την ειδωλολατρία της «*ημέρας του ήλιου*» που κληρονόμησε από τον Κωνσταντίνο<sup>10</sup>. Ο « *Ήλιος* » που πολλοί τιμούν χωρίς να το ξέρουν αυτή τη στιγμή αρχίζει να « *καίει* » το δέρμα των επαναστατών. Ο Θεός στρέφει το είδωλο εναντίον των ειδωλολατρών. Αυτό είναι το αποκορύφωμα της « *μεγάλης συμφοράς* » που ανακοινώθηκε στην Αποκ. 1. Η στιγμή που αυτός που διατάζει τον « *ήλιο* » τον χρησιμοποιεί για να τιμωρήσει τους πιστούς του.

Στίχος 9: « *Και οι άνθρωποι κήκκαν από μεγάλη ζέστη, και βλασφήμησαν το όνομα του Θεού που έχει εξουσία πάνω σε αυτές τις πληγές, και μετάνοισαν για να μην του δώσουν δόξα.* »

Στο επίπεδο της σκληρότητας που έχουν φτάσει, οι επαναστάτες δεν μετανοούν για το λάθος τους και δεν ταπεινώνουν τον εαυτό τους ενώπιον του Θεού, αλλά τον προσβάλλουν «*βλασφημώντας*» το « *όνομά* » του. Ήταν ήδη στη φύση τους μια συνήθης συμπεριφορά, η οποία συναντάται μεταξύ των

επιφανειακών πιστών. δεν επιδιώκουν να γνωρίσουν την αλήθεια του και ερμηνεύουν προς όφελός τους την περιφρονητική σιωπή του. Και όταν προκύπτουν δυσκολίες, βρίζουν το « όνομά » του. Η αδυναμία « μετάνοιας » επιβεβαιώνει το πλαίσιο « επιζώντων » της « έκτης σάλπιγγας » της Αποκ. 9:20-21. Οι επαναστάτες άπιστοι είναι άνθρωποι, θρησκευόμενοι ή μη, που δεν πιστεύουν στον Παντοδύναμο δημιουργό Θεό. Τα μάτια τους ήταν για αυτούς παγίδα θανάτου.

Στίχος 10: « *Ο πέμπτος έχυσε το φιαλίδιο του στον θρόνο του θηρίου. Και το βασίλειό του καλύφθηκε από σκοτάδι. και οι άντρες δάγκωσαν τη γλώσσα τους από τον πόνο,*

Το « πέμπτο » έχει ως συγκεκριμένο στόχο τον «θρόνο του θηρίου », δηλαδή την περιοχή της Ρώμης όπου βρίσκεται το Βατικανό, μια μικρή θρησκευτική πολιτεία παπάδων όπου βρίσκεται η Βασιλική του Αγίου Πέτρου. Ωστόσο, όπως είδαμε, ο αληθινός « θρόνος » του Πάπα βρίσκεται στην αρχαία Ρώμη, στο όρος Καίλιος στη μητρική εκκλησία όλων των εκκλησιών του κόσμου, τη Βασιλική του Αγίου Ιωάννη του Λατερανού. Ο Θεός τον βυθίζει στο μελανό « σκοτάδι » που τοποθετεί κάθε άτομο με όραση στην κατάσταση ενός τυφλού. Το αποτέλεσμα είναι τρομερά οδυνηρό, αλλά για αυτήν την αφετηρία του θρησκευτικού ψεύδους που παρουσιάζεται υπό τον τίτλο του φωτός του ενός Θεού και στο όνομα του Ιησού Χριστού, είναι απολύτως άξιο και δικαιολογημένο. « *Η μετάνοια* » δεν είναι πλέον δυνατή , αλλά ο Θεός δίνει έμφαση στη σκληρήνωση του μυαλού των ζωντανών στόχων του.

Στίχος 11: « *Και βλασφήμησαν τον Θεό του ουρανού για τους πόνους τους και τις πληγές τους, και δεν μετανοούσαν για τα έργα τους. »*

Αυτός ο στίχος μας επιτρέπει να καταλάβουμε ότι οι πληγές προστίθενται και δεν σταματούν. Αλλά επιμένοντας στην απουσία « μετάνοιας » και στη συνέχεια των « βλασφημιών », το Πνεύμα μας δίνει να καταλάβουμε ότι ο θυμός και η κακία των επαναστατών μόνο αυξάνονται. Είναι ο στόχος που επιδιώκει ο Θεός που τους ωθεί στα άκρα, ώστε να διατάξουν τον θάνατο των εκλεκτών.

Στίχος 12: « *Ο έκτος έχυσε το μπολ του στον μεγάλο ποταμό Ευφράτη. Και το νερό του στέγνωσε, για να προετοιμαστεί ο δρόμος των βασιλιάδων που έρχονται από την Ανατολή. »*

Το « έκτο » στοχεύει την Ευρώπη, που ορίζεται με το συμβολικό όνομα του « Ποταμού Ευφράτη », που δηλώνει έτσι, υπό το φως της εικόνας της Αποκ. 17:1-15, τους λαούς που λατρεύουν « την πόρνη Βαβυλώνα τη Μεγάλη », Καθολικό Παπ Ρώμη. Η « ξήρανση των νερών της » θα μπορούσε να υποδηλώνει την εξόντωση του πληθυσμού της, η οποία είναι πράγματι επικείμενη, αλλά είναι ακόμη πολύ νωρίς για να συμβεί αυτό. Στην πραγματικότητα, το πράγμα είναι μια ιστορική υπενθύμιση, αφού μέσω της μερικής αποξήρανσης του « Ποταμού Ευφράτη » ο βασιλιάς των Μήδων Δαρείος κατέλαβε τη Χαλδαϊκή « Βαβυλώνα ». Το μήνυμα του Πνεύματος είναι λοιπόν η αναγγελία της επικείμενης ολοκληρωτικής ήττας της Ρωμαιοκαθολικής « Βαβυλώνας » που εξακολουθεί να διατηρεί στηρίγματα και υπερασπιστές, αλλά για μικρό χρονικό διάστημα. Η « Βαβυλώνα η μεγάλη » αυτή τη φορά θα « πέσει » αληθινά, νικημένη από τον Παντοδύναμο Θεό Ιησού Χριστό.



### **Η διαβούλευση των τριών ακάθαρτων πνευμάτων**

Στίχος 13: « *Και είδα να βγαίνουν από το στόμα του δράκου, και από το στόμα του θηρίου, και από το στόμα του ψευδοπροφήτη, τρία ακάθαρτα πνεύματα, σαν βατράχια.* »

Τα εδάφια 13 έως 16 απεικονίζουν τις προετοιμασίες για τη « μάχη του Αρμαγεδδώνα », η οποία συμβολίζει την απόφαση να θανατωθούν οι απείθαρχοι τηρητές του Σαββάτου που είναι ασυμβίβαστα πιστοί στον δημιουργό Θεό. Αρχικά, μέσω του πνευματισμού, ο διάβολος, προσομοιώνοντας το πρόσωπο του Ιησού Χριστού, εμφανίστηκε για να πείσει τους επαναστάτες ότι η επιλογή τους για την Κυριακή ήταν δικαιολογημένη. Τους ενθαρρύνει λοιπόν να αφαιρέσουν τις ζωές πιστών αντιστασιακών που τιμούν το Σάββατο. Το διαβολικό τρίο λοιπόν συγκεντρώνει στον ίδιο αγώνα, τον διάβολο, την καθολική πίστη και την προτεσταντική πίστη, δηλαδή « τον δράκο, το θηρίο και τον ψευδοπροφήτη ». Εδώ ολοκληρώνεται η « μάχη » που αναφέρεται στην Αποκ. 9:7-9. Η αναφορά των « στομάτων » επιβεβαιώνει τις λεκτικές ανταλλαγές των διαβουλεύσεων που οδηγούν στην έκδοση διατάγματος για τη θανάτωση των αληθινά εκλεγμένων. αυτό που αγνοούν ή αμφισβητούν εντελώς. Οι « βάτραχοι » είναι αναμφίβολα, για τον Θεό, ζώα που ταξινομούνται ως ακάθαρτα, αλλά σε αυτό το μήνυμα, το Πνεύμα αναφέρεται στα μεγάλα άλματα που μπορεί να κάνει αυτό το ζώο. Μεταξύ του ευρωπαϊκού «θηρίου» και του αμερικανικού «ψευδοπροφήτη» υπάρχει ο ευρύς Ατλαντικός Ωκεανός και η συνάντηση των δύο περιλαμβάνει μεγάλα άλματα. Μεταξύ των Άγγλων και των Αμερικανών, οι Γάλλοι χαρακτηρίζονται ως «βατράχια» και «βατραχοφάγοι». Το ακάθαρτο είναι μια σπεσιαλιτέ της Γαλλίας, της οποίας οι ηθικές αξίες έχουν καταρρεύσει με την πάροδο του χρόνου, από την Επανάστασή της του 1789 όπου έθεσε την ελευθερία πάνω από όλα. Το ακάθαρτο πνεύμα που ζωντανεύει την τριάδα είναι αυτό της ελευθερίας που δεν θέλει «ούτε Θεό ούτε Κύριο». Όλοι έχουν αντισταθεί στο θέλημα και την εξουσία του Θεού, και ως εκ τούτου είναι ενωμένοι σε αυτό το θέμα. Μαζεύονται γιατί μοιάζουν.

Στίχος 14: « *Διότι είναι πνεύματα δαιμόνων, που κάνουν θαύματα, και έρχονται στους βασιλιάδες όλης της γης, για να τους συγκεντρώσουν για τη μάχη της μεγάλης ημέρας του Παντοδύναμου Θεού.* »

Από την κατάρα του διατάγματος του Δαν.8:14, τα πνεύματα των δαιμόνων εκδηλώθηκαν με μεγάλη επιτυχία στην Αγγλία και τις ΗΠΑ. Ο πνευματισμός ήταν της μόδας εκείνη την εποχή, και οι άντρες είχαν συνηθίσει σε αυτό το είδος σχέσης με αόρατα, αλλά ενεργά, πνεύματα. Στην προτεσταντική πίστη, πολλές θρησκευτικές ομάδες διατηρούν σχέσεις με δαίμονες, πιστεύοντας ότι έχουν σχέση με τον Ιησού και τους αγγέλους του. Οι δαίμονες βρίσκουν πολύ εύκολο να εξαπατήσουν τους Χριστιανούς που έχουν απορριφθεί από τον Θεό, και θα μπορούν ακόμα να τους πείσουν εύκολα να συγκεντρωθούν για να σκοτώσουν, μέχρι και τον τελευταίο, ευσεβείς Χριστιανούς και Εβραίους που τηρούν το Σάββατο. Αυτό το ακραίο μέτρο που απειλεί με θάνατο και τις δύο ομάδες θα τις ενώσει στην ευλογία του Ιησού Χριστού. Για τον Θεό, αυτή η συγκέντρωση έχει σκοπό να συγκεντρώσει τους επαναστάτες « για τη μάχη της μεγάλης ημέρας του Παντοδύναμου Θεού ». Αυτή η συγκέντρωση έχει σκοπό να



δώσει στους επαναστάτες μια πρόθεση να σκοτώσουν, που θα τους κάνει και τους ίδιους άξιους να υποστούν θάνατο στα χέρια εκείνων που έχουν παρασυρθεί και εξαπατηθεί από τα θρησκευτικά τους ψέματα. Ο κύριος λόγος για τη μάχη που δόθηκε ήταν, ακριβώς, η επιλογή της ημέρας ανάπαυσης, και διακριτικά, το Πνεύμα επισημαίνει ότι οι προτεινόμενες ημέρες δεν είναι ίσες. Διότι αυτό που αφορά το αγιασμένο Σάββατο δεν είναι τίποτα λιγότερο σύμφωνα με τη φύση του από « τη μεγάλη ημέρα του Παντοδύναμου Θεού ». Οι μέρες δεν είναι ίσες και ούτε οι αντίπαλες δυνάμεις. Καθώς έδιωξε τον διάβολο και τους δαίμονές του από τον ουρανό, ο Ιησούς Χριστός, με τον ισχυρό « *Μιχαήλ* », θα επιβάλει τη νίκη του στους εχθρούς του.

Στίχος 15: « *Ιδού, έρχομαι ως κλέφτης. Ευλογημένος είναι αυτός που προσέχει και κρατά τα ρούχα του, για να μην περπατάει γυμνός και να φανεί η ντροπή του!* »

Το στρατόπεδο που μάχεται ενάντια στους τηρητές του θείου Σαββάτου είναι αυτό των άπιστων ψευδοχριστιανών, συμπεριλαμβανομένων εκείνων του Προτεσταντισμού στους οποίους είπε ο Ιησούς, στο Αποκ. 3:3: « *Να θυμάστε λοιπόν πώς λάβατε και ακούσατε, και φυλάζτε και μετανοήστε . Αν δεν προσέξετε, θα έρθω σαν κλέφτης και δεν θα ξέρετε πότε θα έρθω πάνω σας* ». Αντίθετα, το Πνεύμα δηλώνει στους εκλεκτούς Αντιβεντιστές που επωφελούνται από το πλήρες προφητικό φως του στην τελευταία εποχή της « *Λαοδίκειας* »: « *Μακάριος είναι εκείνος που παρακολουθεί και φυλάει τα ενδύματα του* », και υπαινίσσεται το ίδρυμα των Αντιβεντιστών που έκανε εμετό από το 1994, λέει επίσης: « *για να μην περπατάει γυμνός και να μη βλέπουμε την ντροπή του!* » ". Δηλωμένη και αφέθηκε «γυμνή», κατά την επιστροφή του Χριστού, θα βρίσκεται στο στρατόπεδο της ντροπής και της απόρριψης, σύμφωνα με το Β΄ Κορ. 5:2-3: « *Λοιπόν, στενάζουμε σε αυτή τη σκηνή, επιθυμώντας να φορέσουμε τα ουράνια μας σπίτι, αν τουλάχιστον βρεθούμε ντυμένοι και όχι γυμνοί* ».

Στίχος 16: « *Τους συγκέντρωσαν στον τόπο που λέγεται Αρμαγεδδών στα εβραϊκά.* »

Η εν λόγω «συγκέντρωση» δεν αφορά γεωγραφική θέση, γιατί είναι μια πνευματική «συγκέντρωση» που συγκεντρώνει στο θνητό της έργο το στρατόπεδο των εχθρών του Θεού. Επιπλέον, η λέξη «har» σημαίνει βουνό και αποδεικνύεται ότι υπάρχει πράγματι μια κοιλάδα της Μεγιδδώ στο Ισραήλ, αλλά δεν υπάρχει βουνό με αυτό το όνομα.

Το όνομα « *Αρμαγεδδών* » σημαίνει: «πολύτιμο βουνό», ένα όνομα που δηλώνει, για τον Ιησού Χριστό, τη Συνέλευση του, τον Εκλεκτό του που συγκεντρώνει όλους τους εκλεκτούς του. Και το εδάφιο 14 μας αποκάλυψε σχεδόν ξεκάθαρα τι είναι η μάχη « *Αρμαγεδδών* ». Για τους επαναστάτες, ο στόχος είναι το θείο Σάββατο και οι παρατηρητές του. αλλά για τον Θεό στόχος είναι οι εχθροί των πιστών εκλεκτών του.

Αυτό το «πολύτιμο βουνό» δηλώνει, ταυτόχρονα, το «βουνό του Σινά» από το οποίο ο Θεός διακήρυξε τον νόμο του στον Ισραήλ για πρώτη φορά μετά την έξοδο από την Αίγυπτο. Γιατί ο στόχος των επαναστατών είναι τόσο το Σάββατο της έβδομης ημέρας που αγιάζεται από την τέταρτη εντολή του όσο και οι πιστοί του παρατηρητές. Για τον Θεό, ο «πολύτιμος» χαρακτήρας αυτού του «βουνού» είναι αδιαμφισβήτητος, γιατί δεν έχει όμοιο σε όλη την ανθρώπινη

ιστορία. Για να το προστατεύσει από την ανθρώπινη ειδωλολατρία, ο Θεός επέτρεψε στους ανθρώπους να αγνοήσουν την πραγματική του θέση. Ψευδώς βρίσκεται στα νότια της αιγυπτιακής χερσονήσου κατά την παράδοση, είναι στην πραγματικότητα, στα βορειοανατολικά της *Μαδιάμ*, όπου ζούσε ο « *Ισθόρ* » ο πατέρας της « *Σεφορά* », της συζύγου του Μωυσή, λέγεται ο Βορράς της σημερινής Σαουδικής Αραβίας. Οι κάτοικοί του δίνουν στο πραγματικό όρος Σινά το όνομα « *al Lawz* » που σημαίνει «ο Νόμος». ένα δικαιολογημένο όνομα που μαρτυρεί υπέρ της βιβλικής αφήγησης που έγραψε ο Μωυσής. Αλλά δεν είναι σε αυτό το γεωγραφικό « *τόπο* » που οι επαναστάτες θα αντιμετωπίσουν τον ένδοξο και θεϊκό Χριστό τον νικητή. Διότι αυτή η λέξη « *τόπος* » είναι παραπλανητική και στην πραγματικότητα παίρνει μια οικουμενική όψη, αφού οι εκλεκτοί είναι, αυτή τη στιγμή, ακόμη διασκορπισμένοι σε όλη τη γη. Οι ζωντανοί εκλεκτοί και αυτοί που θα αναστηθούν θα «μαζευτούν» από τους καλούς αγγέλους του Ιησού Χριστού για να ενωθούν με τον Ιησού στα σύννεφα του ουρανού.

Στίχος 17: « *Ο έβδομος έχυσε το φιαλίδιο του στον αέρα. Και βγήκε από το ναό, από τον θρόνο, μια δυνατή φωνή που έλεγε: Τελείωσε!* »

Κάτω από το σημάδι της « *έβδομης πληγής που χύνεται στον αέρα* », προτού οι επαναστάτες εκτελέσουν το εγκληματικό τους σχέδιο, ο Ιησούς Χριστός, ο αληθινός, εμφανίζεται παντοδύναμος και ένδοξος, σε αμίμητη ουράνια δόξα, συνοδευόμενος από μυριάδες αγγέλους. **Βρίσκουμε τη στιγμή της « *έβδομης σάλπιγγας* »** όπου σύμφωνα με την Αποκ. 11:15, ο Ιησούς Χριστός, ο Παντοδύναμος Θεός, αφαιρεί τη βασιλεία του κόσμου από τον διάβολο. Στην Εφεσ.2:2, ο Παύλος αναφέρεται στον Σατανά ως « *ο άρχοντας της δύναμης του αέρα* ». Ο « *Αέρας* » είναι το μοιρασμένο στοιχείο όλης της γήινης ανθρωπότητας πάνω στο οποίο κυριαρχεί μέχρι την επιστροφή στη δόξα του Ιησού Χριστού. Η στιγμή του ένδοξου ερχομού του είναι όταν η θεϊκή του δύναμη αφαιρεί αυτή την κυριαρχία και δύναμη πάνω στα ανθρώπινα όντα από τον διάβολο και βάζει ένα τέλος σε αυτήν.

Συνειδητοποιήστε την υπομονή του Θεού που περίμενε 6000 χρόνια τη στιγμή που θα πει: « *Έγινε!* » και μετά κατανοήστε την αξία που δίνει στην «αγιασμένη έβδομη ημέρα» που προφητεύει τον ερχομό αυτής της στιγμής που θα πάψει η ελευθερία που αφήνεται στα άπιστα πλάσματά του. Τα επαναστατικά πλάσματα θα πάψουν να τον απογοητεύουν, να τον εκνευρίζουν, να τον περιφρονούν και να τον ατιμάζουν γιατί θα καταστραφούν. Στο Δαν.12:1 το Πνεύμα προφήτεψε αυτή τη λαμπρή έλευση που αποδίδει στον « **Μιχαήλ** », το αγγελικό ουράνιο όνομα του Ιησού Χριστού: « *Τον καιρό εκείνο θα αναστηθεί ο Μιχαήλ, ο μεγάλος ηγέτης, ο υπερασπιστής των παιδιών του λαού σου. και θα είναι καιρός δυσκολίας, όπως δεν έχει υπάρξει από τότε που υπήρχαν έθνη μέχρι εκείνη την εποχή. Εκείνη την ώρα όσοι από τους ανθρώπους σας βρίσκονται γραμμένοι στο βιβλίο θα σωθούν.* » Ο Θεός δεν διευκολύνει την κατανόηση του σωτηρίου του έργου επειδή η Βίβλος δεν αναφέρει το όνομα «Ιησούς» για να υποδείξει τον Μεσσία και του δίνει συμβολικά ονόματα που αποκαλύπτουν την κρυμμένη θεότητα του: « **Εμμανουήλ** » (Ο Θεός μαζί μας) Ησα.7:14 : « *Γι' αυτό ο ίδιος ο Κύριος θα σου δώσει σημάδι, ιδού, η κοπέλα θα συλλάβει και θα γεννήσει έναν γιο, και θα του ονομάσει Εμμανουήλ.* » « **Αιώνιος Πατέρας** » στο Ησα.9:5: « *Επειδή σε μας γεννήθηκε ένα παιδί, σε μας δόθηκε ένας γιος, και η κυριαρχία θα*

είναι στον ώμο του. θα ονομαστεί Υπέροχος, Σύμβουλος, Ισχυρός Θεός, **Αιώνιος Πατέρας**, Πρίγκιπας της Ειρήνης».

Στίχος 18: « Και υπήρξαν αστραπές, και φωνές, και βροντές, και ένας μεγάλος σεισμός, που δεν έγινε ποτέ από τότε που ο άνθρωπος ήταν στη γη, τόσο μεγάλος σεισμός. »

Εδώ βρίσκουμε τη φράση από το βασικό εδάφιο αναφοράς της Αποκ. 4:5 ανανεωμένη στην Αποκ. 8:5. Ο Θεός έχει βγει από την αόρασή του, άπιστοι πιστοί και άπιστοι, αλλά και εκλεγμένοι πιστοί Αντιβεντιστές, μπορούν να δουν τον δημιουργό Θεό Ιησού Χριστό στη δόξα της επιστροφής του. Η Αποκ. 6 και 7 μας αποκάλυψαν τις αντίθετες συμπεριφορές των δύο στρατοπέδων σε αυτό το τρομερό και ένδοξο πλαίσιο.

Και βιώνοντας έναν ισχυρό σεισμό, γίνονται μάρτυρες με τρόπο την πρώτη ανάσταση που προορίζεται για τους εκλεκτούς του Χριστού, σύμφωνα με την Αποκ. 20:5, και την αρπαγή τους στον ουρανό όπου ενώνονται με τον Ιησού. Τα πράγματα συμβαίνουν όπως είχαν προειπωθεί στην Α' Θεσ.4:15-17: « Αυτό σας διακηρύσσουμε σύμφωνα με τον λόγο του Κυρίου: Εμείς που είμαστε ζωντανοί και παραμένουμε για την έλευση του Κυρίου, δεν θα πάμε μπροστά από αυτούς που είναι νεκροί. Διότι ο ίδιος ο Κύριος θα κατέβει από τον ουρανό με εντολή, με τη φωνή του αρχαγγέλου και με τη σάλπιγγα του Θεού, και οι νεκροί εν Χριστώ θα αναστηθούν πρώτοι. Τότε εμείς που είμαστε ζωντανοί και παραμένουμε θα αρπαχτούμε μαζί τους στα σύννεφα για να συναντήσουμε τον Κύριο στον αέρα, και έτσι θα είμαστε πάντα με τον Κύριο ». Εκμεταλλεύομαι αυτό το εδάφιο για να σημειώσω την αποστολική αντίληψη για την κατάσταση των « νεκρών »: « εμείς οι ζωντανοί, παραμένοντας για την έλευση του Κυρίου, δεν θα προλάβουμε αυτοί που πέθαναν ». Ο Παύλος και οι σύγχρονοί του δεν σκέφτηκαν σαν ψευδοχριστιανοί σήμερα ότι οι « νεκροί » εκλεκτοί ήταν στην παρουσία του Χριστού, γιατί ο προβληματισμός του δείχνει ότι αντίθετα, όλοι νόμιζαν ότι οι « ζωντανοί » εκλεκτοί θα έμπαιναν στον παράδεισο πριν από τους « νεκρούς ».

Στίχος 19: « Και η μεγάλη πόλη χωρίστηκε σε τρία μέρη, και οι πόλεις των εθνών έπεσαν, και ο Θεός θυμήθηκε τη Βαβυλώνα τη μεγάλη, για να της δώσει το ποτήρι με το κρασί της σκληρής οργής του. »

Τα « τρία μέρη » αφορούν « τον δράκο, το θηρίο και τον ψευδοπροφήτη » που συγκεντρώθηκαν στο εδάφιο 13 αυτού του κεφαλαίου. Μια δεύτερη ερμηνεία βασίζεται σε αυτό το κείμενο από τον Ζακ.11:8: « Θα καταστρέψω τους τρεις πάστορες σε ένα μήνα. Η ψυχή μου ήταν ανυπόμονη γι' αυτούς, και η ψυχή τους ήταν επίσης αηδιασμένη μαζί μου ». Στην περίπτωση αυτή, οι « τρεις ποιμένες » αντιπροσωπεύουν τα τρία συστατικά του λαού του Ισραήλ: τον βασιλιά, τον κλήρο και τους προφήτες. Λαμβάνοντας υπόψη το τελικό πλαίσιο, στο οποίο η προτεσταντική πίστη και η καθολική πίστη συμμαχούν και ενοποιούνται, « τα τρία μέρη » προσδιορίζονται από: « ο δράκος » = ο διάβολος, « το θηρίο » = οι παραπλανημένοι καθολικοί και προτεσταντικοί λαοί. « ο ψευδοπροφήτης » = ο καθολικός και προτεσταντικός κλήρος.

Στο ηττημένο στρατόπεδο, η καλή κατανόηση παύει, « η μεγάλη πόλη χωρίστηκε σε τρία μέρη ». Ανάμεσα στα εξαπατημένα και παραπλανημένα θύματα, τα στρατόπεδα του θηρίου και του ψευδοπροφήτη, το μίσος και η δυσαρέσκεια εμπνέουν εκδίκηση ενάντια στους απατηλούς αποπλανητές που

είναι υπεύθυνοι για την απώλεια της σωτηρίας τους. Τότε είναι που το θέμα της « συγκομιδής » εκπληρώνεται με μια αιματηρή διευθέτηση λογαριασμών που κύριοι στόχοι της είναι, με κάθε λογική και δικαιοσύνη, οι θρησκευτικοί δάσκαλοι. Αυτή η προειδοποίηση από το εδάφιο Ιακώβου 3:1 παίρνει στη συνέχεια το πλήρες νόημά της: « *Αδελφοί μου, ας μην αρχίσουν πολλοί από εσάς να διδάσκουν, γιατί ξέρετε ότι θα κριθούμε αυστηρότερα* ». Σε αυτήν την εποχή των « πληγών », αυτή η ενέργεια προκαλείται από αυτό το απόφθεγμα: « *Και θυμήθηκε ο Θεός τη Βαβυλώνα τη Μεγάλη για να της δώσει το ποτήρι του κρασιού της άγριας οργής του* ». Το Απο.18 θα είναι εξ ολοκλήρου αφιερωμένο στην επίκληση αυτής της τιμωρίας των ασεβών θρησκευόμενων ανθρώπων.

Στίχος 20: « *Και όλα τα νησιά έφυγαν, και τα βουνά δεν βρέθηκαν.* »

Αυτός ο στίχος συνοψίζει την αλλαγή της γης, η οποία, υποβαλλόμενη σε τεράστιες δονήσεις, παίρνει μια όψη παγκόσμιου χάους, ήδη « *άμορφη* » και σύντομα « *άδεια* » ή « *έρμη* ». Είναι το αποτέλεσμα, η συνέπεια, της « *αμαρτίας desolator* » που καταγγέλθηκε στο Δανιήλ 8:13 και του οποίου η τελική τιμωρία προφητεύεται στο Δαν.9:27.

Στίχος 21: « *Και μεγάλο χαλάζι, του οποίου οι πέτρες ζύγιζαν ένα τάλαντο, έπεσε από τον ουρανό πάνω στους ανθρώπους. και οι άνθρωποι βλασφήμησαν τον Θεό λόγω της μάστιγας του χαλαζιού, επειδή η μάστιγα ήταν πολύ μεγάλη.* »

Το απαίσιο έργο τους, αφού ολοκληρώθηκε, οι κάτοικοι της γης θα εξαφανιστούν με τη σειρά τους από μια μάστιγα από την οποία θα είναι αδύνατο να ξεφύγουν: πέτρες από « *χαλάζι* » θα πέσουν πάνω τους. Το Πνεύμα τους καταλογίζει το βάρος του « *ένα ταλέντο* », δηλαδή 44,8 κιλά. Αλλά αυτή η λέξη « *ταλέντο* » είναι περισσότερο μια πνευματική απάντηση που βασίζεται στην « *παραβολή των ταλέντων* ». Με αυτόν τον τρόπο αποδίδει στους πεσόντες το ρόλο εκείνων που δεν έφεραν σε πέρας το « *τάλαντο* » δηλαδή τα χαρίσματα που τους έδωσε ο Θεός στην παραβολή. Και αυτή η κακή συμπεριφορά καταλήγει να τους κοστίζει τη ζωή, την πρώτη και τη δεύτερη που ήταν προσβάσιμη μόνο στους αληθινά εκλεγμένους. Μέχρι την τελευταία τους πνοή της ζωής τους συνεχίζουν να « *βλασφημούν* » (υβρίζουν) τον « *Θεό* » του ουρανού που τους τιμωρεί.

« *Η παραβολή των ταλέντων* » θα έχει τότε κυριολεκτικά εκπληρωθεί. Ο Θεός θα δώσει σε κάθε άτομο, σύμφωνα με τη μαρτυρία των έργων της πίστης του. στους άπιστους χριστιανούς, θα δώσει θάνατο και θα φανεί τόσο σκληρός και σκληρός όσο τον νόμιζαν και τον έκριναν. Και στους πιστούς εκλεκτούς θα δώσει αιώνια ζωή σύμφωνα με την πίστη που είχαν εναποθέσει στην τέλεια αγάπη και πίστη του που μεγεθύνθηκε στον Ιησού Χριστό γι' αυτούς. Όλα αυτά σύμφωνα με την αρχή που παραθέτει ο Ιησούς στο Ματ.8:13: « *σύμφωνα με την πίστη σου να γίνει σε σένα* ».

Μετά από αυτή την τελευταία μάστιγα, η γη ερημώνεται, στερούμενη κάθε μορφής ανθρώπινης ζωής. Βρίσκει έτσι την « *άβυσσο* » χαρακτηριστικό της Γεν.1:2.



## **Κεφάλαιο 17: Η ιερόδουλη αποκαλύπτεται και αναγνωρίζεται**

Στίχος 1: « Τότε ήρθε ένας από τους επτά αγγέλους που κρατούσαν τα επτά κύπελλα και μου μίλησε, λέγοντας: Έλα, θα σου δείξω την κρίση της μεγάλης πόρνης που κάθεται σε πολλά νερά. »

Από αυτό το πρώτο εδάφιο, το Πνεύμα υποδεικνύει τον στόχο αυτού του κεφαλαίου 17: την « **κρίση** » της « **μεγάλης πόρνης** ». το οποίο είναι « **καθισμένο σε μεγάλα νερά** » ή, το οποίο κυριαρχεί, σύμφωνα με το εδάφιο 15, « **λαοί, πλήθη, έθνη και γλώσσες** » που, κάτω από το σύμβολο « **Ευφράτης** », ονομάζουν ήδη την Ευρώπη και τις πλανητικές της προεκτάσεις της χριστιανικής θρησκείας στο « **έκτη τρομπέτα** » της Αποκ. 9:14: ΗΠΑ, Νότια Αμερική, Αφρική και Αυστραλία. Το έργο της κρίσης συνδέεται με το πλαίσιο των « **επτά τελευταίων πληγών** », ή των « **επτά φιαλιδίων** » που ξεχύθηκαν από τους « **επτά αγγέλους** » στο προηγούμενο κεφάλαιο 16.

Αυτή η έννοια του αριθμού « **κρίσεως** » του αριθμού 17 επιβεβαιώνεται από το εδάφιο Δανιήλ 4:17: « **Αυτή η πρόταση είναι διάταγμα όσων παρακολουθούν, αυτό το ψήφισμα είναι μια τάξη των αγίων, ώστε οι ζωντανοί να μπορούν να γνωρίζουν ότι ο Ύψιστος έχει την κυριαρχία στο βασίλειο των ανθρώπων, ότι τη δίνει σε όποιον θέλει και ότι ανυψώνει εκεί τους πιο άθλιους ανθρώπους.** »

Η εν λόγω « **κρίση** » είναι αυτή που έφερε ο Παντοδύναμος Θεός στον οποίο κάθε πλάσμα στον ουρανό και στη γη έχει και θα είναι υπόλογο. Αυτό δείχνει αν αυτό το κεφάλαιο είναι σημαντικό. Είδαμε στο μήνυμα του 3ου <sup>αγγέλου</sup> του κεφαλαίου 14 ότι αυτή η ταύτιση καταλήγει σε αιώνια ζωή ή θάνατο. Το πλαίσιο αυτής της « **κρίσης** » είναι επομένως αυτό του « **θηρίου που ανατέλλει από τη γη** » στο κεφάλαιο 13.

Παρά τις ιστορικές και προφητικές προειδοποιήσεις, με τη σειρά της, η προτεσταντική πίστη το 1843 και η επίσημη πίστη των Αντβεντιστών το 1994, κρίθηκαν από τον Θεό ανάξια της σωτηρίας που προσέφερε ο Ιησούς Χριστός. Σε επιβεβαίωση αυτής της κρίσης, συνήψαν και οι δύο στην οικουμενική συμμαχία που πρότεινε η ρωμαιοκαθολική πίστη, ενώ οι πρωτοπόροι και των δύο ομάδων είχαν καταγγείλει τον διαβολικό της χαρακτήρα. Για να αποφύγει αυτό το λάθος, ο εκλεκτός πρέπει να είναι απολύτως πεπεισμένος για την ταυτότητα του κύριου εχθρού του Ιησού Χριστού: της Ρώμης, σε όλη την παγανιστική και παπική ιστορία της. Η ενοχή της προτεσταντικής και της αντβεντιστικής θρησκείας είναι ακόμη μεγαλύτερη επειδή οι πρωτοπόροι και των δύο κατήγγειλαν και δίδαξαν αυτή τη διαβολική φύση του Ρωμαιοκαθολικισμού. Αυτή η αλλαγή της καρδιάς και των δύο συνιστά πράξη προδοσίας εναντίον του Ιησού Χριστού, του μοναδικού Σωτήρα και μεγάλου Κριτή. Πώς έγινε αυτό δυνατό; Και οι δύο θρησκείες έδωσαν σημασία μόνο στην επίγεια ειρήνη και στην καλή κατανόηση μεταξύ των ανθρώπων. Επίσης, από τη στιγμή που η καθολική πίστη δεν



καταδιώκει πλέον, γίνεται γι' αυτούς, συχνή ή ακόμα καλύτερα, συναφής σε σημείο να συνάπτουν μια συμφωνία και να κάνουν συμμαχία μαζί της. Η αποκαλυπτόμενη γνώμη και η δίκαιη κρίση του Θεού περιφρονούνται έτσι και καταπατούνται. Το λάθος ήταν να πιστέψουμε ότι ο Θεός ουσιαστικά επιδιώκει την ειρήνη μεταξύ των ανθρώπων, γιατί στην πραγματικότητα, καταδικάζει τα λάθη που γίνονται στο πρόσωπό του, στο νόμο του και στις αρχές του για το καλό που αποκαλύπτονται στις διατάξεις του. Το γεγονός είναι ακόμη πιο σοβαρό επειδή ο Ιησούς εκφράστηκε πολύ ξεκάθαρα για το θέμα λέγοντας στο Ματ. 10:34 έως 36: « *Μη νομίζετε ότι ήρθα να φέρω ειρήνη στη γη. Δεν ήρθα για να φέρω την ειρήνη, αλλά το σπαθί. Διότι ήρθα να βάλω διαχωρισμό μεταξύ ενός άνδρα και του πατέρα του, μεταξύ μιας κόρης και της μητέρας της, και μεταξύ μιας νύφης και της πεθεράς της. και οι εχθροί ενός ανθρώπου θα είναι εκείνοι του ίδιου του σπιτιού του* ». Από την πλευρά του, ο επίσημος Αντβεντισμός δεν άκουσε το Πνεύμα του Θεού, το οποίο, μέσω της αποκατάστασης του Σαββάτου της έβδομης ημέρας μεταξύ 1843 και 1873, του έδειξε τη Ρωμαϊκή Κυριακή την οποία αποκαλούσε « *το σημάδι του θηρίου* » από την καθιέρωσή του τον Μάρτιο. 7, 321. Η αποστολή του θεσμικού Αντβεντισμού απέτυχε γιατί όσο προχωρούσε ο καιρός, η κρίση του τη Ρωμαϊκή Κυριακή έγινε φιλική και αδελφική, σε αντίθεση με εκείνη του Θεού που παραμένει **πάντα η ίδια**, η Χριστιανική Κυριακή που κληρονόμησε από τον ηλιακό παγανισμό αποτελεί την κύρια αιτία του θυμού του. Η μόνη κρίση που έχει σημασία είναι αυτή του Θεού και η προφητική Αποκάλυψή του στοχεύει να μας συσχετίσει με την κρίση του. Ως αποτέλεσμα, η ειρήνη δεν πρέπει να κρύβει τον νόμιμο ερεθισμό του ζωντανού Θεού. Και πρέπει να κρίνουμε καθώς κρίνει και να προσδιορίσουμε τα πολιτικά ή θρησκευτικά καθεστώτα σύμφωνα με το θεϊκό του βλέμμα. Ως αποτέλεσμα αυτής της προσέγγισης, βλέπουμε « *το θηρίο* » και τις πράξεις του, ακόμη και σε περιόδους απατηλής ειρήνης.

Στίχος 2: « *Μαζί της έχουν πορνεύσει οι βασιλιάδες της γης, και με το κρασί της πορνείας της μέθυσαν οι κάτοικοι της γης.* »

Σε αυτό το εδάφιο, αποδεικνύεται μια σύνδεση με τις πράξεις της « *γυναίκας Ιεζάβελ* » που κατηγορήθηκε από τον Ιησού Χριστό ότι έκανε τους υπηρέτες του να πιουν ένα πνευματικό « *κρασί πορνείας (ή ασέβειας)* » στην Αποκ. 2:20. πράγματα που επιβεβαιώνονται στην Αποκ. 18:3. Αυτές οι ενέργειες συνδέουν επίσης την « *πόρνη* » με το « *αστέρι του Αψιθιάνου* » της Αποκ. 8:10-11. η αψιθιά είναι το δηλητηριώδες κρασί του με το οποίο το Πνεύμα συγκρίνει τη ρωμαιοκαθολική θρησκευτική διδασκαλία του.

Σε αυτό το εδάφιο, η μομφή που κάνει ο Θεός κατά της Καθολικής θρησκείας δικαιολογείται ακόμη και στην εποχή της ειρήνης μας, επειδή το σφάλμα που μομφή επιτίθεται στη θεϊκή του εξουσία. Τα γραπτά της Αγίας Γραφής που αποτελούν τους « *δύο μάρτυρες* » της, μαρτυρούν την ψευδή θρησκευτική διδασκαλία αυτής της ρωμαϊκής θρησκείας. Αλλά είναι αλήθεια ότι η ψεύτικη διδασκαλία του θα έχει τις χειρότερες συνέπειες για τα παραπλανημένα θύματά του: αιώνιο θάνατο. που θα δικαιολογήσει την εκδικητική τους δράση της « *συγκομιδής* » της Αποκ. 14:18 έως 20.

Στίχος 3: « Με παρέσυρε στο πνεύμα σε μια έρημο. Και είδα μια γυναίκα να κάθεται πάνω σε ένα κόκκινο θηρίο, γεμάτο ονόματα βλασφημίας, με επτά κεφάλια και δέκα κέρατα. »

« ... σε μια έρημο », σύμβολο της δοκιμασίας της πίστης αλλά και του «άνυδρου» πνευματικού κλίματος του πλαισίου του « έσχατου καιρού μας (Δαν.11:40)», αυτή τη φορά, η τελευταία δοκιμασία πίστης των γήινων ιστορία, το Πνεύμα απεικονίζει την πνευματική κατάσταση που επικρατεί σε αυτό το τελικό πλαίσιο. « Η γυναίκα κυριαρχεί σε ένα κόκκινο θηρίο ». Σε αυτήν την εικόνα, η Ρώμη κυριαρχεί στο « θηρίο που ανατέλλει από τη γη » που δηλώνει τις Προτεσταντικές ΗΠΑ τη στιγμή που κάνουν τους Καθολικούς να « λατρεύουν το σημάδι του θηρίου » επιβάλλοντας την ημέρα ανάπαυσης που κληρονόμησε από τον αυτοκράτορα Κωνσταντίνο <sup>A</sup>. Σε αυτό το τελικό πλαίσιο, δεν υπάρχουν πια διαδήματα, ούτε στα « επτά κεφάλια » της θρησκευτικής Ρώμης, ούτε στα « δέκα κέρατα » σύμβολα, εν προκειμένω, των εμφύλιων κυρίαρχων των ευρωπαϊκών και παγκόσμιων χριστιανικών λαών που χειραγωγεί. Αλλά όλη αυτή η συσχέτιση είναι στο χρώμα της αμαρτίας: « κόκκινο ».

Στην Αποκ. 13:3 διαβάζουμε: « Και είδα ένα από τα κεφάλια του σαν πληγωμένο μέχρι θανάτου. αλλά η θανάσιμη πληγή του επούλώθηκε. Και όλη η γη ένιωσε δέος πίσω από το θηρίο .» Γνωρίζουμε ότι αυτή η θεραπεία οφείλεται στο Concordat του Ναπολέοντα <sup>A</sup>. Από αυτή τη στιγμή, η Ρωμαιοκαθολική Παπή δεν διώκει πλέον, ωστόσο, ας σημειώσουμε στη σημασία, ο Θεός συνεχίζει να την αποκαλεί « το θηρίο »: « Και όλη η γη ήταν σε θαυμασμό πίσω από το θηρίο ». Αυτό επιβεβαιώνει την εξήγηση που δόθηκε παραπάνω. Ο εχθρός του Θεού παραμένει εχθρός του γιατί οι αμαρτίες της κατά του νόμου του δεν παύουν, τόσο σε καιρό ειρήνης όσο και σε καιρό πολέμου. Και εχθρός του Θεού είναι επομένως και αυτός των πιστών εκλεκτών του σε περιόδους ειρήνης ή πολέμου.

Στίχος 4: « Η γυναίκα ήταν ντυμένη με πορφύρα και κόκκινο, και στολισμένη με χρυσό και πολύτιμους λίθους και μαργαριτάρια. Κρατούσε στο χέρι της ένα χρυσό ποτήρι, γεμάτο αηδίες και τις ακαθαρσίες της πορνείας της. »

Και εδώ, η περιγραφή που παρουσιάζεται στοχεύει πνευματικά δογματικά λάθη. Ο Θεός καταδικάζει τις θρησκευτικές τελετές του. τις μάζες της και τις απεχθή Ευχαριστίες της και πρώτα απ' όλα το γούστο της για πολυτέλεια και πλούτη που την οδηγεί στους συμβιβασμούς που επιθυμούν οι βασιλιάδες, οι ευγενείς και όλοι οι πλούσιοι της γης. Η « πόρνη » πρέπει να ικανοποιήσει τους «πελάτες» ή τους εραστές της.

κόκκινο » χρώμα έχει την προέλευσή του από την ίδια την « πόρνη »: « μωβ και κόκκινο ». Ο όρος « γυναίκα » που δηλώνει μια « εκκλησία », μια θρησκευτική συνέλευση, σύμφωνα με την Εφεσ. 5:23 αλλά και « τη μεγάλη πόλη που έχει βασιλεία στους βασιλιάδες της γης », όπως διδάσκει το εδάφιο 18 αυτού του κεφαλαίου 17. Στο περίληψη, μπορούμε να αναγνωρίσουμε τα χρώματα των στολών των «καρδινάλιων και επισκόπων» του ρωμαϊκού Βατικανού. Ο Θεός απεικονίζει καθολικές μάζες, με τη χρήση του « χρυσού » δυσκολότερου στο οποίο το αλκοολούχο κρασί υποτίθεται ότι αντιπροσωπεύει το αίμα του Ιησού Χριστού. Αλλά τι σκέφτεται ο Κύριος για αυτό; Μας λέει: αντί για το λυτρωτικό του αίμα, βλέπει μόνο «τα βδελύγματα και τις ακαθαρσίες της πορνείας του ». Στο

Δαν.11:38, ο « χρυσός » αναφέρθηκε ως το στολίδι των εκκλησιών του που το Πνεύμα αποδίδει στον « θεό των φρουρίων ».

Στίχος 5: « Στο μέτωπό της ήταν γραμμένο ένα όνομα, ένα μυστήριο : Βαβυλώνα η μεγάλη, η μητέρα των πόρνων και των βδελυγμάτων της γης. »

Το « μυστήριο » που αναφέρεται σε αυτό το εδάφιο είναι « μυστήριο » μόνο για εκείνους τους οποίους το Πνεύμα του Ιησού Χριστού δεν φωτίζει. Είναι επίσης, δυστυχώς, οι πιο πολυάριθμοι. Διότι, « η επιτυχία και η επιτυχία των πονηρών » του παπικού καθεστώτος που ανακοινώθηκε από τον Δαν.8:24-25 θα επιβεβαιωθεί μέχρι την ώρα της κρίσης του, στο τέλος του κόσμου. Για τον Θεό, είναι το « μυστήριο της ανομίας » που ανακοινώθηκε και εφαρμόστηκε ήδη από τον διάβολο την εποχή των αποστόλων, σύμφωνα με το Β' Θεσ.2:7: « Διότι το μυστήριο της ανομίας ήδη λειτουργεί. Είναι απαραίτητο μόνο αυτός που τον κρατά ακόμα πίσω να έχει εξαφανιστεί .» Το « μυστήριο » συνδέεται με το ίδιο το όνομα « Βαβυλώνα », κάτι που είναι λογικό, αφού η αρχαία πόλη με αυτό το όνομα δεν υπάρχει πια. Αλλά ο Πέτρος έδωσε ήδη πνευματικά αυτό το όνομα στη Ρώμη, στο 1 Πέτρου 5:13 και δυστυχώς για τα εξαπατημένα πλήθη, μόνο οι εκλεγμένοι προσέχουν αυτή την ακρίβεια που προσφέρει η Βίβλος. Προσέξτε τη διπλή σημασία της λέξης « γη » που επίσης δηλώνει εδώ, την προτεσταντική υπακοή, γιατί όσο η καθολική πίστη είναι ενοποιημένη, η προτεσταντική πίστη είναι πολλαπλή, να χαρακτηρίζονται ως « πόρνες », κόρες του καθολικού τους». *μητέρα* ». Τα κορίτσια μοιράζονται τις « αηδίες » της « μάνας » τους. Και η κυριότερη από αυτές τις « αηδίες » είναι η Κυριακή, το « σημάδι » της θρησκευτικής της εξουσίας που συνδέεται με αυτήν.

Η κυριολεκτική σημασία της λέξης « γη » είναι επίσης δικαιολογημένη επειδή η καθολική θρησκευτική μισαλλοδοξία είναι ο υποκινητής μεγάλων διεθνών θρησκευτικών επιθέσεων. Μόλυνσε και έκανε μισητή τη χριστιανική πίστη υποκινώντας τους βασιλιάδες να προσηλυτίσουν τους λαούς της γης στην υπακοή της. Αλλά αφού έχασε τη δύναμή του, οι « αηδίες » του συνεχίστηκαν ευλογώντας εκείνους που ο Θεός καταριέται και καταριώνοντας εκείνους που ευλογεί. Η ειδωλολατρική της φύση αποκαλύπτεται όταν αποκαλεί τους Μουσουλμάνους «αδελφό» των οποίων η θρησκεία παρουσιάζει τον Ιησού Χριστό ως έναν από τους μικρότερους προφήτες.

Στίχος 6: « Και είδα τη γυναίκα μεθυσμένη από το αίμα των αγίων και από το αίμα των μαρτύρων του Ιησού. Και, βλέποντάς την, με έπιασε μεγάλη κατάπληξη. »

Αυτό το εδάφιο παίρνει ένα απόσπασμα από τον Δαν.7:21, διευκρινίζοντας εδώ ότι « οι άγιοι » στους οποίους πολεμά και εξουσιάζει, είναι πράγματι « οι μάρτυρες του Ιησού ». Αυτό ρίχνει πολύ φως στο μυστήριο της « Βαβυλώνας της Μεγάλης ». Η ρωμαϊκή θρησκεία πίνει « το αίμα » των εκλεκτών μέχρι μέθης. Ποιος θα υποψιαζόταν ότι μια χριστιανική εκκλησία, όπως η σύγχρονη παπική Ρώμη, ήταν αυτή η « πόρνη » που « μεθούσε με το αίμα που χύθηκε από τους μάρτυρες του Ιησού »; Οι αιρετοί, αλλά μόνο αυτοί. Διότι, μέσω της προφητείας, το Πνεύμα τους έκανε γνωστά τα δολοφονικά σχέδια του εχθρού τους. Αυτή η επιστροφή στην πονηρή και σκληρή φύση του θα είναι η ορατή συνέπεια του τέλους του χρόνου της χάριτος. Αλλά αυτή η κακία θα είναι πάνω από όλα, με έναν ακόμη πιο εκπληκτικό τρόπο, η φύση της κυρίαρχης προτεσταντικής πίστης

αυτής της εποχής του τέλους του κόσμου. Το Πνεύμα αναφέρει χωριστά «τους αγίους» και «τους μάρτυρες του Ιησού». Οι πρώτοι «άγιοι» υπέστησαν παγανιστικούς ρωμαϊκούς δημοκρατικούς και αυτοκρατορικούς διωγμούς. Οι «μάρτυρες του Ιησού» χτυπιούνται από την αυτοκρατορική και παπική ειδωλολατρική Ρώμη. Γιατί η πόρνη είναι πόλη: η Ρώμη. «η μεγάλη πόλη που έχει βασιλεία στους βασιλιάδες της γης» από την άφιξή της στο Ισραήλ, στην Ιουδαία το – 63, σύμφωνα με τον Δαν.8:9: «η πιο όμορφη των χωρών». Η ιστορία της σωτηρίας θα τελειώσει με μια δοκιμασία πίστης στην οποία «οι μάρτυρες του Ιησού» θα εμφανιστούν και θα ενεργήσουν για να δικαιολογήσουν αυτήν την έκφραση. Θα δώσουν έτσι στον Θεό έναν καλό λόγο να παρέμβει για να τους σώσει από τον προγραμματισμένο θάνατο. Στην εποχή του, ο Ιωάννης είχε καλό λόγο να εκπλαγεί από το «μυστήριο» που αφορούσε την πόλη της Ρώμης. Την ήξερε μόνο με τη σκληρή και ανελέητη παγανιστική αυτοκρατορική της πτυχή που τον είχε στείλει υπό κράτηση στο νησί της Πάτμου. Θρησκευτικά σύμβολα όπως το «χρυσό κύπελλο» που κρατούσε η «πόρνη» θα μπορούσαν λοιπόν δικαίως να τον εκπλήξουν.

Στίχος 7: «Και ο άγγελος μου είπε: Γιατί εκπλήσσεσαι; Θα σας πω το μυστήριο της γυναίκας και του θηρίου που την κουβαλάει, που έχει επτά κεφάλια και δέκα κέρατα.»

Το «μυστήριο» δεν προορίζεται να διαρκέσει για πάντα, και από το εδάφιο 7, το Πνεύμα θα δώσει λεπτομέρειες που θα επιτρέψουν στον Ιωάννη και σε εμάς να άρουμε το «μυστήριο» και να αναγνωρίσουμε ξεκάθαρα την πόλη της Ρώμης και τον ρόλο της στην εικόνα του εδάφιο 3 του οποίου τα σύμβολα αναφέρονται και πάλι.

«Η γυναίκα» δηλώνει τη θρησκευτική φύση της παπικής Ρώμης, τον ισχυρισμό της ότι είναι η «σύζυγος του Αρνιού», ο Ιησούς Χριστός. Αλλά ο Θεός αρνείται αυτόν τον ισχυρισμό αποκαλώντας την «πόρνη».

«Θηρίο που το κουβαλάει» αντιπροσωπεύει τα καθεστώτα και τους λαούς που αναγνωρίζουν και νομιμοποιούν τις θρησκευτικές του αξιώσεις. Έχουν την ιστορική τους προέλευση στα «δέκα κέρατα» των βασιλείων που σχηματίστηκαν στην Ευρώπη μετά την απελευθέρωσή τους από την κυριαρχία της αυτοκρατορικής Ρώμης σύμφωνα με την εικόνα που δίνεται στο Δαν.7:24. Διαδέχονται την αυτοκρατορική Ρώμη του «τέταρτου ζώου». Και αυτά τα εδάφη παραμένουν τα ίδια μέχρι τέλος. Τα σύνορα μετακινούνται, τα καθεστώτα αλλάζουν, μετακινούνται από τη μοναρχία σε δημοκρατίες, αλλά ο κανόνας του ψευδούς ρωμαϊκού παπικού χριστιανισμού τους ενώνει προς το χειρότερο. Κατά τη διάρκεια του 20ου <sup>αιώνα</sup>, αυτή η ένωση υπό τη ρωμαϊκή αιγίδα συγκεκριμενοποιήθηκε από την Ευρωπαϊκή Ένωση που ιδρύθηκε στις «Συνθήκες της Ρώμης» της 25ης Μαρτίου 1957 και του 2004.

Στίχος 8: «Το θηρίο που είδες ήταν και δεν είναι πια». **Πρέπει να ανέβει από την άβυσσο** και να πάει στην απώλεια. Και όσοι κατοικούν στη γη, των οποίων τα ονόματα δεν γράφτηκαν από την ίδρυση του κόσμου στο βιβλίο της ζωής, θα θαυμάσουν όταν δουν το θηρίο, επειδή ήταν και δεν είναι πια, και ότι θα εμφανιστεί ξανά.»

«Το θηρίο που είδες ήταν και δεν είναι πια». Μετάφραση: Η χριστιανική θρησκευτική μισαλλοδοξία υπήρχε από το 538, και δεν υπάρχει πια, από το 1798.



Το Πνεύμα προτείνει τη διάρκεια που προφητεύτηκε με διάφορες μορφές για τη μισαλλόδοξη παπική εξουσία από τον Δαν.7:25: « *ένας χρόνος, καιροί και μισός ρυθμός. 42 μήνες? 1260 ημέρες.* » Αν και η μισαλλοδοξία του τερματίστηκε με τη δράση του « *του θηρίου που υψώνεται από τα βαθιά* », που αναφέρεται στη Γαλλική Επανάσταση και τον εθνικό της αθεϊσμό στο Αποκ. 11:7, εδώ ο όρος « *βαθύς* » παρουσιάζεται ως δραστηριότητα που συνδέεται με την ο διάβολος, ο « *Καταστροφέας* », που καταστρέφει ζωές και απανθρωποποιεί τον πλανήτη γη, και τον οποίο η Αποκ. 9:11 αποκαλεί « *άγγελο της άβυσσου* ». Η Αποκ. 20:1 θα δώσει την εξήγηση: ο « *διάβολος* » θα είναι δεμένος για « *χίλια χρόνια* » στην απανθρωποποιημένη γη που ονομάζεται « *άβυσσος* ». Αποδίδοντας την προέλευσή της στην « *άβυσσο* », ο Θεός αποκαλύπτει ότι αυτή η πόλη δεν είχε **ποτέ** σχέση μαζί του. είτε κατά την ειδωλολατρική του κυριαρχία, που είναι πολύ λογικό, αλλά και σε όλη την παπική του θρησκευτική δράση, αντίθετα με ό,τι πιστεύουν πλήθη εξαπατημένων ανθρώπων **για την πτώση τους**, αφού θα μοιραστούν μαζί της, την τελική του « *χαμό* » αποκαλύπτεται εδώ. Έχοντας περιφρονήσει τον προφητικό λόγο, τα θύματα των αποπλανήσεων της Ρώμης θα εκπλαγούν επειδή η θρησκευτική μισαλλοδοξία θα « *επανεμφανιστεί* » σε αυτό το τελικό πλαίσιο που ανακοινώθηκε και αποκαλύφθηκε. Έτσι ο Θεός μας υπενθυμίζει ότι γνώριζε τα ονόματα των εκλεκτών από την « *ίδρυση του κόσμου* ». Τα « *ονόματά* » τους ήταν γραμμένα στο « *βιβλίο της ζωής του Αρνίου* » Ιησού Χριστού. Και για να τους σώσει, τους άνοιξε το μυαλό στα μυστήρια των βιβλικών του προφητειών.

Προτείνω εδώ μια δεύτερη ανάλυση αυτού του στίχου σχετικά με τη λέξη « *άβυσσος* ». Σε αυτόν τον προβληματισμό, λαμβάνω υπόψη το τελικό πλαίσιο που στοχεύει το Πνεύμα σύμφωνα με την περιγραφή του για το « *ερυθρό θηρίο* » του στίχου 3. Το έχουμε δει, την απουσία των « *διαδημάτων* » στα « *δέκα κέρατα* » και το « *επτά κεφαλές* » το τοποθετεί στην « *ώρα του τέλους* ». αυτή της εποχής μας. Από καιρό θεωρούσα ότι η έννοια « *ανόητος* » θα μπορούσε να αφορά μόνο μια μισαλλόδοξη και δεσποτική δράση, και η οποία, κατά συνέπεια, θα μπορούσε να αποδοθεί μόνο στο μισαλλόδοξο καθεστώς των τελευταίων ημερών που σηματοδεύτηκαν από την τελευταία δοκιμασία της παγκόσμιας πίστης. Αλλά στην πραγματικότητα, στο τέλος του χειμώνα του 2020 σε θεϊκή ώρα, μια άλλη ιδέα είναι εμπνευσμένη από εμένα. Το « *θηρίο* » στην πραγματικότητα σκοτώνει συνεχώς ανθρώπινες ψυχές και τα θύματα των υπερβολικών και εξωφρενικών ουμανιστικών διδασκαλιών του είναι πολύ πιο πολλά από εκείνα της μισαλλοδοξίας του. Από πού πηγάζει αυτή η νέα σαγηνευτική και παραπλανητική ουμανιστική συμπεριφορά; Είναι ο καρπός της κληρονομιάς της ελεύθερης σκέψης που προέρχεται από τους επαναστάτες φιλοσόφους τους οποίους στοχοποιεί ο Θεός στην Αποκ. 11:7 με το όνομα του « *θηρίου που ανατέλλει από την άβυσσο* ». Το « *ερυθρό* » χρώμα που συνδέεται με το « *θηρίο* » της εποχής μας, από το εδάφιο 3 αυτού του κεφαλαίου, καταγγέλλει την αμαρτία που δημιουργείται από την περίσσεια ελευθερίας που έχει δώσει ο άνθρωπος στον εαυτό του. Ποιον εκπροσωπεί; Οι δυτικοί κυρίαρχοι χριστιανικής καταγωγής των οποίων οι θρησκευτικές βάσεις έχουν κληρονομηθεί από τον ευρωπαϊκό καθολικισμό: οι ΗΠΑ και η Ευρώπη εξολοκλήρου παρασυρμένες από την Καθολική θρησκεία. Το « *θηρίο* » που μας δείχνει ο Θεός είναι το τελικό



αποτέλεσμα των πράξεων που προφητεύτηκαν στο μήνυμα της « πέμπτης τρομπέτας ». Η προτεσταντική πίστη, παρασυρμένη από την καθολική πίστη που έγινε ειρηνική, φέρνει κοντά τον Προτεσταντισμό και τον καταραμένο από τον Θεό Καθολικισμό, που ενώθηκαν από τον επίσημο θεσμικό Αντβεντισμό το 1994, για την « προετοιμασία για μάχη » της Αποκ. 9:7-9, « του Αρμαγεδδώνα », σύμφωνα με την Αποκ. 16:16, ότι μαζί, μετά την « έκτη σάλπιγγα », θα οδηγήσουν εναντίον των τελευταίων πιστών δούλων του Θεού, που τηρούν και ασκούν Σάββατο; η ανάπαυση της έβδομης ημέρας διατάχθηκε από την τέταρτη από τις δέκα εντολές του. Σε καιρούς ειρήνης, οι λόγοι τους εξυψώνουν την αδελφική αγάπη και την ελευθερία της συνείδησης. Αλλά αυτή η εξωφρενική και ψεύτικη ελευθερία που έγινε ελευθεριακή οδηγεί στον « δεύτερο θάνατο » τα πλήθη που κατοικούν τον δυτικό κόσμο. που χαρακτηρίζεται, εν μέρει, από αθεϊσμό, εν μέρει από αδιαφορία και σε μικρότερο μέρος από θρησκευτικές δεσμεύσεις που καθίστανται άχρηστες, επειδή καταδικάζονται από τον Θεό, λόγω των ψευδών θρησκευτικών διδασκαλιών τους. Με αυτόν τον τρόπο, αυτό το ανθρωπιστικό « θηρίο » έχει τις ρίζες του στην « άβυσσο », όπως αποκαλύπτει το Πνεύμα σε αυτόν τον στίχο, με την έννοια ότι η χριστιανική θρησκεία έχει γίνει η εικόνα και η εφαρμογή ανθρωπιστικών φιλοσόφων, Ελλήνων, Γάλλων ή ξένων επαναστατών . **Σαν το φιλί του Ιούδα για τον Ιησού, η σαγηνευτική ψεύτικη ανθρωπιστική αγάπη για την ειρήνη σκοτώνει περισσότερα από το σπαθί .** Το « θηρίο » της ειρήνης μας κληρονομεί επίσης τον χαρακτήρα « σκοτάδι » που του δίνει η λέξη « βαθύς » στη Γεν.1:2: « Η γη ήταν άμορφη και άδεια: υπήρχε σκοτάδι στο πρόσωπο του βαθύς και το Πνεύμα του Θεού κινήθηκε πάνω από τα νερά . Και αυτός ο « σκοτεινός » χαρακτήρας των κοινωνιών χριστιανικής καταγωγής είναι ο ίδιος παραδόξως κληρονομημένος από τον « διαφωτισμό », το όνομα που δόθηκε στους Γάλλους επαναστάτες ελεύθερους στοχαστές.

Προτείνοντας αυτή τη σύνθεση, το Πνεύμα πετυχαίνει τον στόχο του που συνίσταται στην αποκάλυψη στους πιστούς υπηρέτες του την κρίση του για τον δυτικό μας κόσμο και τις μομφές που του απευθύνει. Καταγγέλλει έτσι τις πολλές του αμαρτίες και τις προδοσίες του προς τον Ιησού Χριστό, τον μοναδικό Σωτήρα που οι πράξεις τους ατιμάζουν.

Στίχος 9: « Αυτή είναι η κατανόηση που έχει σοφία: τα επτά κεφάλια είναι επτά βουνά, πάνω στα οποία κάθεται η γυναίκα. »

Αυτός ο στίχος επιβεβαιώνει την έκφραση με την οποία ονομαζόταν η Ρώμη από καιρό: « Ρώμη, η πόλη των επτά λόφων ». Βρήκα αυτό το όνομα που αναφέρεται σε έναν γεωγραφικό άτλαντα της παλιάς σχολής από το 1958. Αλλά το θέμα δεν είναι συζητήσιμο. το « επτά βουνά » που ονομάζονται "λόφοι" εξακολουθούν να φέρουν τα ονόματα: Capitoline, Palatine, Caelius, Aventine, Viminal, Esquiline και Quirinal. Στην ειδωλολατρική τους φάση, αυτοί οι λόφοι «υψηλοί τόποι» στήριζαν ναούς αφιερωμένους σε θεοποιημένα είδωλα που καταδικάστηκαν από τον Θεό. Και για να τιμήσει τον «θεό των φρουριών», η καθολική πίστη με τη σειρά της ύψωσε τη βασιλική της, πάνω στον Καίλιο που δηλώνει «παράδεισο» σύμφωνα με τη Ρώμη. Στο Καπιτώλιο, το «κεφάλι», υψώνεται το Μέγαρο του Δημαρχείου, η πολιτική πτυχή του δικαστικού σώματος. Να επισημάνουμε ότι η σύμμαχος των τελευταίων ημερών, η Αμερική, κυριαρχεί και από ένα «Καπιτώλιο» που βρίσκεται στην Ουάσιγκτον. Και εδώ, το σύμβολο

του «κεφαλιού» δικαιολογείται από αυτήν την υψηλή εξουσία που θα αντικαταστήσει τη Ρώμη και θα κυριαρχήσει, με τη σειρά της, στους κατοίκους της γης, « *παρουσία της* » σύμφωνα με την Αποκ. 13:12.

Στίχος 10: « *Υπάρχουν και επτά βασιλιάδες: πέντε έπεσαν, ο ένας είναι, ο άλλος δεν έχει έρθει ακόμη, και όταν έρθει, θα μείνει για λίγο.* »

Σε αυτόν τον στίχο, με την έκφραση « *επτά βασιλιάδες* », το Πνεύμα αποδίδει στη Ρώμη « *επτά* » καθεστώτα διακυβέρνησης που είναι διαδοχικά, για τα πρώτα έξι: η μοναρχία από – 753 έως – 510· η Δημοκρατία, το Προξενείο, η Δικτατορία, η Τριαδοκρατία, η Αυτοκρατορία από τον Οκταβιανό, ο Καίσαρας Αύγουστος υπό τον οποίο γεννήθηκε ο Ιησούς και η Τετραρχία (4 συνδεδεμένοι αυτοκράτορες) στην έβδομη θέση μεταξύ 284 και 324, γεγονός που επιβεβαιώνει την ακρίβεια " *πρέπει να διαρκέσει ένα σύντομο χρονικό διάστημα* " ? στην πραγματικότητα 30 χρόνια. Ο νέος αυτοκράτορας Κωνσταντίνος <sup>A</sup> θα εγκαταλείψει γρήγορα τη Ρώμη και θα εγκατασταθεί στην Ανατολή στο Βυζάντιο (η Κωνσταντινούπολη μετονομάστηκε Κωνσταντινούπολη από τους Τούρκους). Αλλά από το 476, η δυτική αυτοκρατορία της Ρώμης διαλύθηκε και τα « *δέκα κέρατα* » του Δανιήλ και της Αποκάλυψης κέρδισαν την ανεξαρτησία τους σχηματίζοντας τα βασίλεια της Δυτικής Ευρώπης. Από το 476, η Ρώμη παρέμεινε υπό την κατοχή των Οστρογόθων βαρβάρων, από τους οποίους παραδόθηκε το 538, από τον στρατηγό Βελισάριο που έστειλε με τα στρατεύματά του ο αυτοκράτορας Ιουστινιανός που διέμενε στην Ανατολή στην Κωνσταντινούπολη.

Στίχος 11: « *Και το θηρίο που ήταν και δεν υπάρχει πια, είναι ο ίδιος όγδοος βασιλιάς, και είναι από τον αριθμό των επτά, και πρόκειται να χαθεί.* »

Ο « *όγδοος βασιλιάς* » είναι η παπική θρησκευτική διακυβέρνηση που καθιερώθηκε το 538 με το ευνοϊκό αυτοκρατορικό διάταγμα του αυτοκράτορα Ιουστινιανού <sup>A</sup>. Έτσι ανταποκρίθηκε σε αίτημα της συζύγου του Θεοδώρας, πρώην « *πόρνης* », η οποία παρενέβη για λογαριασμό της Vigile, μιας από τις φίλες της. Όπως διευκρινίζει το εδάφιο 11, το παπικό καθεστώς εμφανίζεται την εποχή των « *επτά* » διακυβέρνησης που αναφέρονται, ενώ αποτελούσε μια νέα, άνευ προηγούμενου μορφή που ο Δανιήλ υπέδειξε ως « *διαφορετικό* » βασιλιά. Αυτό που προϋπήρχε της εποχής των « *επτά* » προηγούμενων βασιλιάδων είναι ο τίτλος του Ρωμαίου θρησκευτικού ηγέτη που αποδίδεται ήδη στους αυτοκράτορες του και από την απαρχή του: « *Pontifex Maximus* », μια λατινική έκφραση που μεταφράζεται ως « *Sovereign Pontiff* », που ήταν επίσης, από τότε 538, ο επίσημος τίτλος του Ρωμαιοκαθολικού Πάπα. Το ρωμαϊκό καθεστώς που υπάρχει την εποχή που ο Ιωάννης έλαβε το όραμα είναι η Αυτοκρατορία, η έκτη Ρωμαϊκή διακυβέρνηση. και στην εποχή του τον τίτλο του « *κυρίαρχου ποντίφικα* » φορούσε ο ίδιος ο αυτοκράτορας.

Η επιστροφή της Ρώμης στην ιστορική σκηνή οφείλεται στον Φράγκο βασιλιά Κλόβι Α' που « *προσηλυτίστηκε* » στην ψευδοχριστιανική πίστη της εποχής, το 496. δηλαδή στον Ρωμαιοκαθολικισμό που είχε υπακούσει στον Κωνσταντίνο Α' <sup>καί</sup> που είχε ήδη χτυπηθεί από την κατάρα του Θεού από τις 7 Μαρτίου 321. Μετά την αυτοκρατορική κυριαρχία, η Ρώμη δέχθηκε εισβολή και κυριαρχία από ξένους λαούς που έφτασαν μαζικά στη μετανάστευση. Η παρανόηση των διαφορετικών γλωσσών και πολιτισμών είναι η βάση της αναταραχής και των εσωτερικών αγώνων που κατέστρεψαν τη ρωμαϊκή ενότητα

και δύναμη. Αυτή η ενέργεια εφαρμόζεται από τον Θεό σήμερα στην Ευρώπη για να την αποδυναμώσει και να την παραδώσει στους εχθρούς της. Η κατάρα της εμπειρίας του «Πύργου της Βαβέλ» διατηρεί, λοιπόν, ανά τους αιώνες και τις χιλιετίες όλα τα αποτελέσματα και την αποτελεσματικότητά της στο να οδηγήσει την ανθρωπότητα στην ατυχία. Σε ό,τι αφορά τη Ρώμη, τέλος, περιήλθε στην κυριαρχία των Αρειανών Οστρογόθων, δογματικά αντίθετοι στη ρωμαιοκαθολική πίστη που υποστήριζαν οι βυζαντινοί αυτοκράτορες. Έπρεπε λοιπόν να ελευθερωθεί από αυτή την κυριαρχία, ώστε η εγκαθίδρυση του ρωμαϊκού παπικού καθεστώτος το 538 κατέστη δυνατή στο έδαφός του. Για να το πετύχει αυτό σύμφωνα με τον Δαν.7:8-20, « *τρία κέρατα φέρθηκαν χαμηλά* πριν από το *porery* ( *το μικρό κέρατο* ). αφορούν λαούς εχθρικούς προς τον Ρωμαιοκαθολικισμό των Επισκόπων της Ρώμης, διαδοχικά, το 476, των Ερούλων, το 534, των Βανδάλων και στις 10 Ιουλίου 538, «από χιονοθύελλα», που απελευθερώθηκαν από την κατοχή των Οστρογόθων από τον Στρατηγό Ο Βελισάριος που στάλθηκε από τον Ιουστινιανό Α' η Ρώμη μπορούσε να εισέλθει στο αποκλειστικό, κυριαρχικό και μισαλλόδοξο παπικό καθεστώς της, που θεσπίστηκε από αυτό αυτοκράτορα, κατόπιν αιτήματος του ραδιούργου Βιγίλιου, του πρώτου βασιλεύοντος πάπα. Από αυτή τη στιγμή, η Ρώμη έγινε « *η μεγάλη πόλη που έχει βασιλεία στους βασιλιάδες της γης* », από τον στίχο 18, ο οποίος πηγαίνει στην « απώλεια », όπως ορίζει το Πνεύμα, εδώ, για δεύτερη φορά, μετά τον στίχο 8.

Ο Πόπερσνιτς λοιπόν δεν ανατρέχει στον Άγιο Πέτρο όπως ισχυρίζεται αλλά στο διάταγμα του Ιουστινιανού Α', <sup>του</sup> Βυζαντινού αυτοκράτορα που του έδωσε τον τίτλο και τη θρησκευτική του εξουσία. Έτσι, η Κυριακή διατάχθηκε από τον Ρωμαίο Αυτοκράτορα Κωνσταντίνο Α' <sup>στις</sup> 7 Μαρτίου 321 και ο παπός που την δικαίωσε εγκαταστάθηκε από τον Βυζαντινό Αυτοκράτορα Ιουστινιανό Α' <sup>το</sup> έτος 538. δύο ραντεβού με τις πιο τρομερές συνέπειες για όλη την ανθρωπότητα. Ήταν επίσης το 538 που ο Επίσκοπος της Ρώμης πήρε τον τίτλο του Πάπα για πρώτη φορά.

Στίχος 12: « *Τα δέκα κέρατα που είδατε είναι δέκα βασιλιάδες, που δεν έχουν λάβει ακόμη βασιλεία, αλλά λαμβάνουν εξουσία ως βασιλιάδες για μία ώρα μαζί με το θηρίο.* »

Εδώ, σε αντίθεση με το Δαν.7:24, το μήνυμα στοχεύει σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα που βρίσκεται στο τέλος της « ώρας λήξης ».

Όπως στην εποχή του Δανιήλ, στην εποχή του Ιωάννη, τα « δέκα κέρατα » της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας δεν είχαν ακόμη αποκτήσει ή ανακτήσει την ανεξαρτησία τους. Όμως, το πλαίσιο που στοχεύει σε αυτό το κεφάλαιο 17 είναι αυτό του τέλους του κόσμου, είναι ο ρόλος που παίζουν τα « δέκα κέρατα » σε αυτό το ακριβές πλαίσιο που προκαλεί το Πνεύμα, όπως θα επιβεβαιώσουν τα εδάφια που ακολουθούν. Η προφητευμένη « ώρα » αναφέρεται στην ώρα της τελικής δοκιμασίας της πίστης που ανακοινώθηκε, στην Αποκ. 3:10, στους πιστούς πρωτοπόρους του Αντβεντισμού της Έβδομης Ημέρας το 1873. Το μήνυμα ήταν για εμάς, τους κληρονόμους τους, τους πιστούς του Αντβεντιστή φως που δόθηκε από τον Ιησού Χριστό στους εκλεκτούς του το 2020.

Σύμφωνα με τον προφητικό κώδικα που δόθηκε στον προφήτη Ιεζεκιήλ (Ιεζ.4:5-6), *μια προφητική «ημέρα»* αξίζει ένα πραγματικό «έτος» και επομένως,

μια προφητική « ώρα » αξίζει 15 πραγματικές ημέρες. Η μεγάλη επιμονή του μηνύματος του Πνεύματος που θα αναφέρει τρεις φορές την έκφραση « σε μια μόνο ώρα » στο κεφάλαιο 18, με οδηγεί στο συμπέρασμα ότι αυτή η « ώρα » στοχεύει το διάστημα μεταξύ της αρχής της 6ης <sup>από τις</sup> « επτά τελευταίες πληγές ». και την επιστροφή στη δόξα του θεϊκού μας Κυρίου Ιησού που επιστρέφει στη δόξα του Αρχαγγέλου « Μιχαήλ » για να σώσει τους εκλεκτούς του από τον προγραμματισμένο θάνατο. Αυτή η « ώρα » είναι λοιπόν εκείνη κατά την οποία διαρκεί η « μάχη του Αρμαγεδδώνα ».

Στίχος 13: « Έχουν έναν σκοπό, και δίνουν τη δύναμή τους και την εξουσία τους στο θηρίο. »

Στοχεύοντας τον χρόνο αυτής της τελικής δοκιμασίας, το Πνεύμα λέει για τα « δέκα κέρατα »: « Έχουν έναν σκοπό, και δίνουν τη δύναμή τους και την εξουσία τους στο θηρίο ». Αυτός ο στόχος που μοιράζονται συνίσταται στη διασφάλιση ότι η ανάπαυση της Κυριακής γίνεται σεβαστή από όλους τους επιζώντες του Τρίτου Πυρηνικού Παγκοσμίου Πολέμου. Η καταστροφή μείωσε πολύ τη στρατιωτική ισχύ των αρχαίων ευρωπαϊκών εθνών. Όμως, οι νικητές της σύγκρουσης, οι Αμερικανοί Προτεστάντες πέτυχαν από τους επιζώντες, την πλήρη εγκατάλειψη της κυριαρχίας τους. Το κίνητρο είναι διαβολικό, αλλά οι πεσόντες το αγνοούν και τα πνεύματά τους που παραδίδονται στον Σατανά μπορούν μόνο να εκπληρώσουν το θέλημά του.

Μόνο από τη συμμαχία του « δράκου », του « θηρίου » και του « ψευδοπροφήτη » τα « δέκα κέρατα » παραδίδουν την εξουσία τους στο « θηρίο ». Και αυτή η απάρνηση προκαλείται από την ένταση του πόνου που τους προκαλούν οι μάστιγες του Θεού. Μεταξύ της διακήρυξης του διατάγματος του θανάτου και της εφαρμογής του, δίνεται μια περίοδος 15 ημερών στους παρατηρητές του Σαββάτου για να υιοθετήσουν το « σημάδι του θηρίου », τη ρωμαϊκή «Κυριακή» του που μολύνθηκε από την ειδωλολατρική ηλιακή λατρεία. Η επιστροφή του Ιησού Χριστού προγραμματίζεται για την άνοιξη που προηγείται της 3ης Απριλίου 2030, εκτός εάν υπάρχει λάθος στην ερμηνεία του όρου " ώρα ", το διάταγμα του θανάτου θα πρέπει να εκδοθεί για αυτήν την ημερομηνία ή μια ημερομηνία που βρίσκεται μεταξύ αυτής και της ημέρας της άνοιξης 2030 του τρέχοντος συνηθισμένου ημερολογίου μας.

Για να κατανοήσετε πλήρως ποια θα είναι η τελική χρονική κατάσταση, λάβετε υπόψη τα ακόλουθα γεγονότα. Το τέλος του χρόνου της χάριτος είναι αναγνωρίσιμο μόνο από τους εκλεγμένους αξιωματούχους που το συνδέουν με τη δημοσίευση του νόμου της Κυριακής. ακριβέστερα μετά από αυτήν. Για τη συλλογή των άπιστων και επαναστατημένων λαών που είναι ακόμη ζωντανόι, η δημοσίευση του Κυριακάτικου νόμου εμφανίζεται μόνο ως μέτρο γενικού συμφέροντος χωρίς συνέπειες για αυτούς. Και μόνο αφού έχουν υποστεί τις πέντε πρώτες πληγές, ο εκδικητικός θυμός τους τους οδηγεί να εγκρίνουν πλήρως την απόφαση να « σκοτώσουν » αυτούς που τους παρουσιάζονται ως υπεύθυνοι για την ουράνια τιμωρία τους.

Στίχος 14: « Θα πολεμήσουν εναντίον του Αρνίου, και το Αρνί θα τους νικήσει, επειδή είναι Κύριος των κυρίων και Βασιλιάς των βασιλιάδων, και όσοι είναι καλεσμένοι και εκλεκτοί και πιστοί που είναι μαζί του θα τους νικήσουν επίσης. »



« Θα πολεμήσουν εναντίον του Αρνιού, και το Αρνί θα τους νικήσει ...», γιατί είναι ο Παντοδύναμος Θεός στον οποίο καμία δύναμη δεν μπορεί να αντισταθεί. « Ο Βασιλιάς των βασιλιάδων και ο Κύριος των κυρίων » θα επιβάλει τη θεϊκή του δύναμη στους πιο ισχυρούς βασιλιάδες και άρχοντες της γης. Και οι εκλεκτοί που το καταλαβαίνουν αυτό θα νικήσουν μαζί του. Το Πνεύμα εδώ υπενθυμίζει τα τρία κριτήρια που απαιτούνται από τον Θεό από εκείνους τους οποίους σώζει και που έχουν αφοσιωθεί στο μονοπάτι της σωτηρίας που ξεκινά για αυτούς με την πνευματική κατάσταση του « *καλούμενου* » και που στη συνέχεια μεταμορφώνεται, όταν συμβαίνει αυτό, στο ιδιότυπο « *εκλεκτού* » « *καλούμενου* ». Στην Αποκ. 9:7-9, το Πνεύμα αποκάλυψε την προετοιμασία της προτεσταντικής πίστης για αυτόν τον πνευματικό « *πόλεμο* ». Καταδικασμένοι να πεθάνουν, λόγω της πίστης τους στο Σάββατο, οι εκλεκτοί μαρτυρούν την εμπιστοσύνη στις υποσχέσεις που έχει προφητεύσει ο Θεός και αυτή η μαρτυρία που του δίνεται, του δίνει τη « *δόξα* » που απαιτεί στο μήνυμα του πρώτου αγγέλου από Αποκ. 14:7. Οι υπερασπιστές και οι υποστηρικτές της υποχρεωτικής Κυριακής θα βρουν, σε αυτή την εμπειρία, τον θάνατο που θα προετοιμαστούν να δώσουν στους εκλεκτούς του Ιησού Χριστού. Θυμίζω εδώ, σε όσους είναι δύσπιστοι και αμφιβάλλουν ότι ο Θεός δίνει τόση σημασία στις ημέρες ανάπαυσης, ότι η ανθρωπότητα μας έχασε την αιωνιότητα της εξαιτίας της σημασίας που έδωσε σε «*δύο δέντρα*» του επίγειου κήπου. Ο « *Αρμαγεδδών* » βασιλεύει στην ίδια αρχή σε αντικατάσταση των «*δύο δέντρων*» σήμερα έχουμε «*την ημέρα της γνώσης του καλού και του κακού*», την Κυριακή και την «*ημέρα της αγιασμένης ζωής*», το Σάββατο ή το Σάββατο.

Στίχος 15: « *Και μου είπε: Τα νερά που είδες, πάνω στα οποία κάθεται η πόρνη, είναι λαοί, και πλήθη, και έθνη, και γλώσσες. »*

Ο στίχος 15 μας δίνει το κλειδί που μας επιτρέπει να αποδώσουμε στα « *νερά* » στα οποία « *κάθεται η πόρνη* », την ταυτότητα των ευρωπαϊκών λαών που ονομάζονται «*χριστιανοί*», αλλά πάνω απ' όλα ψευδώς και απατηλά «*χριστιανοί*». Η Ευρώπη έχει το χαρακτηριστικό να φέρνει κοντά λαούς που μιλούν διαφορετικές « *γλώσσες* ». που αποδυναμώνει τα συνδικάτα και τις συμμαχίες που έγιναν. Αλλά τον τελευταίο καιρό, η αγγλική γλώσσα χρησιμεύει ως γέφυρα και προωθεί τις διεθνείς ανταλλαγές. η διαδεδομένη εκπαίδευση των ανθρώπων μειώνει την αποτελεσματικότητα του όπλου της θείας κατάρτας και αντιτίθεται στο σχέδιο του Δημιουργού της. Η απάντησή του θα είναι επομένως πιο τρομερή: θάνατος από τον πόλεμο και στο τέλος, από τη μεγαλοπρέπεια της ένδοξης έλευσης του.

Στίχος 16: « *Τα δέκα κέρατα που είδες και το θηρίο θα μισήσει την πόρνη, και θα τη γδύσει και θα τη γυμνώσει, και θα φάει τη σάρκα της και θα την καταναλώσει με φωτιά. »*

Ο στίχος 16 αναγγέλλει το πρόγραμμα του επόμενου κεφαλαίου 18. Επιβεβαιώνει την αντιστροφή των « *δέκα κεράτων και το θηρίο* », το οποίο, αφού την υποστηρίξει και την εγκρίνει, καταλήγει να καταστρέφει την « *πόρνη* ». Υπενθυμίζω εδώ ότι « *το θηρίο* » είναι το καθεστώς της ένωσης των αστικών και



θηρσκευτικών εξουσιών και ότι ορίζει σε αυτό το πλαίσιο, την εξουσία του επίσημα προτεσταντικού αμερικανικού λαού και του καθολικού και προτεσταντικού ευρωπαϊκού λαού, ενώ « η πόρνη » ορίζει ο κλήρος, δηλαδή οι διδακτικές αρχές της καθολικής θρησκευτικής εξουσίας: μοναχοί, ιερείς, επίσκοποι, καρδινάλιοι και ο Πάπας. Έτσι, στην αντιστροφή, οι καθολικοί ευρωπαϊκοί λαοί και ο προτεσταντικός αμερικανικός λαός, τα δύο θύματα του ρωμαϊκού ψεύδους, στέκονται ενάντια στον κλήρο του Ρωμαιοπαπικού Καθολικισμού. Και θα την «καταναλώσουν με φωτιά » όταν, μέσω της ένδοξης παρέμβασής του, ο Ιησούς θα γκρεμίσει τη διαβολική παραπλανητική σαγηνευτική μάσκα του. Τα « δέκα κέρατα » θα την « γδύσουν και θα την απογυμνώσουν » γιατί ζούσε μέσα στη χλιδή, θα απογυμνωθεί και επειδή ντύθηκε με μια όψη αγιότητας, θα εμφανιστεί και « γυμνή », με πνευματική ντροπή, χωρίς καμία ουράνια δικαιοσύνη να το ντύσει. Η ακρίβεια, « θα του φάνε τη σάρκα », εκφράζει την αιματηρή αγριότητα της τιμωρίας του. Αυτό το εδάφιο επιβεβαιώνει το θέμα « vintage » των Αποκ. 14:18 έως 20: Αλίμονο στα σταφύλια της οργής!

Στίχος 17: « Επειδή ο Θεός έβαλε στις καρδιές τους να εκπληρώσουν το σκοπό του και να εκτελέσουν έναν σκοπό, και να δώσουν τη βασιλεία τους στο θηρίο, μέχρι να εκπληρωθούν τα λόγια του Θεού. »

Ο στίχος 17, κάτω από τον αριθμό της κρίσης, μας αποκαλύπτει μια σημαντική σκέψη του ουράνιου Θεού που οι άνθρωποι είναι λάθος να περιφρονούν ή να αντιμετωπίζουν με αδιαφορία. Ο Θεός επιμένει εδώ, για να πειστούν οι εκλεκτοί του, ότι είναι ο μόνος Δάσκαλος του «τρομερού παιχνιδιού» που θα τεθεί σε εφαρμογή την αναμενόμενη ώρα. Το πρόγραμμα δεν σχεδιάστηκε από τον διάβολο, αλλά από τον ίδιο τον Θεό. Όλα όσα ανήγγειλε στη μεγάλη και μεγαλειώδη Αποκάλυψή του που αφορά τον Δανιήλ και την Αποκάλυψη είτε έχουν ήδη ολοκληρωθεί είτε μένει να ολοκληρωθούν. Και επειδή « το τέλος ενός πράγματος είναι καλύτερο από την αρχή του » σύμφωνα με την Εκκλ. 7:8, ο Θεός στοχεύει για εμάς, αυτή την τελευταία δοκιμασία πίστης που θα μας χωρίσει από τους ψεύτικους Χριστιανούς και θα μας κάνει άξιους να εισέλθουμε στην ουράνια αιωνιότητα του μετά. η πυρηνική καταστροφή του Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου. Επομένως, δεν έχουμε παρά να περιμένουμε με σιγουριά, αφού όλα όσα θα οργανωθούν στη γη είναι ένα « σχέδιο » σχεδιασμένο από τον ίδιο τον Θεό. Και αν ο Θεός είναι με το μέρος μας, ποιος θα είναι εναντίον μας, αν όχι εκείνοι των οποίων τα δολοφονικά « σχέδια » θα στραφούν εναντίον τους;

σημαίνει « μέχρι να εκπληρωθούν τα λόγια του Θεού » ; Το Πνεύμα αναφέρεται στην τελική μοίρα που επιφυλάχθηκε για το παπικό « μικρό κέρασ », όπως έχει ήδη προφητευτεί, στο Δαν.7:11: « Τότε κοίταξα, λόγω των αλαζονικών λόγων που είπε το κέρασ. και ενώ κοίταξα, το ζώο σκοτώθηκε και το σώμα του καταστράφηκε, παραδόθηκε στη φωτιά για να καεί ». στο Δαν.7:26: « Τότε θα έρθει η κρίση, και η κυριαρχία του θα αφαιρεθεί από αυτόν, και θα καταστραφεί και θα καταστραφεί για πάντα ». και Δαν.8:25: « Λόγω της ευημερίας του και της επιτυχίας των πονηρών του, θα έχει αλαζονεία στην καρδιά του, και θα καταστρέψει πολλούς που ζούσαν ειρηνικά, και θα ξεσηκωθεί εναντίον του Αρχηγού των αρχηγών. αλλά θα σπάσει, χωρίς την προσπάθεια κανενός χεριού .» Τα υπόλοιπα « λόγια του Θεού » σχετικά με το τέλος της Ρώμης θα παρουσιαστούν στην Αποκ. 18, 19 και 20.

Στίχος 18: « *Και η γυναίκα που είδες είναι η μεγάλη πόλη που κυριαρχεί στους βασιλιάδες της γης. »*

Ο στίχος 18 μας προσφέρει την πιο πειστική απόδειξη ότι « η μεγάλη πόλη » είναι πράγματι η Ρώμη. Ας το καταλάβουμε, ο άγγελος μιλάει προσωπικά στον Γιάννη. Επίσης, λέγοντάς του: « *Και η γυναίκα που είδες είναι η μεγάλη πόλη που έχει βασιλεία στους βασιλιάδες της γης »*, ο Ιωάννης οδηγείται στο να καταλάβει ότι ο άγγελος μιλάει για τη Ρώμη, «την πόλη των επτά λόφων». η οποία στην εποχή της κυριαρχούσε αυτοκρατορικά στα διάφορα βασίλεια ολόκληρης της απέραντης αποικιακής αυτοκρατορίας της. Στην αυτοκρατορική του πτυχή, έχει ήδη « *βασιλεία επί των βασιλιάδων της γης »* και θα τη διατηρήσει υπό την παπική κυριαρχία της.

Σε αυτό το κεφάλαιο 17, μπορείτε να δείτε, ο Θεός έχει συγκεντρώσει τις αποκαλύψεις του επιτρέποντάς μας να ταυτίσουμε με βεβαιότητα την « πόρνη », τον εχθρό του της χριστιανικής «τραγωδίας των αιώνων». Δίνει έτσι στον αριθμό 17 μια αυθεντική αίσθηση της κρίσης του. Αυτή η παρατήρηση με οδήγησε να εκτιμήσω την επέτειο της 17ης <sup>εκατονταετηρίδας</sup> από την καθιέρωση της αμαρτίας που αποτελεί την υιοθέτηση της ημέρας του ήλιου της 7ης Μαρτίου 321 (επίσημη ημερομηνία αλλά 320 για τον Θεό) που ζήσαμε φέτος το 2020 που έχει πλέον περάσει. Μπορούμε να δούμε ότι ο Θεός το σημάδεψε πράγματι με μια άνευ προηγουμένου κατάρρα στην ιστορία της χριστιανικής εποχής (Covid-19), η οποία προκάλεσε μια παγκόσμια οικονομική κατάρρευση πιο καταστροφική από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Έπονται οι άλλες κατάρρες της θείας δίκαιης κρίσης, θα τις ανακαλύπτουμε, μέρα με τη μέρα.

## **Αποκάλυψη 18: η πόρνη λαμβάνει την τιμωρία της**

Αφού αποκαλύψουμε τις λεπτομέρειες που επιτρέπουν την αναγνώριση της πόρνης, το κεφάλαιο 18 θα μας μεταφέρει στο πολύ συγκεκριμένο πλαίσιο του τέλους της « *μάχης του Αρμαγεδδώνα »*. Οι λέξεις αποκαλύπτουν το περιεχόμενό του: « *Η ώρα της τιμωρίας της Βαβυλώνας της μεγάλης, της μητέρας των πόρνων της γης »*. την ώρα της αιματηρής « *συγκομιδής »*.

Στίχος 1: « *Μετά από αυτό είδα έναν άλλον άγγελο να κατεβαίνει από τον ουρανό, έχοντας μεγάλη εξουσία. και η γη φωτίστηκε με τη δόξα του. »*

Ο άγγελος που φέρει μεγάλη εξουσία είναι στο πλευρό του Θεού, στην πραγματικότητα, ο ίδιος ο Θεός. Ο Μιχαήλ, αρχηγός των αγγέλων, είναι ένα άλλο όνομα που έφερε ο Ιησούς Χριστός στον ουρανό πριν από την επίγεια διακονία του. Με αυτό το όνομα, και από την εξουσία που του αναγνώρισαν οι άγιοι

άγγελοι, έδωξε τον διάβολο και τους δαίμονές του από τον ουρανό, μετά τη νίκη του στον σταυρό. Επομένως, κάτω από αυτά τα δύο ονόματα επιστρέφει στη γη, στη δόξα του Πατέρα, για να αποσύρει από αυτήν τους πολύτιμους εκλεκτούς του. πολύτιμα γιατί είναι πιστά και αυτή η δοκιμασμένη πιστότητα έχει αποδειχθεί. Σε αυτό το πλαίσιο έρχεται να τιμήσει με την πίστη του εκείνους που υπάκουσαν σοφά δίνοντάς του τη « δόξα » που απαιτούσε από το 1844 σύμφωνα με την Αποκ. 14:7. Τηρώντας το Σάββατο, οι εκλεκτοί του τον δόξασαν ως τον δημιουργό Θεό που νομίμως κατέχει μόνο αυτός από τότε που δημιούργησε τις ουράνιες και επίγειες ζωές.

Στίχος 2: « *Φώναζε με δυνατή φωνή, λέγοντας: Έπεσε η Βαβυλώνα η μεγάλη, έπεσε αυτή! Έχει γίνει κατοικία δαιμόνων, άντρο κάθε ακάθαρτου πνεύματος, άντρο κάθε ακάθαρτου και μίσους πουλιού* » .

" *Αυτή έπεσε, έπεσε, Βαβυλώνα η μεγάλη!* ". Βρίσκουμε το απόσπασμα από την Αποκ. 14:8 σε αυτό το εδάφιο 2, αλλά αυτή τη φορά, δεν λέγεται προφητικά, είναι επειδή οι αποδείξεις της πτώσης του δίνονται στους επιζώντες ανθρώπους αυτής της τελευταίας στιγμής της απατηλής σαηνευτικής δραστηριότητας της. Πέφτει και η μάσκα της αγιότητας της Ρωμαϊκής παπικής Βαβυλώνας. Στην πραγματικότητα είναι « *ένα κατοικίδιο δαιμόνων, ένα άντρο κάθε ακάθαρτου πνεύματος, ένα άντρο κάθε ακάθαρτου και απεχθές πουλιού* » . Η αναφορά του « *πουλιού* » μας θυμίζει ότι πίσω από τις επίγειες ενέργειες κρύβονται οι ουράνιες εμπνεύσεις των κακών αγγέλων από το στρατόπεδο του Σατανά, του αρχηγού τους και του πρώτου επαναστάτη της θείας δημιουργίας.

Στίχος 3: « *Επειδή όλα τα έθνη ήπιαν το κρασί της οργής της πορνείας της, και οι βασιλιάδες της γης έχουν πορνεύσει μαζί της, και οι έμποροι της γης έχουν πλουτίσει από τη δύναμη της πολυτέλειας της.* »

«... επειδή όλα τα έθνη έχουν πει το κρασί της οργής της πορνείας του... » Η θρησκευτική επιθετικότητα εμφανίστηκε με την υποκίνηση της Ρωμαιοκαθολικής παπικής εξουσίας, η οποία, ισχυριζόμενη ότι είναι στην υπηρεσία του Ιησού Χριστού, επέδειξε πλήρη περιφρόνηση για τα μαθήματα συμπεριφοράς που δίδαξε τους μαθητές και τους αποστόλους του στη γη. Ο Ιησούς γεμάτος ευγένεια, οι πάπες γεμάτοι μανία. Ο Ιησούς, υπόδειγμα ταπεινοφροσύνης, οι πάπες, πρότυπα ματαιοδοξίας και υπερηφάνειας, ο Ιησούς που ζει στην υλική φτώχεια, οι πάπες που ζουν στην πολυτέλεια και τα πλούτη. Ο Ιησούς έσωσε ζωές, οι πάπες άδικα και άσκοπα σκότωσαν αμέτρητα πλήθη ανθρώπων ζώων. Αυτός ο Ρωμαιοπαπικός Καθολικός Χριστιανισμός επομένως δεν είχε καμία ομοιότητα με την πίστη που δόθηκε ως πρότυπο από τον Ιησού. Στον Δανιήλ, ο Θεός προφήτευσε « *την επιτυχία των πονηρών του* », αλλά γιατί επιτεύχθηκε αυτή η επιτυχία; Η απάντηση είναι απλή: γιατί του την έδωσε ο Θεός. Διότι πρέπει να θυμόμαστε ότι υπό τον τίτλο της τιμωρίας της « *δεύτερης σάλπιγγας* » της Αποκ. 8:8, ξεσήκωσε αυτό το σκληρό και σκληρό καθεστώς για να τιμωρήσει την παράβαση του Σαββάτου που εγκαταλείφθηκε από τις 7 Μαρτίου 321. Σε μια συγκριτική μελετήστε με τις πληγές που θα χτυπούσαν τον Ισραήλ για την απιστία τους στις εντολές του Θεού, στο Λευ.26:19, ο Θεός είπε: « *Θα σπάσω την υπερηφάνεια της δύναμής σου, θα επιστρέψει τον ουρανό σου όπως το σίδηρο και η γη σου σαν ορείχαλκος* .» Στη νέα διαθήκη, το παπικό καθεστώς υψώθηκε για να εκπληρώσει αυτές τις ίδιες κατάρες. Στο έργο του, ο

Θεός είναι ταυτόχρονα Θύμα, Δικαστής και Δήμιος για να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις του νόμου της αγάπης και της τέλει δικαιοσύνης του. Από το 321, η παράβαση του Σαββάτου στοίχισε ακριβά στην ανθρωπότητα, η οποία έχει πληρώσει το τίμημα της σε περιτούς πολέμους και σφαγές και σε καταστροφικές θανατηφόρες επιδημίες που δημιούργησε ο δημιουργός Θεός. Σε αυτό το εδάφιο, η « πορνεία » (ή η « απώλεια ») είναι πνευματική και περιγράφει ανάξια θρησκευτική συμπεριφορά. Το « κρασί » συμβολίζει τη διδασκαλία της που αποστάζει, στο όνομα του Χριστού, « μανία » και διαβολικό μίσος μεταξύ όλων των ανθρώπων που έχουν γίνει, εξαιτίας της, θύματα επίθεσης ή επιτιθέμενοι.

Η ενοχή της καθολικής διδασκαλίας δεν πρέπει να κρύβει την ενοχή όλης της ανθρωπότητας, που σχεδόν όλες δεν συμμερίζονται τις αξίες που εξυψώθηκαν από τον Ιησού Χριστό. Αν οι βασιλιάδες της γης έπιναν « το κρασί της πορνείας » ( απώλεια ) της « Βαβυλώνας », είναι επειδή ως « πόρνη », το μόνο της μέλημα ήταν να ευχαριστήσει τους πελάτες. αυτός είναι ο κανόνας, ο πελάτης πρέπει να είναι ικανοποιημένος αλλιώς δεν θα επιστρέψει. Και ο καθολικισμός εξύψωσε στο υψηλότερο επίπεδο την απληστία, μέχρι το έγκλημα και την αγάπη για τα πλούτη και την πολυτελή ζωή. Όπως δίδαξε ο Ιησούς, σαν ποιμνιο μαζί. Οι κακοί και περήφανοι άντρες θα είχαν χαθεί σε κάθε περίπτωση με αυτήν ή χωρίς αυτήν. Υπενθύμιση: η κακία μπήκε στην ανθρώπινη ζωή μέσω του Κάιν, του δολοφόνου του αδελφού του Άβελ από την αρχή της επίγειας ιστορίας. « Οι έμποροι της γης έχουν πλουτίσει από τη δύναμη της πολυτέλειας της ». Αυτό εξηγεί την επιτυχία του ρωμαιοκαθολικού παπικού καθεστώτος. Οι έμποροι της γης πιστεύουν μόνο στα χρήματα, δεν είναι θρησκευτικοί φανατικοί, αλλά αν η θρησκεία τους πλουτίζει, γίνεται ένας αποδεκτός, ακόμη και αξιόλογος, συνεργάτης. Το τελικό πλαίσιο του θέματος με οδηγεί στο να προσδιορίσω κυρίως τους Αμερικανούς Προτεστάντες εμπόρους, καθώς η χώρα δηλώνει πνευματικά την προτεσταντική πίστη. Από τον 16ο <sup>αίωνα</sup>, η Βόρεια Αμερική, ουσιαστικά προτεσταντική στην προέλευσή της, καλωσόρισε τους Ισπανόφωνους Καθολικούς και από τότε, η Καθολική πίστη αντιπροσωπεύεται εξίσου με την Προτεσταντική πίστη. Για αυτήν τη χώρα, όπου μόνο το «επιχειρείν» μετράει, οι θρησκευτικές διαφορές δεν έχουν πλέον σημασία. Κερδισμένοι από την ευχαρίστηση του πλουτισμού που ενθάρρυνε ο μεταρρυθμιστής της Γενεύης, John Calvin, οι προτεστάντες έμποροι βρήκαν στην καθολική πίστη τα μέσα για να πλουτίσουν που δεν πρόσφερε ο αρχικός προτεσταντικός κανόνας. Οι προτεσταντικοί ναοί είναι άδειοι με γυμνούς τοίχους, ενώ οι καθολικές εκκλησίες είναι υπερφορτωμένες με λείψανα από πολύτιμα υλικά, χρυσό, ασήμι, ελεφαντόδοντο, όλα τα υλικά που απαριθμεί αυτό το θέμα στον στίχο 12. Ο πλούτος της καθολικής λατρείας είναι επομένως, για τον Κύριο Θεό, εξήγηση της αποδυνάμωσης της αμερικανικής προτεσταντικής πίστης. Το δολάριο, το νέο Μαμμόν, ήρθε να αντικαταστήσει τον Θεό στις καρδιές και το θέμα των δογμάτων έχει χάσει κάθε ενδιαφέρον. Η αντιπολίτευση υπάρχει αλλά μόνο σε πολιτική μορφή.

Στίχος 4: « Και άκουσα άλλη φωνή από τον ουρανό, που έλεγε: Βγείτε από αυτήν, λαέ μου, για να μη συμμετάσχετε στις αμαρτίες της, ούτε στις πληγές της. »

Ο στίχος 4 παραπέμπει στη στιγμή του οριστικού χωρισμού: « Βγείτε από ανάμεσά της, λαέ μου ». είναι η ώρα που οι εκλεκτοί θα αρπαστούν στον ουρανό, για να συναντήσουν τον Ιησού. Αυτό που δείχνει αυτό το εδάφιο είναι η ώρα του



« *θερισμού* », το θέμα των εδαφίων Αποκ. 14:14 έως 16. Λαμβάνονται υπόψη, επειδή όπως ορίζει το εδάφιο, δεν πρέπει να «συμμετέχουν» στη «μάστιγα». ” που θα χτυπήσει την παπική Ρώμη και τον κλήρο της. Όμως, το κείμενο διευκρινίζει ότι για να είναι κάποιος μεταξύ των εκλεκτών που αφαιρούνται, δεν πρέπει να έχει « *συμμετάσχει στις αμαρτίες του* ». Και δεδομένου ότι το πρωταρχικό αμάρτημα είναι η ανάπαυση της Κυριακής, το « *σημάδι του θηρίου* » που τιμάται από Καθολικούς και Προτεστάντες στην τελική δοκιμασία της πίστης, οι πιστοί σε αυτές τις δύο μεγάλες θρησκευτικές ομάδες δεν μπορούν να συμμετάσχουν στην αρπαγή των εκλεκτών. **Η ανάγκη να «Έξω από τη Βαβυλώνα» είναι συνεχής**, ωστόσο σε αυτό το εδάφιο το Πνεύμα στοχεύει τη στιγμή που παρουσιάζεται η τελευταία ευκαιρία να υπακούσουμε σε αυτή την εντολή του Θεού, επειδή η διακήρυξη του νόμου της Κυριακής σηματοδοτεί το τέλος του χρόνου της χάριτος. Αυτή η διακήρυξη προωθεί την ευαισθητοποίηση όλων των επιζώντων της « *έκτης τρομπέτας* » (Τρίτος Παγκόσμιος Πόλεμος), η οποία ενδυναμώνει την επιλογή τους υπό το άγρυπνο βλέμμα του δημιουργού Θεού.

Στίχος 5: « *Διότι οι αμαρτίες της συσσωρεύτηκαν στον ουρανό, και ο Θεός θυμήθηκε τις ανομίες της.* »

Σύμφωνα με τα λόγια του, το Πνεύμα προτείνει την εικόνα του «πύργου της Βαβέλ» του οποίου το όνομα έχει τις ρίζες του σε αυτό της «Βαβυλώνας». Από το 321 και το 538, η Ρώμη, « *η μεγάλη πόλη* » όπου η « *πόρνη* » έχει τον « *θρόνο* » της, την «ιερά» παπική έδρα της από το 538, έχει πολλαπλασιάσει τις αμαρτίες της κατά του Θεού. Από τον ουρανό κρατούσε μέτρηση και κατέγραφε τις συσσωρευμένες αμαρτίες του για 1709 χρόνια (από το 321). Με την ένδοξη επιστροφή του, ο Ιησούς ξεσκεπάσε το παπικό καθεστώς και για τη Ρώμη και την ψεύτικη αγιότητά της, είναι καιρός να πληρώσουν για τα εγκλήματά τους.

Στίχος 6: « *Αποδώστε της όπως πλήρωσε, και ανταποδώστε της το διπλάσιο σύμφωνα με τα έργα της. Στο φλιτζάνι που έχυσε, ρίζτε το διπλό της.* »

Μετά την εξέλιξη των θεμάτων της Αποκ. 14, μετά τον *τρύγο* έρχεται ο *τρύγος*. Και είναι στα πιο πονηρά από τα καθολικά και προτεστάντα θύματα των ψεμάτων του Καθολικισμού που ο Θεός απευθύνει τα λόγια του: « *Πληρώσέ την όπως πλήρωσε και δώσε της πίσω διπλά σύμφωνα με τα έργα της* ». Θυμόμαστε από την ιστορία ότι τα έργα του ήταν οι πάσσαλοι και τα βασανιστήρια των ανακριτικών δικαστηρίων του. Επομένως, είναι αυτή η μοίρα που οι Καθολικοί θρησκευτικοί δάσκαλοι θα υποστούν διπλάσια, αν είναι δυνατόν. Το ίδιο μήνυμα επαναλαμβάνεται με τη μορφή: « *Στο φλιτζάνι που έχει ρίξει, ρίζτε το διπλό της* ». Η εικόνα του ποτηριού χρησιμοποιήθηκε από τον Ιησού για να υποδείξει τα βασανιστήρια που επρόκειτο να υποστεί το σώμα του, μέχρι την τελική αγωνία σε έναν σταυρό, που είχε ήδη στήσει η Ρώμη, στους πρόποδες του όρους Γολγοθάς. Με αυτό το μέσο, ο Ιησούς θυμάται ότι η καθολική πίστη έδειξε απεχθή περιφρόνηση για τα βάσανα που δέχτηκε να υπομείνει, επομένως είναι η σειρά του να τα βιώσει. Μια παλιά παροιμία θα πάρει την πλήρη αξία της σε αυτό το σημείο: ποτέ μην κάνεις στους άλλους αυτό που δεν θα ήθελες να κάνουν οι άλλοι σε σένα. Σε αυτή τη δράση, ο Θεός εκπληρώνει το νόμο της ανταπόδοσης: οφθαλμός αντί οφθαλμού, δόντι αντί δόντι. ένας απολύτως δίκαιος νόμος του οποίου επιφύλαξε ατομική χρήση. Αλλά σε συλλογικό επίπεδο, η εφαρμογή του εξουσιοδοτήθηκε στους ανθρώπους, οι οποίοι ωστόσο το καταδίκασαν,



νομίζοντας ότι μπορούσαν να είναι πιο δίκαιοι και καλοί από τον Θεό. Η συνέπεια είναι καταστροφική, το κακό και το εξεγερτικό του πνεύμα έχουν χειροτερέψει και κυριαρχήσει στους δυτικούς λαούς χριστιανικής καταγωγής.

Στο εδάφιο Αποκ. 17:5, η «*Βαβυλώνα η μεγάλη*», «*η πόρνη*», «*κρατούσε ένα χρυσό ποτήρι γεμάτο με τις αηδίες της*». Αυτή η διευκρίνιση στοχεύει τη θρησκευτική του δραστηριότητα και την ιδιαίτερη χρήση του ποτηρίου της Θείας Ευχαριστίας. Η ασέβεια προς αυτήν την ιερή τελετή που διδάχθηκε και αγιάστηκε από τον Ιησού Χριστό του χάρισε μια εξίσου ειδική τιμωρία. Ο Θεός της αγάπης δίνει τη θέση του στον Θεό της δικαιοσύνης και η σκέψη της κρίσης του αποκαλύπτεται ξεκάθαρα στους ανθρώπους.

Στίχος 7: «*Όσο δόξασε τον εαυτό της και βυθίστηκε στην πολυτέλεια, δώσε της μαρτύριο και πένθος. Γιατί λέει μέσα της: Βασίλισσα κάθομαι, χήρα δεν είμαι και πένθος δεν θα δω!*»

Στο εδάφιο 7, το Πνεύμα τονίζει την αντίθεση της ζωής και του θανάτου. Η ζωή ανέγγιχτη από την ατυχία του θανάτου είναι εύθυμη, ανέμελη, επιπόλαιη, στην αναζήτηση νέων απολαύσεων. Η Παπική Ρωμαϊκή «Βαβυλώνα» αναζήτησε τον πλούτο που αγοράζει πολυτελή διαβίωση. Και για να το αποκτήσει από τους ισχυρούς και τους βασιλιάδες, χρησιμοποίησε και εξακολουθεί να χρησιμοποιεί το όνομα του Ιησού Χριστού για να πουλήσει τη συγχώρεση των αμαρτιών ως «τέρματα». Αυτή είναι μια λεπτομέρεια που βαραίνει πολύ στη ζυγαριά της κρίσης του Θεού για την οποία πρέπει τώρα να εξιλεωθεί ψυχολογικά και σωματικά. Η μομφή γι' αυτόν τον πλούτο και την πολυτέλεια στηρίζεται στο γεγονός ότι ο Ιησούς και οι απόστολοί του ζούσαν φτωχά, ικανοποιημένοι με ό,τι ήταν απαραίτητο. Το «*βάσανο*» και το «*θρήνο*» αντικαθιστούν επομένως τον «*πλούτο και την πολυτέλεια*» του ρωμαιοπαπικού καθολικού κλήρου.

Κατά τη διάρκεια της απατηλής της δραστηριότητας, η Βαβυλώνα είπε στην καρδιά της: «*Κάθομαι σαν βασίλισσα*». που επιβεβαιώνει «*την βασιλεία του επί των βασιλιάδων της γης*» της Αποκ. 17:18. Και σύμφωνα με την Αποκ. 2:7 και 20, ο «*θρόνος*» του βρίσκεται στο Βατικανό (vaticinate = προφητεύω), στη Ρώμη. «*Δεν είμαι χήρα*» ο σύζυγός της, ο Χριστός, του οποίου η γυναίκα ισχυρίζεται ότι είναι, είναι ζωντανός. «*Και δεν θα δω πένθος*». Δεν υπάρχει σωτηρία έξω από την Εκκλησία, είπε σε όλους τους αντιπάλους της. Το επανέλαβε τόσο πολύ που κατέληξε να το πιστέψει. Και είναι πραγματικά πεπεισμένη ότι η βασιλεία της θα διαρκέσει για πάντα. Από τότε που διέμενε εκεί, δεν δόθηκε στη Ρώμη το όνομα «αιώνια πόλη»; Επιπλέον, έχοντας την υποστήριξη των δυτικών δυνάμεων της γης, είχε βάσιμους λόγους να πιστεύει ότι είναι ανθρωπίνως άθικτος και άτρωτος. Ούτε φοβόταν τη δύναμη του Θεού αφού ισχυρίστηκε ότι τον υπηρετούσε και τον εκπροσωπούσε στη γη.

Στίχος 8: «*Εξαιτίας αυτού, σε μια μέρα θα έρθουν οι πληγές της, ο θάνατος, το πένθος και η πείνα, και θα αναλωθεί στη φωτιά. Διότι δυνατός είναι ο Κύριος ο Θεός που την έκρινε.*»

Αυτός ο στίχος βάζει τέλος σε όλες τις ψευδαισθήσεις του: «*εξαιτίας αυτού, σε μια μέρα*». Εκείνο όπου ο Ιησούς επιστρέφει με δόξα, «*θα φτάσουν οι πληγές του*» ή, θα φτάσει η τιμωρία από τον Θεό. «*Θάνατος, πένθος και πείνα*», στην πραγματικότητα, τα πράγματα επιτυγχάνονται με την αντίθετη σειρά. Δεν πεθαίνουμε από πείνα σε μια μέρα, επομένως, πρώτον, πνευματική «*πείνα*» είναι

η απώλεια του άρτου της ζωής που είναι η βάση της χριστιανικής θρησκευτικής πίστης. Στη συνέχεια φοριέται το πένθος για να σηματοδοτήσει το θάνατο κοντινών μας ανθρώπων, με τους οποίους μοιραζόμαστε οικογενειακά συναισθήματα. Και τέλος, ο « θάνατος » χτυπά τον ένοχο αμαρτωλό, αφού « ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος », σύμφωνα με τους Ρωμ.6:23. « Και θα αναλωθεί από φωτιά », σύμφωνα με τις προφητικές ανακοινώσεις που επαναλαμβάνονται στο Δανιήλ και στην Αποκάλυψη. **Η ίδια έκανε τόσα πολλά πλάσματα να καούν στις πυρές της, άδικα, που με τέλεια θεϊκή δικαιοσύνη θα χαθεί η ίδια στη φωτιά.** « Διότι δυνατός είναι ο Κύριος που την έκρινε ». κατά τη διάρκεια της σαγηνευτικής της δραστηριότητας, η καθολική πίστη λάτρευε τη Μαρία, τη μητέρα του Ιησού που εμφανιζόταν μόνο με τη μορφή του μικρού παιδιού που κρατούσε στην αγκαλιά της. Αυτή η πτυχή απευθύνθηκε σε ανθρώπινα μυαλά επιρρεπή στον συναισθηματισμό. Γυναίκα, ακόμα καλύτερα, μητέρα, πόσο καθησυχαστική έγινε η θρησκεία! Αλλά είναι η ώρα της αλήθειας, και ο Χριστός που την έκρινε μόλις εμφανίστηκε στη δόξα του Παντοδύναμου Θεού. και αυτή η θεϊκή δύναμη του Ιησού Χριστού, που το ξεσκέπασε, το καταστρέφει, παραδίδοντάς το στον εκδικητικό θυμό των εξαπατημένων θυμάτων του.

Στίχος 9: « Και όλοι οι βασιλιάδες της γης, που έχουν διαπράξει σεξουαλική ανηθικότητα και χλιδή μαζί της, θα κλάψουν και θα θρηνήσουν εξαιτίας της, όταν δουν τον καπνό της καύσης της. »

Αυτό το εδάφιο αποκαλύπτει τη συμπεριφορά «των βασιλιάδων της γης που παραδόθηκαν στην πορνεία και την πολυτέλεια ». Περιλαμβάνονται βασιλιάδες, πρόεδροι, δικτάτορες, όλοι οι ηγέτες των εθνών που έχουν προωθήσει την επιτυχία και τη δραστηριότητα της καθολικής πίστης και που, στην τελευταία δοκιμασία, ενέκριναν την απόφαση να σκοτωθούν οι τηρητές του Σαββάτου. « Θα κλάψουν και θα κλάψουν εξαιτίας της, όταν δουν τον καπνό της να καίγεται ». Προφανώς, οι βασιλιάδες της γης βλέπουν την κατάσταση να τους ξεφεύγει. Δεν οδηγούν πλέον κανέναν και σημειώνουν μόνο τη φωτιά της Ρώμης που ανάβουν τα εξαπατημένα θύματα, τα εκτελεστικά όργανα της θείας εκδίκησης. Τα δάκρυα και οι θρήνοι τους δικαιολογούνται από το γεγονός ότι οι αξίες του κόσμου, που τους οδήγησαν στην ύψιστη δύναμη, ξαφνικά καταρρέουν.

Στίχος 10: « Σεκόμενοι, φοβούμενοι το μαρτύριο του, θα πουν: Αλίμονο! Αλίμονο! Η μεγάλη πόλη, η Βαβυλώνα, η πανίσχυρη πόλη! Σε μια μόνο ώρα ήρθε η κρίση σας! »

Η «αιώνια πόλη» πεθαίνει, καίγεται και οι βασιλιάδες της γης μένουν μακριά από τη Ρώμη. Τώρα φοβούνται ότι πρέπει να μοιραστούν τη μοίρα του. Αυτό που συμβαίνει αποτελεί, **γι' αυτούς** , μια τεράστια **ατυχία** : « Ατυχία! Αλίμονο! Η μεγάλη πόλη, η Βαβυλώνα », αλίμονο επαναλαμβάνεται δύο φορές, « έπεσε, έπεσε, Βαβυλώνα η μεγάλη ». “ Η πανίσχυρη πόλη!” » ; τόσο ισχυρή που κυβέρνησε τον κόσμο μέσω της επιρροής της στους ηγέτες των χριστιανικών εθνών. Ακριβώς εξαιτίας αυτού του δεσμού που καταδικάστηκε από τον Θεό, ο βασιλιάς Λουδοβίκος ΙΣΤ' και η Αυστριακή σύζυγός του Μαρία-Αντουανέτα ανέβηκαν στο ικρίωμα της γκιλοτίνας, καθώς και οι υποστηρικτές τους, θύματα της « μεγάλης θλίψης », όπως το είχε ανακοινώσει το Πνεύμα. , στην Αποκ. 2:22-23. « Σε μια ώρα ήρθε η κρίση σας! » » ; η επιστροφή του Ιησού σηματοδοτεί την

ώρα του τέλους του κόσμου. Η τελευταία δοκιμασία σηματοδότησε μια συμβολική « ώρα » που προφητεύτηκε στην Αποκ. 3:10, αλλά θα είναι αρκετή για να εμφανιστεί ο Ιησούς Χριστός για να αντιστραφεί ολόκληρη η τρέχουσα κατάσταση, και αυτή τη φορά, « μία ώρα » με την κυριολεκτική έννοια θα είναι αρκετά για να επιτύχουμε αυτήν την εκπληκτική αλλαγή.

Στίχος 11: « *Και οι έμποροι της γης κλαίνε και θρηνούν γι' αυτήν, γιατί κανείς δεν αγοράζει πια το φορτίο τους* » .

Το Πνεύμα αυτή τη φορά στοχεύει « *τους εμπόρους της γης* » στοχεύοντας ιδιαίτερα το αμερικανικό εμπορικό πνεύμα που υιοθετήθηκε από επιζώντες σε όλη τη γη, όπως αναφέρθηκε στη μελέτη του προηγούμενου κεφαλαίου 17. Και αυτοί « *κλαίνε και θρηνούν γι' αυτήν, γιατί κανείς δεν αγοράζει πια το φορτίο τους . . .*». Αυτό το εδάφιο υπογραμμίζει την ενοχή της στοργής των Προτεσταντών για την Καθολική πίστη για την οποία θρηνεί , μαρτυρώντας έτσι την προσωπική τους προσκόλληση σε *αυτήν* από οικονομικό συμφέρον. Τότε, σε απόλυτο αντίθετο, το έργο της μεταρρύθμισης ανυψώθηκε από τον Θεό για να καταγγείλει την ενοχή των Ρωμαιοπαπικών Καθολικών και να αποκαταστήσει κατανοητές αλήθειες. τι έκαναν οι αληθινοί μεταρρυθμιστές στην εποχή τους όπως ο Pierre Valdo, ο John Wicleff και ο Martin Luther. Οι έμποροι βλέπουν επίσης με λύπη τις αξίες που αγαπούν να καταρρέουν μπροστά στα μάτια τους, αφού ζουν μόνο για την ευχαρίστηση να πλουτίσουν μέσα από τις εμπορικές τους δραστηριότητες. η επιχειρηματική δραστηριότητα συνοψίζει τις χαρές της ύπαρξής τους.

Στίχος 12: « *Φορτίο από χρυσό, από ασήμι, από πολύτιμες πέτρες, από μαργαριτάρια, από εκλεκτό λινό, από πορφυρό, από μετάξι, από κόκκινο, από κάθε είδους γλυκόξυλο, από κάθε είδους αντικείμενα από ελεφαντόδοντο, κάθε είδους αντικείμενα κατασκευασμένο από πολύτιμο ξύλο, ορείχαλκο, σίδηρο και μάρμαρο ,*

Πριν απαριθμήσω τα διάφορα υλικά που αποτελούν τη βάση της ρωμαιοκαθολικής ειδωλολατρικής θρησκείας, υπενθυμίζω εδώ αυτό το συγκεκριμένο σημείο της αληθινής πίστης που διδάσκει ο Ιησούς Χριστός. Είχε δηλώσει στη Σαμαρείτιδα: « *Γυναίκα», της είπε ο Ιησούς, «πίστεψε με, έρχεται η ώρα που δεν θα είναι ούτε σε αυτό το βουνό ούτε στην Ιερουσαλήμ που θα λατρεύεις τον Πατέρα. Λατρεύεις αυτό που δεν ξέρεις. λατρεύουμε αυτό που γνωρίζουμε, γιατί η σωτηρία προέρχεται από τους Εβραίους . Αλλά έρχεται η ώρα, και έχει ήδη έρθει, που οι αληθινοί λάτρεις θα λατρεύουν τον Πατέρα με πνεύμα και αλήθεια. γιατί αυτοί είναι οι προσκυνητές που απαιτεί ο Πατέρας. Ο Θεός είναι Πνεύμα, και όσοι τον λατρεύουν πρέπει να τον λατρεύουν με πνεύμα και αλήθεια . (Ιωάννης 4:21-23)*». Άρα, η αληθινή πίστη δεν χρειάζεται υλικά ή υλικά, γιατί βασιζέται μόνο σε μια κατάσταση του νου. Και κατά συνέπεια, αυτή η αληθινή πίστη ελάχιστα ενδιαφέρει τον άπληστο και κλέφτικο κόσμο, γιατί δεν πλουτίζει κανέναν παρά μόνο, πνευματικά, τους εκλεκτούς. Οι εκλεκτοί λατρεύουν τον Θεό με πνεύμα, επομένως με τις σκέψεις τους, αλλά και με αλήθεια , πράγμα που σημαίνει ότι οι σκέψεις τους πρέπει να οικοδομηθούν στο πρότυπο που υποδεικνύει ο Θεός. Οτιδήποτε έξω από αυτό το πρότυπο είναι μια μορφή ειδωλολατρικού παγανισμού όπου ο αληθινός Θεός υπηρετεί ως είδωλο. Κατά τις κατακτήσεις της, η Ρεπουμπλικανική Ρώμη υιοθέτησε τις θρησκείες των ηττημένων χωρών. Και πολλά από τα θρησκευτικά του δόγματα ήταν ελληνικής προέλευσης, ο πρώτος μεγάλος πολιτισμός της αρχαιότητας. Στην εποχή μας,

στην παπική μορφή, βρίσκουμε όλη αυτή την κληρονομιά ενωμένη με τους νέους «χριστιανούς» «αγίους», ξεκινώντας από τους 12 αποστόλους του Κυρίου. Αλλά, έχοντας φτάσει στο σημείο να καταστείλει τη δεύτερη εντολή του Θεού που καταδικάζει αυτή την ειδωλολατρική πρακτική, η Καθολική πίστη διαιώνίζει τη λατρεία των σκαλισμένων, ζωγραφικών εικόνων ή την εμφάνιση σε δαιμονικά οράματα. Είναι επομένως στις τελετές των λατρειών του που βρίσκουμε αυτά τα σκαλιστά είδωλα που απαιτούν υλικά για να πάρουν σχήμα. υλικά των οποίων ο ίδιος ο Θεός παρουσιάζει τον κατάλογο: «...; ... φορτίο από χρυσό, ασήμι, πολύτιμους λίθους, μαργαριτάρια, εκλεκτό λινό, μωβ, μετάξι, κόκκινο, κάθε είδους γλυκόξυλο, κάθε είδους ελεφαντόδοντο, κάθε είδους αντικείμενα από πολύτιμο ξύλο, ορείχαλκο, σίδηρο και μάρμαρο, ... ». « Χρυσός, ασήμι, πολύτιμες πέτρες και ακριβά αντικείμενα » « αποτίουν φόρο τιμής στον θεό των φρουριών » του παπικού βασιλιά του Δαν.11:38. Στη συνέχεια, το « πορφυρό και κόκκινο » ντύνουν την πόρνη Βαβυλώνα τη Μεγάλη στην Αποκ. 17:4. « χρυσός, πολύτιμοι λίθοι και μαργαριτάρια » είναι τα στολίδια της . Το « εκλεκτό λινάρι » υποδηλώνει τον ισχυρισμό του για αγιότητα, σύμφωνα με το εδάφιο Αποκ. 19:8: « Διότι το εκλεκτό λινό είναι τα δίκαια έργα των αγίων ». Τα άλλα υλικά που αναφέρονται είναι εκείνα από τα οποία έφτιαξε τα σκαλιστά είδωλά της. Αυτά τα πολυτελή υλικά εκφράζουν το υψηλό επίπεδο αφοσίωσης του ειδωλολάτρη καθολικού προσκυνητή.

Στίχος 13: « κανέλα, μπαχαρικά, αρώματα, μύρο, λιβάνι, κρασί, λάδι, εκλεκτό αλεύρι, σιτάρι, βόδια, πρόβατα, άλογα, άρματα, σώματα και ψυχές ανθρώπων. »

Τα « αρώματα, μύρου, λιβανιού, κρασιού και λαδιού », αναφέρεται προτείνει τις θρησκευτικές τελετές του. Τα άλλα πράγματα είναι θρεπτικά συστατικά και αγαθά που παραπέμπουν στη βασιλεία του Σολομώντα, του γιου του Δαβίδ, οικοδόμου του πρώτου ναού που χτίστηκε για τον Θεό, σύμφωνα με το Α' Βασιλέων 4:20 έως 28. Με αυτόν τον τρόπο, το Πνεύμα καταγγέλλει την προσπάθειά του παράνομη αναπαράγουν την κατασκευή του « ναού του Θεού » τον οποίο « βλασφημεί », στην Αποκ. 13:6, και τον οποίο « καταστρέφει », στο Δαν.8:11. Η τελική ακρίβεια του στίχου, που αφορά « τα σώματα και τις ψυχές των ανθρώπων », καταγγέλλει τη συνεργασία της με τους μονάρχες με τους οποίους μοιράζεται, παράνομα, τη χρονική εξουσία. Στο όνομα του Χριστού, δικαιολόγησε θρησκευτικά τις αποτρόπαιες ενέργειες, όπως η δουλεία, τα βασανιστήρια και η θανάτωση των πλάσμάτων του Θεού. Κάτι που ο Θεός επιφυλάσσει για τον εαυτό του στον θρησκευτικό τομέα. αυτό σε σημείο που συνοψίζει τις ενέργειές του με αυτούς τους όρους: « το αίμα όλων εκείνων που σκοτώθηκαν στη γη βρέθηκε σε αυτήν », στο εδάφιο 18 αυτού του κεφαλαίου 18. Παραθέτοντας « τις ψυχές των ανθρώπων », αποδίδει ο Θεός σε του την απώλεια « ψυχών » που παραδόθηκε στον διάβολο από τη δραστηριότητά του και τις ψεύτικες θρησκευτικές του αξιώσεις.

**Υπενθύμιση :** Στη Βίβλο και στη θεία σκέψη, η λέξη « ψυχή » δηλώνει ένα άτομο σε όλες τις πτυχές του, το φυσικό του σώμα και τη διανοητική ή ψυχική του σκέψη, τη διάνοιά του και τα συναισθήματά του. Η θεωρία που παρουσιάζει την « ψυχή » ως στοιχείο της ζωής, που αποσπάται από το σώμα κατά τον θάνατο και επιζεί από αυτό, είναι καθαρά ελληνικής ειδωλολατρικής



προέλευσης. Στην παλαιά διαθήκη, ο Θεός ταυτίζει « την ψυχή με το αίμα » των ανθρώπων ή ζωικών πλασμάτων του: Λευ.17:14: « **Γιατί η ψυχή κάθε σάρκας είναι το αίμα της που βρίσκεται μέσα της. Γι' αυτό είπα στους γιους Ισραήλ: Δεν θα φάτε το αίμα κανενός σάρκας. γιατί η ψυχή κάθε σάρκας είναι το αίμα της · όποιος τη φάει θα κοπεί.** ». Παίρνει έτσι την αντίθετη άποψη των μελλοντικών ελληνικών θεωριών και προετοιμάζει μια βιβλική παρέλαση ενάντια στις φιλοσοφικές σκέψεις που θα γεννηθούν στους ειδωλολατρικούς λαούς. Η ζωή των ανθρώπων και των ζώων βασίζεται στη λειτουργία του αίματος. Χυμένο ή λερωμένο από ασφυξία, το αίμα δεν παρέχει πλέον οξυγόνο στα στοιχεία του φυσικού σώματος συμπεριλαμβανομένου του εγκεφάλου, της υποστήριξης της σκέψης. Και αν το τελευταίο δεν οξυγονωθεί, η αρχή της σκέψης σταματά και τίποτα δεν μένει ζωντανό μετά από αυτό το τελικό στάδιο. αν όχι η ανάμνηση της σύνθεσης της νεκρής « ψυχής » στην αιώνια σκέψη του Θεού με σκοπό τη μελλοντική « ανάστασή » του, όταν θα την « αναστήσει » ή, όταν θα την « αναστήσει ξανά », σύμφωνα με την περίπτωση, για την αιώνια ζωή ή για την οριστική καταστροφή του « δεύτερου θανάτου ».

Στίχος 14: « *Οι καρποί που επιθυμούσε η ψυχή σου έχουν φύγει μακριά σου. και όλα τα ευαίσθητα και όμορφα χάνονται για σένα, και δεν θα τα ξαναβρείς ποτέ.* »

Σε επιβεβαίωση αυτού που εξηγήθηκε στο προηγούμενο εδάφιο, το Πνεύμα καταλογίζει τις « επιθυμίες » της παπικής Ρώμης στην « ψυχή » της, τη σαγηνευτική και απατηλή προσωπικότητά της. Κληρονόμος των ελληνικών φιλοσοφιών, η καθολική πίστη ήταν η πρώτη που έθεσε το ερώτημα της απόδοσης της ψυχής σε ζώα και ανθρώπους που ανακαλύφθηκαν σε νέα εδάφη. Στην πραγματικότητα η ερώτηση έχει την απάντησή της. βασίζεται στην επιλογή του σωστού βοηθητικού ρήματος: ο άνθρωπος δεν έχει ψυχή, γιατί είναι ψυχή.

Το Πνεύμα συνοψίζει τις συνέπειες του αληθινού θανάτου που ίδρυσε και αποκάλυψε στην Εκκλ.9:5-6-10. Αυτές οι λεπτομέρειες δεν θα ανανεωθούν στα γραπτά της νέας συμμαχίας. Βλέπουμε λοιπόν τη σημασία της μελέτης ολόκληρης της Αγίας Γραφής. Κατεστραμμένη, η « Βαβυλώνα » θα έχει « χάσει » για πάντα « *τους καρπούς που επιθυμούσε η ψυχή της* » και « *όλα τα λεπτά και υπέροχα πράγματα* » που εκτιμούσε και επιζητούσε. Αλλά το Πνεύμα διευκρινίζει επίσης: « *για σας* ». γιατί οι εκλεκτοί, σε αντίθεση με αυτήν, θα μπορούν να επεκτείνουν, αιώνια, την εκτίμηση των θαυμάτων που θα μοιραστεί ο Θεός μαζί τους.

Στίχος 15: « *Οι έμποροι αυτών των πραγμάτων, που πλουτίζουν από αυτό, θα μείνουν μακριά, φοβούμενοι το μαρτύριο του. θα κλάψουν και θα θρηνήσουν* »

Στους στίχους 15 έως 19, το Πνεύμα στοχεύει « *τους εμπόρους που πλουτίστηκαν από αυτό* ». Οι επαναλήψεις αποκαλύπτουν έμφαση στην έκφραση « *σε μια μόνο ώρα* », που επαναλαμβάνεται τρεις φορές σε αυτό το κεφάλαιο, καθώς και στην κραυγή « *Αλίμονο! Αλίμονο!* ». Ο αριθμός 3 συμβολίζει την τελειότητα. Ο Θεός λοιπόν επιμένει να επιβεβαιώσει τον αμετάκλητο χαρακτήρα της προφητικής αναγγελίας. αυτή η τιμωρία θα πραγματοποιηθεί σε όλη της τη θεϊκή τελειότητα. Η κραυγή, « *Αλίμονο! Αλίμονο!* », που εκτοξεύτηκε από τους εμπόρους, απηχεί την προειδοποιητική κραυγή που εξαπέλυσαν οι εκλεκτοί της στην Αποκ. 14:8: « *Έπεσε! Έπεσε! Βαβυλώνα η Μεγάλη* ». Αυτοί οι έμποροι παρακολουθούν την καταστροφή του από μακριά, « *φοβούμενοι το μαρτύριο του*



». Και έχουν δίκιο να φοβούνται αυτόν τον καρπό της δίκαιης οργής του ζωντανού Θεού, γιατί μετανιώνουν για την καταστροφή του, τοποθετούνται στο στρατόπεδό του και θα καταστραφούν με τη σειρά τους από τη δολοφονική ανθρώπινη οργή των απαρηγόρητων θυμάτων της θρησκευτικής εξαπάτησης. Αυτός ο στίχος μας κάνει να συνειδητοποιήσουμε την τεράστια ευθύνη των εμπορικών συμφερόντων για την επιτυχία της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας. Οι « έμποροι » υποστήριζαν την ιερόδουλη και τις χειρότερες σκληρές και δεσποτικές αποφάσεις της, καθαρά από όρεξη για οικονομικό και υλικό πλουτισμό. Έκαναν τα στραβά μάτια σε όλες τις άκρως αποτρόπαιες καταχρήσεις του και αξίζουν να μοιραστούν την τελική του μοίρα. Ένα ιστορικό παράδειγμα αφορά τους Παριζιάνους που πήραν το μέρος της καθολικής πίστης ενάντια στη μεταρρυθμιστική πίστη από την αρχή της Μεταρρύθμισης την εποχή του βασιλιά Φραγκίσκου Α' <sup>και</sup> μετά από αυτόν.

Στίχος 16: « *Και θα πει: Αλίμονο! Αλίμονο! Η μεγάλη πόλη, που ήταν ντυμένη με εκλεκτό λινό, πορφυρό και κόκκινο, και στολισμένη με χρυσό και πολύτιμους λίθους και μαργαριτάρια! Μέσα σε μια ώρα καταστράφηκε τόσος πλούτος!* »

Αυτός ο στίχος επιβεβαιώνει τον στόχο. « *Βαβυλώνα η μεγάλη, ντυμένη με λεπτό λινό, πορφυρό και κόκκινο* ». τα χρώματα των μανδύων των βασιλιάδων, αφού για αυτόν τον λόγο οι κοροϊδευτικοί Ρωμαίοι στρατιώτες κάλυψαν τους ώμους του Ιησού με ένα μανδύα « *πορφυρό* ». Δεν μπορούσαν να φανταστούν το νόημα που έδωσε ο Θεός στη δράση τους: ως εξιλαστήριο θύμα, ο Ιησούς έγινε ο φορέας των αμαρτιών των εκλεκτών του που χαρακτηρίστηκαν από αυτά τα χρώματα, *βυσσινί ή μωβ* . σύμφωνα με τον Ησ.1:18. « *Μία ώρα* » θα είναι αρκετή για να καταστρέψει τη Ρώμη, τον πάπα και τον κλήρο της, μετά την επιστροφή στη δόξα του Ιησού Χριστού που έρχεται να αποτρέψει τον θάνατο των εκλεκτών του. Σε αυτή την τελική δοκιμασία, η πιστότητά τους θα κάνει τη διαφορά, οπότε μπορούμε να καταλάβουμε γιατί ο Θεός επιμένει ιδιαίτερα να ενισχύει την πίστη τους και την απόλυτη εμπιστοσύνη που πρέπει να συνηθίσουν να του δίνουν. Για πολύ καιρό, ο άνθρωπος μπορούσε μόνο να πειστεί ότι μια τέτοια καταστροφή « *σε μια μόνο ώρα* » ήταν ένα θαύμα και επομένως μια άμεση επέμβαση του Θεού, όπως με τα Σόδομα και τα Γόμορρα. Στην εποχή μας που ο άνθρωπος έχει κατακτήσει την πυρηνική φωτιά, αυτό είναι λιγότερο περίεργο.

Στίχος 17: « *Και όλοι οι πιλότοι, όλοι όσοι πλέουν σε αυτό το μέρος, οι ναυτικοί και όλοι όσοι εργάζονται στη θάλασσα, στέκονταν μακριά* » ,

Αυτός ο στίχος στοχεύει ιδιαίτερα « *όσους εκμεταλλεύονται τη θάλασσα, τους πιλότους, τους ναυτικούς που πλέουν σε αυτό το μέρος, όλοι κρατούνται μακριά* ». Ήταν εκμεταλλευόμενος την επιθυμία των βασιλιάδων να πλουτίσουν και η ίδια η παπική εκκλησία εμπλουτίστηκε. Υποστήριξε και δικαιολόγησε την κατάκτηση εδαφών άγνωστων στους ανθρώπους μέχρι την ανακάλυψή τους, όταν οι καθολικοί υπηρέτες της διέπραξαν φρικτές σφαγές πληθυσμών στο όνομα του Ιησού Χριστού. Αυτή ήταν κυρίως η περίπτωση της Νότιας Αμερικής και των αιματηρών αποστολών με επικεφαλής τον στρατηγό Κορτές. Ο χρυσός που εξορύχθηκε από αυτά τα εδάφη επέστρεψε στην Ευρώπη για να εμπλουτίσει τους Καθολικούς βασιλιάδες και τον συνένοχο παπισμό. Επιπλέον, η έμφαση στη θαλάσσια πτυχή μας υπενθυμίζει ότι ως καθεστώς του « *θηρίου που ανατέλλει από*

τη θάλασσα » ενισχύθηκε ο δεσμός του με τους «ναυτικούς » για τον κοινό τους πλουτισμό.

Στίχος 18: « Και φώναζαν όταν είδαν τον καπνό της καύσης του: Ποια πόλη ήταν σαν τη μεγάλη πόλη; »

« Ποια πόλη ήταν σαν τη μεγάλη πόλη; » φωνάζουν οι ναυτικοί όταν βλέπουν « τον καπνό της πυρκαγιάς του ». Η απάντηση είναι γρήγορη και απλή: καμία. Γιατί καμία πόλη δεν έχει συγκεντρώσει τόση δύναμη, αστική όσο μια αυτοκρατορική πόλη, μετά θρησκευτική από το 538. Ο καθολικισμός έχει εξαχθεί σε όλες τις χώρες του πλανήτη εκτός από τη Ρωσία όπου η ανατολική ορθόδοξη πίστη τον απέρριψε. Αφού τον υποδέχτηκε και η Κίνα τον πολέμησε και τον καταδίωξε. Αλλά σήμερα εξακολουθεί να κυριαρχεί σε ολόκληρη τη Δύση και στα εκκρίματά της της Αμερικής, της Αφρικής και της Αυστραλίας. Είναι η πρώτη θρησκευτική τουριστική τοποθεσία στον κόσμο που προσελκύει επισκέπτες από όλο τον κόσμο. Κάποιοι έρχονται να δουν «αρχαία ερείπια», άλλοι πηγαίνουν εκεί για να δουν τον τόπο όπου κατοικούν ο Πάπας και οι καρδινάλιοί του.

Στίχος 19: « Και έριξαν χόμα στα κεφάλια τους, και έκλαιγαν, και θρήνησαν, και φώναζαν, και είπαν: Ουαί! Αλίμονο! Η μεγάλη πόλη, όπου όλοι όσοι είχαν πλοία στη θάλασσα πλούτισαν από τη χλιδή της, καταστράφηκε σε μια μόνο ώρα! »

Αυτή είναι η τρίτη επανάληψη όπου συγκεντρώνονται όλες οι προηγούμενες εκφράσεις, καθώς και η διευκρίνιση « σε μια ώρα καταστράφηκε ». « Η μεγάλη πόλη όπου όλοι όσοι έχουν πλοία στη θάλασσα έχουν γίνει πλούσιοι μέσα από τη χλιδή της ». Η κατηγορία γίνεται πολύ ξεκάθαρη, είναι πράγματι μέσα από τη χλιδή του παπικού καθεστώτος που οι ναυτεργάτες πλούτισαν φέρνοντας τα πλούτη του κόσμου στη Ρώμη. Η Ρώμη αντλεί τον πλουτισμό της από το μοίρασμα της περιουσίας των αντιπάλων της που σκοτώθηκαν από τον αιώνιο σύμμαχό της, την πολιτική μοναρχική εξουσία, την ένοπλη πτέρυγά της. Ως ιστορικό παράδειγμα, έχουμε τον θάνατο των «Ναϊτών», των οποίων η περιουσία μοιράστηκε μεταξύ του στέμματος του Philippe Le Bel και του Ρωμαιοκαθολικού κλήρου. Αργότερα αυτό θα συνέβαινε για τους «προτεστάντες».

Στίχος 20: « Ουρανό, να τη χαιρέσαι! Και εσείς, άγιοι, απόστολοι και προφήτες, χαιρέτε! Διότι ο Θεός δικαίωσε εσένα κρίνοντάς την. »

Το Πνεύμα προσκαλεί τους κατοίκους του ουρανού και τους αληθινούς αγίους, τους αποστόλους και τους προφήτες της γης, να χαρούν για την καταστροφή της Ρωμαϊκής Βαβυλώνας. Η χαρά λοιπόν θα είναι ανάλογη με τους πόνους και τα βάσανα που έκανε ή ήθελε να κάνει τους υπηρέτες του Θεού της αλήθειας να αντέξουν, όσον αφορά τους τελευταίους εκλεκτούς πιστούς στο αγιασμένο Σάββατο.

Στίχος 21: « Τότε ένας δυνατός άγγελος πήρε μια πέτρα σαν μεγάλη μολόπετρα, και την έριξε στη θάλασσα, λέγοντας: Έτσι θα ριχθεί η Βαβυλώνα η μεγάλη πόλη με βία, και δεν θα βρεθεί πια. »

Η σύγκριση της Ρώμης με μια « πέτρα » προτείνει τρεις ιδέες. Πρώτον, η πορεία ανταγωνίζεται τον Ιησού Χριστό, ο οποίος συμβολίζεται ο ίδιος με μια « πέτρα » στο Δαν. 2:34: « Κοιτούσατε, όταν μια πέτρα λύθηκε χωρίς τη βοήθεια

κανενός χεριού και χτύπησε τα πόδια από σίδηρο και πηλό του εικόνα, και τα έσπασε σε κομμάτια. » Άλλα εδάφια της Βίβλου αποδίδουν επίσης αυτό το σύμβολο της « πέτρας » σε αυτόν στο Ζακ.4:7. “ κύρια γωνία ” στο Ψαλ.118:22; Ματ.21:42; και Πράξη 4:11: « **Ο Ιησούς είναι ο λίθος που απορρίφθηκε από εσάς που χτίζετε και που έγινε ο αρχηγός της γωνίας** ». Η δεύτερη ιδέα είναι η νύξη στον παπικό ισχυρισμό να διαδεχθεί τον απόστολο « Πέτρο ». η κύρια αιτία της « επιτυχίας των επιχειρήσεων του και της επιτυχίας των πονηρών του », πράγματα που κατήγγειλε ο Θεός στο Δαν.8:25. Αυτό συμβαίνει ακόμη περισσότερο αφού ο Απόστολος Πέτρος δεν ήταν ποτέ επικεφαλής της Χριστιανικής Εκκλησίας, επειδή αυτός ο τίτλος ανήκει στον ίδιο τον Ιησού Χριστό. Το παπικό « τέχνασμα » είναι επομένως επίσης ένα « ψέμα ». Η τρίτη πρόταση αφορά το όνομα του παπικού θρησκευτικού προπύργιου, της περίφημης βασιλικής του με το όνομα «Άγιος Πέτρος της Ρώμης», της οποίας η πανάκριβη κατασκευή οδήγησε στην πώληση «ευτέρων» που το ξεσκέπασαν στα μάτια του μεταρρυθμιστή μοναχού Μαρτίν Λούθηρου. Αυτή η εξήγηση παραμένει στενά συνδεδεμένη με τη δεύτερη ιδέα. Η τοποθεσία του Βατικανού χρησίμευε ως νεκροταφείο, αλλά ο υποτιθέμενος τάφος του Αποστόλου Πέτρου του Κυρίου ήταν στην πραγματικότητα του «Σίμωνα Πέτρου του Μάγου», ενός λάτρη και ιερέα του θεού του φιδιού που ονομαζόταν Ασκληπιός.

Επιστρέφοντας στις μέρες μας, το Πνεύμα προφητεύει εναντίον της Ρωμαϊκής « Βαβυλώνας ». Συγκρίνει τη μελλοντική του καταστροφή με την εικόνα μιας « μεγάλης μολόπετρας » από « πέτρα » που ένας « άγγελος ρίχνει στη θάλασσα ». Με αυτό το παράδειγμα, φέρνει εναντίον της Ρώμης μια κατηγορία που προσδιορίζεται στο Ματθ. 18:6: « **Αλλά αν κάποιος σκανδαλίσει ένα από αυτά τα μικρά που πιστεύουν σε μένα, θα ήταν καλύτερα για αυτόν να κρεμόταν μια μολόπετρα στο λαιμό του. και το έριξε στον πάτο της θάλασσας** . Και στην περίπτωση του δεν σκανδάλισε μόνο ένα από αυτά τα πιτσιρικά που τον πιστεύουν, αλλά πλήθη. Ένα πράγμα παραμένει σίγουρο, είναι ότι μόλις « καταστραφεί, δεν θα ξαναβρεθεί ». Δεν θα ξαναπληγώσει ποτέ κανέναν.

Στίχος 22: « **Και οι ήχοι των αρπιστών, των μουσικών, των φλογέρων και των τρομπετών δεν θα ακούγονται πια ανάμεσά σας, ούτε θα βρεθεί ανάμεσά σας κανένας τεχνίτης, «δεν θα ακούει πια τον ήχο της μολόπετρας μέσα σας σπίτι,** »

Το Πνεύμα τότε προκαλεί τους μουσικούς ήχους που εξέφραζαν την ανεμελιά και τη χαρά των κατοίκων της Ρώμης. Μόλις καταστραφούν, δεν θα τους ακούμε πια εκεί. Με πνευματική έννοια παραπέμπει στους αγγελιοφόρους του Θεού των οποίων τα λόγια ακούγονταν με το ίδιο αποτέλεσμα με τους μουσικούς ήχους των « αυλών ή τρομπετών ». μια εικόνα που δίνεται σε παραβολή στο Ματθ.11:17. Αναφέρει επίσης τους « θορύβους » που έκαναν οι τεχνίτες υπερφορτωμένοι με παραγγελίες εργασίας, επειδή από μια αρχαία πόλη έβγαιναν μόνο « θόρυβοι » επαγγελματικών δραστηριοτήτων, συμπεριλαμβανομένου του «θορύβου της μολόπετρας » που γύριζε για να αλέσει τους κόκκους των δημητριακών ή να ακονίσει. εργαλεία κοπής όπως δρεπάνι και δρεπάνι, μαχαίρια και σπαθιά. αυτό, ήδη στην αρχαία Χαλδαϊκή Βαβυλώνα, σύμφωνα με τον Ιερ.25:10.

Στίχος 23: « **Το φως του λυχναριού δεν θα λάμπει πια ανάμεσά σας, ούτε η φωνή του γαμπρού και της γυναίκας θα ακουστεί πια ανάμεσά σας, επειδή οι**

*έμποροί σας ήταν οι μεγάλοι της γης, επειδή όλα τα έθνη ήταν παρασυρμένοι από τις γοητεύσεις σου ,*

*« Το φως της λάμπας δεν θα λάμπει πλέον στο σπίτι σας. »* Σε πνευματική γλώσσα, το Πνεύμα προειδοποιεί τη Ρώμη ότι το φως της Βίβλου δεν θα έρθει πλέον για να της προσφέρει την ευκαιρία να φωτιστεί για να γνωρίσει την αλήθεια σύμφωνα με τον Θεό. Οι εικόνες από την Ιερ.25:10 επαναλαμβάνονται αλλά *« τα τραγούδια του γαμπρού και της νύφης »* γίνονται εδώ *« η φωνή του γαμπρού και της νύφης που δεν θα ακούγεται πια στο σπίτι σας »*. Πνευματικά, είναι οι φωνές των εκκλήσεων που έκανε ο Χριστός και η Εκλεκτή Συνέλευση του σε χαμένες ψυχές να μεταστραφούν και να σωθούν. Αυτή η πιθανότητα θα χαθεί για πάντα, μετά την καταστροφή της. *« Γιατί οι έμποροί σου ήταν οι μεγάλοι της γης »*. Ήταν μέσω της αποπλάνησης των μεγάλων ανθρώπων της γης που η Ρώμη μπόρεσε να επεκτείνει την Καθολική της θρησκεία σε πολλούς λαούς της γης. Τους χρησιμοποίησε ως εκπροσώπους της θρησκευτικής της επιχείρησης. Και το αποτέλεσμα είναι ότι *« όλα τα έθνη έχουν εξαπατηθεί από τις γοητεύσεις σας »*. Εδώ, ο Θεός αναφέρεται στις Καθολικές μάζες ως *« μαγείες »* που χαρακτηρίζουν τις παγανιστικές λατρείες των κακών μάγων και μαγισσών. Είναι αλήθεια ότι χρησιμοποιώντας επαναλαμβανόμενες φορμαλιστικές φόρμουλες, μάταιες επαναλήψεις, η Καθολική θρησκεία αφήνει ελάχιστα περιθώρια στον δημιουργό Θεό να εκφραστεί. Δεν επιχειρεί καν να το κάνει, γιατί της αποδίδει έναν *« ξένο θεό »* στο Δαν.11:39 και ποτέ δεν την αναγνώρισε ως *υπηρέτρια*. ο «εφημέριος του Υιού του Θεού», ο τίτλος του Πάπα, δεν είναι επομένως τοποτηρητής του. Ο επόμενος στίχος θα δώσει τον λόγο.

*Στίχος 24: « Και επειδή βρέθηκε μέσα της το αίμα των προφητών και των αγίων και όλων εκείνων που σκοτώθηκαν στη γη. »*

*«... και επειδή το αίμα των προφητών, των αγίων βρέθηκε σε αυτό »:* Σκληρή, άκαμπτη, αναισθητη και σκληρή σε όλη την ιστορία της, η Ρώμη έχει ανοίξει το δρόμο της μέσα από το αίμα των θυμάτων της. Αυτό ίσχυε για την παγανιστική Ρώμη αλλά και για την παπική Ρώμη που έβαλε τους βασιλείς να σκοτώνουν τους αντιπάλους της, τους διαφωτισμένους από τον Θεό υπηρέτες που τόλμησαν να καταγγείλουν τη διαβολική της φύση. Κάποιοι προστατεύτηκαν από τον Θεό, όπως ο Βάλντο, ο Γουίκλιφ και ο Λούθηρος, άλλοι όχι και τελείωσαν τη ζωή τους ως μάρτυρες της πίστης, σε πασσάλους, τετράγωνα, στύλους ή αγχόνες. Η προφητική προοπτική να δούμε τη δράση του να παύει οριστικά δεν μπορεί παρά να χαρεί τους κατοίκους του ουρανού και τους αληθινούς αγίους της γης. *«... και όλων εκείνων που έχουν σκοτωθεί στη γη »:* Όποιος κάνει αυτή την κρίση ξέρει για τι μιλάει, γιατί παρακολουθεί τις ενέργειες της Ρώμης από την ίδρυση της το 747 π.Χ. Η παγκόσμια κατάσταση των τελευταίων ημερών είναι ο τελευταίος καρπός που φέρνει η κατακτητική και κυριαρχούσα Δύση των άλλων λαών της γης. Η μοναρχική τότε δημοκρατική Ρώμη καταβρόχθισε τους λαούς της γης που υπέταξε. Το μοντέλο αυτής της κοινωνίας παρέμεινε αυτό των 2000 ετών αληθινού και ψευδούς Χριστιανισμού. Στη συνέχεια, η παγανιστική Ρώμη, η παπική Ρώμη κατέστρεψε την εικόνα της ειρήνης του Χριστού και αφαίρεσε από την ανθρωπότητα το πρότυπο που θα έφερνε την ευτυχία στους λαούς. Δικαιολογώντας τη σφαγή των αληθινών μαθητών του αρνιού του Ιησού Χριστού, άνοιξε το δρόμο για τις θρησκευτικές συγκρούσεις που οδηγούν την

ανθρωπότητα σε έναν τρομακτικό γενοκτονικό τρίτο παγκόσμιο πόλεμο. Δεν είναι αδικαιολόγητο ότι ο κανόνας του σχίσματος του λαιμού εμφανίζεται δημόσια από ισλαμικές ένοπλες ομάδες. Αυτό το μίσος για το Ισλάμ είναι μια όψιμη απάντηση στους πολέμους των Σταυροφοριών που ξεκίνησε ο Urban II από το Clermont-Ferrand στις 27 Νοεμβρίου 1095.

## **Αποκάλυψη 19: Η μάχη Αρμαγεδδών του Ιησού Χριστού**

Στίχος 1: « Μετά από αυτό άκουσα σαν δυνατή φωνή μεγάλου πλήθους στον ουρανό, που έλεγε: Αλληλούια! Η σωτηρία, η δόξα και η δύναμη ανήκουν στον Θεό μας » .

Συνεχίζοντας από το προηγούμενο κεφάλαιο 18, οι λυτρωμένοι και σωσμένοι εκλεκτοί βρίσκονται στον ουρανό, φέροντες το « νέο όνομα » που δηλώνει τη νέα τους ουράνια φύση. Η χαρά και η ευφροσύνη βασιλεύουν και οι πιστοί ουράνιοι άγγελοι υψώνουν τον σωτήρα Θεό. Αυτό το « πλήθος Το « πολλά » διαφέρει από το « πλήθος που κανείς δεν μπορούσε να μετρήσει » που αναφέρεται στην Αποκ. 7:9. Αντιπροσωπεύει μια συγκέντρωση των αγίων ουράνιων αγγέλων του Θεού που εξυψώνουν τη « δόξα » του επειδή στο εδάφιο 4, οι επίγειοι εκλεκτοί που συμβολίζονται από τους « 24 πρεσβύτερους » θα ανταποκριθούν και θα επιβεβαιώσουν την προσήλωσή τους στις παρατηρήσεις που έγιναν, λέγοντας: « Αμήν! » Που σημαίνει: Αλήθεια!

Η σειρά των όρων « σωτηρία, δόξα, δύναμη » έχει τη λογική της. Η « Σωτηρία » δόθηκε στους επίγειους εκλεκτούς και στους αγίους αγγέλους που



έδωσαν « δόξα » στον δημιουργό Θεό που για να τους σώσει κάλεσε τη θεϊκή « δύναμή » του να καταστρέψει κοινούς εχθρούς.

Στίχος 2: « *Επειδή οι κρίσεις του είναι αληθινές και δίκαιες, γιατί έχει κρίνει τη μεγάλη πόρνη που διέφθειρε τη γη με την πορνεία της, και έχει εκδικηθεί το αίμα των υπηρετών της ζητώντας το από το δικό του χέρι.* »

Οι αιρετοί που είχαν από κοινού τη δίψα για αλήθεια και αληθινή δικαιοσύνη είναι πλέον πλήρως ικανοποιημένοι και εκπληρωμένοι. Μέσα στην τυφλή της τρέλα, η ανθρωπότητα αποκομμένη από τον Θεό νόμιζε ότι θα μπορούσε να φέρει ευτυχία στους τελευταίους λαούς αμβλύνοντας το πρότυπο της δικαιοσύνης της, μόνο το κακό εκμεταλλεύτηκε αυτή την επιλογή και σαν γάγγραινα εισέβαλε σε ολόκληρο το σώμα της ανθρωπότητας. Ο καλός και ελεήμων Θεός δείχνει στην κρίση του για τη « *Βαβυλώνα τη μεγάλη* » ότι αυτός που δίνει το θάνατο πρέπει να υποστεί θάνατο. Δεν πρόκειται για πράξη κακίας, αλλά για πράξη δικαιοσύνης. Έτσι, όταν δεν ξέρει πια πώς να τιμωρεί τους ένοχους, η δικαιοσύνη γίνεται αδικία.

Στίχος 3: « *Και είπαν τη δεύτερη φορά, Αλληλούια! ...και ο καπνός του ανεβαίνει για πάντα.* »

Η εικόνα είναι παραπλανητική, γιατί « ο καπνός » από τη φωτιά που κατέστρεψε τη Ρώμη θα εξαφανιστεί μετά την καταστροφή της. Οι « *αιώνες των αιώνων* » ορίζουν την αρχή της αιωνιότητας που αφορά μόνο τους νικητές των παγκόσμιων ουράνιων και επίγειων δοκιμασιών. Σε αυτή την έκφραση, η λέξη « *καπνός* » υποδηλώνει καταστροφή και η έκφραση « *αιώνες αιώνων* » της δίνει ένα αιώνιο αποτέλεσμα, δηλαδή οριστική καταστροφή. Δεν θα ξανασηκωθεί ποτέ. Στην πραγματικότητα, στη χειρότερη περίπτωση, « *καπνός* » μπορεί να σηκωθεί στο μυαλό των ζωντανών ως ανάμνηση μιας ένδοξης θεϊκής ενέργειας που ολοκλήρωσε ο Θεός εναντίον της Ρώμης, του αιματηρού εχθρού.

Στίχος 4: « *Και οι είκοσι τέσσερις πρεσβύτεροι και τα τέσσερα ζωντανά πλάσματα έπεσαν κάτω και προσκύνησαν τον Θεό καθισμένος στον θρόνο, λέγοντας: Αμήν! Αλληλούια!* »

Οντως! Δόξα στον ΥαΗWÉΗ! ...πείτε μαζί τους λυτρωμένους της γης και τους κόσμους που έχουν μείνει αγνοί. Η λατρεία του Θεού χαρακτηρίζεται από προσκύνηση, μια νόμιμη μορφή που προορίζεται αποκλειστικά για αυτήν.

Στίχος 5: « *Και μια φωνή ακούστηκε από τον θρόνο, που έλεγε: Δοξάστε τον Θεό μας, όλοι οι δούλοι του, που τον φοβάστε, μικροί και μεγάλοι!* »

Αυτή η φωνή είναι αυτή του « *Μιχαήλ* », του Ιησού Χριστού, των δύο ουράνιων και επίγειων εκφράσεων κάτω από τις οποίες ο Θεός αποκαλύπτεται στα πλάσματά του. Ο Ιησούς λέει: « *Εσύ που τον φοβάσουν* », θυμάται έτσι τον « *φόβο* » του Θεού που ζητούσε στο μήνυμα του πρώτου αγγέλου της Αποκ. 14:7. Ο « *φόβος του Θεού* » συνοψίζει μόνο την ευφυή στάση ενός πλάσματος απέναντι στον Δημιουργό του που έχει τη δύναμη της ζωής και του θανάτου πάνω του. Όπως διδάσκει η Αγία Γραφή στο 1 Ιωάννη 4:17-18: « *Η τέλεια αγάπη διώχνει τον φόβο* »: « *Όπως είναι αυτός, έτσι είμαστε και εμείς σε αυτόν τον κόσμο: σε αυτό είναι τέλεια η αγάπη μέσα μας, για να έχουμε εμπιστοσύνη στην ημέρα της κρίσης. Ο φόβος δεν είναι στην αγάπη, αλλά η τέλεια αγάπη διώχνει τον φόβο, γιατί ο φόβος συνεπάγεται τιμωρία, και αυτός που φοβάται δεν είναι τέλειος στην αγάπη* ». Έτσι, όσο περισσότερο αγαπά ο εκλεκτός τον Θεό, τόσο περισσότερο τον

υπακούει και τόσο λιγότερους λόγους έχει να τον φοβάται. Οι εκλεγμένοι επιλέγονται από τον Θεό από τους μικρούς, όπως οι απόστολοι και οι ταπεινοί μαθητές, αλλά και από τους μεγάλους όπως ο μεγάλος βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ. Αυτός ο βασιλιάς των βασιλιάδων της εποχής του είναι ένα τέλειο παράδειγμα ότι ανεξάρτητα από το πόσο σπουδαίος είναι μεταξύ των ανθρώπων, ένας βασιλιάς είναι μόνο ένα αδύναμο πλάσμα μπροστά στον Παντοδύναμο δημιουργό Θεό.

Στίχος 6: « Και άκουσα σαν φωνή μεγάλου πλήθους, σαν ήχο πολλών υδάτων, και σαν ήχο δυνατής βροντής, να λέει: Αλληλούια! Διότι ο Κύριος ο Θεός μας ο Παντοδύναμος μπήκε στη βασιλεία του. »

Αυτός ο στίχος συγκεντρώνει εκφράσεις που έχουν ήδη δει. Το « πολύ πλήθος » σε σύγκριση με τον « ήχο πολλών υδάτων » αντιπροσωπεύεται από τον Δημιουργό του στην Αποκ. 1:15. Οι « φωνές » που εκφράζονται είναι τόσο « πολλές » που μπορούν να συγκριθούν μόνο με τα βουητά, τον « θόρυβο των βροντή ». « Αλληλούγια! Διότι ο Κύριος ο Θεός μας ο Παντοδύναμος μπήκε στη βασιλεία του. » Αυτό το μήνυμα σημάδεψε τη δράση της « έβδομης σάλπιγγας » στην Αποκ. 11:17: « Σε ευχαριστούμε, Κύριε Θεέ Παντοκράτορα, που είσαι και που ήσουν, γιατί έπιασες τη μεγάλη σου δύναμη και κατέλαβες το βασίλειό σου .»

Στίχος 7: « Ας χαρούμε και ας χαρούμε, και ας τον δοξάσουμε. γιατί ήρθε ο γάμος του Αρνιού, και η νύφη του ετοιμάστηκε ,

Η « αγαλλίαση » και η « χαρά » είναι απολύτως δικαιολογημένες, γιατί η ώρα της « μάχης » έχει περάσει. Στην ουράνια « δόξα », τη « νύφη », η Συνέλευση των λυτρωμένων εκλεκτών της γης εντάχθηκε στον « Νυμφίο » της, τον Χριστό, τον ζωντανό Θεό « Μιχαήλ », τον Γιαχβέ. Παρουσία όλων των ουράνιων φίλων τους, οι λυτρωμένοι και ο Ιησούς Χριστός θα γιορτάσουν τη γιορτή του « γάμου » που τους ενώνει. « Η νύφη ετοιμάστηκε » αποκαθιστώντας όλες τις θεϊκές αλήθειες που η καθολική πίστη εξαφάνισε στην εκδοχή της για τη χριστιανική πίστη. Η « προετοιμασία » ήταν μακρά, χτισμένη σε 17 αιώνες θρησκευτικής ιστορίας, αλλά κυρίως από το 1843, την ημερομηνία έναρξης του θείου αιτήματος για τις διάφορες αποκαταστάσεις που είχαν γίνει ουσιαστικές, δηλαδή όλες οι αλήθειες που δεν αποκαταστάθηκαν από τους διωκόμενους Προτεστάντες μεταρρυθμιστές. Η ολοκλήρωση αυτής της προετοιμασίας επιτεύχθηκε από τους τελευταίους αντιφρονούντες Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας που παρέμειναν στην έγκριση του Θεού και στο φως που του έδωσε ο Ιησούς μέχρι το τέλος και ήδη μέχρι τις αρχές του 2021 που γράφω αυτή την έκδοση των φώτων του.

Στίχος 8: « Και του δόθηκε να ντυθεί με εκλεκτό λινό, φωτεινό και αγνό. Διότι το εκλεκτό λινάρι είναι τα δίκαια έργα των αγίων. »

Το « εκλεκτό λινάρι » υποδηλώνει « τα δίκαια έργα των «πραγματικών τελευταίων» αγίων ». Αυτά τα « έργα » που ο Θεός αποκαλεί « δίκαια » είναι καρπός θεϊκών αποκαλύψεων που φέρονται διαδοχικά από το 1843 και το 1994. Αυτό το έργο είναι ο τελευταίος καρπός που αποκαλύπτει τις θεϊκές εμπνεύσεις που δίνονται από το 2018 σε όσους αγαπά και ευλογεί και « προετοιμάζει » για το γάμος » που αναφέρεται σε αυτόν τον στίχο. Αν ο Θεός ευλογεί τα « δίκαια έργα » των αληθινών « αγίων » του , αντίθετα, καταράστηκε και πολέμησε, μέχρι να το καταστρέψει, το στρατόπεδο των ψεύτικων αγίων των οποίων τα « έργα » ήταν «άδικα».

Στίχος 9: « Και ο άγγελος μου είπε: Γράψε: Μακάριοι όσοι είναι καλεσμένοι στο γαμήλιο δείπνο του Αρνίου! Και μου είπε: Αυτά τα λόγια είναι τα αληθινά λόγια του Θεού ».

Αυτή η μακαριότητα απονέμεται στους αγίους που λυτρώθηκαν με το αίμα του Ιησού Χριστού, των οποίων οι πρωτοπόροι ασχολήθηκαν με αυτό του Δαν . 12 X 12 X 1000 του Από.7. Η είσοδος στον παράδεισο για την αιωνιότητα είναι πράγματι ένας λόγος για μεγάλη ευτυχία που θα κάνει όσους έχουν αυτή την ευκαιρία θεϊκά « ευτυχισμένους ». Η τύχη δεν είναι ο μόνος παράγοντας για να επωφεληθούμε από αυτό το προνόμιο, αλλά η προσφορά της σωτηρίας μας προσφέρεται από τον Θεό ως «δεύτερη ευκαιρία» μετά την κληρονομιά και την καταδίκη του προπατορικού αμαρτήματος. Η υπόσχεση της σωτηρίας και των μελλοντικών ουράνιων χαρών πιστοποιείται ως αυτή της προφορικής δέσμευσης του Θεού αντάξια της πίστης μας επειδή τηρεί μόνιμα τις δεσμεύσεις του. Οι δοκιμασίες των τελευταίων ημερών θα απαιτήσουν βεβαιότητες στις οποίες η αμφιβολία δεν θα έχει πλέον θέση. Οι εκλεκτοί θα πρέπει να βασίζονται στην πίστη που βασίζεται στις αποκαλυμμένες υποσχέσεις του Θεού, επειδή όσα είναι γραμμένα ειπώθηκαν προηγουμένως. Γι' αυτό η Αγία Γραφή, η Αγία Γραφή, ονομάζεται: Λόγος του Θεού.

Στίχος 10: « Και έπεσα στα πόδια του για να τον προσκυνήσω. αλλά μου είπε: Πρόσεχε μην το κάνεις! Είμαι ο συνδούλος σου και των αδελφών σου που έχουν τη μαρτυρία του Ιησού. Προσκυνήστε τον Θεό. Διότι η μαρτυρία του Ιησού είναι το πνεύμα της προφητείας. »

Ο Θεός εκμεταλλεύεται το λάθος του Ιωάννη για να μας αποκαλύψει την καταδίκη του για την Καθολική πίστη που διδάσκει στα μέλη της αυτό το είδος λατρείας του πλάσματος. Αλλά στοχεύει επίσης την προτεσταντική πίστη που επίσης διαπράττει αυτό το σφάλμα τιμώντας την παγανιστική «ημέρα του ήλιου» που κληρονόμησε από τη Ρώμη. Ο άγγελος που του μιλάει είναι αναμφίβολα ο «Γαβριήλ» ο θεϊκός ηγέτης της ιεραποστολής κοντά στον Θεό που εμφανίστηκε ήδη στον Δανιήλ και τη Μαρία, την «παρένθετη» μητέρα του Ιησού. Όσο υψηλόβαθμος κι αν είναι, ο «Γαβριήλ» δείχνει την ίδια ταπεινοφροσύνη με τον Ιησού. Διεκδικεί μόνο τον τίτλο του « *συντρόφου στην υπηρεσία* » του Ιωάννη μέχρι τους τελευταίους εκλεγμένους διαφωνούντες Αντβεντιστές του τέλους του χρόνου. Από το 1843, οι εκλεγμένοι έχουν μαζί τους « *τη μαρτυρία του Ιησού* » που, σύμφωνα με αυτό το εδάφιο, δηλώνει «το πνεύμα της προφητείας». Οι Αντβεντιστές έχουν περιορίσει, προς δική τους απώλεια, αυτό το « *πνεύμα της προφητείας* » στο έργο που ολοκλήρωσε η Έλεν Γ. Γουάιτ, η αγγελιοφόρος του Κυρίου μεταξύ 1843 και 1915. Έτσι οι ίδιοι έθεσαν ένα όριο στο φως που έδωσε ο Ιησούς. Ωστόσο, το « *πνεύμα της προφητείας* » είναι ένα μόνιμο δώρο που προκύπτει από μια αυθεντική σχέση μεταξύ του Ιησού και των μαθητών του και που βασίζεται πάνω απ' όλα στην απόφασή του να αναθέσει μια αποστολή σε έναν υπηρέτη τον οποίο επιλέγει με όλη την εξουσία της θεότητάς του. Αυτό το έργο μαρτυρεί αυτό: το « *πνεύμα της προφητείας* » είναι ακόμα πολύ ενεργό και μπορεί να συνεχιστεί μέχρι το τέλος του κόσμου.

Στίχος 11: « Τότε είδα τον ουρανό ανοιχτό, και ιδού, φάνηκε ένα λευκό άλογο. Αυτός που καβάλησε πάνω του ονομάζεται Πιστός και Αληθινός, και κρίνει και πολεμά με δικαιοσύνη. »

Σε αυτή τη σκηνή, το Πνεύμα μας μεταφέρει πίσω στη γη, πριν από την τελική νίκη και την καταστροφή της « *Βαβυλώνας της μεγάλης* ». Το Πνεύμα εικονογραφεί τη στιγμή που, κατά την επιστροφή του, ο ένδοξος Χριστός αντιμετωπίζει τους επίγειους επαναστάτες. Στον δοξασμένο Ιησού Χριστό, ο Θεός αναδύεται από την αορατότητά του: « *Ο ουρανός είναι ανοιχτός* ». Εμφανίζεται στην εικόνα της « *πρώτης σφραγίδας* » της Αποκ. 6:2, ως καβαλάρης, Ηγέτης, που ξεκινά « *ως νικητής και για να κατακτήσει* » «καβαλημένος σε ένα « *άσπρο άλογο* » εικόνα του στρατοπέδου του που χαρακτηρίζεται από αγνότητα και αγιότητα . Το όνομα « *πιστός και αληθινός* » που δίνει στον εαυτό του σε αυτή τη σκηνή τοποθετεί τη δράση στην επέκταση του τελευταίου χρόνου που προφητεύτηκε με το όνομα « *Λαοδίκεια* » στην Αποκ.3:14. Αυτό το όνομα σημαίνει «κρίνονται άνθρωποι» που επιβεβαιώνεται εδώ με την ακρίβεια: « *Κρίνει* ». Διευκρινίζοντας ότι « *μάχεται με δικαιοσύνη* », το Πνεύμα παραπέμπει στη στιγμή της « *μάχης του Αρμαγεδδώνα* » της Αποκ. 16:16, στην οποία μάχεται ενάντια στο στρατόπεδο της αδικίας με επικεφαλής τον διάβολο και ενωμένο από την τιμή που δίνεται στον Η «*ημέρα του ήλιου*» κληρονόμησε από τον Κωνσταντίνο Α' <sup>και</sup> τους Ρωμαιοκαθολικούς Πάπες.

Στίχος 12: « *Τα μάτια του ήταν σαν φλόγα φωτιάς. στο κεφάλι της υπήρχαν πολλά διαδήματα. είχε ένα γραπτό όνομα, που κανείς δεν ξέρει εκτός από τον εαυτό του.* »

Γνωρίζοντας το πλαίσιο της σκηνής, μπορούμε να καταλάβουμε ότι « *τα μάτια του* » σε σύγκριση με μια « *φλόγα φωτιάς* » κοιτάζουν τους στόχους του θυμού του, οι ενωμένοι αντάρτες « *προετοιμάστηκαν για μάχη* » από την Αποκ. 9:7-9, δηλ. 1843. Η έννοια των « *πολλών διαδημάτων* » που φοριούνται στο « *κεφάλι του* » θα δοθεί στον στίχο 16 αυτού του κεφαλαίου: είναι ο « *Βασιλιάς των βασιλιάδων και Κύριος των κυρίων* ». Το « *γραπτό όνομά του που κανείς δεν γνωρίζει εκτός από τον εαυτό του* » υποδηλώνει την αιώνια θεϊκή του φύση.

Στίχος 13: « *Και ήταν ντυμένος με ένα ρούχο βαμμένο με αίμα. Το όνομά του είναι ο Λόγος του Θεού.* »

Αυτό το « *αιματοβαμμένο ρούχο* » υποδηλώνει δύο πράγματα. Το πρώτο είναι η δικαιοσύνη του που απέκτησε χύνοντας το δικό του « *αίμα* » για τη λύτρωση των εκλεκτών του. Αλλά αυτή η θυσία που έγινε οικειοθελώς από αυτόν για να σώσει τους εκλεκτούς του απαιτεί το θάνατο των επιτιθέμενων και διωκτών τους. Το « *ένδυμά* » του θα καλυφθεί και πάλι με « *αίμα* », αλλά αυτή τη φορά θα είναι αυτό των εχθρών του που « *πατήθηκαν στο πατητήρι των σταφυλιών της οργής του Θεού* » σύμφωνα με τον Ησαΐα 63 και την Αποκ. 14:17 έως 20. Αυτό το όνομα « *ο Λόγος του Θεού* » αποκαλύπτει τη ζωτική σημασία της επίγειας διακονίας του Ιησού και των αποκαλύψεων του που δόθηκαν διαδοχικά στη γη και από τον ουρανό μετά την ανάστασή του. Ο Σωτήρας μας ήταν ο ίδιος ο Θεός κρυμμένος σε μια γήινη εμφάνιση. Η μόνιμη διδασκαλία του που λαμβάνεται από τους εκλεγμένους αξιωματούχους του θα κάνει τη διαφορά μεταξύ του σωζόμενου στρατοπέδου και του χαμένου στρατοπέδου.

Στίχος 14: « *Τα στρατεύματα που είναι στον ουρανό τον ακολούθησαν με λευκά άλογα, ντυμένα με εκλεκτό λινό, λευκό, αγνό.* »



Η εικόνα είναι ένδοξη, το « λευκό » της αγνότητας χαρακτηρίζει την αγιότητα του στρατοπέδου του Θεού και τα πλήθη των αγγέλων του που έχουν μείνει πιστοί. Το « λεπτό λινό » αποκαλύπτει τα « δίκαια » και αγνά έργα τους .

Στίχος 15: « Από το στόμα του βγήκε κοφτερό σπαθί για να χτυπήσει τα έθνη. Θα τους ποιμάνει με μια σιδερένια ράβδο. και θα πατήσει το πατητήρι της άγριας οργής του Παντοδύναμου Θεού ».

Ο « λόγος του Θεού » όριζε τη Βίβλο, τον άγιο « λόγος » της που συγκέντρωνε τη διδασκαλία της που καθοδηγούσε τους εκλεκτούς στη θεϊκή της αλήθεια. Την ημέρα της επιστροφής του, ο « Λόγος του Θεού » έρχεται σαν « κοφτερό ξίφος » για να σκοτώσει τους επαναστάτες, διαμαρτυρούμενους, επιθετικούς εχθρούς του, έτοιμους να χύσουν το αίμα των τελευταίων εκλεκτών του. Η καταστροφή των εχθρών του φωτίζει την έκφραση « θα τους κυβερνήσει με σιδερένια ράβδο » που υποδηλώνει επίσης το έργο της κρίσης που επιτελείται από τους εκλεκτούς που θα νικήσουν σύμφωνα με την Αποκ. 2:27. Το σχέδιο της θείας εκδίκησης που ονομάζεται « vintage » στα εδάφια Αποκ. 14:17 έως 20 επιβεβαιώνεται και πάλι εδώ. Αυτό το θέμα αναπτύσσεται στον Ησα.63 όπου το Πνεύμα διευκρινίζει ότι ο Θεός ενεργεί μόνος χωρίς κανέναν άνθρωπο μαζί του. Ο λόγος είναι ότι οι εκλεγμένοι αξιωματούχοι που έχουν ήδη μεταφερθεί στον παράδεισο δεν γίνονται μάρτυρες του δράματος που χτυπά τους επαναστάτες.

Στίχος 16: « Είχε στο ένδυμά του και στο μηρό του ένα όνομα γραμμένο: Βασιλιάς των βασιλιάδων και Κύριος των κυρίων. »

Το « ρούχο » δηλώνει τα έργα ενός ζωντανού όντος και ο « μηρός του » υποδηλώνει τη δύναμή του και τη δύναμή του, επειδή μια σημαντική λεπτομέρεια, εμφανίζεται ως καβαλάρης, και για να σταθεί πάνω σε ένα άλογο, οι μύες των « μηρών », ο Οι περισσότεροι άνθρωποι, δοκιμάζονται και καθιστούν δυνατή τη δράση ή όχι. Η εικόνα του ως ιππέας ήταν σημαντική στο παρελθόν, καθώς αυτή ήταν η εμφάνιση που είχαν οι πολεμιστές. Σήμερα έχουμε μείνει με τον συμβολισμό αυτής της εικόνας που μας λέει ότι ο καβαλάρης είναι ένας δάσκαλος που κυριαρχεί σε μια ομάδα ανθρώπων που συμβολίζονται από το έφιππο « άλογο ». Αυτό που ανεβαίνει ο Ιησούς αφορά τους εκλεκτούς του που είναι σήμερα διασκορπισμένοι σε όλη τη γη. Το όνομά του « Βασιλιάς των βασιλιάδων και Κύριος των κυρίων » αποτελεί το θέμα της αληθινής παρηγορίας για τους αγαπημένους του εκλεκτούς που υπόκεινται στην άδικη επιταγή των βασιλιάδων και των κυρίων της γης. Αυτό το θέμα αξίζει διευκρίνισης. Το μοντέλο της επίγειας βασιλείας δεν σχεδιάστηκε με αρχές που εγκρίθηκαν από τον Θεό. Πράγματι, ο Θεός έδωσε στον Ισραήλ, **σύμφωνα με το αίτημά του** , να κυβερνάται στη γη από έναν βασιλιά, παραθέτω, «όπως τα άλλα ειδωλολατρικά έθνη» που υπήρχαν εκείνη την εποχή. Ο Θεός ανταποκρίθηκε μόνο στο αίτημα των πονηρών καρδιών τους. Διότι στη γη, ο καλύτερος από τους βασιλιάδες είναι μόνο ένα «αποτρόπαιο» ον που « *θερίζει εκεί που δεν έσπειρε* » και αυτός που γνωρίζει τον Θεό δεν περιμένει να ανατραπεί από τον λαό του πριν αναμορφωθεί. Το πρότυπο που παρουσίασε ο Ιησούς καταδικάζει το πρότυπο που μεταδίδεται στη γη από γενιά σε γενιά από ανόητους, αδαείς και πονηρούς ανθρώπους. Στον ουράνιο κόσμο του Θεού, ο ηγέτης είναι υπηρέτης του λαού του και αντλεί όλη του τη δόξα από αυτούς. Το κλειδί για την τέλεια ευτυχία είναι εκεί, γιατί κανένα ζωντανό ον δεν υποφέρει εξαιτίας του συνανθρώπου του. Στην ένδοξη επιστροφή



του, ο Ιησούς έρχεται να καταστρέψει πονηρούς βασιλιάδες και άρχοντες, και την κακία τους, την οποία του αποδίδουν ισχυριζόμενοι ότι η βασιλεία τους είναι θεϊκό δικαίωμα. Ο Ιησούς θα τους διδάξει ότι αυτό δεν συμβαίνει. Σε αυτούς, αλλά και στις ανθρώπινες μάζες που δικαιολογούν την αδικία τους. Αυτή είναι η εξήγηση της «παραβολής των ταλάντων» που στη συνέχεια εκπληρώνεται και εφαρμόζεται.

### **Μετά την αναμέτρηση**

Στίχος 17: « *Και είδα έναν άγγελο να στέκεται στον ήλιο. Και φώναζε με δυνατή φωνή, λέγοντας σε όλα τα πουλιά που πετούσαν στη μέση του ουρανού: Ελάτε να μαζευτείτε για το μεγάλο δείπνο του Θεού .*

Ο Ιησούς Χριστός " *Μιχαήλ* " έρχεται κατ' εικόνα του ήλιου σύμβολο του θείου φωτός για να πολεμήσει τους ψευδοχριστιανούς λάτρεις του θεού ήλιου που δικαιολογεί την αλλαγή της ημέρας ανάπαυσης που έκανε ο Αυτοκράτορας Κωνσταντίνος <sup>1ος</sup>. Στην αναμέτρησή τους με τον Χριστό Θεό, θα ανακαλύψουν ότι ο ζωντανός Θεός είναι πιο τρομερός από τον θεό ήλιο τους. Με δυνατή φωνή, ο Ιησούς Χριστός καλεί μια συγκέντρωση αρπακτικών πτηνών.

**Σημείωση :** Πρέπει και πάλι να διευκρινίσω εδώ ότι οι επαναστάτες δεν επιθυμούν να λατρεύουν την ηλιακή θεότητα με συνειδητό και εθελοντικό τρόπο, αλλά υποτιμούν το γεγονός ότι για τον Θεό, η πρώτη μέρα που τιμούν για την εβδομαδιαία ανάπαυσή τους διατηρεί τη βεβήλωση του ειδωλολατρικού του χρήση του παρελθόντος χρόνου. Ομοίως, η επιλογή τους αποκαλύπτει μια μεγάλη περιφρόνηση για τη χρονική τάξη που καθιέρωσε από την αρχή της δημιουργίας της γης. Ο Θεός μετράει τις μέρες που χαρακτηρίζονται από την περιστροφή της γης στον άξονά της. Κατά τη διάρκεια των παρεμβάσεων του για τον λαό του Ισραήλ, υπενθύμισε την τάξη της εβδομάδας υποδεικνύοντας, ονομάζοντάς την, την έβδομη ημέρα που ονομάζεται «Σάββατο». Πολλοί πιστεύουν ότι μπορούν να δικαιωθούν από τον Θεό λόγω της ειλικρίνειας τους. Ούτε η ειλικρίνεια ούτε η πεποίθηση έχουν αξία για εκείνους που αμφισβητούν την αλήθεια που εκφράζεται ξεκάθαρα από τον Θεό. Η αλήθεια του είναι το μόνο πρότυπο που επιτρέπει τη συμφιλίωση μέσω της πίστης στην εκούσια θυσία του Ιησού Χριστού. Οι προσωπικές απόψεις δεν ακούγονται ούτε αναγνωρίζονται από τον δημιουργό Θεό, η Βίβλος επιβεβαιώνει αυτή την αρχή με αυτό το εδάφιο από το εδάφιο Ησαΐας 8:20: « *Στον νόμο και στη μαρτυρία! Αν δεν μιλήσουμε έτσι, δεν θα ξημερώσει ο κόσμος* ».

Δύο « *γιορτές* » ετοιμάζονται από τον Θεό: το « *γαμήλιο δείπνο του Αρνιού* », του οποίου οι καλεσμένοι είναι οι ίδιοι οι εκλεκτοί μεμονωμένα, αφού, συλλογικά, αντιπροσωπεύουν τη « *Νύφη* ». Η δεύτερη « *γιορτή* » είναι μακάβριου τύπου και δικαιούχοι της είναι μόνο « *αρπακτικά πουλιά* », γύπες, κόνδορες, χαρταετοί και άλλα είδη του είδους.

Στίχος 18: « *Να τρώμε τις σάρκες των βασιλιάδων, τις σάρκες των στρατιωτικών διοικητών, τις σάρκες των ισχυρών ανδρών, τις σάρκες των αλόγων και αυτών που ιππεύουν πάνω τους, τη σάρκα όλων, ελεύθερων και δεσμών, μικρών και μεγάλων*». »

Μετά την καταστροφή όλης της ανθρωπότητας, δεν θα μείνει κανείς να βάλει τα σώματα κάτω από τη γη και σύμφωνα με τον Ιερ.16:4, « *θα απλωθούν σαν κοπριά στη γη* ». Ας βρούμε ολόκληρο το εδάφιο που μας διδάσκει τη μοίρα

που επιφυλάσσει ο Θεός για εκείνους που καταριέται: « Θα πεθάνουν φαγωμένοι από αρρώστια. Δεν θα τους δοθούν δάκρυα ή ταφή. Θα είναι σαν κοπριά στη γη. Θα χαθούν από το σπαθί και από την πείνα. και τα σφάγια τους θα είναι τροφή για τα πουλιά του ουρανού και τα θηρία της γης ». Σύμφωνα με την απαρίθμηση που παρουσιάζει το Πνεύμα σε αυτό το εδάφιο 18, κανένας άνθρωπος δεν γλιτώνει από το θάνατο. Σας υπενθυμίζω ότι τα « άλογα » συμβολίζουν τον λαό με επικεφαλής τους πολιτικούς και θρησκευτικούς ηγέτες τους σύμφωνα με το εδάφιο Ιάκωβος 3 :3: « Αν βάλουμε το κομμάτι στο στόμα των αλόγων ώστε να μας υπακούουν, κατευθύνουμε επίσης ολόκληρο το σώμα τους. »

Στίχος 19: « Και είδα το θηρίο, και τους βασιλιάδες της γης, και τα στρατεύματά τους συγκεντρωμένα για να κάνουν πόλεμο εναντίον αυτού που καθόταν στο άλογο και εναντίον του στρατού του. »

Είδαμε ότι η « μάχη του Αρμαγεδδώνα » ήταν πνευματική και ότι στη γη, η πτυχή της συνίστατο στη διαταγή του θανάτου όλων των τελευταίων αληθινών δούλων του Ιησού Χριστού. Αυτή η απόφαση ελήφθη πριν από την επιστροφή του Ιησού Χριστού και οι επαναστάτες ήταν σίγουροι για την επιλογή τους. Αλλά κατά την έναρξη της εφαρμογής του, ο ουρανός άνοιξε αποκαλύπτοντας τον θεϊκό εκδικητικό Χριστό και τις αγγελικές στρατιές του. Επομένως, δεν υπάρχει πλέον δυνατή μάχη. Κανείς δεν μπορεί να πολεμήσει εναντίον του Θεού όταν εμφανίζεται και το αποτέλεσμα είναι αυτό που μας αποκάλυψε η Αποκ. 6:15-17: « Οι βασιλείς της γης, οι μεγάλοι, οι στρατιωτικοί διοικητές, οι πλούσιοι, οι ισχυροί, όλοι οι σκλάβοι και οι ελεύθεροι κρύφτηκαν στις σπηλιές και στα βράχια των βουνών. Και είπαν στα βουνά και στους βράχους: Πέστε πάνω μας και κρύψτε μας από το πρόσωπο αυτού που κάθεται στο θρόνο και από την οργή του Αρνίου. γιατί έφτασε η μεγάλη ημέρα της οργής του, και ποιος μπορεί να αντέξει; » Στην τελευταία ερώτηση, η απάντηση είναι: οι αιρετοί που επρόκειτο να σκοτωθούν από τους αντάρτες. εκλεκτοί αγιασμένοι από την πίστη τους στο ιερό Σάββατο που προφήτεψε τη νίκη του Ιησού έναντι όλων των εχθρών του και εκείνων των λυτρωμένων του.

Στίχος 20: « Και το θηρίο συνελήφθη, και μαζί του ο ψευδοπροφήτης, ο οποίος είχε κάνει σημεία πριν από αυτό, με τα οποία είχε εξαπατήσει εκείνους που έπαιρναν το σημάδι του θηρίου και προσκύνησαν την εικόνα του. Ρίχτηκαν και οι δύο ζωντανόι στη λίμνη που καίγονταν από φωτιά και θειάφι. »

Προσοχή! Το Πνεύμα μας αποκαλύπτει την τελική μοίρα της τελευταίας κρίσης καθώς ο Θεός την προετοιμάζει για « το θηρίο και τον ψευδοπροφήτη », δηλαδή την καθολική πίστη και την προτεσταντική πίστη που ενώθηκαν από τους ψεύτικους Αντβεντιστές από το 1994. Για « τη λίμνη που καίγεται στη φωτιά και του θείου » θα καλύψει τη γη μόνο στο τέλος της έβδομης χιλιετίας για να καταστρέψει και να αφανίσει τους αμαρτωλούς, οριστικά, μετά την τελευταία κρίση. Αυτός ο στίχος μας αποκαλύπτει την υπέροχη αίσθηση της τέλει δικαιοσύνης του δημιουργού μας Θεού. Καθορίζει τη διαφορά μεταξύ των πραγματικών δραστών και των θυμάτων που εξαπατώνται αλλά είναι ένοχα επειδή είναι υπεύθυνοι για την επιλογή τους. Οι θρησκευτικοί άρχοντες « πετάγονται ζωντανόι στη λίμνη της φωτιάς », επειδή σύμφωνα με το Αποκ. 14:9, υποκίνησαν τους άνδρες και τις γυναίκες της γης να τιμήσουν το « σημάδι του θηρίου », του οποίου η τιμωρία ανακοινώθηκε.

Στίχος 21: « Και οι υπόλοιποι σκοτώθηκαν από το ζίφος που βγήκε από το στόμα αυτού που καθόταν στο άλογο. και όλα τα πουλιά ήταν ικανοποιημένα με τη σάρκα τους »

Αυτοί οι « άλλοι » αφορούν μη χριστιανούς ή μη πιστούς ανθρώπους που ακολούθησαν το διεθνές κίνημα και υπάκουσαν στη γενική τάξη χωρίς προσωπική ανάμειξη στη δράση των χριστιανών θρησκευτικών ανταρτών. Μη καλυμμένοι από τη δικαιοσύνη του αίματος που χύθηκε από τον Ιησού Χριστό, δεν επιζούν της επιστροφής του Χριστού, αλλά σκοτώνονται από τον λόγο του που συμβολίζεται με « το σπαθί που βγήκε από το στόμα του ». Αυτά τα έκπτωτα όντα που είναι αυτόπτες μάρτυρες της εμφάνισης του αληθινού Θεού θα έρθουν στην τελευταία κρίση, αλλά δεν θα υποστούν τα βάσανα του παρατεταμένου θανάτου της « λίμνης της φωτιάς » που προορίζεται για τους μεγάλους θρησκευτικούς ενόχους που δραστηριοποιούνται στην εξέγερση. Αφού έρθουν αντιμέτωποι με τη δόξα του μεγάλου δημιουργού Θεού, του Μεγάλου Κριτή, θα εκμηδενιστούν ξαφνικά.

## **Αποκάλυψη 20:** **τα χίλια χρόνια της έβδομης χιλιετίας** **και η τελευταία κρίση**

### **Η τιμωρία του διαβόλου**

Στίχος 1: « Τότε είδα έναν άγγελο να κατεβαίνει από τον ουρανό, έχοντας το κλειδί του απύθμενου λάκκου και μια μεγάλη αλυσίδα στο χέρι του. »

« Ένας άγγελος » ή αγγελιοφόρος του Θεού « κατέρχεται από τον ουρανό » στη γη, η οποία, στερούμενη κάθε μορφής επίγειας, ανθρώπινης και ζωικής ζωής, παίρνει εδώ το όνομά της « άβυσσος » που την προσδιορίζει στη Γεν.1:2. Το « κλειδί » ανοίγει ή κλείνει την πρόσβαση σε αυτή την έρημη γη. Και « η μεγάλη αλυσίδα » που κρατιέται στο « χέρι του » μας επιτρέπει να καταλάβουμε ότι ένα ζωντανό ον θα αλυσοδεθεί στην έρημη γη που θα γίνει η φυλακή του.

Στίχος 2: « Έπιασε τον δράκο, το αρχαίο φίδι, που είναι ο διάβολος και ο Σατανάς, και τον έδεσε για χίλια χρόνια. »

Οι εκφράσεις που δηλώνουν τον « Σατανά », τον επαναστατημένο άγγελο, στην Αποκ. 12:9 αναφέρονται και πάλι εδώ. Μας υπενθυμίζουν την πολύ υψηλή ευθύνη του για τα δεινά που προκαλεί ο επαναστατικός χαρακτήρας του. σωματική και ηθική ταλαιπωρία και πόνος που επιβλήθηκε στα ανθρώπινα όντα από τους εξουσιαστές που υπόκεινται στις εμπνεύσεις και τις επιρροές του επειδή ήταν τόσο πονηροί όσο εκείνος. Ως « δράκος » οδήγησε την παγανιστική αυτοκρατορική Ρώμη και ως « φίδι », την παπική χριστιανική Ρώμη, αλλά ξεσκέπαστος την εποχή της Μεταρρύθμισης, συμπεριφέρθηκε ξανά ως « δράκος » που υπηρετούσαν οι ένοπλες καθολικές και προτεσταντικές ενώσεις και οι «δρακονάδες. » του Λουδοβίκου XIV. Από το στρατόπεδο των δαιμονικών αγγέλων, ο « Σατανάς » είναι ο μόνος επιζών, ενώ περιμένοντας τον εξιλεωτικό θάνατό του στην τελευταία κρίση, θα παραμείνει ζωντανός για άλλα « χίλια χρόνια » απομονωμένος, χωρίς καμία επαφή με κανένα πλάσμα, στη γη που έχει

γίνει μια άμορφη και έρημη φυλακή κενή, κατοικημένη μόνο από αποσύνθεση πτωμάτων και οστών ανθρώπων και ζώων.

### **Ο άγγελος της αβύσσου στην έρημη γη: ο Καταστροφέας της Αποκ. 9:11 .**

Στίχος 3: « *Και τον έριξε στα βάθη, και έκλεισε και σφράγισε την είσοδο από πάνω του, για να μην εξαπατήσει πια τα έθνη, έως ότου συμπληρωθούν τα χίλια χρόνια. Μετά από αυτό πρέπει να λυθεί για λίγο. »*

Η εικόνα που δίνεται είναι ακριβής, ο Σατανάς τοποθετείται στην έρημη γη κάτω από ένα κάλυμμα που τον εμποδίζει να έχει πρόσβαση στον ουρανό. ώστε να βρεθεί υποκείμενος στους περιορισμούς της ανθρώπινης νόρμας την απώλεια της οποίας προκάλεσε ή ενθάρρυνε. Τα άλλα έμβια όντα, οι ουράνιοι άγγελοι και οι άνθρωποι που έγιναν άγγελοι με τη σειρά τους είναι από πάνω του, στον ουρανό στον οποίο δεν έχει πλέον πρόσβαση από τη νίκη του Ιησού Χριστού επί της αμαρτίας και του θανάτου. Αλλά η κατάστασή του έχει χειροτερέψει γιατί δεν έχει πλέον καμία παρέα, ούτε άγγελο, ούτε άντρα. Στον ουρανό βρίσκονται « *τα έθνη* » που αναφέρει αυτό το εδάφιο χωρίς την αναφορά «της γης». Αυτό συμβαίνει επειδή οι λυτρωμένοι αυτών των εθνών είναι όλοι στον ουρανό στη βασιλεία του Θεού. Ο ρόλος της « *αλυσίδας* » αποκαλύπτεται έτσι. τον αναγκάζει να μείνει μόνος και απομονωμένος στη γη. Στο θείο πρόγραμμα, ο διάβολος θα παραμείνει αιχμάλωτος για « *χίλια χρόνια* » στο τέλος των οποίων θα απελευθερωθεί, έχοντας πρόσβαση και επαφή με τους πονηρούς νεκρούς που αναστήθηκαν σε μια δεύτερη ανάσταση, για τον « *δεύτερο θάνατο* » της τελευταίας. κρίση, στη γη που τότε, στιγμιαία, θα ξανακατοικηθεί. Θα υποτάξει και πάλι τα καταδικασμένα εξεγερμένα έθνη σε μάταιες προσπάθειες να πολεμήσουν εναντίον των λυτρωμένων αγίων αγγέλων και του Ιησού Χριστού του μεγάλου Κριτή.

### **Οι λυτρωμένοι κρίνουν τους κακούς**

Στίχος 4: « *Και είδα θρόνους. και σε αυτούς που κάθονταν εκεί δόθηκε η εξουσία να κρίνουν. Και είδα τις ψυχές εκείνων που είχαν αποκεφαλιστεί λόγω της μαρτυρίας του Ιησού και λόγω του λόγου του Θεού, και εκείνων που δεν είχαν προσκυνήσει το θηρίο ούτε την εικόνα του, και δεν είχαν λάβει το σημάδι στα μέτωπά τους και στο χέρια. Ηρθαν στη ζωή και βασίλεψαν μαζί με τον Χριστό χίλια χρόνια ».*

« *Αυτοί που κάθονται στους θρόνους* » έχουν βασιλική « *δύναμη* » να κρίνουν . Αυτό είναι ένα σημαντικό κλειδί για την κατανόηση της σημασίας που δίνει ο Θεός στη λέξη « *βασιλιάς* ». Τώρα, στο βασίλειό του, στον Ιησού Χριστό « *Μιχαήλ* », ο Θεός μοιράζεται την κρίση του με όλα τα ανθρώπινα πλάσματα του που λυτρώθηκαν από τη γη. Η κρίση των γήινων και των ουράνιων πονηρών θα είναι συλλογική και κοινή με τον Θεό. Αυτή είναι η μόνη πτυχή της βασιλείας των λυτρωμένων εκλεκτών. Η κυριαρχία δεν προορίζεται για μια κατηγορία εκλεκτών, αλλά για όλους, και το Πνεύμα μας υπενθυμίζει ότι στον καιρό που πέρασε στη γη, υπήρξαν πρώτα τρομεροί δολοφονικοί διωγμοί που παραθέτει: « *οι ψυχές εκείνων που είχαν αποκεφαλιστεί επειδή της μαρτυρίας του Ιησού και λόγω του λόγου του Θεού* ». Ο Παύλος ήταν ένας από αυτούς. Το Πνεύμα



προκαλεί έτσι τα χριστιανικά θύματα του ρωμαϊκού παγανισμού και της μισαλλόδοξης ρωμαϊκής παπικής πίστης που δραστηριοποιήθηκε μεταξύ 30 και 1843. Στη συνέχεια στοχεύει τους τελευταίους εκλεκτούς που απειλούνται με θάνατο από το « θηρίο που ανατέλλει από τη γη » του Από.13:11 -15, την τελευταία ώρα του χρόνου της γης. κατά το έτος 2029 έως την πρώτη ημέρα της άνοιξης που προηγείται του Πάσχα του έτους 2030.

Σύμφωνα με την αναγγελία της « έβδομης σάλπιγγας » στην Αποκ. 11:18, « ήλθε η ώρα να κρίνουμε τους νεκρούς » και αυτή είναι η χρησιμότητα του χρόνου των « χιλίων ετών » που αναφέρεται σε αυτό το εδάφιο 4. Αυτό θα να είναι το επάγγελμα των λυτρωμένων που έχουν εισέλθει στην ουράνια αιωνιότητα του Θεού. Θα πρέπει να « κρίνουν » τους πονηρούς ανθρώπους και τους έκπτωτους ουράνιους αγγέλους. Ο Παύλος λέει στο Α' Κορ. 6:3: « Δεν ξέρετε ότι θα κρίνουμε τους αγγέλους; Και πόσο μάλλον να μην κρίνουμε τα πράγματα αυτής της ζωής; »

### **Η δεύτερη ανάσταση για τους πεσόντες επαναστάτες**

Στίχος 5: « Οι υπόλοιποι νεκροί δεν ξαναζούσαν μέχρι να συμπληρωθούν τα χίλια χρόνια. Αυτή είναι η πρώτη ανάσταση. »

Προσοχή στην παγίδα! Η φράση « Οι άλλοι νεκροί δεν ξαναζωντάνεψαν μέχρι να συμπληρωθούν τα χίλια χρόνια » αποτελεί παρένθεση και η έκφραση που ακολουθεί « Είναι η πρώτη ανάσταση », αφορά τους πρώτους νεκρούς εν Χριστώ ανέστη στην αρχή της « Αναστάσεως. χιλιάδες χρόνια », αναφέρεται. Η παρένθεση προκαλεί χωρίς να την ονομάσει την αναγγελία μιας δεύτερης « ανάστασης » που προορίζεται για τους πονηρούς νεκρούς που θα αναστηθούν στο τέλος των « χιλιάδων ετών » για την τελευταία κρίση και τη θανάσιμη τιμωρία της « λίμνης της φωτιάς και του θείου ». που επιτυγχάνει τον « δεύτερο θάνατο ».

Στίχος 6: « Μακάριοι και άγιοι είναι εκείνοι που μετέχουν στην πρώτη ανάσταση! Ο δεύτερος θάνατος δεν έχει καμία εξουσία πάνω τους. αλλά θα είναι ιερείς του Θεού και του Χριστού και θα βασιλέψουν μαζί του χίλια χρόνια. »

Αυτό το εδάφιο συνοψίζει πολύ απλά την αποκαλυφθείσα δίκαιη κρίση του Θεού. Η Μακαριότητα απευθύνεται στους αληθινούς εκλεκτούς που συμμετέχουν στην αρχή των « χιλίων χρόνων » στην « ανάσταση των νεκρών εν Χριστώ ». Δεν θα έρθουν σε κρίση, αλλά θα είναι οι ίδιοι οι κριτές στην κρίση που οργανώνει ο Θεός, στον ουρανό, για « χίλια χρόνια ». Η αναγγελθείσα « βασιλεία » των « χιλίων χρόνων » είναι μόνο μια « βασιλεία » δικαστικής δραστηριότητας και περιορίζεται σε αυτά τα « χίλια χρόνια ». Έχοντας μπει στην αιωνιότητα, οι εκλεκτοί δεν χρειάζεται να φοβούνται ή να υποστούν « τον δεύτερο θάνατο », γιατί αντίθετα, αυτοί είναι που θα κάνουν τους πονηρούς νεκρούς που κρίνονται να τον υποφέρουν. Και ξέρουμε ότι αυτοί είναι οι μεγαλύτεροι και πιο πονηροί, σκληροί και δολοφονικοί θρησκευτικοί ένοχοι. Οι εκλεγμένοι δικαστές θα πρέπει να καθορίσουν τη διάρκεια της ταλαιπωρίας που πρέπει να βιώσει κάθε ένα από τα όντα που κρίθηκαν, ξεχωριστά, στη διαδικασία της καταστροφής του « δευτέρου θανάτου », που δεν έχει τίποτα κοινό με τον τρέχοντα πρώτο επίγειο θάνατο. . Γιατί είναι ο δημιουργός Θεός που δίνει στη φωτιά τη μορφή της καταστροφικής της δράσης. Η φωτιά δεν έχει καμία επίδραση στα ουράνια σώματα και στα γήινα σώματα που προστατεύονται από τον Θεό, όπως αποδεικνύει η εμπειρία των τριών συντρόφων του Δανιήλ στο Δανιήλ 3. Για την



τελευταία κρίση, το σώμα της ανάστασης θα αντιδράσει διαφορετικά από το τρέχον γήινο σώμα. Στο Μάρκο 9:48, ο Ιησούς μας αποκαλύπτει την ιδιαιτερότητά του λέγοντας: « όπου το σκουλήκι τους δεν πεθαίνει, και όπου η φωτιά δεν σβήνει ». Ακριβώς όπως τα δαχτυλίδια του σώματος ενός γαιοσκώληκα παραμένουν μεμονωμένα ζωντανά, το σώμα του καταραμένου θα έχει ζωή μέχρι το τελευταίο του άτομο. Η ταχύτητα κατανώσής τους λοιπόν θα εξαρτηθεί από τη διάρκεια του χρόνου ταλαιπωρίας που θα αποφασίσουν οι ιεροί δικαστές και ο Ιησούς Χριστός.

### **Η τελική αναμέτρηση**

Στίχος 7: « Όταν συμπληρωθούν τα χίλια χρόνια, ο Σατανάς θα απελευθερωθεί από τη φυλακή του. »

Στο τέλος των «χιλιάδων», για λίγο, θα ξαναβρεί παρέα. Αυτή είναι η στιγμή της δεύτερης « ανάστασης » που προορίζεται για επίγειους επαναστάτες.

Στίχος 8: « Και θα βγει για να εξαπατήσει τα έθνη που είναι στις τέσσερις γωνιές της γης, τον Γωγ και τον Μαγώγ, για να τους συγκεντρώσει για πόλεμο. Ο αριθμός τους είναι σαν την άμμο της θάλασσας .

Αυτή η εταιρεία είναι αυτή των « εθνών » που αναστήθηκαν σε όλη τη γη, όπως υποδεικνύεται από τη φόρμουλα των « **τεσσάρων γωνιών** » της γης » ή τέσσερα βασικά σημεία που δίνουν στη δράση έναν παγκόσμιο χαρακτήρα. Μια τέτοια συγκέντρωση δεν έχει τίποτα να συγκριθεί, παρά μόνο σε επίπεδο πολεμικής στρατηγικής μια ομοιότητα με τη σύγκρουση του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου της « *έκτης τρομπέτας* » της Αποκ. 9:13. Αυτή η σύγκριση είναι που οδηγεί τον Θεό να δώσει στους συγκεντρωμένους στην τελική κρίση τα ονόματα «Γωγ και Μαγώγ» που αναφέρθηκαν αρχικά στον Ιεζ.38:2, και πριν από αυτό στη Γεν.10:2 όπου ο «Μαγώγ» είναι ο δεύτερος γιος του Ιάφεθ. ; αλλά μια μικρή λεπτομέρεια αποκαλύπτει μόνο τη συγκριτική πτυχή αυτής της υπενθύμισης, επειδή στον Ιεζεκιήλ, ο Μαγώγ είναι η χώρα του Γωγ, και υποδηλώνει τη Ρωσία που θα θέσει σε δράση, κατά τη διάρκεια του Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου, τον μεγαλύτερο αριθμό στρατιωτών όλων των εποχών ιστορία πολέμου? που δικαιολογεί την τεράστια επέκτασή της και τη ραγδαία κατάκτηση των εδαφών της δυτικοευρωπαϊκής ηπείρου.

Το Πνεύμα τα συγκρίνει με την « *άμμο της θάλασσας* » τονίζοντας έτσι τη σημασία του αριθμού των θυμάτων της τελευταίας κρίσης. Είναι επίσης μια νύξη για την υποταγή τους στον διάβολο και τους ανθρώπινους πράκτορές του που αποκαλύπτεται στην Αποκ. 12:18 ή 13:1 (ανάλογα με τη βιβλική εκδοχή): μιλώντας για τον « *δράκο* » διαβάζουμε: « *Και στάθηκε στην άμμο της θάλασσας* »

Ένας αδιόρθωτος επαναστάτης, ο Σατανάς αρχίζει να ελπίζει ξανά ότι θα μπορέσει να νικήσει τον στρατό του Θεού και παρασύρει τους άλλους καταδικασμένους ανθρώπους πείθοντάς τους να πολεμήσουν εναντίον του Θεού και των εκλεκτών του.

Στίχος 9: « *Και ανέβηκαν στο πρόσωπο της γης, και περικύκλωσαν το στρατόπεδο των αγίων και την αγαπημένη πόλη. Αλλά κατέβηκε φωτιά από τον ουρανό και τους κατέφαγε.* » Αλλά η κατάκτηση του εδάφους δεν σημαίνει πλέον τίποτα όταν δεν μπορούμε να συλλάβουμε τον αντίπαλο επειδή έχει γίνει άθικτος.

όπως οι σύντροφοι του Δανιήλ, ούτε η φωτιά ούτε τίποτα άλλο μπορεί να τους βλάψει. Και αντίθετα, « η φωτιά εξ ουρανού » τους χτυπά ακόμη και στο « στρατόπεδο των αγίων » στο οποίο δεν έχει καμία επίδραση. Αλλά αυτή η φωτιά « κατατρώει » τους εχθρούς του Θεού και τους εκλεκτούς του. Στον Ζαχαρία 14, το Πνεύμα προφητεύει τους δύο πολέμους που χωρίζονται από τα « χίλια χρόνια ». Αυτό που προηγείται και επιτυγχάνεται από την «έκτη σάλπιγγα» παρουσιάζεται στους στίχους 1 έως 3, τα υπόλοιπα αφορούν τον δεύτερο πόλεμο που διεξήχθη την ώρα της τελευταίας κρίσης και μετά από αυτόν, την καθολική τάξη που καθιερώθηκε στη νέα γη. Στο εδάφιο 4, η προφητεία παραπέμπει στην κάθοδο του Χριστού και των εκλεκτών του στη γη με αυτούς τους όρους: « Τα πόδια του θα σταθούν σήμερα στο βουνό των ελιών, που είναι απέναντι από την Ιερουσαλήμ, στην πλευρά της ανατολής. το βουνό των ελιών θα χωριστεί στη μέση, προς τα ανατολικά και προς τα δυτικά, και θα σχηματιστεί μια πολύ μεγάλη κοιλάδα: το μισό βουνό θα υποχωρήσει προς τα βόρεια και το μισό προς τα νότια. » Εντοπίζεται λοιπόν και εντοπίζεται το στρατόπεδο των αγίων της εσχάτης κρίσεως. Ας σημειώσουμε ότι μόνο στο τέλος των ουράνιων « χιλιάδων ετών » τα « πόδια » του Ιησού θα « τοποθετήσουν » στη γη, « στο βουνό των ελιών που είναι απέναντι από την Ιερουσαλήμ, στην πλευρά της ανατολής ». . Παρερμηνευμένο, αυτό το εδάφιο προκάλεσε την εσφαλμένη πίστη της επίγειας βασιλείας του Ιησού Χριστού κατά τη διάρκεια της «χιλιετίας».

Στίχος 10: « Και ο διάβολος, που τους εξαπάτησε, ρίχτηκε στη λίμνη του πυρός και του θειάφιου, όπου είναι το θηρίο και ο ψευδοπροφήτης. Και θα βασανίζονται μέρα και νύχτα στους αιώνες των αιώνων. »

Ήρθε η ώρα να εφαρμόσουμε την κρίση των θρησκευτικών επαναστατών που αποκαλύφθηκε στην Αποκ. 19:20. Σύμφωνα με την αναγγελία αυτού του στίχου, « ο διάβολος, το θηρίο και ο ψευδοπροφήτης » είναι μαζί, « πετάγονται ζωντανοί στη λίμνη της φωτιάς και του θείου » που προκύπτει από τη δράση της « φωτιάς από τον ουρανό » στην οποία προστέθηκε σε αυτό είναι το λιωμένο υπόγειο μάγμα που απελευθερώνεται από κατάγματα στον φλοιό του φλοιού της Γης σε ολόκληρη την επιφάνεια του πλανήτη. Στη συνέχεια, η γη παίρνει την όψη του «ήλιου» του οποίου η «φωτιά» καταβροχθίζει τη σάρκα των επαναστατών, όντας οι ίδιοι λάτρεις (αναίσθητοι αλλά ένοχοι) του ήλιου που δημιούργησε ο Θεός. Σε αυτή τη δράση είναι που οι επίγειοι και οι ουράνιοι ένοχοι υποφέρουν τα « μαρτύρια » του « δεύτερου θανάτου » που προφητεύτηκε από την Αποκ. 9:5-6. Η άδικη υποστήριξη που δόθηκε στην ψεύτικη μέρα ανάπαυσης προκάλεσε αυτό το τρομερό τέλος. Γιατί ευτυχώς για τους καταδικασμένους, όσο καιρό κι αν είναι, ο « δεύτερος θάνατος » έχει και τέλος. Και η έκφραση « για πάντα και για πάντα » δεν ισχύει για τα ίδια τα « μαρτύρια » αλλά για τις καταστροφικές συνέπειες της « φωτιάς » που τα προκαλεί, γιατί αυτές είναι οι συνέπειες που θα είναι οριστικές και αιώνιες.

### **Οι αρχές της τελευταίας κρίσης**

Στίχος 11: « Τότε είδα έναν μεγάλο λευκό θρόνο και αυτόν που καθόταν πάνω του. Η γη και ο ουρανός τράπηκαν σε φυγή από το πρόσωπό του, και δεν βρέθηκε τόπος για αυτούς ».

Το « *Λευκό* » τέλειας αγνότητας, ο « *μεγάλος θρόνος* » του είναι η εικόνα του απόλυτα αγνού και ιερού χαρακτήρα του Θεού δημιουργού όλων των ζώων και των πραγμάτων. Η τελειότητά του δεν μπορεί να ανεχτεί την παρουσία της « *γης* » στην κατεστραμμένη και καταναλωμένη όψη της που της έδωσε η τελευταία κρίση. Επιπλέον, οι κακοί κάθε προέλευσης έχουν καταστραφεί, η εποχή των συμβόλων έχει τελειώσει και το ουράνιο σύμπαν και τα δισεκατομμύρια αστέρια του δεν έχουν πλέον κανένα λόγο ύπαρξης. Ο « *ουρανός* » της επίγειας διάστασής μας και όλα όσα περιέχει εξαφανίζονται, εξαφανίζονται στο τίποτα. Είναι ώρα για αιώνια ζωή σε μια αιώνια μέρα.

Στίχος 12: « *Και είδα τους νεκρούς, μεγάλους και μικρούς, να στέκονται μπροστά στο θρόνο. Τα βιβλία άνοιξαν. Και άνοιξε ένα άλλο βιβλίο, που είναι το βιβλίο της ζωής. Και οι νεκροί κρίθηκαν σύμφωνα με τα έργα τους, σύμφωνα με όσα γράφτηκαν σε αυτά τα βιβλία.* »

Αυτοί οι « *νεκροί* » που κρίθηκαν ένοχοι αναστήθηκαν για την τελική κρίση. Ο Θεός δεν κάνει καμία εξαίρεση για κανέναν, η δίκαιη κρίση του επηρεάζει τους « *μεγάλους* » και τους « *μικρούς* », τους πλούσιους και τους φτωχούς και τους επιβάλλει την ίδια μοίρα, τον θάνατο, για πρώτη φορά στη ζωή τους, ισότιμο.

Αυτοί οι στίχοι που ακολουθούν παρέχουν λεπτομέρειες για τη δράση της τελευταίας κρίσης. Τα « *βιβλία* » των μαρτυριών των αγγέλων, που έχουν ήδη προφητευτεί στο Δαν.7:10, είναι « *ανοιχτά* » και αυτοί οι αόρατοι μάρτυρες σημείωσαν τα λάθη και τα εγκλήματα που διέπραξαν οι καταδικασμένοι και μετά την κρίση κάθε περίπτωσης από τους εκλεκτούς και τον Ιησού Χριστό, εκδόθηκε ομόφωνα οριστική αμετάκλητη οριστική ετυμηγορία. Κατά τη στιγμή της τελεσίδικης απόφασης η ετυμηγορία που εκδόθηκε θα εκτελεστεί.

Στίχος 13: « *Η θάλασσα παρέδωσε τον θάνατο που ήταν μέσα της και η κόλαση παρέδωσε τους νεκρούς που ήταν μέσα τους. και ο καθένας κρίθηκε σύμφωνα με τα έργα του.* »

Η αρχή που ορίζεται σε αυτό το εδάφιο ισχύει και για τις δύο αναστάσεις. Οι « *νεκροί* » εξαφανίζονται στη « *θάλασσα* » ή στη « *στεριά* ». Αυτές οι δύο πιθανότητες προσδιορίζονται σε αυτό το εδάφιο. Ας σημειώσουμε τη μορφή « *had* » με την οποία προκαλείται η οντότητα « *γη* ». Διότι πράγματι, αυτό το όνομα είναι δικαιολογημένο, αφού ο Θεός δήλωσε στον αμαρτωλό άνθρωπο: « *Εσύ είσαι χώμα και στο χώμα θα επιστρέψεις* » στη Γεν.3:19. Το « *είχε* » είναι επομένως η « *σκόνη* » της « *γης* ». Ο θάνατος μερικές φορές έχει καταβροχθίσει ανθρώπινα όντα από τη φωτιά, τα οποία επομένως δεν « *επιστρέφονται στη σκόνη* » σύμφωνα με την κανονική τελετή ταφής. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο, χωρίς να αποκλείεται αυτή η περίπτωση, το Πνεύμα διευκρινίζει ότι ο « *θάνατος* », ο ίδιος, θα επιστρέψει αυτούς που έχει χτυπήσει με οποιαδήποτε μορφή. με την κατανόηση της αποσύνθεσης που προκαλείται από την πυρηνική πυρκαγιά που δεν αφήνει ίχνη ενός πλήρως διαλυμένου ανθρώπινου σώματος.

Στίχος 14: « *Και ο θάνατος και η κόλαση ρίχτηκαν στη λίμνη της φωτιάς. Αυτός είναι ο δεύτερος θάνατος, η λίμνη της φωτιάς.* »

Ο « *Θάνατος* » ήταν μια αρχή απολύτως αντίθετη με αυτή της ζωής και σκοπός του ήταν να εξαφανίσει πλάσματα των οποίων η εμπειρία ζωής κρίθηκε και καταδικάστηκε από τον Θεό. Ο μοναδικός σκοπός της ζωής είναι να

παρουσιάζει στον Θεό έναν νέο υποψήφιο για την επιλογή των αιώνιων φίλων του. Αφού έγινε αυτή η επιλογή, και οι πονηροί καταστράφηκαν, ο « θάνατος » και « η γη » « είχαν τους νεκρούς » δεν έχουν πλέον κανένα λόγο ύπαρξης. Οι καταστροφικές αρχές αυτών των δύο πραγμάτων καταστρέφονται από τον Θεό. Μετά τη « λίμνη της φωτιάς », φτιάχνεται χώρος για τη ζωή και το θείο φως που φωτίζει τα πλάσματά της.

Στίχος 15: « *Οποιοσ δεν βρέθηκε γραμμένος στο βιβλίο της ζωής, ρίχτηκε στη λίμνη της φωτιάς* ». »

Αυτό το εδάφιο το επιβεβαιώνει, ο Θεός έχει βάλει αληθινά μπροστά στον άνθρωπο μόνο δύο μονοπάτια, δύο επιλογές, δύο μοίρες, δύο πεπρωμένα (Δευ.30:19). Τα ονόματα των εκλεκτών ήταν γνωστά από τον Θεό από την ίδρυση του κόσμου ή ακόμα πιο μακριά, από τον προγραμματισμό του έργου του που είχε ως στόχο να παρέχει ελεύθερα και ανεξάρτητα πλάσματα για παρέα. Αυτή η επιλογή θα του κόστιζε τρομερά βάσανα σε ένα σώμα από σάρκα, αλλά η επιθυμία του για αγάπη ήταν μεγαλύτερη από τον φόβο του, ξεκίνησε το έργο του και γνώριζε εκ των προτέρων τη λεπτομερή εκπλήρωση της ιστορίας μας για την ουράνια ζωή και την επίγεια ζωή. Ήξερε ότι το πρώτο του πλάσμα θα γινόταν μια μέρα θανάσιμος εχθρός του. Αλλά του έδωσε, παρά τη γνώση αυτή, κάθε ευκαιρία να εγκαταλείψει το έργο του. Ήξερε ότι ήταν αδύνατο, αλλά το άφησε να συμβεί. Γνώριζε έτσι τα ονόματα των εκλεκτών, τις πράξεις τους, τη μαρτυρία ολόκληρης της ζωής τους και τους καθοδήγησε και τους οδήγησε κοντά του τον καθένα στην εποχή και την εποχή του. Μόνο ένα πράγμα είναι αδύνατο για τον Θεό: η έκκληση.

Γνώριζε επίσης τα ονόματα των πληθώρας των αδιάφορων, επαναστατημένων, ειδωλολατρικών ανθρωπίνων πλασμάτων που έχει δημιουργήσει η διαδικασία της ανθρώπινης αναπαραγωγής. Η διαφορά στην κρίση του Θεού που αποκαλύφθηκε στην Αποκ. 19:19-20 ισχύει για όλα τα πλάσματά του. Μερικοί από αυτούς που είναι λιγότερο ένοχοι θα σκοτωθούν από τον « λόγο του Θεού » χωρίς να γνωρίζουν « τα βασανιστήρια της φωτιάς του δεύτερου θανάτου » που προορίζονται αποκλειστικά για χριστιανούς και εβραίους θρησκευτικούς ένοχους. Αλλά η δεύτερη « ανάσταση » αφορά όλα τα ανθρώπινα πλάσματά του που γεννήθηκαν στη γη και αγγελικά δημιουργήθηκαν στον ουρανό, γιατί ο Θεός δήλωσε στους Ρωμ.14:11: « *Επειδή είναι γραμμένο, όπως ζω, λέει ο Κύριος, κάθε γόνατο θα προσκυνήσει μπροστά μου. και κάθε γλώσσα θα δώσει δόξα στον Θεό* ».

## Αποκάλυψη 21: η δοξασμένη Νέα Ιερουσαλήμ συμβόλιζε

Στίχος 1: « Τότε είδα έναν νέο ουρανό και μια νέα γη. γιατί ο πρώτος ουρανός και η πρώτη γη είχαν παρέλθει, και η θάλασσα δεν υπήρχε πια. »

Το Πνεύμα μοιράζεται μαζί μας τα συναισθήματα που εμπνεύστηκαν από την εγκαθίδρυση της νέας πολυδιάστατης τάξης μετά το τέλος της 7ης χιλιετίας . Από αυτή τη στιγμή ο χρόνος δεν θα μετριέται πια, ό,τι ζει μπαίνει στην ατελείωτη αιωνιότητα. Όλα είναι καινούργια ή ακριβέστερα ανανεωμένα. Ο « ουρανός και η γη » της εποχής της αμαρτίας έχουν εξαφανιστεί και το σύμβολο του « θανάτου », η « θάλασσα » δεν υπάρχει πια. Ως Δημιουργός, ο Θεός άλλαξε την εμφάνιση του πλανήτη Γη, κάνοντας οτιδήποτε αντιπροσώπευε κίνδυνο ή κίνδυνο να εξαφανιστεί για τους κατοίκους του. οπότε όχι άλλοι ωκεανοί, όχι άλλα βουνά με απότομες βραχώδεις κορυφές. Έχει γίνει ένας μεγάλος κήπος σαν την πρώτη « Εδέμ » όπου όλα είναι δόξα και ειρήνη. που θα επιβεβαιωθεί στην Αποκ.22.

Στίχος 2: « Και είδα την αγία πόλη, τη νέα Ιερουσαλήμ, να κατεβαίνει από τον ουρανό από τον Θεό, προετοιμασμένη σαν νύφη στολισμένη για τον άντρα της. »

Αυτή η νέα αναγυχή θα καλωσορίσει τη συνέλευση των εκλεκτών λυτρωμένων αγίων από τη γη που ονομάζεται σε αυτό το εδάφιο « *ιερή πόλη* », όπως στην Αποκ. 11:2, « *Νέα Ιερουσαλήμ* », τη « *νύφη* » του Ιησού Χριστού « *του συζύγου* » της. « *Κατέρχεται από τον ουρανό* », από τη βασιλεία του Θεού όπου εισήλθε στην επιστροφή προς δόξα του Σωτήρα της. Στη συνέχεια κατέβηκε στη γη για πρώτη φορά στο τέλος των « *χιλίων ετών* » της ουράνιας κρίσης για την τελευταία κρίση. Μετά από αυτό, επιστρέφοντας στον ουρανό, περίμενε έως ότου ο « *νέος ουρανός και η νέα γη* » ήταν έτοιμοι να τη δεχτούν. Σημειώστε ότι η λέξη « *ουράνιος* » βρίσκεται στον ενικό, επειδή προκαλεί τέλεια ενότητα, σε αντίθεση με τον πληθυντικό, « *ουρανοί* », που πρότεινε στη Γεν.1:1, τη διαίρεση των ουράνιων όντων σε δύο αντίθετα στρατόπεδα.

Στίχος 3: « Και άκουσα μια δυνατή φωνή από τον θρόνο να λέει: *Ιδού η σκηνή του Θεού με τους ανθρώπους! Θα κατοικήσει μαζί τους, και θα είναι λαός του, και ο ίδιος ο Θεός θα είναι μαζί τους.* »

Η « *νέα γη* » υποδέχεται έναν εκλεκτό καλεσμένο, αφού ο « *ο ίδιος ο Θεός* », εγκαταλείποντας τον αρχαίο ουράνιο θρόνο του, έρχεται να εγκαταστήσει τον νέο του θρόνο στη γη όπου έχει νικήσει τον διάβολο, την αμαρτία και τον θάνατο. « *Η σκηνή του Θεού* » δηλώνει το ουράνιο σώμα του Θεού Ιησού Χριστού « *Μιχαήλ* » (= που μοιάζει με τον Θεό). Αλλά είναι επίσης το σύμβολο της Συνέλευσης των εκλεκτών πάνω στην οποία βασιλεύει το Πνεύμα του Ιησού Χριστού. « *Σκηνό, ναός, συναγωγή, εκκλησία* », όλοι αυτοί οι όροι είναι σύμβολα του λαού των λυτρωμένων αγίων πριν κατασκευαστούν από τον άνθρωπο. καθένα από αυτά σηματοδοτεί ένα στάδιο στην πρόοδο του θείου έργου. Και πρώτα, « *η σκηνή* » δηλώνει την έξοδο από την Αίγυπτο των Εβραίων που καθοδηγούνται και οδηγούνται στην έρημο από τον Θεό, εμφανιζόμενη εμφανώς από το σύννεφο που κατέβαινε σαν στήλη πάνω από την ιερή σκηνή. Τότε ήταν ήδη « *με άντρες* ». που



δικαιολογεί τη χρήση αυτού του όρου σε αυτόν τον στίχο . Τότε ο « ναός » σηματοδοτεί τη συμπαγή κατασκευή της « σκηνής ». έργο που διατάχθηκε και εκτελέστηκε υπό τον βασιλιά Σολομώντα. Στα εβραϊκά, αποκλειστικά, η λέξη « συναγωγή » σημαίνει: συνέλευση. Στην Αποκ.2:9 και στο εδάφιο 3:9, το Πνεύμα του Χριστού αναφέρεται στο επαναστατημένο εβραϊκό έθνος ως τη « συναγωγή του Σατανά ». Η τελευταία λέξη « εκκλησία » δηλώνει τη σύναξη στα ελληνικά (εκκλησία). η γλώσσα της διάδοσης της χριστιανικής διδασκαλίας της Βίβλου. Ο Ιησούς συνέκρινε « τους σώμα » στον « ναό » της « Ιερουσαλήμ », και σύμφωνα με την Εφεσ.5:23, η Συνέλευση, η « Εκκλησία » του, είναι « το σώμα του »: « γιατί ο σύζυγος είναι το κεφάλι της γυναίκας, όπως ο Χριστός είναι ο κεφαλή της Εκκλησίας, που είναι το σώμα του, και της οποίας είναι ο Σωτήρας . Θυμόμαστε τη θλίψη που βίωσαν οι απόστολοι του Ιησού όταν τους άφησε για να ανέβει στον ουρανό. Αυτή τη φορά, « ο άντρας μου θα ζήσει μαζί μου » μπορεί να πει η Εκλεκτή στην εγκατάστασή της στη « νέα γη ». Σε αυτό το πλαίσιο είναι που τα μηνύματα των δώδεκα ονομάτων των « δώδεκα φυλών » της Αποκ. 7 μπορούν να εκφράσουν την ανόθευτη χαρά και ευτυχία της νίκης τους.

Στίχος 4: « Θα σκουπίσει κάθε δάκρυ από τα μάτια τους, και ο θάνατος δεν θα υπάρχει πια, και δεν θα υπάρχει πια πένθος, ούτε κλάμα, ούτε πόνος, γιατί τα προηγούμενα πέρασαν». »

Η σύνδεση με την Αποκ. 7:17 επιβεβαιώνεται βρίσκοντας εδώ τη θεία υπόσχεση με την οποία τελειώνει η Αποκ. 7: « Θα σκουπίσει κάθε δάκρυ από τα μάτια τους ». Η θεραπεία για το κλάμα είναι η χαρά και η χαρά. Μιλάμε για την ώρα που οι υποσχέσεις του Θεού θα τηρηθούν και θα εκπληρωθούν. Κοιτάζτε προσεκτικά αυτό το υπέροχο μέλλον, γιατί μπροστά μας είναι η ώρα που είναι προγραμματισμένη για « θάνατο, πένθος, κραυγές, πόνο », που δεν θα είναι πλέον, μόνο, η ανανέωση όλων των πραγμάτων από τον υπέροχο και υπέροχο δημιουργό μας Θεό. Διευκρινίζω ότι αυτά τα τρομερά πράγματα θα εξαφανιστούν μόνο μετά την τελευταία κρίση που θα γίνει στο τέλος των «χιλιάδων». Για τους εκλεκτούς, αλλά μόνο αυτούς, τα αποτελέσματα του κακού θα πάψουν με την επιστροφή στη δόξα του Κυρίου του Παντοδύναμου Θεού.

Στίχος 5: « Και εκείνος που καθόταν στο θρόνο είπε: Ιδού, κάνω τα πάντα νέα. Και είπε: Γράψε. γιατί αυτά τα λόγια είναι βέβαια και αληθινά. »

Ο δημιουργός Θεός, αυτοπροσώπως, δεσμεύεται με υπόσχεση και μαρτυρεί αυτόν τον προφητικό λόγο: « Ιδού, κάνω τα πάντα νέα ». Δεν έχει νόημα να ψάχνουμε για μια εικόνα στα επίγεια νέα μας για να προσπαθήσουμε να αποκτήσουμε μια ιδέα για το τι ετοιμάζει ο Θεός, γιατί ό,τι είναι νέο δεν μπορεί να περιγραφεί. Και μέχρι τότε, ο Θεός μας υπενθύμισε μόνο τα οδυνηρά πράγματα της εποχής μας λέγοντάς μας ότι δεν θα είναι πλέον στη « νέα γη και στον νέο ουρανό » που διατηρούν έτσι όλο το μυστήριο και τις εκπλήξεις τους. Ο άγγελος προσθέτει σε αυτή τη δήλωση: « γιατί αυτά τα λόγια είναι βέβαια και αληθινά ». Η κλήση της χάριτος του Θεού στον Ιησού Χριστό απαιτεί ακλόνητη πίστη για να λάβει την ανταμοιβή των υποσχέσεων του Θεού. Είναι ένας δύσκολος δρόμος που έρχεται σε αντίθεση με τα πρότυπα του κόσμου. Απαιτεί ένα μεγάλο πνεύμα θυσίας, αυταπάρνησης, στην ταπεινοφροσύνη ενός δούλου που υποτάσσεται στον Κύριό του. Επομένως, οι προσπάθειες του Θεού να ενισχύσει την εμπιστοσύνη μας είναι δικαιολογημένες: «η βεβαιότητα για την

αλήθεια που αποκαλύφθηκε και εκφράστηκε» είναι το πρότυπο της αληθινής πίστης.

Στίχος 6: « Και μου είπε: Έγινε! Είμαι το άλφα και το ωμέγα, η αρχή και το τέλος. Σε αυτόν που διψάει θα δώσω δωρεάν από την πηγή του νερού της ζωής ».

Ο δημιουργός Θεός Ιησούς Χριστός δημιουργεί « κάτι νέο ». « Έγινε! » ; Ψαλ.33:9: « Επειδή είπε, και το πράγμα συνέβη. διατάζει και υπάρχει ». Ο δημιουργικός του λόγος ολοκληρώνεται μόλις οι λέξεις βγουν από το στόμα του. Από το έτος 30, πίσω μας, το πρόγραμμα της χριστιανικής εποχής που αποκαλύφθηκε στο Δανιήλ και την Αποκάλυψη έχει εκπληρωθεί μέχρι τις παραμικρές λεπτομέρειες. Ο Θεός μας προσκαλεί να κοιτάξουμε ξανά στο μέλλον που έχει προετοιμάσει για τους εκλεκτούς του. τα πράγματα που ανακοινώθηκαν θα πραγματοποιηθούν με τον ίδιο τρόπο, με απόλυτη βεβαιότητα. Ο Ιησούς μας λέει όπως στην Αποκ.1:8: « Εγώ είμαι το άλφα και το ωμέγα, η αρχή και το τέλος ». Η ιδέα της « αρχής και τέλους » έχει νόημα μόνο στην εμπειρία μας της επίγειας αμαρτίας που θα τελειώσει εξ ολοκλήρου στο « τέλος » της έβδομης χιλιετίας μετά την καταστροφή των αμαρτωλών και τον θάνατο. Στους γιους του Θεού που είναι διάσπαρτοι σε μια εμπορική γη, ο Ιησούς προσφέρει, « δωρεάν », « από την πηγή του νερού της ζωής ». Είναι ο ίδιος, « η πηγή » αυτού του « ύδατος της ζωής » που συμβολίζει την αιώνια ζωή. Το δώρο του Θεού είναι δωρεάν, αυτή η διευκρίνιση καταδικάζει την πώληση των Ρωμαιοκαθολικών «ευτέρων» που υποδείκνυαν μια χάρη που αποκτήθηκε με τίμημα από τον παπισμό.

Στίχος 7: « Αυτός που νικάει θα κληρονομήσει αυτά τα πράγματα. Θα είμαι ο Θεός του και θα είναι γιος μου ».

Οι εκλεκτοί του Θεού είναι συνκληρονόμοι με τον Ιησού Χριστό. Πρώτον, μέσω της δικής του « νίκης », ο Ιησούς « κληρονόμησε » μια βασιλική δόξα που αναγνωρίζεται από όλα τα ουράνια πλάσματά του. Μετά από αυτόν, οι εκλεκτοί του, επίσης « νικητές », αλλά μέσω της « νίκης » του, « θα κληρονομήσουν αυτά τα νέα πράγματα » που δημιούργησε ειδικά ο Θεός για αυτούς. Ο Ιησούς επιβεβαίωσε τη θεότητα του στον απόστολο Φίλιππο, στο Ιωάννη 14:9: « Ο Ιησούς του είπε: Είμαι μαζί σου τόσο καιρό, και δεν με γνωρίζεις, Φίλιππε! Αυτός που με έχει δει έχει δει τον Πατέρα. πώς λες: Δείξε μας τον Πατέρα; » Ο άνθρωπος μεσσίας παρουσιάστηκε ως ο « Αιώνιος Πατέρας », επιβεβαιώνοντας έτσι την ανακοίνωση που προφητεύτηκε στο Ησ.9:6 (ή 5) που τον αφορούσε. Ο Ιησούς Χριστός είναι λοιπόν για τους εκλεκτούς του, τόσο τον αδελφό τους όσο και τον Πατέρα τους. Και οι ίδιοι είναι τα αδέρφια του και οι γιοι του. Αλλά η κλήση είναι ατομική, έτσι λέει το Πνεύμα, όπως στο τέλος των 7 εποχών του θέματος των «Γραμμάτων»: « σε αυτόν που νικάει », « θα είναι ο γιος μου ». Απαιτείται νίκη επί της αμαρτίας για να ωφεληθεί κανείς από την ιδιότητα του « υιού » του ζωντανού Θεού.

Στίχος 8: « Αλλά οι δειλοί, οι άπιστοι, οι αποτρόπαιοι, οι δολοφόνοι, οι ανήθικοι, οι μάγοι, οι ειδωλολάτρες και όλοι οι ψεύτες, η μερίδα τους θα είναι στη λίμνη που καίγεται με φωτιά και θειάφι, που είναι ο δεύτερος θάνατος. »

Αυτά τα κριτήρια των ανθρώπινων χαρακτήρων βρίσκονται σε όλη την παγανιστική ανθρωπότητα, ωστόσο, το Πνεύμα στοχεύει εδώ τους καρπούς της ψευδούς χριστιανικής θρησκείας. η καταδίκη της εβραϊκής θρησκείας εκφράζεται και αποκαλύπτεται ξεκάθαρα από τον Ιησού στην Αποκ. 2:9 και 3:9.

Σύμφωνα με το Αποκ. 19:20, «... η λίμνη που καίγεται με φωτιά και θειάφι » θα είναι, στην τελευταία κρίση, το μέρος που προορίζεται για το « θηρίο και τον ψευδοπροφήτη »: η Καθολική πίστη και η Προτεσταντική πίστη. Η ψεύτικη χριστιανική θρησκεία δεν διαφέρει από την ψεύτικη εβραϊκή θρησκεία. Οι αξίες προτεραιότητάς του είναι αντίθετες από αυτές του Θεού. Έτσι, ενώ οι Εβραίοι Φαρισαίοι επέπληξαν τους μαθητές του Ιησού επειδή δεν έπλυναν τα χέρια τους πριν φάνε (Ματ. 15:2), ο Ιησούς δεν τους είχε κάνει ποτέ αυτή τη μομφή και στη συνέχεια είπε, στα Ματ. 15:17 έως 20: « Κάντε δεν καταλαβαίνεις ότι ό,τι μπαίνει στο στόμα μπαίνει στην κοιλιά και μετά πετιέται στα κρυφά μέρη; Αλλά αυτό που βγαίνει από το στόμα προέρχεται από την καρδιά, και αυτό είναι που μολύνει τον άνθρωπο. Γιατί από την καρδιά βγαίνουν πονηροί λογισμοί, φόνος, μοιχεία, πορνεία, κλοπή, ψευδής μαρτυρία, συκοφαντία . Αυτά είναι τα πράγματα που μολύνουν τον άνθρωπο. **αλλά το να τρως χωρίς να πλύνεις τα χέρια σου δεν μολύνει έναν άνθρωπο** ". Ομοίως, η ψεύτικη χριστιανική θρησκεία κρύβει τις αμαρτίες της ενάντια στο Πνεύμα καταδικάζοντας πρωτίστως τις αμαρτίες της σάρκας. Ο Ιησούς έδωσε τη γνώμη του λέγοντας στους Ιουδαίους στο Ματ.21:3: « Οι τελώνες και οι πόρνες θα πάνε πριν από εσάς στη βασιλεία των ουρανών ». προφανώς, με την προϋπόθεση ότι όλοι θα μετανοήσουν και θα μεταστραφούν στον Θεό και την αγνότητά του. Είναι ψεύτικη θρησκεία ότι ο Ιησούς μεταχειρίζεται « τυφλούς οδηγούς » τους οποίους κατηγορεί στο Ματ.23:24, επειδή « *φιλτράρουν τη σκνίπα και κατάπιε την καμήλα* », ή αλλιώς, επειδή « *είδε το άχυρο στο μάτι του γείτονα χωρίς να δει το δοκός που είναι στο δικό του* » σύμφωνα με το Λουκάς 6:42 και το Ματ. 7:3 έως 5.

Υπάρχει μικρή ελπίδα για όποιον ταυτίζεται με όλα αυτά τα κριτήρια προσωπικότητας που απαριθμεί ο Ιησούς. Εάν μόνο ένα ταιριάζει με τη φύση σας, θα πρέπει να το πολεμήσετε και να ξεπεράσετε το ελάττωμά σας. Η πρώτη μάχη της πίστης είναι εναντίον του εαυτού μας, και είναι η δυσκολότερη αντιξοότητα.

Σε αυτή την απαρίθμηση, ευνοώντας το πνευματικό τους νόημα, ο Ιησούς Χριστός, ο μεγάλος θεός δικαστής, παραθέτει τα λάθη που κατηγορούνται για την ψευδή χριστιανική πίστη του τύπου του παπικού Ρωμαιοκαθολικισμού. Στοχεύοντας «τους δειλούς», προσδιορίζει εκείνους που αρνούνται να νικήσουν στη μάχη της πίστης τους, επειδή όλες οι υποσχέσεις του επιφυλάσσονται « *σε αυτόν που νικάει* ». Ωστόσο, δεν υπάρχει δυνατή νίκη για όσους αρνούνται να πολεμήσουν. Ο « *πιστός μάρτυρας* » πρέπει να είναι θαρραλέος, βγείτε από το δειλό. « *Χωρίς πίστη είναι αδύνατο να ευχαριστήσεις τον Θεό* » (Εβρ. 11:6). έξοδος, « *ο άπιστος* ». Και η πίστη που δεν συμμορφώνεται με την πίστη του Ιησού που δόθηκε ως πρότυπο προς μίμηση, είναι μόνο απιστία. Οι « *αηδίες* » είναι απεχθή στον Θεό και παραμένουν καρποί των ειδωλολατρών \_έξοδος, « *το αποτρόπαιο* ». Είναι μια διαρροή που αποδίδεται στη « *Βαβυλώνα τη μεγάλη, τη μητέρα των πόρνων και των βδελυγμάτων της γης* » σύμφωνα με την Αποκ. 17:4-5. Οι « *δολοφόνοι* » παραβιάζουν την έκτη εντολή. έξοδος, « *ο δολοφόνος* ». Ο φόνος αποδίδεται στην Καθολική πίστη και στην Προτεσταντική πίστη των « *υποκριτών* » σύμφωνα με τον Δαν.11:34. Οι « *απρεπείς* » μπορούν να αλλάξουν τη συμπεριφορά τους και να ξεπεράσουν το κακό τους, διαφορετικά. βγείτε από τον « *αδιάντροπο* ». Αλλά η πνευματική «*αυθάδεια* » που αποδίδεται στην

Καθολική πίστη σε σύγκριση με μια « πόρνη » κλείνει εντελώς την πόρτα του ουρανού γι' αυτήν. Επιπλέον, ο Θεός καταδικάζει στην « αγνότητα » της που οδηγεί στην πνευματική « μοιχεία »: το εμπόριο με τον διάβολο. Οι « μάγοι » είναι καθολικοί ιερείς και προτεστάντες οπαδοί του δαιμονικού πνευματισμού. έξοδος, " ο μάγος "? αυτή η ενέργεια αποδίδεται στη « Βαβυλώνα τη μεγάλη » στην Αποκ. 18:23. « Οι ειδωλολάτρες » υποδηλώνει επίσης την Καθολική πίστη, τα σκαλιστά είδωλά της αντικείμενα λατρείας και προσευχής. έξοδος, « ο ειδωλολάτρης ». Και τέλος, ο Ιησούς αναφέρει « τους ψεύτες » που έχουν ως πνευματικό τους πατέρα « τον διάβολο, έναν ψεύτη και φονιά από την αρχή και πατέρα του ψεύδους » σύμφωνα με τον Ιωάννη 8:44. έξοδος « ο ψεύτης ».

Στίχος 9: « Τότε ένας από τους επτά αγγέλους που κρατούσαν τα επτά φιαλίδια των επτά τελευταίων πληγών ήρθε και μου μίλησε, λέγοντας: Έλα, θα σου δείξω τη νύφη, τη γυναίκα του Αρνιού. »

Σε αυτό το εδάφιο, το Πνεύμα στέλνει ένα μήνυμα ενθάρρυνσης στους εκλεκτούς που θα περάσουν νικηφόρα την τραγική και τρομερή εποχή των θεϊκών « επτά τελευταίων πληγών ». Η ανταμοιβή τους θα είναι να δουν (« θα σας δείξω ») τη δόξα που επιφυλάσσεται στους νικητές εκλεκτούς που αποτελούν και αντιπροσωπεύουν, σε αυτή την τελευταία ιστορική φάση της χώρας της αμαρτίας, « τη νύφη, τη γυναίκα του Αρνιού », τον Ιησού Χριστό. .

Οι « επτά άγγελοι που κρατούσαν τα επτά φιαλίδια γεμάτα με τις επτά τελευταίες πληγές » στόχευαν ανθρώπινα όντα που πληρούσαν τα κριτήρια της ψευδούς χριστιανικής θρησκείας που αναφέρονται στο προηγούμενο εδάφιο. Αυτές οι « επτά τελευταίες πληγές » ήταν η μερίδα που ο Θεός θα έδινε σύντομα στο πεσμένο στρατόπεδο. Θα μας δείξει τώρα, σε συμβολικές εικόνες, το κομμάτι που θα πάει στους νικητές λυτρωμένους εκλεκτούς. Σε έναν συμβολισμό που αποκαλύπτει τα συναισθήματα που τρέφει ο Θεός για αυτούς, ο άγγελος θα δείξει στους εκλεκτούς η συνέλευση των οποίων αποτελεί, συλλογικά, « τη νύφη του αρνιού ». Ορίζοντας, « η γυναίκα του Αρνιού », το Πνεύμα επιβεβαιώνει τη διδασκαλία που δίνεται στους Εφεσίους 5:22 έως 32. Ο απόστολος Παύλος περιγράφει μια ιδανική σχέση συζύγου και συζύγου που δυστυχώς θα βρει την εκπλήρωσή της μόνο στη σχέση των Εκλεκτών με τον Χριστό . Και πρέπει να μάθουμε να ξαναδιαβάσουμε την ιστορία της Γένεσης, υπό το φως αυτού του μαθήματος που δόθηκε από το Πνεύμα του ζωντανού Θεού, δημιουργού όλης της ζωής και λαμπρό εφευρέτη των τέλειων αξιών της. Η λέξη « γυναίκα » συνδέει τη « νύφη », « την εκλεκτή » του Χριστού με την εικόνα της « γυναίκας » που παρουσιάζεται στην Αποκάλυψη 12.

#### **Γενική περιγραφή του Ενδοξασμένου Εκλεκτού**

Στίχος 10: « Και με παρέσυρε με το πνεύμα σε μεγάλο και ψηλό βουνό. Και μου έδειξε την ιερή πόλη Ιερουσαλήμ, που κατέβηκε από τον ουρανό από τον Θεό, έχοντας τη δόξα του Θεού. »

Στο πνεύμα, ο Ιωάννης μεταφέρεται στη στιγμή που ο Ιησούς Χριστός και οι εκλεκτοί του κατεβαίνουν από τον ουρανό μετά την ουράνια κρίση των « χιλίων ετών » της εβδομης χιλιετίας. Στο εδάφιο Αποκ. 14:1, οι « σφραγισμένοι » Αντβεντιστές « 144.000 » των χριστιανικών πνευματικών « δώδεκα φυλών » εμφανίστηκαν στο « Όρος Σιών ». Μετά τα « χίλια χρόνια » το πράγμα που προφητεύτηκε εκπληρώνεται στην πραγματικότητα της « νέας γης ». Από την



επιστροφή του Ιησού Χριστού, οι εκλεκτοί έχουν λάβει από τον Θεό ένα δοξασμένο ουράνιο σώμα που έγινε αιώνιο. Αντικατοπτρίζουν έτσι « τη δόξα του Θεού ». Αυτή η μεταμόρφωση αναγγέλλεται από τον απόστολο Παύλο στην Α' Κορ. 15:40 έως 44: « Υπάρχουν και ουράνια σώματα και σώματα επίγεια. αλλά η φωτεινότητα των ουράνιων σωμάτων είναι διαφορετική, αυτή των επίγειων σωμάτων είναι διαφορετική. Ένα είναι η φωτεινότητα του ήλιου, άλλο η λάμψη του φεγγαριού και άλλο η λάμψη των αστεριών. ακόμη και ένα αστέρι διαφέρει σε φωτεινότητα από ένα άλλο αστέρι. Έτσι είναι και με την ανάσταση των νεκρών. Το σώμα σπέρνεται φθαρτό. σηκώνεται αδιάφθορο· σπέρνεται ευκαταφρόνητο, σηκώνεται ένδοξο. σπέρνεται άρρωστος, σηκώνεται γεμάτος δύναμη. σπέρνεται ως σώμα ζώου, ανασταίνεται ως πνευματικό σώμα. Αν υπάρχει σώμα ζώου, υπάρχει και πνευματικό σώμα ».

Στίχος 11: « Η λάμψη του ήταν σαν αυτή ενός πολύ πολύτιμου λίθου, ενός λίθου από ίασπη διάφανο σαν κρύσταλλο. »

Αναφέρθηκε στον προηγούμενο στίχο, « η δόξα του Θεού » που το χαρακτηρίζει επιβεβαιώνεται αφού η « πέτρα του ίασπη » υποδηλώνει επίσης την όψη « Αυτός που κάθεται στο θρόνο » στην Αποκ.4:3. Μεταξύ των δύο στίχων, σημειώνουμε μια διαφορά αφού στην Αποκ. 4, για το πλαίσιο της κρίσης, αυτή η « πέτρα του ίασπη » που συμβολίζει τον Θεό έχει επίσης την όψη « σαρδόνυχας ». Εδώ, έχοντας λυθεί το πρόβλημα της αμαρτίας, η Εκλεκτή παρουσιάζεται σε μια όψη τέλει αγνότητας « διάφανη σαν κρύσταλλο ».

Στίχος 12: « Είχε ένα μεγάλο και ψηλό τείχος. Είχε δώδεκα πόρτες, και στις πόρτες δώδεκα αγγέλους, και γραμμένα ονόματα, εκείνα των δώδεκα φυλών των γιων Ισραήλ :

Η εικόνα που προτείνει το Πνεύμα του Ιησού Χριστού βασίζεται στον συμβολισμό του « **ναού πνευματικός άγιος** που αναφέρεται στην Εφεσ.2:20 έως 22.: « Έχετε χτιστεί στα θεμέλια των αποστόλων και των προφητών, με τον ίδιο τον Ιησού Χριστό να είναι ο ακρογωνιαίος λίθος. Μέσα του όλο το κτίριο, καλά συντονισμένο, υψώνεται για να γίνει **ιερός ναός** εν Κυρίω. Σε αυτόν χτίζεστε επίσης σε κατοικία του Θεού εν Πνεύματι. ». Αλλά αυτός ο ορισμός αφορούσε μόνο τους Εκλεκτούς της αποστολικής εποχής. Το « **υψηλό τείχος** » απεικονίζει την εξέλιξη της χριστιανικής πίστης από το έτος 30 έως το έτος 1843. ας σημειώσουμε ότι μέχρι αυτή την ημερομηνία, το πρότυπο της αλήθειας που κατανοείται και διδάσκεται από τους αποστόλους παραμένει αμετάβλητο. Αυτός είναι ο λόγος που η αλλαγή της ημέρας ανάπαυσης που καθιερώθηκε το 321 σπάει **την** ιερή διαθήκη που έγινε με τον Θεό με το αίμα του Ιησού Χριστού. Όσον αφορά τους αληθινούς αποδέκτες της Αποκάλυψης αυτής της προφητείας, τα σύμβολα που απεικονίζουν την πίστη των Αντβεντιστών, που ξεχώρισε ο Θεός από το 1843, απεικονίζονται με « δώδεκα πόρτες », « ανοιχτές » ενώπιον των εκλεγμένων αξιωματούχων της « Φιλαδέλφειας » (Αποκ. 3: 7) και « κλειστό » πριν από τους πεσόντες « ζωντανούς νεκρούς » των « Σάρδεων » (Αποκ. 3:1). « Φέρουν τα ονόματα των 12 φυλών που σφραγίστηκαν με τη σφραγίδα του Θεού » στην Αποκ. 7.

Στίχος 13: « Ανατολικά τρεις πύλες, προς βορρά τρεις πύλες, προς νότο τρεις πύλες και προς τα δυτικά τρεις πύλες. »



Αυτός ο προσανατολισμός των « θυρών » στα τέσσερα βασικά σημεία δείχνει τον παγκόσμιο χαρακτήρα του. που καταδικάζει και καθιστά παράνομη τη θρησκεία που διεκδικεί την οικουμενικότητα μεταφρασμένη από την ελληνική ρίζα «καθολικός» ή «καθολικός». Έτσι, από το 1843, για τον Θεό, ο Αντβεντισμός είναι η μόνη χριστιανική θρησκεία στην οποία έχει εμπιστευτεί το « αιώνιο Ευαγγέλιό » του (Αποκ. 14:6) για μια καθολική αποστολή διδασκαλίας των πληθυσμών της γης. Εκτός από την αλήθεια που αποκαλύπτει στον πνευματικό του Εκλεκτό μέχρι το τέλος του κόσμου, δεν υπάρχει σωτηρία . Ο Αντβεντισμός γεννήθηκε με τη μορφή ενός κινήματος θρησκευτικής αναγέννησης με κίνητρο την ανακοίνωση της επιστροφής του Ιησού Χριστού που αναμενόταν, την πρώτη φορά, την άνοιξη του 1843. και πρέπει να διατηρήσει αυτόν τον χαρακτήρα μέχρι την αληθινή τελική επιστροφή του Ιησού Χριστού που έχει προγραμματιστεί για την άνοιξη του 2030. Επειδή ένα «κίνημα» είναι μια δραστηριότητα σε συνεχή εξέλιξη, διαφορετικά δεν είναι πια ένα «κίνημα», αλλά ένα «μπλοκαρισμένο» και νεκρό ίδρυμα, που ευνοεί την παράδοση και τον θρησκευτικό φορμαλισμό· Ή, όλα όσα μισεί και καταδικάζει ο Θεός. και έχει ήδη καταδικάσει μεταξύ των επαναστατημένων Εβραίων, τους πρώτους άπιστους.

### **Αναλυτική περιγραφή με χρονολογική σειρά**

#### **Τα βασικά της χριστιανικής πίστης**

Στίχος 14: « *Το τείχος της πόλης είχε δώδεκα θεμέλια, και πάνω τους τα δώδεκα ονόματα των δώδεκα αποστόλων του Αρνίου.* »

Αυτός ο στίχος απεικονίζει την αποστολική χριστιανική πίστη που καλύπτει, όπως είδαμε, τη χρονική περίοδο μεταξύ 30 και 1843, και της οποίας η διδασκαλία διαστρεβλώθηκε από τη Ρώμη το 321 και 538. Το « *υψηλό τείχος* » σχηματίζεται από την αιωνόβια συνέλευση των « *ζωντανών λίθων* » σύμφωνα με την 1 Πίτα.2:4-5: « *Πλησιάστε κοντά του, μια ζωντανή πέτρα, απορριφθείσα από τους ανθρώπους, αλλά εκλεκτή και πολύτιμη ενώπιον του Θεού. και εσείς οι ίδιοι, ως ζωντανοί λίθοι, οικοδομήστε τους εαυτούς σας για να σχηματίσετε ένα πνευματικό σπίτι, ένα ιερό ιερατείο, για να προσφέρετε πνευματικά θύματα, αποδεκτά στον Θεό μέσω του Ιησού Χριστού.* »

Στίχος 15: « *Αυτός που μου μίλησε είχε ως μέτρο ένα χρυσό καλάμι για να μετρήσει την πόλη, τις πύλες της και τα τείχη της.* »

Εδώ, όπως και στην Αποκ. 11:1, πρόκειται για « *μέτρηση* » ή κρίση για την αξία των δοξασμένων Εκλεκτών, για την εποχή των Αντβεντιστών ( *οι 12 πύλες* ) και για την αποστολική πίστη ( *το θεμέλιο και το τείχος* ). Αν το « *καλάμι* » της Αποκ. 11:1 ήταν « *σαν ράβδος* », ένα όργανο τιμωρίας, το απόλυτο αντίθετο, αυτό αυτού του στίχου είναι ένα « *χρυσό καλάμι* ». Ο « *χρυσός* » είναι το σύμβολο της « *πίστης που εξαγνίζεται με δοκιμασία* », σύμφωνα με το 1 Πέτρ.1:7: « *έτσι ώστε η δοκιμή της πίστης σας, πιο πολύτιμη από τον φθαρτό χρυσό (που όμως δοκιμάζεται με τη φωτιά), έχει ως αποτέλεσμα τον έπαινο, δόξα και τιμή, όταν εμφανιστεί ο Ιησούς Χριστός* . Η πίστη λοιπόν είναι το πρότυπο της κρίσης του Θεού.

Στίχος 16: « *Η πόλη είχε σχήμα τετραγώνου και το μήκος της ήταν ίσο με το πλάτος της. Μέτρησε την πόλη με το καλάμι και βρήκε δώδεκα χιλιάδες στάδια. το μήκος, το πλάτος και το ύψος ήταν ίσα.* »

Το « τετράγωνο » είναι στην επιφάνεια το τέλειο ιδανικό σχήμα. Βρίσκεται αρχικά στην όψη «άγια των αγίων» ή «πιο άγιο μέρος» της σκηνής που χτίστηκε την εποχή του Μωυσή. Το σχήμα του « τετράγωνου » είναι απόδειξη της έξυπνης συμμετοχής, η φύση δεν παρουσιάζει τέλειο « τετράγωνο ». Η νοημοσύνη του Θεού εμφανίζεται στις διαστάσεις του εβραϊκού ιερού που σχηματίστηκε από μια ευθυγράμμιση τριών « τετράγωνων ». Τα δύο χρησιμοποιήθηκαν για τον « άγιο τόπο » και το τρίτο για το « άγια των αγίων » ή « αγιότατο μέρος », που προοριζόταν αποκλειστικά για την παρουσία του Θεού και ως εκ τούτου, χωριζόταν από « ένα πέπλο », εικόνα αμαρτίας. Ο Ιησούς θα εξιλεωθεί στην ώρα του. Αυτές οι αναλογίες των τριών τρίτων ήταν η εικόνα των 6000 ή τριπλάσιων 2000 ετών που αφιερώθηκαν στην επιλογή των εκλεκτών στο σωτήριο έργο που σχεδίασε ο Θεός. Στο τέλος αυτής της επιλογής, οι επιλεγμένοι απεικονίζονται έτσι από το « τετράγωνο » του « πιο ιερού τόπου » που προφήτευσε την έκβαση του έργου σωτηρίας. αυτός ο πνευματικός τόπος γίνεται προσβάσιμος λόγω της συμφιλίωσης που επέφερε η εν Χριστώ διαθήκη. Και το πνευματικό « τετράγωνο » του ναού που περιγράφηκε έτσι θεμελιώθηκε στις 3 Απριλίου 30, όταν άρχισε η σωτηρία με τον εκούσιο εξιλεωτικό θάνατο του Λυτρωτή μας Ιησού Χριστού. Η εικόνα του « τετράγωνου » δεν αρκεί για να τελειοποιήσει αυτόν τον ορισμό της αληθινής τελειότητας, ο συμβολικός αριθμός του οποίου είναι «τρία». Επίσης, είναι αυτός ενός «κύβου» που μας παρουσιάζεται. Έχοντας το ίδιο μέτρο, σε « μήκος, πλάτος και ύψος », έχουμε αυτή τη φορά, τα «τρία» σύμβολο της τέλειας «κυβικής» τελειότητας, της συνάθροισης των εκλεκτών που λυτρώθηκαν από τον Ιησού Χριστό. Το 2030 θα ολοκληρωθεί η κατασκευή της « της τετράγωνης πόλης (και μάλιστα κυβικά: « το ύψος της »), της θεμελίωσης και των δώδεκα πυλών της ». Δίνοντάς της μια κυβική μορφή, το Πνεύμα απαγορεύει την κυριολεκτική ερμηνεία της «πόλης» που της δίνουν τα πλήθη.

Ο μετρημένος αριθμός, « 12.000 στάδια », έχει την ίδια σημασία με τους « 12.000 σφραγισμένους » της Αποκ. 7. Για υπενθύμιση: 5 + 7 x 1000, δηλαδή άνθρωπος (5) + Θεός (7) x σε πλήθος (1000). Η λέξη « στάδια » υποδηλώνει τη συμμετοχή τους στον αγώνα που στόχος του είναι να « κερδίσει το έπαθλο της ουράνιας κλήσης » σύμφωνα με τη διδασκαλία του Παύλου, στο Φι.3:14: « Τρέχω προς τον στόχο, για να κερδίσω το έπαθλο του η ουράνια κλήση του Θεού στον Ιησού Χριστό. » ; και στο Α' Κορ.9:24: « Δεν ξέρετε ότι όσοι τρέχουν στο **στάδιο** τρέχουν όλοι, αλλά κάποιος παίρνει το έπαθλο; Τρέξε για να το κερδίσεις. » Ο νικητής Εκλεκτός έτρεξε και κέρδισε το έπαθλο που έδωσε ο Θεός στον Ιησού Χριστό.

Στίχος 17: « Και μέτρησε τον τοίχο, και βρήκε εκατόν σαράντα τέσσερις πήχεις, το μέτρο ενός ανθρώπου, που ήταν του αγγέλου. »

Πίσω από τις « πήχεις », παραπλανητικές μετρήσεις, ο Θεός μας αποκαλύπτει την κρίση του και μας αποκαλύπτει ότι μόνο οι άνδρες που συμβολίζονται με τον αριθμό «5» έχουν κάνει συμμαχία με τον Θεό, του οποίου ο αριθμός είναι «7». Το σύνολο αυτών των δύο αριθμών δίνει το "12" το οποίο, όταν "τετράγωνο", δίνει τον αριθμό "144". Η ακρίβεια « μέτρο του ανθρώπου » επιβεβαιώνει την κρίση των εκλεγμένων « ανδρών » που λυτρώθηκαν με το αίμα που χύθηκε από τον Ιησού Χριστό. Ο αριθμός «12» είναι επομένως παρών σε όλες τις φάσεις του σχεδίου της ιερής συμμαχίας που συνήφθη με τον Θεό: 12

Εβραίοι πατριάρχες, 12 απόστολοι του Ιησού Χριστού και 12 φυλές για την απεικόνιση της Αντβεντιστικής πίστης που ιδρύθηκε από το 1843-1844.

Στίχος 18: « *Το τείχος ήταν φτιαγμένο από ίαση, και η πόλη ήταν καθαρό χρυσάφι, σαν καθαρό γυαλί.* »

Μέσω αυτών των συμβόλων, ο Θεός αποκαλύπτει την εκτίμησή του για την πίστη που επέδειξαν οι εκλεκτοί του μέχρι το 1843. Συχνά είχαν λίγο φως, αλλά η μαρτυρία τους στον Θεό τον αποζημίωσε και τον γέμιζε με αγάπη. Ο « *καθαρός χρυσός και το καθαρό γυαλί* » αυτού του στίχου απεικονίζουν την αγνότητα της ψυχής τους. Συχνά έχουν εγκαταλείψει τη ζωή τους για χάρη της εμπιστοσύνης στις υποσχέσεις του Θεού που αποκαλύφθηκαν μέσω του Ιησού Χριστού. Η εμπιστοσύνη που του δόθηκε δεν θα απογοητευτεί, ο ίδιος θα τους καλωσορίσει στην « *πρώτη ανάσταση* », αυτή των αληθινών « *εν Χριστώ νεκρών* », την άνοιξη του 2030.

### **Το αποστολικό ίδρυμα**

Στίχος 19: « *Τα θεμέλια του τείχους της πόλης ήταν στολισμένα με πολύτιμους λίθους κάθε είδους: το πρώτο θεμέλιο ήταν από ίαση, το δεύτερο από ζαφείρι, το τρίτο από χαλκηδόνιο, το τέταρτο από σμαράγδι* » .

Στίχος 20: « *το πέμπτο του σαρδόνυξ, το έκτο του σαρδόνυχου, το έβδομο του χρυσολίτη, το όγδοο του βηρυλίου, το ένατο από τοπάζι, το δέκατο της χρυσοπράσης, το ενδέκατο του υάκινθου, το δωδέκατο του αμέθυστου.* »

Ο Θεός γνωρίζει τις σκέψεις των ανθρώπων και τι νιώθουν όταν θαυμάζουν την ομορφιά των πολύτιμων λίθων όταν κόβονται ή γυαλίζονται. Για να αποκτήσουν αυτά τα πράγματα, κάποιιοι ξοδεύουν περιουσίες σε σημείο να καταστρέψουν τον εαυτό τους, τέτοια είναι η στοργή τους για αυτά. Στην ίδια διαδικασία, ο Θεός θα χρησιμοποιήσει αυτό το ανθρώπινο συναίσθημα για να εκφράσει τα συναισθήματα που νιώθει για τους αγαπημένους και ευλογημένους εκλεκτούς του.

Αυτοί οι διαφορετικοί « *πολύτιμοι λίθοι* » μας διδάσκουν ότι οι εκλεκτοί δεν είναι πανομοιότυποι κλώνοι, γιατί ο κάθε άνθρωπος έχει τη δική του προσωπικότητα, στο φυσικό επίπεδο, προφανώς, αλλά κυρίως στο πνευματικό, στο επίπεδο του χαρακτήρα του. Το παράδειγμα που δίνουν οι « *δώδεκα απόστολοι* » του Ιησού επιβεβαιώνει αυτή τη σκέψη. Ανάμεσα στον Jean και τον Pierre, τι διαφορά! Ωστόσο, ο Ιησούς τους αγαπούσε τόσο με όσο και για τις διαφορές τους. Ο αληθινός πλούτος της ζωής που δημιούργησε ο Θεός βρίσκεται σε αυτή την ποικιλομορφία προσωπικοτήτων που όλοι μπόρεσαν να του δώσουν την πρώτη θέση στις καρδιές τους και σε όλες τους τις ψυχές.

### **Αντβεντισμός**

Στίχος 21: « *Οι δώδεκα πύλες ήταν δώδεκα μαργαριτάρια. κάθε πόρτα ήταν από ένα μόνο μαργαριτάρι. Η πλατεία της πόλης ήταν καθαρό χρυσάφι, σαν διάφανο γυαλί.* »

Από το 1843, οι επιλεγμένοι εκλεκτοί δεν έχουν επιδείξει πίστη μεγαλύτερη από εκείνη εκείνων που προηγήθηκαν στην κρίση του Σωτήρα Κριτή. Το σύμβολο « *ένα μαργαριτάρι* » οφείλεται στην ευλογημένη πρόσβαση του

Αντβεντισμού στην πλήρη κατανόηση του σχεδίου σωτηρίας του Θεού. Για τον Θεό, από το 1843, οι εκλεκτοί Αντβεντιστές έχουν δείξει ότι είναι άξιοι να λάβουν όλο το φως του. Αλλά αυτό που παραδίδεται σε συνεχή ανάπτυξη, μόνο οι τελευταίοι αντιφρονούντες Αντβεντιστές λαμβάνουν την τελευταία τέλεια μορφή προφητικών εξηγήσεων. Αυτό που εννοώ είναι ότι ο τελευταίος Αντβεντιστής που επιλέχθηκε δεν θα έχει μεγαλύτερη αξία από τους άλλους που λυτρώθηκαν από τους αποστολικούς χρόνους. Το « μαργαριτάρι » σηματοδοτεί την κορύφωση του σωτηριακού έργου που τέθηκε σε κίνηση από τον Θεό. Αποκαλύπτει μια συγκεκριμένη εμπειρία που συνίστατο στην αποκατάσταση όλων των δογματικών αληθειών που διαστρεβλώθηκαν και επιτέθηκαν από τη ρωμαιοπαπική καθολική πίστη και την προτεσταντική πίστη που είχε πέσει σε αποστασία. Και τέλος, μας αποκαλύπτει την τεράστια σημασία που δίνει ο Θεός στην εφαρμογή του διατάγματος του Δανιήλ 8:14 την άνοιξη του 1843: « Μέχρι δύο χιλιάδες τριακόσιες το βράδυ και η αγιότητα θα δικαιωθεί ». « Το μαργαριτάρι » είναι η εικόνα αυτής της « δικαιωμένης αγιότητας » που, σε αντίθεση με άλλους πολύτιμους λίθους, δεν πρέπει να κοπεί για να αποκαλύψει την ομορφιά της. Σε αυτό το τελικό πλαίσιο η συνέλευση των αγιασμένων εκλεκτών εμφανίζεται αρμονική, « ακαταμάχητη » σύμφωνα με την Αποκ. 14:5, δίνοντας στον Θεό όλη τη δόξα που του αξίζει. Το προφητικό Σάββατο και η έβδομη χιλιετία που προφητεύτηκε από αυτό ενώνονται και ολοκληρώνονται με όλη την τελειότητα του σωτηρίου έργου που συνέλαβε ο μεγάλος δημιουργός Θεός. Το « πολύτιμο μαργαριτάρι » του στο Ματθ.13:45-46 εκφράζει όλη τη λαμπρότητα που ήθελε να του δώσει.

### **Οι μεγάλες αλλαγές της νέας Ιερουσαλήμ**

Το Πνεύμα διευκρινίζει: « Η πλατεία της πόλης ήταν από καθαρό χρυσό, σαν διαφανές γυαλί. » Αναφέροντας αυτόν τον « τόπο από καθαρό χρυσό » ή καθαρή πίστη, προτείνει μια σύγκριση με αυτόν του Παρισιού που φέρει την εικόνα της αμαρτίας λαμβάνοντας τα ονόματα « Σόδομα και Αίγυπτος » στην Αποκ. 11:8.

Στίχος 22: « Δεν είδα ναό στην πόλη, γιατί ο Κύριος ο Θεός Παντοδύναμος είναι ναός του, όπως και το Αρνί. »

Ο καιρός για τα σύμβολα έχει περάσει, οι εκλεκτοί έχουν εισέλθει στην αληθινή ολοκλήρωση του θεικού σωτηρίου έργου. Όπως το καταλαβαίνουμε σήμερα στη γη, ο « ναός » της συγκέντρωσης δεν θα έχει πλέον καμία χρήση. Η είσοδος στην αιωνιότητα και στην πραγματικότητα θα αχρηστεύσει « τις σκιές » που προφήτευαν σύμφωνα με τον Κολ. 2:16-17: « Μη ας μην σας κρίνει λοιπόν κανείς για φαγητό ή ποτό, ή για γιορτή, για νέα σελήνη ή για τα Σάββατα. : ήταν η σκιά των μελλοντικών πραγμάτων, αλλά το σώμα είναι εν Χριστώ ». Προσοχή! Σε αυτό το εδάφιο, ο τύπος « των Σαββάτων » αφορά « τα Σάββατα » που προκαλούνται από θρησκευτικές γιορτές και όχι « το εβδομαδιαίο Σάββατο » που καθιερώθηκε και αγιάστηκε από τον Θεό την έβδομη ημέρα από τη δημιουργία του κόσμου. Όπως η πρώτη έλευση του Χριστού έκανε άχρηστες τις εορταστικές τελετές που τον προφήτευαν στην παλαιά διαθήκη, η είσοδος στην αιωνιότητα θα καταστήσει τα γήινα σύμβολα παρωχημένα και θα επιτρέψει στους εκλεκτούς να δουν, να ακούσουν και να ακολουθήσουν το « Αμνί, Ιησούς Χριστός, ο αληθινός



άγιος θεός « ναός » που θα είναι αιώνια η ορατή έκφραση του δημιουργικού Πνεύματος.

Στίχος 23: « *Η πόλη δεν χρειάζεται ούτε τον ήλιο ούτε το φεγγάρι για να τη φωτίσει. γιατί η δόξα του Θεού τον φωτίζει, και το Αρνί είναι η δάδα του.* »

Στη θεία αιωνιότητα, οι εκλεκτοί ζουν σε ένα μόνιμο φως χωρίς πηγή φωτός όπως ο σημερινός μας ήλιος, η ύπαρξη του οποίου δικαιολογείται μόνο από την εναλλαγή « *ημέρας και νύχτας* ». « *Νύχτα ή σκοτάδι* » που δικαιολογείται λόγω αμαρτίας. Με την αμαρτία να έχει λυθεί και να έχει εξαφανιστεί, απομένει μόνο χώρος για « *το φως* » που ο Θεός είχε δηλώσει « *καλό* » στη Γεν. 1:4.

Το Πνεύμα του Θεού παραμένει αόρατο και ο Ιησούς Χριστός είναι η όψη στην οποία μπορούν να τον δουν τα πλάσματά του. Γι' αυτόν τον λόγο παρουσιάζεται ως « *ο πυρσός* » του αόρατου Θεού.

Αλλά η πνευματική ερμηνεία αποκαλύπτει μια μεγάλη αλλαγή. Μπαίνοντας στον παράδεισο, οι εκλεκτοί θα διδαχθούν απευθείας από τον Ιησού, δεν θα χρειάζονται πλέον τον « *ήλιο* », σύμβολο της νέας συμμαχίας, ούτε το « *φεγγάρι* », σύμβολο της παλιάς εβραϊκής συμμαχίας. Και οι δύο είναι, σύμφωνα με την Αποκ. 11:3, στη Γραφή, οι βιβλικοί « *δύο μάρτυρες* » του Θεού, χρήσιμοι στο να διαφωτίσουν τους ανθρώπους στην ανακάλυψη και την κατανόηση του σωτηρίου του έργου. Συνοψίζοντας, οι εκλεκτοί δεν θα χρειάζονται πλέον την Αγία Γραφή.

Στίχος 24: « *Τα έθνη θα περπατήσουν στο φως του, και οι βασιλιάδες της γης θα φέρουν τη δόξα τους μέσα σε αυτό.* »

Τα εν λόγω έθνη είναι τα « *έθνη* » που είναι ουράνια ή έχουν γίνει ουράνια. Η « *νέα γη* » έχοντας γίνει επίσης το νέο βασίλειο του Θεού, είναι εκεί που κάθε ζωντανό πλάσμα μπορεί να βρει τον δημιουργό Θεό. « *Οι βασιλιάδες της γης* » που αποτελούν τους εκλεκτούς θα « *φέρουν τη δόξα* » της αγνότητας της ψυχής τους σε αυτή την αιώνια ζωή που είναι εγκατεστημένη στη « *νέα γη* ». Αυτή η έκφραση « *βασιλιάδες της γης* » που τις περισσότερες φορές στοχεύει, υποτιμητικά, τις εξεγερμένες γήινες αρχές, δηλώνει, με λεπτό τρόπο, τους εκλεκτούς στα εδάφια Αποκ. 4:4 και 20:4 όπου παρουσιάζονται « *καθισμένοι* » σε « *θρόνους* ». . Παρόμοια, διαβάζουμε στην Αποκ. 5:10: « *Τους κάνατε **βασίλειο** και ιερείς για τον Θεό μας, και **θα βασιλέψουν** στη γη* ».

Στίχος 25: « *Οι πύλες του δεν θα είναι κλειστές τη μέρα, γιατί δεν θα υπάρχει νύχτα εκεί.* »

Το μήνυμα υπογραμμίζει την εξαφάνιση της τρέχουσας ανασφάλειας. Η ειρήνη και η ασφάλεια θα είναι τέλεια υπό το φως μιας αιώνιας ημέρας χωρίς τέλος. Στην ιστορία της ζωής, η εικόνα του σκότους δημιουργήθηκε μόνο στη γη λόγω της μάχης μεταξύ του θείου « *φωτός* » και του « *σκότους* » του στρατοπέδου του διαβόλου.

Στίχος 26: « *Η δόξα και η τιμή των εθνών θα μεταφερθεί εκεί.* »

Για 6000 χρόνια οι άνθρωποι έχουν οργανωθεί σε φυλές, λαούς και έθνη. Κατά τη διάρκεια της Χριστιανικής εποχής, στη Δύση, οι άνθρωποι άλλαξαν τα βασίλειά τους σε έθνη και οι χριστιανοί εκλεκτοί επιλέχθηκαν μεταξύ τους λόγω της « *δόξας και της τιμής* » που έδωσαν στον Θεό εν Χριστώ.



Στίχος 27: « Τίποτε ακάθαρτο δεν θα μπει μέσα της, ούτε κάποιος που ασκεί βδέλυγμα ή ψέματα. Θα εισέλθουν μόνο όσοι είναι γραμμένοι στο βιβλίο της ζωής του Αρνίου ».

Ο Θεός το επιβεβαιώνει, η σωτηρία είναι αντικείμενο μεγάλης απαίτησης από την πλευρά του. Μόνο απόλυτα καθαρές ψυχές, που δείχνουν αγάπη για τη θεία αλήθεια, μπορούν να επιλεγούν για αιώνια ζωή. Για άλλη μια φορά, το Πνεύμα ανανεώνει την απόρριψή του για τους « μολυσμένους » που υποδηλώνει την έκπτωτη προτεσταντική πίστη στο μήνυμα των « Σάρδων » στην Αποκ. 3:4, και την Καθολική πίστη της οποίας ο οπαδός « παραδίδεται σε βδέλυγμα και σε θρησκευτικά και αστικά ψέματα . Γιατί όσοι δεν ανήκουν στον Θεό αφήνουν τον εαυτό τους να χειραγωγείται από τον διάβολο και τους δαίμονές του.

Για άλλη μια φορά, μας υπενθυμίζει το Πνεύμα, οι εκπλήξεις επιφυλάσσονται στους ανθρώπους, επειδή ο Θεός γνώριζε από την ίδρυση του κόσμου τα ονόματα των εκλεκτών του επειδή « είναι γραμμένα στο βιβλίο της ζωής του ». Και προσδιορίζοντας « στο βιβλίο της ζωής του αρνιού », ο Θεός αποκλείει κάθε μη χριστιανική θρησκεία από το σχέδιο σωτηρίας του . Έχοντας αποκαλύψει στην Αποκάλυψή του τον αποκλεισμό των ψεύτικων χριστιανικών θρησκειών, ο δρόμος προς τη σωτηρία εμφανίζεται ως « στενός και στενός » όπως το δήλωσε ο Ιησούς στο Ματ.7:13-14: « Εισέλθετε από τη στενή πύλη. Διότι πλατιά είναι η πύλη και πλατιά είναι η οδός που οδηγεί στην καταστροφή, και πολλοί είναι αυτοί που εισέρχονται από αυτήν. Αλλά **στενή** είναι η πύλη και **στενός είναι** ο δρόμος που οδηγεί στη ζωή, και λίγοι είναι αυτοί που τη βρίσκουν .»

## **Αποκάλυψη 22: Η Ατελείωτη Ημέρα της Αιωνιότητας**

Η τελειότητα του επίγειου χρόνου της θείας επιλογής τελείωσε με την Από.21: 7 x 3. Ο αριθμός 22 σηματοδοτεί παραδόξως την αρχή της ιστορίας αν και αποτελεί, σε αυτό το βιβλίο, τον επίλογό της. Αυτή η ανανέωση, που αφορά « τα πάντα » κατά τον Θεό, συνδέεται με τη « νέα γη και τον νέο ουρανό », που και τα δύο είναι αιώνια.

Στίχος 1: « Και μου έδειξε ένα ποτάμι από το νερό της ζωής, καθαρό σαν κρύσταλλο, που έβγαινε από τον θρόνο του Θεού και του Αρνίου. »

Σε αυτή την υπέροχη, αναζωογονητική εικόνα φρεσκάδας, το Πνεύμα μας υπενθυμίζει ότι η συνέλευση των εκλεκτών που έγινε αιώνια, που απεικονίζεται από τον « ποταμό του νερού της ζωής », είναι ένα δημιούργημα, ένα έργο του Θεού που αναδημιουργήθηκε πνευματικά εν Χριστώ του οποίου η παρουσία είναι ορατή. προτείνεται από τον « θρόνο » του. Και αυτό, μέσω της θυσίας του « αρνίου », του Ιησού Χριστού. η αιωνιότητα είναι ο καρπός της νέας γέννησης που παρήγαγε αυτή η θυσία στους εκλεκτούς.

« Το ποτάμι » είναι μια ροή γλυκού νερού μεγάλου όγκου. Φαντάζεται τη ζωή που, όπως κι εκείνος, βρίσκεται σε συνεχή δραστηριότητα. Το γλυκό νερό αποτελεί το 75% του ανθρώπινου επίγειου σώματος μας. Αυτό σημαίνει ότι το γλυκό νερό είναι απαραίτητο γι 'αυτόν, και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Θεός συγκρίνει τον λόγο του, εξίσου απαραίτητος για την απόκτηση αιώνιας ζωής, με « μια πηγή των υδάτων της ζωής » σύμφωνα με την Από.7:17, όντας ο ίδιος αυτό « πηγή ζωντανού νερού » κατά Ιερ.2:13. Στην Αποκάλυψή Του, είδαμε στην Αποκ. 17:15 ότι τα « νερά » συμβολίζουν τους « λαούς ». Εδώ, το « ποτάμι » είναι σύμβολο του αιώνιου των λυτρωμένων εκλεκτών.

Στίχος 2: « Στο μέσο της πλατείας της πόλης και στις δύο όχθες του ποταμού υπήρχε ένα δέντρο της ζωής, που καρποφόρησε δώδεκα φορές, που έδωσε τον καρπό του κάθε μήνα, και του οποίου τα φύλλα ήταν για τη θεραπεία των εθνών. »

Σε αυτή τη δεύτερη εικόνα, τον Ιησού Χριστό, το « δέντρο της ζωής » βρίσκεται « στο μέσο » της συνέλευσης των εκλεκτών του συγκεντρωμένο γύρω του στο « τόπο » της συγκέντρωσης. Είναι « στη μέση » τους αλλά και στα πλάγια τους, που αντιπροσωπεύεται από τις « δύο όχθες του ποταμού ». Διότι το θείο Πνεύμα του Ιησού Χριστού είναι πανταχού παρόν. παρόν παντού και σε όλους. Ο καρπός αυτού του « δέντρου » είναι η « ζωή » που ανανεώνεται συνεχώς, αφού ο « καρπός της » λαμβάνεται σε κάθε έναν από τους « 12 μήνες » του επίγειου έτους μας. Αυτή είναι μια άλλη όμορφη εικόνα της αιώνιας ζωής και μια υπενθύμιση ότι διατηρείται αιώνια με το θέλημα του Θεού.

Ο Ιησούς συχνά συνέκρινε τον άνθρωπο με οπωροφόρα « δέντρα » που « κρίνουμε από τους καρπούς τους ». Απέδωσε στον εαυτό του, από την αρχή στη Γεν.2:9, τη συμβολική εικόνα ενός « δέντρου της ζωής ». Όμως τα δέντρα έχουν ως « ρούχο » τον στολισμό των « φύλλων » τους. Για τον Ιησού, το « ένδυμά » του συμβολίζει τα δίκαια έργα του και επομένως τη λύτρωσή του από τις αμαρτίες των εκλεκτών του που του οφείλουν τη σωτηρία τους. Έτσι, όπως τα « φύλλα » των « δέντρων » θεραπεύουν ασθένειες, τα δίκαια έργα που επιτελούνται από τον Ιησού Χριστό « θεραπεύουν » τη θανάσιμη ασθένεια του προπατορικού

αμαρτήματος που κληρονόμησαν οι εκλεκτοί από τον Αδάμ και την Εύα που είχαν χρησιμοποιήσει « φύλλα » δέντρων για να καλύψουν τη σωματική τους, και πνευματικό γυμνό που ανακαλύφθηκε από την εμπειρία της αμαρτίας.

Στίχος 3: « *Δεν θα υπάρξει πια κατάρα. Ο θρόνος του Θεού και του Αρνίου θα είναι στην πόλη. οι υπηρέτες του θα τον υπηρετήσουν και θα δουν το πρόσωπό του* » .

Από αυτό το εδάφιο, το Πνεύμα εκφράζεται σε μελλοντικό χρόνο, δίνοντας το μήνυμά του την έννοια της ενθάρρυνσης για τους εκλεκτούς που θα πρέπει ακόμα να πολεμήσουν το κακό και τις συνέπειές του μέχρι την επιστροφή του Χριστού και την απομάκρυνσή τους από τη γη της αμαρτίας.

Είναι το « *ανάθεμα* », η κατάρα της αμαρτίας που διέπραξαν η Εύα και ο Αδάμ, η οποία είχε κάνει τον Θεό αόρατο στα ανθρώπινα μάτια. Η δημιουργία του Ισραήλ της παλαιάς διαθήκης δεν είχε αλλάξει τίποτα, γιατί η αμαρτία έκανε ακόμα τον Θεό αόρατο. Έπρεπε ακόμα να κρυφτεί κάτω από την εμφάνιση ενός σύννεφου τη μέρα που γινόταν επιδεικτική τη νύχτα. Ο ιερότερος τόπος του ιερού ήταν αποκλειστικά για αυτόν, με την ποινή του θανάτου για έναν παραβάτη. Αλλά αυτές οι γήινες συνθήκες δεν υπάρχουν πια. Στη νέα γη, ο Θεός είναι ορατός σε όλους τους υπηρέτες του, το ποια θα είναι η υπηρεσία τους παραμένει ακόμα μυστήριο, αλλά θα έχουν επαφή μαζί του καθώς οι απόστολοι έτριβαν τους ώμους με τον Ιησού Χριστό και συνομιλούσαν μαζί του. αντικρυνώς.

Στίχος 4: « *Και το όνομά του θα είναι στα μέτωπά τους.* »

Το όνομα του Θεού αποτελεί την αληθινή « *σφραγίδα του ζώντος Θεού* ». Η ανάπαυση του Σαββάτου είναι μόνο το εξωτερικό «σημάδι» αυτού. Γιατί το « *όνομα* » του Θεού δηλώνει τον χαρακτήρα του τον οποίο συμβολίζει με τα πρόσωπα των « *τεσσάρων ζώων* »: « *του λιονταριού, του μοσχαριού, του ανθρώπου και του αετού* » που απεικονίζουν τέλεια τις αρμονικές αντιθέσεις του χαρακτήρα του Θεού. : βασιλική και δυνατή, αλλά έτοιμη για θυσία, ανθρώπινη εμφάνιση, αλλά παραδεισένια φύση. Τα λόγια του Ιησού έχουν εκπληρωθεί. όσοι είναι όμοιοι συρρέουν μαζί. Επίσης, όσοι μοιράζονται θείες αξίες έχουν επιλεγεί από τον Θεό για αιώνια ζωή και συγκεντρώνονται μαζί του. Το « *μέτωπο* » στεγάζει τον εγκέφαλο του άνδρα, το κινητικό κέντρο της σκέψης και της προσωπικότητάς του. Και αυτός ο κινούμενος εγκέφαλος μελετά, αντανακλά και εγκρίνει ή απορρίπτει το πρότυπο της αλήθειας που του παρουσιάζει ο Θεός για να το σώσει. Οι εγκέφαλοι των εκλεκτών αγάπησαν την εκδήλωση αγάπης που οργάνωσε ο Θεός στον Ιησού Χριστό και αγωνίστηκαν, σύμφωνα με τους καθιερωμένους κανόνες, να νικήσουν το κακό με τη βοήθειά του, για να αποκτήσουν το δικαίωμα να ζήσουν μαζί του.

Τελικά, όλοι όσοι μοιράζονται τον χαρακτήρα του Θεού που αποκαλύφθηκε από τον Ιησού Χριστό βρίσκονται μαζί του για να τον υπηρετούν αιώνια. Η παρουσία του « *όνομα* » του Θεού « *γραμμένο στα μέτωπά τους* » εξηγεί τη νίκη τους. Και αυτό, ιδιαίτερα, στην τελευταία δοκιμασία της Αντβεντιστικής πίστης στην οποία οι άνθρωποι είχαν την επιλογή να γράψουν στο « *μέτωπό τους* », « *το όνομα του Θεού* » ή αυτό του επαναστατημένου « *θηρίου* ».

Στίχος 5: « *Δεν θα υπάρχει πια νύχτα. και δεν θα χρειαστούν ούτε λυχνάρι ούτε φως, γιατί ο Κύριος ο Θεός θα τους δώσει φως. Και θα βασιλεύουν για πάντα και για πάντα.* »

Σύμφωνα με τη Γεν.1:5, πίσω από τη λέξη « νύχτα » βρίσκεται η λέξη « σκοτάδι », σύμβολο της αμαρτίας και του κακού. Το « λυχνάρι » υποδηλώνει τη Βίβλο, τον άγιο γραπτό λόγο του Θεού που αποκαλύπτει το πρότυπο του « φωτός του », αυτό του καλού και του καλού. Δεν θα είναι πλέον χρήσιμο, οι εκλεκτοί θα έχουν άμεση πρόσβαση στη θεϊκή του έμπνευση, αλλά αυτή τη στιγμή διατηρεί, στη γη της αμαρτίας, τον ουσιαστικό « φωτιστικό » ρόλο του που μόνο οδηγεί στην αιώνια ζωή.

Στίχος 6: « Και μου είπε: Αυτά τα λόγια είναι βέβαια και αληθινά. και ο Κύριος, ο Θεός των πνευμάτων των προφητών, έστειλε τον άγγελό του για να δείξει στους υπηρέτες του τι πρέπει να συμβεί γρήγορα ».

Για δεύτερη φορά βρίσκουμε αυτή τη θεϊκή επιβεβαίωση: « Αυτά τα λόγια είναι βέβαια και αληθινά ». Ο Θεός προσπαθεί να πείσει τον αναγνώστη για την προφητεία, γιατί η αιώνια ζωή του διακυβεύεται στις επιλογές του. Αντιμέτωπος με τις θεϊκές του επιβεβαιώσεις, ο άνθρωπος εξαρτάται από τις πέντε αισθήσεις που του έδωσε ο Δημιουργός του. Οι πειρασμοί είναι πολλαπλοί και αποτελεσματικοί στο να τον απομακρύνουν από την πνευματικότητα. Επομένως, η επιμονή του Θεού είναι απολύτως δικαιολογημένη. Ο κίνδυνος για τις ψυχές είναι πραγματικός και πάντα παρών.

Είναι σκόπιμο να ενημερώσουμε την ανάγνωση αυτού του στίχου που παρουσιάζει έναν σπάνιο κυριολεκτικό χαρακτήρα σε αυτή την προφητεία. Δεν υπάρχει σύμβολο σε αυτό το εδάφιο, αλλά η επιβεβαίωση ότι ο Θεός είναι η έμπνευση των προφητών που έγραψαν τα βιβλία της Βίβλου και ότι ως τελική αποκάλυψη, έστειλε τον "Γαβριήλ" στον Ιωάννη, ώστε να του αποκαλύψει με εικόνες τι , το 2020, θα συμβεί « άμεσα », ή έχει ήδη ολοκληρωθεί, σε μεγάλο βαθμό. Αλλά μεταξύ 2020 και 2030, θα πρέπει να διασχιστεί η πιο τρομερή εποχή. τρομεροί καιροί που χαρακτηρίζονται από θάνατο, πυρηνική καταστροφή και τις τρομερές « επτά τελευταίες πληγές της οργής του Θεού ». ο άνθρωπος και η φύση θα υποφέρουν τρομερά μέχρι να εξαφανιστούν.

Στίχος 7: « Και ιδού, έρχομαι γρήγορα. Ευτυχισμένος είναι αυτός που τηρεί τα λόγια της προφητείας αυτού του βιβλίου! »

Η επιστροφή του Ιησού ανακοινώνεται για την άνοιξη του 2030. Η μακαριότητα είναι για εμάς, στο βαθμό που « κρατάμε », μέχρι το τέλος, « τα λόγια της προφητείας αυτού του βιβλίου » Αποκάλυψη.

Το επίρρημα « αμέσως » ορίζει την ξαφνική εμφάνιση του Χριστού την ώρα της επιστροφής του, γιατί ο χρόνος περνά τακτικά χωρίς επιτάχυνση ή επιβράδυνση. Από το εδάφιο Δανιήλ 8:19, ο Θεός μάς υπενθυμίζει: « Υπάρχει καιρός καθορισμένος για το τέλος »: « Τότε μου είπε: Θα σε διδάξω τι θα συμβεί στο τέλος της οργής, γιατί υπάρχει καιρός καθορισμένος για το τέλος .» Μπορεί να παρέμβει μόνο στο τέλος των 6000 ετών που έχει προγραμματίσει ο Θεός για την επιλογή του εκλεκτού, δηλαδή την πρώτη ημέρα της άνοιξης που προηγείται της 3ης Απριλίου 2030.

Στίχος 8: « Εγώ είμαι ο Ιωάννης, που άκουσα και είδα αυτά τα πράγματα. Και όταν άκουσα και είδα, έπεσα στα πόδια του αγγέλου που μου τα έδειξε, για να ~~τον προσκυνήσω~~ και να προσκυνήσω μπροστά του. »

Για δεύτερη φορά, το Πνεύμα έρχεται να μας στείλει την προειδοποίησή του. Στα πρωτότυπα ελληνικά κείμενα το ρήμα «προσκυνώ» μεταφράζεται ως

«προσκυνώ μπροστά». Το ρήμα «λατρεύω» είναι μια κληρονομιά της λατινικής εκδοχής που ονομάζεται «Vulgate». Προφανώς, αυτή η κακή μετάφραση προετοίμασε τον δρόμο για την εγκατάλειψη της σωματικής κατάκλισης στη θρησκευτική πρακτική του αποστάτη Χριστιανισμού στο σημείο να προσεύχεται «όρθιοι», εξαιτίας μιας άλλης ψευδούς μετάφρασης του ελληνικού ρήματος «στήμη», στο Μάρκο 11:25. Στο κείμενο, η μορφή του «stékété» έχει την έννοια του «παραμένω σταθερός ή επιμένω», αλλά η μετάφραση Oltramare που χρησιμοποιήθηκε στην έκδοση L.Segond τη μετέφρασε σε «στάση» που σημαίνει «στέκομαι» με την κυριολεκτική έννοια. Μια ψευδής μετάφραση της Βίβλου νομιμοποιεί έτσι, παραπλανητικά, μια ανάξια, αλαζονική και εξωφρενική στάση απέναντι στον μεγάλο δημιουργό Θεό, τον Παντοδύναμο, από την πλευρά των ανθρώπων που χάνουν την αίσθηση του αληθινά ιερού. Και δεν είναι το μόνο... Γι' αυτό η στάση μας απέναντι στις βιβλικές μεταφράσεις πρέπει να είναι ύποπτη και προσεκτική, ειδικά επειδή στην Αποκ. 9:11, ο Θεός αποκαλύπτει την «καταστροφική» χρήση ( *Abaddon-Apollyon* ), της γραπτής Βίβλου « στα εβραϊκά και ελληνικά ». Η αλήθεια βρίσκεται μόνο στα πρωτότυπα κείμενα, που διατηρήθηκαν στα εβραϊκά αλλά εξαφανίστηκαν και αντικαταστάθηκαν από τα ελληνικά γραπτά της νέας διαθήκης. Και εκεί, πρέπει να αναγνωριστεί, εμφανίστηκε «όρθια» προσευχή ανάμεσα στους προτεστάντες πιστούς, στόχος των θείων λόγων του « 5η τρομπέτα .» Διότι, παραδόξως, η γονατιστή προσευχή συνεχίστηκε περισσότερο μεταξύ των Καθολικών, αλλά δεν πρέπει να μας εκπλήσσει, γιατί σε αυτήν την Καθολική θρησκεία ο διάβολος οδηγεί τους οπαδούς του και τα θύματά του να προσκυνούν μπροστά σε γλυπτές εικόνες που απαγορεύονται από τη δεύτερη από τις δέκα εντολές του Θεού. εντολή που οι Καθολικοί αγνοούν, αφού στη ρωμαϊκή εκδοχή, διαγράφεται και αντικαθίσταται.

Στίχος 9: « *Μα εκείνος μου είπε: Πρόσεχε να μην το κάνεις αυτό! Είμαι ο συνδούλος σου, και των αδελφών σου των προφητών, και εκείνων που τηρούν τα λόγια αυτού του βιβλίου. Προσκυνήστε ενώπιον του Θεού προσκυνήστε τον εαυτό σας.* »

Το σφάλμα που διέπραξε ο Ιωάννης προτείνεται από τον Θεό ως προειδοποίηση που απευθύνεται στους εκλεκτούς του: «προσέξτε να μην πέσετε σε ειδωλολατρία!» που αποτελεί το κύριο σφάλμα των χριστιανικών θρησκειών που απέρριψε ο Θεός στον Ιησού Χριστό. Οργανώνει αυτή τη σκηνή με τον ίδιο τρόπο που οργάνωσε το τελευταίο του μάθημα διατάζοντας τους αποστόλους του να πάρουν τα όπλα την ώρα της σύλληψής του. Όταν ήρθε η ώρα, τους απαγόρευσε να το χρησιμοποιήσουν. Το μάθημα δόθηκε και είπε: « *Πρόσεχε να μην το κάνεις* ». Σε αυτό το εδάφιο, ο Ιωάννης λαμβάνει την εξήγηση: « *Είμαι ο συνδούλος σου* ». Οι « *άγγελοι* », συμπεριλαμβανομένου του « *Γαβριήλ* », είναι, όπως οι άνθρωποι, πλάσματα του δημιουργού Θεού που απαγόρευσε στη δεύτερη από τις δέκα εντολές του να προσκυνούν μπροστά στα πλάσματά του, σε σκαλισμένες εικόνες ή ζωγραφισμένες εικόνες. όλες τις μορφές που μπορεί να πάρει το είδωλο. Μπορούμε έτσι να μάθουμε από αυτό το εδάφιο σημειώνοντας τις αντίθετες συμπεριφορές των αγγέλων. Εδώ ο Γαβριήλ, το πιο άξιο ουράνιο πλάσμα μετά τον Μιχαήλ, απαγορεύει την υπόκλιση μπροστά του. Από την άλλη, ο Σατανάς, στις σαγηνευτικές του εμφανίσεις, με το πρόσχημα της «Παναγίας»,



ζητά να στηθούν μνημεία και τόποι λατρείας για να την προσκυνήσουν και να την υπηρετήσουν... πέφτει η φωτεινή μάσκα του σκότους.

Ο άγγελος διευκρινίζει περαιτέρω « και των αδελφών σας, των προφητών και εκείνων που τηρούν τα λόγια αυτού του βιβλίου ». Μεταξύ αυτής της πρότασης και αυτής της Αποκ. 1:3 σημειώνουμε τη διαφορά λόγω του χρόνου που μεσολάβησε μεταξύ της αρχής της ώρας της αποκρυπτογράφησης, το 1980, και εκείνης της τρέχουσας έκδοσης του 2020. Μεταξύ αυτών των δύο ημερομηνιών, " αυτός που διαβάζει έκανε και άλλα παιδιά του Θεού να μοιραστούν το αποκρυπτογραφημένο φως και με τη σειρά τους μπήκαν στο έργο των « προφητών ». Αυτός ο πολλαπλασιασμός επιτρέπει σε ακόμη μεγαλύτερο αριθμό άλλων καλεσμένων να έχουν πρόσβαση στις εκλογές ακούγοντας την αποκαλυπτόμενη αλήθεια και εφαρμόζοντάς την σε συγκεκριμένη πράξη.

Στίχος 10: « Και μου είπε: Μη σφραγίζεις τα λόγια της προφητείας αυτού του βιβλίου. Γιατί η ώρα είναι κοντά. »

Το μήνυμα είναι παραπλανητικό, γιατί απευθύνεται στον Ιωάννη, τον οποίο ο Θεός έχει μεταφέρει στην τελευταία μας ηλικία από την αρχή του βιβλίου, σύμφωνα με την Αποκ.1:10. Επίσης, πρέπει να καταλάβουμε ότι η εντολή να μην σφραγιστούν τα λόγια του βιβλίου απευθύνεται απευθείας σε εμένα τη στιγμή που το βιβλίο αποσφραγίζεται τελείως. τότε γίνεται το « μικρό ανοιχτό βιβλίο » της Αποκ. 10:5. Και όταν « ανοιχθεί » με τη βοήθεια και την εξουσιοδότηση του Θεού, δεν τίθεται πλέον θέμα να το κλείσουμε με «σφραγίδες». Και αυτό, « γιατί ο καιρός είναι κοντά ». την άνοιξη του 2021, απομένουν 9 χρόνια, πριν από την ένδοξη επιστροφή του Κυρίου Θεού Ιησού Χριστού.

Ωστόσο, το πρώτο άνοιγμα του « μικρού βιβλίου » ξεκίνησε μετά το διάταγμα του Dan.8:14, δηλαδή μετά το 1843 και το 1844. γιατί η σημαντική κατανόηση του θέματος της τελευταίας δοκιμασίας πίστης των Αντβεντιστών οφείλεται στις αποκαλύψεις που δόθηκαν απευθείας από τον ίδιο τον Ιησού Χριστό, ή από τον άγγελό του, στην αδελφή μας Ellen.G.White, κατά τη διάρκεια της διακονίας της.

Στίχος 11: « Όποιος είναι άδικος ας είναι πάλι άδικος, αυτός που είναι ακάθαρτος ας γίνει ξανά ακάθαρτος. Και ο δίκαιος ας εξακολουθήσει να ασκεί τη δικαιοσύνη, και αυτός που είναι άγιος εξακολουθεί να αγιάζεται. »

Κατά την πρώτη ανάγνωση, αυτό το εδάφιο επιβεβαιώνει την έναρξη εφαρμογής του διατάγματος του Dan.8:14. Ο χωρισμός των Αντβεντιστών που επιλέχθηκαν από τον Θεό μεταξύ 1843 και 1844 επιβεβαιώνει το μήνυμα των « Σάρδεις » όπου βρίσκουμε τους Προτεστάντες « ζωντανούς » αλλά « νεκρούς » και « μολυσμένους » πνευματικά, και οι πρωτοπόροι Αντβεντιστές « άξιοι της λευκότητας » αποκαλούνται σε αυτόν τον στίχο. δικαιοσύνη και αγιασμός ». Αλλά το άνοιγμα του « μικρού βιβλίου » είναι προοδευτικό σαν « το μονοπάτι των δικαίων που συνεχίζει να μεγαλώνει σαν το φως της ημέρας, από την αυγή στο ζενίθ του ». Και οι πρωτοπόροι Αντβεντιστές δεν γνώριζαν ότι <sup>μια δοκιμασία πίστης</sup> επρόκειτο να τους κοσκινίσει μεταξύ 1991 και 1994, όπως μας αποκάλυψε η μελέτη της « 5ης τρομπέτας ». Ως αποτέλεσμα, άλλες αναγνώσεις αυτού του στίχου γίνονται δυνατές.

Ο καιρός της σφράγισης πρόκειται να τελειώσει όπως διαβάζουμε στην Αποκ. 7:3: « Μην κάνετε κακό στη γη, ούτε στη θάλασσα, ούτε στα δέντρα, μέχρι να

*σφραγίσουμε τα μέτωπα των δούλων του Θεού μας.* » Πού πρέπει να δώσουμε την άδεια να βλάψουμε τη γη, τη θάλασσα και τα δέντρα; Δύο πιθανότητες υπάρχουν. Πριν από την « *έκτη τρομπέτα* » ή πριν από τις « *επτά τελευταίες πληγές* »; Η « *έκτη τρομπέτα* » που αποτελεί μια έκτη προειδοποιητική τιμωρία που δόθηκε από τον Θεό στους επίγειους αμαρτωλούς, μου φαίνεται λογικό σε αυτή την περίπτωση να διατηρήσω τη δεύτερη πιθανότητα. Γιατί οι « *επτά τελευταίες πληγές της οργής του Θεού* » έχουν ως στόχο την προτεσταντική «γη» και την καθολική «θάλασσα». Ας αναλογιστούμε ότι οι καταστροφές που επιτελούνται από την « *έκτη σάλπιγγα* » δεν εμποδίζουν, αλλά προάγουν τη μεταστροφή των καλεσμένων εκλεκτών που λυτρώνονται με το αίμα του Ιησού Χριστού.

Επομένως, μετά την « *έκτη σάλπιγγα* » και λίγο πριν από τις « *επτά τελευταίες πληγές* » και τη στιγμή της διακοπής της σφράγισης που σηματοδοτεί το τέλος του χρόνου της συλλογικής και ατομικής χάριτος μπορούμε ακόμα να τοποθετήσουμε τις λέξεις από Αυτός ο στίχος: « *Ας αδικηθεί πάλι αυτός που είναι άδικος, ας μολυνθεί ξανά. Και ο δίκαιος ας εξακολουθήσει να ασκεί τη δικαιοσύνη, και αυτός που είναι άγιος εξακολουθεί να αγιάζεται.* » Ο καθένας θα μπορεί να δει εδώ τον τρόπο με τον οποίο το Πνεύμα επιβεβαιώνει σε αυτό το εδάφιο την καλή μετάφραση που παρουσίασα για τον θεμελιώδη στίχο «Αντβεντιστών» που είναι το Δανιήλ 8:14: «... *η αγιότητα θα δικαιωθεί* ». Οι λέξεις « *δικαιοσύνη και άγιο* » υποστηρίζονται σθεναρά και επομένως επιβεβαιώνονται από τον Θεό. Επομένως, αυτό το μήνυμα προβλέπει την ώρα λήξης της περιόδου χάριτος, αλλά μια άλλη εξήγηση είναι η εξής. Φτάνοντας στο τέλος του βιβλίου, το Πνεύμα στοχεύει τη στιγμή που το πλήρως αποκρυπτογραφημένο βιβλίο γίνεται το « *μικρό ανοιχτό βιβλίο* » και από αυτή τη στιγμή, η αποδοχή ή η άρνησή του θα κάνει τη διαφορά μεταξύ « *αυτόν που είναι δίκαιος και εκείνου που μολύνεται* ». Και ο Κύριός μας καλεί « *τον άγιο να αγιάσει περαιτέρω* ». Θυμάμαι ξανά ότι η « *βόλις* » αποδόθηκε στον προτεσταντισμό στο μήνυμα « *Σάρδες* ». Το Πνεύμα στοχεύει με τα λόγια του αυτόν τον Προτεσταντισμό και τον θεσμικό Αντβεντισμό που μοιράζεται την κατάρα του από το 1994, όταν προσχώρησε σε αυτόν μπαίνοντας στην οικουμενική συμμαχία. Η αποδοχή του αποκρυπτογραφημένου μηνύματος αυτού του βιβλίου θα « *για άλλη μια φορά* », αλλά η τελευταία, *θα κάνει τη διαφορά μεταξύ αυτού που υπηρετεί τον Θεό και εκείνου που δεν τον υπηρετεί* » σύμφωνα με τον Μαλ.3:18.

Συνοψίζω λοιπόν τα διδάγματα αυτού του στίχου. Πρώτον, επιβεβαιώνει το διαχωρισμό των Αντβεντιστών από τον Προτεσταντισμό μεταξύ 1843 και 1844. Σε δεύτερη ανάγνωση, ισχύει κατά του επίσημου Αντβεντισμού που επέστρεψε στην προτεσταντική και οικουμενική συμμαχία μετά το 1994. Και προτείνω μια τρίτη ανάγνωση που θα ισχύει στο τέλος του χρόνου δοκιμαστική περίοδος το 2029 πριν από την επιστροφή του Ιησού Χριστού που ορίστηκε για την αρχή της άνοιξης που έρχεται πριν από τις 3 Απριλίου του Πάσχα 2030.

Μας μένει μετά από αυτές τις εξηγήσεις να καταλάβουμε ότι η αιτία της πτώσης του θεσμικού Αντβεντισμού, που τον οδήγησε σε « *εμετό* » από τον Ιησού Χριστό στο μήνυμά του προς τη Λαοδίκεια, είναι λιγότερο η άρνηση να πιστέψουμε στην επιστροφή του για το 1994, ότι την άρνηση να ληφθεί υπόψη η συμβολή του φωτός που ήρθε να φωτίσει την αληθινή μετάφραση του Δανιήλ 8:14. ένα φως που καταδεικνύεται με αδιαμφισβήτητο τρόπο από το ίδιο το

πρωτότυπο εβραϊκό βιβλικό κείμενο. Αυτή η αμαρτία θα μπορούσε να καταδικαστεί μόνο από τον Θεό της δικαιοσύνης που δεν θεωρεί τους ένοχους αθώους.

Στίχος 12: « *Ιδού, έρχομαι γρήγορα, και η ανταμοιβή μου είναι μαζί μου, για να αποδώσω στον καθένα σύμφωνα με το έργο του* ».

Σε 9 χρόνια ο Ιησούς θα επιστρέψει με απεριγραπτη θεϊκή δόξα. Στην Αποκ. 16 έως 20, ο Θεός μας αποκάλυψε τη φύση του τμήματος της τιμωρίας Του που προορίζεται για άδικους και μισαλλόδοξους επαναστάτες Καθολικούς, Προτεστάντες και Αντβεντιστές αμαρτωλούς. Μας παρουσίασε επίσης τη μερίδα που προοριζόταν για τους εκλεγμένους Αντβεντιστές του που παρέμειναν πιστοί και που τιμούν τον προφητικό του λόγο και το άγιο Σάββατο της έβδομης ημέρας του, στην Αποκ. 7, 14, 21 και 22. Η « *Εκδίκηση* » θα επιστρέψει στον καθένα σύμφωνα με τι «είναι το έργο του», που αφήνει ελάχιστα περιθώρια στους ένοχους να δικαιολογηθούν στα μάτια του Χριστού. Τα λόγια που δικαιολογούν τον εαυτό τους γίνονται άχρηστα γιατί τότε θα είναι πολύ αργά για να μεταμορφωθούν τα λάθη των προηγούμενων επιλογών.

Στίχος 13: « *Εγώ είμαι το άλφα και το ωμέγα, ο πρώτος και ο τελευταίος, η αρχή και το τέλος.* »

Ό,τι έχει αρχή έχει και τέλος. Αυτή η αρχή ισχύει για τη διάρκεια του επίγειου χρόνου που παρέχει ο Θεός για την επιλογή των εκλεκτών. Μεταξύ άλφα και ωμέγα, θα έχουν περάσει 6000 χρόνια. Το έτος 30, στις 3 Απριλίου, ο εκούσιος εξιλεωτικός θάνατος του Ιησού Χριστού θα έχει επίσης σηματοδοτήσει τον άλφα χρόνο της χριστιανικής συμμαχίας των 2000 ετών. Η άνοιξη του 2030 θα σηματοδοτήσει την εποχή του ωμέγα σε πλήρη ισχύ.

Αλλά το άλφα είναι και το 1844 με το ωμέγα του 1994. Και τέλος, το άλφα είναι για μένα και τους τελευταίους αιρετούς, το 1995 με το ωμέγα του, το 2030.

Στίχος 14: « *Μακάριοι όσοι τηρούν τις εντολές του (και όχι ~~πλέον~~ τα ~~ημέριά τους~~), για να έχουν δικαίωμα στο δέντρο της ζωής και να μπουν από τις πόλες στην πόλη!* »

Η δεύτερη μορφή της « *μεγάλης θλίψης* » είναι μπροστά μας με τη συνέπειά της από πλήθη θανάτων. Επομένως, είναι επείγον να αποκτήσουμε προστασία και βοήθεια από τον Θεό μέσω του Ιησού Χριστού. Όπως υποδηλώνει η εικόνα, ο αμαρτωλός πρέπει να « *τηρεί τις εντολές του* » ; **εκείνα του Θεού και εκείνα του Ιησού, « το Αμνό του Θεού »**, που σημαίνει ότι **πρέπει να απαρνηθεί όλες τις μορφές που μπορεί να πάρει η αμαρτία**. Η καλυμμένη μετάφραση αυτού του στίχου που διατηρείται στις τρέχουσες Βίβλους μας οφείλεται στον Ρωμαιοκαθολικισμό που ηγήθηκε από το Βατικανό. Τα άλλα χειρόγραφα, τα παλαιότερα, άρα και πιο πιστά, προτείνουν: « *Μακάριοι όσοι τηρούν τις εντολές του* ». Και αφού η αμαρτία είναι η παράβαση του νόμου, το μήνυμα διαστρεβλώνεται και αντικαθιστά την αναγκαία και ζωτική υπακοή με την απλή αξίωση της χριστιανικής υπαγωγής. Ποιος ωφελείται από το έγκλημα; Σε αυτούς που θα πολεμήσουν το Σάββατο μέχρι την ένδοξη επιστροφή του Ιησού Χριστού. Το αληθινό μήνυμα συνοψίζεται ως εξής: «Μακάριος είναι εκείνος που υπακούει στον Δημιουργό του». Αυτό το μήνυμα επαναλαμβάνει μόνο αυτό που αναφέρεται στα εδάφια Αποκάλυψη 12:17 και 14:12, δηλαδή: « *αυτοί που τηρούν τις εντολές του Θεού και την πίστη του Ιησού* ». Αυτοί είναι οι

παραλήπτες του τελευταίου μηνύματος που έστειλε ο Ιησούς. Αυτός που κρίνει το αποτέλεσμα είναι ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός και η απαίτησή του είναι ίση με τα δεινά που υπέστη στο μαρτύριο του. Η ανταμοιβή για τους επιλεγμένους θα είναι πολύ μεγάλη. Θα αποκτήσουν την αθανασία και θα εισέλθουν στην αιώνια ζωή μέσα από το μονοπάτι των Αντβεντιστών που συμβολίζεται από τις « δώδεκα πύλες » της συμβολικής « νέας Ιερουσαλήμ ».

Στίχος 15: « Έξω με τα σκυλιά, τους μάγους, τους πόρνους, τους δολοφόνους, τους ειδωλολάτρες και όλους όσους αγαπούν και κάνουν ψέματα! »

Ποιοι είναι αυτοί που ο Ιησούς ονομάζει έτσι; Αυτή η κρυφή κατηγορία αφορά ολόκληρη τη χριστιανική πίστη που έχει αποστατήσει. η καθολική πίστη, η πολύμορφη προτεσταντική πίστη, συμπεριλαμβανομένης της πίστης των Αντβεντιστών, η οποία έχει συνάψει συμμαχία από το 1994· η πίστη των Αντβεντιστών τόσο πλούσια ευλογημένη από τον ίδιο στην αρχή της ύπαρξής του, και ακόμη περισσότερο όσον αφορά τους τελευταίους εκπροσώπους του που εξαναγκάστηκαν σε διαφωνία. Τα « σκυλιά » είναι οι ειδωλολάτρες αλλά και, κυρίως, όσοι ισχυρίζονται ότι είναι αδέρφια του και τον προδίδουν. Αυτός ο όρος « σκύλοι » είναι παραδόξως για τους σύγχρονους δυτικούς ανθρώπους αυτός του ζώου που θεωρείται σύμβολο πίστης, αλλά για τους Ανατολικούς είναι η ίδια η εικόνα της απαξίωσης. Και εδώ, ο Ιησούς αμφισβητεί ακόμη και την ανθρώπινη φύση τους και τα θεωρεί αναξιόπιστα ζώα. Οι άλλοι όροι επιβεβαιώνουν αυτή την κρίση. Ο Ιησούς επιβεβαιώνει τα λόγια της Αποκ. 21:8 και εδώ η προσθήκη του όρου « σκύλοι » εκφράζει την προσωπική του κρίση. Μετά την υπέροχη επίδειξη αγάπης που έδωσε στους ανθρώπους, τίποτα δεν είναι πιο τρομερό από το να σε προδώσουν αυτοί που ισχυρίζονται ότι ανήκουν σε αυτόν και τη θυσία του.

Έπειτα, ο Ιησούς τους αποκαλεί « μάγους » λόγω του εμπορίου τους με κακούς αγγέλους, τον πνευματισμό, που πρώτος παρέσυρε την καθολική πίστη με τις εμφανίσεις της «Παναγίας», κάτι που είναι βιβλικά αδύνατο. Αλλά τα θαύματα που έκαναν οι δαίμονες είναι παρόμοια με αυτά που έκαναν οι « μάγοι » του Φαραώ πριν από τον Μωυσή και τον Ααρών.

αποκαλώντας τους « άγνους », καταδικάζει την απελευθέρωση των ηθών αλλά κυρίως τις αφύσικες θρησκευτικές συμμαχίες που συνάπτουν οι προτεσταντικές εκκλησίες με την καθολική πίστη που καταγγέλλεται από τους προφήτες του Θεού ως υπηρέτης του διαβόλου. Αναπαράγουν, «ως κόρες», τη «πορνεία » της « πόρνης μητέρας τους Βαβυλώνα της Μεγάλης », που καταγγέλλεται στην Αποκ. 17:5.

Οι αποστάτες είναι επίσης « δολοφόνοι » που θα προετοιμαστούν να σκοτώσουν τους εκλεκτούς του Ιησού εάν δεν επέμβει για να τους αποτρέψει μέσω της ένδοξης έλευσης του.

Είναι « ειδωλολάτρες » γιατί δίνει περισσότερο ενδιαφέρον στην υλική ζωή παρά στην πνευματική ζωή. Παραμένουν αδιάφοροι όταν ο Θεός τους προσφέρει το φως του το οποίο απορρίπτουν ευθαρσώς δαιμονοποιώντας τους αληθινούς αγγελιοφόρους του.

Και για να τελειώσει αυτό το χωρίο, διευκρινίζει: « και όποιος αγαπά και ασκεί ψέματα! » Με αυτόν τον τρόπο, καταγγέλλει εκείνους των οποίων η φύση συνδέεται με το ψέμα, σε σημείο που είναι εντελώς αναισθητοι στην αλήθεια. Για τα γούστα και τα χρώματα έχει ειπωθεί ότι δεν μπορούν να συζητηθούν. είναι το



ίδιο με την αγάπη για την αλήθεια ή το ψέμα. Αλλά για την αιωνιότητα του, ο Θεός επιλέγει, αποκλειστικά, ανάμεσα στα πλάσματά του που γεννά η ανθρώπινη αναπαραγωγή, εκείνους που έχουν αυτή την αγάπη για την αλήθεια.

Το τελικό αποτέλεσμα του σχεδίου σωτηρίας του Θεού είναι τρομερό. Πετάχτηκαν, διαδοχικά, οι προκατακλυσμιαίοι σκληραγωγημένοι αμετανόητοι αμαρτωλοί, η αρχαία άπιστη εβραϊκή συμμαχία, η αποτρόπαια Ρωμαιοπαπική Καθολική πίστη, η ειδωλολατρική Ορθόδοξη πίστη, η Καλβινιστική Προτεσταντική πίστη και, τέλος, η θεσμική Αντβεντιστική πίστη, το τελευταίο θύμα του πνεύματος του παράδοσης που όλοι οι προηγούμενοι έχουν εξίσου ευνοήσει.

Το μήνυμα των «Αντβεντιστών» είχε μοιραίες συνέπειες, πρώτον, για τους Εβραίους, οι οποίοι έπεσαν από την άρνησή τους να πιστέψουν στην **πρώτη έλευση** του Μεσσία που ανακοινώθηκε στο Δαν. 9:24 έως 27. Δεύτερον, οι Χριστιανοί που εκδιώχθηκαν από τον Ιησού που όλοι συμμερίζονται την ενοχή ότι έδειξε έλλειψη ενδιαφέροντος για το τελευταίο μήνυμα «Αντβεντιστή» που αναγγέλλει τη **δεύτερη έλευση του**. Η έλλειψη αγάπης για την αλήθεια τους είναι μοιραία για αυτούς. Το 2020, όλες αυτές οι μεγάλες επίσημες θρησκείες μοιράζονται αυτό το τρομερό μήνυμα που απηύθυνε ο Ιησούς το 1843 στον Προτεσταντισμό της εποχής των «*Σάρδεις*» στο Αποκ. 3:1: «*Λέγεται ότι είσαι ζωντανός και είσαι νεκρός*».

Στίχος 16: «*Εγώ, ο Ιησούς, έστειλα τον άγγελό μου για να σας μαρτυρήσει αυτά τα πράγματα στις εκκλησίες. Είμαι η ρίζα και ο σπόρος του Δαβίδ, του φωτεινού αστεριού του πρωινού.*»

Ο Ιησούς έστειλε τον άγγελο του Γαβριήλ στον Ιωάννη και μέσω του Ιωάννη σε εμάς, τους πιστούς του υπηρετές των εσχάτων ημερών. Γιατί μόνο σήμερα αυτό το πλήρως αποκρυπτογραφημένο μήνυμα μας επιτρέπει να κατανοήσουμε τα μηνύματα που απευθύνει στους υπηρετές και τους μαθητές του των επτά εποχών ή των επτά Συνελεύσεων. Ο Ιησούς αφαιρεί την αμφιβολία για τη συμβολική του επίκληση του Απο.5: «*η ρίζα και οι απόγονοι του Δαβίδ*». Προσθέτει: «*το φωτεινό αστέρι του πρωινού*». Αυτό το αστέρι είναι ο ήλιος αλλά ταυτίζεται μαζί του μόνο ως σύμβολο. Γιατί, ασυνείδητα, ειλικρινή όντα που αγαπούν τον Ιησού Χριστό για τη θυσία του τιμούν τον ήλιο μας, αυτό το αστέρι που θεοποιήθηκε από τους ειδωλολάτρες. Αν πολλοί δεν το γνωρίζουν, πλήθη, έστω και διαφωτισμένα επί του θέματος, δεν είναι έτοιμα, ούτε ικανά να κατανοήσουν τη σοβαρότητα αυτής της παγανιστικής ειδωλολατρικής ενέργειας. Ο άνθρωπος πρέπει να ξεχάσει τον εαυτό του, να βάλει τον εαυτό του στη θέση του Θεού που νιώθει τα πράγματα πολύ διαφορετικά λόγω του γεγονότος ότι το μυαλό του έχει ήδη ακολουθήσει τις πράξεις των ανθρώπων για σχεδόν 6000 χρόνια. Προσδιορίζει κάθε ενέργεια για αυτό που πραγματικά αντιπροσωπεύει. Κάτι που δεν συμβαίνει με τους ανθρώπους των οποίων η σύντομη ζωή ασχολείται πρωτίστως με την ικανοποίηση των επιθυμιών τους, κυρίως σαρκικές και γήινες, αλλά είναι επίσης η περίπτωση εκείνων που είναι πνευματικοί και πολύ θρησκευόμενοι και που παραμένουν αποκλεισμένοι λόγω σεβασμού των παραδόσεων των πατέρων.

Στο τέλος του μηνύματος των *Θυατείρων*, το Πνεύμα είπε σε «*αυτόν που νικάει*»: «*Και θα του δώσω το πρωινό αστέρι*». Εδώ ο Ιησούς παρουσιάζεται ως



το «πρωινό αστέρι». Ο νικητής λοιπόν θα αποκτήσει τον Ιησού και μαζί του όλο το φως της ζωής που έχει την πηγή του μέσα του. Η υπενθύμιση αυτού του όρου υποδηλώνει την πλήρη προσοχή των αληθινών τελευταίων «Αδβεντιστών» σε αυτά τα εδάφια του Α' Πέτρου.2:19-20-21: « *Και κρατάμε τον προφητικό λόγο ακόμη πιο σίγουρο, τον οποίο κάνετε καλά να πληρώσετε Προσοχή, όπως σε μια λάμπα που λάμπει σε ένα σκοτεινό μέρος, μέχρι να ξημερώσει η μέρα και το πρωινό αστέρι να ανατείλει στις καρδιές σας. γνωρίζοντας πρώτα από όλα οι ίδιοι ότι καμία προφητεία της Γραφής δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο ιδιωτικής ερμηνείας, γιατί δεν έγινε ποτέ από το θέλημα του ανθρώπου μια προφητεία, αλλά κινήθηκε από το Άγιο Πνεύμα που μίλησαν οι άνθρωποι από τον Θεό.* » Δεν θα μπορούσαμε να το πούμε καλύτερα. Αφού ακούει αυτά τα λόγια, ο εκλεκτός τα μεταμορφώνει σε έργα που έλαβε υπόψη του ο Ιησούς Χριστός.

Στίχος 17: « *Και το Πνεύμα και η νύφη είπαν: Έλα. Και όποιος ακούει ας λέει: Έλα. Και όποιος διψά ας έρθει. όποιος θέλει, ας πάρει δωρεάν το νερό της ζωής* ».

Από την αρχή της επίγειας διακονίας του, ο Ιησούς απηύθυνε αυτό το κάλεσμα: « *Έλα* ». Αλλά παίρνοντας την εικόνα της « *δίψας* », ξέρεi ότι αυτός που δεν « *διψάει* » δεν θα έρθει να πιει. Το κάλεσμά του θα ακουστεί, μόνο, από εκείνους που « *διψούν* » για αυτή την αιώνια ζωή που μας προσφέρει η τέλεια δικαιοσύνη του με τη χάρη του και μόνο, ως δεύτερη ευκαιρία. Μόνο ο Ιησούς πλήρωσε το τίμημα. το προσφέρει λοιπόν « *δωρεάν* ». Καμία καθολική ή θεϊκή «τέραση» δεν επιτρέπει την απόκτησή της για χρήματα. Αυτό το καθολικό κάλεσμα προετοιμάζει μια συγκέντρωση εκλεγμένων αξιωματούχων από όλα τα έθνη και κάθε προέλευση. Το κάλεσμα « *Έλα* » γίνεται το κλειδί για αυτήν την ομάδα εκλεκτών που θα δημιουργήσει η δοκιμασία της πίστης των εσχάτων ημερών. Όμως, θα βιώσουν τη δοκιμασία διάσπαρτα στη γη και θα επανενωθούν μόνο όταν ο Ιησούς Χριστός επιστρέψει στη δόξα του για να τους απομακρύνει από τη γη της αμαρτίας.

Στίχος 18: « *Δηλώνω σε όποιον ακούει τα λόγια της προφητείας αυτού του βιβλίου: Αν κάποιος προσθέσει κάτι σε αυτό, ο Θεός θα τον χτυπήσει με τις πληγές που περιγράφονται σε αυτό το βιβλίο.* »

Η Αποκάλυψη δεν είναι ένα συνηθισμένο βιβλικό βιβλίο. Είναι ένα λογοτεχνικό έργο θεϊκά κωδικοποιημένο σε βιβλική γλώσσα που μπορεί να αναγνωριστεί από όσους αναζητούν ολόκληρη τη Βίβλο από την αρχή μέχρι το τέλος. Οι εκφράσεις γίνονται οικείες μέσω της επαναλαμβανόμενης ανάγνωσης. Και οι «βιβλικές συμφωνίες» καθιστούν δυνατή την εύρεση παρόμοιων εκφράσεων. Αλλά ακριβώς επειδή ο κώδικάς του είναι πολύ ακριβής, οι μεταφραστές και οι μεταγραφείς προειδοποιούνται: « *Αν κάποιος προσθέσει κάτι σε αυτό, ο Θεός θα τον χτυπήσει με τις πληγές που περιγράφονται σε αυτό το βιβλίο* ».

Στίχος 19: « *Και αν κάποιος αφαιρέσει κάτι από τα λόγια του βιβλίου αυτής της προφητείας, ο Θεός θα αφαιρέσει το μέρος του από το δέντρο της ζωής και από την ιερή πόλη, που περιγράφεται σε αυτό το βιβλίο.* »

Για τους ίδιους λόγους, ο Θεός απειλεί όποιον « *αφαιρεί οτιδήποτε από τα λόγια του βιβλίου αυτής της προφητείας* ». Όποιος παίρνει αυτό το ρίσκο προειδοποιείται επίσης: « *Ο Θεός θα κόψει το μέρος του από το δέντρο της ζωής* ».

και από την ιερή πόλη, που περιγράφεται σε αυτό το βιβλίο ». Επομένως, οι αλλαγές που σημειώθηκαν θα έχουν τρομερές συνέπειες για όσους τις διέπραξαν.

Επιστώ την προσοχή σας σε αυτό το μάθημα. Εάν η τροποποίηση αυτού του ακατανόητου κωδικοποιημένου βιβλίου τιμωρηθεί από τον Ιησού Χριστό με αυτούς τους δύο αυστηρούς τρόπους, τι θα είναι για όσους απορρίπτουν το απόλυτα κατανοητό αποκωδικοποιημένο μήνυμά του ;

Ο Θεός έχει καλούς λόγους να παρουσιάζει αυτή την προειδοποίηση ξεκάθαρα, γιατί αυτή η Αποκάλυψη, τα λόγια της οποίας επιλέγονται από αυτόν, έχει την ίδια αξία με το κείμενο των «δέκα εντολών» του «χαραγμένο με το δάχτυλό του σε πέτρινες πλάκες» . Τώρα, στο Δαν.7:25, προφήτεψε ότι ο βασιλικός « νόμος » του θα « αλλάξει » καθώς και οι « καιροί ». Η ενέργεια ολοκληρώθηκε, όπως είδαμε, από τη ρωμαϊκή αρχή, διαδοχικά αυτοκρατορική το 321, μετά παπική, το 538. Αυτή η ενέργεια που έκρινε ως « αλαζονική » θα τιμωρηθεί με θάνατο, και ο Θεός μας προτρέπει να μην αναπαράγουμε, προς την προφητεία, αυτού του είδους το σφάλμα το οποίο καταδικάζει κατηγορηματικά.

Το έργο του Θεού παραμένει έργο του ανεξάρτητα από τον χρόνο στον οποίο εκτελείται. Η αποκρυπτογράφηση της προφητείας του είναι αδύνατη χωρίς την καθοδήγησή του. Αυτό σημαίνει ότι το αποκρυπτογραφημένο έργο έχει την ίδια αξία με αυτό που είναι κρυπτογραφημένο. Συνειδητοποιήστε λοιπόν ότι αυτό το έργο όπου αποκαλύπτεται ξεκάθαρα η σκέψη του Θεού είναι πολύ υψηλής « αγιότητας ». Αποτελεί την απόλυτη « μαρτυρία του Ιησού » που απευθύνει ο Θεός στους τελευταίους αντιφρονούντες Αντβεντιστές υπηρέτες του της έβδομης ημέρας, και ταυτόχρονα, με την πρακτική του αληθινού Σαββάτου του Σαββάτου, είναι το 2021, η τελευταία « δικαιολογημένη αγιότητα » που έχει προγραμματιστεί από την έναρξη ισχύος του διατάγματος του Δαν.8:14 το 1843.

Στίχος 20: « Αυτός που μαρτυρεί αυτά τα πράγματα λέει: *Ναι, έρχομαι γρήγορα*. *Αμήν! Έλα, Κύριε Ιησού!* »

Επειδή περιέχει τα τελευταία λόγια που απηύθυνε ο Ιησούς Χριστός στους μαθητές του, αυτό το βιβλίο της Αποκάλυψης είναι πολύ υψηλής αγιότητας. Σε αυτόν βρίσκουμε το αντίστοιχο των πινάκων του νόμου, χαραγμένο με το δάχτυλο του Θεού και δοσμένο στον Μωυσή. Ο Ιησούς μαρτυρεί. ποιος θα τολμήσει να αμφισβητήσει αυτή τη θεία βεβαίωση; Όλα λέγονται, όλα αποκαλύπτονται, δεν έχει τίποτα άλλο να πει εκτός από: « *Ναι, έρχομαι γρήγορα* ». Ένα απλό « *Ναι* » που περιλαμβάνει ολόκληρο το θεϊκό του πρόσωπο, σημαίνει ότι ο ερχομός του είναι βέβαιος γιατί ανανεώνει την υπόσχεσή του: « *Έρχομαι γρήγορα* ». α « αμέσως » με ημερομηνία που παίρνει το πλήρες νόημά της: την άνοιξη του 2030. Και επιβεβαιώνει τη δήλωσή του λέγοντας « *Αμήν* ». που σημαίνει: «Στην αλήθεια».

Ποιος λέει τότε: « *Έλα, Κύριε Ιησού* »; Σύμφωνα με το εδάφιο 17 αυτού του κεφαλαίου, είναι « *το Πνεύμα και η νύφη* ».

Στίχος 21: « *Η χάρη του Κυρίου Ιησού να είναι μαζί με όλους τους αγίους!* »

Αυτός ο τελευταίος στίχος της Αποκάλυψης κλείνει το βιβλίο προκαλώντας « *τη χάρη του Κυρίου Ιησού* ». Αυτό είναι ένα θέμα που ήταν συχνά αντίθετο με το νόμο στην αρχή της Χριστιανικής Συνέλευσης. Εκείνη την εποχή, η χάρη ήταν εκτελεστική έναντι του νόμου από όσους αρνήθηκαν την προσφορά του Χριστού. Η κληρονομιά του νόμου από τους Εβραίους σήμαινε ότι έβλεπαν

τη θεία δικαιοσύνη μόνο μέσω αυτού. Ο Ιησούς δεν ήθελε να τους απομακρύνει από την υπακοή στο νόμο, αλλά ήρθε να « **εκπληρώσει** » αυτό που του είχαν προφητεΰσει οι θυσίες ζώων. Γι' αυτό είπε στο Ματ.5:17: « *Μη νομίζετε ότι ήρθα να καταστρέψω τον νόμο ή τους προφήτες. Δεν ήρθα για να καταργήσω, αλλά για να **εκπληρώσω** ».*

Το πιο εκπληκτικό είναι να ακούς Χριστιανούς να εναντιώνονται στον νόμο και τη χάρη. Διότι, όπως εξηγεί ο απόστολος Παύλος, η χάρη έχει σκοπό να βοηθήσει τον άνθρωπο να εκπληρώσει το νόμο μέχρι το σημείο που ο Ιησούς δηλώνει στο Ιωάννη 15:5: « *Εγώ είμαι η άμπελος, εσείς είστε τα κλαδιά. Αυτός που μένει μέσα μου **και μέσα στον οποίο μένω** φέρνει πολύ καρπό, γιατί χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα* ». Για ποια πράγματα να « *κάνει* » μιλάει και τι « *φρούτο* » είναι; Σεβασμού στον νόμο που η χάρη του καθιστά δυνατό χάρη στη βοήθειά του στο Άγιο Πνεύμα.

Θα ήταν επιθυμητό και ωφέλιμο εάν « *η χάρη του Κυρίου Ιησού ήταν* » και θα μπορούσε να είχε δράσει « *σε όλα* ». αλλά αυτός ο παραμορφωμένος στίχος εκφράζει μόνο μια απραγματοποίητη επιθυμία. Ας ελπίσουμε όλοι ήδη ότι θα είναι πάρα πολλοί. όσο το δυνατόν περισσότερα? Ο θαυμαστής Θεός, Δημιουργός και Σωτήρας μας το αξίζει. είναι εξαιρετικά άξιος γι' αυτό. Καθορίζοντας « *με όλους τους αγίους* », το αρχικό κείμενο αφαιρεί κάθε ασάφεια. η χάρη του Κυρίου να μπορεί να ωφελήσει αποκλειστικά αυτούς, εκείνους « *τους οποίους αγιάζει με την αλήθεια του* » (Ιωάν. 17:17). Και σε όσους σκέφτονται να επιτύχουν την αιώνια ζωή ακολουθώντας το μονοπάτι που διεκδικεί ο Ιησούς Χριστός, σας υπενθυμίζω ότι ανάμεσα στο « *μονοπάτι* » και τη « *ζωή* », υπάρχει η ουσιαστική « *αλήθεια* », σύμφωνα με το Ιωάννη 14:6. Καμία προσβολή για τους επαναστάτες που διεκδικούν την ευλογία αυτού του στίχου, από το 1843, η χάρη του Κυρίου έχει ωφελήσει μόνο εκείνους τους οποίους αγιάζει με την αποκατάσταση της ιερής σαββατιάτικης ανάπαυσης του Σαββάτου. Είναι αυτή η ενέργεια που συνδέεται με τη μαρτυρία της αγάπης για την « *αλήθεια* » της κάνει τους εκλεκτούς αγίους άξιους της εν λόγω χάρης. Επομένως η χάρη δεν μπορεί να αφιερωθεί σε «όλους». Προσοχή λοιπόν στις κακές, παραπλανητικές μεταφράσεις της Βίβλου, που οδηγούν σε τρομερή τελική απογοήτευση για όσους βασίζονται σε αυτές για την ατυχία τους!

Η θεία Αποκάλυψη που παρουσιάζεται σε αυτό το έργο επιβεβαίωσε τα διδάγματα που προφητεύτηκαν στην ιστορία της Γένεσης, τη ζωτική σημασία της οποίας μπορέσαμε να σημειώσουμε. Στο τέλος αυτής της εργασίας, φαίνεται χρήσιμο να υπενθυμίσουμε αυτά τα κύρια μαθήματα. Αυτό είναι δικαιολογημένο και θα ήθελα επίσης να επισημάνω ότι στον σύγχρονο κόσμο μας, η χριστιανική πίστη παρουσιάζεται μαζικά σε παραμορφωμένη μορφή λόγω της λατρευτικής κληρονομιάς του Ρωμαιοκαθολικισμού. Η αλήθεια που απαιτεί ο Θεός παρέμεινε στην απλή και λογική κατάσταση που την κατανοούσαν οι πρώτοι απόστολοι του Ιησού Χριστού, αλλά αυτή η συχνά αγνοούμενη απλότητα γίνεται, λόγω του μειοψηφικού της χαρακτήρα, περίπλοκη για τους αμύητους. Πράγματι, για να προσδιοριστούν οι μεταγενέστεροι Άγιοι των Τελευταίων Ημερών του Ιησού Χριστού και η πνευματική δομή της Αποκάλυψης, το διάταγμα του Δανιήλ 8:14 είναι απαραίτητο. Αλλά για να προσδιοριστεί αυτό το διάταγμα, είναι επίσης απαραίτητη η μελέτη ολόκληρου του βιβλίου του Δανιήλ και η

αποκρυπτογράφηση των προφητειών του. Αυτά κατανοητά, η Αποκάλυψη μας αποκαλύπτει τα μυστικά της. Αυτές οι απαραίτητες μελέτες εξηγούν τη δυσκολία που συναντάμε όταν προσπαθούμε να πείσουμε τον άπιστο άνθρωπο της εποχής μας στη Δύση και ιδιαίτερα στη Γαλλία.

Ο Ιησούς είπε ότι κανείς δεν μπορεί να έρθει σε αυτόν εκτός από τον Πατέρα που τον οδηγεί και είτε επίσης, σχετικά με τους εκλεκτούς του, ότι πρέπει να γεννηθούν από νερό και Πνεύμα. Αυτές οι δύο διδασκαλίες σημαίνουν συμπληρωματικά ότι ο Θεός γνωρίζει την πνευματική φύση των εκλεκτών του ανάμεσα σε όλα τα πλάσματά του. Κατά συνέπεια, καθένας από αυτούς θα αντιδράσει ανάλογα με τη φύση του. Επίσης όσοι έχουν ευνοϊκές προκαταλήψεις για το Σάββατο που ήδη εφαρμόζουν οι Εβραίοι θα δεχτούν χωρίς μεγάλη δυσκολία τις προφητικές αποκαλύψεις που δείχνουν ότι απαιτείται από τον Θεό από το 1843. Αντίθετα, όσοι έχουν δυσμενείς προκαταλήψεις γι' αυτό θα απορρίψουν όλα τα επιχειρήματα που παρουσιάζονται στη Βίβλο και θα βρει καλούς λόγους να δικαιολογήσει την άρνησή του. Η κατανόηση αυτής της αρχής μας προστατεύει από το να απογοητευτούμε από εκείνους στους οποίους παρουσιάζουμε την αλήθεια του Χριστού. Αποκαλύπτοντας την αλήθεια της θείας σκέψης, η προφητεία δίνει όλη της τη δύναμη στο «*αιώνιο Ευαγγέλιο*» ότι οι μαθητές του Ιησού πρέπει «*να διδάξουν τα έθνη μέχρι το τέλος του κόσμου*».

#### **Τα «θηρία» της Αποκάλυψης**

Χρονολογικά και διαδοχικά οι εχθροί του Θεού και οι εκλεκτοί του εμφανίστηκαν στην εικόνα των «*θηρίων*».

Το πρώτο δηλώνει την αυτοκρατορική Ρώμη που απεικονίζεται από τον «*δράκο με δέκα κέρατα και επτά κεφάλια που φορούν διαδήματα*», στην Αποκ. 12:3. «*The Nicolaitans*» στην Αποκ. 2:6. «*ο διάβολος*» στην Αποκ. 2:10.

Το δεύτερο αφορά την παπική Καθολική Ρώμη που απεικονίζεται από «*το θηρίο που ανατέλλει από τη θάλασσα, με δέκα κέρατα που φορούν διαδήματα και επτά κεφάλια*» του Αποκ. 13:1. «*Ο θρόνος του Σατανά*» στην Αποκ.2:13. «*Η γυναίκα Ιεζάβελ*» στην Αποκ. 2:20. «*Το φεγγάρι βαμμένο με αίμα*» στην Αποκ. 6:12. «*Το φεγγαρόλουστο τρίτο*» της «*τέταρτης τρομπέτας*» στην Αποκ. 8:12. «*η θάλασσα*» στην Αποκ. 10:2. «*Το καλάμι σαν ράβδος*» στην Αποκ. 11:1. «*Η ουρά*» του «*δράκου*» στην Αποκ. 12:4. «*το φίδι*» στην Αποκ. 12:14. και «*δράκος*» των στίχων 13, 16 και 17. «*Βαβυλώνα η μεγάλη*» στην Αποκ. 14:8 και 17:5.

Το τρίτο στοχεύει τον γαλλικό επαναστατικό αθεϊσμό, που απεικονίζεται από το «*θηρίο που υψώνεται από την άβυσσο*» στην Αποκ. 11:7. η «*μεγάλη θλίψη*» στην Αποκ. 2:22. η «*τέταρτη τρομπέτα*» στην Αποκ. 8:12. «*Το στόμα που καταπίνει το ποτάμι*» που συμβολίζει τον Καθολικό λαό, στην Αποκ. 12:16. Αυτό αφορά την πρώτη μορφή του «*δεύτερου αλίμονο*» που αναφέρεται στην Αποκ. 11:14. Η δεύτερη μορφή του θα επιτευχθεί από την «*έκτη τρομπέτα*» του Αποκ.9:13, σύμφωνα με την Αποκ.8:13 υπό τον τίτλο «*δεύτερο αλίμονο*», μεταξύ 7 Μαρτίου 2021 και 2029, υπό την πραγματική όψη ενός Κόσμου Πόλεμος III που τελειώνει σε πυρηνικό πόλεμο. Η ανθρώπινη γενοκτονία που ερημώνει τη γη ( *την άβυσσο* ) είναι ο συνδυαστικός κρίκος ανάμεσα στην «*τέταρτη και έκτη τρομπέτα*». Λεπτομέρειες για την εξέλιξη αυτού του πολέμου αποκαλύπτονται στο Δαν.11:40 έως 45.



Το τέταρτο « θηρίο » δηλώνει την προτεσταντική πίστη και την καθολική πίστη, σύμμαχό της, στην τελευταία δοκιμασία πίστης στην επίγεια ιστορία. Αυτή « ανεβαίνει από τη γη », στην Αποκ. 13:11. που σημαίνει ότι είναι ο εαυτός της, που βγαίνει από την καθολική πίστη που συμβολίζεται από τη «θάλασσα ». Συντριπτικά, η εποχή της Μεταρρύθμισης καθιέρωσε μια προτεσταντική θρησκεία, με πολλαπλές όψεις, που χαρακτηρίζονται από αποστασία, που μαρτυρούν στα έργα του John Calvin, έναν πολεμικό, σκληρό, σκληρό και διωκτικό χαρακτήρα . Η έναρξη ισχύος του διατάγματος του Δαν.8:14 το καταδίκασε παγκοσμίως από την άνοιξη του 1843.

Η θεσμική πίστη των Αντβεντιστών, που αναδύθηκε ζωντανή από την προτεσταντική δοκιμασία της πίστης του 1843-1844, έχει υποχωρήσει και επέστρεψε στο καθεστώς της προτεσταντικής πίστης και της θείας κατάρας της από το φθινόπωρο του 1994. Αυτό λόγω της επίσημης απόρριψης του θείου προφητικού φωτός που αποκαλύφθηκε σε αυτό το έργο από το 1991. Αυτός ο πνευματικός θάνατος της θεσμικής μορφής προφητεύεται στην Αποκ. 3:16: « Θα σε κάνω εμετό από το στόμα μου ».

Οι τελικές εκπληρώσεις των προφητειών είναι μπροστά μας και η πίστη όλων θα δοκιμαστεί. Ο Κύριος Ιησούς Χριστός θα αναγνωρίσει, ανάμεσα σε όλα τα ανθρώπινα όντα, αυτούς που του ανήκουν, αυτούς που υποδέχονται τις ζωτικές του αποκαλύψεις, τον καρπό της θείας αγάπης, με χαρά και ευγνωμοσύνη πίστη.

Την ώρα της τελευταίας επιλογής, οι εκλεκτοί θα διακρίνονται από το γεγονός ότι θα ξέρουν γιατί η πεσμένη πτώση, η θεία Αποκάλυψη θα κάνει έτσι τη διαφορά μεταξύ των σωσμένων και των χαμένων που από την αποστολική εποχή « Έφεσος », στο Από. 2:5, ο Θεός είπε, « Θυμήσου, λοιπόν, από πού έπεσες ». Και το 1843, την εποχή των « Σάρδεις », είπε επίσης στους Προτεστάντες, στην Αποκ. 3:3: « Θυμηθείτε πώς λάβατε και ακούσατε. και κρατήστε και μετανοήστε ». Αυτό επεκτείνεται στους πεσόντες Αντβεντιστές από το 1994, οι οποίοι, αν και παρατηρητές του Σαββάτου, λαμβάνουν από τον Ιησού αυτό το μήνυμα της Αποκ. 3:19: « Με επιπλήττω και τιμωρώ όλους όσους αγαπώ. γι' αυτό να είσαι ζηλωτής και να μετανοήσεις ».

Κατά την προετοιμασία αυτής της προφητικής Αποκάλυψης, ο δημιουργός Θεός, που συναντήθηκε στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, έδωσε στον εαυτό του στόχο να επιτρέψει στους εκλεκτούς του να αναγνωρίσουν ξεκάθαρα τους εχθρούς τους. το πράγμα γίνεται και ο σκοπός του Θεού επιτυγχάνεται. Έτσι, πνευματικά εμπλουτισμένος, ο Εκλεκτός της γίνεται « η Νύφη που ετοιμάζεται για το Γαμήλιο Δείπνο του Αρνιού ». « Την έντυσε με εκλεκτό λευκό λινό, που είναι τα δίκαια έργα των αγίων » στην Αποκ. 19:7. Εσείς που διαβάσατε τα περιεχόμενα αυτού του έργου, εάν έχετε την ευκαιρία και την ευλογία να είστε ανάμεσά τους, « ετοιμαστείτε να συναντήσετε τον Θεό σας » (Αμώς 4:12), στην αλήθεια του!

Ενώ η αποκρυπτογράφηση των μυστηριωδών προφητειών του Δανιήλ και της Αποκάλυψης έχει ολοκληρωθεί και ο χρόνος της αληθινής επιστροφής του Χριστού είναι πλέον γνωστός σε εμάς, αυτή η ερώτηση από τον Ιησού Χριστό που αναφέρεται στο Λουκάς 18:8 αφήνει μια κάπως οδυνηρή αμφιβολία: « Σας λέω, θα να τους αποδώσει δικαιοσύνη γρήγορα. Όταν όμως έρθει ο Υιός του Ανθρώπου, θα βρει πίστη στη γη; ". Διότι η αφθονία της πνευματικής γνώσης της αλήθειας δεν μπορεί να αντισταθμίσει την αδυναμία της ποιότητας αυτής της



πίστης. Η ανθρωπότητα που θα έρθει αντιμέτωπη με την επιστροφή του Ιησού Χριστού έχει αναπτυχθεί σε ένα κλίμα ευνοϊκό για όλες τις μορφές έντονα ενθαρρυνόμενου εγωισμού. Η ατομική επιτυχία έχει γίνει ο στόχος που πρέπει να επιτευχθεί με οποιοδήποτε κόστος, ακόμη και με τη συντριβή του γείτονα, και αυτό κατά τη διάρκεια μιας μακράς περιόδου παγκόσμιας ειρήνης για περισσότερα από 70 χρόνια. Όταν γνωρίζουμε ότι οι αξίες του ουρανού που προτείνει ο Ιησούς Χριστός είναι σε απόλυτη αντίθεση με αυτόν τον κανόνα της εποχής μας, η ερώτησή του φαίνεται τραγικά δικαιολογημένη, γιατί μπορεί να αφορά ανθρώπους που πίστευαν ότι ήταν «εκλεγμένοι», αλλά θα παραμείνει μόνο για η ατυχία τους των «καλουμένων»: γιατί ο Ιησούς δεν θα έχει βρει σε αυτούς την ποιότητα της πίστης που απαιτείται για να είναι αντάξιος της χάρις του.

## **Το γράμμα σκοτώνει αλλά το Πνεύμα δίνει ζωή**

Αυτό το τελευταίο κεφάλαιο ολοκληρώνει την αποκρυπτογράφηση της Αποκάλυψης της Αποκάλυψης. Πράγματι, μόλις παρουσίασα τους βιβλικούς κώδικες που καθιστούν δυνατό τον προσδιορισμό των συμβόλων που χρησιμοποιεί ο Θεός στις προφητείες του, αλλά ενώ στόχος τους είναι να αποκαλύψουν την απαίτησή του για την επιστροφή του Σαββάτου από το 1843-1844, η λέξη Σάββατο δεν εμφανίζεται μόνο μία φορά σε αυτά τα προφητικά κείμενα του Δανιήλ ή της Αποκάλυψης. Πάντα προτείνεται αλλά δεν αναφέρεται ξεκάθαρα. Ο λόγος που δεν το ονομάζουμε ξεκάθαρα είναι ότι η πρακτική του Σαββάτου είναι μια βασική κανονικότητα της αποστολικής χριστιανικής πίστης, γιατί όλοι μπορούν να δουν ότι το θέμα του Σαββάτου δεν ήταν ποτέ θέμα διαμάχης μεταξύ των Εβραίων και των πρώτων αποστόλων, μαθητών του Χριστός. Ωστόσο, ο διάβολος δεν σταμάτησε να του επιτίθεται, υποκινώντας πρώτα τους Εβραίους να τον «μολύνουν» και μετά τους Χριστιανούς, κάνοντας τον εντελώς «αγνοώντας». Για να πετύχει αυτό το αποτέλεσμα, ενέπνευσε ψευδείς μεταφράσεις των πρωτότυπων κειμένων που τον ανέφεραν. Επίσης, αυτή η παρουσίαση της θείας αλήθειας δεν θα ήταν πλήρης χωρίς την καταγγελία αυτών των απεχθών παραπτωμάτων, θύματα των οποίων είναι πρώτα ο Θεός εν

Χριστώ και μετά εκείνοι στους οποίους ο εξιλεωτικός θάνατός του θα μπορούσε να προσφέρει αιώνια ζωή.

Επιβεβαιώνω, ενώπιον του Θεού, ότι δεν υπάρχει στα γραπτά της παλαιάς και της νέας διαθήκης, δηλαδή σε ολόκληρη τη Βίβλο, κανένα εδάφιο που να διδάσκει αλλαγή στο καθεστώς του Σαββάτου από την τέταρτη από τις δέκα εντολές του. εξάλλου, αγιασμένος από τον Θεό, από την αρχή της δημιουργίας του του επίγειου κόσμου μας.

Από την προτεσταντική αποστασία λόγω της έναρξης ισχύος του διατάγματος του Δανιήλ 8:14, την άνοιξη του 1843 μέχρι σήμερα, η ανάγνωση της Βίβλου σκοτώνει. Θα ήθελα να επισημάνω ότι δεν είναι η Βίβλος που σκοτώνει εσκεμμένα, αλλά η χρήση της βασίζεται σε μεταφραστικά λάθη που εμφανίζονται στις μεταφρασμένες εκδόσεις των πρωτότυπων « *εβραϊκών και ελληνικών* » κειμένων. αλλά πάνω από όλα είναι και πρόβλημα λόγω κακών ερμηνειών. Ο ίδιος ο Θεός επιβεβαιώνει το πράγμα, με εικόνες, στην Αποκ. 9:11: *Είχαν από πάνω τους για βασιλιά τον άγγελο της αβύσσου, που ονομαζόταν στα εβραϊκά Abaddon και στα ελληνικά Apollyon* ". Θυμάμαι εδώ το κρυμμένο μήνυμα σε αυτόν τον στίχο: « *Abaddon and Apollyon* » σημαίνει, « *στα εβραϊκά και ελληνικά* »: Καταστροφέας. « *Ο άγγελος της αβύσσου* » καταστρέφει την πίστη χρησιμοποιώντας τους βιβλικούς « *δύο μάρτυρες* » της Αποκ. 11:3.

Επίσης, από το 1843, οι ψεύτικοι πιστοί έχουν κάνει δύο λάθη στην ανάγνωση της ιστορικής μαρτυρίας της Βίβλου. Το πρώτο είναι να έχει δώσει μεγαλύτερη σημασία στη γέννηση του Ιησού Χριστού παρά στο θάνατό του και το δεύτερο ενισχύει αυτό το λάθος, δίνοντας μεγαλύτερη σημασία στην ανάστασή του παρά στο θάνατό του. Αυτή η διπλή πλάνη μαρτυρεί εναντίον τους, γιατί η απόδειξη της αγάπης του Θεού για τα πλάσματά του βασίζεται, ουσιαστικά, στην εκούσια απόφασή του να δώσει, εν Χριστώ, τη ζωή του για τη λύτρωση των εκλεκτών του. Το να δώσουμε προτεραιότητα στην ανάσταση του Ιησού συνίσταται στη διαστρέβλωση του σωτηρίου έργου του Θεού, και αυτό έχει ως συνέπεια για τους ένοχους να αποκοπούν από αυτόν και να σπάσουν την ιερή, δίκαιη και καλή συμμαχία του. Η νίκη του Χριστού στηρίζεται στην αποδοχή του θανάτου, η ανάστασή του είναι μόνο η ευτυχής και δίκαιη συνέπεια της θεϊκής του τελειότητας.

Κολοσσαείς 2:16-17: « *Να μη σας κρίνει λοιπόν κανείς για φαγητό ή ποτό, ή για γιορτή, ή για νέα σελήνη ή για Σάββατα· αυτά ήταν η σκιά των μελλοντικών πραγμάτων, αλλά το σώμα είναι εν Χριστώ.* »

Αυτό το εδάφιο χρησιμοποιείται συχνά για να δικαιολογήσει τη διακοπή της πρακτικής του εβδομαδιαίου « *Σαββάτου* ». Δύο λόγοι καταδικάζουν αυτή την επιλογή. Το πρώτο είναι ότι η έκφραση « *Σάββατα* » δηλώνει « *τα Σάββατα* » που προκαλούνται από τις ετήσιες θρησκευτικές « *γιορτές* » που ορίζονται από τον Θεό στο Λευιτικό 23. Πρόκειται για κινούμενα « *Σάββατα* » που τοποθετούνται στην αρχή και μερικές φορές στο τέλος κατά τη διάρκεια θρησκευτικών « *εορτών* ». ". Τους προκαλεί η έκφραση « *δεν θα κάνετε καμία δουλοπρεπή εργασία εκείνη την ημέρα* ». Δεν έχουν καμία σχέση με το εβδομαδιαίο « *Σάββατο* » εκτός από το όνομά τους « *Σάββατο* » που σημαίνει « *παύω, αναπαύομαι* » και που εμφανίζεται

για πρώτη φορά στο Γεν.2:2: « Ο Θεός αναπαύθηκε ». Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι η λέξη « *σάββατο* » που αναφέρεται στο εβραϊκό κείμενο της τέταρτης εντολής δεν εμφανίζεται στη μετάφραση του L.Segond που το δηλώνει, μόνο με το όνομα « *ημέρα ανάπαυσης* » ή « *έβδομη ημέρα* ». Ωστόσο, παίρνει τη ρίζα του από το ρήμα που αναφέρεται στη Γεν. 2:2: « *ανάπαυση* » ή « *το Σάββατο* », το οποίο ονομάζεται ξεκάθαρα στην έκδοση JNDarby της Βίβλου.

Ο δεύτερος λόγος είναι αυτός: ο Παύλος είπε για τις « *γιορτές και τα σάββατα* » ότι είναι « *σκιές των μελλοντικών πραγμάτων* », δηλαδή πράγματα που προφητεύουν μια πραγματικότητα που ήταν ή θα υπάρξει. Αν υποθέσουμε ότι το « *Σάββατο της έβδομης ημέρας* » αφορά αυτό το εδάφιο, παραμένει μια « *ερχόμενη σκιά* » μέχρι την άφιξη της έβδομης χιλιετίας την οποία προφητεύει. Ο θάνατος του Ιησού Χριστού αποκάλυψε την έννοια του « *Σαββάτου της έβδομης ημέρας* » που προφητεύει, λόγω της νίκης Του επί της αμαρτίας και του θανάτου, τα ουράνια « *χίλια χρόνια* » κατά τα οποία οι εκλεκτοί Του θα κρίνουν τους πεσμένους επίγειους και ουράνιους νεκρούς.

Σε αυτό το εδάφιο, « *οι γιορτές, τα νέα φεγγάρια* » και τα « *σάββατά* » τους συνδέονταν με την ύπαρξη της εθνικής μορφής του Ισραήλ της παλαιάς διαθήκης. Καθιερώνοντας, μέσω του θανάτου του, τη νέα διαθήκη, ο Ιησούς Χριστός έκανε άχρηστα αυτά τα προφητικά πράγματα. Έπρεπε να σταματήσουν και να εξαφανιστούν σαν μια « *σκιά* » που ξεθωριάζει μπροστά στην πραγματικότητα της επιτελούς επίγειας διακονίας του. Ενώ το εβδομαδιαίο «*Σάββατο*» περιμένει τον ερχομό της έβδομης χιλιετίας για να συναντήσει την προφητευμένη πραγματικότητα και να χάσει τη χρησιμότητά του.

Ο Παύλος αναφέρει επίσης « *τρώγοντας και πίνω* ». Ως πιστός υπηρέτης, γνωρίζει ότι ο Θεός μίλησε για αυτά τα πράγματα στο Λευιτικό 11 και στο Δευτερονόμιο 14 όπου ορίζει τις αγνές τροφές που επιτρέπονται και τις ακάθαρτες τροφές που απαγορεύονται. Οι παρατηρήσεις του Παύλου δεν έχουν σκοπό να αμφισβητήσουν αυτές τις θείες διατάξεις, αλλά μόνο τις ανθρώπινες απόψεις ( *που κανείς δεν...* ) εξέφρασε για αυτό το θέμα τις οποίες θα αναπτύξει στους Ρωμαίους 14 και 1 Κορ. 8 όπου οι σκέψεις του εμφανίζονται πιο καθαρά. Το θέμα αφορά τροφές που θυσιάζονται σε είδωλα και ψεύτικες θεότητες. Υπενθυμίζει στους εκλεκτούς που σχηματίζουν τον πνευματικό Ισραήλ του Θεού τα καθήκοντά τους απέναντί του, λέγοντας στην Α΄ Κορ. 10:31: « *Είτε τρώτε, είτε πίνετε, είτε κάνετε οτιδήποτε άλλο, κάντε τα πάντα προς δόξα του Θεού* . Δοξάζεται ο Θεός από εκείνους που αγνοούν και περιφρονούν τις αποκαλυφθείσες διατάξεις του για αυτά τα θέματα;

Είναι ο Ιάκωβος, ο αδελφός του Ιησού που μιλάει εξ ονόματος των αποστόλων **για το θέμα της περιτομής** , στις Πράξεις 15:19-20-21: « *Γι' αυτό, είμαι της γνώμης ότι δεν πρέπει να ανησυχούμε εκείνους από τα έθνη που στρέφονται Ο Θεός, αλλά να τους γράψω ότι απέχουν από τη βρωμιά των ειδώλων, και από την πορνεία, και από τα στραγγαλισμένα και από το αίμα. γιατί ο Μωυσής, από τις αρχαίες γενιές, έχει σε κάθε πόλη εκείνους που τον κηρύττουν, που διαβάζονται στις συναγωγές **κάθε Σάββατο** ».*

Αυτά τα εδάφια που χρησιμοποιούνται συχνά για να δικαιολογήσουν την ελευθερία των ειδωλολατρών προσηλυτισμένων προς το Σάββατο, αποτελούν

αντιθέτως την καλύτερη απόδειξη της πρακτικής του που ενθαρρύνουν και διδάσκουν οι απόστολοι. Πράγματι, ο Ζακ θεωρεί ότι δεν είναι χρήσιμο να τους επιβάλλεται η περιτομή και συνοψίζει τις βασικές αρχές γιατί θα τους παρουσιάζεται σε βάθος θρησκευτική διδασκαλία όταν πηγαίνουν « **κάθε Σάββατο** » στις εβραϊκές συναγωγές στις τοποθεσίες τους.

Ένα άλλο πρόσχημα που χρησιμοποιείται για να δικαιολογήσει τη διακοπή της καθαρής και ακάθαρτης ταξινόμησης των τροφίμων: το όραμα που δόθηκε στον Πέτρο στις Πράξεις 10. Η εξήγησή του αναπτύσσεται στις Πράξεις 11 όπου ταυτίζει τα «ακάθαρτα ζώα» του οράματος με τους ειδωλολάτρες «άντρες» που ήρθε να του προσευχηθεί να πάει στον Ρωμαίο εκατόνταρχο «Κορνήλιο». Σε αυτό το όραμα, ο Θεός απεικονίζει την ακάθαρτη φύση των ειδωλολατρών που δεν Τον υπηρετούν και υπηρετούν ψεύτικες θεότητες. Ωστόσο, ο θάνατος και η ανάσταση του Ιησού Χριστού φέρνει μια μεγάλη αλλαγή για αυτούς, γιατί η πόρτα της χάριτος ανοίγεται σε αυτούς μέσω της πίστης στην εξιλεωτική θυσία του Ιησού Χριστού. Είναι μέσω αυτού του οράματος που ο Θεός διδάσκει στον Πέτρο αυτό το νέο πράγμα. Κατά συνέπεια, η ταξινόμηση του αγνού και του ακάθαρτου που καθιερώθηκε από τον Θεό στο Λευιτικό 11 παραμένει και συνεχίζεται μέχρι το τέλος του κόσμου. Μόνο που, από το 1843, με το διάταγμα του Δαν.8:14, η διατροφή των ανθρώπων έχει υιοθετήσει τον κανόνα του αρχικού « *αγιασμού* » που καθιερώθηκε και διατάχθηκε στη Γεν.1:29: « *Και ο Θεός είπε: Ιδού, εγώ Έδωσα κάθε φυτό που φέρει σπόρο που είναι πάνω στο πρόσωπο όλης της γης, και κάθε δέντρο στο οποίο υπάρχει καρπός δέντρου, που φέρει σπόρο. αυτό θα είναι φαγητό για σένα .»*

Ο Ιησούς έδωσε τη ζωή του σε σωματικά και ψυχικά βασανιστήρια για να σώσει τους εκλεκτούς του. Μην αμφιβάλλετε για το πολύ υψηλό επίπεδο αγιότητας που απαιτεί αυτός ο παθιασμένος θάνατος σε αντάλλαγμα από αυτόν που σώζει. Οντως!

## **Ο επίγειος χρόνος του Ιησού Χριστού**

**Το μαργαριτάρι του Σαββάτου της 20ης Μαρτίου 2021**

Από την αρχή της διακονίας μου, ήμουν πεπεισμένος, και το τραγούδησα, ότι «ο Ιησούς γεννήθηκε την άνοιξη». Αυτό το Σάββατο της 20ης Μαρτίου 2021, η εαρινή ισημερία εντοπίστηκε στις 10:37 π.μ. στην αρχή μιας πνευματικής συνάντησης. Το Πνεύμα με οδήγησε τότε να αναζητήσω τις αποδείξεις αυτού που ήταν μέχρι τότε μόνο μια απλή πεποίθηση πίστης. Ένα εβραϊκό ημερολόγιο μας επέτρεψε να τοποθετήσουμε την ώρα της εαρινής ισημερίας του έτους – 6 πριν από την επίσημη χριστιανική χρονολόγηση της γέννησης του Σωτήρα μας, το «Σάββατο» της 21ης Μαρτίου.

### **Γιατί έτος – 6;**

Διότι η επίσημη χρονολόγηση της γέννησης του Ιησού Χριστού βασίστηκε σε δύο λάθη. Μόλις τον 6ο <sup>αιώνα</sup> μ.Χ., ο καθολικός μοναχός Διονύσιος ο Μικρός ξεκίνησε να καθιερώσει ένα ημερολόγιο. Ελλείπει βιβλικών ή ιστορικών λεπτομερειών, τοποθέτησε τη γέννηση αυτή στην ημερομηνία του θανάτου του βασιλιά Ηρώδη, την οποία τοποθέτησε το 753 της ίδρυσης της Ρώμης. Από τότε, οι ιστορικοί επιβεβαίωσαν ένα σφάλμα 4 ετών στον υπολογισμό του. που τοποθετεί τον θάνατο του Ηρώδη το 749 από την ίδρυση της Ρώμης. Όμως, ο Ιησούς γεννήθηκε πριν από το θάνατο του Ηρώδη και ο Ματθαίος 2:16 μας δίνει ακρίβεια που θέτει την ηλικία του Ιησού στα « δύο χρόνια » την ώρα της «σφαγής των αθώων» που διέταξε ο θυμωμένος βασιλιάς Ηρώδης, επειδή υπέφερε και ένιωσε να έρχεται ο θάνατος που θα τον έδιωχνε από τις απολαύσεις της εξουσίας. Η λεπτομέρεια είναι σημαντική, γιατί το κείμενο διευκρινίζει, « δύο χρόνια, σύμφωνα με την ημερομηνία των οποίων είχε ρωτήσει προσεκτικά με τους σοφούς ». Στα τέσσερα χρόνια του προηγούμενου λάθους προστέθηκε το έτος – 6, ή 747 της ίδρυσης της Ρώμης, καθιερώνεται βιβλικά.

### **Η εαρινή ισημερία του έτους – 6**

Πέφτοντας ένα Σάββατο, αυτό το έτος – 6, η Βίβλος μας λέει ότι ένας άγγελος παρουσιάστηκε σε « βοσκούς που πρόσεχαν τα κοπάδια τους ». Το Σάββατο απαγορεύει το εμπόριο αλλά όχι τη διατήρηση και τη φροντίδα των ζώων. Ο Ιησούς το επιβεβαίωσε λέγοντας: « Ποιος από εσάς έχει πρόβατο που πέφτει σε λάκκο και δεν έρχεται να το παραδώσει, ακόμη και την ημέρα του Σαββάτου; ? ". Έτσι, από έναν άγγελο, αναγγέλθηκε η γέννηση του « Καλού Ποιμένα », σωτήρα και οδηγού των ανθρώπινων προβάτων, πρώτα στους ανθρώπινους βοσκούς, φύλακες και προστάτες των ζώων. Ο άγγελος διευκρίνισε: « ...γιατί σήμερα στην πόλη του Δαβίδ γεννήθηκε για εσάς ένας Σωτήρας, που είναι ο Χριστός ο Κύριος ». Αυτή η « σήμερα » ήταν λοιπόν η ημέρα του Σαββάτου και η αναγγελία γινόταν τη νύχτα, η γέννηση του Ιησού γινόταν μεταξύ 6 μ.μ., αρχή του Σαββάτου, και τη νυχτερινή ώρα του ευαγγελισμού που έκανε ο άγγελος στους βοσκούς. Πρέπει τώρα να καθορίσουμε την ακριβή ώρα που, στο χρονόμετρο του Ισραήλ, εκπληρώθηκε η εαρινή ισημερία του έτους – 6. Αυτό όμως δεν είναι ακόμη δυνατό γιατί δεν έχουμε πληροφορίες για αυτήν την περίοδο.

Η γέννηση του Ιησού το Σάββατο κάνει το σωτήριο σχέδιο του Θεού φωτεινό και απόλυτα λογικό. Ο Ιησούς δήλωσε ότι είναι ο « Υιός του Ανθρώπου » , « Ο Διδάσκαλος του Σαββάτου ». Γιατί το Σάββατο είναι προσωρινό και η χρησιμότητά του συνεχίζεται μέχρι την ημέρα της δεύτερης παρουσίας του, αυτή τη φορά ισχυρό και ένδοξο. Ο Ιησούς δίνει στο Σάββατο το πλήρες νόημά του



αφού προφητεύει το υπόλοιπο της έβδομης χιλιετίας που κέρδισε μόνο οι εκλεκτοί του με τη νίκη του επί της αμαρτίας και του θανάτου.

Για να σηματοδοτήσει την είσοδό του στην ενηλικίωση, σε ηλικία «δώδεκα ετών», ο Ιησούς επεμβαίνει πνευματικά στους θρησκευόμενους ανθρώπους τους οποίους αμφισβητεί για τον Μεσσία που ανακοινώθηκε στις Αγίες Γραφές. Χωρισμένος από τους γονείς του που τον έψαχναν για τρεις μέρες, μαρτύρησε τη θεϊκή του ανεξαρτησία και την επίγνωση της αποστολής του υπέρ των γήινων ανθρώπων.

Έπειτα έρχεται η ώρα της ενεργού και επίσημης επίγειας διακονίας του. Οι διδασκαλίες του Δανιήλ 9:27 το παρουσιάζουν με τη μορφή μιας « διαθήκης » του « εβδομάδα » που συμβολίζει επτά χρόνια μεταξύ φθινοπώρου 26 και φθινοπώρου 33. Μεταξύ αυτών των δύο φθινοπώρων βρίσκεται, σε κεντρική θέση, η άνοιξη και η εορτή του Πάσχα του έτους 30 όπου, στις 3 μ.μ., "στα μέσα της εβδομάδας του Πάσχα, Τετάρτη 3 Απριλίου 30, ο Ιησούς Χριστός έκανε να σταματήσει το ζώο « θυσία και προσφορά» της εβραϊκής ιεροτελεστίας , προσφέροντας τη ζωή του για να εξιλεωθεί για τις αμαρτίες του. μόνο αιρετούς. Την ημέρα του θανάτου του, ο Ιησούς ήταν 35 ετών και 13 ημερών. Πεθαίνοντας νικητής της αμαρτίας και του θανάτου, ο Ιησούς μπορούσε να αφιερώσει το πνεύμα του στον Θεό, λέγοντας: « Τελείωσε ». Η νίκη του επί του θανάτου επιβεβαιώθηκε αργότερα με την αναστάσή του. Έτσι συνόδευσε και καθοδήγησε τους αποστόλους και τους μαθητές του μέχρις ότου, καθώς κοιτούσαν, ανέβηκε στον ουρανό πριν από την εορτή της Πεντηκοστής, σύμφωνα με τη μαρτυρία που δίνεται στις Πράξεις 1:1 έως 11. Αλλά οι άγγελοι ετοίμασαν σε αυτή την περίπτωση την αναγγελία του έβδομης επιστροφής, λέγοντας: « Άνδρες της Γαλιλαίας, γιατί στέκεστε εδώ και κοιτάζετε προς τον ουρανό; **Αυτός ο Ιησούς** , που αναλήφθηκε από εσάς στον ουρανό, **θα έρθει με τον ίδιο τρόπο που τον είδατε να πηγαίνει στον ουρανό.** ". Την Πεντηκοστή, άρχισε την ουράνια διακονία του «Αγίου Πνεύματος» που του επιτρέπει να ενεργεί μέχρι το τέλος του κόσμου, ταυτόχρονα, στο πνεύμα κάθε εκλεκτού του που είναι διασκορπισμένος στη γη. Τότε είναι που το όνομά του προφητεύτηκε στα Ησα.7:14, 8:8 και Ματθ.1:23, « *Εμμανουήλ* » που σημαίνει «ο Θεός μαζί μας», παίρνει, ακόμη περισσότερο, την αληθινή του σημασία.

Οι λεπτομέρειες που παρέχονται σε αυτό το έγγραφο αποτελούν ανταμοιβές που δίνει ο Ιησούς στους εκλεκτούς του ως ένδειξη εκτίμησης για την επίδειξη πίστης τους. Έτσι η ημερομηνία του θανάτου του μας επιτρέπει να μάθουμε και να μοιραστούμε μαζί του την τελική έβδομη επιστροφή του που είχε προγραμματίσει για την πρώτη μέρα της άνοιξης του έτους 2030. δηλαδή 2000 χρόνια μετά την άνοιξη της σταύρωσής του στις 3 Απριλίου 30.

## Αγιότητα και αγιασμός

**Η αγιότητα και ο αγιασμός** είναι αδιαχώριστα και προϋποθέσεις σωτηρίας που προσφέρει ο Θεός στον Ιησού Χριστό. Ο Παύλος το θυμάται αυτό στην Εβρ. 12:14: « *Επιδίωξε ειρήνη με όλους και αγιότητα, χωρίς την οποία κανείς δεν θα δει τον Κύριο* ».

Αυτή η θεϊκή έννοια του « **αγιασμού** » πρέπει να γίνει απόλυτα κατανοητή γιατί αφορά «όλα όσα ανήκουν στον Θεό» και όπως όλοι οι ιδιοκτήτες, δεν μπορεί να απαλλαγεί χωρίς συνέπειες για όσους τολμούν να το κάνουν. Τώρα, δεν χρειάζεται να προσδιορίσει και να δημιουργήσει μια λίστα με τα πράγματα που του ανήκουν. Δημιουργός της ζωής και των πάντων σε αυτήν, όλα του ανήκουν. Έχει λοιπόν το δικαίωμα της ζωής και του θανάτου πάνω σε όλα τα ζωντανά του πλάσματα. Ωστόσο, αφήνοντας σε όλους το δικαίωμα να ζήσουν μαζί του ή να πεθάνουν χωρίς αυτόν, οι εκλεκτοί του ενώνονται μαζί του με μια ελεύθερη και εθελοντική επιλογή να του ανήκουν για πάντα. Αυτή η συμφιλίωση μαζί του κάνει κτήμα του τους εκλεκτούς του. Όσοι καλωσορίζει και αναγνωρίζει εισέρχονται στην αντίληψή του για **τον αγιασμό** που ήδη αφορούσε όλους τους νόμους στους οποίους υπόκειται η ζωή στη γη. Επομένως, ο αγιασμός συνίσταται στη συμφωνία υποταγής στους φυσικούς και ηθικούς νόμους που έχουν θεσπιστεί και επομένως εγκριθεί από τον Θεό. Είναι για αυτόν τον διπλό λόγο που το Σάββατο και οι Δέκα Εντολές εκφράζουν συγκεκριμένα αυτόν τον θεϊκό αγιασμό, η παράβαση του οποίου θα απαιτήσει τον θάνατο του Μεσσία Ιησού.

Αυτή η έννοια του αγιασμού είναι τόσο θεμελιώδης που ο Θεός θεώρησε σκόπιμο να την ορίσει από την αρχή της Βίβλου στη Γεν.2:3, αγιάζοντας την έβδομη ημέρα. Δεν είναι λοιπόν περίεργο που αυτός ο αριθμός επτά γίνεται η «βασιλική σφραγίδα» του σε όλη τη Βίβλο και πιο συγκεκριμένα στην Αποκ. 7:2: « *Και είδα έναν άλλον άγγελο, που ανέβαινε προς τον **ανατέλλοντα ήλιο** και κρατούσε **τη σφραγίδα του ζωντανού Θεού** . φώναζε με δυνατή φωνή στους τέσσερις αγγέλους στους οποίους δόθηκε να βλάψουν τη γη και τη θάλασσα και είπε : Όσοι έχουν αυτιά για να ακούσουν την υπόδειξη του λεπτού Πνεύματος του Θεού θα έχουν σημειώσει ότι αυτή η « **σφραγίδα του ζωντανού Θεού** » αναφέρεται σε αυτό το κεφάλαιο «7» της Αποκάλυψης.*

Αυτό το Πάσχα και το Σάββατο της 3ης Απριλίου 2021, την επέτειο του θανάτου του Σωτήρα μας Ιησού Χριστού, το Πνεύμα του Θεού κατεύθυνε τις σκέψεις μου στο εβραϊκό ιερό του Μωυσή και στον Ναό που έχτισε ο Βασιλιάς Σολομών στην Ιερουσαλήμ. Σημείωσα εκεί μια λεπτομέρεια που επιβεβαιώνει έντονα την ερμηνεία που έδωσα για αυτό το ιερό, δηλαδή, ένας προφητικός ρόλος

του μεγάλου σωτηρίου έργου που ετοιμάστηκε για τους εκλεκτούς που λυτρώθηκαν από τον Θεό.

Από το 1948, εξακολουθώντας να κουβαλούν τη θεία κατάρα λόγω της άρνησής τους να αναγνωρίσουν τον Ιησού Χριστό ως τον «Μεσσία» που έστειλε ο Θεός, οι Εβραίοι έχουν ανακτήσει την εθνική τους γη. Από τότε, μια ιδέα, μια και μόνο σκέψη τους έχει εμμονή: η ανοικοδόμηση του Ναού στην Ιερουσαλήμ. Αλίμονο για αυτούς, αυτό το πράγμα δεν θα συμβεί ποτέ, γιατί ο Θεός έχει καλό λόγο να το εμποδίσει. ο ρόλος του έληξε με το θάνατο και την ανάσταση του Ιησού Χριστού. Η αγιότητα του ναού βρήκε ολόκληρη την εκπλήρωσή της στην ψυχή του «Μεσσία», στη σάρκα και στο πνεύμα του, τέλεια και χωρίς κανένα λεκέ. Ο Ιησούς αποκάλυψε αυτό το μάθημα όταν είπε στο Ιωάννη 2:14, μιλώντας για το σώμα του: « *Καταστρέψτε αυτόν τον ναό και σε τρεις ημέρες θα τον υψώσω* ».

Το τέλος της χρησιμότητας του ναού επιβεβαιώθηκε από τον Θεό με διάφορους τρόπους. Πρώτον, το κατέστρεψε το 70 μ.Χ. από τα ρωμαϊκά στρατεύματα του Τίτου, όπως προφητεύτηκε στο Δαβιήλ 9:26. Έπειτα, αφού έδωσε τους Εβραίους, παρέδωσε τη θέση του ναού στη θρησκεία του Ισλάμ, η οποία έκτισε εκεί δύο τζαμιά. το παλαιότερο «Al-Aqsa» και το Dome of the Rock. Επομένως, το Ισραήλ δεν έχει, από τον Θεό, ούτε τη δυνατότητα ούτε την εξουσιοδότηση να ανοικοδομήσει τον ναό του. Διότι αυτή η ανοικοδόμηση θα διαστρέβλωνε το προφητευμένο σχέδιο σωτηρίας του.

Στη μορφή της κατασκευής του ήταν χαραγμένος ο χρόνος ισχύος του ναού της Ιερουσαλήμ. Αλλά για να δούμε πιο καθαρά, πρέπει ήδη να εξετάσουμε τις αποκαλυφθείσες λεπτομέρειες αυτού του θρησκευτικού κτηρίου που φέρει αγιότητα. Ας σημειώσουμε ότι ο ναός επρόκειτο να χτιστεί από τον βασιλιά Δαβίδ, ο οποίος εξέφρασε την επιθυμία και είχε επιλέξει την Ιερουσαλήμ για να τον υποδεχτεί. Ο Θεός συμφώνησε. Για να το κάνει αυτό, είχε εξωραΐσει και οχυρώσει αυτήν την αρχαία πόλη που ονομαζόταν «Ιεβούς» από την εποχή του Αβραάμ. Έτσι, μεταξύ του Δαβίδ και του «γιου του Δαβίδ», του «Μεσσία», πέρασαν «χίλια χρόνια». Αλλά ο Θεός δεν του επέτρεψε να το κάνει και του έκανε γνωστό το λόγο. είχε γίνει άνθρωπος με αίμα όταν σκότωσε τον πιστό του υπηρέτη «Ουρία τον Χετταίο» για να πάρει τη σύζυγό του, «Μπαθσαβέ», η οποία αργότερα έγινε μητέρα του βασιλιά Σολομώντα. Έτσι ο Δαβίδ επωμίστηκε το τίμημα του λάθους του, τιμωρούμενος με το θάνατο του πρώτου του γιου, που γεννήθηκε από τη Βηθσαβέ, στη συνέχεια, έχοντας κάνει χωρίς εντολή Θεού τον αριθμό του λαού του, τιμωρήθηκε και ο Θεός του πρότεινε να επιλέξει την τιμωρία του μεταξύ τρεις επιλογές. Σύμφωνα με το 2 Σαμ.24:15, επέλεξε τη θνησιμότητα της επιδημικής πανώλης που σκότωσε 70.000 θύματα σε τρεις ημέρες.

Στην Α' Βασιλέων 6 βρίσκουμε την περιγραφή του ναού που έχτισε ο Σολομών. Του δίνει το όνομα, «οίκος YaHWéH». Αυτός ο όρος «σπίτι» υποδηλώνει έναν τόπο οικογενειακής επανένωσης. Το χτισμένο σπίτι προφητεύει την οικογένεια του λυτρωτικού δημιουργού Θεού. Αποτελείται από δύο συνεχόμενα στοιχεία: το ιερό και το ναό.

Στη γη, τελούνται θρησκευτικές τελετές που ασκούνται στη ζώνη που επιτρέπεται για τον άνθρωπο. Ο Σολομών το ονομάζει: ναός. Ως προέκταση του

ιερότερου τύπου, τον οποίο ονομάζει ιερό, και από τον οποίο χωρίζεται μόνο με πέπλο, το δωμάτιο του ναού έχει μήκος σαράντα πήχεις ή διπλάσιο από το ιερό. Έτσι ο ναός καλύπτει τα 2/3 ολόκληρου του σπιτιού.

Αν και κατασκευάστηκε αργότερα στην εποχή του Μωσέ, η εβραϊκή διαθήκη βρίσκεται εξ ολοκλήρου κάτω από την ομπρέλα της διαθήκης που έγινε μεταξύ του Θεού και του Αβραάμ στις αρχές της τρίτης χιλιετίας από τον Αδάμ. Ο Μεσσίας θα παρουσιαστεί στον εβραϊκό λαό στις αρχές της πέμπτης χιλιετίας, 2000 χρόνια αργότερα. Ωστόσο, ο χρόνος που διέθεσε ο Θεός στη γη για την επιλογή των εκλεκτών είναι 6000 χρόνια. Βρίσκουμε έτσι για το χρόνο, την αναλογία  $2/3 + 1/3$  του οίκου του ΥαΗWέΗ. Και σε αυτή τη σύγκριση, τα 2/3 της διαθήκης του Αβραάμ αντιστοιχούν στα 2/3 του οίκου του ΥαΗWέΗ που καταλήγει στο διαχωριστικό πέπλο. Αυτό το πέπλο παίζει κύριο ρόλο αφού σηματοδοτεί τη μετάβαση από το επίγειο στο ουράνιο. αυτό γνωρίζοντας ότι αυτή η αλλαγή σηματοδοτεί την ολοκλήρωση του προφητικού ρόλου του επίγειου ναού. Αυτές οι έννοιες δίνουν στο διαχωριστικό πέπλο την έννοια της αμαρτίας που χωρίζει τον τέλειο ουράνιο Θεό από τον ατελές και αμαρτωλό επίγειο άνθρωπο από τον Αδάμ και την Εύα. Το διαχωριστικό πέπλο έχει διπλό χαρακτήρα, γιατί πρέπει να συμμορφώνεται με την ουράνια τελειότητα και τη γήινη ατέλεια των δύο συνδεδεμένων κομματιών. Τότε είναι που εμφανίζεται ο ρόλος του Μεσσία γιατί ενσαρκώνει τέλεια αυτό το χαρακτηριστικό. Στη θεϊκή του τελειότητα, ο Ιησούς Χριστός έγινε αμαρτία κουβαλώντας τους εκλεκτούς του στη θέση τους για να τους εξιλεώσει και να πληρώσει το θνητό τίμημα.

Αυτή η ανάλυση μας οδηγεί να δούμε στο ιερό την εικόνα μιας προφητικής διαδοχής των μεγάλων πνευματικών φάσεων που σημειώνονται κάθε 2000 χρόνια: 1η <sup>Θυσία</sup> που πρόσφερε ο Αδάμ - Θυσία που πρόσφερε ο Αβραάμ στο όρος Μοριά, μελλοντικός Γολγοθάς - Θυσία Χριστού στους πρόποδες του Όρους Γολγοθά - Θυσία των τελευταίων εκλεκτών που εμπόδισε η ένδοξη επιστροφή του σωτήρα Ιησού Χριστού στον Μιχαήλ.

Για τον Θεό, για τον οποίο σύμφωνα με το Β' Πέτρου 3:8, « μια μέρα είναι σαν χίλια χρόνια και τα χίλια χρόνια σαν μια μέρα », (βλέπε επίσης Ψαλμός 90:4), το επίγειο πρόγραμμα είναι χτισμένο στην εικόνα του εβδομάδα με μία διαδοχή: 2 ημέρες + 2 ημέρες + 2 ημέρες. Και πίσω από αυτή τη διαδοχή ανοίγει μια αιώνια « έβδομη μέρα ».

Το περιεχόμενο των δύοωματιών του ιερού οίκου είναι άκρως αποκαλυπτικό.

## **Το ιερό ή ιερότερο**

### Τα δύο χερουβίμ με απλωμένα φτερά

Το ιερό που ονομάζεται αγιώτατο μέρος έχει μήκος 20 πήχεις και πλάτος 20 πήχεις. Είναι τέλειο τετράγωνο. Και το ύψος του είναι επίσης 20 πήχεις. που το κάνει κύβο? η τριπλή εικόνα της τελειότητας ( $= 3 : L = l = H$ ); Αυτό είναι η περιγραφή της « νέας Ιερουσαλήμ που κατεβαίνει από τον ουρανό από τον Θεό » στην Αποκ. 20. Αυτός ο ιερότατος τόπος απαγορεύεται από τον Θεό στον άνθρωπο με την ποινή του θανάτου. Ο λόγος είναι απλός και λογικός. Αυτό το μέρος μπορεί μόνο να καλωσορίσει τον Θεό γιατί συμβολίζει τον ουρανό και

απεικονίζει τον ουράνιο χαρακτήρα του Θεού. Στις σκέψεις του βρίσκεται το σχέδιο σωτηρίας του στο οποίο όλα τα συμβολικά στοιχεία που είναι εγκατεστημένα σε αυτό το ιερό παίζουν το ρόλο τους. Η πραγματικότητα βρίσκεται στον Θεό στην ουράνια διάσταση, και στη γη δίνει την απεικόνιση αυτής της πραγματικότητας μέσω συμβόλων. Φτάνω λοιπόν στο θέμα αυτής της συγκεκριμένης ανακάλυψης αυτού του Πάσχα 2021. Διαβάζουμε στο 1 Βασιλέων 6:23 έως 27: « Έφτιαξε στο ιερό δύο χερουβείμ από ξύλο αγριελιάς, ύψους δέκα πήχεις. Κάθε ένα από τα δύο φτερά του ενός από τα χερουβίμ είχε πέντε πήχεις, δηλαδή δέκα πήχεις από την άκρη του ενός από τα φτερά του μέχρι την άκρη του άλλου. Το δεύτερο χερουβείμ είχε επίσης δέκα πήχεις. Το μέτρο και το σχήμα ήταν το ίδιο και για τα δύο χερουβίμ. Το ύψος καθενός από τα δύο χερουβίμ ήταν δέκα πήχεις. Ο Σολομών τοποθέτησε τα χερουβίμ στη μέση του σπιτιού, μέσα. Τα φτερά τους ήταν ανοιχτά: το φτερό του πρώτου άγγιζε έναν από τους τοίχους και το φτερό του δεύτερου άγγιζε τον άλλο τοίχο. και τα άλλα φτερά τους συναντήθηκαν στο τέλος στη μέση του σπιτιού. »

Αυτά τα χερουβείμ δεν υπήρχαν στη σκηνή του Μωυσή, αλλά τοποθετώντας τα στο ναό του Σολομώντα, ο Θεός φωτίζει την έννοια αυτού του ιερότερου τόπου. Στην κατεύθυνση του πλάτους του, το κομμάτι διασχίζεται από τα δύο ζεύγη φτερών των δύο χερουβείμ, δίνοντάς του έτσι ένα ουράνιο πρότυπο, ουσιαστικά απρόσιτο για τον άνθρωπο που ζει μόνο στη γη. Δράττομαι αυτής της ευκαιρίας εδώ για να καταγγείλω και να αποκαταστήσω μια αλήθεια σχετικά με αυτά τα χερουβείμ στα οποία, σε ένα παγανιστικό μυστικιστικό παραλήρημα, ζωγράφοι τόσο διάσημοι όσο ο «Μικελάντζελο» έδωσαν την εμφάνιση φτερωτών μωρών που παίζουν όργανα ή ρίχνουν βέλη με τα χέρια τους. Δεν υπάρχουν μωρά στον παράδεισο. Και για τον Θεό, σύμφωνα με το Ψαλμ.51:5 ή 7: « *Ιδού, γεννήθηκα σε ανομία, και η μητέρα μου με συνέλαβε στην αμαρτία* », και Ρωμ.3:23: « *Διότι όλοι αμάρτησαν και στερήθηκαν τη δόξα του Θεού* », δεν υπάρχει αθώο ή αγνό μωρό, γιατί από τον Αδάμ ο άνθρωπος γεννήθηκε ως αμαρτωλός από κληρονομιά. Οι ουράνιοι άγγελοι δημιουργήθηκαν όλοι ως νέοι, όπως ο Αδάμ στη γη. Δεν γερνούν και παραμένουν μόνιμα ίδια. Το γήρας είναι ένα μοναδικά γήινο χαρακτηριστικό, η συνέπεια της αμαρτίας και του θανάτου, ο τελικός μισθός του, σύμφωνα με τους Ρωμ.6:23.

### **Η Κιβωτός της Ιεράς Συμμαχίας**

Α' Βασιλέων 8:9: « *Στην κιβωτό υπήρχαν μόνο οι δύο πέτρινες πλάκες, που έβαλε ο Μωυσής εκεί στο Χωρήβ, όταν ο Κύριος έκανε διαθήκη με τους γιους Ισραήλ, καθώς έβγαιναν από τη γη της Αιγύπτου* ».

Στο ιερό ή στον ιερότερο χώρο υπάρχουν λοιπόν δύο τεράστια χερουβείμ με απλωμένα φτερά, σύμβολα του ενεργού ουράνιου χαρακτήρα, αλλά και κυρίως **η κιβωτός της διαθήκης** που βρίσκεται **στο κέντρο** του δωματίου ανάμεσα στα δύο μεγάλα χερουβείμ. Γιατί το σπίτι είναι χτισμένο για να το στεγάσει. Με τη σειρά με την οποία ο Θεός παρουσιάζει στον Μωυσή τα θρησκευτικά πράγματα που θα πρέπει να εκτελέσει, βρίσκεται πρώτα η κιβωτός της διαθήκης. Αλλά αυτό το δοχείο είναι λιγότερο πολύτιμο από το περιεχόμενό του: τα δύο πέτρινα τραπέζια στα οποία ο Θεός έχει χαράξει με το δάχτυλό του τον υπεράγιο νόμο του για τις δέκα εντολές. Είναι η αντανάκλαση της σκέψης του, η νόρμά του, ο



αμετάβλητος χαρακτήρας του. Σε μια ξεχωριστή μελέτη (2018-2030, η απόλυτη προσδοκία των Αντβεντιστών), έχω ήδη καταδείξει τον προφητικό του χαρακτήρα για τη χριστιανική εποχή. Στο ιερό διαβάζουμε τις μυστικές σκέψεις του Θεού. Εκεί βρίσκουμε τα στοιχεία που ευνοούν και καθιστούν δυνατή την επικοινωνία μαζί του. Αρκεί να πούμε ότι ο αμαρτωλός που παραμένει εκούσια παραβάτης των δέκα εντολών του εξαπατά τον εαυτό του αν πιστεύει ότι μπορεί να διεκδικήσει τη σωτηρία του. Η σχέση βασίζεται αποκλειστικά στην πίστη που στηρίζεται στις συμβολικές πραγματικότητες που βρίσκονται σε αυτόν τον ιερότερο τόπο. Σε δέκα εντολές, ο Θεός συνοψίζει το επίπεδο ζωής του που ορίζεται για τα ανθρώπινα όντα που διαμορφώνονται κατ' εικόνα του. που σημαίνει ότι ο ίδιος ο Θεός τιμά και εκτελεί τις εντολές του. Η ζωή που δίνεται στον άνθρωπο βασίζεται στον σεβασμό αυτών των εντολών. Και η παράβαση τους προκαλεί αμαρτία που τιμωρείται με το θάνατο του ένοχου. Και από τον Αδάμ και την Εύα, η ανυπακοή έχει θέσει όλη την ανθρωπότητα κάτω από αυτή τη θνητή κατάσταση. Ο θάνατος λοιπόν έπεσε στους ανθρώπους σαν μια ασθένεια χωρίς θεραπεία.

### Το έλεος

Στο ιερό, πάνω από το ιλαστήριο, τη συμβολική εικόνα του θυσιαστηρίου στον οποίο πρέπει να θυσιαστεί ο Αμνός του Θεού, δύο άλλοι μικρότεροι άγγελοι κοιτάζουν το θυσιαστήριο και τα φτερά τους συναντώνται στη μέση. Σε αυτή την εικόνα, ο Θεός δείχνει το ενδιαφέρον που δίνουν οι πιστοί άγγελοι στο σχέδιο σωτηρίας που βασίζεται στον εξιλεωτικό θάνατο του Ιησού Χριστού. Διότι ο Ιησούς κατέβηκε από τον ουρανό για να πάρει την όψη ανθρώπινου μωρού. Αυτός που έδωσε τη ζωή του στον σταυρό του Γολγοθά ήταν πρώτα ο ουράνιος φίλος τους «Μιχαήλ», αρχηγός των αγγέλων και ορατή ουράνια έκφραση του δημιουργού Θεού Πνεύματος και οι άγγελοι δικαίως θεωρούν τους εαυτούς τους «*συνδούλους*» των εκλεγμένων του.

Στον ιερότερο τόπο, η κιβωτός που καλύπτεται από το ελέητρο τοποθετείται κάτω από τα φτερά των δύο μεγάλων και των μικρότερων χερουβείμ. Σε αυτήν την εικόνα, βρίσκουμε την απεικόνιση αυτού του εδαφίου από το Μαλ.4:2: «*Αλλά για εσάς που φοβάστε το όνομά μου, **ο ήλιος της δικαιοσύνης θα ανατείλει**, και **η θεραπεία θα είναι κάτω από τα φτερά του**. θα βγεις έξω και θα πηδήξεις σαν μωσχάρια σε στάβλο*». Το κάθισμα του ελέους, ένα σύμβολο που προδιαγράφει τον σταυρό στον οποίο σταυρώθηκε ο Ιησούς, θα φέρει πράγματι θεραπεία ενάντια στη θανατηφόρα ασθένεια της αμαρτίας. Ο Ιησούς πέθανε για να ελευθερώσει από την αμαρτία και αναστήθηκε για να ελευθερώσει τους εκλεκτούς του από τα πονηρά χέρια των αμετανόητων και επαναστατημένων αμαρτωλών. Η παράβαση του νόμου που περιέχεται στην κιβωτό έφερε θάνατο σε όλα τα ανθρώπινα πλάσματα στη γη. Και για τους εκλεκτούς που επιλέχθηκαν από τον Θεό εν Χριστώ, για αυτούς και μόνο, το ελέος που τοποθετήθηκε πάνω από την κιβωτό που περιέχει τον παραβιασμένο νόμο έχει επιφέρει τον θρίαμβο της αιώνιας ζωής στην οποία θα εισέλθουν την ώρα της πρώτης ανάστασης. αυτό των αγίων που λυτρώθηκαν από το αίμα που χύθηκε από τον Ιησού Χριστό σε αυτό το ελέημο. Η θεραπεία τους από το θάνατο θα είναι τότε πλήρης. Σύμφωνα με τον Μαλ.4:2, τα χερουβίμ είναι η εικόνα του

ουράνιου Πνευματικού Θεού τον οποίο η Αποκ. 4 υποδεικνύει με το σύμβολο των « τεσσάρων ζωντανών πλασμάτων ». Διότι η θεραπεία που συνδέεται με το έλεος είναι καλά τοποθετημένη κάτω από τα δύο κεντρικά φτερά των δύο μεγάλων χερουβείμ.

Ακριβώς όπως στην ετήσια εβραϊκή τελετή της «ημέρας της εξιλέωσης», το αίμα των ζώων της κατσίκας ραντιζόταν στο μπροστινό μέρος και στο κάθισμα του ελέους, προς την Ανατολή, ήταν απαραίτητο να ρέει πραγματικά και το αίμα του Ιησού Χριστού. σε αυτό το ίδιο έλεος. Για το σκοπό αυτό, ο Θεός δεν επικαλέστηκε την υπηρεσία ενός ανθρώπου ιερέα. Είχε σχεδιάσει και οργανώσει τα πάντα εκ των προτέρων, μεταφέροντας την κιβωτό και τα άγια από τον ιερότερο τόπο και τον ιερό τόπο την εποχή του προφήτη Ιερεμία σε μια σπηλιά που βρισκόταν υπόγεια στους πρόποδες του όρους Γολγοθάς, κάτω από βραχώδες έδαφος. βάθος έξι μέτρων, ακριβώς κάτω από την κυβική κοιλότητα των 50 εκατοστών, σκαμμένο στην επιφάνεια στον βράχο, στον οποίο οι Ρωμαίοι στρατιώτες έστησαν τον σταυρό στον οποίο σταυρώθηκε ο Ιησούς. Μέσα από ένα μακρύ και βαθύ ρήγμα που δημιουργήθηκε από τον σεισμό που αναφέρεται στη Βίβλο, το αίμα του κυριολεκτικά κύλησε στην αριστερή πλευρά του ελέους, δηλαδή στη δεξιά πλευρά του σταυρωμένου Χριστού. Έτσι, δεν είναι αδικαιολόγητο ότι ο Ματθ.27:51 μαρτυρεί αυτά τα πράγματα: « *Και ιδού, το πέπλο του ναού σκίστηκε στα δύο, από πάνω μέχρι κάτω, η γη σείστηκε, **οι βράχοι διαλύθηκαν** ... ».* Το 1982, μια επιστημονική εξέταση αποκάλυψε ότι το αποξηραμένο αίμα που συνέλεξε ο Ron Wyatt αποτελούνταν ασυνήθιστα από 23 χρωμοσώματα X και ένα μόνο χρωμόσωμα Y. Ο θεϊκός δημιουργός ήθελε να αφήσει πίσω του, απόδειξη της θεϊκής του φύσης, η οποία προστέθηκε στο ιερό του σάβανο. που η εικόνα του προσώπου και του σώματός του εμφανίζονται αρνητικά. Έτσι, ο παραβιασμένος νόμος που περιείχε η κιβωτός πέτυχε την πλήρη αποκατάσταση του λαμβάνοντας στο θυσιαστήριό του το αίμα πραγματικά καθαρό από κάθε αμαρτία του Σωτήρα μας Ιησού Χριστού. Διότι αποκαλύπτοντας αυτά τα πράγματα στον Ρον Γουάιαν, ο Θεός δεν επιδίωξε να ικανοποιήσει την ανθρώπινη περιέργεια, αλλά ήθελε να ενισχύσει το δόγμα του αγιασμού της θεότητας του στον Ιησού Χριστό. Επειδή έχοντας αίμα διαφορετικό από τους άλλους ανθρώπους, δίνει λόγο να πιστεύουμε στην τέλεια και αγνή φύση του, απαλλαγμένο από κάθε μορφή αμαρτίας. Επιβεβαιώνει έτσι ότι ήρθε για να ενσαρκώσει έναν νέο ή « *τελευταίο Αδάμ* », όπως λέει ο Παύλος στο 1 Κορ. 15:45, γιατί αν και τον είδαν, τον άκουσαν και τον θανατώθηκαν σε ένα σώμα από σάρκα παρόμοιο με το δικό μας, δεν ήταν γενετικός δεσμός. με το ανθρώπινο είδος. Τέτοια προσοχή στη λεπτομέρεια κατά την ολοκλήρωση του σωτηρίου του έργου αποκαλύπτει τη σημασία που δίνει ο Θεός στα σύμβολα της διδασκαλίας του. Και καταλαβαίνουμε καλύτερα γιατί, ο Μωυσής τιμωρήθηκε επειδή παραμόρφωσε αυτό το θεϊκό σωτήριο έργο χτυπώντας τον βράχο του Χωρήβ δύο φορές. Τη δεύτερη φορά, σύμφωνα με την εντολή που έδωσε ο Θεός, δεν είχε παρά να του μιλήσει για να πάρει το νερό.

#### **Η ράβδος του Μωυσή, το μάννα, ο ρόλος του Μωυσή**

Αριθμ.17:10: « *Ο Ιεχωβά είπε στον Μωυσή: Φέρε πίσω τη ράβδο του Ααρών πριν από τη μαρτυρία , για να τη φυλάξουν ως σημάδι για τα παιδιά της*

εξέγερσης, ώστε να βάλεις τέλος στη μουρμούρα τους μπροστά μου και να δεν πεθαίνει σημείο ».

Έξοδος 16:33-34: « Και ο Μωυσής είπε στον Ααρών: Πάρε ένα σκεύος, βάλε μέσα ένα ωμέρ γεμάτο μάννα, και άφησέ το **μπροστά** στον Ιεχωβά, για να διατηρηθεί για τους απογόνους σου. Σύμφωνα με την εντολή που έδωσε ο Γιαχβέ στον Μωυσή, ο Ααρών το έβαλε **μπροστά στη μαρτυρία**, για να διατηρηθεί ».

Δευτ. 31:26: « Πάρτε αυτό το βιβλίο του νόμου και τοποθετήστε το **δίπλα στην κιβωτό** της διαθήκης του Ιεχωβά του Θεού σας, και θα είναι εκεί ως μάρτυρας εναντίον σας ».

Με βάση αυτά τα εδάφια, ας συγχωρήσουμε στον απόστολο Παύλο το λάθος του που τον οδήγησε να τοποθετήσει αυτά τα στοιχεία στην κιβωτό και όχι δίπλα ή μπροστά της, στα Εβρ. 9:3-4: « Πίσω από το δεύτερο πέπλο ήταν το μέρος της σκηνης του μαρτυρίου που ονομάζεται άγια των αγίων, ~~που περιέχει το χρυσό θυσιαστήριο για το θυμιάμα~~, και την κιβωτό της διαθήκης, εξ ολοκλήρου καλυμμένη με χρυσό. ~~Μπροστά από την κιβωτό~~ υπήρχε ένα χρυσό σκεύος που περιείχε μάννα, τη ράβδο του Ααρών που είχε εκπλαστήσει και τα τραπέζια της διαθήκης. Ομοίως, το θυσιαστήριο του θυμιάματος δεν βρισκόταν στο ιερό, αλλά στην πλευρά του ναού μπροστά από το πέπλο. Αλλά τα στοιχεία που τοποθετήθηκαν δίπλα στην κιβωτό ήταν εκεί για να μαρτυρήσουν τα θαύματα που έκανε ο Θεός για τον Εβραϊκό λαό του που είχε γίνει Ισραήλ, ένα ελεύθερο και υπεύθυνο έθνος.

Δίπλα στην κιβωτό, η ράβδος του Μωυσή και του Ααρών, απαιτεί εμπιστοσύνη στους αληθινούς προφήτες του Θεού. Σύμφωνα με το Δευ.8:3, το μάννα υπενθυμίζει στους εκλεκτούς ενώπιον του Ιησού ότι « ο άνθρωπος δεν θα ζει μόνο με ψωμί και νερό, αλλά με κάθε λόγο που βγαίνει από το στόμα του Γιαχβέ ». Και αυτή η λέξη παριστάνεται και εκεί με τη μορφή του ειλητάρου που έγραψε ο Μωυσής, υπό την υπαγόρευση του Θεού. Πάνω από την κιβωτό, ο βωμός του ελέους διδάσκει ότι χωρίς πίστη στην πρόθυμη θυσία της ζωής του Ιησού Χριστού, η σύνδεση με τον Θεό είναι αδύνατη. Αυτό το σύνολο πραγμάτων αποτελεί τη θεολογική βάση της νέας διαθήκης που θεσπίστηκε στο ανθρώπινο αίμα που χύθηκε από τον Ιησού Χριστό. Και πολύ λογικά, τη μέρα που, σε αυτόν, επιτεύχθηκε και ολοκληρώθηκε το έργο του Θεού, ο ρόλος των συμβόλων και η γιορτή του «Γιομ Κιπούρ» ή «ημέρα της εξιλέωσης» που το προφήτεψε έγινε ξεπερασμένος και άχρηστος. Μπροστά στην πραγματικότητα, οι σκιές σβήνουν. Γι' αυτό ο ναός, στον οποίο τελούνταν οι προφητικές τελετουργίες, έπρεπε να εξαφανιστεί και να μην εμφανιστεί ποτέ ξανά. Όπως δίδαξε ο Ιησούς, ο λάτρης του Θεού πρέπει να τον λατρεύει « εν πνεύματι και με την αλήθεια », έχοντας « ελεύθερη πρόσβαση » στο ουράνιο Πνεύμα του μέσω της μεσολάβησης του Ιησού Χριστού. Και αυτή η λατρεία δεν είναι προσκολλημένη σε κανένα επίγειο μέρος, ούτε στη Σαμάρεια, ούτε στην Ιερουσαλήμ, και ακόμη λιγότερο στη Ρώμη, στο Σαντιάγο ντε Κομποστέλα, στη Λούρδη ή στη Μέκκα.

Αν και δεν είναι συνδεδεμένη με ένα επίγειο μέρος, η πίστη αποδεικνύεται από έργα που ο Θεός έχει προετοιμάσει εκ των προτέρων για τους εκλεκτούς Του όσο ζουν στη γη. Ο συμβολισμός του ιερού σταμάτησε στις αρχές της πέμπτης χιλιετίας μετά από 4.000 χρόνια αμαρτίας. Και αν το έργο του Θεού είχε χτιστεί πάνω από 4000 χρόνια, οι εκλεκτοί θα είχαν εισέλθει στην ανάπαυση του Θεού

που είχε προφητευτεί από το εβδομαδιαίο Σάββατο. Αλλά αυτό δεν ήταν έτσι, γιατί από τον Ζαχαρία, ο Θεός έχει προφητεύσει δύο συμμαχίες. Αναλύει το δεύτερο, λέγοντας στο Ζεκ.2:11: « Πολλά έθνη θα ενωθούν με τον Ιεχωβά εκείνη την ημέρα και θα γίνουν λαός μου. Θα κατοικήσω ανάμεσά σας, και θα μάθετε ότι ο Κύριος των δυνάμεων με έστειλε σε σας. » Οι δύο συμμαχίες απεικονίζονται από « δύο ελιές » στο Ζακ.4:11 έως 14: « Απάντησα και του είπα: Τι σημαίνουν αυτές οι δύο ελιές, στα δεξιά του κηροπήγιου και στα αριστερά του; **Μίλησα για δεύτερη φορά** και του είπα: Τι σημαίνουν τα δύο κλαδιά ελιάς, που βρίσκονται κοντά στους δύο χρυσούς αγωγούς από τους οποίους ρέει ο χρυσός; Μου απάντησε: Δεν ξέρεις τι σημαίνουν; Λέω: **Όχι, κύριε μου**. Και είπε: Αυτοί είναι οι δύο χρισμένοι που στέκονται μπροστά στον Κύριο όλης της γης ». Διαβάζοντας αυτούς τους στίχους με κάνει να ανακαλύψω μια εξαιρετική λεπτότητα του δημιουργού Θεού, του Αγίου Πνεύματος που εμπνέει τον βιβλικό λόγο. Ο Ζαχαρίας αναγκάζεται να ρωτήσει **δύο φορές** τι σημαίνουν τα « δύο ελιές » για να του απαντήσει ο Θεός. Αυτό γιατί το εγχείρημα της θείας συμμαχίας θα βιώσει **δύο διαδογικές φάσεις** αλλά η δεύτερη φάση διδάσκεται από τα μαθήματα της πρώτης. Υπάρχουν δύο από αυτά, αλλά στην πραγματικότητα είναι μόνο ένα, γιατί το δεύτερο είναι μόνο το αποκορύφωμα του πρώτου. Πράγματι, τι αξίζει η παλαιά διαθήκη χωρίς τον εξιλωτικό θάνατο του Μεσσία Ιησού; Τίποτα, ούτε καν την ουρά του αχλαδιού, όπως θα έλεγε ο μοναχός Μάρτιν Λούθηρος. Και αυτή είναι η αιτία της τραγωδίας που εξακολουθεί να επηρεάζει τους εθνικούς Εβραίους σήμερα. Σε αυτά τα εδάφια ο Θεός προφητεύει επίσης την απόρριψη της νέας διαθήκης με την απάντηση που δίνει ο Ζαχαρίας στην ερώτηση « Δεν ξέρετε τι σημαίνουν;» Λέω: **Όχι, κύριε μου**. Γιατί στην πραγματικότητα, οι εθνικοί Εβραίοι θα αγνοήσουν αυτό το νόημα μέχρι τη στιγμή της τελευταίας δοκιμασίας που προηγείται της επιστροφής του Ιησού Χριστού όπου θα προσηλυτίσουν ή θα επιβεβαιώσουν την άρνησή τους με τίμημα της ύπαρξής τους.

Προφανώς, η χριστιανική μεταστροφή των ειδωλολατρικών λαών έχει αποδείξει ότι το θείο σχέδιο ολοκληρώθηκε πράγματι στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού και αυτό είναι το μόνο σημάδι που ο Θεός προσφέρει ακόμη στους εθνικούς Εβραίους να παραμείνουν στην ιερή του συμμαχία. Έτσι επιβεβαιώθηκε, αυτή η δεύτερη ή νέα διαθήκη επρόκειτο να εκτείνεται στο τελευταίο τρίτο των 6000 ετών της εποχής της επίγειας αμαρτίας. Και μόνο με την τελική ένδοξη επιστροφή του ο Ιησούς Χριστός θα σηματοδοτήσει την ώρα της ολοκλήρωσης της δεύτερης διαθήκης. γιατί μέχρι αυτή την επιστροφή, η διδασκαλία που προφητεύεται από τα σύμβολα παραμένει χρήσιμη για την κατανόηση του παγκόσμιου έργου που έχει προετοιμάσει ο Θεός, αφού του οφείλουμε τη γνώση του χρόνου της ένδοξης επιστροφής του: την αρχή της άνοιξης του 2030. Έτσι, το 1844, δίνοντας το Σάββατο στους εκλεκτούς Του, ο Θεός αντλεί από τα μαθήματα που είναι εγγεγραμμένα στον συμβολισμό του εβραϊκού ιερού και του ναού του Σολομώντα. Καταγγέλλει το αμάρτημα της Κυριακής των Καθολικών που κληρονόμησε από τον Αυτοκράτορα Κωνσταντίνο από τις 7 Μαρτίου 321, υποδηλώνοντας την ανάγκη για μια νέα «κάθαρση του ιερού» που πραγματικά ολοκληρώθηκε μια για πάντα στον Ιησού Χριστό που σταυρώθηκε και αναστήθηκε. Ο Θεός στην πραγματικότητα περίμενε μέχρι το 1844 για να καταγγείλει πιο ξεκάθαρα την καταδίκη του για τη «Ρωμαϊκή Κυριακή». Επειδή η



υιοθέτησή του έθεσε την αρχικά αγνή χριστιανική πίστη κάτω από την κατάρρα της αμαρτίας η οποία σπάει τη σχέση με τον Θεό σύμφωνα με την ανακοίνωση που δίνεται στο Δαν.8:12.

Ως εκ τούτου, ο αγιασμός συνεπάγεται αναγκαστικά σεβασμό για το ιερό Σάββατο, το οποίο καθαγιασθηκε από τον Θεό από το τέλος της πρώτης εβδομάδας της δημιουργίας του συστήματος της γης. Ειδικά επειδή προφητεύει την είσοδο των εκλεκτών στα υπόλοιπα που ελήφθησαν με τη νίκη του Ιησού και είναι παρούσα στην τέταρτη από τις δέκα εντολές του Θεού που περιέχονται στην κιβωτό της μαρτυρίας στον ιερότερο τόπο, το ιερό, σύμβολο του Πνεύμα του ουράνιου Θεού τριπλά ιερό, άγιο στην τελειότητα των τριών διαδοχικών ρόλων του Πατρός, Υιού και Αγίου Πνεύματος. Όλα τα πράγματα που βρίσκονται εκεί είναι αγαπητά στην καρδιά του Θεού και πρέπει να είναι εξίσου αγαπητά στις σκέψεις και τις καρδιές των εκλεκτών του, των παιδιών του, των ανθρώπων του «οίκου» του. Έτσι καθιερώνεται και προσδιορίζεται η επιλογή της αυθεντικής αγιότητας των εκλεκτών.

Σε αντίθεση με το νόμο του Μωυσή που υφίσταται προσαρμογές για την πρόοδο του έργου του Θεού, ό,τι είναι χαραγμένο στις πέτρες αποκτά αέναη αξία μέχρι το τέλος του κόσμου. Και αυτό συμβαίνει με τις δέκα εντολές του, καμία από τις οποίες δεν μπορεί να τροποποιηθεί και ακόμη λιγότερο να αφαιρεθεί, όπως τόλμησε να κάνει η παπική Ρώμη για τη δεύτερη από αυτές τις δέκα εντολές. Η διαβολική πρόθεση να εξαπατηθούν οι υποψήφιοι για την αιωνιότητα εμφανίζεται στην προσθήκη μιας εντολής για να κρατηθεί ο αριθμός δέκα. Αλλά η θεϊκή απαγόρευση να υποκύπτουμε σε πλάσματα, σκαλισμένες εικόνες ή παραστάσεις έχει πράγματι αφαιρεθεί. Μπορούμε να μετανιώσουμε για κάτι τέτοιο, αλλά μας επιτρέπει ωστόσο να ξεσκεπάσουμε την ψεύτικη πίστη. Αυτός που δεν επιδιώκει να καταλάβει και μένει επιφανειακός λογικά υφίσταται τις συνέπειες της συμπεριφοράς του. αγνοεί τους όρους της κρίσης του μέχρι την καταδίκη του από τον Θεό.

### **Ο ναός ή ο ιερός τόπος**

Ας αφήσουμε τη θρησκευτική ουράνια όψη που φαίνεται από τον ουρανό για να την δούμε κάτω από αυτό που της δίνει η θρησκευτική αγιότητα στη γη. Το ανακαλύπτουμε στα στοιχεία που τοποθετούνται στο μέρος του «ναού» του «οίκου του ΥαΗWέΗ». Στη σκηνή της εποχής του Μωυσή, αυτή η αίθουσα ήταν η σκηνή της συνάντησης. Υπάρχουν τρία από αυτά τα στοιχεία και αφορούν το τραπέζι του ψωμιού, το κηροπήγιο με επτά σωλήνες και επτά λυχνάρια και τον βωμό του θυμιάματος που τοποθετείται ακριβώς μπροστά από το πέπλο στη μέση της αίθουσας. Ερχόμενοι απ' έξω, το τραπέζι του ψωμιού είναι αριστερά, προς τα βόρεια και το κηροπήγιο είναι δεξιά, νότια. Αυτά τα σύμβολα είναι εκείνα μιας πραγματικότητας που διαμορφώνεται στη ζωή των εκλεκτών που λυτρώθηκαν από το αίμα που χύθηκε από τον Ιησού Χριστό. Είναι απόλυτα συμπληρωματικά και αχώριστα.

### **Το χρυσό κηροπήγιο με επτά λάμπες**



Έξω.26:35: « Θα στήσεις το τραπέζι έξω από το πέπλο και το κηροπήγιο απέναντι από το τραπέζι, στη νότια πλευρά της σκηνής. και θα στήσεις το τραπέζι στη βόρεια πλευρά ».

Στον ναό, τοποθετείται αριστερά, στη Νότια πλευρά. Τα σύμβολα διαβάζονται με την πάροδο του χρόνου, από Νότο προς Βορρά. Το κηροπήγιο απεικονίζει το Πνεύμα και το φως του Θεού από την αρχή της παλαιάς διαθήκης. Η ιερή συμμαχία βασίζεται ήδη στη θυσία του Πασχαλινού «αμνιού του Θεού» που συμβολίζεται και προηγείται από αρνιά ή νεαρά κριάρια που προσφέρονται για θυσία από τον Αδάμ. Στην Αποκ. 5:6 τα σύμβολα του κηροπήγιου είναι προσαρτημένα σε αυτό: « επτά μάτια που είναι τα επτά πνεύματα του Θεού σταλμένα σε όλη τη γη » και « επτά κέρατα » που του αποδίδουν τον αγιασμό της δύναμης.

Το κηροπήγιο είναι εκεί για να καλύψει την ανάγκη για φως των εκλεκτών. Το αποκτούν στο όνομα του Ιησού Χριστού στον οποίο βρίσκεται ο αγιασμός (= 7) του θείου φωτός. Αυτός ο αγιασμός συμβολίζεται με τον αριθμό «επτά» που υπάρχει στη βιβλική αποκάλυψη από τη δημιουργία της επταήμερης εβδομάδας από την αρχή. Στον Ζαχαρία, το Πνεύμα αποδίδει « επτά μάτια » στον κύριο λίθο πάνω στον οποίο ο Ζοροβάβελ θα ξαναχτίσει το ναό του Σολομώντα που καταστράφηκε από τους Βαβυλώνιους. Και λέει για αυτά τα « επτά μάτια »: « Αυτά τα επτά είναι τα μάτια του Γιαχβέ, που διατρέχουν όλη τη γη. » Στην Αποκ. 5:6, αυτό το μήνυμα αποδίδεται στον Ιησού Χριστό, « το Αμνό του Θεού »: « Και είδα, στο μέσο του θρόνου και των τεσσάρων ζωντανών πλασμάτων και στο μέσο των πρεσβυτέρων, ένα αρνί που ήταν εκεί σαν πυρπολημένο. Είγε επτά κέρατα και επτά μάτια, που είναι τα επτά πνεύματα του Θεού που στάλθηκαν σε όλη τη γη ». Αυτό το εδάφιο επιβεβαιώνει έντονα τον αγιασμό της θεότητας του Μεσσία Ιησού. Ο μεγάλος δημιουργός Θεός έστειλε τον εαυτό του στη γη για να εκπληρώσει την εθελοντική εξιλεωτική θυσία του στον Ιησού. Στη δράση αυτού του θείου Πνεύματος οφείλω τις εξηγήσεις που παρουσιάζονται στα έργα μου. Το φως είναι προοδευτικό και η γνώση μεγαλώνει με το χρόνο. Του οφείλουμε όλη μας την κατανόηση των προφητικών του λόγων.

### Ο βωμός των αρωμάτων

Προσφέροντας το φυσικό του σώμα στο θάνατο, στον τέλει κανόνα του πνεύματός του και ολόκληρης της ψυχής του, ο Ιησούς Χριστός φέρνει ενώπιον του Θεού μια ευχάριστη μυρωδιά που η εβραϊκή τελετή συμβολίζει με τα αρώματα. Ο Χριστός εκπροσωπείται σε αυτά τα αρώματα αλλά και στο ρόλο του ιεροτελεστού που τα προσφέρει.

Ακριβώς μπροστά από το πέπλο, και απέναντι από την κιβωτό της μαρτυρίας και το κάθισμα του ελέους, υπάρχει ο βωμός του θυμιάματος που αναθέτει στον ιερέα, τον αρχιερέα, το ρόλο του ως μεσολαβητής για τα λάθη που διέπραξαν μόνο οι εκλεκτοί του. Γιατί ο Ιησούς δεν ανέλαβε τις αμαρτίες όλου του κόσμου, αλλά μόνο εκείνες των εκλεκτών του στους οποίους έδωσε σημάδια ευγνωμοσύνης. Στη γη ο αρχιερέας έχει μόνο συμβολική προφητική αξία, γιατί το δικαίωμα της μεσιτείας ανήκει μόνο στον Σωτήρα Χριστό. Η μεσολάβηση είναι το αποκλειστικό της δικαίωμα και έχει έναν « αιώνιο » χαρακτήρα σύμφωνα με τη διαταγή του Μελχισεδέκ όπως διευκρινίζεται περαιτέρω στο Δαν.8:11-12: «

Αυτή σηκώθηκε στον αρχηγό του στρατού, αφαίρεσε την αέναη ~~θυσία από αυτόν~~, και κατέστρεψε τον τόπο του ιερού του. Ο στρατός παραδόθηκε με την αιώνια ~~θυσία~~, λόγω της αμαρτίας. το κέρατο έριξε την αλήθεια στο έδαφος και πέτυχε στις δεσμεύσεις του ». και σε Εβρ. 7:23. Οι λέξεις « ~~θυσία~~ » διαγραμμένες δεν αναφέρονται στο πρωτότυπο εβραϊκό κείμενο. Σε αυτό το εδάφιο, ο Θεός καταγγέλλει τις συνέπειες της ρωμαϊκής παπικής κυριαρχίας. Η άμεση σχέση του Χριστιανού με τον Ιησού εκτρέπεται προς όφελος του παπικού ηγέτη. Ο Θεός χάνει τους δούλους του που χάνουν την ψυχή τους. Στη θεϊκή του τελειότητα, μόνο ο εν Χριστώ Θεός μπορεί να νομιμοποιήσει τη μεσιτεία του, γιατί προσφέρει, ως λύτρο για εκείνους για τους οποίους μεσολαβεί, την εκούσια συμπονετική θυσία του που φέρει μια ευχάριστη μυρωδιά για τον θεό κριτή την αγάπη και τη δικαιοσύνη που αντιπροσωπεύει ταυτόχρονα. χρόνος. Η μεσιτεία του δεν είναι αυτόματη την ασκεί ή όχι, ανάλογα με το αν την αξίζει ή όχι ο παρακλητής. Η μεσιτεία του Ιησού Χριστού υποκινείται από τη συμπόνια του για τις φυσικές σαρκικές αδυναμίες των εκλεκτών του, αλλά κανείς δεν μπορεί να τον εξαπατήσει, κρίνει και πολεμά με δικαιοσύνη και δικαιοσύνη και αναγνωρίζει τους αληθινούς λάτρεις και δούλους του. ποιοι είναι οι αληθινοί μαθητές του. Στο τελετουργικό, τα αρώματα συμβολίζουν την ευχάριστη μυρωδιά του Ιησού που μπορεί επομένως να προσφέρει τις προσευχές των πιστών αγίων του με το προσωπικό του άρωμα ευχάριστο στον Θεό. Η αρχή είναι παρόμοια με το καρύκευμα ενός πιάτου που πρόκειται να καταναλωθεί. Προφητική εικόνα του νικητή Χριστού, ο επίγειος Αρχιερέας γίνεται παρωχημένος και πρέπει να εξαφανιστεί μαζί με τον ναό στον οποίο ασκεί τις θρησκευτικές του τελετουργίες. Η αρχή της μεσιτείας παραμένει μετά από αυτό, επειδή οι προσευχές που απευθύνονται στον Θεό από τους αγίους παρουσιάζονται στο όνομα και με τα πλεονεκτήματα του ουράνιου μεσολαβητή Ιησού Χριστού και του Θεού ταυτόχρονα.

### Το τραπέζι του ψωμιού σόου

Στο ναό τοποθετείται δεξιά, στη βόρεια πλευρά. Το ψωμί προβολής αντιπροσωπεύει την πνευματική τροφή που συνιστά τη ζωή του Ιησού Χριστού, το αληθινό ουράνιο μάννα που δόθηκε στους εκλεκτούς. Υπάρχουν δώδεκα ψωμιά όπως υπάρχουν δώδεκα φυλές στη θεϊκή και ανθρώπινη συμμαχία που επιτυγχάνεται στον Ιησού Χριστό πλήρως Θεό (= 7) και πλήρως Άνθρωπο (= 5). Ο αριθμός δώδεκα είναι ο αριθμός αυτής της συμμαχίας μεταξύ Θεού και ανθρώπου, ο Ιησούς Χριστός είναι η εφαρμογή και το τέλει πρότυπο. Είναι πάνω του που ο Θεός χτίζει τις συμμαχίες του στους 12 πατριάρχες, τους 12 αποστόλους του Ιησού, τις 12 φυλές που σφραγίστηκαν στην Αποκ. 7. Στην ανάγνωση του προσανατολισμού του προς τα βόρεια του «ναού», αυτό το τραπέζι βρίσκεται στο πλάι της νέας διαθήκης και στο πλάι του μεγάλου Χερουβείμ που τοποθετείται στα αριστερά στο ιερό.

### Η πλατεία

#### Ο βωμός των θυσιών

Στην Αποκάλυψη 11:2, το Πνεύμα αποδίδει μια συγκεκριμένη μοίρα στην « αυλή » του ιερού: « *Αλλά την εξωτερική αυλή του ναού, αφήστε την έξω και μην*

το μετράς. γιατί δόθηκε στα έθνη, και θα καταπατήσουν την ιερή πόλη για σαράντα δύο μήνες ». Η « αυλή » ορίζει την εξωτερική αυλή που βρίσκεται πριν από την είσοδο του ιερού τόπου ή του σκεπασμένου ναού. Εκεί βρίσκουμε στοιχεία θρησκευτικής τελετουργίας που αφορούν τη φυσική όψη των όντων. Πρώτον, υπάρχει ο βωμός των θυσιών στον οποίο καίγονται τα θυσιασμένα ζώα. Από την έλευση του Ιησού Χριστού που ήρθε για να κάνει την τέλεια θυσία, αυτό το τελετουργικό έγινε παρωχημένο και τελείωσε σύμφωνα με την προφητεία του Δαν.9:27: « Θα κάνει ισχυρή διαθήκη με πολλούς για μια εβδομάδα και για τη μισή εβδομάδα θα κάνει να σταματήσει η θυσία και η προσφορά. ο καταστροφέας θα διαπράξει τα πιο αποτρόπαια πράγματα, έως ότου η καταστροφή και ό,τι έχει επιλυθεί πέσει πάνω στον καταστροφέα ». Στα Εβρ. 10:6 έως 9, το πράγμα επιβεβαιώνεται: « **Δεν δέχτηκες ολοκαυτώματα ή θυσίες για την αμαρτία** . Τότε είπα: *Ιδού, έρχομαι ( Στον κύλινδρο του βιβλίου μιλάει για μένα )* **Να κάνω το θέλημά σου, Θεέ. Αφού πρώτα είπε: Θυσίες και προσφορές που δεν ήθελες ούτε δέχτηκες, ούτε ολοκαυτώματα ούτε προσφορές για αμαρτία** (που προσφέρονται σύμφωνα με το νόμο), στη συνέχεια είπε: *Ιδού, έρχομαι να κάνω το θέλημά σου. Καταργεί έτσι το πρώτο πράγμα για να θεμελιώσει το δεύτερο. Είναι χάρη σε αυτό το θέλημα που αγιαζόμαστε, μέσω της προσφοράς του σώματος του Ιησού Χριστού, μια για πάντα* ». Φαίνεται ότι ο Παύλος, ο υποτιθέμενος συγγραφέας αυτής της επιστολής που απευθύνεται στους «Εβραίους», την έγραψε υπό την υπαγόρευση του Ιησού Χριστού. που δικαιολογεί το απέραντο φως και την απaráμιλλη ακρίβειά του. Πράγματι, μόνο ο Ιησούς Χριστός θα μπορούσε να του πει: «( Στον κύλινδρο του βιβλίου είναι για μένα ) ». Αλλά ο στίχος 8 του κειμένου του Ψαλμού 40 λέει, « *με τον κύλινδρο του βιβλίου που γράφτηκε για μένα* ». Αυτή η τροποποίηση μπορεί επομένως να δικαιολογηθεί από αυτήν την προσωπική ενέργεια του Χριστού με τον Παύλο, ο οποίος παρέμεινε απομονωμένος για τρία χρόνια στην Αραβία, προετοιμασμένος και κατευθυνόμενος απευθείας από το Πνεύμα. Και σας θυμίζω, αυτό συνέβαινε ήδη με τον ειλητάριο που έγραψε ο Μωυσής που το έγραψε υπό την υπαγόρευση του Θεού.

### **Η θάλασσα, δεξαμενή της πλύσης**

Το δεύτερο στοιχείο της πλατείας είναι η δεξαμενή της πλύσης, μια προμελέτη του τελετουργικού της βάπτισης. Ο Θεός του δίνει τη λέξη «θάλασσα» για το όνομά του. Στην ανθρώπινη εμπειρία η θάλασσα είναι συνώνυμη με τον «θάνατο». Κατάπτε τους προκατακλυσμιαίους με την πλημμύρα του και έπνιξε όλο το ιππικό του Φαραώ που καταδίωκε τον Μωυσή και τον Εβραϊκό λαό του. Στο βάπτισμα, αναγκαστικά σε ολική βύθιση, ο γέρος αμαρτωλός υποτίθεται ότι θα πεθάνει για να αναδυθεί από το νερό ως ένα νέο πλάσμα που λυτρώθηκε και αναγεννήθηκε από τον Ιησού Χριστό που του αποδίδει την τέλεια δικαιοσύνη του. Αλλά αυτή είναι μόνο μια θεωρητική αρχή της οποίας η εφαρμογή θα εξαρτηθεί από τη φύση του υποψηφίου που παρουσιάζεται. Έρχεται, όπως ο Ιησούς, στο βάπτισμα, για να κάνει το θέλημα του Θεού; Η απάντηση είναι ατομική και ο Ιησούς καταλογίζει ή δεν καταλογίζει τη δικαιοσύνη του ανάλογα με την περίπτωση. Το βέβαιο είναι ότι όποιος θέλει να κάνει το θέλημά του θα σεβαστεί με χαρά και ευγνωμοσύνη τον ιερό θείο νόμο, η παράβαση του οποίου συνιστά αμαρτία. Αν πρέπει να πεθάνει στο νερό του βαπτίσματος, δεν τίθεται

θέμα να αναγεννηθεί στην υπηρεσία του Χριστού, παρά μόνο τυχαία λόγω της σαρκικής αδυναμίας του ανθρώπου.

Έτσι, καθαρισμένος από τις αμαρτίες του και ενδύομενος την τεκμαρτή δικαιοσύνη του Ιησού Χριστού, όπως ο ιερέας της παλαιάς διαθήκης, οι χριστιανοί εκλεκτοί μπορούν να εισέλθουν στον άγιο τόπο ή στο ναό για να υπηρετήσουν τον Θεό στον Ιησού Χριστό. Το μονοπάτι της αληθινής θείας θρησκείας αποκαλύπτεται έτσι από αυτή την εικονογραφική κατασκευή, επειδή αυτά είναι μόνο σύμβολα, η πραγματικότητα θα εμφανιστεί στα έργα που οι δικαιωμένοι εκλεκτοί θα φέρουν ενώπιον των ανθρώπων, των αγγέλων και του δημιουργού Θεού.

### **Το σχέδιο του Θεού προφήτεψε με εικόνες**

Στο σχέδιό του, ο Θεός αφαίρεσε την αμαρτία των εκλεκτών μέσω του αίματος του Ιησού Χριστού που έφερε στο έλεος του ιερού ή του πιο ιερού τόπου. Έχοντας άδεια για εξαιρετικές ανασκαφές στην τοποθεσία του όρους Γολγοθάς στην Ιερουσαλήμ μέχρι το 1982, ο αντβεντιστής νοσοκόμος αρχαιολόγος Ρον Γουάιατ αποκάλυψε ότι το αίμα του Ιησού στην πραγματικότητα κύλησε στην αριστερή πλευρά του ελέους που βρίσκεται σε μια υπόγεια σπηλιά στα έξι μέτρα κάτω από τον σταυρό της σταύρωσης του Χριστού. το πράγμα που έγινε στους πρόποδες του Γολγοθά. Στην ιερατική ιεροτελεστία, ο ιερέας που τοποθετείται στον ιερό τόπο βλέπει προς το ελέητρο και τα ουράνια πράγματα που είναι εγκατεστημένα στον ιερότερο τόπο, το ιερό. Επομένως, αυτό που βρίσκεται στα αριστερά του ανθρώπου είναι στα δεξιά του Θεού. Ομοίως, η γραφή της Εβραϊκής γίνεται από τα δεξιά προς τα αριστερά του ανθρώπου, παίρνοντας την κατεύθυνση Βορρά-Νότου, επομένως, από τα αριστερά προς τα δεξιά του Θεού. Έτσι, το σχέδιο των δύο διαθηκών είναι γραμμένο στην ανάγνωση αυτού του ιερότερου τόπου, από τα δεξιά του ανθρώπου προς τα αριστερά του. ή το αντίθετο για τον Θεό. Οι Εβραίοι της παλαιάς διαθήκης υπηρέτησαν τον Θεό κάτω από τη συμβολική εικόνα του χερουβείμ που βρίσκεται στο ιερό στα δεξιά τους. Κατά τη διάρκεια της συμμαχίας τους, το αίμα του τράγου που σκοτώθηκε την «ημέρα της εξιλέωσης» ραντίστηκε στο μέτωπο και στο κάθισμα του ελέους. Το ράντισμα γινόταν επτά φορές με το δάχτυλό του από τον αρχιερέα προς την Ανατολή. Είναι αλήθεια ότι η παλιά συμμαχία ήταν η ανατολική φάση του σωτηρίου του έργου. Οι αμαρτωλοί που έπρεπε να συγχωρεθούν ήταν οι ίδιοι στην Ανατολή, στην Ιερουσαλήμ. Την ημέρα που ο Ιησούς έχυσε το αίμα του, έπεσε σε αυτό το ίδιο έλεος, και η νέα διαθήκη που θεσπίστηκε με το αίμα του και τη δικαιοσύνη του άρχισε κάτω από το σημάδι του δεύτερου χερουβείμ που βρίσκεται στην αριστερή, νότια πλευρά. Έτσι, ιδωμένη από τον Θεό, αυτή η εξέλιξη έγινε από τα αριστερά του προς **τα** « δεξιά », την πλευρά της ευλογίας του, όπως είναι γραμμένο στον Ψαλμό 110:1: « *Του Δαβίδ. Ψαλμός. Ο λόγος του Ιεχωβά προς τον Κύριό μου: Κάθισε στα **δεξιά μου**, μέχρι να κάνω τους εχθρούς σου υποπόδιο των ποδιών σου* . Και επιβεβαιώνοντας την Εβρ.7:17, οι στίχοι 4 έως 7 διευκρινίζουν: « *Ο Γιαχέχ έχει ορκιστεί, και δεν θα μετανοήσει: Είσαι ιερέας για πάντα, όπως ο Μελχισεδέκ. Ο Κύριος στα δεξιά σου συντρίβει τους βασιλιάδες την ημέρα της οργής του. Ασκέι δικαιοσύνη μεταξύ των εθνών: όλα είναι γεμάτα πτώματα. σπάει κεφάλια σε όλη τη χώρα. Πίνει από το ρέμα ενώ περπατάει: γι' αυτό σηκώνει το*

κεφάλι του ». Έτσι, ο πρᾶος αλλά δίκαιος Ιησούς Χριστός κάνει τους κοροϊδευτές και τους επαναστάτες να πληρώσουν το τίμημα της περιφρόνησής τους για την υπέρτατη μαρτυρία της συμπονετικής αγάπης του για τους λυτρωμένους εκλεκτούς του.

Έτσι, μπαίνοντας στην αυλή ή στο ναό, οι Εβραίοι παρουσιάζουν τις πλάτες τους στον «ανατέλλοντα ήλιο» που λατρεύονταν διαχρονικά από τους ειδωλολάτρες σε διάφορα μέρη της γης, ο Θεός ήθελε να χτιστεί το ιερό, κατά μήκος του, στην Ανατολή- Δυτικός άξονας. Στο πλάτος του, λοιπόν, ο δεξιός τοίχος του ιερότερου τόπου βρισκόταν στα «Βόρεια» και ο αριστερός στη «Νότια».

Στο Ματθ.23:37, ο Ιησούς έδωσε στον εαυτό του την εικόνα μιας « κότας που προστατεύει τους νεοσσούς της κάτω από τα φτερά της »: « *Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, που σκοτώνει τους προφήτες και λιθοβολεί αυτούς που αποστέλλονται σε σένα, Πόσες φορές ήθελα να μάζεψε τα παιδιά σου, όπως μαζεύει η κότα τα κοτόπουλα της κάτω από τα φτερά της, κι εσύ δεν ήθελες!* ". Αυτό διδάσκουν τα απλωμένα φτερά των δύο χερουβείμ, για καθεμία από τις δύο διαδοχικές συμμαχίες. Σύμφωνα με την Έξω.19:4, ο Θεός συγκρίνει τον εαυτό του με έναν « αετό »: « *Είδατε τι έκανα στην Αίγυπτο και πώς σας κουβάλησα στα φτερά του αετού και σας έφερα κοντά μου* ». Στην Αποκ. 12:14 διευκρινίζει τον « μεγάλο αετό »: « *Και τα δύο φτερά του μεγάλου αετού δόθηκαν στη γυναίκα, για να πετάξει στην έρημο, στον τόπο της, όπου τρέφεται για λίγο καιρό. και μισή φορά, μακριά από το πρόσωπο του φιδιού .»* Αυτές οι εικόνες απεικονίζουν την ίδια πραγματικότητα: ο Θεός προστατεύει αυτούς που αγαπά επειδή τον αγαπούν, στις δύο διαδοχικές συμμαχίες, πριν και μετά τον Ιησού Χριστό.

Τέλος, συμβολικά, ο εβραϊκός ναός αντιπροσώπευε το σώμα του Χριστού, αυτό των εκλεκτών και συλλογικά, τη Νύμφη του Χριστού, τους Εκλεκτούς του, τη συνέλευση των εκλεκτών. Για όλους αυτούς τους λόγους, ο Θεός έχει θεσπίσει υγειονομικούς διατροφικούς κανόνες, έτσι ώστε αυτές οι διάφορες μορφές του ναού να αγιάζονται και να γίνονται σεβαστές. 1Κορ.6:19: « *Δεν ξέρετε ότι το σώμα σας είναι ναός του Αγίου Πνεύματος που είναι μέσα σας, το οποίο έχετε από τον Θεό, και ότι δεν είστε δικός σας;* »

#### **Χρυσός, τίποτα άλλο παρά χρυσός**

Πρέπει επίσης να σημειώσουμε τη σημασία αυτού του κριτηρίου: όλα τα έπιπλα και τα σκεύη, τα χερουβείμ και οι ίδιοι οι εσωτερικοί τοίχοι είναι κατασκευασμένα από χρυσό ή καλυμμένα με χτυπημένο χρυσό. Το χαρακτηριστικό του χρυσού είναι ο αναλλοίωτος χαρακτήρας του. αυτή είναι η μόνη αξία που της δίνει ο Θεός. Δεν είναι περίεργο που έκανε το χρυσό σύμβολο της τέλειας πίστης, το μοναδικό και τέλειο πρότυπο της οποίας ήταν ο Ιησούς Χριστός. Το εσωτερικό του ναού και η εικόνα του ιερού η εσωτερική όψη του πνεύματος του Ιησού Χριστού κατοικείται από τον αγιασμό, την αγνότητα του Αγίου Πνεύματος του Θεού. Ο χαρακτήρας του ήταν αναλλοίωτος και αυτή ήταν η αιτία της νίκης του επί της αμαρτίας και του θανάτου. Το παράδειγμα που έδωσε ο Ιησούς παρουσιάζεται από τον Θεό ως το πρότυπο προς μίμηση για όλους τους εκλεκτούς του. Αυτή είναι η απαίτησή της, η μόνη προϋπόθεση για να γίνει κανείς ατομικά και συλλογικά συμβατός με την αιώνια ουράνια ζωή, τον μισθό και την ανταμοιβή των νικητών. Οι αξίες που ήταν δικές του πρέπει να



γίνουν δικές μας, πρέπει να του μοιάζουμε σαν κλώνοι, όπως είναι γραμμένο στο 1 Ιωάννη 2:6: « Εκείνος που λέει ότι μένει σε αυτόν πρέπει να περπατά όπως περπάτησε -ακόμη ». Η έννοια του χρυσού μας δίνεται στο 1 Πέτρου 1:7: « ότι η δοκιμή της πίστης σας, που είναι πιο πολύτιμη από τον χρυσό που χάνεται (που όμως δοκιμάζεται με φωτιά), μπορεί να οδηγήσει σε έπαινο, δόξα και τιμή. , όταν εμφανίζεται ο Ιησούς Χριστός . Ο Θεός δοκιμάζει την πίστη των εκλεκτών του. Αν και αναλλοίωτος, ο χρυσός μπορεί να περιέχει ίχνη ακάθαρτων υλικών και για να αφαιρεθεί, πρέπει να θερμανθεί και να λιώσει. Στη συνέχεια, η σκωρία ή οι ακαθαρσίες ανεβαίνουν στην επιφάνειά τους και μπορούν να αφαιρεθούν. Είναι η εικόνα της εμπειρίας της επίγειας ζωής των λυτρωμένων μαθητών κατά την οποία ο Χριστός ξεριζώνει το κακό και το εξαγνίζει υποβάλλοντάς τους σε διάφορες δοκιμασίες. Και μόνο υπό την προϋπόθεση της νίκης τους στη δοκιμασία, στο τέλος της ζωής τους, η αιώνια μοίρα τους αποφασίζεται από τον μεγάλο Κριτή Ιησού Χριστό. Αυτή η νίκη μπορεί να επιτευχθεί μόνο με την υποστήριξη και τη βοήθειά του, όπως δήλωσε στα εδάφια Ιωάννης 15:5-6 και 10 έως 14: « Εγώ είμαι η άμπελος, εσείς είστε τα κλαδιά. Αυτός που μένει μέσα μου και μέσα στον οποίο μένω φέρνει πολύ καρπό, γιατί χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα. Αν κάποιος δεν μένει μέσα μου, πετιέται έξω σαν κλαδί και μαραίνεται. μετά μαζεύουμε τα κλαδιά, τα ρίχνουμε στη φωτιά και καίγονται ». Απαιτείται η υπακοή στις θείες εντολές: « Εάν τηρείτε τις εντολές μου, θα μείνετε στην αγάπη μου, όπως εγώ τηρήσα τις εντολές του Πατέρα μου και μένω στην αγάπη του. ". Το να πεθάνει κανείς για τους φίλους του γίνεται το τέλειο επιστέγασμα του κανόνα της εξυψωμένης αγάπης του: « Αυτή είναι η εντολή μου: Να αγαπάτε ο ένας τον άλλον, όπως σας αγαπήσα εγώ ». Δεν υπάρχει μεγαλύτερη αγάπη από το να δίνει κανείς τη ζωή του για τους φίλους του ». Αλλά αυτή η αναγνώριση από τον Ιησού είναι υπό όρους: « **Είστε φίλοι μου, αν κάνετε αυτό που σας διατάζω** ».

Από την πλευρά του, το κηροπήγιο με επτά λυχνάρια ήταν κατασκευασμένο από μασίφ χρυσό. Θα μπορούσε τότε μόνο να συμβολίζει την τελειότητα του Ιησού Χριστού. Ο χρυσός που βρέθηκε στη συνέχεια στις εκκλησίες του Ρωμαιοκαθολικισμού αντανάκλα τον ισχυρισμό της ψευδούς πίστης του. Γι' αυτό, αντίθετα, οι προτεσταντικοί ναοί ήταν απογυμνωμένοι από κάθε στολισμό, ταπεινοί και αυστηροί. Στο συμβολισμό του ιερού και του ναού, η παρουσία χρυσού αποδεικνύει ότι το ιερό μπορεί να αντιπροσωπεύει μόνο τον θείο Ιησού Χριστό. Αλλά κατ' επέκταση, γράφεται ότι είναι η κεφαλή, η κεφαλή της Εκκλησίας που είναι το σώμα του στην Εφεσ. 5:23-24: « γιατί ο σύζυγος είναι η κεφαλή της γυναίκας, όπως ο Χριστός είναι η κεφαλή της Εκκλησίας. , που είναι το σώμα του , και του οποίου είναι ο Σωτήρας. Τώρα, όπως η Εκκλησία υποτάσσεται στον Χριστό, έτσι και οι γυναίκες πρέπει να υποτάσσονται στους συζύγους τους σε όλα. » Στη συνέχεια όμως το Πνεύμα διευκρινίζει: « Οι άντρες, αγαπάτε τις γυναίκες σας, όπως ο Χριστός αγάπησε την Εκκλησία, και έδωσε τον εαυτό του για αυτήν, για να την αγιάσει με τον λόγο , αφού την εξαγνίσει με το βάπτισμα του νερού, για να γίνει αυτή η Εκκλησία. παρουσιαστείτε μπροστά του ένδοξος, χωρίς κηλίδες ή ρυτίδες ή κάτι τέτοιο, αλλά άγιος και άμεμπτος. ". Εδώ λοιπόν, εκφρασμένο με σαφήνεια, είναι τι αποτελείται η αληθινή χριστιανική θρησκεία. Το πρότυπο του δεν είναι μόνο θεωρητικό γιατί είναι μια πρακτική που εφαρμόζεται σε όλη της την πραγματικότητα. Απαιτείται συμφωνία με το

πρότυπο της αποκαλυφθείσας « λέξης » του. που περιλαμβάνει την τήρηση των εντολών και των διαταγών του Θεού και τη γνώση των μυστηρίων που αποκαλύπτονται στις Βιβλικές προφητείες του. Αυτό το κριτήριο, « ακαταμάχητο ή άμωγο » των εκλεκτών, ανακαλείται και επιβεβαιώνεται στην Αποκ. 14:5 όπου αποδίδεται στους «Αντβεντιστές» αγίους της αληθινής τελικής επιστροφής του Χριστού. Ονομάζονται από το σύμβολο των « 144.000 » που σφραγίζονται με τη « σφραγίδα του Θεού » στην Αποκ. 7. Η εμπειρία τους είναι αυτή του συνόλου αγιασμός. Αυτή η μελέτη δείχνει ότι η σκηνή, το ιερό, ο ναός και όλα τα σύμβολά τους προφήτευσαν το μεγάλο σωτήριο έργο του Θεού. Βρήκαν τον σκοπό και την εκπλήρωσή τους στην εκδήλωση της επίγειας διακονίας του Ιησού Χριστού που αποκαλύφθηκε στα ανθρώπινα όντα. Έτσι, η σχέση που διατηρεί ο εκλεκτός μαζί του είναι προφητικής φύσης και χαρακτήρα. Ο ανίδεος άνθρωπος εμπιστεύεται τον εαυτό του στον δημιουργό Θεό που ξέρει τα πάντα. που χτίζει το μέλλον του και του το αποκαλύπτει.

Η μελέτη του ναού που έχτισε ο Βασιλιάς Σολομών μόλις μας έδειξε ότι δεν πρέπει να συγχέουμε το μέρος του «ναού» που είναι προσβάσιμο στους ανθρώπους με το «άδυτο» που προορίζεται αποκλειστικά για τον ουράνιο Θεό. Ως αποτέλεσμα αυτού, η λέξη "ιερό" που χρησιμοποιείται αντί της λέξης "αγιότητα" στο Δαν. 8:14 αυτή τη φορά χάνει κάθε νομιμότητα, επειδή αφορά έναν παραδεισένιο τόπο όπου δεν απαιτείται εξαγνισμός το 1843. Και αντίθετα, Η λέξη «αγιότητα» αφορά τους αγίους που πρέπει να αποχωρήσουν από την πρακτική της αμαρτίας στη γη για να αγιαστούν ή να επιλεγούν για εκλογή από τον Θεό.

Με τον θάνατο του Ιησού Χριστού, το πέπλο που χώριζε τον «ναό» από το «άγιο» σκίστηκε από τον Θεό, αλλά μόνο οι προσευχές των αγίων θα αποκτούσαν πνευματική πρόσβαση στο ουράνιο αγιαστήριο όπου ο Ιησούς θα μεσολάβησε γι' αυτούς. Το μέρος του ναού επρόκειτο να συνεχίσει το ρόλο του ως οίκου συγκέντρωσης για τους εκλεκτούς στη γη. Το ίδιο έγινε και το 1843, η αρχή ανανεώθηκε. Ο «ναός» των αγίων παραμένει στη γη και στο «ιερό», μόνο ουράνιο, η μεσιτεία του Χριστού ξαναρχίζει επίσημα υπέρ μόνο των εκλεκτών Αντβεντιστών. Επομένως, δεν υπάρχει πλέον ένα «ιερό» στη γη στη νέα συμμαχία όπου το σύμβολό της εξαφανίζεται. Το μόνο που απομένει είναι ο πνευματικός «ναός» των λυτρωμένων εκλεκτών.

Το μόνο μόλυσμα που απαιτούσε κάθαρση ήταν οι αμαρτίες των ανθρώπων στη γη, γιατί καμία από τις αμαρτίες τους δεν ήρθε να μολύνει τον ουρανό. Μόνο η παρουσία του διαβόλου και των επαναστατημένων δαιμόνων του θα μπορούσε να το κάνει αυτό, γι' αυτό, νικητής, στον Μιχαήλ, ο Ιησούς Χριστός τους έδιωξε από τον ουρανό και τους έριξε στη γη της αμαρτίας όπου πρέπει να παραμείνουν μέχρι το θάνατό τους.

Υπάρχει ένα ακόμη πράγμα που πρέπει να καταλάβουμε αφού συζητήσουμε τον συμβολισμό της αγιότητας. Όσο ιερά κι αν είναι αυτά τα σύμβολα, είναι μόνο υλικά πράγματα. Η αληθινή αγιότητα βρίσκεται στους ζωντανούς, γι' αυτό ο Ιησούς Χριστός ήταν κάτι περισσότερο από τον ναό που ο ίδιος υπήρχε αποκλειστικά για να προστατεύει τον νόμο του Θεού, την εικόνα του χαρακτήρα του και τη δικαιοσύνη του που προσβλήθηκε από τον επίγειο αμαρτωλό. Είναι μόνο για να χρησιμεύσει ως υποστήριξη για τη διδασκαλία των

εκλεκτών του ότι ο Θεός έκανε αυτά τα πράγματα από τον Μωσλή και τους εργάτες του. Είναι για να αποφευχθεί η ειδωλολατρική συμπεριφορά που ο Θεός εξουσιοδότησε έναν άνθρωπο, τον υπηρέτη του, τον Ρον Γουάιατ, να βρει και να αγγίξει την κιβωτό της μαρτυρίας του το 1982. Επειδή η « *μαρτυρία του Ιησού* » που « *είναι το πνεύμα της προφητείας* » είναι πολύ ανώτερη σε αυτόν και πιο χρήσιμο αφού ήρθε αυτοπροσώπως για να αποκαλύψει το νόημα του σωτηρίου έργου που ετοιμάστηκε για τους εκλεκτούς του που επιλέχθηκαν στη γη. Ο Ρον Γουάιατ επιτράπηκε να κινηματογραφήσει τις Δέκα Εντολές που έβγαλαν από την κιβωτό οι άγγελοι, αλλά αρνήθηκε να κρατήσει την ταινία. Αυτά τα γεγονότα αποδεικνύουν ότι ο Θεός γνώριζε εκ των προτέρων την άρνησή του, αλλά αυτή η επιλογή μας προστατεύει από την ειδωλολατρία που θα μπορούσε να έχει προκαλέσει μια τέτοια ηχογράφηση σε μερικούς από τους πιο ευάλωτους εκλεκτούς του. Αυτή η πραγματικότητα μας αποκαλύφθηκε, ώστε να την κρατάμε στις σκέψεις της καρδιάς μας ως ένα γλυκό προνόμιο που δόθηκε από τον Θεό της Αγάπης μας.

## Οι χωρισμοί της Γένεσης

Ενώ η μελέτη αυτού του έργου μας αποκάλυψε τα μυστικά που κρύβονται στις προφητείες του Δανιήλ και της Αποκάλυψης, πρέπει τώρα να σας βοηθήσω να ανακαλύψετε τις προφητείες που αποκαλύφθηκαν στο βιβλίο της Γένεσης, μια λέξη που σημαίνει «αρχή».

Προσοχή!!! Η μαρτυρία που θα σημειώσουμε σε αυτή τη μελέτη του βιβλίου της Γένεσης προήλθε απευθείας από το στόμα του Θεού που την υπαγόρευσε στον υπηρέτη του Μωυσή. Το να μην πιστεύει κανείς σε αυτήν την ιστορία αποτελεί τη μεγαλύτερη αγανάκτηση που μπορεί να γίνει απευθείας στον Θεό, μια αγανάκτηση που κλείνει οριστικά την πόρτα του ουρανού επειδή αποκαλύπτει την πλήρη απουσία «πίστης, χωρίς την οποία είναι αδύνατο να είσαι ευχάριστος στον Θεό», Εβραίους 11:6.

Στον πρόλογο της Αποκάλυψης του, ο Ιησούς επέμενε έντονα σε αυτή την έκφραση: « *Εγώ είμαι το άλφα και το ωμέγα, η αρχή και το τέλος* », την οποία παραθέτει ξανά στο τέλος της Αποκάλυψής του στην Αποκ. 22:13. Έχουμε ήδη σημειώσει τον προφητικό χαρακτήρα του βιβλίου της Γένεσης, ιδιαίτερα όσον αφορά την επταήμερη εβδομάδα που προφητεύει επτά χιλιάδες χρόνια. Εδώ προσεγγίζω αυτό το βιβλίο της Γένεσης από την πλευρά του θέματος του « **χωρισμού** » που το χαρακτηρίζει ιδιαίτερα όπως θα δούμε.

### Γένεση 1

#### Η 1<sup>η</sup> μέρα

Γένεση 1:1: « *Στην αρχή ο Θεός δημιούργησε τους ουραμούς και τη γη* » υποδηλώνει η λέξη « *αρχή* » , η « *γη* » δημιουργήθηκε πράγματι από τον Θεό ως το κέντρο και η βάση μιας νέας διάστασης, παράλληλης με τις μορφές της ουράνιας ζωής που προηγήθηκαν. Η χρήση της εικόνας ενός ζωγράφου, για αυτόν είναι η δημιουργία και η υλοποίηση της δημιουργίας ενός νέου πίνακα. Αλλά ως σημειώσουμε ήδη ότι, από την προέλευσή τους, « *οι ουρανοί και η γη* » **διαχωρίζονται** . Οι « *ουρανοί* » δηλώνουν τον κενό, σκοτεινό και άπειρο διαστρικό σύμπαν. και η « *γη* » εμφανίζεται τότε με τη μορφή μιας μπάλας καλυμμένης από νερό. Η « *γη* » δεν είχε καμία προύπαρξη στην εβδομάδα της δημιουργίας αφού δημιουργείται στην αρχή ή στην « *αρχή* » της δημιουργίας αυτής της συγκεκριμένης γήινης διάστασης. Βγαίνει από το τίποτα και παίρνει μορφή με την εντολή του Θεού για να εκπληρώσει έναν ρόλο που έγινε απαραίτητος λόγω της ελευθερίας που είναι η πηγή της αμαρτίας που διέπραξε στον ουρανό το πρώτο του πλάσμα. Αυτός που το εδάφιο Ησαΐας 14:12 ορίζει με τα ονόματα « *πρωινό αστέρι* » και « *γιος της αυγής* » έχει γίνει Σατανάς από τότε που αμφισβήτησε την εξουσία του Θεού. Από τότε, είναι ο αρχηγός του υπάρχοντος ουράνιου στρατοπέδου ανταρτών και του μελλοντικού επίγειου στρατοπέδου.

Γεν.1:2: « *Η γη ήταν άμορφη και άδεια· υπήρχε σκοτάδι στο πρόσωπο του βαθέως, και το Πνεύμα του Θεού κινούνταν πάνω στα νερά* ».

Καθώς ένας ζωγράφος ξεκινά εφαρμόζοντας το στρώμα φόντου στον καμβά, ο Θεός παρουσιάζει την κατάσταση που επικρατεί στην ουράνια ζωή που έχει ήδη δημιουργηθεί και στην επίγεια ζωή που θα δημιουργήσει. Ορίζει λοιπόν με τη λέξη « σκοτάδι » ό,τι δεν είναι στην έγκρισή του και θα ονομάσει « φως » σε απόλυτη αντίθεση. Ας σημειώσουμε τη σχέση που δημιουργεί αυτό το εδάφιο μεταξύ της λέξης « σκοτάδι », πάντα στον πληθυντικό καθώς οι όψεις της είναι πολλαπλές, και της λέξης « άβυσσος » που υποδηλώνει τη γη που δεν φέρει καμία μορφή ζωής. Ο Θεός χρησιμοποίησε αυτό το σύμβολο για να προσδιορίσει τους εχθρούς του: τους «άθεους» επαναστάτες και ελεύθερους στοχαστές στην Αποκ. 11:7 και τους επαναστάτες του παπικού Καθολικισμού στην Αποκ. 17:8. Αλλά οι επαναστατημένοι Προτεστάντες ενώθηκαν μαζί τους το 1843, περνώντας με τη σειρά τους κάτω από την κυριαρχία του Σατανά, του «αγγέλου της αβύσσου» του Αποκ. 9:11. στους οποίους προσχώρησε ο άπιστος Αντβεντισμός το 1995.

Στην εικόνα που προσφέρεται σε αυτό το εδάφιο, βλέπουμε ότι το « σκοτάδι » **χωρίζει** « το πνεύμα του Θεού » από « τα νερά » που θα προφητεύουν ως σύμβολο, στον Δανιήλ και την Αποκάλυψη, μάζες « λαών, εθνών και γλωσσών » κάτω από τα σύμβολα « θάλασσα » στο Δαν.7:2-3 και Αποκ. 13:1, και κάτω από αυτό των « ποταμών » στην Αποκ.8:10, 9:14, 16:12, 17:1-15. Ο **χωρισμός** σύντομα θα αποδοθεί στην αρχική « **αμαρτία** » που θα διαπράξουν η Εύα και ο Αδάμ. Όπως στην εικόνα που δίνεται, ο Θεός τρίβει τους ώμους με τον κόσμο του σκότους που συνδέεται με τους επαναστάτες αγγέλους που ακολουθούν τον Σατανά στην επιλογή του να αμφισβητήσει την εξουσία του Θεού.

Γεν.1:3: « *Ο Θεός είπεν: Ας γίνει φως! Και το φως ήταν*

Ο Θεός θέτει τα πρότυπα του « καλού » σύμφωνα με τη δική Του και κυρίαρχη κρίση. Αυτή η επιλογή του « καλού » συνδέεται με τη λέξη « φως » λόγω της ένδοξης όψης της, ορατής σε όλους και από όλους, γιατί το καλό δεν γεννά « ντροπή » που οδηγεί τον άνθρωπο να κρυφτεί για να επιτύχει τα κακά του έργα. Αυτή την «ντροπή» θα την νιώσει ο Αδάμ μετά την αμαρτία σύμφωνα με τη Γεν.3, σε σύγκριση με τη Γεν.2:25.

Γεν.1:4: « *Ο Θεός είδε ότι το φως ήταν καλό. και ο Θεός **χώρισε** το φως από το σκοτάδι* ».

Αυτή είναι **η πρώτη κρίση** που εξέφρασε ο Θεός. Αποκαλύπτει την επιλογή του για το **καλό** που προκαλεί η λέξη « φως » και την καταδίκη του για το **κακό** που ορίζεται από τη λέξη « σκοτάδι ».

Ο Θεός μας αποκαλύπτει τον σκοπό της επίγειας δημιουργίας του και επομένως το τελικό αποτέλεσμα που θα επιτύχει το έργο του: τον οριστικό **διαχωρισμό** όσων αγαπούν το « φως » του από εκείνους που προτιμούν το « σκοτάδι ». Το « *Φως και το σκοτάδι* » είναι οι δύο επιλογές που έγιναν δυνατές από την αρχή της ελευθερίας που ήθελε να δώσει ο Θεός σε όλα τα ουράνια και επίγεια πλάσματά του. Αυτά τα δύο αντίπαλα στρατόπεδα έχουν τελικά δύο ηγέτες. Ο Ιησούς Χριστός για το « φως » και ο Σατανάς για το « σκοτάδι ». Και αυτά τα δύο αντίπαλα στρατόπεδα, όπως και οι δύο πόλοι της γης, θα έχουν επίσης δύο διαφορετικά απόλυτα άκρα. οι εκλεκτοί θα ζουν για πάντα στο φως του Θεού σύμφωνα με την Αποκ. 21:23. και καταστραφείς από την επιστροφή του Χριστού, οι επαναστάτες θα καταλήξουν ως « *σκόνη* » στην έρημη γη που για άλλη μια φορά γίνεται η « *άβυσσος* » της Γεν.1:2. Αναστημένοι για κρίση, θα



εκμηδενιστούν οριστικά και θα αναλωθούν στη «λίμνη της φωτιάς» του «δεύτερου θανάτου» σύμφωνα με την Αποκ. 20:15.

Γεν.1:5: «Ο Θεός ονόμασε το φως ημέρα και το σκοτάδι ονόμασε νύχτα. Έτσι έγινε βράδυ και έγινε πρωί: αυτή ήταν η πρώτη μέρα».

Αυτή η «πρώτη μέρα» της Δημιουργίας είναι αφιερωμένη στον οριστικό διαχωρισμό των δύο στρατοπέδων που σχηματίζονται από τις επιλογές «φως και σκοτάδι» που θα έρθουν αντιμέτωπες μεταξύ τους στη γη μέχρι την τελική νίκη του Ιησού Χριστού και την ανανέωση της επίγειας δημιουργίας. Έτσι, η «πρώτη ημέρα» «σημαδεύεται» από την εξουσιοδότηση που δίνει ο Θεός στους επαναστάτες να πολεμήσουν εναντίον του κατά τη διάρκεια των «επτά χιλιάδων» ετών που προφήτευσε ολόκληρη η εβδομάδα. Είναι επομένως ιδανικά κατάλληλο για να γίνει το σημάδι, ή το «σημάδι» της ψευδούς θείας λατρείας που βρέθηκε κατά τη διάρκεια έξι χιλιετιών μεταξύ άπιστων παγανιστικών ή εβραϊκών λαών, αλλά ιδιαίτερα στη χριστιανική εποχή, από την υιοθέτηση της «ημέρας του Ακατάκτητος Ήλιος» ως εβδομαδιαία ημέρα ανάπαυσης που επιβλήθηκε από την αυτοκρατορική εξουσία του Κωνσταντίνου Α' 7 Μαρτίου 321. Έτσι από αυτή την ημερομηνία, η σημερινή «Χριστιανική» Κυριακή έγινε η «μάρκα του θηρίου» μετά τη θρησκευτική υποστήριξη που του έδωσε η παπική Ρωμαιοκαθολική πίστη από το 538. Προφανώς, το «άλφα» της Γένεσης είχε πολλά να προσφέρει στους πιστούς υπηρέτες του Ιησού Χριστού της εποχής «ωμέγα». Και δεν έχει τελειώσει ακόμα.

## Η 2<sup>η</sup> μέρα

Γεν.1:6: «Ο Θεός είπε: Ας είναι μια έκταση ανάμεσα στα νερά, και ας χωρίσει τα νερά από τα νερά».

Και εδώ, είναι θέμα **διαχωρισμού**: «νερά από νερά». Η δράση προφητεύει τον **χωρισμό** των πλασμάτων του Θεού που συμβολίζονται από τα «νερά». Αυτό το εδάφιο επιβεβαιώνει τον φυσικό **διαχωρισμό** της ουράνιας ζωής από την επίγεια ζωή και και στις δύο, τον **χωρισμό** των «υιών του Θεού» από τους «υιούς του διαβόλου», παρόλα αυτά που κλήθηκαν να συγκατοικήσουν μέχρι την κρίση που σηματοδοτείται από τον θάνατο του Ιησού Χριστού για οι επαναστατημένοι κακοί άγγελοι, και μέχρι την επιστροφή στη δόξα του Ιησού Χριστού για τους Γήινους. Αυτός ο **διαχωρισμός** θα δικαιολογήσει το γεγονός ότι ο άνθρωπος θα δημιουργηθεί λίγο κατώτερος από τους ουράνιους αγγέλους αφού η ουράνια διάσταση θα του είναι απρόσιτη. Η ιστορία της γης θα είναι αυτή μιας μακράς διαλογής μέχρι το τέλος της. Η αμαρτία καθιέρωσε τη διαταραχή και ο Θεός οργανώνει αυτή τη διαταραχή μέσω επιλεκτικής ταξινόμησης.

Γεν.1:7: «Και ο Θεός έφτιαξε την έκταση, και **χώρισε** τα νερά που είναι κάτω από την έκταση από τα νερά που είναι πάνω από την έκταση. Και έτσι έγινε.»

Η εικόνα που δίνεται **διαχωρίζει** την επίγεια ζωή που προφητεύεται από τα «νερά που είναι από κάτω» από την ουράνια ζωή που είναι «πάνω από την έκταση».

Γεν.1:8: «Ο Θεός ονόμασε την έκταση ουρανό. Έτσι έγινε βράδυ και έγινε πρωί: αυτή ήταν η δεύτερη μέρα».

Αυτός ο ουρανός δηλώνει το ατμοσφαιρικό στρώμα το οποίο, που σχηματίζεται από τα δύο αέρια (υδρογόνο και οξυγόνο) που αποτελούν το νερό, περιβάλλει ολόκληρη την επιφάνεια της γης και το οποίο δεν είναι φυσικά προσβάσιμο στον άνθρωπο. Ο Θεός το συνδέει με την παρουσία μιας αόρατης ουράνιας ζωής, κάτι που συμβαίνει, αφού ο ίδιος ο διάβολος θα λάβει το όνομα « *άρχοντας της δύναμης του αέρα* » στην Εφεσ. 2:2: «... στην οποία κάποτε περπατήσατε, σύμφωνα με ο τρόπος αυτού του κόσμου, σύμφωνα με **τον άρχοντα της δύναμης του αέρα**, του πνεύματος που τώρα ενεργεί στους γιους της εξέγερσης ». στάση που είχε ήδη στον ουράνιο κόσμο.

### Η 3<sup>η</sup> μέρα

Γεν.1:9: « *Ο Θεός είπε: Ας συγκεντρωθούν τα νερά που είναι κάτω από τον ουρανό σε ένα μέρος και ας εμφανιστεί ξηρά. Και έτσι έγινε .»*

Μέχρι αυτή τη στιγμή, τα « νερά » κάλυπταν ολόκληρη τη γη αλλά δεν περιείχαν ακόμη καμία μορφή θαλάσσιας ζωικής ζωής που θα δημιουργηθεί την 5<sup>η</sup> <sup>μέρα</sup>. Αυτή η ακρίβεια θα δώσει όλη της την αυθεντικότητα στη δράση της πλημμύρας της Γένεσης 6 που θα μπορέσει να εξαπλώσει τη μορφή της ζωικής θαλάσσιας ζωής στη βυθισμένη γη. που στη συνέχεια θα δικαιολογήσει την εύρεση θαλάσσιων απολιθωμάτων και οστράκων εκεί.

Γεν.1:10: « *Ο Θεός ονόμασε την ξηρά γη, και τη μάζα των υδάτων την ονόμασε θάλασσες. Ο Θεός είδε ότι ήταν καλό ».*

Αυτός ο νέος **διαχωρισμός** κρίνεται « *καλός* » από τον Θεό γιατί πέρα από τους ωκεανούς και τις ηπείρους, δίνει σε αυτούς τους δύο όρους « *θάλασσα και στεριά* » τον ρόλο δύο συμβόλων που θα προσδιορίσουν αντίστοιχα την Καθολική Χριστιανική Εκκλησία και την Καθολική Χριστιανική Προτεστάντη με το όνομα της Μεταρρυθμισμένης Εκκλησίας. **Ο χωρισμός** τους που πραγματοποιήθηκε μεταξύ 1170 και 1843 κρίνεται επομένως « *καλός* » από τον Θεό. Και η ενθάρρυνσή του για τους πιστούς υπηρέτες του την εποχή της Μεταρρύθμισης αποκαλύφθηκε στα εδάφια Αποκ. 2:18 έως 29. Σε αυτά τα εδάφια, βρίσκουμε αυτή τη σημαντική διευκρίνιση των στίχων 24 και 25 που μαρτυρούν μια εξαιρετική προσωρινή κατάσταση: « *Σε εσένα , Σε όλους τους άλλους στα Θυάτειρα, που δεν δέχονται αυτή τη διδαχή και που δεν έχουν γνωρίσει τα βάθη του Σατανά, όπως τα αποκαλούν, σας λέω: Δεν βάζω άλλο βάρος πάνω σας . κράτησε μόνο ό,τι έχεις μέχρι να έρθω ».* Για άλλη μια φορά, μέσω αυτής της ανασυγκρότησης, ο Θεός φέρνει τάξη στην αταξία που δημιουργούν τα επαναστατικά αγγελικά και ανθρώπινα πνεύματα. Ας σημειώσουμε αυτή την άλλη διδασκαλία, η « *γη* » θα δώσει το όνομά της σε ολόκληρο τον πλανήτη επειδή η « *ξηρή* » είναι προετοιμασμένη να είναι το φυσικό περιβάλλον για τη ζωή του ανθρώπου για τον οποίο αυτή η δημιουργία είναι φτιαγμένη από τον Θεό. Η θαλάσσια επιφάνεια, όντας τέσσερις φορές μεγαλύτερη από την επιφάνεια της ξηρής γης, ο πλανήτης θα μπορούσε να έχει πάρει το όνομα « *θάλασσα* » που άξιζε καλύτερα αλλά όχι δικαιολογημένα στο θεϊκό έργο. Οι λέξεις αυτού του «ρητού»: «τα πουλιά συρρέουν μαζί και τα πουλιά του φτερού συρρέουν μαζί», βρίσκονται σε αυτές τις ομάδες. Έτσι, μεταξύ 1170 και 1843, οι πιστοί και φιλήσυχoi Προτεστάντες σώθηκαν από τη δικαιοσύνη του Χριστού που τους

καταλογίστηκε κατ' εξαίρεση χωρίς υπακοή στη σαββατιάτικη ανάπαυση της αληθινής έβδομης ημέρας: το Σάββατο. Και είναι η απαίτηση αυτής της ανάπαυσης που κάνει τη « γη » σύμβολο μιας ψευδούς χριστιανικής πίστης από το 1843, σύμφωνα με τον Δαν.8:14. Η απόδειξη αυτής της θείας κρίσης εμφανίζεται στην Αποκ. 10:5 αφού ο Ιησούς τοποθετεί « τα πόδια του » στη « θάλασσα και τη γη » για να τα συντρίψει με την οργή του.

Γεν.1:11: « Τότε ο Θεός είπε: Ας βγάλει η γη πρασινάδα, χόρτο που παράγει σπόρο και οπωροφόρα δέντρα που αποδίδουν καρπούς ανάλογα με το είδος τους, έχοντας τους σπόρους τους μέσα στη γη. Και έτσι έγινε . »

Η προτεραιότητα που έδωσε ο Θεός στην ξηρά επιβεβαιώνεται: πρώτον, λαμβάνει τη δύναμη να « **παράγει** » « πράσινο, γρασίδι που φέρει σπόρο, οπωροφόρα δέντρα που αποδίδουν καρπούς ανάλογα με το είδος τους ». Όλα τα πράγματα παράγονται πρώτα για τις ανάγκες του ανθρώπου, και δευτερευόντως για τα επίγεια και ουράνια ζώα που θα τον περιβάλλουν. Αυτές οι παραγωγές της γης θα χρησιμοποιηθούν από τον Θεό ως συμβολικές εικόνες για να αποκαλύψει τα μαθήματά του στους υπηρέτες του. Ο άνθρωπος, όπως το « δέντρο », θα καρποφορήσει, καλό ή κακό.

Γεν.1 :12: « Η γη παρήγαγε πράσινο, χόρτο που έφερε σπόρο ανάλογα με το είδος της, και δέντρα που παράγουν καρπούς και έχουν μέσα τους σπόρους ανάλογα με το είδος τους. Ο Θεός είδε ότι ήταν καλό. »

Σε αυτήν την 3η <sup>μέρα</sup>, κανένα σφάλμα δεν λερώνει το έργο που δημιούργησε ο Θεός, η φύση είναι τέλεια, θεωρείται « καλή ». Σε τέλεια ατμοσφαιρική και γήινη καθαρότητα, η γη πολλαπλασιάζει τις παραγωγές της. Οι καρποί προορίζονται για τα όντα που θα ζήσουν στη γη: άνδρες και ζώα που με τη σειρά τους θα παράγουν καρπούς ανάλογα με την προσωπικότητά τους.

Γεν.1:13: « Έγινε λοιπόν βράδυ και έγινε πρωί· ήταν η τρίτη μέρα ».

### **Η 4η μέρα**

Γεν.1:14: « Ο Θεός είπε: Ας γίνουν φώτα στο στερέωμα του ουρανού, για να χωρίσουν τη μέρα από τη νύχτα. ας είναι σημεία για να σηματοδοτήσουν τους καιρούς, τις ημέρες και τα χρόνια ».

ένας νέος **διαχωρισμός** : « μέρα από νύχτα ». Μέχρι αυτή την τέταρτη ημέρα, το φως της ημέρας δεν αποκτήθηκε από ένα ουράνιο σώμα. Ο διαχωρισμός ημέρας και νύχτας υπήρχε ήδη σε μια εικονική μορφή που δημιούργησε ο Θεός. Για να κάνει τη δημιουργία του ανεξάρτητη από την παρουσία του, ο Θεός θα δημιουργήσει την τέταρτη ημέρα ουράνια αστέρια που θα επιτρέψουν στους ανθρώπους να δημιουργήσουν ημερολόγια με βάση τη θέση αυτών των αστεριών στο διαστρικό σύμπαν. Έτσι θα εμφανιστούν τα ζώδια του Ζωδιακού, η αστρολογία πριν από την ώρα της αλλά χωρίς την τρέχουσα μαντεία που της συνδέεται, δηλαδή την αστρονομία.

Γεν.1:15: « Και ας είναι φώτα στην έκταση του ουρανού, για να φωτίζουν τη γη. Και έτσι έγινε . »

Η « γη » πρέπει να φωτίζεται από τη « μέρα » καθώς και από τη « νύχτα », αλλά το « φως » της « ημέρας » πρέπει να ξεπερνά τη « νύχτα » γιατί είναι η συμβολική εικόνα του Θεού της αλήθειας, του δημιουργού των πάντων. που ζει. Και η διαδοχή στην τάξη « νυχτερινή μέρα » προφητεύει την τελική του νίκη ενάντια σε όλους τους εχθρούς του που είναι και εκείνοι των αγαπημένων και ευλογημένων εκλεκτών του. Αυτός ο ρόλος που συνίσταται στο « φώτιση της γης » θα δώσει σε αυτά τα αστέρια ένα συμβολικό νόημα θρησκευτικής δράσης που διδάσκει αλήθειες ή ψέματα που παρουσιάζονται στο όνομα του δημιουργού Θεού.

Γεν.1:16: « Ο Θεός έφτιαξε τα δύο μεγάλα φώτα, το μεγαλύτερο φως για να εξουσιάζει την ημέρα και το μικρότερο φως για να εξουσιάζει τη νύχτα. έφτιαξε και τα αστέρια ».

Σημειώστε προσεκτικά αυτή τη λεπτομέρεια: προκαλώντας « τον ήλιο » και « το φεγγάρι », « τα δύο μεγάλα φωτιστικά », ο Θεός ορίζει τον ήλιο με την έκφραση « ο μεγαλύτερος » ενώ οι εκλείψεις το αποδεικνύουν, οι δύο ηλιακοί και σεληνιακοί δίσκοι μας εμφανίζονται κάτω από το ίδιο μέγεθος, το ένα καλύπτει το άλλο αμοιβαία. Αλλά ο Θεός που το δημιούργησε γνωρίζει ενώπιον του ανθρώπου ότι η μικρή του εμφάνιση οφείλεται στην απόστασή του από τη γη, καθώς ο ήλιος είναι 400 φορές μεγαλύτερος αλλά 400 φορές πιο μακριά από τη σελήνη. Με αυτή την ακρίβεια επιβεβαιώνει και επιβεβαιώνει τον υπέρτατο τίτλο του δημιουργού Θεού. Επιπλέον, σε πνευματικό επίπεδο, αποκαλύπτει το απaráμιλλο «μεγαλείο» του σε σύγκριση με τη μικρότητα του φεγγαριού , σύμβολο της νύχτας και του σκότους. Η εφαρμογή αυτών των συμβολικών ρόλων θα αφορά τον Ιησού Χριστό που ονομάζεται « φως » στο Ιωάννη 1:9: « Αυτό το φως ήταν το αληθινό φως, το οποίο, ερχόμενος στον κόσμο, φωτίζει κάθε άνθρωπο ». Ας σημειώσουμε ότι η αρχαία συμμαχία του σαρκικού εβραϊκού λαού που χτίστηκε σε ένα σεληνιακό ημερολόγιο τοποθετήθηκε κάτω από το σημάδι μιας «σκοτεινής» εποχής. αυτό μέχρι την πρώτη και δεύτερη έλευση του Χριστού. Ακριβώς όπως ο εορτασμός των «εορτών των νέων φεγγαριών», μια εποχή που η σελήνη που εξαφανίζεται γίνεται αόρατη, προφήτευσε τον ερχομό της ηλιακής εποχής του Χριστού, την οποία ο Μαλ.4:2 συγκρίνει με έναν « ήλιο δικαιοσύνης »: « Αλλά Για εσάς που φοβάστε το όνομά μου, ο ήλιος της δικαιοσύνης θα ανατείλει , και η θεραπεία θα είναι κάτω από τα φτερά του. θα βγεις έξω και θα πηδήξεις σαν μοσχάρια από στάβλο ...». Μετά την παλιά εβραϊκή συμμαχία, το «φεγγάρι » έγινε σύμβολο της ψευδοχριστιανικής πίστης, διαδοχικά καθολική από το 321 και 538, μετά προτεσταντική από το 1843 και... θεσμική Αντβεντιστική από το 1994.

Ο στίχος αναφέρει επίσης « τα αστέρια ». Το φως τους είναι αδύναμο αλλά είναι τόσο πολυάριθμα που παρ' όλα αυτά φωτίζουν τον ουρανό των επίγειων νυχτών. « Το αστέρι » γίνεται έτσι το σύμβολο των θρησκευτικών αγγελιαφόρων που παραμένουν όρθιοι ή που πέφτουν σαν το σημάδι της « βης σφραγίδας » της Αποκ. 6:13 στην οποία η πτώση των άστρων ήρθε να προφητεύσει στις 13 Νοεμβρίου 1833 στους εκλεκτούς ' η μαζική πτώση του Προτεσταντισμού το έτος 1843. Αυτή η πτώση αφορούσε ταυτόχρονα τους αγγελιοφόρους του Χριστού, αποδέκτες του μηνύματος από τις « Σάρδεις » στους οποίους ο Ιησούς δήλωσε: « Θεωρείτε ότι είστε ζωντανοί και Είμαι νεκρός ». Αυτή η πτώση θυμάται στην



Αποκ. 9:1: « *Ο πέμπτος άγγελος σάλπισε. Και είδα ένα αστέρι που είχε πέσει από τον ουρανό στη γη . Το κλειδί του λάκκου της αβύσσου του δόθηκε .*» Πριν από την πτώση των Προτεσταντών, τα εδάφια Αποκ. 8:10 και 11 παραπέμπουν σε αυτό του Καθολικισμού που καταδικάστηκε οριστικά από τον Θεό: « *Ο τρίτος άγγελος σάλπισε. Και έπεσε από τον ουρανό ένα μεγάλο αστέρι που έκαιγε σαν δάδα . και έπεσε στο ένα τρίτο των ποταμών και στις πηγές των νερών.* » Ο στίχος 11 του δίνει το όνομα « *Wormwood* »: « *Το όνομα αυτού του αστεριού είναι Wormwood . και το τρίτο μέρος των νερών μετατράπηκε σε αμηθιά , και πολλοί άνθρωποι πέθαναν δίπλα στα νερά, επειδή είχαν πικραθεί* ». Το πράγμα επιβεβαιώνεται στην Αποκ. 12:4: « *Η ουρά του παρέσυρε το ένα τρίτο των άστρων του ουρανού και τα πέταξε στη γη. Ο δράκος στάθηκε μπροστά στη γυναίκα που επρόκειτο να γεννήσει, για να καταβροχθίσει το παιδί της όταν είχε γεννήσει . Οι θρησκευτικοί αγγελιοφόροι θα είναι τότε θύματα των εκτελέσεων των Γάλλων επαναστατών στο Αποκ. 8:12: « *Ο τέταρτος άγγελος σάλπισε. Και το ένα τρίτο του ήλιου χτυπήθηκε, και το ένα τρίτο της σελήνης και το ένα τρίτο των άστρων, έτσι ώστε το ένα τρίτο σκοτεινιάσε , και η μέρα έχασε το ένα τρίτο του φωτός της, και η νύχτα το ίδιο . Οι στόχοι των ελεύθερων σκεπτόμενων επαναστατών που είναι εχθρικοί προς όλες τις μορφές θρησκείας είναι επίσης, πάντα εν μέρει ( το τρίτο ), « ο ήλιος » και το « φεγγάρι ».**

Στη Γεν.15:5, τα « *άστρα* » συμβολίζουν τον « *σπόρο* » που είχε υποσχεθεί στον Αβραάμ: « *Και όταν τον οδήγησε έξω, είπε: Κοίταζε προς τον ουρανό και μέτρησε τα αστέρια, αν μπορείς να τα αριθμήσεις. Και εκείνος του είπε: Αυτός θα είναι ο σπόρος σου* ». Προσοχή! Το μήνυμα υποδεικνύει μια πολυάριθμη ποσότητα, αλλά δεν λέει τίποτα για την ποιότητα της πίστης αυτού του πλήθους στο οποίο ο Θεός θα βρει « *πολλούς καλεσμένους αλλά λίγους εκλεκτούς* » σύμφωνα με τον Ματθ.22:14. Τα « *άστρα* » πάλι συμβολίζουν τους εκλεκτούς στο Δαν.12 :3: « *Όσοι είναι έξυπνοι θα λάμπουν σαν τη λαμπρότητα του ουρανού, και όσοι διδάσκουν τη δικαιοσύνη σε πολλούς θα λάμπουν σαν τα αστέρια για πάντα* ».

Γεν.1:17: « *Ο Θεός τους τοποθέτησε στην απέραντη έκταση του ουρανού, για να δώσει φως στη γη* » .

Βλέπουμε εδώ για πνευματικό λόγο την επιμονή του Θεού σε αυτόν τον ρόλο των άστρων: « *Να φωτίζουν τη γη* ».

Γεν.1:18: « *για να κυβερνά την ημέρα και τη νύχτα και να διαχωρίζει το φως από το σκοτάδι. Ο Θεός είδε ότι ήταν καλό* ».

Εδώ ο Θεός επιβεβαιώνει τον πνευματικό συμβολικό ρόλο αυτών των άστρων συνδέοντας « *μέρα και φως* » από τη μια πλευρά και « *νύχτα και σκοτάδι* » από την άλλη.

Γεν.1:19: « *Έγινε λοιπόν βράδυ και έγινε πρωί· ήταν η τέταρτη μέρα* ».

Η γη μπορεί τώρα να επωφεληθεί από το φως και την ηλιακή θερμότητα για να εξασφαλίσει τη γονιμότητά της και την παραγωγή φυτικών τροφών. Αλλά ο ρόλος του ήλιου θα γίνει σημαντικός μόνο μετά την αμαρτία που θα διαπράξουν η Εύα και ο Αδάμ. Η ζωή μέχρι αυτή την τραγική στιγμή στηρίζεται στη θαυματουργή δύναμη της δημιουργικής δύναμης του Θεού. Η επίγεια ζωή οργανώνεται από τον Θεό για αυτή τη στιγμή που η αμαρτία θα χτυπήσει τη γη με όλη της την κατάρρα.



## Η 5<sup>η</sup> μέρα

Γεν.1:20: « Ο Θεός είπεν: Αφήστε τα νερά να γεννήσουν ζωντανά όντα σε αφθονία και ας πετάξουν πουλιά στη γη μέχρι την έκταση του ουρανού ».

Αυτή την 5<sup>η</sup> <sup>ημέρα</sup>, ο Θεός δίνει στα « νερά » τη δύναμη να « παράγουν σε αφθονία ζωντανά ζώα » τόσο πολυάριθμα και τόσο ποικίλα που η σύγχρονη επιστήμη δυσκολεύεται να τα απαριθμήσει όλα. Στο βάθος της αβύσσου στο απόλυτο σκοτάδι, ανακαλύπτουμε μια άγνωστη μορφή ζωής μικροσκοπικών φθοριζόντων ζώων που αναβοσβήνουν, αναβοσβήνουν και αλλάζουν την ένταση του φωτός και ακόμη και το χρώμα. Ομοίως, η έκταση του ουρανού θα λάβει το animation της πτήσης των « πουλιών ». Εδώ εμφανίζεται το σύμβολο των « φτερά » που επιτρέπουν στα φτερωτά σαρκικά ζώα να κινούνται στον αέρα. Το σύμβολο θα προσαρτηθεί σε ουράνια πνεύματα που δεν το χρειάζονται επειδή δεν υπόκεινται σε επίγειους και ουράνιους φυσικούς νόμους. Και στα φτερωτά είδη της γης, ο Θεός θα αποδώσει στον εαυτό του την εικόνα του « αετού » που υψώνεται στο υψηλότερο υψόμετρο από όλα τα είδη των πτηνών και των ιπτάμενων ζώων. Ο « αετός » γίνεται επίσης το σύμβολο της αυτοκρατορίας, του βασιλιά Ναβουχοδονόσορ στο Δαν.7:4 και του Ναπολέοντα 1ου <sup>στην</sup> Αποκ.8:13: « Κοίταξα και άκουσα έναν αετό να πετάει στη μέση από τον ουρανό, λέγοντας με δυνατή φωνή: Αλίμονο, αλίμονο, αλίμονο σε όσους κατοικούν στη γη, εξαιτίας των άλλων ήχων των σαλπύγγων των τριών αγγέλων που πρόκειται να ηχήσουν! » Η εμφάνιση αυτού του αυτοκρατορικού καθεστώτος προφήτευσε τις τρεις μεγάλες « ατυχίες » που θα χτυπήσουν τους κατοίκους των δυτικών χωρών κάτω από το σύμβολο των τριών τελευταίων « τρομπετών » του Από. 9 και 11, από το 1843, όταν τέθηκε σε ισχύ το διάταγμα του Δαν.8:14.

Εκτός από τον « αετό », τα άλλα « πουλιά του ουρανού » θα συμβολίζουν τους ουράνιους αγγέλους, τους καλούς και τους κακούς.

Γεν.1:21: « Ο Θεός δημιούργησε μεγάλα ψάρια και κάθε ζωντανό πλάσμα που κινείται, τα οποία τα νερά παρήγαγαν σε αφθονία ανάλογα με το είδος τους. δημιούργησε επίσης κάθε φτερωτό πουλί ανάλογα με το είδος του. Ο Θεός είδε ότι ήταν καλό ».

Ο Θεός προετοιμάζει τη θαλάσσια ζωή για την κατάσταση της αμαρτίας, την ώρα που τα « μεγαλύτερα ψάρια » θα κάνουν το μικρότερο φαγητό, αυτό είναι το προγραμματισμένο πεπρωμένο και η χρησιμότητα της αφθονίας τους σε κάθε είδος. Τα « φτερωτά πουλιά » δεν θα ξεφύγουν από αυτή την αρχή γιατί και αυτά θα σκοτωθούν μεταξύ τους για φαγητό. Αλλά πριν από την αμαρτία, κανένα θαλάσσιο ζώο ή πουλί δεν βλάπτει άλλο, η ζωή τους ζωντανεύει όλους και ζουν μαζί σε τέλεια αρμονία. Γι' αυτό ο Θεός κρίνει την κατάσταση « καλή ». Τα θαλάσσια « ζώα » και « πουλιά » θα παίξουν συμβολικό ρόλο μετά την αμαρτία. Οι θανατηφόρες μάχες μεταξύ των ειδών θα δώσουν τότε στη « θάλασσα » την έννοια του « θανάτου » που της δίνει ο Θεός στο τελετουργικό της πλύσης των Εβραίων ιερέων. Η δεξαμενή που χρησιμοποιείται για το σκοπό αυτό θα λάβει το όνομα « θάλασσα » σε ανάμνηση της διέλευσης της «ερυθράς θάλασσας», και τα δύο είναι προμήνυμα του χριστιανικού βαπτίσματος. Έτσι, δίνοντάς του το όνομα « θηρίο που ανατέλλει από τη θάλασσα » στην Αποκ. 13:1, ο Θεός ταυτίζει τη

ρωμαιοκαθολική θρησκεία και τη μοναρχία που την υποστηρίζει με μια συνέλευση «νεκρών» που σκοτώνουν και καταβροχθίζουν τους γείτονές τους όπως τα ψάρια από τη «θάλασσα». Ομοίως οι αετοί, τα γεράκια και τα γεράκια θα καταβροχθίσουν τα περιστέρια και τα περιστέρια, εξαιτίας της αμαρτίας της Εύας και του Αδάμ και των πολλών άλλων από τους ανθρώπινους απογόνους τους μέχρι την επιστροφή στη δόξα του Χριστού.

Γεν.1:22: «*Ο Θεός τους ελόγησε, λέγοντας: Γίνετε καρποί και πληθύνετε, και γεμίστε τα νερά των θαλασσών. και ας πολλαπλασιαστούν τα πουλιά στη γη.*»

Η ευλογία του Θεού υλοποιείται με τον πολλαπλασιασμό, στο πλαίσιο αυτό των θαλάσσιων ζώων και πτηνών, αλλά και σύντομα, του ανθρώπου. Η Εκκλησία του Χριστού καλείται επίσης να πολλαπλασιάσει τον αριθμό των οπαδών της, αλλά εκεί δεν αρκεί η ευλογία του Θεού, γιατί ο Θεός καλεί, αλλά δεν υποχρεώνει κανέναν να ανταποκριθεί στην προσφορά της σωτηρίας του.

Γεν.1:23: «*Έγινε λοιπόν βράδυ και έγινε πρωί· ήταν η πέμπτη μέρα.*»

Σημειώστε ότι η θαλάσσια ζωή δημιουργείται την πέμπτη ημέρα, έτσι **διαχωρίζεται** από τη δημιουργία της επίγειας ζωής, λόγω του πνευματικού συμβολισμού της που αφορά την πρώτη μορφή του καταραμένου και αποστάτη Χριστιανισμού. τι θα αντιπροσωπεύει η Καθολική θρησκεία της Ρώμης από τις 7 Μαρτίου 321, την ημερομηνία υιοθέτησης της ψευδούς ειδωλολατρικής ημέρας ανάπαυσης, της πρώτης ημέρας και της «ημέρας του ήλιου», που μετονομάστηκε στη συνέχεια: Κυριακή, ημέρα του Κυρίου. Αυτή η εξήγηση επιβεβαιώνεται από την εμφάνιση του Ρωμαιοκαθολικισμού κατά την 5η <sup>χιλιετία</sup> και εκείνη του Προτεσταντισμού που εμφανίστηκε κατά την 6η <sup>χιλιετία</sup>.

### Η 6η μέρα

Γεν.1:24: «*Ο Θεός είπε: Αφήστε τη γη να παράγει ζωντανά ζώα σύμφωνα με το είδος τους, βοοειδή, ερπετά και ζώα της γης, ανάλογα με το είδος τους. Και έτσι έγινε .»*

Η 6η <sup>μέρα</sup> σηματοδοτείται από τη δημιουργία της επίγειας ζωής που με τη σειρά της μετά τη θάλασσα «*παράγει ζωντανά ζώα ανάλογα με το είδος τους, τα βοοειδή, τα έρποντα και τα ζώα της ξηράς, ανάλογα με το είδος τους.*» Ο Θεός θέτει σε κίνηση μια διαδικασία αναπαραγωγής όλων αυτών των ζωντανών πλασμάτων. Θα εξαπλωθούν στην επιφάνεια της γης.

Γεν.1:25: «*Ο Θεός έφτιαξε τα θηρία της γης κατά το είδος τους, τα βοοειδή κατά το είδος τους, και κάθε ερπετό στη γη κατά το είδος τους. Ο Θεός είδε ότι ήταν καλό.*»

Αυτός ο στίχος επιβεβαιώνει τη δράση που διατάχθηκε στο προηγούμενο. Ας σημειώσουμε αυτή τη φορά ότι ο Θεός είναι ο δημιουργός και ο διευθυντής αυτής της επίγειας ζωικής ζωής που παράγεται στη γη. Όπως και με εκείνα της θάλασσας, τα ζώα της ξηράς θα ζήσουν αρμονικά μέχρι την ώρα της ανθρώπινης αμαρτίας. Ο Θεός βρίσκει αυτό το ζωικό δημιούργημα «*καλό*» στο οποίο δημιουργούνται συμβολικοί ρόλοι και θα τους χρησιμοποιήσει στα προφητικά του μηνύματα μετά την εγκαθίδρυση της αμαρτίας. Μεταξύ των ερπετών, «*το φίδι*» θα παίξει κύριο ρόλο ως μέσο υποκίνησης αμαρτίας που χρησιμοποιείται από τον διάβολο. Μετά την αμαρτία, τα ζώα της γης θα καταστρέφουν το ένα το

άλλο είδος ενάντια σε είδη. Και αυτή η επιθετικότητα θα δικαιολογήσει, στην Αποκ. 13:11, το όνομα « θηρίο που ανατέλλει από τη γη » που δηλώνει την προτεσταντική θρησκεία στην τελευταία της θέση καταραμένη από τον Θεό στο πλαίσιο της τελικής δοκιμασίας της πίστης των Αντβεντιστών που δικαιολογείται από την αληθινή επιστροφή του Ιησού Χριστού έχει προγραμματιστεί για την άνοιξη του 2030. Ωστόσο, σημειώστε ότι ο Προτεσταντισμός φέρει αυτή την κατάρα που αγνοήθηκε από τα πλήθη από το 1843.

Γεν.1:26: « Τότε ο Θεός είπε: Ας φτιάξουμε τον άνθρωπο κατ' εικόνα μας, σύμφωνα με την ομοίωσή μας, και ας κυριαρχήσει στα ψάρια της θάλασσας και στα πτηνά του ουρανού και στα βουσιδιά και σε σε όλη τη γη και σε όλα τα έρποντα που έρπουν στη γη ».

Λέγοντας « Ας κάνουμε », ο Θεός συσχετίζει με το δημιουργικό του έργο τον πιστό αγγελικό κόσμο που μαρτυρεί τη δράση του και τον περιβάλλει γεμάτος ενθουσιασμό. Κάτω από το θέμα του **διαχωρισμού** , σημειώστε εδώ, ομαδοποιημένα την 6η <sup>ημέρα</sup> , τη δημιουργία των επίγειων ζώων και αυτή του ανθρώπου που αναφέρεται σε αυτό το εδάφιο 26, αριθμός του ονόματος του Θεού, αριθμός που προκύπτει με την προσθήκη των τεσσάρων εβραϊκών γραμμάτων «Yod = 10 +, Hé = 5 +, Wav = 6 +, Hé = 5 = 26»; Τα γράμματα που συνθέτουν το όνομά του μεταφράζονται «YaHWéH». Αυτή η επιλογή είναι ακόμη πιο δικαιολογημένη αφού, « κατ' εικόνα Θεού », « άνθρωπος » ο Αδάμ έρχεται να τον αναπαραστήσει συμβολικά στην επίγεια δημιουργία ως εικόνα του Χριστού. Ο Θεός του δίνει τη σωματική και ψυχική του πτυχή, δηλαδή την ικανότητα να κρίνει μεταξύ του καλού και του κακού που θα τον κάνει υπεύθυνο. Δημιουργημένος την ίδια μέρα με τα ζώα, ο « άνθρωπος » θα λάβει την επιλογή της « ομοίωσής » του: ο Θεός ή το ζώο, το «θηρίο ». Ωστόσο, επιτρέποντας στον εαυτό τους να παρασυρθεί από «ένα ζώο», « το φίδι », η Εύα και ο Αδάμ θα αποκοπούν από τον Θεό και θα χάσουν την « ομοίωσή » τους. Δίνοντας στον άνθρωπο κυριαρχία πάνω « τα ερπετά που έρπουν στη γη », ο Θεός καλεί τον άνθρωπο να κυριαρχήσει πάνω στο «φίδι» και επομένως να μην αφήσει τον εαυτό του να διδαχθεί από αυτόν. Δυστυχώς για την ανθρωπότητα, η Εύα θα απομονωθεί και θα χωριστεί από τον Αδάμ όταν παρασυρθεί και γίνει ένοχη για το αμάρτημα της ανυπακοής.

Ο Θεός εμπιστεύεται στον άνθρωπο όλη του τη γήινη δημιουργία με τις ζωές που περιέχει και παράγει στις θάλασσες, στη γη και στον ουρανό.

Γεν.1:27: « Ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο κατ' εικόνα του, κατ' εικόνα Θεού τον δημιούργησε, αρσενικό και θηλυκό δημιούργησε ».

Η 6η <sup>μέρα</sup> διαρκεί όπως οι άλλες, 24 ώρες και φαίνεται ότι οι δημιουργίες του άντρα και της γυναίκας ομαδοποιούνται εδώ για εκπαιδευτικό σκοπό να συνοψίσουν τη δημιουργία τους. Πράγματι, η Γεν. 2 αναλαμβάνει αυτή τη δημιουργία του ανθρώπου αποκαλύπτοντας πολλές ενέργειες που πιθανώς επιτεύχθηκαν σε αρκετές ημέρες. Η ιστορία αυτού του κεφαλαίου 1 παίρνει έτσι έναν κανονιστικό χαρακτήρα αποκαλύπτοντας τις συμβολικές αξίες που ήθελε να δώσει ο Θεός στις πρώτες έξι ημέρες της εβδομάδας.

Αυτή η εβδομάδα έχει ακόμη πιο συμβολική αξία καθώς απεικονίζει το σωτήριο έργο του Θεού. «Ο άντρας» συμβολίζει και προφητεύει τον Χριστό και τη «γυναίκα», την «Εκλεκτή Εκκλησία» που θα αναστηθεί από αυτόν. Επιπλέον,

πριν από την αμαρτία, ο πραγματικός χρόνος δεν έχει σημασία γιατί στην κατάσταση της τελειότητας, ο χρόνος δεν μετράται και η αντίστροφη μέτρηση των «6000 ετών» θα ξεκινήσει την πρώτη άνοιξη που σηματοδοτείται από το πρώτο ανθρώπινο αμάρτημα. Με απόλυτη κανονικότητα, οι νύχτες 12 ωρών και οι ημέρες 12 ωρών διαδέχονται συνεχώς η μία την άλλη. Σε αυτό το εδάφιο, ο Θεός τονίζει την ομοίωση του ανθρώπου που δημιουργήθηκε σύμφωνα με τη δική του εικόνα. Ο Αδάμ δεν είναι αδύναμος, είναι γεμάτος δύναμη και δημιουργήθηκε ικανός να αντισταθεί στους πειρασμούς του διαβόλου.

Γεν.1:28: « *Και ο Θεός τους ευλόγησε, και ο Θεός τους είπε: Γίνετε καρποί, και πληθύνεστε, και γεμίστε τη γη, και υποτάξτε την. και να κυριαρχείτε στα ψάρια της θάλασσας και στα πουλιά του ουρανού και σε κάθε ζωντανό πλάσμα που κινείται στη γη* ».

Το μήνυμα απευθύνεται από τον Θεό σε όλη την ανθρωπότητα της οποίας ο Αδάμ και η Εύα είναι τα πρωτότυπα πρότυπα. Όπως τα ζώα, με τη σειρά τους ευλογούνται και ενθαρρύνονται να τεκνοποιήσουν για να πολλαπλασιάσουν τα ανθρώπινα όντα. Ο άνθρωπος αποκτά κυριαρχία στα ζωικά πλάσματα από τον Θεό, πράγμα που σημαίνει ότι δεν πρέπει να επιτρέψει στον εαυτό του να κυριαρχείται από αυτά, από συναισθηματισμό και συναισθηματική αδυναμία. Δεν πρέπει να τους βλάψει αλλά να ζει σε αρμονία μαζί τους. Αυτό, στο πλαίσιο που προηγείται της κατάρτας της αμαρτίας.

Γεν.1:29: « *Και ο Θεός είπε: Ιδού, σας δίνω κάθε βότανο που γεννά σπόρο, που είναι επάνω στο πρόσωπο όλης της γης, και κάθε δέντρο που έχει καρπό δέντρου μέσα του, που δίνει σπόρο. θα είναι το φαγητό σου ."*

Στη φυτική του δημιουργία, ο Θεός αποκαλύπτει όλη την καλοσύνη και τη γενναιοδωρία του πολλαπλασιάζοντας τον αριθμό των σπόρων κάθε είδους φυτών, οπωροφόρων δέντρων, δημητριακών, βοτάνων και λαχανικών. Ο Θεός προσφέρει στον άνθρωπο το πρότυπο της τέλει διατροφής που προάγει την καλή σωματική και ψυχική υγεία ευνοϊκή για ολόκληρο τον οργανισμό και την ανθρώπινη ψυχή, ακόμη και σήμερα όπως στην εποχή του Αδάμ. Αυτό το θέμα παρουσιάζεται από το 1843 από τον Θεό ως απαίτηση των εκλεκτών του και αποκτά ακόμη μεγαλύτερη σημασία στις τελευταίες μέρες μας, όπου τα τρόφιμα είναι θύμα της χημείας, των λιπασμάτων, των φυτοφαρμάκων και άλλων που καταστρέφουν τη ζωή αντί να την προάγουν.

Γεν.1:30: « *Και σε κάθε θηρίο της γης, και σε κάθε πουλί του ουρανού, και σε κάθε πράγμα που κινείται στη γη, έχοντας μέσα της πνοή ζωής, δίνω κάθε πράσινο βότανο για τροφή. Και έτσι έγινε .»*

Αυτός ο στίχος παρουσιάζει το κλειδί που δικαιολογεί τη δυνατότητα αυτής της αρμονικής ζωής. Όλα τα έμβια όντα είναι vegan, επομένως δεν έχουν λόγο να βλάψουν τον εαυτό τους. Μετά την αμαρτία, τα ζώα τις περισσότερες φορές επιτίθενται μεταξύ τους για φαγητό, ο θάνατος θα τα χτυπήσει όλα με τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Γεν.1:31: « *Ο Θεός είδε όλα όσα είχε φτιάξει, και ιδού, ήταν πολύ καλά. Έτσι έγινε βράδυ και έγινε πρωί: ήταν η έκτη μέρα* ».

Στο τέλος της 6ης <sup>ημέρας</sup>, ο Θεός είναι ικανοποιημένος με το δημιούργημά του που, με την παρουσία του ανθρώπου στη γη, κρίνεται αυτή τη φορά « **πολύ καλό** », ενώ ήταν « **καλό** » μόνο στο τέλος της 5ης <sup>ημέρας</sup>.

Η πρόθεση του Θεού να **διαχωρίσει** τις πρώτες 6 ημέρες της εβδομάδας από την 7η <sup>καταδεικνύεται</sup> από την ομαδοποίησή τους σε αυτό το κεφάλαιο 1 της Γένεσης. Με αυτόν τον τρόπο προετοιμάζει τη δομή της 4ης <sup>εντολής</sup> του θείου νόμου του που θα παρουσιάσει στην εποχή τους στους Εβραίους που απελευθερώθηκαν από την αιγυπτιακή σκλαβιά. Από τον Αδάμ, τα ανθρώπινα όντα είχαν 6 ημέρες την εβδομάδα, κάθε εβδομάδα, για να κάνουν τις επίγειες ασχολίες τους. Για τον Αδάμ, τα πράγματα ξεκίνησαν καλά, αλλά αφού δημιουργηθεί από αυτόν, η γυναίκα, ο θεόδοτος « βοηθός » του, θα φέρει την αμαρτία στη γήινη δημιουργία όπως θα αποκαλύψει η Γεν.3. Από αγάπη για τη γυναίκα του, ο Αδάμ θα φάει με τη σειρά του τον απαγορευμένο καρπό και ολόκληρο το ζευγάρι θα βρεθεί χτυπημένο από την κατάρα της αμαρτίας. Σε αυτή την ενέργεια, ο Αδάμ προφητεύει τον Χριστό που θα έρθει να μοιραστεί και να πληρώσει στη θέση του το σφάλμα της αγαπημένης του Εκλεκτής Εκκλησίας. Ο θάνατός του στον σταυρό, στους πρόποδες του όρους Γολγοθά, θα εξιλεώσει την αμαρτία που διαπράχθηκε και θα νικήσει την αμαρτία και τον θάνατο, ο Ιησούς Χριστός θα αποκτήσει το δικαίωμα να κάνει τους εκλεκτούς του να επωφεληθούν από την τέλεια δικαιοσύνη του. Μπορεί έτσι να τους προσφέρει αιώνια ζωή χαμένη από τον Αδάμ και την Εύα. Οι εκλεκτοί θα εισέλθουν μαζί την ίδια στιγμή σε αυτή την αιώνια ζωή στις αρχές της 7ης <sup>χιλιετίας</sup>, τότε είναι που θα εκπληρωθεί ο προφητικός ρόλος του Σαββάτου. Μπορείτε επομένως να καταλάβετε γιατί αυτό το θέμα της ανάπαυσης την 7η <sup>ημέρα</sup> παρουσιάζεται στο κεφάλαιο 2 της Γένεσης, **χωρισμένο** από τις πρώτες 6 ημέρες που ομαδοποιούνται στο κεφάλαιο 1.

## Γένεση 2

### Η έβδομη μέρα

Γεν.2:1: « *Έτσι συμπληρώθηκαν οι ουρανοί και η γη και όλο το στρατό τους* ».

Οι πρώτες έξι ημέρες χωρίζονται από την « **έβδομη** », επειδή το δημιουργικό έργο του Θεού για τη γη και τους ουρανούς τελειώνει. Αυτό ίσχυε, για τα θεμέλια της κτισμένης ζωής την πρώτη εβδομάδα, αλλά ακόμη περισσότερο, για τα 7000 χρόνια που επίσης προφήτεψε. Οι πρώτες έξι ημέρες ανακοινώνουν ότι ο Θεός θα εργαστεί στις αντιξοότητες αντιμετωπίζοντας το στρατόπεδο του διαβόλου και τις καταστροφικές του ενέργειες για 6000 χρόνια. Το έργο του θα συνίσταται στην προσέλκυση των εκλεκτών του κοντά του για να τους επιλέξει ανάμεσα σε όλα τα ανθρώπινα όντα. Θα τους δώσει διάφορες αποδείξεις της αγάπης του και θα διατηρήσει αυτούς που τον αγαπούν και τον εγκρίνουν σε όλες του τις πτυχές και σε όλους τους τομείς. Γιατί όσοι δεν το κάνουν αυτό θα ενταχθούν στο καταραμένο στρατόπεδο του διαβόλου. Ο « *στρατός* » που αναφέρεται δηλώνει τις ζωντανές δυνάμεις των δύο στρατοπέδων που θα εναντιωθούν και θα πολεμήσουν το ένα το άλλο στη « *γη* » και στους « *ουρανούς* » όπου τα « *αστέρια του ουρανού* » τους συμβολίζουν. Και αυτός ο αγώνας για επιλογή θα διαρκέσει 6000 χρόνια.

Γεν.2:2: « *Την έβδομη ημέρα ο Θεός τελείωσε το έργο του που είχε κάνει και την έβδομη ημέρα αναπαύθηκε από όλο το έργο του που είχε κάνει* ».



Στο τέλος της πρώτης εβδομάδας της επίγειας ιστορίας, η ανάπαυση του Θεού διδάσκει ένα πρώτο μάθημα: ο Αδάμ και η Εύα δεν έχουν ακόμη αμαρτήσει. που εξηγεί τη δυνατότητα να βιώσει ο Θεός αληθινή ανάπαυση. Επομένως, η ανάπαυση του Θεού εξαρτάται από την απουσία αμαρτίας στα πλάσματά του.

Το δεύτερο μάθημα είναι πιο λεπτό και κρύβεται στην προφητική όψη αυτής της « **έβδομης ημέρας** » που είναι μια εικόνα της « **έβδομης** » χιλιετίας του μεγάλου σωτηρίου έργου που προγραμματίστηκε από τον Θεό.

Η είσοδος στην « **έβδομη** » χιλιετία, που ονομάζεται « *χίλια χρόνια* » στην Αποκ. 20:4-6-7, θα σηματοδοτήσει την ολοκλήρωση της επιλογής των εκλεκτών. Και επειδή ο Θεός και οι εκλεκτοί του σώθηκαν ζωντανοί ή αναστήθηκαν, αλλά όλοι δοξασμένοι, τα υπόλοιπα που θα αποκτηθούν θα είναι η συνέπεια της νίκης του Θεού στον Ιησού Χριστό έναντι όλων των εχθρών του. Στο εβραϊκό κείμενο, το ρήμα « *αναπαύεται* » είναι «shavat» από την ίδια ρίζα με τη λέξη « **Σάββατο** ».

Γεν. 2:3: « *Ο Θεός ευλόγησε την έβδομη ημέρα και την αγίασε, επειδή σε αυτήν αναπαύτηκε από όλο το έργο του που είχε δημιουργήσει κάνοντας αυτήν* ».

Η λέξη Σάββατο δεν αναφέρεται αλλά η εικόνα της βρίσκεται ήδη στον **αγιασμό** της « **έβδομης ημέρας** ». Επομένως, κατανοήστε καλά την αιτία αυτού του **αγιασμού** από τον Θεό. Προφητεύει τη στιγμή που η θυσία της στον Ιησού Χριστό θα λάβει την τελική της ανταμοιβή: την ευτυχία να περιβάλλεται από όλους τους εκλεκτούς της που στην εποχή τους μαρτύρησαν την πίστη τους στο μαρτύριο, τα βασάνια, τις στερήσεις, τις περισσότερες φορές μέχρι θανάτου. Και στις αρχές της « **έβδομης** » χιλιετίας, θα είναι όλοι ζωντανοί και δεν θα χρειάζεται πλέον να φοβούνται τον θάνατο. Για τον Θεό και το πιστό Του στρατόπεδο, μπορεί κανείς να φανταστεί την αιτία μεγαλύτερης « **ανάπαυσης** » από αυτή; Ο Θεός δεν θα βλέπει πια αυτούς που τον αγαπούν να υποφέρουν, δεν θα χρειάζεται πλέον να μοιράζεται τα βασάνια τους, είναι αυτή η « **ανάπαυση** » που γιορτάζει κάθε « **έβδομη μέρα Σάββατο** » των αιώνιων εβδομάδων μας. Αυτός ο καρπός της τελικής του νίκης θα έχει αποκτηθεί με τη νίκη του Ιησού Χριστού επί της αμαρτίας και του θανάτου. Στον εαυτό του, στη γη και μεταξύ άλλων ανθρώπων, έκανε ένα ελάχιστα αξιόπιστο έργο: πήρε τον θάνατο για να δημιουργήσει τον εκλεκτό λαό του και το Σάββατο ανακοίνωσε από τον Αδάμ στην ανθρωπότητα ότι θα νικήσει την αμαρτία για να προσφέρει τη δικαιοσύνη του και την αιώνια ζωή σε αυτούς που τον αγαπούν και τον υπηρετούν πιστά. κάτι που διακηρύττει και επιβεβαιώνει η Αποκ. 6:2: « *Κοίταξα, και ιδού, φάνηκε ένα λευκό άλογο. Αυτός που το καβάλησε είχε τόξο. Του δόθηκε ένα στέμμα και ξεκίνησε νικητής και να κατακτήσει* ».

Η είσοδος στην έβδομη χιλιετία σηματοδοτεί την είσοδο των εκλεκτών στην αιωνιότητα του Θεού, γι' αυτό, σε αυτή τη θεϊκή ιστορία, η έβδομη μέρα δεν κλείνει με την έκφραση " *υπήρχε ένα βράδυ, υπήρχε Υπήρχε πρωί, ήταν ...ημέρα* ." Στην Αποκάλυψη του που δόθηκε στον Ιωάννη, ο Χριστός θα υπενθυμίσει αυτή την έβδομη χιλιετία και θα αποκαλύψει ότι θα αποτελείται επίσης από « *χίλια χρόνια* » σύμφωνα με την Αποκ. 20:2-4, όπως τα πρώτα έξι που προηγήθηκαν. Θα είναι μια περίοδος ουράνιας κρίσης κατά την οποία οι εκλεκτοί θα πρέπει να κρίνουν τους νεκρούς του καταραμένου στρατοπέδου. Επομένως, η μνήμη της αμαρτίας θα διατηρηθεί σε αυτά τα τελευταία « *χίλια χρόνια* » του μεγάλου

Σαββάτου που προφητεύεται κάθε Σαββατοκύριακο. Μόνο η τελευταία κρίση θα βάλει τέλος στη σκέψη της αμαρτίας όταν, στο τέλος της έβδομης χιλιετίας, όλοι οι πεσόντες θα έχουν καταστραφεί στη «*λίμνη της φωτιάς του δεύτερου θανάτου*».

### **Ο Θεός δίνει εξηγήσεις για την επίγεια δημιουργία του**

Προειδοποίηση: Παραπλανημένοι άνθρωποι σπέρνουν αμφιβολίες παρουσιάζοντας αυτό το μέρος της Γένεσης 2 ως μια δεύτερη μαρτυρία που θα έρχεται σε αντίθεση με αυτήν της ιστορίας της Γένεσης 1. Αυτοί οι άνθρωποι δεν έχουν κατανοήσει τη μέθοδο αφήγησης που χρησιμοποίησε ο Θεός. Παρουσιάζει στη Γένεση 1, το σύνολο των πρώτων έξι ημερών της δημιουργίας του. Στη συνέχεια, από τη Γέν.2:4, επιστρέφει για να δώσει πρόσθετες λεπτομέρειες για ορισμένα θέματα που δεν εξηγούνται στη Γένεση 1.

Γεν.2:4: « *Αυτές είναι οι αρχές των ουρανών και της γης, όταν δημιουργήθηκαν* »

Αυτές οι πρόσθετες εξηγήσεις είναι απολύτως απαραίτητες γιατί το θέμα της αμαρτίας πρέπει να λάβει τις δικές του εξηγήσεις. Και όπως είδαμε, αυτό το θέμα της αμαρτίας είναι πανταχού παρόν στις μορφές που έχει δώσει ο Θεός στα επίγεια και ουράνια επιτεύγματά του. Η ίδια η κατασκευή της επταήμερης εβδομάδας φέρει πολλά μυστήρια που μόνο ο χρόνος θα αποκαλύψει στους εκλεκτούς του Χριστού.

Γεν.2:5: « *Όταν ο Ιεχωβά Θεός έφτιαξε τη γη και τους ουρανούς, δεν υπήρχε ακόμη θάμνος του αγρού στη γη, ούτε χόρτο του αγρού δεν είχε ακόμη φυτρώσει· επειδή, ο Ιεχωβά, ο Θεός δεν είχε στείλει βροχή στη γη, και δεν υπήρχε άνθρωπος να καλλιεργήσει το έδαφος* .

Σημειώστε την εμφάνιση του ονόματος « *Γιαχβέ* » με το οποίο ο Θεός ονομάστηκε μετά από αίτημα του Μωυσή σύμφωνα με την Έξοδο 3:14-15. Ο Μωυσής γράφει αυτή την αποκάλυψη υπό την υπαγόρευση του Θεού τον οποίο αποκαλεί « *Γιαχβέ* ». Η θεία αποκάλυψη εδώ παίρνει την ιστορική της αναφορά από την έξοδο από την Αίγυπτο και τη δημιουργία του έθνους Ισραήλ.

Πίσω από αυτές τις φαινομενικά πολύ λογικές λεπτομέρειες κρύβονται προφητευμένες ιδέες. Ο Θεός προκαλεί την ανάπτυξη της φυτικής ζωής, « *θάμνους και βότανα των αγρών* », στα οποία προσθέτει τη « *βροχή* » και την παρουσία του « *ανθρώπου* » που θα « *καλλιεργήσει το χώμα* ». Το 1656, μετά το αμάρτημα του Αδάμ, στη Γεν. 7:11, « *η βροχή* » της « *πλημμύρας* » θα καταστρέψει τη ζωή των φυτών, τους « *θάμνους και τα βότανα του αγρού* » καθώς και τον « *άνθρωπο* » και τις « *καλλιέργειες* » του λόγω η όξυνση της αμαρτίας.

Γεν.2:6: « *Αλλά ένας ατμός σηκώθηκε από τη γη και πότισε ολόκληρη την επιφάνεια της γης* ».

Πριν καταστρέψει οτιδήποτε, πριν από την αμαρτία, ο Θεός κάνει « *η γη να ποτίζεται σε ολόκληρη την επιφάνειά της από έναν ατμό* ». Η δράση είναι ήπια και αποτελεσματική και ταιριάζει στην αναμάρτητη, ένδοξη και απόλυτα αγνή ζωή. Μετά την αμαρτία, ο ουρανός θα στείλει καταστροφικές καταιγίδες και καταρρακτώδεις βροχές ως σημάδι της κατάρας του.

### **Η διαμόρφωση του ανθρώπου**

Γεν.2:7: « *Ο Ιεχωβά Θεός έπλασε τον άνθρωπο από το χώμα της γης, και του εμφύσησε στα ρουθούνια πνοή ζωής, και ο άνθρωπος έγινε ζωντανό πλάσμα* ».

Η δημιουργία του ανθρώπου βασίζεται σε έναν νέο **διαχωρισμό** : αυτόν της « *σκόνης της γης* », ένα μέρος του οποίου λαμβάνεται για να σχηματίσει μια ζωή φτιαγμένη κατ' εικόνα Θεού. Σε αυτή τη δράση, ο Θεός αποκαλύπτει το σχέδιό του να αποκτήσει και τελικά να επιλέξει εκλεκτούς ανθρώπους γήινης καταγωγής τους οποίους θα κάνει αιώνιους.

Όταν ο Θεός τον δημιουργεί, ο άνθρωπος είναι αντικείμενο ιδιαίτερης προσοχής από τον Δημιουργό του. Σημειώστε ότι τον « *σχηματίζει* » από « *το χώμα της γης* » και αυτή η μοναδική καταγωγή προφητεύει την αμαρτία του, τον θάνατό του και την επιστροφή του στην κατάσταση της « *σκόνης* ». Αυτή η θεϊκή δράση είναι συγκρίσιμη με αυτή ενός « *αγγειοπλάστη* » που διαμορφώνει ένα « *πήλινο δοχείο* ». εικόνα που θα διεκδικήσει ο Θεός στα Ιερ.18:6 και Ρωμ.9:21 . Επιπλέον, η ζωή του « *ανθρώπου* » θα εξαρτηθεί από την « *ανάσα* » του που εισπνέει ο Θεός στα « *ρουθούνια* » του. Επομένως, είναι πράγματι η πνευμονική « *αναπνοή* » και όχι η πνευματική αναπνοή που πολλοί σκέφτονται. Όλες αυτές οι λεπτομέρειες αποκαλύπτονται για να μας υπενθυμίσουν πόσο εύθραυστη είναι η ανθρώπινη ζωή, που εξαρτάται από τον Θεό για την παράτασή της. Παραμένει καρπός ενός διαρκούς θαύματος γιατί η ζωή βρίσκεται μόνο στον Θεό και μόνο σε αυτόν. Με τη θεϊκή του θέληση « *έγινε άνθρωπος ένα ζωντανό ον* .» Εάν η ζωή ενός καλού ή κακού ανθρώπου παρατείνεται, είναι μόνο επειδή το επιτρέπει ο Θεός. Και όταν τον χτυπά ο θάνατος, εξακολουθεί να είναι η απόφασή του που αμφισβητείται.

Πριν από την αμαρτία, ο Αδάμ δημιουργήθηκε τέλειος και αθώος, διέθετε ισχυρή ζωτικότητα και εισήλθε στην αιώνια ζωή, περιτριγυρισμένος από αιώνια πράγματα. Μόνο η μορφή της δημιουργίας του προφητεύει το τρομερό του πεπρωμένο.

Γεν.2:8: « *Τότε ο Ιεχωβά Θεός φύτεψε έναν κήπο στην Εδέμ, στην ανατολική πλευρά, και έβαλε εκεί τον άνθρωπο που είχε διαμορφώσει* .»

Ένας κήπος είναι η εικόνα του ιδανικού τόπου για τον άνθρωπο που βρίσκει όλα τα μαγευτικά διατροφικά και οπτικά του στοιχεία συγκεντρωμένα εκεί. υπέροχα λουλούδια που δεν ξεθωριάζουν και δεν χάνουν ποτέ τα αρώματα τους από ευχάριστες μυρωδιές πολλαπλασιάζονται στο άπειρο. Αυτή η τροφή που προσφέρεται στον κήπο δεν χτίζει τη ζωή κάποιου που, πριν από την αμαρτία, δεν εξαρτάται από το φαγητό. Η τροφή λοιπόν καταναλώνεται από τον άνθρωπο για μόνη του ευχαρίστηση. Η ακρίβεια « *Ο Θεός φύτεψε έναν κήπο* » μαρτυρεί την αγάπη του για το πλάσμα του. Γίνεται κηπουρός για να προσφέρει στον άνθρωπο αυτό το υπέροχο μέρος για να ζήσει.

Η λέξη Εδέμ σημαίνει «*κήπος των απολαύσεων*» και λαμβάνοντας το Ισραήλ ως κεντρικό σημείο αναφοράς, ο Θεός εντοπίζει αυτήν την Εδέμ στα ανατολικά του Ισραήλ. Για τις «*χαρές*» του, ο άνθρωπος τοποθετείται σε αυτόν τον υπέροχο κήπο από τον Θεό, τον Δημιουργό του.

Γεν.2:9: « *Γιαχβέ Ο Θεός έφτιαζε δέντρα κάθε είδους για να φυτρώνουν από τη γη, ευχάριστα στη θέα και καλά για τροφή, και το δέντρο της ζωής στη μέση του κήπου και το δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού* ».

Ο χαρακτήρας ενός κήπου είναι η παρουσία οπωροφόρων δέντρων που προσφέρουν τα «έτοιμα προς κατανάλωση» που αποτελούν τους καρπούς τους με πολλαπλές απαλές και γλυκές γεύσεις. Είναι όλοι εκεί για τη μοναδική ευχαρίστηση του Αδάμ, ακόμα μόνοι.

Στον κήπο υπάρχουν επίσης δύο δέντρα με εκ διαμέτρου αντίθετους χαρακτήρες: το «*δέντρο της ζωής*» που κατέχει την κεντρική θέση, «*στη μέση του κήπου*». Με αυτόν τον τρόπο ο κήπος και η πλούσια προσφορά του συνδέονται εξ ολοκλήρου με αυτόν. Κοντά του είναι το «*δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού*». Ήδη, στον χαρακτηρισμό της, η λέξη «*κακό*» προφητεύει την πρόσβαση στην αμαρτία. Μπορούμε τότε να καταλάβουμε ότι αυτά τα δύο δέντρα είναι οι εικόνες των δύο στρατοπέδων που θα αντιμετωπίσουν το ένα το άλλο στη γη της αμαρτίας: το στρατόπεδο του Ιησού Χριστού που απεικονίζεται από το «*δέντρο της ζωής*» ενάντια στο στρατόπεδο του διαβόλου που, όπως το όνομα του «*δέντρου*» υποδηλώνει, έχει γνωρίσει ή βιώσει, διαδοχικά, το «*καλό*» από τη δημιουργία του μέχρι την ημέρα που το «*κακό*» το έκανε να επαναστατήσει εναντίον του Δημιουργού του. αυτό που ο Θεός αποκαλεί «*αμαρτία εναντίον του*». Σας υπενθυμίζω ότι αυτές οι αρχές του «*καλού και του κακού*» είναι οι δύο επιλογές ή δύο πιθανοί ακραίοι αντίθετοι καρποί που παράγει η **απόλυτη ελευθερία** ενός «*ζωντανού όντος*». Εάν ο πρώτος άγγελος δεν το είχε κάνει, άλλοι άγγελοι θα είχαν προχωρήσει ακόμα σε εξέγερση, όπως έχει ήδη αποδείξει η επίγεια εμπειρία της ανθρώπινης συμπεριφοράς.

Σε όλη τη γενναιόδωρη προσφορά του κήπου που ετοίμασε ο Θεός για τον Αδάμ βρίσκεται αυτό το δέντρο «*της γνώσης του καλού και του κακού*» που είναι εκεί για να δοκιμάσει την πιστότητα του ανθρώπου. Αυτός ο όρος «*γνώση*» πρέπει να γίνει καλά κατανοητός γιατί για τον Θεό το ρήμα «*γνωρίζω*» παίρνει μια ακραία έννοια του «*καλού ή του κακού*» που θα βασίζεται σε πράξεις υπακοής ή ανυπακοής. Το δέντρο στον κήπο είναι μόνο το υλικό στήριγμα για τη δοκιμασία της υπακοής και ο καρπός του μόνο κακό μεταδίδει γιατί ο Θεός του έδωσε αυτόν τον ρόλο παρουσιάζοντάς τον ως απαγόρευση. Η αμαρτία δεν είναι στον καρπό, αλλά στο να τον φας γνωρίζοντας ότι ο Θεός τον έχει απαγορεύσει.

Γεν.2:10: «*Ένα ποτάμι βγήκε από την Εδέμ για να ποτίσει τον κήπο και από εκεί χωρίστηκε σε τέσσερα κλαδιά*».

ένα νέο μήνυμα **διαχωρισμού**, καθώς το ποτάμι που βγαίνει από την Εδέμ χωρίζεται σε «*τέσσερα χέρια*», αυτή η εικόνα προφητεύει τη γέννηση της ανθρωπότητας της οποίας οι απόγονοι θα εξαπλωθούν παγκοσμίως είτε στα τέσσερα βασικά σημεία, είτε σε τέσσερις ανέμους από τον ουρανό σε όλα η γη. Το «*ποτάμι*» είναι το σύμβολο ενός λαού, το νερό είναι σύμβολο ανθρώπινων ζώων. Με αυτή τη διαίρεση «*σε τέσσερα χέρια*», ο ποταμός που βγαίνει από την Εδέμ θα απλώσει το νερό της ζωής του σε ολόκληρη τη γη και αυτή η ιδέα προφητεύει την επιθυμία του Θεού να διαδώσει τη γνώση του σε ολόκληρη την επιφάνειά του. Το έργο του θα ολοκληρωθεί σύμφωνα με τη Γεν.10 με τον χωρισμό του Νώε και των τριών γιων του μετά το τέλος της πλημμύρας των υδάτων. Αυτοί οι μάρτυρες του κατακλυσμού θα μεταδίδουν από γενιά σε γενιά τη μνήμη της φοβερής θείας τιμωρίας.

Δεν γνωρίζουμε την οπτική εμφάνιση που είχε η γη πριν από τον κατακλυσμό, αλλά πριν από τους χωρισμούς των λαών, η κατοικημένη γη πρέπει



να εμφανιζόταν ως ενιαία ήπειρος που ποτίζεται μόνο από αυτή την πηγή νερού που ανάβλυζε από τον κήπο της Εδέμ. Οι σημερινές εσωτερικές θάλασσες δεν υπήρχαν και είναι συνέπεια της πλημμύρας που κάλυψε ολόκληρη τη γη για ένα χρόνο. Μέχρι την πλημμύρα, ολόκληρη η ήπειρος ποτιζόταν από αυτά τα τέσσερα ποτάμια και οι παραπόταμοί τους διένειμαν γλυκό νερό σε ολόκληρη την επιφάνεια της ξηρής γης. Κατά τη διάρκεια της πλημμύρας, τα στενά του Γιβραλτάρ και η Ερυθρά Θάλασσα κατέρρευσαν, προετοιμάζοντας το σχηματισμό της Μεσογείου Θάλασσας και της Ερυθράς Θάλασσας που εισέβαλε από αλμυρό νερό από τους ωκεανούς. Να ξέρετε ότι στη νέα γη όπου ο Θεός θα εγκαταστήσει το βασίλειό του, δεν θα υπάρχει θάλασσα σύμφωνα με την Αποκ. 21:1, όπως δεν θα υπάρχει πια θάνατος. Η διαίρεση είναι συνέπεια της αμαρτίας και η πιο έντονη μορφή της θα τιμωρηθεί από τα καταστροφικά νερά του κατακλυσμού. Διαβάζοντας αυτό το μήνυμα, μόνο υπό την προφητική του όψη, οι « τέσσερις βραχίονες » του ποταμού υποδεικνύουν τέσσερις λαούς που χαρακτηρίζουν την ανθρωπότητα.

Γεν.2:11: « Το όνομα του πρώτου είναι Πισών. είναι αυτό που περιβάλλει ολόκληρη τη χώρα της Χαβίλα, όπου βρίσκεται ο χρυσός ».

Το όνομα του πρώτου ποταμού που ονομάζεται Pishon ή Phison σημαίνει: αφθονία νερού. Η περιοχή όπου βρισκόταν η Εδέμ που φυτεύτηκε από τον Θεό πρέπει να ήταν εκεί που πηγάζουν ο σημερινός Τίγρης και ο Ευφράτης. για τον Ευφράτη μέχρι το όρος Αραράτ και για τον Τίγρη στον Ταύρο. Στα ανατολικά και στο μέσο της Τουρκίας υπάρχει ακόμα η απέραντη λίμνη Βαν που αποτελεί ένα τεράστιο απόθεμα γλυκού νερού. Με τη θεία του ευλογία, το άφθονο νερό προώθησε την εξαιρετική γονιμότητα του κήπου του Θεού. Η χώρα Χαβίλα, γνωστή για τον χρυσό της, βρισκόταν σύμφωνα με ορισμένους στα βορειοανατολικά της σημερινής Τουρκίας . Εκτεινόταν μέχρι τις ακτές της σημερινής Γεωργίας. Αλλά αυτή η ερμηνεία δημιουργεί πρόβλημα επειδή σύμφωνα με τη Γεν. 10:7, ο « Χαβίλα » είναι « γιος του Κους » , ο ίδιος. « γιος του Χαμ » και δηλώνει την Αιθιοπία που βρίσκεται στα νότια της Αιγύπτου. Αυτό με οδηγεί να εντοπίσω αυτή τη χώρα της «Χαβίλα » στην Αιθιοπία ή στην Υεμένη, όπου υπήρχαν τα ορυχεία χρυσού που πρόσφερε η βασίλισσα της Σάμπα στον βασιλιά Σολομώντα.

Γεν.2:12: « Ο χρυσός αυτής της γης είναι καθαρός. Βδέλλιο και πέτρα όνυχα βρίσκονται επίσης εκεί .

Ο « χρυσός » είναι το σύμβολο της πίστης και ο Θεός προφητεύει για την Αιθιοπία, καθαρή πίστη. Θα είναι ήδη η μόνη χώρα στον κόσμο που έχει διατηρήσει τη θρησκευτική κληρονομιά της βασίλισσας της Σάμπα μετά τη διαμονή της με τον βασιλιά Σολομώντα. Ας προσθέσουμε επίσης προς όφελός της, ότι στην ανεξαρτησία της που διατηρήθηκε στους αιώνες του θρησκευτικού σκοτούς που χαρακτήριζε τους λαούς της «χριστιανικής» Δυτικής Ευρώπης, οι Αιθίοπες κράτησαν τη χριστιανική πίστη και εφάρμοσαν το αληθινό Σάββατο που έλαβε η συνάντηση του Σολομώντα. Ο Απόστολος Φίλιππος βάπτισε τον πρώτο Αιθίοπα Χριστιανό όπως αποκαλύπτεται στις Πράξεις 8:27-39. Ήταν ευνούχος της Βασίλισσας Κανδάκης και ολόκληρος ο λαός έλαβε τη θρησκευτική του διδασκαλία. Μια άλλη λεπτομέρεια μαρτυρεί την ευλογία αυτού του λαού, ο Θεός



τον έβαλε να προστατεύσει από τους εχθρούς του με την πολεμική ενέργεια που ανέλαβε και αποφάσισε οικειοθελώς ο διάσημος πλοηγός Βάσκο ντα Γκάμα.

Επιβεβαιώνοντας το μαύρο χρώμα του δέρματος της Αιθιοπίας, η " πέτρα όνυχα " έχει "μαύρο" χρώμα και αποτελείται από διοξείδιο του πυριτίου. πρόσθετος πλούτος για αυτή τη χώρα. γιατί η χρήση του για την κατασκευή τρανζίστορ το κάνει ιδιαίτερα εκτιμημένο σήμερα.

Γεν.2:13: « *Το όνομα του δεύτερου ποταμού είναι Γεχών. είναι αυτό που περιβάλλει ολόκληρη τη γη του Κους* ».

Ας ξεχάσουμε τα «ποτάμια» και ας βάλουμε στη θέση τους τους ανθρώπους που συμβολίζουν. Αυτός ο δεύτερος λαός « *περιβάλλει τη γη του Κους* », δηλαδή την Αιθιοπία. Οι απόγονοι του Σημ θα αναπτυχθούν στη γη της Αραβίας και μέχρι την Περσία. Στην πραγματικότητα περιβάλλει το έδαφος της Αιθιοπίας, επομένως μπορεί να συμβολιστεί και να αναφέρεται με το όνομα του « *ποταμού* » « *Gihon* ». Στις τελευταίες μέρες μας, αυτή η συνοδεία είναι η «μουσουλμανική» θρησκεία της Αραβίας και της Περσίας. Έτσι η διαμόρφωση της αρχής της δημιουργίας αναπαράγεται στο τέλος του χρόνου.

Γεν.2:14: « *Το όνομα του τρίτου είναι Hiddekel. είναι αυτό που ρέει στα ανατολικά της Ασσυρίας. Ο τέταρτος ποταμός είναι ο Ευφράτης* ».

Το « *Hiddekel* » δηλώνει τον «Ποταμό Τίγρη» και οι άνθρωποι που θα οριστούν θα είναι η Ινδία που συμβολίζεται με την «τίγρη της Βεγγάλης». Η Ασία και ο ανατολικός πολιτισμός της που λανθασμένα χαρακτηρίζεται ως «κίτρινη φυλή» προφητεύεται και ανησυχεί και στην πραγματικότητα βρίσκεται « *στα ανατολικά της Ασσυρίας* ». Στο Dan.12, ο Θεός χρησιμοποίησε το σύμβολο αυτού του ανθρωποφάγου « *ποταμού* » «Τίγρη» για να απεικονίσει τη δοκιμασία των Αντβεντιστών που βιώθηκε μεταξύ 1828 και 1873, λόγω των πληθώρας πνευματικών θανάτων που προκάλεσε.

Το όνομα « *Ευφράτης* » σημαίνει: ανθισμένος, καρποφόρος. Στην προφητεία της Αποκάλυψης, ο «*Ευφράτης* » συμβολίζει τη Δυτική Ευρώπη και τις εκβολές της, την Αμερική και την Αυστραλία, τις οποίες ο Θεός παρουσιάζει κυριαρχούμενες από το ρωμαϊκό παπικό θρησκευτικό καθεστώς που ονομάζει με την πόλη της, « *Βαβυλώνα η μεγάλη* ». Αυτός ο απόγονος του Νώε θα είναι αυτός του Ιάφεθ που εκτείνεται προς τα δυτικά προς την Ελλάδα και την Ευρώπη και προς τα βόρεια προς τη Ρωσία. Η Ευρώπη ήταν το έδαφος όπου η χριστιανική πίστη γνώρισε όλες τις καλές και κακές εξελίξεις μετά την εθνική πτώση του Ισραήλ. Τα επίθετα «ανθισμένα, καρποφόρα» είναι δικαιολογημένα και σύμφωνα με τον οiwνό, οι γιοι της Λίας, της αναγάπητης γυναίκας, θα είναι πιο πολλοί από εκείνους της Ραχήλ, της συζύγου που αγαπούσε ο Ιακώβ.

Είναι καλό να βρίσκουμε σε αυτό το μήνυμα την υπενθύμιση ότι παρ' όλες τις τελικές θρησκευτικές τους διαιρέσεις, αυτοί οι τέσσερις τύποι επίγειων πολιτισμών είχαν τον ίδιο δημιουργό Θεό με τον Πατέρα, για να δικαιολογήσουν την ύπαρξή τους.

Γεν.2:15: « *Ο Γιαχβέ Θεός πήρε τον άνθρωπο και τον τοποθέτησε στον κήπο της Εδέμ για να τον καλλιεργήσει και να τον φυλάξει* ».

Ο Θεός προσφέρει στον Αδάμ μια απασχόληση που συνίσταται στην « *καλλιέργεια και περιποίηση* » του κήπου. Η μορφή αυτής της καλλιέργειας είναι άγνωστη σε εμάς, αλλά πραγματοποιήθηκε χωρίς καμία κούραση πριν από την

αμαρτία. Ομοίως, χωρίς καμία μορφή επιθετικότητας σε όλη τη δημιουργία, η φύλαξή του απλοποιήθηκε στα άκρα. Ωστόσο, αυτός ο ρόλος του φρουρού υπονοούσε την ύπαρξη ενός κινδύνου που σύντομα θα πάρει μια πραγματική και ακριβή όψη: τη διαβολική αποπλάνηση της ανθρώπινης σκέψης στον ίδιο κήπο.

Γεν.2:16: « *Ο Γιαχβέ Θεός έδωσε αυτή την εντολή στον άνθρωπο: Μπορείτε να φάτε από όλα τα δέντρα του κήπου. »*

Πλήθος οπωροφόρων δέντρων διατίθενται ελεύθερα στον Αδάμ. Ο Θεός τον εκπληρώνει πέρα από τις ανάγκες του που συνίστανται στην ικανοποίηση των διατροφικών επιθυμιών με ποικίλες γεύσεις και αρώματα. Η προσφορά του Θεού είναι ωραία, αλλά είναι μόνο το πρώτο μέρος μιας « εντολής » που δίνει στον Αδάμ. Ακολουθεί το δεύτερο μέρος αυτής της « παραγγελίας ».

Γεν.2:17: « *Αλλά δεν θα φας από το δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού· γιατί την ημέρα που θα φας από αυτό θα πεθάνεις ».*

*διαταγή* » του Θεού , αυτό το μέρος είναι πολύ σοβαρό, γιατί η απειλή που παρουσιάζεται θα εφαρμοστεί αμείλικτα μόλις ολοκληρωθεί και εκπληρωθεί η ανυπακοή, ο καρπός της αμαρτίας. Και μην ξεχνάτε, για να ολοκληρωθεί το έργο της καθολικής διευθέτησης της αμαρτίας, ο Αδάμ θα πρέπει να πέσει. Για να κατανοήσουμε καλύτερα τι πρόκειται να συμβεί, ας θυμηθούμε ότι ο Αδάμ είναι ακόμα μόνος όταν ο Θεός τον προειδοποιεί παρουσιάζοντας την « εντολή » του να μην φάει από « *το δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού* » ή, να μην τρέφεται από οι ιδέες του διαβόλου. Επιπλέον, στο πλαίσιο της αιώνιας ζωής, ο Θεός έπρεπε να του εξηγήσει τι σημαίνει «να πεθάνει». Επειδή η απειλή είναι εκεί, σε αυτό το « *θα πεθάνεις* ». Συνοψίζοντας, ο Θεός προσφέρει στον Αδάμ ένα δάσος αλλά του απαγορεύει ένα μόνο δέντρο. Και για κάποιους μόνο αυτή η απαγόρευση είναι αφόρητη, τότε είναι που το δέντρο κρύβει το δάσος, όπως διδάσκει το ρητό. Τρώγοντας από *το «δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού* » σημαίνει: τρέφομαι με τη διδασκαλία του διαβόλου που έχει ήδη εμψυχωθεί από ένα πνεύμα εξέγερσης ενάντια στον Θεό και τη δικαιοσύνη του. Γιατί *το απαγορευμένο «δέντρο* » που τοποθετείται στον κήπο είναι μια εικόνα του ατόμου του, όπως *το «δέντρο της ζωής* » είναι μια εικόνα του χαρακτήρα Ιησού Χριστού.

Γεν.2:18: « *Ο Γιαχβέ Θεός είπε: Δεν είναι καλό για τον άνθρωπο να είναι μόνος. Θα τον βοηθήσω όπως αυτός ».*

Ο Θεός δημιούργησε τη γη και τον άνθρωπο για να αποκαλύψει την καλοσύνη του και την κακία του διαβόλου. Το σωτήριο έργο του μας αποκαλύπτεται στα επόμενα. Για να καταλάβετε, να ξέρετε ότι ο άνθρωπος παίζει το ρόλο του Θεού αυτοπροσώπως που τον κάνει να σκέφτεται, να ενεργεί και να μιλά όπως σκέφτεται, ενεργεί και μιλά ο ίδιος. Αυτός ο πρώτος Αδάμ είναι μια προφητική εικόνα του Χριστού τον οποίο ο Παύλος θα παρουσιάσει ως τον νέο Αδάμ.

Για να αποκαλυφθεί η κακία του διαβόλου και η καλοσύνη του Θεού, είναι απαραίτητο ο Αδάμ να αμαρτήσει, έτσι ώστε η γη να κυριαρχείται από τον διάβολο και τα πονηρά έργα του να αποκαλυφθούν παγκοσμίως. Η έννοια του ζευγαριού υπάρχει μόνο στη γη που δημιουργήθηκε για την αμαρτία, γιατί το δίδυμο που σχηματίζεται έτσι είναι για έναν πνευματικό λόγο που προφητεύει τη σχέση του θείου Χριστού με τη Σύζυγό του που ορίζει τους εκλεκτούς του. Η Εκλεκτή πρέπει να γνωρίζει ότι είναι και το θύμα και ο δικαιούχος του σχεδίου

σωτηρίας που σχεδίασε ο Θεός. είναι θύμα της αμαρτίας που έγινε αναγκαία για τον Θεό, ώστε να καταδικάσει τελικά τον διάβολο, και ωφελούμενη της σωτηρίας χάρις του, επειδή, έχοντας επίγνωση της ευθύνης του για την ύπαρξη της αμαρτίας, ο ίδιος θα πληρώσει το τίμημα της αμαρτίας αμαρτία στον Ιησού Χριστό. Έτσι, στην αρχή, ο Θεός βρήκε τη μοναξιά όχι καλή και η ανάγκη του για αγάπη ήταν τόσο μεγάλη που ήταν διατεθειμένος να πληρώσει ακριβώς το τίμημα για να την αποκτήσει. Αυτή η εταιρεία, αυτή η πρόσωπο με πρόσωπο, που επιτρέπει το μοίρασμα, ο Θεός αποκαλεί « βοήθεια » και ο άντρας θα χρησιμοποιήσει τον όρο όταν παραπέμπει στη γυναίκα του ανθρώπου. Όσον αφορά τη βοήθεια, θα τον κάνει να πέσει και θα τον οδηγήσει στην αμαρτία από αγάπη. Αλλά αυτή η αγάπη του Αδάμ για την Εύα είναι κατ' εικόνα της αγάπης του Χριστού για τους εκλεκτούς του που βρέθηκαν αμαρτωλοί, άξιοι του αιώνιου θανάτου.

Γεν.2:19: « *Ο Ιεχωβά Θεός έπλασε από τη γη κάθε θηρίο του αγρού και κάθε πτηνό του ουρανού, και τα έφερε στον άνθρωπο, για να δει πώς θα τα αποκαλούσε, και για να φέρει κάθε ζωντανό πλάσμα το όνομα που θα το έδινε ο άνθρωπος .*

Είναι ο ανώτερος που δίνει όνομα σε ότι είναι κατώτερο από αυτόν. Ο Θεός έδωσε στον εαυτό του το όνομά του και δίνοντας αυτό το δικαίωμα στον Αδάμ, επιβεβαιώνει έτσι την κυριαρχία του ανθρώπου πάνω σε οτιδήποτε ζει στη γη. Σε αυτήν την πρώτη μορφή γήινης δημιουργίας, τα είδη των ζώων του αγρού και των πτηνών του ουρανού μειώνονται και ο Θεός τα φέρνει στον Αδάμ, όπως τα οδήγησε πριν από τον κατακλυσμό ανά δύο στον Νώε.

Γεν.2:20: « *Και ο άνθρωπος έδωσε ονόματα σε όλα τα βοοειδή και στα πουλιά του ουρανού και σε όλα τα θηρία του αγρού. αλλά για τον άνθρωπο δεν βρήκε βοήθεια σαν αυτόν .* Τα λεγόμενα προϊστορικά τέρατα δημιουργήθηκαν μετά την αμαρτία για να εντείνουν τις συνέπειες της θεϊκής κατάρτας που θα χτυπήσει ολόκληρη τη γη, συμπεριλαμβανομένης της θάλασσας, την εποχή της αθωότητας, η ζωή των ζώων αποτελείται από « ζώα » χρήσιμα για τον άνθρωπο, « τα πουλιά. του ουρανού » και « τα ζώα των αγρών » πιο ανεξάρτητα. Αλλά σε αυτή την παρουσίαση, δεν έχει βρει ανθρώπινο αντίστοιχο γιατί δεν υπάρχει ακόμα.

Γεν.2:21: « *Τότε, ο Γιαχβέ Θεός έκανε τον άνθρωπο βαθύ ύπνο, και κοιμήθηκε. πήρε ένα από τα πλευρά του και έκλεισε τη σάρκα στη θέση της .»*

Το έντυπο που δίνεται σε αυτή τη χειρουργική επέμβαση αποκαλύπτει περαιτέρω το σωτήριο έργο. Στον Μιχαήλ, ο Θεός εξαφανίζει τον εαυτό του από τους ουρανούς, φεύγει και χωρίζεται από τους καλούς του αγγέλους που είναι ο κανόνας του « βαθιού ύπνου » στον οποίο βυθίζεται ο Αδάμ. Στον κατά σάρκα γεννημένο Ιησού Χριστό, λαμβάνεται το θεϊκό πλευρό και μετά τον θάνατο και την ανάστασή του, στους δώδεκα αποστόλους του, δημιουργεί τη « βοήθειά » του, από την οποία πήρε τη σαρκική όψη και τις αμαρτίες του και στους οποίους δίνει τα « Άγια » του. Πνεύμα". Η πνευματική σημασία αυτής της λέξης « βοήθεια » είναι μεγάλη γιατί δίνει στην Εκκλησία του, τους Εκλεκτούς του, το ρόλο της « βοήθειας » στην υλοποίηση του σχεδίου της σωτηρίας και της παγκόσμιας διευθέτησης της αμαρτίας και της μοίρας των αμαρτωλών.

Γεν.2:22: « Ο Ιεχωβά Θεός σχημάτισε μια γυναίκα από το πλευρό που είχε πάρει από τον άνδρα και την έφερε στον άντρα ».

Έτσι, ο σχηματισμός της γυναίκας προφητεύει εκείνον των Εκλεκτών του Χριστού. Διότι ο Θεός σχηματίζει την πιστή εκκλησία του, θύμα της σαρκικής του φύσης, με την έλευση στη σάρκα. Για να σώσει τους εκλεκτούς από τη σάρκα, ο Θεός έπρεπε να λάβει μορφή στη σάρκα. Και επίσης, έχοντας μέσα του την αιώνια ζωή, ήρθε να τη μοιραστεί με τους εκλεκτούς του.

Γεν.2:23: « Και ο άντρας είπε: Ιδού αυτή τη φορά που είναι κόκκαλο από τα οστά μου και σάρκα από τη σάρκα μου! Θα λέγεται γυναίκα, γιατί την πήραν από άντρα ».

Ο Θεός ήρθε στη γη για να ασπαστεί τον γήινο κανόνα για να μπορέσει να πει για τον Εκλεκτό του αυτό που λέει ο Αδάμ για τη γυναίκα του στην οποία δίνει το όνομα « γυναίκα ». Το πράγμα είναι πιο προφανές στα εβραϊκά γιατί η αρσενική λέξη άντρας είναι, το "ish" γίνεται "isha" για τη θηλυκή λέξη γυναίκα. Σε αυτή τη δράση, επιβεβαιώνει την κυριαρχία του πάνω της. Αλλά αφού του την πήραν, αυτή η « γυναίκα » θα του γίνει απαραίτητη σαν το « πλευρό » που αφαιρέθηκε από το σώμα του να ήθελε να επιστρέψει σε αυτόν και να πάρει τη θέση του. Σε αυτή τη μοναδική εμπειρία, ο Αδάμ θα νιώσει για τη σύζυγό του τα συναισθήματα που θα νιώσει η μητέρα για το παιδί που θα γεννήσει αφού το φέρει στην κοιλιά της. Και αυτή την εμπειρία τη ζει και ο Θεός γιατί τα ζωντανά πλάσματα που δημιουργεί γύρω του είναι παιδιά που βγαίνουν από μέσα του. που τον κάνει τόσο Μητέρα όσο και Πατέρα.

Γεν.2:24: « Γι' αυτό ο άντρας θα αφήσει τον πατέρα του και τη μητέρα του, και θα προσκολληθεί στη γυναίκα του, και θα γίνουν μια σάρκα ».

Σε αυτό το εδάφιο ο Θεός εκφράζει το σχέδιό του για τους εκλεκτούς του που συχνά θα πρέπει να διακόψουν τις σαρκικές οικογενειακές σχέσεις για να δεσμευτούν με τους Εκλεκτούς που είναι ευλογημένοι από τον Θεό. Και μην ξεχνάτε, πρώτον, στον Ιησού Χριστό, ο Μιχαήλ άφησε την ιδιότητά του ως ουράνιου Πατέρα για να έρθει και να κερδίσει την αγάπη των εκλεκτών μαθητών του στη γη. αυτό σε βαθμό που αρνήθηκε να χρησιμοποιήσει τη θεική του δύναμη για να πολεμήσει ενάντια στην αμαρτία και τον διάβολο. Εδώ καταλαβαίνουμε ότι τα θέματα του χωρισμού και της κοινωνίας είναι αδιαχώριστα. Στη γη, οι εκλεκτοί πρέπει να διαχωριστούν σαρκικά από εκείνους που αγαπά για να εισέλθουν σε πνευματική κοινωνία και να γίνουν «ένα» με τον Χριστό και όλους τους εκλεκτούς του, και τους πιστούς καλούς αγγέλους του.

Η επιθυμία του « πλευρού » να επιστρέψει στην αρχική του θέση βρίσκει το νόημά της στη σεξουαλική σύζευξη των ανθρώπων, μια πράξη σάρκας και πνεύματος όπου άνδρας και γυναίκα σχηματίζουν σωματικά μια σάρκα.

Γεν. 2:25: « Ο άνδρας και η γυναίκα του ήταν και οι δύο γυμνοί και δεν ντρεπόταν ».

Το σωματικό γυμνό δεν ενοχλεί όλους. Υπάρχουν λάτρεις του γυμνισμού. Και στην αρχή της ανθρώπινης ιστορίας, το φυσικό γυμνό δεν προκαλούσε « ντροπή ». Η εμφάνιση της « ντροπής » θα είναι αποτέλεσμα της αμαρτίας, σαν να τρώει κανείς από το « δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού » θα μπορούσε να ανοίξει τον ανθρώπινο νου σε άγνωστα μέχρι τώρα αποτελέσματα και να αγνοηθεί. Στην πραγματικότητα, ο καρπός του απαγορευμένου δέντρου δεν θα

είναι ο δημιουργός αυτής της αλλαγής, θα είναι μόνο το μέσο, γιατί αυτός που αλλάζει τις αξίες των πραγμάτων και τη συνείδηση είναι ο Θεός και μόνο αυτός. Είναι αυτός που θα ξυπνήσει το αίσθημα της « ντροπής » που θα νιώσει το αμαρτωλό ζευγάρι στο μυαλό του για το φυσικό γυμνό του που δεν θα ευθύνεται, γιατί το σφάλμα θα είναι ηθικό και θα αφορά μόνο την ανυπακοή που εφαρμόστηκε, σημειωμένη από τον Θεό.

Συνοψίζοντας τη διδασκαλία της Γένεσης 2, ο Θεός μας παρουσίασε αρχικά τον αγιασμό της ανάπαυσης ή το Σάββατο της έβδομης ημέρας που προφητεύει τη μεγάλη ανάπαυση που θα δοθεί την έβδομη χιλιετία τόσο στον Θεό όσο και στους πιστούς εκλεκτούς του. Αλλά αυτή η ανάπαυση έπρεπε να κερδηθεί με τον επίγειο αγώνα που θα κάνει ο Θεός ενάντια στην αμαρτία και τον διάβολο, με το να ενσαρκωθεί στον Ιησού Χριστό. Η επίγεια εμπειρία του Αδάμ απέδειξε αυτό το σχέδιο σωτηρίας που σχεδίασε ο Θεός. Εν Χριστώ, έγινε σάρκα για να δημιουργήσει τον εκλεκτό του από σάρκα, ο οποίος θα λάβει τελικά ένα ουράνιο σώμα παρόμοιο με αυτό των αγγέλων.

### Γένεση 3

#### χωρισμός από την αμαρτία

Γεν.3:1: « *Το φίδι ήταν το πιο πονηρό από όλα τα θηρία του αγρού που είχε φτιάξει ο Κύριος ο Θεός. Και είπε στη γυναίκα: Αλήθεια είπε ο Θεός: Δεν θα φάτε από κάθε δέντρο του κήπου; »*

Το φτωχό « φίδι » είχε την ατυχία να χρησιμοποιηθεί ως μέσο από τους πιο « πονηρούς » από τους αγγέλους που δημιούργησε ο Θεός. Ζώα για τα οποία δεν μιλούσαν ερπετά όπως το « φίδι ». η γλώσσα ήταν μια ιδιαιτερότητα της εικόνας του Θεού που δόθηκε στον άνθρωπο. Δείξε το καλό, ο διάβολος τον βάζει να μιλήσει στη γυναίκα την ώρα που αυτή είναι χωρισμένη από τον άντρα της. Αυτή η απομόνωση θα είναι μοιραία γι' αυτόν, διότι παρουσία του Αδάμ, ο διάβολος θα είχε μεγαλύτερη δυσκολία να οδηγήσει τα ανθρώπινα όντα να παρακούσουν την εντολή του Θεού.

Ο Ιησούς Χριστός αποκάλυψε την ύπαρξη του διαβόλου τον οποίο ορίζει λέγοντας στο Κατά Ιωάννην 8:44, ότι είναι « *ο πατέρας του ψεύδους και ένας δολοφόνος από την αρχή* ». Τα λόγια του στοχεύουν να κλονίσουν τις ανθρώπινες βεβαιότητες και στο «Ναι ή Όχι» που απαιτεί ο Θεός, προσθέτει το «αλλά» ή το «ίσως» που αφαιρεί τις βεβαιότητες που δίνουν τη δύναμή του στην αλήθεια. Την εντολή που έδωσε ο Θεός έλαβε ο Αδάμ ο οποίος στη συνέχεια τη μετέδωσε στη γυναίκα του, αλλά εκείνη δεν άκουσε τη φωνή του Θεού που έδωσε την εντολή. Επίσης, η αμφιβολία της στηρίζεται στον άντρα της, όπως: «κατάλαβε τι του είπε ο Θεός; »

Γεν.3:2: « *Η γυναίκα απάντησε στο φίδι: Τρώμε από τον καρπό των δέντρων του κήπου* ».



Τα στοιχεία φαίνεται να υποστηρίζουν τα λόγια του διαβόλου. αιτιολογεί και μιλάει έξυπνα. Η « γυναίκα » κάνει το πρώτο της λάθος απαντώντας στο « φίδι » που μιλάει . που δεν είναι φυσιολογικό. Πρώτον, δικαιολογεί την καλοσύνη του Θεού που τους έδωσε τη δυνατότητα να φάνε από όλα τα δέντρα, εκτός από αυτό που είναι απαγορευμένο.

Γεν.3: 3: « *Αλλά όσον αφορά τον καρπό του δέντρου που είναι στη μέση του κήπου, ο Θεός είπε: Μην φάτε από αυτόν, ούτε να τον αγγίζετε, για να μην πεθάνετε* ».

Η μετάδοση του μηνύματος της θείας εντολής από τον Αδάμ εμφανίζεται στη φράση « για να μην πεθάνεις ». Αυτά δεν είναι τα ακριβή λόγια που είπε ο Θεός επειδή είπε στον Αδάμ: « *Τη μέρα που θα φας από αυτό, θα πεθάνεις* ». Η αποδυνάμωση των θείων λόγων θα ενθαρρύνει την κατανάλωση της αμαρτίας. Δικαιολογώντας την υπακοή της στον Θεό για αιτία « φόβου », η « γυναίκα » προσφέρει στον διάβολο τη δυνατότητα να επιβεβαιώσει αυτόν τον « φόβο » που κατά τον ίδιο δεν δικαιολογείται.

Γεν.3:4: « *Τότε το φίδι είπε στη γυναίκα: Δεν θα πεθάνεις .* »

Και ο Αρχηγός Ψεύτης αποκαλύπτεται σε αυτή τη δήλωση που έρχεται σε αντίθεση με τα λόγια του Θεού: « *δεν θα πεθάνεις* ».

Γεν.3:5: « *Αλλά ο Θεός ξέρει ότι την ημέρα που θα φάτε από αυτό, τα μάτια σας θα ανοίξουν και θα είστε σαν θεοί, γνωρίζοντας το καλό και το κακό* ».

Πρέπει τώρα να δικαιολογήσει την εντολή που έδωσε ο Θεός στην οποία αποδίδει μια πονηρή και εγωιστική σκέψη: ο Θεός θέλει να σας κρατήσει σε κατωτερότητα και κατωτερότητα. Θέλει εγωιστικά να σε εμποδίσει να γίνεις σαν αυτόν. Παρουσιάζει τη γνώση του καλού και του κακού ως πλεονέκτημα που ο Θεός θέλει να κρατήσει μόνο για τον εαυτό του. Αλλά αν υπάρχει πλεονέκτημα στη γνώση του καλού, πού είναι το πλεονέκτημα στη γνώση του κακού; Το καλό και το κακό είναι απόλυτα αντίθετα όπως η μέρα και η νύχτα, το φως και το σκοτάδι και για τον Θεό η γνώση συνίσταται στην εμπειρία ή τη δράση. Στην πραγματικότητα, ο Θεός είχε ήδη δώσει στον άνθρωπο τη **διανοητική γνώση** του καλού και του κακού, **επιτρέποντας** τα δέντρα του κήπου και **απαγορεύοντας** αυτό που αντιπροσωπεύει το «καλό και το κακό». γιατί είναι μια συμβολική εικόνα του διαβόλου που συγκεκριμένα βίωσε διαδοχικά, « *καλό* » μετά « *κακό* » επαναστατώντας ενάντια στον Δημιουργό του.

Γεν.3:6: « *Η γυναίκα είδε ότι το δέντρο ήταν καλό για φαγητό και ευχάριστο στην όραση, και ότι ήταν πολύτιμο για να ανοίξει το μυαλό. πήρε από τον καρπό του και έφαγε. έδωσε και στον άντρα της, που ήταν μαζί της, κι εκείνος έφαγε* ».

Οι λέξεις που προέρχονται από το φίδι έχουν την επίδρασή τους, η αμφιβολία εξαφανίζεται και η γυναίκα όλο και περισσότερο πείθεται ότι το φίδι της είπε την αλήθεια. Το φρούτο της φαίνεται καλό και οπτικά ευχάριστο, αλλά πάνω απ' όλα το θεωρεί « *πολύτιμο για το άνοιγμα της νοημοσύνης* ». Ο διάβολος αποκτά το επιθυμητό αποτέλεσμα, μόλις στρατολόγησε έναν οπαδό της επαναστατικής του στάσης. Και τρώγοντας τον απαγορευμένο καρπό, η ίδια γίνεται δέντρο της γνώσης του κακού. Γεμάτος αγάπη για τη γυναίκα του από την οποία δεν είναι έτοιμος να δεχτεί τον **χωρισμό** , ο Αδάμ προτιμά να μοιραστεί την καταστροφική του μοίρα γιατί ξέρει ότι ο Θεός θα εφαρμόσει τη θανάσιμη κύρωσή του. Και τρώγοντας με τη σειρά του τον απαγορευμένο καρπό, είναι

ολόκληρο το ζευγάρι που θα υποστεί την τυραννική κυριαρχία του διαβόλου. Ωστόσο, παραδόξως, αυτή η παθιασμένη αγάπη είναι κατ' εικόνα αυτού που θα βιώσει ο Χριστός για την Εκλεκτή του, συμφωνώντας επίσης να πεθάνει για αυτήν. Επίσης, ο Θεός μπορεί να καταλάβει τον Αδάμ.

Γεν.3:7: « *Τα μάτια και των δύο άνοιξαν, και κατάλαβαν ότι ήταν γυμνοί, και αφού έρασαν φύλλα συκής, έφτιαξαν ζώνες για τον εαυτό τους* ».

Αυτή τη στιγμή, που η αμαρτία ολοκληρώθηκε από το ανθρώπινο ζευγάρι, άρχισε η αντίστροφη μέτρηση 6000 ετών που είχε προγραμματίσει ο Θεός. Πρώτον, η συνείδησή τους μεταμορφώνεται από τον Θεό. Τα μάτια που ήταν υπεύθυνα για την επιθυμία για τον καρπό « *ευχάριστο στη όραση* » είναι θύματα μιας νέας κρίσης των πραγμάτων. Και το προσδοκώμενο και περιζήτητο πλεονέκτημα μετατρέπεται σε μειονέκτημα, αφού νιώθουν «ντροπή» για το γυμνό τους που μέχρι τότε δεν είχε πρόβλημα ούτε προς αυτούς ούτε προς τον Θεό. Το φυσικό γυμνό που ανακαλύφθηκε ήταν μόνο η σαρκική πτυχή του πνευματικού γυμνού στην οποία βρέθηκε το ανυπάκουο ζευγάρι. Αυτή η πνευματική γυμνότητα τους στέρησε τη θεία δικαιοσύνη και η κύρωση του θανάτου μπήκε μέσα τους, έτσι ώστε η ανακάλυψη της γυμνότητάς τους ήταν το πρώτο αποτέλεσμα του θανάτου που δόθηκε από τον Θεό. Έτσι, ο θάνατος ήταν συνέπεια της έμπειρης γνώσης του κακού. αυτό που διδάσκει ο Παύλος λέγοντας στο Ρωμ.6:23: « *διότι ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος* ». Για να καλύψουν το γυμνό τους, οι επαναστάτες σύζυγοι κατέφυγαν σε μια ανθρώπινη πρωτοβουλία που συνίστατο στο « *ράψιμο φύλλων συκής* » για να φτιάξουν « *ζώνες* ». Αυτή η δράση απεικονίζει πνευματικά την ανθρώπινη προσπάθεια αυτοδικαίωσης. Η « *ζώνη* » θα γίνει το σύμβολο της « *αλήθειας* » στην Εφεσ.6:14. Η « *ζώνη* » από « *φύλλα συκής* » του Αδάμ είναι επομένως σε αντίθεση, σύμβολο του **ψέματος** πίσω από το οποίο ο αμαρτωλός καταφύγει για να καθησυχάσει τον εαυτό του.

Γεν.3:8: « *Τότε άκουσαν τη φωνή του Ιεχωβά Θεού να περνάει από τον κήπο προς το βράδυ, και ο άντρας και η γυναίκα του κρύφτηκαν από την παρουσία του Ιεχωβά Θεού, ανάμεσα στα δέντρα του κήπου* ».

Αυτός που ψάχνει τα νεφρά και τις καρδιές ξέρει τι έχει μόλις συμβεί και που είναι συνεπές με το σωτήριο έργο του. Αυτό είναι μόνο το πρώτο βήμα που θα παρέχει στον διάβολο μια περιοχή για να αποκαλύψει τις σκέψεις του και την πονηρή φύση του. Πρέπει όμως να γνωρίσει τον άντρα γιατί έχει πολλά να του πει. Τώρα ο άνθρωπος δεν βιάζεται να συναντήσει τον Θεό, τον Πατέρα του, τον Δημιουργό του, από τον οποίο τώρα το μόνο που θέλει είναι να φύγει, τόσο πολύ φοβάται να ακούσει τις μομφές του. Και πού να κρυφτείς σε αυτόν τον κήπο από το βλέμμα του Θεού; Και πάλι, η πίστη ότι « *τα δέντρα του κήπου* » μπορούν να τον κρύψουν από το πρόσωπό του, μαρτυρεί την ψυχική κατάσταση στην οποία έπεσε ο Αδάμ από τότε που έγινε αμαρτωλός.

Γεν.3:9: « *Αλλά ο Γιαχβέ Θεός κάλεσε τον άνθρωπο και του είπε: Πού είσαι;* »

Ο Θεός γνωρίζει πολύ καλά πού κρύβεται ο Αδάμ, αλλά του κάνει την ερώτηση: « *Πού είσαι;* » να απλώσει ένα χέρι βοήθειας και να τον τραβήξει προς την ομολογία του λάθους του.

Γεν.3:10: « *Και είπε: Άκουσα τη φωνή σου στον κήπο, και φοβήθηκα, γιατί ήμουν γυμνός και κρύφτηκα* ».

Η απάντηση που έδωσε ο Αδάμ είναι από μόνη της μια ομολογία της ανυπακοής του και ο Θεός θα εκμεταλλευτεί τα λόγια του για να αποκτήσει τον τρόπο παρουσίας της εμπειρίας της αμαρτίας.

Γεν.3:11: « *Και ο Γιαχβέ Θεός είπε: Ποιος σου είπε ότι είσαι γυμνός; Έφαγες από το δέντρο που σου απαγόρευσα να φας;* »

Ο Θεός θέλει να αποσπάσει από τον Αδάμ την ομολογία του λάθους του. Από έκπτωση σε έκπτωση καταλήγει να της κάνει ξεκάθαρα την ερώτηση: « *Έφαγες από το δέντρο που σου είχα απαγορεύσει να φας;* »".

Γεν.3:12: « *Ο άντρας είπε: Η γυναίκα που μου έδωσες μου έδωσε από το δέντρο και έφαγα* ».

Αν και αληθινή, η απάντηση του Αδάμ δεν είναι ένδοξη. Φέρει μέσα του το σημάδι του διαβόλου και δεν ξέρει πια πώς να απαντήσει ναι ή όχι, αλλά όπως ο Σατανάς, απαντά κυκλικά για να μην παραδεχτεί απλώς τη δική του και τεράστια ενοχή. Φτάνει στο σημείο να υπενθυμίζει στον Θεό το ρόλο του στην εμπειρία, αφού του έδωσε τη γυναίκα του, τον πρώτο ένοχο, σκέφτεται πριν από τον εαυτό του. Το καλύτερο μέρος της ιστορίας είναι ότι όλα είναι αληθινά και ο Θεός δεν το αγνοεί αφού η αμαρτία ήταν απαραίτητη στο έργο του. Εκεί όμως που κάνει λάθος είναι ότι ακολουθώντας το παράδειγμα της γυναίκας έδειξε την προτίμησή του σε αυτήν εις βάρος του Θεού και αυτό ήταν το μεγαλύτερο λάθος του. Γιατί από την αρχή η απαίτηση του Θεού ήταν να αγαπιόμαστε πάνω από όλα και όλους.

Γεν.3:13: « *Και είπε ο Κύριος ο Θεός στη γυναίκα: Γιατί το έκανες αυτό; Η γυναίκα απάντησε: «Το φίδι με εξαπάτησε και το έφαγα* ».

Ο μεγάλος δικαστής στρέφεται στη συνέχεια στη γυναίκα που κατηγορείται από τον άνδρα και εκεί πάλι η απάντηση της γυναίκας συνάδει με την πραγματικότητα των γεγονότων: « *Το φίδι με παρέσυρε και το έφαγα* ». Έτσι επέτρεψε στον εαυτό της να παρασυρθεί και αυτό είναι θανάσιμο λάθος της.

Γεν.3:14: « *Και ο Κύριος ο Θεός είπε στο φίδι, επειδή το έκανες αυτό, θα είσαι καταραμένος πάνω από όλα τα κτήνη και πάνω από όλα τα θηρία του αγρού* ».

Αυτή τη φορά, ο Θεός δεν ρωτά το « φίδι » γιατί το έκανε αυτό, επειδή ο Θεός γνωρίζει ότι χρησιμοποιήθηκε ως μέσο από τον Σατανά, τον διάβολο. Η μοίρα που δίνει ο Θεός στο « φίδι » αφορά στην πραγματικότητα τον ίδιο τον διάβολο. Για το «φίδι» η εφαρμογή ήταν άμεση, αλλά για τον διάβολο ήταν μόνο μια προφητεία που θα εκπληρωνόταν μετά τη νίκη του Ιησού Χριστού επί της αμαρτίας και του θανάτου. Σύμφωνα με την Αποκ. 12:9, η πρώτη μορφή αυτής της εφαρμογής ήταν η εκδίωξή του από τη βασιλεία των ουρανών καθώς και οι κακοί άγγελοι από το στρατόπεδό του. Ρίχτηκαν στη γη την οποία δεν θα εγκαταλείψουν ποτέ μέχρι το θάνατό τους και για χίλια χρόνια, απομονωμένοι στην έρημη γη, ο Σατανάς θα σέρνεται στη σκόνη που υποδέχτηκε αυτούς που πέθαναν εξαιτίας του και την ελευθερία με την οποία το χρησιμοποίησε κακώς. Στην καταραμένη από τον Θεό γη, θα συμπεριφέρονται σαν φίδια, φοβισμένα και προσεκτικά επειδή νικήθηκαν από τον Ιησού Χριστό και θα φύγουν από τον άνθρωπο που έγινε εχθρός τους. Θα βλάψουν τους ανθρώπους που κρύβονται στο άορατο των ουράνιων σωμάτων τους βάζοντάς τους μεταξύ τους.

Γεν.3:15: « Θα βάλω εχθρότητα ανάμεσα σε σένα και τη γυναίκα, και ανάμεσα στο σπέρμα σου και στο σπέρμα της· αυτή θα συντριβή το κεφάλι σου, και εσύ θα συντριβείς τη φτέρνα της ».

Εφαρμοσμένη στο «φίδι», αυτή η πρόταση επιβεβαιώνει την πραγματικότητα που βιώθηκε και παρατηρήθηκε. Η εφαρμογή του στον διάβολο είναι πιο λεπτή. Η έχθρα μεταξύ της πλευράς του και της ανθρωπότητας επιβεβαιώνεται και αναγνωρίζεται. « Ο σπόρος της γυναίκας που συνθλίβει το κεφάλι του » θα είναι αυτός του Χριστού και των πιστών εκλεκτών του. Θα καταλήξει να τον εκμηδενίσει, αλλά πριν από αυτό, οι δαίμονες θα είχαν τη διαρκή δυνατότητα να « τραυματίσουν τη φτέρνα » της « γυναίκας », που ο ίδιος ο Εκλεκτός του Χριστού απεικονίστηκε, πρώτα, από αυτή τη « φτέρνα ». Διότι « η φτέρνα » είναι το υπομόχλιο του ανθρώπινου σώματος όπως ακριβώς ο « ακρογωνιαίος λίθος » είναι η πέτρα πάνω στην οποία είναι χτισμένος ο πνευματικός ναός του Θεού.

Γεν.3:16: « Είπε στη γυναίκα: Θα αυξήσω τον πόνο της τεκνοποίησης σου, θα γεννήσεις παιδιά με πόνο, και η επιθυμία σου θα είναι για τον άντρα σου, αλλά αυτός θα κυριαρχήσει πάνω σου ».

Πριν γεννηθεί από τον θάνατό της, η γυναίκα θα πρέπει να « υποφέρει στην εγκυμοσύνη της ». θα « γεννήσει με πόνο », όλα τα πράγματα κυριολεκτικά επιτεύχθηκαν και σημειώθηκαν. Και εδώ όμως πρέπει να σημειωθεί η προφητική έννοια της εικόνας. Στο Κατά Ιωάννην 16:21 και Αποκ. 12 :2 « η γυναίκα στους πόνους του τοκετού » συμβολίζει την Εκκλησία του Χριστού στους ρωμαϊκούς αυτοκρατορικούς και στη συνέχεια παπικούς διωγμούς της χριστιανικής εποχής.

Γεν.3:17: « Και είπε στον άντρα: Επειδή υπάκουσες στη φωνή της γυναίκας σου και έφαγες από το δέντρο από το οποίο σε πρόσταξα, δεν θα φας από αυτό. Το έδαφος θα είναι καταραμένο εξαιτίας σου. Είναι με κόπο που θα αποκτήσεις την τροφή σου από αυτό όλες τις ημέρες της ζωής σου » .

Επιστρέφοντας στον άνθρωπο, ο Θεός του παρουσιάζει την αληθινή περιγραφή της κατάστασής του, την οποία προσπαθούσε ντροπιαστικά να κρύψει. Η ενοχή του είναι πλήρης και ο Αδάμ θα ανακαλύψει επίσης ότι πριν τον παραδώσει, θα προηγηθεί ο θάνατός του από μια σειρά από κατάρες που θα κάνουν μερικούς να προτιμήσουν τον θάνατο από τη ζωή. Η κατάρα του εδάφους είναι τρομερό πράγμα και ο Αδάμ θα το μάθει με τον δύσκολο τρόπο.

Γεν.3:18: « Θα σου κάνει αγκάθια και αγκάθια, και θα φας το χορτάρι του αγρού ».

Η εύκολη καλλιέργεια του Κήπου της Εδέμ έχει φύγει, αντικαθίσταται από την αδιάκοπη μάχη ενάντια στο αγριόχορτο, τα « αγκαθία, τα αγκάθια » και τα ζιζάνια που πολλαπλασιάζονται στο χώμα της γης. Πολύ περισσότερο που αυτή η κατάρα του εδάφους θα επισπεύσει τον θάνατο της ανθρωπότητας γιατί, με την επιστημονική « πρόοδο», ο άνθρωπος τις τελευταίες μέρες θα δηλητηριαστεί βάζοντας χημικό δηλητήριο στο έδαφος των καλλιεργειών του, για να εξαφανίσει τα ζιζάνια και τα έντομα παράσιτα. Άφθονο και εύκολα προσβάσιμο φαγητό δεν θα υπάρχει πλέον έξω από τον κήπο από τον οποίο θα διώξουν τον ίδιο καθώς και την αγαπημένη του σύζυγο του Θεού.



Γεν.3:19: « Με τον ιδρώτα του προσώπου σου θα φας ψωμί, μέχρι να επιστρέψεις στη γη από την οποία πάρθηκες. γιατί είσαι χώμα, και στο χώμα θα επιστρέψεις ».

Αυτή η μοίρα που πέφτει στον άνθρωπο δικαιολογεί τη μορφή με την οποία ο Θεός αποκάλυψε το δημιούργημά του και τον σχηματισμό του ακριβώς, από το «χώμα της γης». Ο Αδάμ μαθαίνει εις βάρος του και εις βάρος μας σε τι συνίσταται ο θάνατος που προκάλεσε ο Θεός. Ας σημειώσουμε ότι ο νεκρός δεν είναι τίποτα άλλο από « σκόνη » και ότι δεν μένει έξω από αυτή τη « σκόνη » ένα ζωντανό πνεύμα που αναδύεται από αυτό το νεκρό σώμα. Eccl.9 και άλλες παραπομπές επιβεβαιώνουν αυτή την θνητότητα.

Γεν.3:20: « Ο Αδάμ ονόμασε τη γυναίκα του Εύα, γιατί ήταν η μητέρα όλων των ζωντανών ».

Εδώ πάλι, ο Αδάμ σηματοδοτεί την κυριαρχία του πάνω στη « γυναίκα » δίνοντάς της το όνομά της « Εύα » ή « Ζωή ». ένα όνομα που δικαιολογείται ως βασική πραγματικότητα της ανθρώπινης ιστορίας. Είμαστε όλοι μακρινοί απόγονοι, γεννημένοι από την Εύα, τη σαγηνευμένη σύζυγο του Αδάμ, μέσω της οποίας μεταδόθηκε η κατάρα του θανάτου και θα είναι μέχρι την επιστροφή στη δόξα του Ιησού Χριστού στις αρχές της άνοιξης του 2030.

Γεν.3:21: « Γιαχ Ο Θεός έφτιαξε ρούχα από δέρμα για τον Αδάμ και τη γυναίκα του και τους έντυσε με αυτά .

Ο Θεός δεν ξεχνά ότι η αμαρτία των γήινων συζύγων ήταν μέρος του σωτηριακού του έργου, το οποίο θα λάβει τώρα μια αποδεδειγμένη μορφή. Μετά την αμαρτία, η θεία συγχώρεση γίνεται διαθέσιμη στο όνομα του Χριστού που θα θυσιαστεί και θα σταυρωθεί από Ρωμαίους στρατιώτες. Σε αυτή τη δράση, ένα αθώο ον, απαλλαγμένο από κάθε αμαρτία, θα συμφωνήσει να πεθάνει για να εξιλεωθεί , στη θέση τους, για τις αμαρτίες των μοναδικών πιστών εκλεκτών του. Από την αρχή, αθώα ζώα σκοτώθηκαν από τον Θεό για να καλύψει το *δέρμα τους τη γύμνια του Αδάμ και της Εύας*. Σε αυτή τη δράση, αντικαθιστά τη «δικαιοσύνη» που φαντάζεται ο άνθρωπος με αυτό που του καταλογίζει μέσω της πίστης το σχέδιο σωτηρίας του. Η « δικαιοσύνη » που φαντάστηκε ο άνθρωπος ήταν μόνο ένα απατηλό ψέμα και στη θέση της ο Θεός τους καταλογίζει « ένα ένδυμα » που συμβολίζει «την αυθεντική του δικαιοσύνη», « τη ζώνη της αλήθειας του » που βασιζείται στην εκούσια θυσία του Χριστού και του προσφορά της ζωής του για τη λύτρωση όσων τον αγαπούν πιστά.

Γεν.3:22: « Γιαχ Ο Θεός είπε: *Ιδού, ο άνθρωπος έγινε σαν ένας από εμάς, για τη γνώση του καλού και του κακού. Ας τον εμποδίσουμε τώρα να απλώσει το χέρι του και να πάρει από το δέντρο της ζωής και να φάει και να ζήσει για πάντα* ».

Στον Μιχαήλ, ο Θεός απευθύνεται στους καλούς του αγγέλους που είναι μάρτυρες του δράματος που μόλις έλαβε χώρα στη γη. Τους είπε: « *Ιδού, ο άνθρωπος έγινε σαν ένας από εμάς, για τη γνώση του καλού και του κακού* ». Την ημέρα πριν από το θάνατό του, ο Ιησούς Χριστός θα χρησιμοποιήσει την ίδια έκφραση σχετικά με τον Ιούδα, τον προδότη που έπρεπε να τον παραδώσει στους θρησκευόμενους Ιουδαίους και μετά στους Ρωμαίους για να σταυρωθεί, αυτό στο Ιωάννη 6:70: « *Ο Ιησούς τους απάντησε: Ήταν δεν είναι εγώ που σας διάλεξα, οι δώδεκα; Και ένας από εσάς είναι δαίμονας!* ". Το « εμείς » σε αυτό το εδάφιο γίνεται « εσείς » λόγω του διαφορετικού πλαισίου, αλλά η προσέγγιση του Θεού



είναι η ίδια. Η φράση « ένας από εμάς » αναφέρεται στον Σατανά που εξακολουθεί να έχει ελεύθερη πρόσβαση και κίνηση στην ουράνια βασιλεία του Θεού ανάμεσα σε όλους τους αγγέλους που δημιουργήθηκαν στην αρχή της επίγειας δημιουργίας.

Η ανάγκη να αποτραπεί ο άνθρωπος από το να φάει από το «δέντρο της ζωής» ήταν απαίτηση της αλήθειας για την οποία ήρθε να δώσει μαρτυρία ο Ιησούς στα λόγια του που απευθυνόταν στον Ρωμαίο έπαρχο Πόντιο Πιλάτο. « Το δέντρο της ζωής » ήταν η εικόνα του λυτρωτή Χριστού και το να το φάει σήμαινε να τρέφεται με τη διδασκαλία του και με όλη την πνευματική του προσωπικότητα, να τον παίρνει ως υποκατάστατο και προσωπικό σωτήρα. Αυτή ήταν η μόνη προϋπόθεση που θα μπορούσε να δικαιολογήσει την κατανάλωση αυτού του « δέντρου της ζωής ». Η δύναμη της ζωής δεν ήταν στο δέντρο αλλά σε αυτό που συμβόλιζε το δέντρο: τον Χριστό. Επιπλέον, αυτό το δέντρο προέβλεπε την αιώνια ζωή και μετά το προπατορικό αμάρτημα αυτή η αιώνια ζωή χάθηκε διαρκώς μέχρι την τελική επιστροφή του Θεού εν Χριστώ και Μιχαήλ. Το « δέντρο της ζωής » και τα άλλα δέντρα θα μπορούσαν επομένως να εξαφανιστούν όπως και ο κήπος του Θεού.

Γεν.3:23: « Και ο Ιεχωβά Θεός τον έδιωξε από τον κήπο της Εδέμ, για να καλλιεργήσει τη γη από την οποία είχε ληφθεί ».

Το μόνο που μένει στον Δημιουργό είναι να διώξει από τον θαυμαστό κήπο το ανθρώπινο ζευγάρι που, που σχηματίστηκε από τον πρώτο Αδάμ (λέξη που δηλώνει το ανθρώπινο είδος: το κόκκινο = ο αισιόδοξος), αποδείχθηκαν ανάξιοι με την ανυπακοή τους. Και έξω από τον κήπο, θα αρχίσει γι' αυτόν οδυνηρή ζωή, σε ένα σώμα εξασθενημένο σωματικά και ψυχικά. Η επιστροφή σε μια χώρα που έχει γίνει σκληρή και επαναστατική θα θυμίσει στους ανθρώπους την προέλευσή τους από τη « σκόνη ».

Γεν.3:24: « Έτσι έδιωξε τον Αδάμ, και τοποθέτησε στα ανατολικά του κήπου της Εδέμ τα χερουβεΐμ που κυματίζουν ένα φλεγόμενο ζιφός, για να φυλάνε την οδό του δέντρου της ζωής ».

Δεν είναι πλέον ο Αδάμ που φυλάει τον κήπο, αλλά οι άγγελοι είναι εκείνοι που τον εμποδίζουν να μπει σε αυτόν. Ο κήπος θα εξαφανιστεί τελικά λίγο πριν από τον κατακλυσμό που συνέβη το 1656 από την αμαρτία της Εύας και του Αδάμ.

Σε αυτό το εδάφιο έχουμε μια χρήσιμη διευκρίνιση για τον εντοπισμό της θέσης του Κήπου της Εδέμ. Οι φύλακες άγγελοι είναι τοποθετημένοι « στα ανατολικά του κήπου », ο οποίος είναι επομένως ο ίδιος στα δυτικά του τόπου όπου ο Αδάμ και η Εύα αποσύρονται. Η υποτιθέμενη περιοχή που παρουσιάζεται στην αρχή αυτού του κεφαλαίου συμμορφώνεται με αυτή τη διευκρίνιση: ο Αδάμ και η Εύα υποχωρούν στη γη νότια του όρους Αραράτ και ο απαγορευμένος κήπος βρίσκεται στην περιοχή «άφθονα νερά» της Τουρκίας κοντά στη λίμνη Βαν, δυτικά της θέσης τους.

## Γένεση 4

## Χωρισμός με θάνατο

Αυτό το κεφάλαιο 4 θα μας επιτρέψει να κατανοήσουμε καλύτερα γιατί ήταν απαραίτητο για τον Θεό να προσφέρει στον Σατανά και στους επαναστάτες δαίμονές του ένα εργαστήριο επίδειξης που αποκαλύπτει την έκταση της κακίας τους.

Στον παράδεισο, η κακία είχε όρια επειδή τα ουράνια όντα δεν είχαν τη δύναμη να σκοτώσουν το ένα το άλλο. γιατί όλοι ήταν στιγμιαία αθάνατοι. Αυτή η κατάσταση επομένως δεν επέτρεψε στον Θεό να αποκαλύψει το υψηλό επίπεδο κακίας και σκληρότητας για το οποίο ήταν ικανοί οι εχθροί του. Η γη λοιπόν δημιουργήθηκε με στόχο να επιτρέψει τον θάνατο στις πιο σκληρές μορφές της που μπορεί να φανταστεί ο νους ενός όντος σαν τον Σατανά.

Αυτό το κεφάλαιο 4, τοποθετημένο κάτω από τη συμβολική έννοια αυτού του αριθμού 4 που είναι η καθολικότητα, θα προκαλέσει επομένως τις συνθήκες των πρώτων θανάτων της επίγειας ανθρωπότητας. Ο θάνατος είναι ο ιδιαίτερος και μοναδικός παγκόσμιος χαρακτήρας του ανάμεσα σε όλα τα δημιουργήματα που δημιούργησε ο Θεός. Μετά το αμάρτημα του Αδάμ και της Εύας, η επίγεια ζωή ήταν « *θέαμα για τον κόσμο και τους αγγέλους* », όπως είπε στο Α' Κορ.4:9, ο θεόπνευστος και πιστός μάρτυρας Παύλος, πρώην Σαούλ της Ταρσού, ο πρώτος διώκτης του εκκλησία του Χριστού.

Γεν.4:1: « *Ο Αδάμ γνώριζε την Εύα τη γυναίκα του. συνέλαβε και γέννησε τον Κάιν και είπε: Έφτιαξα άντρα με τη βοήθεια του Γιαχβέ .*

Σε αυτό το εδάφιο, ο Θεός μας αποκαλύπτει το νόημα που δίνει στο ρήμα « *γνωρίζω* » και αυτό το σημείο είναι ζωτικής σημασίας για την αρχή της δικαίωσης με πίστη, όπως είναι γραμμένο στο Ιωάννη 17:3: « *Τώρα αιώνια ζωή είναι ότι σε γνωρίζουν, τον μόνο αληθινό Θεό, και αυτόν που στείλατε, τον Ιησού Χριστό .* Το να γνωρίσεις τον Θεό σημαίνει να εμπλακείς σε μια σχέση αγάπης μαζί Του, πνευματική σε αυτή την περίπτωση, αλλά σαρκική στην περίπτωση του Αδάμ και της Εύας. Ακολουθώντας πάλι αυτό το πρότυπο του πρώτου ζευγαριού, ένα «παιδί» γεννήθηκε από αυτή τη σαρκική αγάπη. Λοιπόν, ένα «παιδί» πρέπει επίσης να αναγεννηθεί στην πνευματική μας στοργική σχέση που βιώσαμε με τον Θεό. Αυτή η νέα γέννηση λόγω της πραγματικής « γνώσης » του Θεού αποκαλύπτεται στην Αποκ. 12: 2-5: « *Και ήταν έγκυος, και φώναζε στον τοκετό και στους πόνους του τοκετού. ... Γέννησε έναν γιο, ο οποίος θα κυβερνήσει όλα τα έθνη με μια σιδερένια ράβδο. Και το παιδί της πιάστηκε στον Θεό και στον θρόνο του* ». Το παιδί που γεννήθηκε από τον Θεό πρέπει να αναπαράγει τον χαρακτήρα του Πατέρα του, αλλά αυτό δεν συνέβη με τον πρώτο γιο που γεννήθηκε από ανθρώπους.

Το όνομα Κάιν σημαίνει απόκτηση. Αυτό το όνομα προβλέπει ένα σαρκικό και επίγειο πεπρωμένο για αυτόν, το αντίθετο του πνευματικού ανθρώπου που θα είναι ο μικρότερος αδελφός του Άβελ.

Ας σημειώσουμε ότι σε αυτή την αρχή της ιστορίας της ανθρωπότητας, η μητέρα που γεννά συσχετίζει τον Θεό με αυτή τη γέννηση επειδή γνωρίζει ότι η δημιουργία αυτής της νέας ζωής είναι η συνέπεια ενός θαύματος που έκανε ο

μεγάλος δημιουργός Θεός YaHWéH. Στις τελευταίες μας μέρες αυτό δεν συμβαίνει πια ή σπάνια.

Γεν.4:2: « *Γέννησε πάλι τον αδελφό του Άβελ. Ο Άβελ ήταν βοσκός και ο Κάιν ήταν οργός* ».

Άβελ σημαίνει ανάσα. Περισσότερο από τον Κάιν, το παιδί Άβελ παρουσιάζεται ως αντίγραφο του Αδάμ, του πρώτου που έλαβε την πνοή των πνευμόνων από τον Θεό. Στην πραγματικότητα, με το θάνατό του, που δολοφονήθηκε από τον αδελφό του, αντιπροσωπεύει την εικόνα του Ιησού Χριστού, του αληθινού Υιού του Θεού, σωτήρα των εκλεκτών τους οποίους θα λυτρώσει με το αίμα του.

Τα επαγγέλματα των δύο αδερφών επιβεβαιώνουν την αντίθετη φύση τους. Όπως ο Χριστός, « *ο Άβελ ήταν βοσκός* » και όπως ο επίγειος υλιστής άπιστος, « *ο Κάιν ήταν άροτρο* ». Αυτά τα πρώτα παιδιά της ανθρώπινης ιστορίας ανακοινώνουν το πεπρωμένο που προφήτησε ο Θεός. Και έρχονται να δώσουν λεπτομέρειες για το σωστικό του έργο.

Γεν.4:3: « *Μετά από λίγο καιρό, ο Κάιν έκανε προσφορά στον Ιεχωβά από τους καρπούς της γης.* »

Ο Κάιν γνωρίζει ότι ο Θεός υπάρχει και για να του δείξει ότι θέλει να τον τιμήσει, του κάνει « *προσφορά των καρπών της γης* », δηλαδή πράγματα που δημιούργησε η δράση του. Σε αυτόν τον ρόλο, παίρνει την εικόνα του πλήθους των Εβραίων, Χριστιανών ή Μουσουλμάνων θρησκευόμενων ανθρώπων που αναδεικνύουν τα καλά τους έργα χωρίς να ανησυχούν για την προσπάθεια να μάθουν και να καταλάβουν τι αγαπά και τι περιμένει ο Θεός από αυτούς. Τα δώρα έχουν νόημα μόνο εάν εκτιμώνται από το άτομο που τα παραλαμβάνει.

Γεν.4:4: « *και ο Άβελ, από την πλευρά του, την έκανε ένα από τα πρωτότοκα του ποιμνίου του και από το λίπος τους. Ο YaHWéH κοίταζε ευνοϊκά τον Άβελ και την προσφορά του.* »

Ο Άβελ μιμείται τον αδελφό του και λόγω του επαγγέλματός του ως βοσκός, κάνει προσφορά στον Θεό « *από τα πρωτότοκα του ποιμνίου του και το λίπος τους* ». Αυτό είναι ευάρεστο στον Θεό γιατί βλέπει στη θυσία αυτών των « **πρωτότοκων** » την αναμενόμενη και προφητευμένη εικόνα της δικής του θυσίας στον Ιησού Χριστό. Στην Αποκ. 1:5 διαβάζουμε: «... *και από τον Ιησού Χριστό, τον πιστό μάρτυρα, τον πρωτότοκο των νεκρών, και τον άρχοντα των βασιλιάδων της γης!*» Σε αυτόν που μας αγαπά, που μας ελευθέρωσε από τις αμαρτίες μας με το αίμα του ...». Ο Θεός βλέπει το σωτήριο έργο του στην προσφορά του Άβελ και μπορεί μόνο να το βρει ευχάριστο.

Γεν.4:5: « *αλλά δεν έβλεπε ευνοϊκά τον Κάιν και την προσφορά του. Ο Κάιν ήταν πολύ θυμωμένος και το πρόσωπό του έπεσε.* »

Σε σύγκριση με την προσφορά του Άβελ, είναι λογικό ότι ο Θεός θα έδινε ελάχιστο ενδιαφέρον στην προσφορά του Κάιν, ο οποίος εξίσου λογικά μπορεί μόνο να απογοητευτεί και να λυπηθεί. « *Το πρόσωπό του είναι καταβεβλημένο* », αλλά ας σημειώσουμε ότι η ενόχληση τον κάνει να « **ερεθιστεί πολύ** » και αυτό δεν είναι φυσιολογικό γιατί αυτή η αντίδραση είναι καρπός απογοητευμένης υπερηφάνειας. Ο εκνευρισμός και η υπερηφάνεια θα παράγουν σύντομα έναν πιο σοβαρό καρπό: τη δολοφονία του αδελφού του Άβελ, το θέμα της ζήλιας του.

Γεν.4:6: « Και ο Ιεχωβά είπε στον Κάιν: Γιατί είσαι θυμωμένος, και γιατί είναι πεσμένο το πρόσωπό σου; »

Μόνο ο Θεός ξέρει τον λόγο της προτίμησής του στην προσφορά του Άβελ. Ο Κάιν μπορεί να βρει μόνο άδικη την αντίδραση του Θεού, αλλά αντί να θυμώσει, θα πρέπει να παρακαλεί τον Θεό να του επιτρέψει να καταλάβει τον λόγο αυτής της φαινομενικά άδικης επιλογής. Ο Θεός έχει πλήρη γνώση της φύσης του Κάιν που υποδύεται ασυνείδητα γι' αυτόν τον ρόλο του πονηρού υπηρέτη του Ματθ.24:48-49: « Αλλά αν είναι κακός υπηρέτης, που λέει μέσα του: Ο κύριός μου καθυστερεί να έρθει, **αν αρχίζει να δέρνει τους συντρόφους του**, αν φάει και πίνει με μέθουσους... ». Ο Θεός του θέτει μια ερώτηση στην οποία γνωρίζει τέλεια την απάντηση, αλλά και πάλι, με αυτόν τον τρόπο δίνει στον Κάιν την ευκαιρία να μοιραστεί μαζί του την αιτία του πόνου του. Αυτά τα ερωτήματα θα παραμείνουν αναπάντητα από τον Κάιν, οπότε ο Θεός τον προειδοποιεί για το κακό που θα τον κυριεύσει.

Γεν.4:7: « Σίγουρα, αν κάνεις καλά, θα σηκώσεις το πρόσωπό σου και αν κάνεις κακό, η αμαρτία βρίσκεται στην πόρτα, και **οι επιθυμίες της είναι για σένα . εσύ όμως την κυριαρχείς .** »

Αφού η Εύα και ο Αδάμ έχουν φάει και έχουν πάρει την ιδιότητα του διαβόλου έχοντας « γνωρίσει το καλό και το κακό », εμφανίζεται ξανά για να σπρώξει τον Κάιν να σκοτώσει τον αδελφό του Άβελ. Οι δύο επιλογές, « καλό και κακό », είναι μπροστά του. Το « καλό » θα τον οδηγήσει να παραιτηθεί και να αποδεχθεί την επιλογή του Θεού ακόμα κι αν δεν την κατανοήσει. Αλλά η επιλογή του « κακού » θα τον κάνει να αμαρτήσει εναντίον του Θεού, κάνοντας τον να παραβεί την έκτη εντολή του: « Μη διαπράττεις φόνο ». και όχι, « δεν θα σκοτώσεις » όπως το παρουσίασαν οι μεταφραστές. Η εντολή του Θεού καταδικάζει το έγκλημα, όχι τη δολοφονία ενόχων εγκληματιών που έκανε νόμιμη διατάσσοντάς το και σε αυτή την περίπτωση, ο ερχομός του Ιησού Χριστού δεν άλλαξε τίποτα σε αυτή τη δίκαιη κρίση του Θεού.

Προσέξτε τη μορφή με την οποία ο Θεός μιλάει για « αμαρτία » σαν να μιλούσε για γυναίκα, σύμφωνα με την οποία είχε πει στην Εύα στη Γεν.3:16: « **Οι επιθυμίες σου θα είναι για τον άντρα σου, αλλά αυτός θα κυριαρχεί πάνω εσείς** ». Για τον Θεό, ο πειρασμός « της αμαρτίας » είναι παρόμοιος με αυτόν μιας γυναίκας που θέλει να αποπλανήσει τον άντρα της και δεν πρέπει να επιτρέψει στον εαυτό του να « εξουσιαστεί » από αυτήν ή από αυτόν. Με αυτόν τον τρόπο, ο Θεός έδωσε στον άνδρα την εντολή να μην αφήσει τον εαυτό του να παρασυρθεί από την « αμαρτία » που αντιπροσωπεύει η γυναίκα.

Γεν.4:8: « Ωστόσο, ο Κάιν μίλησε στον αδελφό του Άβελ. αλλά καθώς ήταν στο χωράφι, ο Κάιν έπεσε πάνω στον αδελφό του Άβελ και τον σκότωσε. »

Παρά αυτή τη θεία προειδοποίηση, η φύση του Κάιν θα παράγει τον καρπό της. Μετά από ανταλλαγή λέξεων με τον Άβελ, ο Κάιν, ένας δολοφόνος στο πνεύμα του από την αρχή, όπως ο πνευματικός του πατέρας, ο διάβολος, « έπεσε πάνω στον αδελφό του Άβελ και τον σκότωσε ». Αυτή η εμπειρία προφητεύει το πεπρωμένο της ανθρωπότητας όπου ο αδελφός θα σκοτώσει τον αδελφό, συχνά από κοσμική ή θρησκευτική ζήλια μέχρι το τέλος του κόσμου.

Γεν.4:9: « Ο Γιαχβέ είπε στον Κάιν: Πού είναι ο αδελφός σου ο Άβελ; Μου απάντησε: Δεν ξέρω. είμαι ο φύλακας του αδερφού μου; »

Όπως είχε πει στον Αδάμ που του κρυβόταν, « Πού είσαι; », είπε ο Θεός στον Κάιν " Πού είναι ο αδελφός σου ο Άβελ; », πάντα για να του δίνεται η ευκαιρία να ομολογήσει το λάθος του. Αλλά βλακωδώς , επειδή δεν μπορεί να αγνοήσει ότι ο Θεός ξέρει ότι τον σκότωσε, απαντά ευθαρσώς « Δεν ξέρω », και με απίστευτη έπαρση, ρωτά με τη σειρά του τον Θεό: « Είμαι ο φύλακας του αδελφού μου; »

Γεν.4:10: « Και ο Θεός είπε: Τι έκανες; Η φωνή του αίματος του αδελφού σου φωνάζει από τη γη προς εμένα »

Ο Θεός του δίνει την απάντησή του που σημαίνει: δεν είσαι ο φύλακας του γιατί είσαι ο δολοφόνος του. Ο Θεός ξέρει καλά τι έχει κάνει και του το παρουσιάζει σε εικόνα: « Η φωνή του αίματος του αδελφού σου φωνάζει από τη γη προς εμένα ». Αυτή η εικονογραφική φόρμουλα που δίνει στο χυμένο αίμα μια φωνή που φωνάζει στον Θεό θα χρησιμοποιηθεί στο Απο.6 για να προκαλέσει στην «5η <sup>σφραγίδα</sup>», την κραυγή των μαρτύρων που θανατώθηκαν από τους ρωμαϊκούς παπικούς διωγμούς της Καθολικής θρησκείας: Απο. 6:9-10: « Όταν άνοιξε την πέμπτη σφραγίδα, είδα κάτω από το θυσιαστήριο τις ψυχές εκείνων που είχαν θανατωθεί εξαιτίας του λόγου του Θεού και λόγω της μαρτυρίας που είχαν δώσει. **Φώναξαν με δυνατή φωνή**, λέγοντας: **Μέχρι πότε, άγιε και αληθινό Δάσκαλε, καθυστερείς να κρίνεις και να εκδικηθείς για το αίμα μας αυτούς που κατοικούν στη γη;** ". Έτσι, το άδικο χυμένο αίμα απαιτεί εκδίκηση από τους ενόχους. Αυτή η νόμιμη εκδίκηση θα έρθει, αλλά είναι κάτι που ο Θεός επιφυλάσσει αποκλειστικά για τον εαυτό Του. Δηλώνει στο Δευ.32:35: « Η εκδίκηση και η ανταπόδοση είναι δική μου, όταν το πόδι τους σκοντάφτει! Δίotti η ημέρα της καταδίκης τους είναι κοντά, και αυτό που τους περιμένει δεν θα καθυστερήσει ». Στο Ησα.61:2, μαζί με το «έτος της χάριτος», η «ημέρα της εκδίκησης» είναι στο πρόγραμμα του μεσσία Ιησού Χριστού: «... με έστειλε... να κηρύξω ένα έτος χάριτος ΓιαΧβέ, και ημέρα εκδίκησης από τον Θεό μας . να παρηγορήσει όλους τους αναξιοπαθούντες . ...». Κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει ότι η « δημοσίευση » αυτού του « έτος χάριτος » έπρεπε να διαχωριστεί από την « ημέρα της εκδίκησης » κατά 2000 χρόνια.

Έτσι, οι νεκροί μπορούν μόνο να φωνάζουν στη μνήμη του Θεού του οποίου η μνήμη είναι απεριόριστη.

Το έγκλημα που διέπραξε ο Κάιν αξίζει δίκαιη τιμωρία.

Γεν.4:11: « Τώρα θα είσαι καταραμένος από τη γη που άνοιξε το στόμα της για να λάβει το αίμα του αδελφού σου από το χέρι σου . »

Ο Κάιν θα είναι καταραμένος από τη γη και δεν θα σκοτωθεί. Για να δικαιολογήσουμε αυτή τη θεία επιείκεια, πρέπει να παραδεχτούμε ότι αυτό το πρώτο έγκλημα δεν είχε προηγούμενο. Ο Κάιν δεν ήξερε τι σήμαινε να σκοτώνεις και ήταν ο θυμός που τύφλωσε κάθε λογική που τον οδήγησε στη μοιραία βαρβαρότητα. Τώρα που ο αδελφός του πέθανε, η ανθρωπότητα δεν θα μπορεί πλέον να λέει ότι δεν ήξερε τι είναι θάνατος. Ο νόμος που θεσπίστηκε από τον Θεό στην Έξοδο 21:12 θα τεθεί τότε σε ισχύ: « Αυτός που χτυπά έναν άνθρωπο θανάσιμα θα τιμωρηθεί με θάνατο ».

Αυτός ο στίχος παρουσιάζει επίσης αυτή την έκφραση: « η γη που άνοιξε το στόμα της για να λάβει από το χέρι σου το αίμα του αδελφού σου ». Ο Θεός προσωποποιεί τη γη δίνοντάς της ένα στόμα που απορροφά το αίμα που χύνεται



πάνω της. Τότε αυτό το στόμα της μιλάει και της θυμίζει τη θανάσιμη πράξη που τη μόλυνε. Αυτή η εικόνα θα ληφθεί στο Δευ.26:10: « **Η γη άνοιξε το στόμα της και τους κατάπιε με τον Κορέ, όταν αυτοί που είχαν συγκεντρωθεί πέθαναν, και η φωτιά έφαγε τους διακόσιους πενήντα άνδρες: υπηρέτησαν τον λαό της προειδοποίησης** ». Τότε θα είναι στην Αποκάλυψη 12:16: « **Και η γη βοήθησε τη γυναίκα, και η γη άνοιξε το στόμα της και κατάπιε τον ποταμό που είχε βγάλει ο δράκος από το στόμα του** ». Το « ποτάμι » συμβολίζει τις γαλλικές καθολικές μοναρχικές ενώσεις των οποίων το ειδικά δημιουργημένο στρατιωτικό σώμα «δράκων» καταδίωκε πιστούς Προτεστάντες και τους κυνήγησε στα βουνά της χώρας. Αυτός ο στίχος έχει διπλή σημασία : η προτεσταντική ένοπλη αντίσταση και μετά η αιματηρή Γαλλική Επανάσταση. Και στις δύο περιπτώσεις, η έκφραση « η γη άνοιξε το στόμα της » την απεικονίζει σαν να καλωσορίζει το αίμα πλήθους ανθρώπων.

Γεν.4:12: « *Όταν καλλιεργείς τη γη, δεν θα σου δίνει πλέον τον πλούτο της. Θα είσαι περιπλανώμενος και περιπλανώμενος στη γη.* »

Η τιμωρία του Κάιν περιορίζεται στη γη την οποία ήταν ο πρώτος που μόλυνσε χύνοντας ανθρώπινο αίμα πάνω της. αυτό του ανθρώπου που δημιουργήθηκε αρχικά κατ' εικόνα Θεού. Από την αμαρτία, διατηρεί τα χαρακτηριστικά της από τον Θεό, αλλά δεν έχει πλέον την τέλεια αγνότητά της. Η δραστηριότητα του ανθρώπου συνίστατο κυρίως στην παραγωγή τροφής δουλεύοντας τη γη. Ο Κάιν λοιπόν θα πρέπει να βρει άλλους τρόπους για να τραφεί.

Γεν.4:13: « *Ο Κάιν είπε στον Γιαχβέ: Η τιμωρία μου είναι πολύ μεγάλη για να την αντέξω* ».

Που σημαίνει: σε αυτές τις συνθήκες, καλύτερα να αυτοκτονήσω.

Γεν.4:14: « *Ιδού, με πετάς από αυτήν τη γη σήμερα. Θα είμαι κρυμμένος από το πρόσωπό σου, θα είμαι περιπλανώμενος και περιπλανώμενος στη γη, και όποιος με βρει θα με σκοτώσει* ».

Εδώ είναι πλέον πολύ ομιλητικός και συνοψίζει την κατάσταση του ως θανατική καταδίκη.

Γεν.4:15: « *Ο Γιαχβέ του είπε: Αν κάποιος σκότωνε τον Κάιν, ο Κάιν θα εκδικηθεί επτά φορές. Και ο Ιεχωβά έβαλε σημάδι στον Κάιν, για να μην τον σκοτώσει όποιος τον βρει* ».

Αποφασισμένος να χαρίσει τη ζωή του Κάιν για τους λόγους που έχουν ήδη δει, ο Θεός του είπε ότι ο θάνατός του θα πληρωθεί, « εκδικηθείς », « επτά φορές ». Μετά αναφέρει « ένα σημάδι » που θα τον προστατεύει. Σε αυτόν τον βαθμό, ο Θεός προφητεύει τη συμβολική αξία του αριθμού «επτά» που θα υποδηλώνει το Σάββατο και τον αγιασμό της ανάπαυσης που, προφητευθείσα στο τέλος των εβδομάδων, θα βρει την πλήρη εκπλήρωσή του στην έβδομη χιλιετία του σωτηριακού του έργου. Το Σάββατο θα είναι το σημάδι του να ανήκεις στον δημιουργό Θεό στον Ιεζ.20:14-20. Και στον Ιεζ.9 τοποθετείται « σημάδι » σε όσους ανήκουν στον Θεό για να μην σκοτωθούν την ώρα της θείας τιμωρίας. Τέλος, για να επιβεβαιώσει αυτή την αρχή του προστατευμένου **χωρισμού**, στην Αποκ. 7, « ένα σημάδι », « η σφραγίδα του ζώντος Θεού », έρχεται να « σφραγίσει το μέτωπο » των δούλων του Θεού, και αυτό το « σφραγίδα και σημάδι » είναι το Σάββατο του της έβδομης ημέρας.

Γεν.4:16: « Τότε ο Κάιν έφυγε από το πρόσωπο του Ιεχωβά και κατοίκησε στη γη Νοντ, στα ανατολικά της Εδέμ ».

Ήταν ήδη στα ανατολικά της Εδέμ που ο Αδάμ και η Εύα είχαν αποσυρθεί αφού εκδιώχθηκαν από τον κήπο του Θεού. Αυτή η γη εδώ λαμβάνει το όνομα Nod που σημαίνει: βάσανα. Έτσι, η ζωή του Κάιν θα χαρακτηριστεί από ψυχική και σωματική ταλαιπωρία επειδή η απόρριψη μακριά από το πρόσωπο του Θεού αφήνει ίχνη ακόμη και στη σκληρή καρδιά του Κάιν που είχε πει στο εδάφιο 13, φοβούμενος τον: « Θα είμαι κρυμμένος μακριά από την παρουσία σου». πρόσωπο ».

Γεν.4:17: « Ο Κάιν γνώριζε τη γυναίκα του. συνέλαβε και γέννησε τον Ενώχ. Έπειτα έχτισε μια πόλη και ονόμασε την πόλη από τον γιο του Ενώχ ».

Ο Κάιν θα γίνει ο πατριάρχης του πληθυσμού μιας πόλης στην οποία δίνει το όνομα του πρώτου του γιου: Ενώχ που σημαίνει: μυνί , δίνει εντολή, ασκεί και αρχίζει να χρησιμοποιεί ένα πράγμα. Αυτό το όνομα συνοψίζει όλα όσα αντιπροσωπεύουν αυτά τα ρήματα και είναι εύστοχο γιατί ο Κάιν και οι απόγονοί του εγκαινιάζουν έναν τύπο κοινωνίας χωρίς Θεό που θα συνεχιστεί μέχρι το τέλος του κόσμου.

Γεν.4:18: « Ο Ενώχ γέννησε τον Ιράδ, ο Ιράδ γέννησε τον Μεουγιαήλ, ο Μεουγιαήλ γέννησε τον Μετουσαιήλ και ο Μετουσαιήλ γέννησε τον Λάμεχ . »

Αυτή η σύντομη γενεαλογία σταματά σκόπιμα στον χαρακτήρα που ονομάζεται Lamech, του οποίου η ακριβής σημασία παραμένει άγνωστη, αλλά η λέξη από αυτή τη ρίζα αφορά οδηγίες όπως το όνομα Epoch, καθώς και μια έννοια δύναμης.

Γεν.4:19: « Ο Λάμεχ πήρε δύο γυναίκες: το όνομα της μίας ήταν Αδά και το όνομα της άλλης Ζηλλά . »

Βρίσκουμε σε αυτόν τον Λάμεχ ένα πρώτο σημάδι της ρήξης με τον Θεό σύμφωνα με το οποίο « ο άνδρας θα αφήσει τον πατέρα του και τη μητέρα του για να προσκολληθούν στη γυναίκα του, και οι δύο θα γίνουν μια σάρκα » (βλ. Γεν.2:24). Αλλά στο Λάμεχ ο άνδρας προσκολλάται σε δύο γυναίκες και οι τρεις θα γίνουν μια σάρκα. Προφανώς ο χωρισμός από τον Θεό είναι ολοκληρωτικός.

Γεν.4:20: « Η Αδά γέννησε τον Ιάβαλ: αυτός ήταν ο πατέρας εκείνων που κατοικούν σε σκηνές και στα κοπάδια ».

Ο Τζαμπάλ είναι ο πατριάρχης των νομάδων βοσκών όπως ορισμένοι αραβικοί λαοί εξακολουθούν να είναι σήμερα.

Γεν.4:21: « Το όνομα του αδελφού του ήταν Ιουβάλ: ήταν ο πατέρας όλων εκείνων που παίζουν άρπα και αυλητή . »

Ο Jubal ήταν ο πατριάρχης όλων των μουσικών που κατέχουν σημαντική θέση σε πολιτισμούς χωρίς Θεό, ακόμη και σήμερα όπου ο πολιτισμός, η γνώση και ο καλλιτέχνης είναι τα θεμέλια των σύγχρονων κοινωνιών μας.

Γεν.4:22: « Η Ζίλλα, από την πλευρά της, έφερε τον Τουμπάλ Κάιν, ο οποίος σφυρηλάτησε όλα τα ορειχάλκινα και σιδερένια όργανα. Η αδερφή του Tubal Cain ήταν η Naama . »

Αυτός ο στίχος έρχεται σε αντίθεση με τις επίσημες διδασκαλίες των ιστορικών που υποθέτουν την Εποχή του Χαλκού πριν από την Εποχή του Σιδήρου. Στην πραγματικότητα, σύμφωνα με τον Θεό, οι πρώτοι άνθρωποι ήξεραν πώς να σφυρηλατούν σίδηρο, και ίσως από τον ίδιο τον Αδάμ, επειδή το

κείμενο δεν λέει για τον Τουμπάλ Κάιν ότι ήταν ο πατέρας εκείνων που σφυρηλατούσαν το σίδηρο. Αλλά αυτές οι αποκαλυπτόμενες λεπτομέρειες μας δίνονται για να καταλάβουμε ότι ο πολιτισμός υπήρχε από τους πρώτους ανθρώπους. Οι άθεοι πολιτισμοί τους δεν ήταν λιγότερο εκλεπτυσμένοι από τους δικούς μας σήμερα.

Γεν.4:23: « *Ο Λάμεχ είπε στις γυναίκες του: Αδά και Ζιλά, ακούστε τη φωνή μου! Γυναίκες του Λάμεχ, ακούστε τον λόγο μου! Σκότωσα έναν άντρα για την πληγή μου και έναν νεαρό για τον μώλωμά μου. »*

Ο Λάμεχ καυχείται στις δύο γυναίκες του ότι σκότωσε έναν άντρα, κάτι που τον πληγώνει στην κρίση του Θεού. Αλλά με έπαρση και κοροϊδία, προσθέτει ότι σκότωσε και έναν νεαρό, κάτι που χειροτερεύει την υπόθεσή του στην κρίση του Θεού και που τον καθιστά αυθεντικό «δολοφόνο» και επαναλαμβανόμενο δράστη.

Γεν.4:24: « *Ο Κάιν θα εκδικηθεί επτά φορές και ο Λάμεχ εβδομήντα επτά. »*

Στη συνέχεια χλευάζει την επιείκεια που έδειξε ο Θεός προς τον Κάιν. Εφόσον μετά τη θανάτωση ενός ανθρώπου, ο θάνατος του Κάιν επρόκειτο να εκδικηθεί «επτά φορές», αφού σκότωσε έναν άνδρα και έναν νεαρό άνδρα, ο Λάμεχ θα εκδικηθεί από τον Θεό «εβδομήντα επτά φορές». Δεν μπορούμε να φανταστούμε τέτοιες αποτρόπαιες παρατηρήσεις. Και ο Θεός ήθελε να αποκαλύψει στην ανθρωπότητα ότι οι πρώτοι εκπρόσωποι της δεύτερης γενιάς, αυτός του Κάιν μέχρι την έβδομη, αυτός του Λάμεχ, είχαν φτάσει στο υψηλότερο επίπεδο ασέβειας. Και αυτή είναι η επίδειξή του για τις συνέπειες του χωρισμού μαζί του.

Γεν.4:25: « *Ο Αδάμ γνώριζε ακόμα τη γυναίκα του. και γέννησε ένα γιο, και ονόμασε Σηθ· γιατί, είπε, ο Θεός μου έδωσε έναν άλλο σπόρο στη θέση του Αβελ, τον οποίο σκότωσε ο Κάιν ».*

Το όνομα Σεθ που προφέρεται «cheth» στα εβραϊκά δηλώνει το θεμέλιο του ανθρώπινου σώματος. Κάποιοι το μεταφράζουν ως «ασοδύναμο ή αποκατάσταση», αλλά δεν μπόρεσα να βρω αιτιολόγηση για αυτήν την πρόταση στα εβραϊκά. Διατηρώ επομένως "το θεμέλιο του σώματος" επειδή ο Σεθ θα γίνει η ρίζα ή το βασικό θεμέλιο της πιστής γενεαλογίας που η Γεν. 6 θα ορίσει με την έκφραση " *γιοι του Θεού* ", αφήνοντας στις "γυναίκες" επαναστάτες απογόνους της γενεαλογίας των Κάιν που τους εξαπατούν, σε αντίθεση με την ονομασία « *κόρες των ανθρώπων* ».

Στον Σεθ, ο Θεός σπέρνει και γεννά έναν νέο « σπόρο » στον οποίο ο έβδομος απόγονος, ένας άλλος Ενώχ, δίνεται ως παράδειγμα στη Γεν.5:21 έως 24. Είχε το προνόμιο να εισέλθει στον παράδεισο ζωντανός, χωρίς να περάσει από τον θάνατο, μετά 365 χρόνια επίγειας ζωής έζησαν πιστά στον δημιουργό Θεό. Αυτός ο Ενώχ έφερε καλά το όνομά του επειδή η «εκπαίδευσή» του ήταν προς δόξα του Θεού σε αντίθεση με τον συνονόματό του, γιο του Λάμεχ, γιο της γραμμής του Κάιν. Και οι δύο, ο Λάμεχ ο επαναστάτης και ο Ενώχ ο δίκαιος ήταν οι «έβδομοι» απόγονοι της γενεαλογίας τους.

Γεν.4:26: « *Ο Σεθ είχε επίσης έναν γιο, και ονόμασε Ενώχ. Τότε ήταν που οι άνθρωποι άρχισαν να επικαλούνται το όνομα του YaHWéH . »*

Enosch σημαίνει: ο άνθρωπος, ο θνητός, ο πονηρός. Αυτό το όνομα συνδέεται με τη στιγμή που οι άνθρωποι άρχισαν να επικαλούνται το όνομα του

YaHWéH. Αυτό που θέλει να μας πει ο Θεός συνδέοντας αυτά τα δύο πράγματα είναι ότι ο άνθρωπος της πιστής γενεαλογίας έχει συνειδητοποιήσει την κακία της φύσης του που είναι επιπλέον θνητή. Και αυτή η επίγνωση τον οδήγησε να αναζητήσει τον Δημιουργό του για να τον τιμήσει και να του αποδώσει πιστά μια λατρεία που του ήταν ευχάριστη.

## Γένεση 5

### Διαχωρισμός μέσω αγιασμού

Σε αυτό το κεφάλαιο 5, ο Θεός συγκέντρωσε τη γενεαλογία που παρέμεινε πιστή σε Αυτόν. Σας παρουσιάζω τη λεπτομερή μελέτη μόνο των πρώτων στίχων που μας επιτρέπουν να κατανοήσουμε τον λόγο αυτής της απαρίθμησης που καλύπτει το χρόνο μεταξύ του Αδάμ και του περιφήμου Νώε.

Γεν.5:1: « *Αυτό είναι το βιβλίο του σπέρματος του Αδάμ. Όταν ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο, τον έκανε με την ομοίωση του Θεού* ».

Αυτός ο στίχος θέτει το πρότυπο για τον κατάλογο των ονομάτων των ανδρών που αναφέρονται. Όλα βασίζονται σε αυτή την υπενθύμιση: « *Όταν ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο, τον έκανε με την ομοίωση του Θεού* ». Πρέπει λοιπόν να καταλάβουμε ότι για να μπει ο άνθρωπος σε αυτόν τον κατάλογο πρέπει να έχει διατηρήσει την « *ομοίωσή του με τον Θεό* ». Μπορούμε λοιπόν να καταλάβουμε γιατί ονόματα τόσο σημαντικά όσο αυτό του Κάιν δεν μπαίνουν σε αυτή τη λίστα. Επειδή δεν πρόκειται για φυσική ομοιότητα, αλλά για ομοιότητα χαρακτήρα, και το κεφάλαιο 4 μόλις μας έδειξε αυτό του Κάιν και των απογόνων του.

Γεν.5:2: « *Έπλασε τον άνδρα και τη γυναίκα, και τους ευλόγησε, και τους αποκάλεσε με το όνομα άνδρας όταν δημιουργήθηκαν* ».

Και εδώ, η υπενθύμιση της ευλογίας του Θεού για τον άνδρα και τη γυναίκα σημαίνει ότι τα ονόματα που θα αναφερθούν έχουν ευλογηθεί από τον Θεό. Η επιμονή της δημιουργίας τους από τον Θεό υπογραμμίζει τη σημασία που δίνει στο να αναγνωριστούν ως ο δημιουργός Θεός που ξεχωρίζει, αγιάζει τους δούλους του, με το σημάδι του Σαββάτου, τους υπόλοιπους που τηρούνται κατά την έβδομη ημέρα από όλες τις εβδομάδες τους. Η διατήρηση της ευλογίας του Θεού με τον αγιασμό του Σαββάτου και την ομοιότητα του χαρακτήρα Του είναι οι προϋποθέσεις που απαιτούνται από τον Θεό για να παραμείνει ένας άνθρωπος άξιος να αποκαλείται « *άνθρωπος* ». Εκτός από αυτούς τους καρπούς, ο άνθρωπος γίνεται κατά την κρίση του ένα πιο ανεπτυγμένο και μορφωμένο «ζώο» από άλλα είδη.

Γεν.5:3: « *Ο Αδάμ, όταν ήταν εκατόν τριάντα ετών, γέννησε έναν γιο κατά την εικόνα του, και ονόμασε Σηθ* ».

Ορατά μεταξύ του Αδάμ και του Σεθ, λείπουν δύο ονόματα: αυτά του Κάιν (που δεν είναι της πιστής γενεαλογίας) και του Άβελ (που πέθανε χωρίς

απογόνους). Το πρότυπο της ευλογημένης επιλογής αποδεικνύεται έτσι. Το ίδιο θα ισχύει και για όλα τα άλλα ονόματα που αναφέρονται.

Γεν.5:4: « *Οι ημέρες του Αδάμ μετά τη γέννηση του Σηθ ήταν οκτακόσια χρόνια. και γέννησε γιους και κόρες* ».

Αυτό που πρέπει να καταλάβουμε είναι ότι ο Αδάμ « γέννησε γιους και κόρες », πριν από τη γέννηση του « Σηθ » και μετά από αυτήν, αλλά αυτοί δεν εκδήλωσαν την πίστη του πατέρα ή του «Σηθ». Ενώθηκαν με τους «άνδρες ζώων» που ήταν άπιστοι και ασεβείς προς τον ζωντανό Θεό. Έτσι, μεταξύ όλων εκείνων που γεννήθηκαν σε αυτόν, μετά το θάνατο του Άβελ, ο « Σηθ » ήταν ο πρώτος που ξεχώρισε με την πίστη του και την πίστη του στον Θεό ΓιαΧΒΕ που δημιούργησε και διαμόρφωσε τον επίγειο πατέρα του. Άλλοι μετά από αυτόν, παραμένοντας ανώνυμοι, μπορεί να ακολούθησαν το παράδειγμά του, αλλά παραμένουν ανώνυμοι επειδή ο κατάλογος που επιλέχθηκε από τον Θεό βασίζεται στη διαδοχή των πρώτων πιστών ανδρών από κάθε έναν από τους απογόνους που παρουσιάστηκαν. Αυτή η εξήγηση κάνει κατανοητή την ήδη μεγάλη ηλικία, «130 χρόνια» για τον Αδάμ όταν γεννήθηκε ο γιος του «Σεθ». Και αυτή η αρχή ισχύει για κάθε έναν από τους εκλεκτούς που αναφέρονται στον μακρύ κατάλογο που σταματά στον Νώε, επειδή οι τρεις γιοι του: ο Σημ, ο Χαμ και ο Ιάφεθ δεν θα είναι εκλεκτοί, χωρίς να είναι στην πνευματική του ομοιότητα.

Γεν.5:5: « *Όλες οι ημέρες που έζησε ο Αδάμ ήταν εννιακόσια τριάντα χρόνια. μετά πέθανε .»*

Πηγαίνω απευθείας στον έβδομο εκλεκτό του οποίου το όνομα είναι Ενώχ. ένας Ενώχ του οποίου ο χαρακτήρας είναι το απόλυτο αντίθετο του Ενώχ, γιου του Κάιν.

Γεν.5:21: « *Ο Ενώχ, εξήντα πέντε ετών, έγινε πατέρας του Μαθουσάλα* ».

Γεν.5:22: « *Ο Ενώχ, μετά τη γέννηση του Μαθουσάλα, περπάτησε με τον Θεό τριακόσια χρόνια. και γέννησε γιους και κόρες* ».

Γεν.5:23: « *Όλες οι ημέρες του Ενώχ ήταν τριακόσια εξήντα πέντε χρόνια* ».

Γεν.5:24: « *Ο Ενώχ περπάτησε με τον Θεό. τότε δεν ήταν πια, γιατί τον πήρε ο Θεός* ".

Είναι με αυτή τη συγκεκριμένη έκφραση από την υπόθεση Ενώχ που ο Θεός μας το αποκαλύπτει: και οι προκατακλυσμιαίοι πήραν τον «Ηλία» τους στον ουρανό χωρίς να περάσουν από το θάνατο. Πράγματι, ο τύπος αυτού του εδαφίου διαφέρει από όλους τους άλλους που τελειώνουν ως προς τη ζωή του Αδάμ, με τις λέξεις « τότε πέθανε ».

Ακολουθεί ο Μετουσελά, ο άνθρωπος που έζησε περισσότερο στη Γη, 969 χρόνια. τότε ένας άλλος Λάμεχ αυτής της γραμμής ευλογημένος από τον Θεό.

Γεν.5:28: « *Ο Λάμεχ, εκατόν ογδόντα δύο ετών, γέννησε έναν γιο* ».

Γεν.5:29: « *Ονόμασε Νώε, λέγοντας: Αυτός θα μας παρηγορήσει από την κούρασή μας και τη σκληρή δουλειά των χεριών μας, προερχόμενος από αυτή τη γη που ο Ιεχωβά έχει καταραστεί* ».

Για να κατανοήσετε το νόημα αυτού του στίχου, πρέπει να γνωρίζετε ότι το όνομα Νώε σημαίνει: ανάπαυση. Ο Λάμεχ σίγουρα δεν φανταζόταν σε ποιο βαθμό θα πραγματοποιούνταν τα λόγια του, γιατί είδε « την καταραμένη γη » μόνο από τη γωνία «της κούρασής μας και της οδυνηρής δουλειάς των χεριών μας »,



είπε. Αλλά στην εποχή του Νώε, ο Θεός θα το καταστρέψει εξαιτίας της κακίας των ανθρώπων που φέρει, όπως θα μας επιτρέψει να καταλάβουμε η Γένεση 6. Ωστόσο, ο Λάμεχ, ο πατέρας του Νώε, ήταν ένας εκλεκτός που, όπως και οι λίγοι εκλεκτοί της εποχής του, πρέπει να λυπόταν που είδε την κακία των ανθρώπων γύρω τους να μεγαλώνει.

Γεν.5:30: « *Ο Λάμεχ έζησε, μετά τη γέννηση του Νώε, πεντακόσια ενενήντα πέντε χρόνια. και γέννησε γιους και κόρες* »

Γεν.5:31: « *Όλες οι ημέρες του Λάμεχ ήταν επτακόσια εβδομήντα επτά χρόνια. μετά πέθανε* »

Γεν.5:32: « *Ο Νώε, πεντακοσίων ετών, γέννησε τον Σημ, τον Χαμ και τον Ιάφεθ* »

## Γένεση 6

### Ο χωρισμός αποτυγχάνει

Γεν.6:1: « *Όταν άρχισαν να πληθύνονται οι άνθρωποι στο πρόσωπο της γης, και γεννήθηκαν σε αυτούς κόρες,* »

Σύμφωνα με τα διδάγματα που μάθαμε προηγουμένως, αυτό το ανθρώπινο πλήθος είναι ο ζωικός κανόνας που περιφρονεί τον Θεό, ο οποίος έτσι έχει καλούς λόγους να τους απορρίψει επίσης. Η αποπλάνηση του Αδάμ από τη σύζυγό του Εύα αναπαράγεται σε όλη την ανθρωπότητα και είναι φυσιολογικό κατά σάρκα: τα κορίτσια αποπλανούν τους άνδρες και αποκτούν από αυτούς αυτό που επιθυμούν.

Γεν.6: 2: « *Οι γιοι του Θεού είδαν ότι οι κόρες των ανθρώπων ήταν όμορφες, και πήραν για γυναίκες από όλους αυτούς που επέλεξαν* ».

Εδώ είναι που τα πράγματα δυσκολεύουν. **Ο διαχωρισμός** μεταξύ των αγιασμένων και των άθρησκων απίστων τελικά εξαφανίζεται. Οι αγιασμένοι εδώ λογικά αποκαλούμενοι « *υιοί του Θεού* » πέφτουν στη σαγήνη των « *κόρων των ανθρώπων* » ή της «ζωικής» ανθρώπινης ομάδας. Οι συμμαχίες μέσω του γάμου γίνονται έτσι η αιτία της κατάρρευσης του **χωρισμού** που επιθυμεί και επιδιώκει ο Θεός. Ήταν αυτή η αξέχαστη εμπειρία που θα τον οδηγήσει αργότερα να απαγορεύσει στους γιους του Ισραήλ να παίρνουν ξένες γυναίκες για γυναίκες. Η πλημμύρα που θα προκύψει δείχνει πόσο πρέπει να τηρηθεί αυτή η απαγόρευση. Σε κάθε κανόνα, υπάρχουν εξαιρέσεις, γιατί μερικές γυναίκες πήραν τον αληθινό Θεό με τον Εβραίο σύζυγο όπως η Ρουθ. Ο κίνδυνος δεν είναι ότι η γυναίκα είναι αλλοδαπή, αλλά ότι οδηγεί έναν « *γιο του Θεού* » στην παγανιστική αποστασία, αναγκάζοντάς τον να υιοθετήσει την παραδοσιακή παγανιστική θρησκεία της καταγωγής του. Επιπλέον, απαγορεύεται και το αντίθετο γιατί μια γυναίκα «κόρη του Θεού» θέτει τον εαυτό της σε θανάσιμο κίνδυνο παντρεύοντας έναν «γιο ανδρών» «ζώων» και της ψεύτικης θρησκείας, που είναι ακόμη πιο επικίνδυνο για αυτήν. Διότι κάθε «γυναίκα» ή «κορίτσι» είναι «γυναίκα» μόνο κατά τη διάρκεια της ζωής της στη γη, και οι εκλεκτοί ανάμεσά τους θα λάβουν όπως οι άνδρες ένα ασεξουαλικό ουράνιο σώμα παρόμοιο με τους αγγέλους του Θεού. Η αιωνιότητα

είναι unisex και εικόνα του χαρακτήρα του Ιησού Χριστού, του τέλειου θεϊκού προτύπου.

Το πρόβλημα του γάμου είναι ακόμα παρόν. Διότι αυτός που παντρεύεται κάποιον που δεν είναι της θρησκείας του δίνει μαρτυρία ενάντια στη δική του πίστη, είτε είναι σωστή είτε λάθος. Επιπλέον, αυτή η ενέργεια καταδεικνύει αδιαφορία για τη θρησκεία και συνεπώς για τον ίδιο τον Θεό. Οι εκλεκτοί πρέπει να αγαπούν τον Θεό πάνω από όλα για να είναι άξιοι εκλογής. Ωστόσο, η συμμαχία με τον ξένο τον δυσαρεστεί, ο εκλεγμένος αξιωματούχος που τη συνάπτει καθίσταται ανάξιος εκλογής και η πίστη του γίνεται αλαζονική, μια ψευδαίσθηση που θα καταλήξει σε τρομερή απογοήτευση. Μένει να γίνει η τελική έκπτωση. Εάν ο γάμος εξακολουθεί να θέτει αυτό το πρόβλημα, είναι επειδή η σύγχρονη ανθρώπινη κοινωνία βρίσκεται στην ίδια κατάσταση ανηθικότητας με εκείνη της εποχής του Νώε. Αυτό το μήνυμα είναι λοιπόν για την τελευταία μας φορά όπου τα ψέματα κυριαρχούν στα ανθρώπινα μυαλά που κλείνουν τελείως στη θεία «αλήθεια».

Λόγω της σημασίας του για τους «έσχατους καιρούς» μας, ο Θεός με οδήγησε να αναπτύξω, τέλος, αυτό το μήνυμα που αποκαλύφθηκε σε αυτήν την αφήγηση της Γένεσης. Διότι η εμπειρία των εκλεκτών της προκατακλυσμιαίας περιόδου συνοψίζεται σε μια χαρούμενη « αρχή » και ένα τραγικό « τέλος » στην αποστασία και την αποστροφή. Ωστόσο, αυτή η εμπειρία συνοψίζει και εκείνη της τελευταίας εκκλησίας στη θεσμική της μορφή «Αντβεντιστής της έβδομης ημέρας», που ευλογήθηκε επίσημα και ιστορικά το 1863 αλλά πνευματικά το 1873, στη « Φιλαδέλφεια », στην Αποκ. 3:7, για την « αρχή » της . , και « εμετός » από τον Ιησού Χριστό στην Αποκ. 3:14, στη « Λαοδίκεια » το 1994, στο « τέλος » του, λόγω της φορμαλιστικής χλιαρές του και λόγω της συμμαχίας του με το στρατόπεδο Οικουμενικός εχθρός το 1995. Ο χρόνος της έγκρισης του Θεού για αυτόν τον χριστιανικό θρησκευτικό θεσμό καθορίζεται έτσι από «μια αρχή και ένα τέλος ». Αλλά όπως η εβραϊκή διαθήκη συνεχίστηκε από τους δώδεκα αποστόλους που επέλεξε ο Ιησούς, έτσι και το έργο των Αντβεντιστών συνεχίζεται από εμένα και από όλους όσους λαμβάνουν αυτή την προφητική μαρτυρία και αναπαράγουν τα έργα πίστης που αρχικά ευλόγησε ο Θεός στους πρωτοπόρους του Αντβεντισμού του 1843 και 1844. Διευκρινίζω ότι ο Θεός ευλόγησε τα κίνητρα της πίστης τους και όχι το πρότυπο των προφητικών τους ερμηνειών που αργότερα θα τεθεί υπό αμφισβήτηση. Η πρακτική του Σαββάτου που πιθανώς γίνεται φορμαλιστική και παραδοσιακή, το κόσκινο της κρίσης του Θεού δεν ευλογεί πλέον τίποτα άλλο εκτός από την αγάπη για την αλήθεια που σημειώνεται στους εκλεκτούς του, « από την αρχή μέχρι το τέλος » ή, μέχρι την αληθινή ένδοξη επιστροφή του Χριστού, που έχει οριστεί για την τελευταία φορά την άνοιξη του 2030.

Παρουσιάζοντας τον εαυτό του στην Αποκ.1:8 ως « το άλφα και το ωμέγα », ο Ιησούς Χριστός μας αποκαλύπτει ένα κλειδί για να κατανοήσουμε τη δομή και την πτυχή με την οποία μας αποκαλύπτει σε όλη τη Βίβλο, την « κρίση » του, είναι πάντα με βάση μια παρατήρηση της κατάστασης της « αρχής » και αυτού που εμφανίζεται στο « τέλος », μιας ζωής, μιας συμμαχίας ή μιας εκκλησίας. Αυτή η αρχή εμφανίζεται στο Dan.5 όπου οι λέξεις που γράφτηκαν στον τοίχο από τον Θεό, « *αριθμημένα, αριθμημένα* », ακολουθούμενα από « *ζυγισμένο και*

διαιρεμένο », αντιπροσωπεύουν την « αρχή » της ζωής του βασιλιά Βαλτάσαρ και την ώρα του « τέλους » της. Με αυτόν τον τρόπο, ο Θεός επιβεβαιώνει ότι η κρίση του βασίζεται στον μόνιμο έλεγχο του υποκειμένου που κρίνεται. Ήταν υπό την παρατήρησή του από την « αρχή » του ή το « άλφα » μέχρι το « τέλος », το « ωμέγα » του.

Στο βιβλίο της Αποκάλυψης και στο θέμα των επιστολών που απευθύνονται στις « επτά Εκκλησίες », η ίδια αρχή καθορίζει « την αρχή και το τέλος » όλων των σχετικών « Εκκλησιών ». Πρώτον, βρίσκουμε την αποστολική Εκκλησία, της οποίας η ένδοξη « αρχή » ανακαλείται στο μήνυμα που παραδόθηκε στην « Έφεσο » και στο οποίο το « τέλος » της την θέτει υπό την απειλή να αποσυρθεί το Πνεύμα του Θεού λόγω της έλλειψης ζήλου του. Ευτυχώς, το μήνυμα που δόθηκε στη « Σμύρνη » πριν από το 303 μαρτυρεί ότι η κλήση του Χριστού για μετάνοια θα έχει ακουστεί για τη δόξα του Θεού. Στη συνέχεια, η Ρωμαιοπαπική Καθολική Εκκλησία ξεκινά στην Πέργαμο , το 538, και τελειώνει στα « Θυάτιρα », την εποχή της Προτεσταντικής Μεταρρύθμισης αλλά ιδιαίτερα επίσημα εκείνης του θανάτου του Πάπα Πίου 6 που κρατούνταν στη φυλακή στη Βαλένθια, στην πόλη μου. , στη Γαλλία, το 1799. Ακολουθεί η περίπτωση της προτεσταντικής πίστης, της οποίας η έγκριση από τον Θεό είναι επίσης περιορισμένη χρονικά. Η « αρχή » του αναφέρεται στα « Θυάτιρα » και το « τέλος » του αποκαλύπτεται στις « Σάρδες » του 1843 λόγω της πρακτικής της Κυριακής που κληρονομήθηκε από τη ρωμαϊκή θρησκεία. Ο Ιησούς δεν θα μπορούσε να είναι πιο ξεκάθαρος, το μήνυμά του, « είσαι νεκρός », δεν οδηγεί σε σύγχυση. Και τρίτον στο « Φιλαδέλφεια και Λαοδίκεια » η περίπτωση του θεσμικού Αντιβεντισμού που είδαμε προηγουμένως κλείνει το θέμα των μηνυμάτων που απευθύνονται στις « επτά εκκλησίες » και την εποχή των εποχών που συμβολίζουν.

Αποκαλύπτοντάς μας σήμερα πώς έκρινε πράγματα που είχαν ήδη ολοκληρωθεί, και από την « αρχή » όπως η Γένεση, ο Θεός μας δίνει τα κλειδιά για να καταλάβουμε πώς κρίνει τα γεγονότα και τις εκκλησίες στην εποχή μας. Η « κρίση » που προκύπτει από τη μελέτη μας φέρει έτσι τη « σφραγίδα » του Πνεύματος της θεότητάς του.

Γεν.6:3: « Τότε ο Γιαχβέ είπε: Το πνεύμα μου δεν θα μείνει στον άνθρωπο για πάντα, γιατί ο άνθρωπος είναι σάρκα, και οι ημέρες του θα είναι εκατόν είκοσι χρόνια . »

Λιγότερο από 10 χρόνια πριν από την επιστροφή του Χριστού, αυτό το μήνυμα σήμερα αποκτά μια εκπληκτική επικαιρότητα. Το πνεύμα της ζωής που δόθηκε από τον Θεό « δεν θα μείνει στον άνθρωπο για πάντα, γιατί ο άνθρωπος είναι σάρκα, και οι ημέρες του θα είναι εκατόν είκοσι εννέα-χρόνια » . Στην πραγματικότητα, αυτό δεν ήταν το νόημα που έδωσε ο Θεός στα λόγια του. Κατανοήστε με , και κατανοήστε Τον: ο Θεός δεν αποκηρύσσει το εξά χιλιάδες χρόνια σχέδιο του να καλέσει και να επιλέξει τους εκλεκτούς. Το πρόβλημά του έγκειται στην τεράστια διάρκεια ζωής που έδωσε στους προκατακλυσμιαίους από τότε που ο Αδάμ πέθανε σε ηλικία 930 ετών, μετά από αυτόν, μια άλλη Μεθουσέλα θα ζήσει μέχρι τα 969 χρόνια. Εάν πρόκειται για 930 χρόνια πίστης, αυτό είναι υποφερτό και ακόμη και ευάρεστο στον Θεό, αλλά αν πρόκειται για έναν αλαζονικό και αποτρόπαιο Λάμεχ, ο Θεός εκτιμά ότι το να τον υπομείνεις

κατά μέσο όρο 120 χρόνια θα είναι υπεραρκετό. Αυτή η ερμηνεία επιβεβαιώνεται από την ιστορία, αφού από το τέλος του κατακλυσμού, η διάρκεια της ανθρώπινης ζωής έχει μειωθεί κατά μέσο όρο στα 80 χρόνια στην εποχή μας.

Γεν.6:4: « *Οι γίγαντες ήταν στη γη εκείνες τις ημέρες, και επίσης αφού οι γιοι του Θεού ήρθαν στις κόρες των ανθρώπων, και τους γέννησαν παιδιά: αυτοί είναι οι ήρωες που ήταν διάσημοι στην αρχαιότητα.* »

Έπρεπε να προσθέσω την ακρίβεια « **και επίσης** » από το εβραϊκό κείμενο, γιατί το νόημα του μηνύματος μεταμορφώνεται. Ο Θεός μας αποκαλύπτει ότι το πρώτο του δημιούργημα κατά του κατακλυσμού ήταν τεράστιου επιπέδου, ο ίδιος ο Αδάμ πρέπει να είχε ύψος περίπου 4 ή 5 μέτρα. Η διαχείριση της επιφάνειας της γης αλλάζει και μειώνεται. Ένα μόνο βήμα από αυτούς τους « γίγαντες » άξιζε πέντε από τα δικά μας, και έπρεπε να πάρει πέντε φορές περισσότερη τροφή από τη γη από έναν άνθρωπο σήμερα. Η αρχική γη επομένως κατοικήθηκε γρήγορα και κατοικήθηκε σε ολόκληρη την επιφάνειά της. Η ακρίβεια « **και επίσης** » μας διδάσκει ότι αυτό το πρότυπο των « γιγάντων » δεν έχει τροποποιηθεί από τις συμμαχίες των αγιασμένων και των απορριφθέντων, « των υιών του Θεού » και « τις κόρες των ανθρώπων ». Ο Νώε ήταν επομένως ο ίδιος ένας γίγαντας 4 έως 5 μέτρων καθώς και τα παιδιά του και οι γυναίκες τους. Την εποχή του Μωυσή, αυτά τα προκατακλυσμιαία πρότυπα βρισκόνταν ακόμα στη γη της Χαναάν, και ήταν αυτοί οι γίγαντες, οι «Ανακίμ», που τρόμαζαν τους Εβραίους κατασκόπους που στάλθηκαν στη γη.

Γεν.6:5: « *Ο Ιεχωβά είδε ότι η κακία των ανθρώπων ήταν μεγάλη στη γη, και ότι όλες οι σκέψεις της καρδιάς τους ήταν καθημερινά μόνο προς το κακό.* »

Μια τέτοια παρατήρηση κάνει κατανοητή την απόφασή του. Σας θυμίζω ότι δημιούργησε τη γη και τον άνθρωπο για να αποκαλύψει αυτή την κακία που κρύβεται στις σκέψεις των ουράνιων και γήινων πλασμάτων του. Επιτεύχθηκε λοιπόν η επιθυμητή επίδειξη αφού « *όλες οι σκέψεις της καρδιάς τους κατευθύνονταν καθημερινά μόνο προς το κακό.* »

Γεν.6:6: « *Ο Ιεχωβά μετάνιωσε που έφτιαξε τον άνθρωπο στη γη, και λυπήθηκε στην καρδιά του.* »

Το να γνωρίζεις εκ των προτέρων τι πρόκειται να συμβεί είναι ένα πράγμα, αλλά το να το βιώνεις στην εκπλήρωσή του είναι άλλο. Και αντιμέτωπος με την πραγματικότητα της κυριαρχίας του κακού, η σκέψη της μετάνοιας, ή ακριβέστερα της λύπης, μπορεί να προκύψει στιγμιαία στο μυαλό του Θεού, τόσο μεγάλη είναι η ταλαιπωρία του μπροστά σε αυτήν την ηθική καταστροφή.

Γεν.6:7: « *Και ο Ιεχωβά είπε: Θα εξολοθρεύσω από το πρόσωπο της γης τον άνθρωπο που δημιούργησα, από άνθρωπο μέχρι βοοειδή, και από ερπετά και από τα πουλιά του ουρανού. γιατί μετανοώ που τα έκανα.* »

Λίγο πριν τον κατακλυσμό, ο Θεός σημειώνει το θρίαμβο του Σατανά και των δαιμόνων του στη γη και στους κατοίκους της. Για αυτόν, η δοκιμασία ήταν τρομερή, αλλά απέκτησε την επίδειξη που ήθελε να αποκτήσει. Το μόνο που μένει είναι να καταστραφεί αυτή η πρώτη μορφή ζωής στην οποία οι άνδρες ζουν πολύ καιρό και είναι πολύ ισχυροί σε γιγάντια μεγέθη. Τα ζώα της ξηράς κοντά στον άνθρωπο, όπως τα ζώα, τα ερπετά και τα πουλιά του αέρα θα πρέπει να εξαφανιστούν για πάντα μαζί τους.

Γεν.6:8: « *Αλλά ο Νώε βρήκε χάρη στα μάτια του Γιαχβέ.* »



Και σύμφωνα με τον Εζέ.14 ήταν ο μόνος που βρήκε χάρη ενώπιον του Θεού, τα παιδιά του και οι γυναίκες τους δεν ήταν άξιες να σωθούν.

Γεν.6:9: « *Αυτοί είναι οι σπόροι του Νώε. Ο Νώε ήταν ένας δίκαιος και ευθύς άνθρωπος στην εποχή του. Ο Νώε περπάτησε με τον Θεό* ».

Όπως ο Ιώβ, ο Νώε κρίνεται « δίκαιος και ευθύς » από τον Θεό. Και όπως ο δίκαιος Ενώχ μπροστά του, ο Θεός του καταλογίζει « να περπατά » μαζί του.

Γεν.6:10: « *Ο Νώε απέκτησε τρεις γιους: τον Σημ, τον Χαμ και τον Ιάφεθ* ».

Σε ηλικία 500 ετών σύμφωνα με τη Γεν.5:22, « *Ο Νώε απέκτησε τρεις γιους: τον Σημ, τον Χαμ και τον Ιάφεθ* ». Αυτοί οι γιοι θα μεγαλώσουν, θα γίνουν άντρες και θα πάρουν γυναίκες. Ως εκ τούτου, ο Νώε θα βοηθηθεί και θα βοηθηθεί από τους γιους του όταν πρέπει να κατασκευάσει την κιβωτό. Από τη γέννησή τους και τον κατακλυσμό θα περάσουν 100 χρόνια. Αυτό αποδεικνύει ότι τα «120 χρόνια» του στίχου 3 δεν αφορούν τον χρόνο που του δόθηκε για να ολοκληρώσει την κατασκευή του.

Γεν.6:11: « *Η γη ήταν διεφθαρμένη ενώπιον του Θεού, η γη ήταν γεμάτη βία* ».

Η διαφθορά δεν είναι απαραίτητα βίαιη, αλλά όταν η βία τη σηματοδοτεί και τη χαρακτηρίζει, τα βάσανα του στοργικού Θεού γίνονται έντονα και αφόρητα. Αυτή η βία, που έφτασε στο αποκορύφωμά της, είναι του τύπου για τον οποίο καυχόταν ο Λάμεχ στη Γεν.4:23: « *Σκότωσα έναν άνθρωπο για την πληγή μου και έναν νεαρό για τον μώλωμά μου* ».

Γεν.6:12: « *Και ο Θεός κοίταζε τη γη, και ιδού, ήταν διεφθαρμένη. γιατί κάθε σάρκα είχε διαφθείρει τον δρόμο του στη γη* ».

Σε λιγότερο από 10 χρόνια, ο Θεός θα κοιτάζει ξανά τη γη και θα τη βρει στην ίδια κατάσταση όπως την εποχή του κατακλυσμού, « *κάθε σάρκα θα έχει διαφθείρει τον δρόμο της* ». Αλλά πρέπει να καταλάβετε τι εννοεί ο Θεός όταν μιλάει για διαφθορά. Γιατί αν η αναφορά αυτής της λέξης είναι ανθρώπινη, οι απαντήσεις είναι τόσες πολλές όσο και οι απόψεις για το θέμα. Με τον Δημιουργό Θεό, η απάντηση είναι απλή και ακριβής. Ονομάζει διαφθορά όλες τις διαστροφές που φέρνουν ο άνδρας και η γυναίκα στην τάξη και τους κανόνες που έχει καθιερώσει: Στη διαφθορά, ο άνδρας δεν αναλαμβάνει πλέον τον ρόλο του ως άνδρα, ούτε η γυναίκα τον ρόλο της ως γυναίκα. Η περίπτωση του Λάμεχ, διγκαμιστή, απόγονου του Κάιν, είναι παράδειγμα, γιατί ο θεϊκός κανόνας του λέει: « *Ο άντρας θα αφήσει τον πατέρα του και τη μητέρα του να προσκολληθούν στη γυναίκα του* ». Η εμφάνιση της δομής του σώματός τους αποκαλύπτει τους ρόλους ανδρών και γυναικών. Αλλά για να κατανοήσουμε καλύτερα τον ρόλο αυτού που δίνεται ως « βοήθεια » στον Αδάμ, μας δίνει την απάντηση η συμβολική εικόνα της Εκκλησίας του Χριστού. Τι « βοήθεια » μπορεί να δώσει η Εκκλησία στον Χριστό; Ο ρόλος του συνίσταται στο να αυξήσει τον αριθμό των επιλεγμένων που σώθηκαν και να συμφωνήσει να υποφέρει για εκείνον. Το ίδιο συμβαίνει και με τη γυναίκα που δόθηκε στον Αδάμ. Χωρίς τη μυϊκή δύναμη του Αδάμ, ο ρόλος της είναι να γεννήσει και να μεγαλώσει τα παιδιά της μέχρι να βρουν με τη σειρά τους οικογένεια και έτσι η γη θα κατοικηθεί, σύμφωνα με την εντολή που έδωσε ο Θεός στη Γεν.1:28: « *Και ο Θεός τους ευλόγησε Και ο Θεός τους είπε: Γίνετε καρποί και πληθύνετε, και γεμίστε τη γη και υποτάξτε την . και να κυριαρχείτε στα ψάρια της θάλασσας και στα πουλιά του ουρανού και σε κάθε*



ζωντανό πλάσμα που κινείται στη γη ». Μέσα στη διαστροφή της, η σύγχρονη ζωή έχει γυρίσει την πλάτη σε αυτή τη νόρμα. Η συγκεντρωμένη αστική ζωή και η βιομηχανική απασχόληση μαζί δημιούργησαν τη διαρκώς αυξανόμενη ανάγκη για χρήματα. Αυτό οδήγησε τις γυναίκες να εγκαταλείψουν τον ρόλο τους ως μητέρες για να εργαστούν σε εργοστάσια ή σε καταστήματα. Με κακή ανατροφή, τα παιδιά έχουν γίνει ιδιότροπα και απαιτητικά και παράγουν έναν καρπό βίας το 2021 και ταιριάζουν απόλυτα με την περιγραφή που έδωσε ο Παύλος στον Τιμόθεο στο 2 Τιμόθεο 3:1 έως 9. Σας προτρέπω να αφιερώσετε χρόνο για να διαβάσετε , με όλη την προσοχή που τους αξίζει, στο ακέραιο, τις δύο επιστολές που απευθύνει στον Τιμόθεο, για να βρουν σε αυτές τις επιστολές τα πρότυπα που έθεσε ο Θεός, από την αρχή, γνωρίζοντας ότι δεν αλλάζει και δεν θα αλλάξει μέχρι να επιστρέψει στη δόξα του την άνοιξη του 2030.

Γεν.6:13: « Τότε ο Θεός είπε στον Νώε: Το τέλος κάθε σάρκας αποφασίζεται από εμένα. γιατί έχουν γεμίσει τη γη με βία. ιδού, θα τους καταστρέψω με τη γη ».

Με το κακό να έχει εδραιωθεί αμετάκλητα, η καταστροφή των κατοίκων της γης παραμένει το μόνο πράγμα που μπορεί να κάνει ο Θεός. Ο Θεός κάνει γνωστό στον μοναδικό επίγειο φίλο του το τρομερό του έργο επειδή η απόφασή του έχει ληφθεί και οριστικά αποφασιστεί. Πρέπει να σημειώσουμε την ιδιαίτερη μοίρα που δίνει ο Θεός στον Ενώχ, τον μόνο που εισέρχεται στην αιωνιότητα χωρίς να περάσει από το θάνατο, και στον Νώε, τον μόνο άνθρωπο που βρέθηκε άξιος να επιζήσει από τον εξοντωτικό κατακλυσμό. Γιατί στα λόγια του ο Θεός λέει « **έχουν ...** » και « **θα τους καταστρέψω** ». Επειδή παρέμεινε πιστός, ο Νώε δεν επηρεάστηκε από την απόφαση του Θεού.

Γεν.6:14: « Φτιάξτε μια κιβωτό από μαλακό ξύλο. θα τακτοποιήσεις αυτή την κιβωτό σε κελιά και θα την καλύψεις με πίσσα μέσα και έξω ».

Ο Νώε πρέπει να επιβιώσει και όχι μόνος του γιατί ο Θεός θέλει η ζωή της δημιουργίας του να συνεχιστεί μέχρι το τέλος των 6000 ετών επιλογής του έργου του. Για να διατηρηθεί επιλεγμένη ζωή κατά τη διάρκεια της πλημμύρας των νερών, θα πρέπει να κατασκευαστεί μια πλωτή κιβωτός. Ο Θεός δίνει τις οδηγίες του στον Νώε. Θα χρησιμοποιήσει αδιάβροχο μαλακό ξύλο και το τόξο θα γίνει αδιάβροχο με μια επίστρωση από πίσσα, τη ρητίνη από πεύκο ή έλατο. Θα κατασκευάσει κύτταρα έτσι ώστε κάθε είδος να ζει χωριστά για να αποφύγει αγχωτικές αντιπαραθέσεις για τα ζώα που βρίσκονται στο πλοίο. Η παραμονή στην κιβωτό θα διαρκέσει έναν ολόκληρο χρόνο, αλλά το έργο κατευθύνεται από τον Θεό, στον οποίο τίποτα δεν είναι αδύνατο.

Γεν.6:15: « Έτσι θα το φτιάξεις: η κιβωτός θα είναι τριακόσιοι πήχεις μήκος, πενήντα πήχεις πλάτος και τριάντα πήχεις ύψος ».

Εάν ο « **πήχος** » ήταν αυτός ενός γίγαντα, θα μπορούσε να είναι πενταπλάσιος από αυτόν των Εβραίων που ήταν περίπου 55 cm. Ο Θεός αποκάλυψε αυτές τις διαστάσεις στο πρότυπο που γνωρίζουν οι Εβραίοι και ο Μωυσής που έλαβαν αυτήν την αφήγηση από τον Θεό. Η κατασκευασμένη αψίδα είχε επομένως μήκος 165 μέτρα, πλάτος 27,5 μέτρα και ύψος 16,5 μέτρα. Η αψίδα σε σχήμα ορθογώνιου κιβωτίου ήταν επομένως επιβλητικού μεγέθους αλλά κατασκευάστηκε από άνδρες των οποίων το μέγεθος ήταν σχετικό με αυτό.

Επειδή βρίσκουμε, για το ύψος του, τρεις ορόφους περίπου πέντε μέτρων για άνδρες που οι ίδιοι είχαν ύψος μεταξύ 4 και 5 μέτρων.

Γεν.6:16: « Θα φτιάξεις **ένα παράθυρο** για την κιβωτό , το οποίο θα μειώσεις σε **έναν πήχη** στην κορυφή. Θα στήσεις **μια πόρτα** στο πλάι της κιβωτού. και θα χτίσεις μια χαμηλότερη ιστορία, μια δεύτερη και μια τρίτη . »

Σύμφωνα με αυτή την περιγραφή, η μόνη « θύρα » της κιβωτού τοποθετήθηκε στο επίπεδο του πρώτου ορόφου « στο πλάι της κιβωτού ». Η κιβωτός ήταν τελείως κλειστή και κάτω από την οροφή του τρίτου επιπέδου, ένα μόνο παράθυρο ύψους 55 εκατοστών και πλάτους έπρεπε να παραμείνει κλειστό μέχρι το τέλος του κατακλυσμού, σύμφωνα με τη Γεν.8:6. Οι ένοικοι της κιβωτού ζούσαν στο σκοτάδι και στο τεχνητό φως των λαμπτήρων πετρελαίου καθ' όλη τη διάρκεια της πλημμύρας.

Γεν.6:17: « Και θα φέρω πλημμύρα υδάτων στη γη, για να καταστρέψω κάθε σάρκα που έχει πνοή ζωής κάτω από τον ουρανό. τα πάντα στη γη θα χαθούν ».

Ο Θεός θέλει να αφήσει με αυτή την καταστροφή ένα μήνυμα προειδοποίησης στους ανθρώπους που θα ξανακατοικήσουν τη γη μετά τον κατακλυσμό και μέχρι την επιστροφή στη δόξα του Ιησού Χριστού στο τέλος των 6000 ετών του θεϊκού έργου. Όλη η ζωή θα εξαφανιστεί με τον προκατακλυσμιαίο κανόνα της. Γιατί μετά τον κατακλυσμό, ο Θεός θα μειώσει σταδιακά το μέγεθος των ζωντανών όντων, ανδρών και ζώων, στο μέγεθος των αφρικανικών Πυγμαίων.

Γεν.6:18: « **Αλλά θα συνάψω τη διαθήκη μου μαζί σου. θα μπεις στην κιβωτό, εσύ και οι γιοι σου, η γυναίκα σου και οι γυναίκες των γιων σου μαζί σου .** »

Υπάρχουν οκτώ από αυτούς τους επιζώντες του επερχόμενου κατακλυσμού, αλλά επτά από αυτούς επωφελούνται εξαιρετικά από την ιδιαίτερη και ατομική ευλογία του Νώε. Η απόδειξη εμφανίζεται στον Ιεζ.14:19-20 όπου ο Θεός λέει: « **Η αν στείλω μια πληγή σε αυτή τη γη, και εκχύσω την οργή μου εναντίον της μέσω της θνητότητας, για να καταστρέψω από αυτήν άνθρωπο και κτήνος, και ήταν ανάμεσά του ο Νώε , Δανιήλ και Ιώβ, ζω! Λέει ο Κύριος Γιαχβέ, δεν θα έσωζαν γιους ή κόρες, αλλά με τη δικαιοσύνη τους θα έσωζαν τις ψυχές τους** ». Θα είναι χρήσιμοι για τον επαναπληθυσμό της γης, αλλά μη όντας του πνευματικού επιπέδου του Νώε, φέρνουν στον νέο κόσμο την ατέλειά τους που δεν θα αργήσει να δώσει τους κακούς καρπούς της.

Γεν.6:19: « **Από κάθε ζωντανό πράγμα, από κάθε σάρκα, θα φέρεις στην κιβωτό δύο κάθε είδους, για να τα κρατήσεις ζωντανά μαζί σου: ένα αρσενικό και ένα θηλυκό θα είναι** ».

Ένα ζευγάρι ανά είδος « από ό,τι ζει » είναι απλώς ο κανόνας απαραίτητος για την αναπαραγωγή, αυτοί θα είναι οι μόνοι επιζώντες μεταξύ του γένους των χερσαίων ζώων.

Γεν.6:20: « **Από τα πουλιά κατά το είδος τους, και από τα βοοειδή ανάλογα με το είδος τους, και από κάθε ερπετό της γης ανάλογα με το είδος τους, δύο από κάθε είδος θα έρθουν σε εσάς, για να μπορέσετε να διατηρήσετε τη ζωή τους .** »

Σε αυτό το εδάφιο, στην απαρίθμησή του, ο Θεός δεν αναφέρει άγρια ζώα, αλλά θα αναφερθεί ότι επιβιβάζονται στην κιβωτό στο Γεν.7:14.

Γεν.6:21: « Και εσείς, πάρτε από όλα τα φαγητά που τρώγονται και φυλάξτε τα μαζί σας, για να είναι τροφή για εσάς και για αυτούς ».

Η τροφή που χρειαζόταν για να ταΐσει οκτώ άτομα για ένα χρόνο και όλα τα ζώα που επιβιβάστηκαν στο πλοίο έπρεπε να καταλάβουν μια μεγάλη θέση στην κιβωτό.

Γεν.6:22: « Αυτό έκανε ο Νώε: εκτέλεσε όλα όσα του είχε διατάξει ο Θεός ».

Πιστή και με την υποστήριξη του Θεού, ο Νώε και οι γιοι του πραγματοποίησαν το έργο που του είχε δώσει ο Θεός. Και εδώ, πρέπει να θυμόμαστε ότι η γη είναι μια ενιαία ήπειρος που αρδεύεται μόνο από ποτάμια και ποτάμια. Στην περιοχή του όρους Αραράτ, όπου κατοικούν ο Νώε και οι γιοι του, υπάρχει μόνο μια πεδιάδα και καμία θάλασσα, επομένως, οι σύγχρονοί του βλέπουν τον Νώε να χτίζει μια πλωτή κατασκευή στη μέση μιας άνευ θαλάσσης ηπείρου και ύβρεις με τις οποίες έπρεπε να βρέξουν την ευλογημένη από τον Θεό μικρή ομάδα. Όμως οι χλευαστές σύντομα θα πάψουν να κοροϊδεύουν τον εκλεκτό και θα πνιγούν στα νερά του κατακλυσμού στον οποίο δεν ήθελαν να πιστέψουν.

## Γένεση 7

### Ο οριστικός διαχωρισμός της πλημμύρας

Γεν.7:1: « Ο Γιαχβέ είπε στον Νώε: Έλα στην κιβωτό, εσύ και όλο το σπιτικό σου, γιατί σε είδα ακριβώς μπροστά μου ανάμεσα σε αυτή τη γενιά . »

Η στιγμή της αλήθειας φτάνει και ο οριστικός **διαχωρισμός** της δημιουργίας επιτυγχάνεται. Με το να « μπαίνετε στην κιβωτό », οι ζωές του Νώε και της οικογένειάς του θα σωθούν. Υπάρχει μια σύνδεση μεταξύ της λέξης « κιβωτός » και της « δικαιοσύνης » που ο Θεός αποδίδει στον Νώε. Αυτός ο σύνδεσμος περνά μέσα από τη μελλοντική « κιβωτό της μαρτυρίας » που θα είναι το ιερό σεντούκι που θα περιέχει τη « δικαιοσύνη » του Θεού, που θα εκφράζεται με τη μορφή των δύο τραπεζιών πάνω στα οποία το δάχτυλό του θα χαράζει τις « **δέκα εντολές** » του. Σε αυτή τη σύγκριση, ο Νώε και οι σύντροφοί του φαίνονται ίσοι στο βαθμό που όλοι επωφελούνται από τη διάσωση κατά την είσοδό τους στην κιβωτό, ακόμα κι αν ο Νώε είναι ο μόνος που αξίζει να ταυτιστεί με αυτόν τον θεϊκό νόμο, όπως υποδεικνύεται από τη θεϊκή ακρίβεια: « Είδα έχεις δίκιο .» Επομένως, ο Νώε ήταν σε απόλυτη συμμόρφωση με τον θεϊκό νόμο που είχε ήδη διδαχθεί στις αρχές του στους προκατακλυσμιαίους υπηρέτες του.

Γεν.7:2: « Θα πάρετε μαζί σας επτά ζεύγη από όλα τα καθαρά ζώα, το αρσενικό και το θηλυκό του. ένα ζευγάρι ζώων που δεν είναι αγνά, το αρσενικό και το θηλυκό του. »

Βρισκόμαστε σε ένα προκατακλυσμιαίο πλαίσιο και ο Θεός προκαλεί τη διάκριση μεταξύ του ζώου που ταξινομείται « καθαρό ή ακάθαρτο ». Αυτό το πρότυπο είναι επομένως τόσο παλιό όσο και η δημιουργία της γης και στο Λευιτικό 11, ο Θεός θυμήθηκε μόνο αυτούς τους κανόνες που θέσπισε από την

αρχή. Ο Θεός έχει επομένως, όπως το «Σάββατο», καλούς λόγους να απαιτήσει από τους εκλεκτούς του, στις μέρες μας, σεβασμό για εκείνα τα πράγματα που δοξάζουν την καθιερωμένη τάξη του για τον άνθρωπο. Επιλέγοντας « επτά αγνά ζευγάρια » για ένα μόνο « ακάθαρτο », ο Θεός δείχνει την προτίμησή του για την αγνότητα που σημειώνει με τη «σφραγίδα» του, τον αριθμό «7» του αγιασμού της εποχής του επίγειου έργου του.

Γεν.7:3: « Επίσης επτά ζεύγη από τα πουλιά του ουρανού, αρσενικά και θηλυκά, για να κρατήσουν το γένος τους ζωντανό στο πρόσωπο όλης της γης ».

Λόγω της εικόνας τους για αγγελική ουράνια ζωή, σώζονται επίσης « επτά ζεύγη » των « πουλιών του ουρανού ».

Γεν. 7:4: Για άλλες επτά ημέρες, και θα στείλω βροχή στη γη σαράντα ημέρες και σαράντα νύχτες, και θα καταστρέψω από το πρόσωπο της γης κάθε πλάσμα που έφτιαξα ».

Ο αριθμός « επτά » (7) αναφέρεται ακόμα και δηλώνει « επτά ημέρες » που **χωρίζουν** τη στιγμή της εισόδου των ζώων και των ανθρώπων στην κιβωτό, από τις πρώτες πτώσεις νερού. Ο Θεός θα προκαλέσει αδιάκοπη βροχή για « 40 μέρες και 40 νύχτες ». Αυτός ο αριθμός "40" είναι αυτός της δοκιμής. Θα αφορά τις « 40 ημέρες » της αποστολής των Εβραίων κατασκόπων στη γη της Χαναάν και τα « 40 χρόνια » ζωής και θανάτου στην έρημο ως αποτέλεσμα της άρνησής τους να εισέλθουν στη γη που κατοικείται από γίγαντες. Και όταν εισέλθει στην επίγεια διακονία του, ο Ιησούς θα παραδοθεί στον πειρασμό του διαβόλου μετά από « 40 ημέρες και 40 νύχτες » νηστείας. Θα υπάρξουν επίσης « 40 ημέρες » μεταξύ της ανάστασης του Χριστού και της έκχυσης του Αγίου Πνεύματος την Πεντηκοστή.

Για τον Θεό, ο σκοπός αυτής της καταρακτώδους βροχής είναι να καταστρέψει τα « όντα που έφτιαξε ». Θυμάται έτσι ότι ως δημιουργός Θεός, οι ζωές όλων των πλασμάτων του ανήκουν σε αυτόν, για να τα σώσει ή να τα καταστρέψει. Θέλει να δώσει στις επόμενες γενιές ένα πικρό μάθημα που δεν πρέπει να ξεχάσουν.

Γεν.7:5: « Ο Νώε εκτέλεσε όλα όσα του είχε διατάζει ο Γιαχβέ ».

Πιστός και υπάκουος, ο Νώε δεν απογοήτευσε τον Θεό και έκανε ό,τι του πρόσταξε.

Γεν.7:6: « Ο Νώε ήταν εξακόσια ετών όταν ο κατακλυσμός των υδάτων ήρθε στη γη . »

Θα δοθούν άλλες λεπτομέρειες για την ώρα, αλλά ήδη αυτό το εδάφιο τοποθετεί τον κατακλυσμό στο 600ο <sup>έτος</sup> της ζωής του Νώε. Από τη γέννηση του πρώτου του γιου στα 500 του <sup>χρόνια</sup>, έχουν περάσει 100 χρόνια.

Γεν.7:7: « Και ο Νώε μπήκε στην κιβωτό με τους γιους του, τη γυναίκα του και τις γυναίκες των γιων του, για να γλιτώσει από τα νερά του κατακλυσμού ».

Μόνο οκτώ άνθρωποι θα γλιτώσουν από την πλημμύρα.

Γεν.7:8: « Ανάμεσα στα καθαρά θηρία και στα θηρία που δεν είναι καθαρά, στα πουλιά και σε ό,τι κινείται στη γη, »

Ο Θεός είναι καταφατικός. Μπείτε στην κιβωτό, δύο « ό,τι κινείται στη γη » για να σωθεί. Αλλά από ποια « γη », προκατακλυσμαία ή μετακαταναλωτή; Ο ενεστώτας του ρήματος « κινείται » υποδηλώνει τη μεταδιαλυβιακή γη της εποχής του Μωυσή στην οποία απευθύνεται ο Θεός στην ιστορία του. Αυτή η λεπτότητα θα μπορούσε να δικαιολογήσει την εγκατάλειψη και την πλήρη εξόντωση

ορισμένων τερατωδών ειδών, ανεπιθύμητων στην επανακατοικημένη γη, εάν υπήρχαν πριν από τον κατακλυσμό.

Γεν.7:9: « *Μπήκε στην κιβωτό με τον Νώε, δύο δύο, ένα αρσενικό και ένα θηλυκό, όπως είχε διατάζει ο Θεός στον Νώε* ».

Η αρχή αφορά τα ζώα αλλά και τα τρία ανθρώπινα ζευγάρια που σχηματίστηκαν από τους τρεις γιους του και τις γυναίκες τους και τη δική του που αφορά τον ίδιο και τη γυναίκα του. Η επιλογή του Θεού να επιλέξει μόνο ζευγάρια μας αποκαλύπτει τον ρόλο που θα τους δώσει ο Θεός: να αναπαράγονται και να πολλαπλασιάζονται.

Γεν.7:10: « *Επτά ημέρες αργότερα τα νερά του κατακλυσμού ήταν στη γη* ».

Σύμφωνα με αυτή τη διευκρίνιση, η είσοδος στην κιβωτό έγινε τη δέκατη ημέρα του δεύτερου μήνα του 600ου <sup>έτους</sup> της ζωής του Νώε, δηλαδή 7 ημέρες πριν από τη <sup>17η</sup> υποδεικνύεται στον στίχο 11 που ακολουθεί. Ήταν αυτή τη δέκατη μέρα που ο ίδιος ο Θεός έκλεισε « *την πόρτα* » της κιβωτού σε όλους τους επιβαίνοντες της, σύμφωνα με την ακρίβεια που αναφέρεται στο εδάφιο 16 αυτού του κεφαλαίου 7.

Γεν. 7:11: « *Κατά το εξακόσιο έτος της ζωής του Νώε, τον δεύτερο μήνα, τη δέκατη έβδομη ημέρα του μήνα, εκείνη την ημέρα ξέσπασαν όλες οι πηγές του μεγάλου βαθέος, και οι πύλες του ουρανού ξεχύθηκαν άνοιξε* »

Ο Θεός επέλεξε τη « *δεκαέβδομη ημέρα του δεύτερου μήνα* » του <sup>600ου</sup> έτους του Νώε για να « *ανοίξει τα παράθυρα του ουρανού* ». Ο αριθμός **17** συμβολίζει **την κρίση** στον αριθμητικό κώδικα της Βίβλου και των προφητειών της.

Ο υπολογισμός που καθιερώθηκε από τις διαδοχές των εκλεκτών της Γεν. 6 τοποθετεί τον κατακλυσμό το 1656, από την αμαρτία της Εύας και του Αδάμ, δηλαδή 4345 χρόνια πριν από την άνοιξη του έτους 6001 του τέλους του κόσμου που θα πραγματοποιηθεί το το συνηθισμένο μας ημερολόγιο την άνοιξη του 2030 και 2345 χρόνια πριν από τον εξιλεωτικό θάνατο του Ιησού Χριστού που έλαβε χώρα στις 3 Απριλίου 30 του ψευδούς και παραπλανητικού ανθρώπινου ημερολογίου μας.

Η ακόλουθη εξήγηση θα ανανεωθεί στο Gen.8:2. Προκαλώντας τον συμπληρωματικό ρόλο των « *πηγών των βαθέων* », σε αυτό το εδάφιο, ο Θεός μας αποκαλύπτει ότι η πλημμύρα δεν προκλήθηκε μόνο από τη βροχή που ερχόταν από τον ουρανό. Γνωρίζοντας ότι η « *άβυσσος* » υποδηλώνει τη γη καλυμμένη εξ ολοκλήρου από νερό από την πρώτη μέρα της δημιουργίας, οι « *πηγές* » της υποδηλώνουν άνοδο της στάθμης του νερού που προκαλείται από την ίδια τη θάλασσα. Αυτό το φαινόμενο προκύπτει από μια τροποποίηση της στάθμης του πυθμένα του ωκεανού, η οποία, ανεβαίνοντας, ανεβάξει τη στάθμη του νερού μέχρι να φτάσει στο επίπεδο που κάλυπτε ολόκληρη τη γη την πρώτη μέρα. Ήταν μέσω της βύθισης των αβύσκων των ωκεανών που η ξηρά αναδύθηκε από το νερό την 3η <sup>ημέρα</sup> και ήταν μέσω μιας αντίστροφης ενέργειας που η ξηρά καλύφθηκε από τα νερά της πλημμύρας. Η βροχή που ονομαζόταν « *οι πύλες του ουρανού* » ήταν χρήσιμη μόνο για να δείξει ότι η τιμωρία ήρθε από τον ουρανό, από τον ουράνιο Θεό. Αργότερα αυτή η εικόνα « *κλειδά του ουρανού* » θα πάρει τον αντίθετο ρόλο των ευλογιών που προέρχονται από τον ίδιο ουράνιο Θεό.

Γεν.7:12: « *Η βροχή έπεσε στη γη σαράντα ημέρες και σαράντα νύχτες* ».



Αυτό το φαινόμενο πρέπει να ξάφνιασε τους άπιστους αμαρτωλούς. Ειδικά αφού πριν από αυτή την πλημμύρα η βροχή ήταν ανύπαρκτη. Η προκατακλυσμαία γη ποτιζόταν και ποτίστηκε από τα ρυάκια και τα ποτάμια της. Η βροχή επομένως δεν ήταν απαραίτητη, μια πρωινή δροσιά την αντικατέστησε. Και αυτό εξηγεί γιατί οι άπιστοι δυσκολεύτηκαν να πιστέψουν στην πλημμύρα των υδάτων που ανακοίνωσε ο Νώε, τόσο με λόγια όσο και με πράξεις, αφού έχτισε την κιβωτό σε ξερή γη.

Ο χρόνος « 40 ημέρες και 40 νύχτες » στοχεύει σε δοκιμαστικό χρόνο. Με τη σειρά του, ο σαρκικός Ισραήλ μόλις βγήκε από την Αίγυπτο θα δοκιμαστεί κατά την απουσία του Μωυσή που κρατήθηκε από τον Θεό μαζί του κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου. Το αποτέλεσμα θα είναι «το χρυσό μοσχάρι» που θα λιώσει με τη συμφωνία του Ααρών, του σαρκικού αδελφού του Μωυσή. Θα υπάρξουν τότε οι « 40 ημέρες και 40 νύχτες » της εξερεύνησης της γης της Χαναάν με αποτέλεσμα, την άρνηση των ανθρώπων να εισέλθουν σε αυτήν λόγω των γιγάντων που την κατοικούν. Με τη σειρά του, ο Ιησούς θα δοκιμαστεί για « 40 ημέρες και 40 νύχτες », αλλά αυτή τη φορά, αν και αποδυναμωμένος από αυτή τη μακρά νηστεία, θα αντισταθεί στον διάβολο που θα τον βάλει σε πειρασμό και θα καταλήξει να τον αφήσει χωρίς να έχει κερδίσει τη νίκη του. Για τον Ιησού, ήταν αυτό που έκανε δυνατή και νόμιμη την επίγεια διακονία του.

Γεν. 7:13: *Την ίδια μέρα ο Νώε, ο Σημ, ο Χαμ και ο Ιάφεθ, γιοι του Νώε, μπήκαν στην κιβωτό, μαζί τους η γυναίκα του Νώε και οι γυναίκες των τριών γιων του :*

Αυτός ο στίχος υπογραμμίζει την επιλογή και των δύο φύλων των ανθρώπινων επίγειων πλασμάτων. Κάθε άνθρωπος αρσενικό συνοδεύεται από τον « βοηθό του », το θηλυκό του που ονομάζεται « σύζυγος ». Με αυτόν τον τρόπο κάθε ζευγάρι παρουσιάζεται κατ' εικόνα του Χριστού και της Εκκλησίας του, «βοηθείά του», Εκλεκτός του που θα σώσει. Γιατί το καταφύγιο της «κιβωτού» είναι η πρώτη εικόνα της σωτηρίας που θα αποκαλύψει στους ανθρώπους.

Γεν.7:14: *« Αυτοί, και κάθε θηρίο ανάλογα με το είδος του, όλα τα βοοειδή ανάλογα με το είδος τους, κάθε ερπετό που σέρνεται στη γη ανάλογα με το είδος του, κάθε πουλί με το είδος του, κάθε μικρό πουλί, όλα όσα έχουν φτερά .*

Δίνοντας έμφαση στη λέξη « είδος », ο Θεός υπενθυμίζει τους νόμους της φύσης του ότι η ανθρωπότητα στον τελευταίο μας καιρό απολαμβάνει να αμφισβητεί, να παραβιάζει και να αμφισβητεί τα ζώα και ακόμη και την ανθρωπότητα. Δεν μπορεί να υπάρξει μεγαλύτερος υπερασπιστής της αγνότητας του είδους από αυτόν. Και απαιτεί από τους εκλεκτούς του να συμμαρτυρούν τη θεϊκή του γνώμη για το θέμα γιατί η τελειότητα της αρχικής του δημιουργίας ήταν σε αυτή την αγνότητα και αυτόν τον απόλυτο **διαχωρισμό** των ειδών.

Δίνοντας έντονη έμφαση στο φτερωτό είδος, ο Θεός προτείνει τη γη και τον αέρα της αμαρτίας ως βασίλειο υποταγμένο στον Διάβολο, που ο ίδιος αποκαλείται « *άρχοντας της δύναμης του αέρα* » στην Εφεσ. 2:2.

Γεν.7:15: *« Μπήκαν στην κιβωτό στον Νώε, δύο δύο, από κάθε σάρκα που είχε πνοή ζωής ».*

Κάθε ζευγάρι που επιλέγεται από τον Θεό **χωρίζεται** από αυτά του είδους του, ώστε η ζωή του να συνεχιστεί και μετά τον κατακλυσμό. Σε αυτόν τον οριστικό **διαχωρισμό**, ο Θεός θέτει σε εφαρμογή την αρχή των δύο οδών που

βάζει μπροστά στην ελεύθερη ανθρώπινη επιλογή: αυτή του καλού οδηγεί στη ζωή, αλλά αυτή του κακού οδηγεί στο θάνατο.

Γεν.7:16: « *Και μπήκε, αρσενικό και θηλυκό, από κάθε σάρκα, όπως πρόσταξε ο Θεός στον Νώε. Τότε ο Γιαχβέ του έκλεισε την πόρτα .* »

Ο σκοπός της αναπαραγωγής « ειδών » επιβεβαιώνεται εδώ με την αναφορά « *αρσενικό και θηλυκό* ».

Εδώ είναι η δράση που δίνει σε αυτή την εμπειρία όλη τη σημασία της και τον προφητικό της χαρακτήρα του τέλους της εποχής της θείας χάριτος: « *Τότε ο Γιαχβέ του έκλεισε την πόρτα* ». Είναι η στιγμή που το πεπρωμένο της ζωής και του θανάτου **χωρίζουν** χωρίς πιθανές αλλαγές. Το ίδιο θα γίνει και το 2029, όταν οι επιζώντες της εποχής θα έχουν κάνει την επιλογή να τιμήσουν τον Θεό και το Σάββατο της έβδομης ημέρας του, δηλαδή το Σάββατο, ή να τιμήσουν τη Ρώμη και την Κυριακή της πρώτης ημέρας, σύμφωνα με το τηλεσίγραφο με τη μορφή διατάγματος της επαναστατημένης ανθρωπότητας. Εδώ πάλι « *η θύρα της χάριτος* » θα κλείσει από τον Θεό, « *αυτός που ανοίγει και αυτός που κλείνει* » σύμφωνα με την Αποκ.3:7.

Γεν.7:17: « *Ο κατακλυσμός ήταν σαράντα ημέρες στη γη. Τα νερά αυξήθηκαν και σήκωσαν την κιβωτό, και ανέβηκε πάνω από τη γη* ».

Η καμάρα είναι ανυψωμένη.

Γεν.7:18: « *Τα νερά αυξήθηκαν και αυξήθηκαν πολύ στη γη, και η κιβωτός επέπλεε στην επιφάνεια των νερών* ».

Η κιβωτός επιπλέει.

Γεν.7:19: « *Τα νερά αυξάνονταν όλο και περισσότερο, και όλα τα ψηλά βουνά κάτω από ολόκληρο τον ουρανό σκεπάστηκαν* ».

Το ξηρό χώμα εξαφανίζεται καθολικά βυθισμένο στο νερό.

Γεν.7:20: « *Τα νερά υψώθηκαν δεκαπέντε πήχεις πάνω από τα βουνά και σκεπάστηκαν* ».

Το ψηλότερο βουνό της εποχής καλύπτεται από περίπου 8 μέτρα νερό.

Γεν.7:21: « *Ό,τι κινούνταν στη γη χάθηκαν, και πουλιά και βοοειδή και ζώα, ό,τι σέρνονταν στη γη και όλοι οι άνθρωποι* ».

Όλα τα ζώα που αναπνέουν αέρα πνίγονται. Η ακρίβεια σχετικά με τα πουλιά είναι ακόμη πιο ενδιαφέρουσα αφού ο κατακλυσμός είναι μια προφητική εικόνα της τελευταίας κρίσης, στην οποία ουράνια όντα, όπως ο Σατανάς, θα εκμηδενιστούν μαζί με τα επίγεια όντα.

Γεν.7:22: « *Ό,τι είχε πνοή, πνοή ζωής στα ρουθούνια του, και ήταν πάνω στη ξερή γη, πέθανε* ».

Όλα τα ζωντανά όντα που δημιουργήθηκαν όπως ο άνθρωπος του οποίου η ζωή εξαρτάται από την αναπνοή του πεθαίνουν πνιγμένα. Αυτή είναι η μόνη σκιά πάνω από την τιμωρία του κατακλυσμού, γιατί η ενοχή είναι αυστηρά στον άνθρωπο και κάπου ο θάνατος αθώων ζώων είναι άδικος. Αλλά για να πνίξει εντελώς την εξεγερμένη ανθρωπότητα, ο Θεός αναγκάζεται να καταστρέψει μαζί τους εκείνα τα ζώα που τους αρέσουν αναπνέουν τον αέρα της γήινης ατμόσφαιρας. Τέλος, για να κατανοήσετε αυτή την απόφαση, λάβετε υπόψη ότι ο Θεός δημιούργησε τη γη για τον άνθρωπο που έγινε κατ' εικόνα του και όχι για το ζώο που δημιουργήθηκε για να τον περιβάλλει, να τον συνοδεύει και, στην περίπτωση των ζώων, να τον υπηρετεί.

Γεν.7:23: « Κάθε πλάσμα που ήταν στο πρόσωπο της γης αποκόπηκε, από άνθρωπο και βοοειδή και ερπετά και πουλί του ουρανού· αποκόπηκαν από τη γη. Έμειναν μόνο ο Νώε και όσοι ήταν μαζί του στην κιβωτό ».

Αυτό το εδάφιο επιβεβαιώνει τη διαφορά που κάνει ο Θεός μεταξύ του Νώε και των ανθρώπων συντρόφων του που βρίσκονται ομαδοποιημένοι με τα ζώα, όλοι παρακινημένοι και προβληματισμένοι για το « τι ήταν μαζί του στην κιβωτό ."

Γεν.7:24: « Τα νερά ήταν μεγάλη στη γη για εκατόν πενήντα ημέρες ».

Οι « εκατόν πενήντα μέρες » ξεκίνησαν μετά τις 40 μέρες και 40 νύχτες αδιάκοπης βροχής που δημιούργησαν την πλημμύρα. Έχοντας φτάσει στο μέγιστο ύψος των « 15 πήχειων » ή περίπου 8 μέτρα πάνω από τα «*υψηλότερα βουνά* » της εποχής, η στάθμη του νερού παρέμεινε σταθερή για « 150 ημέρες ». Στη συνέχεια θα μειωθεί σταδιακά μέχρι το στέγνωμα που επιθυμεί ο Θεός.

**Σημείωση** : Ο Θεός δημιούργησε τη ζωή σε ένα γιγάντιο πρότυπο που αφορούσε τους ανθρώπους και τα ζώα πριν από τη διάλυση. Αλλά μετά την πλημμύρα, το έργο του στοχεύει να μειώσει αναλογικά το μέγεθος όλων των πλασμάτων του, έτσι θα γεννηθούν ζωές στον μετακαταναλωτή κανόνα. Κατά την είσοδό τους στη Χαναάν, οι Εβραίοι κατάσκοποι μαρτυρούν ότι είδαν με τα μάτια τους τσαμπιά με σταφύλια τόσο μεγάλα που χρειάστηκαν δύο άνδρες στο μέγεθος τους για να τα μεταφέρουν. Η μείωση του μεγέθους λοιπόν αφορά αναγκαστικά και τα δέντρα, τα φρούτα και τα λαχανικά. Έτσι, ο Δημιουργός δεν σταματά ποτέ να δημιουργεί, γιατί με τον καιρό, τροποποιεί και προσαρμόζει τη γήινη δημιουργία του στις νέες συνθήκες ζωής που προκύπτουν. Δημιούργησε, τη μαύρη μελάγχρωση του δέρματος των ανθρώπων που ζουν εκτεθειμένοι σε ισχυρή ηλιακή ακτινοβολία στις τροπικές και ισημερινές περιοχές της γης όπου οι ηλιακές ακτίνες χτυπούν τη γη στις 90 μοίρες. Άλλα χρώματα δέρματος είναι περισσότερο ή λιγότερο λευκό ή χλωμό και περισσότερο ή λιγότερο χάλκινο ανάλογα με την ποσότητα του ηλιακού φωτός. Όμως το βασικό κόκκινο του Αδάμ (Κόκκινο) λόγω αίματος βρίσκεται σε όλους τους ανθρώπους.

Η Βίβλος δεν προσδιορίζει τα λεπτομερή ονόματα των ζώντων ειδών ζώων πριν από τη διάλυση. Ο Θεός αφήνοντας αυτό το θέμα μυστηριώδες, χωρίς καμία ιδιαίτερη αποκάλυψη, ο καθένας είναι ελεύθερος στον τρόπο του να φαντάζεται τα πράγματα. Ωστόσο, διατύπωσα την υπόθεση ότι, αφού ήθελε να δώσει σε αυτή την πρώτη μορφή επίγειας ζωής έναν τέλειο χαρακτήρα, ο Θεός δεν είχε δημιουργήσει, εκείνη την εποχή, τα προϊστορικά τέρατα των οποίων τα οστά βρίσκονται σήμερα, από τους επιστημονικούς ερευνητές, στο έδαφος του γη. Επίσης, πρόβαλα αυτό το ενδεχόμενο να δημιουργήθηκαν από τον Θεό μετά τον κατακλυσμό, για να εντείνουν την κατάρα της γης για τους ανθρώπους που, γρήγορα, θα απομακρυνθούν ξανά από αυτόν. Αποκομίζοντας τον εαυτό τους από αυτόν, θα χάσουν τη νοημοσύνη τους και τη μεγάλη γνώση που ο Θεός είχε δώσει από τον Αδάμ στον Νώε. Αυτό, σε σημείο που σε ορισμένα μέρη της γης, ο άνθρωπος θα βρεθεί στην υποβαθμισμένη κατάσταση του «*άνθρωπου της σπηλιάς*» που δέχεται επίθεση και απειλή από άγρια ζώα, τα οποία ομαδικά θα μπορέσει ωστόσο να καταστρέψει με την πολύτιμη βοήθεια του φυσικού ο κακός καιρός και η συμπονετική καλή θέληση του Θεού.

## Γένεση 8

### Ο στιγμιαίος χωρισμός των επιβαινόντων της κιβωτού

Γεν.8:1: « *Ο Θεός θυμήθηκε τον Νώε και όλα τα ζώα και όλα τα βοοειδή που ήταν μαζί του στην κιβωτό. και ο Θεός έκανε έναν άνεμο να περάσει πάνω από τη γη, και τα νερά παρέμειναν* ».

Να είστε βέβαιοι, δεν το ξέχασε ποτέ, αλλά είναι αλήθεια ότι αυτή η μοναδική συγκέντρωση ζώων κλεισμένη στην πλωτή κιβωτό δίνει στην ανθρωπότητα και στα ζωικά είδη μια τόσο μειωμένη εμφάνιση που φαίνονται εγκαταλελειμμένα από τον Θεό. Στην πραγματικότητα, αυτές οι ζώες είναι απολύτως ασφαλείς επειδή ο Θεός τις παρακολουθεί ως θησαυρό. Είναι ό,τι πιο πολύτιμο: οι πρώτοι καρποί που ξανακατοικούν τη γη και απλώνονται στην επιφάνειά της.

Γεν.8:2: « *Οι πηγές των βαθέων και τα παράθυρα του ουρανού έκλεισαν, και δεν έπεσε πια βροχή από τον ουρανό* »

Ο Θεός δημιουργεί τα νερά του κατακλυσμού σύμφωνα με τις ανάγκες του. Από πού προέρχονται; Από τον ουρανό, αλλά πάνω από όλα από τη δημιουργική δύναμη του Θεού. Παίρνοντας την εικόνα ενός φύλακα της κλειδαριάς, έχει ανοίξει τις συμβολικές παραδεισένιες πύλες και έρχεται η ώρα που τις κλείνει ξανά.

Προκαλώντας τον συμπληρωματικό ρόλο των « *πηγών των βαθέων* », σε αυτό το εδάφιο, ο Θεός μας αποκαλύπτει ότι η πλημμύρα δεν προκλήθηκε μόνο από τη βροχή που ερχόταν από τον ουρανό. Γνωρίζοντας ότι η « *άβυσσος* » υποδηλώνει τη γη καλυμμένη εξ ολοκλήρου από νερό από την πρώτη μέρα της δημιουργίας, οι « *πηγές* » της υποδηλώνουν άνοδο της στάθμης του νερού που προκαλείται από την ίδια τη θάλασσα. Αυτό το φαινόμενο προκύπτει από μια τροποποίηση της στάθμης του πυθμένα του ωκεανού, η οποία, ανεβαίνοντας, ανεβάζει τη στάθμη του νερού μέχρι να φτάσει στο επίπεδο που κάλυπτε ολόκληρη τη γη την πρώτη μέρα. Ήταν μέσω της βύθισης των αβύσκων των ωκεανών που η ξηρά αναδύθηκε από το νερό την 3η <sup>ημέρα</sup> και ήταν μέσω μιας αντίστροφης ενέργειας που η ξηρά καλύφθηκε από τα νερά της πλημμύρας. Η βροχή που ονομαζόταν « *οι πύλες του ουρανού* » ήταν χρήσιμη μόνο για να δείξει ότι η τιμωρία ήρθε από τον ουρανό, από τον ουράνιο Θεό. Αργότερα αυτή η εικόνα « *κλειδά του ουρανού* » θα πάρει τον αντίθετο ρόλο των ευλογιών που προέρχονται από τον ίδιο ουράνιο Θεό.

Όντας δημιουργός, ο Θεός θα μπορούσε να είχε δημιουργήσει την πλημμύρα εν ριπή οφθαλμού, κατά βούληση. Ωστόσο, προτίμησε να ενεργήσει σταδιακά στο ήδη δημιουργημένο δημιούργημά του. Δείχνει έτσι στην ανθρωπότητα ότι η φύση είναι στα χέρια του ένα ισχυρό όπλο, ένα ισχυρό μέσο που χειρίζεται για να προσφέρει την ευλογία ή την κατάρα του ανάλογα με το αν βαδίζει στο καλό ή στο κακό.

Γεν.8:3: « Τα νερά έφευγαν από τη γη και έφευγαν, και τα νερά μειώθηκαν στο τέλος εκατόν πενήντα ημερών ».

Μετά από 40 ημέρες και 40 νύχτες αδιάκοπης βροχής που ακολουθούνται από 150 ημέρες σταθερότητας στην υψηλότερη στάθμη του νερού, αρχίζει η ύφεση. Σιγά σιγά, το επίπεδο της θαλάσσιας άβυσσος κατεβαίνει αλλά δεν κατεβαίνει τόσο βαθιά όσο πριν από την πλημμύρα.

Γεν.8:4: « Τον έβδομο μήνα, τη δέκατη έβδομη ημέρα του μήνα, η κιβωτός αναπαύθηκε στα βουνά του Αραράτ ».

Στο τέλος των πέντε μηνών, μέχρι την ημέρα, « τη δέκατη έβδομη του έβδομου μήνα », η κιβωτός παύει να επιπλέει. στηρίζεται στο ψηλότερο βουνό του Αραράτ. Αυτός ο αριθμός «δεκαεπτά» επιβεβαιώνει το τέλος της πράξης της θείας κρίσης. Από αυτή τη διευκρίνιση φαίνεται ότι, κατά τη διάρκεια του κατακλυσμού, η κιβωτός δεν απομακρύνθηκε πολύ από την περιοχή όπου την έχτισαν ο Νώε και οι γιοι του. Και ο Θεός ήθελε αυτή η απόδειξη του κατακλυσμού να παραμείνει ορατή μέχρι το τέλος του κόσμου, στην ίδια κορυφή του όρους Αραράτ στην οποία η πρόσβαση ήταν και παρέμενε απαγορευμένη από τις ρωσικές και τουρκικές αρχές. Αλλά τη στιγμή που Αυτός επέλεξε, ο Θεός ευνόησε τη λήψη αεροφωτογραφιών που επιβεβαίωσαν την παρουσία ενός κομματιού της κιβωτού πιασμένου στον πάγο και το χιόνι. Σήμερα, η δορυφορική παρατήρηση θα μπορούσε να επιβεβαιώσει δυναμικά αυτή την παρουσία. Αλλά οι γήινες αρχές δεν επιδιώκουν ακριβώς να δοξάσουν τον δημιουργό Θεό. συμπεριφέρονται ως εχθροί απέναντί του, και με κάθε δικαιοσύνη, ο Θεός τους ανταποδίδει, χτυπώντας τους με επιδημία και τρομοκρατικές επιθέσεις.

Γεν.8:5: « Τα νερά συνέχισαν να μειώνονται μέχρι τον δέκατο μήνα. Τον δέκατο μήνα, την πρώτη μέρα του μήνα, εμφανίστηκαν οι κορυφές των βουνών »

Η μείωση του νερού είναι περιορισμένη γιατί μετά την πλημμύρα η στάθμη του νερού θα είναι υψηλότερη από αυτή της προκατακλυσμιαίας γης. Οι αρχαίες κοιλάδες θα παραμείνουν βυθισμένες και θα πάρουν την όψη των σημερινών εσωτερικών θαλασσών όπως η Μεσόγειος, η Κασπία, η Ερυθρά Θάλασσα, η Μαύρη Θάλασσα κ.λπ.

Γεν.8:6: « Στο τέλος σαράντα ημερών, ο Νώε άνοιξε το παράθυρο που είχε φτιάξει για την κιβωτό ».

Μετά από 150 μέρες σταθερότητας και 40 μέρες αναμονής, για πρώτη φορά, ο Νόα ανοίγει το μικρό παράθυρο. Το μικρό του μέγεθος, ένας πήχης ή 55 εκατοστά, ήταν δικαιολογημένο αφού η μόνη χρήση του ήταν να απελευθερώνει πτηνά που μπορούσαν έτσι να ξεφύγουν από την κιβωτό της ζωής.

Γεν. 8:7: *Ελευθέρωσε το κοράκι, και βγήκε, πήγαινε και επέστρεφε, ώσπου να στερέψουν τα νερά στη γη .*

Η ανακάλυψη της ξηρής γης προκαλείται σύμφωνα με τη σειρά του « σκότους και φωτός » ή « νύχτα και ημέρα » στην αρχή της δημιουργίας. Επίσης, ο πρώτος ανακαλύπτης που στάλθηκε είναι το **ακάθαρτο** « κοράκι » , με φτέρωμα « **μαύρο** » σαν « νύχτα ». Ενεργεί ελεύθερα ανεξάρτητος απέναντι στον Νώε, τον εκλεκτό του Θεού. Συμβολίζει λοιπόν τις σκοτεινές θρησκείες που θα ενεργοποιηθούν χωρίς καμία σχέση με τον Θεό.

Με πιο ακριβή τρόπο συμβολίζει το σαρκικό Ισραήλ της παλαιάς διαθήκης στην οποία ο Θεός έστειλε τους προφήτες του πολλές φορές, όπως οι



ερχομοί και οι εξόδους του κορακιού, για να προσπαθήσουν να σώσουν το λαό του από τις πρακτικές της αμαρτίας. Όπως το «κοράκι», αυτός ο Ισραήλ που τελικά απορρίφθηκε από τον Θεό συνέχισε την ιστορία του **χωρισμένος** από αυτόν.

Γεν.8:8: « Έλυσε και το περιστέρι, για να δει αν τα νερά είχαν μειωθεί από το πρόσωπο της γης ».

Με την ίδια σειρά, το **αγνό** « περιστέρι », με « **λευκό** » φτέρωμα σαν χιόνι, στέλνεται για αναγνώριση. Τοποθετείται κάτω από το σήμα « *ημέρα και φως* ». Ως εκ τούτου, προφητεύει τη νέα διαθήκη που βασίζεται στο αίμα που χύθηκε από τον Ιησού Χριστό.

Γεν.8:9: « *Αλλά το περιστέρι δεν βρήκε πού να βάλει το πέλμα του ποδιού του, και επέστρεψε σε αυτόν στην κιβωτό, γιατί υπήρχαν νερά στο πρόσωπο όλης της γης. Άπλωσε το χέρι του, το πήρε και το έφερε στην κιβωτό μαζί του* ».

Σε αντίθεση με το ανεξάρτητο μαύρο « **κοράκι** », το λευκό « **περιστέρι** » έχει στενή σχέση με τον Νώε που του προσφέρει « *το χέρι του να την πάρει και να τη φέρει στην κιβωτό* » μαζί του. Είναι μια εικόνα του δεσμού που συνδέει τον εκλεκτό με τον Θεό του ουρανού. Το « **περιστέρι** » θα προσγειωθεί μια μέρα στον Ιησού Χριστό όταν θα εμφανιστεί ενώπιον του Ιωάννη του Βαπτιστή για να βαφτιστεί από αυτόν.

Σας προτείνω να συγκρίνετε αυτά τα δύο βιβλικά αποσπάσματα. Αυτό αυτού του στίχου: « *Αλλά το περιστέρι δεν βρήκε πού να στηρίζει το πέλμα του* » με αυτό το εδάφιο από το Ματ.8:20: « *Ο Ιησούς του απάντησε: Οι αλεπούδες έχουν λάκκους και τα πουλιά του ουρανού έχουν φωλιές. αλλά ο Υιός του Ανθρώπου δεν έχει πού να βάλει το κεφάλι του* ». και αυτά τα εδάφια του Ιωάννη 1:5 και 11, όπου μιλώντας για τον Χριστό την ενσάρκωση του θείου « **φωτός** » της ζωής, λέει: « *Το φως λάμπει στο σκοτάδι, και το σκοτάδι δεν το έλαβε ... / ... Ήρθε στο οι δικοί της άνθρωποι, και οι δικοί της δεν την δέχτηκαν* ». Ακριβώς όπως το « **περιστέρι** » επέστρεψε στον Νώε αφήνοντας τον εαυτό του να τον πιάσει, στο « **χέρι του** », να αναστηθεί, ο Λυτρωτής Ιησούς Χριστός ανέβηκε στους ουραμούς προς τη θεότητά του ως ουράνιος Πατέρας, έχοντας αφήσει το μήνυμα πίσω του στη γη για τη λύτρωση των εκλεκτών του, τα καλά νέα του αποκαλούνται « **Αιώνιο Ευαγγέλιο** » στην Αποκ. 14:6. Και στην Αποκ.1:20: θα τους κρατήσει « **στο χέρι** » στις « **επτά εποχές** » που προφήτευσαν οι « **επτά Εκκλησίες** » όπου τις κάνει να συμμετάσχουν στον θείο αγιασμό του « **φως** » του που απεικονίζεται από τα « **επτά κηροπήγια** ».

Γεν.8:10: « *Και περίμενε άλλες επτά ημέρες, και άφησε πάλι το περιστέρι από την κιβωτό* ».

Αυτή η διπλή υπενθύμιση των « **επτά ημερών** » μας διδάσκει ότι για τον Νώε, όπως και για εμάς σήμερα, η ζωή ιδρύθηκε και διατάχθηκε από τον Θεό στην ενότητα της εβδομάδας των « **επτά ημερών** », επίσης της συμβολικής ενότητας των « **επτά χιλιάδων** » ετών. του μεγάλου σωτηρίου του έργου. Αυτή η επιμονή στην αναφορά αυτού του αριθμού « **επτά** » μας επιτρέπει να κατανοήσουμε τη σημασία που του δίνει ο Θεός. που θα τον δικαιολογήσουν να του επιτεθεί ιδιαίτερα ο διάβολος μέχρι την επιστροφή στη δόξα του Χριστού που θα βάλει τέλος στην επίγεια κυριαρχία του.

Γεν.8:11: « Το περιστέρι επέστρεψε σε αυτόν το βράδυ. και, ιδού, ένα σκισμένο φύλλο ελιάς ήταν στο ράμφος του. Έτσι ο Νώε ήξερε ότι τα νερά είχαν μειωθεί από τη γη .

Μετά από μεγάλους καιρούς « σκότους » που ανακοινώθηκε από τη λέξη « απόγευμα », η ελπίδα της σωτηρίας και η χαρά της απελευθέρωσης από την αμαρτία θα έρθουν κάτω από την εικόνα της « ελιάς », διαδοχικά της παλιάς τότε νέας συμμαχίας. Όπως ο Νώε γνώριζε μέσα από ένα « φύλλο ελιάς » ότι η πολυπόθητη και αναμενόμενη γη θα ήταν έτοιμη να τον υποδεχτεί, οι « υιοί του Θεού » θα μάθουν και θα καταλάβουν ότι η βασιλεία των ουρανών τους άνοιξε ο **απεσταλμένος του παράδεισος** Ιησούς Χριστός.

Αυτό το « φύλλο ελιάς » μαρτυρούσε στον Νώε ότι η βλάστηση και η ανάπτυξη των δέντρων γινόταν ξανά δυνατή.

Γεν.8:12: « Και περίμενε άλλες επτά ημέρες. και ελευθέρωσε το περιστέρι. Αλλά δεν γύρισε ποτέ σε αυτόν ».

Αυτό το σημάδι ήταν καθοριστικό, γιατί απέδειξε ότι το « περιστέρι » είχε επιλέξει να μείνει στη φύση που του πρόσφερε για άλλη μια φορά φαγητό.

Ακριβώς όπως το « περιστέρι » εξαφανίζεται αφού μεταδώσει το μήνυμα της ελπίδας του, αφού έδωσε τη ζωή του στη γη για να λυτρώσει τους εκλεκτούς του, ο Ιησούς Χριστός, ο « Αρχων της ειρήνης », θα αφήσει τη γη και τους μαθητές του, αφήνοντάς τους ελεύθερους και ανεξάρτητους να ζήσουν τη ζωή τους μέχρι την τελική ένδοξη επιστροφή του.

Γεν.8:13: « Τον εξακόσιο πρώτο έτος, τον πρώτο μήνα, την πρώτη ημέρα του μήνα, τα νερά στέγνωσαν στη γη. Ο Νώε έβγαλε το κάλυμμα από την κιβωτό και κοίταξε, και ιδού, η επιφάνεια της γης είχε στεγνώσει .

Η ξήρανση της γης εξακολουθεί να είναι μερική αλλά πολλά υποσχόμενη, έτσι ο Νώε αρχίζει να ανοίγει την οροφή της κιβωτού για να κοιτάξει το εξωτερικό της κιβωτού και γνωρίζοντας ότι έχει καθηλωθεί στην κορυφή του όρους Αραράτ, το όραμά του επεκτάθηκε πολύ μακριά και πολύ. ευρέως στον ορίζοντα. Στην εμπειρία της πλημμύρας, η κιβωτός παίρνει την εικόνα ενός αυγού επώασης. Όταν εκκολάπτεται, ο ίδιος ο νεοσσός σπάει το κέλυφος στο οποίο ήταν κλεισμένο. Ο Νώε κάνει το ίδιο. « αφαιρεί το κάλυμμα από την κιβωτό » που δεν θα είναι πλέον χρήσιμο για την προστασία της από την καταρρακτώδη βροχή. Σημειώστε ότι ο Θεός δεν έρχεται να ανοίξει την πόρτα της κιβωτού που ο ίδιος είχε κλείσει. Αυτό σημαίνει ότι δεν αμφισβητεί ούτε αλλάζει το πρότυπο της κρίσης του απέναντι στους επίγειους επαναστάτες για τους οποίους η πόρτα της σωτηρίας και του ουρανού θα είναι πάντα κλειστή.

Γεν.8:14: « Τον δεύτερο μήνα, την εικοστή έβδομη ημέρα του μήνα, η γη ήταν ξηρή ».

Η γη γίνεται ξανά κατοικήσιμη μετά από πλήρη εγκλεισμό στην κιβωτό για 377 ημέρες από την ημέρα της επιβίβασης και το κλείσιμο της πόρτας από τον Θεό.

Γεν.8:15: « Τότε ο Θεός μίλησε στον Νώε, λέγοντας: »

Γεν.8:16: « Βγείτε από την κιβωτό, εσείς και η γυναίκα σας, οι γιοι σας και οι γυναίκες των γιων σας μαζί σας ».

Είναι πάλι ο Θεός που δίνει το σήμα για την έξοδο της « κιβωτού », που είχε κλείσει τη μοναδική « πόρτα » στους ενοίκους της πριν από τον κατακλυσμό.

Γεν.8:17: « *Βγάλτε μαζί σας κάθε ζωντανό πλάσμα από κάθε σάρκα που είναι μαζί σας, και τα πουλιά και τα βοοειδή και κάθε ερπετό που σέρνεται στη γη, να είναι καρποφόρα και να πολλαπλασιάζονται στη γη .*

Η σκηνή μοιάζει με εκείνη της πέμπτης ημέρας της εβδομάδας της δημιουργίας, αλλά δεν είναι θέμα νέας δημιουργίας, γιατί μετά τον κατακλυσμό, ο επαναπληθυσμός της γης είναι μια φάση του έργου που προφητεύτηκε για τα πρώτα 6000 χρόνια της γήινης ιστορίας . Ο Θεός ήθελε αυτή τη φάση να είναι τρομερή και αποτρεπτική. Έδωσε στην ανθρωπότητα θανατηφόρα απόδειξη για τα αποτελέσματα της θείας κρίσης Του. Μια απόδειξη που θα υπενθυμιστεί στα εδάφια Β' Πέτρου 3:5 έως 8: « *Θέλουν να αγνοήσουν, στην πραγματικότητα, ότι οι ουρανοί υπήρχαν κάποτε με τον λόγο του Θεού, όπως μια γη που πάρθηκε από νερό και σχηματίστηκε με νερό, και από αυτά χάθηκε ο κόσμος εκείνης της εποχής, βυθισμένος στο νερό, ενώ με τον ίδιο λόγο οι ουρανοί και η γη τώρα φυλάσσονται και φυλάσσονται για φωτιά, για την ημέρα της κρίσης και της καταστροφής ασεβείς άνδρες. Αλλά υπάρχει ένα πράγμα, αγαπητέ, που δεν πρέπει να το αγνοείτε, ότι για τον Κύριο μια μέρα είναι σαν χίλια χρόνια και τα χίλια χρόνια σαν μια μέρα » . Η προβλεπόμενη πλημμύρα της φωτιάς θα πραγματοποιηθεί στο τέλος της έβδομης χιλιετίας με την ευκαιρία της τελευταίας κρίσης, με το άνοιγμα των φλεγόμενων πηγών του υπόγειου μάγματος που θα καλύψει ολόκληρη την επιφάνεια της γης. Αυτή η « *λίμνη της φωτιάς* » που αναφέρεται στην Αποκ. 20:14-15, θα καταβροχθίσει την επιφάνεια της γης με τους άπιστους επαναστάτες κατοίκους της καθώς και τα έργα τους τα οποία ήθελαν να προνομίσουν περιφρονώντας την αποδεδειγμένη αγάπη του Θεού. Και αυτή η έβδομη χιλιετία προφητεύτηκε την έβδομη ημέρα της εβδομάδας, αυτή σύμφωνα με τον ορισμό « *μια μέρα είναι σαν χίλια χρόνια και τα χίλια χρόνια είναι σαν μια μέρα* » .*

Γεν.8:18: « *Και βγήκε ο Νώε με τους γιους του, τη γυναίκα του και τις γυναίκες των γιων του* » .

Μόλις απελευθερωθούν τα ζώα, οι εκπρόσωποι της νέας ανθρωπότητας βγαίνουν με τη σειρά τους από την κιβωτό. Βρίσκουν το φως του ήλιου και τον απέραντο και σχεδόν απεριόριστο χώρο που τους προσφέρει η φύση, μετά από 377 μέρες και νύχτες εγκλεισμού σε έναν στενό και σκοτεινό κλειστό χώρο.

Γεν.8:19: « *Όλα τα ζώα, κάθε ερπετό, κάθε πουλί, ό,τι κινείται στη γη, ανάλογα με το είδος τους, βγήκαν από την κιβωτό* » .

Η έξοδος της κιβωτού προφητεύει την είσοδο των εκλεκτών στη βασιλεία των ουρανών, αλλά θα μπουν μόνο όσοι κρίνονται αγνοί από τον Θεό. Στην εποχή του Νώε, αυτό δεν ισχύει ακόμη, αφού αγνοί και ακάθαρτοι θα ζήσουν μαζί, στην ίδια γη, πολεμώντας ο ένας εναντίον του άλλου μέχρι το τέλος του κόσμου.

Γεν.8:20: « *Ο Νώε έχτισε ένα θυσιαστήριο στον Γιαχβέ. πήρε από όλα τα καθαρά θηρία και από όλα τα καθαρά πουλιά και πρόσφερε ολοκαυτώματα στο θυσιαστήριο* » .

Το ολοκαύτωμα είναι μια πράξη με την οποία ο εκλεκτός Νώε δείχνει στον Θεό την ευγνωμοσύνη του. Ο θάνατος ενός αθώου θύματος, στην προκειμένη περίπτωση ζώου, υπενθυμίζει στον δημιουργό Θεό τα μέσα με τα οποία, στον Ιησού Χριστό, θα έρθει να λυτρώσει τις ψυχές των εκλεκτών του. Τα

αγνά ζώα είναι άξια να απεικονίσουν τη θυσία του Χριστού που θα ενσαρκώσει την τέλεια αγνότητα σε ολόκληρη την ψυχή, το σώμα και το πνεύμα του.

Γεν.8:21: « *Και ο Κύριος μύρισε μια ευχάριστη μυρωδιά, και ο Ιεχωβά είπε στην καρδιά του: Δεν θα καταριέσαι πια τη γη για χάρη του ανθρώπου, γιατί οι σκέψεις της καρδιάς του ανθρώπου είναι κακές από την αρχή. και δεν θα χτυπάω πια κάθε ζωντανό, όπως έκανα* ».

Το ολοκαύτωμα που προσέφερε ο Νώε είναι μια αυθεντική πράξη πίστης και υπάκουης πίστης. Γιατί, αν προσφέρει μια θυσία στον Θεό, είναι ως απάντηση σε μια ιεροτελεστία θυσίας που τον διέταξε, πολύ πριν τη διδάξει στους Εβραίους που ήρθαν από την Αίγυπτο. Η έκφραση « *ευχάριστη οσμή* » δεν αφορά τη θεία όσφρηση αλλά το θείο Πνεύμα της που εκτιμά τόσο την υπακοή των πιστών εκλεκτών της όσο και το προφητικό όραμα που δίνει αυτή η ιεροτελεστία στη μελλοντική συμπονετική θυσία της, στον Ιησού Χριστό.

Μέχρι την τελευταία κρίση δεν θα υπάρξει πλέον καταστροφική πλημμύρα. Η πείρα μόλις έδειξε ότι ο άνθρωπος είναι εκ φύσεως και κληρονομικά « *πονηρός* » στη σάρκα, όπως είτε ο Ιησούς για τους αποστόλους του στο Ματθ.7:11: « *Εάν λοιπόν, όντας πονηροί όπως είστε, ξέρετε πώς να δίνετε καλά δώρα στα παιδιά σας, πόσο μάλλον ο Πατέρας σας που είναι στους ουρανούς θα δώσει καλά δώρα σε αυτούς που του ζητούν* ». Επομένως, ο Θεός θα πρέπει να δαμάσει αυτό το « *κακό* » « *ζώο* », μια γνώμη που συμμερίζεται ο Παύλος στο 1 Κορ. 2:14, και δείχνοντας στον Ιησού Χριστό τη δύναμη της αγάπης του για αυτά, μερικοί από αυτούς που αποκαλούνται « *πονηροί* » θα γίνουν οι πιστοί και υπάκουοι άνθρωποι.

Γεν.8:22: « *Όσο αντέχει η γη, η σπορά και η συγκομιδή, το κρύο και η ζέστη, το καλοκαίρι και ο χειμώνας, η μέρα και η νύχτα δεν θα σταματήσουν* ».

Αυτό το όγδοο κεφάλαιο τελειώνει με την υπενθύμιση των εναλλαγών των απόλυτων αντιθέτων που διέπουν τις συνθήκες της επίγειας ζωής από την πρώτη ημέρα της δημιουργίας, κατά την οποία, με τη σύστασή του « *νύχτα και μέρα* », ο Θεός αποκάλυψε τη γήινη μάχη μεταξύ « *του σκότους* » και « *το φως* » που τελικά θα νικήσει μέσω του Ιησού Χριστού. Σε αυτό το εδάφιο απαριθμεί αυτές τις ακραίες εναλλαγές που οφείλονται στο ότι η ίδια η αμαρτία είναι η συνέπεια της ελεύθερης επιλογής που δόθηκε σε αυτά τα ουράνια και επίγεια πλάσματα που είναι έτσι ελεύθερα να τον αγαπήσουν και να τον υπηρετήσουν ή να τον απορρίψουν σε σημείο να τον μισήσουν. Αλλά η συνέπεια αυτής της ελευθερίας θα είναι η ζωή για τους οπαδούς του καλού και ο θάνατος και ο αφανισμός για εκείνους του κακού, όπως μόλις έδειξε ο κατακλυσμός.

Όλα τα θέματα που αναφέρονται φέρουν ένα πνευματικό μήνυμα:

« *Η σπορά και ο θερισμός* »: προτείνουν την αρχή του Ευαγγελισμού και το τέλος του κόσμου. εικόνες που πήρε ο Ιησούς Χριστός στις παραβολές του, κυρίως στο Ματθ.13:37 έως 39: « *Απάντησε: Αυτός που σπέρνει καλό σπόρο είναι ο Υιός του ανθρώπου. το χωράφι είναι ο κόσμος. Ο καλός σπόρος είναι οι γιοι του βασιλείου. Τα ζιζάνια είναι γιοι του κακού. ο εχθρός που το έσπειρε είναι ο διάβολος. Η συγκομιδή είναι το τέλος του κόσμου. οι τρυγητές είναι οι άγγελοι* ».

« *Κρύο και ζέστη* »: Η « *ζέστη* » αναφέρεται στην Αποκ. 7:16: « *Δεν θα πεινάσουν πια, ούτε θα διψάσουν πια, ούτε ο ήλιος θα τους χτυπήσει, ούτε καμία*

**ζέστη** ". Αλλά αντίθετα, το « κρύο » είναι επίσης συνέπεια της κατάρτας της αμαρτίας.

« *Καλοκαίρι και χειμώνας* »: αυτές είναι οι δύο εποχές των ακραίων, τόσο δυσάρεστες όσο η άλλη στην υπερβολή τους.

« *Η μέρα και η νύχτα* »: ο Θεός τις παραθέτει με τη σειρά που του δίνει ο άνθρωπος, γιατί στο έργο του, στον Χριστό έρχεται η ώρα της ημέρας, αυτή της κλήσης για είσοδο στη χάρη του, αλλά μετά από αυτήν έρχεται αυτή του « *τη νύχτα που κανείς δεν μπορεί να εργαστεί* » σύμφωνα με τον Ιωάννη 9:4, δηλαδή να αλλάξει το πεπρωμένο του γιατί είναι οριστικά καθορισμένο για ζωή ή θάνατο από το τέλος του χρόνου της χάριτος.

## Γένεση 9

### Αποχωρισμός από τον κανόνα της ζωής

Γεν.9:1: « *Και ευλόγησε ο Θεός τον Νώε και τους γιους του, και τους είπε: Γίνετε καρποί, πληθύνετε, και γεμίστε τη γη.* »

Αυτός θα είναι ο πρώτος ρόλος που δίνει ο Θεός στα ζωντανά όντα που επιλέχθηκαν και σώθηκαν από την κιβωτό που κατασκεύασαν οι άνθρωποι: τον Νώε και τους τρεις γιους του.

Γεν.9:2: « *Θα είσαι φόβος και απογοήτευση σε κάθε θηρίο της γης, και σε κάθε πουλί του ουρανού, και σε κάθε πλάσμα που κινείται στη γη, και σε κάθε ψάρι της θάλασσας: ελευθερώνονται στα χέρια σου .* »

Η ζωή των ζώων οφείλει την επιβίωσή της στον άνθρωπο, γι' αυτό, ακόμη περισσότερο από ό,τι πριν από τον κατακλυσμό, ο άνθρωπος θα μπορέσει να κυριαρχήσει στα ζώα. Εκτός από την περίπτωση που από φόβο ή εκνευρισμό ένα ζώο χάνει τον έλεγχό του, κατά γενικό κανόνα, όλα τα ζώα φοβούνται τον άνθρωπο και προσπαθούν να φύγουν από αυτόν όταν τον συναντούν.

Γεν.9:3: « *Ό,τι κινείται και έχει ζωή θα είναι τροφή για σένα : όλα αυτά θα σου τα δώσω σαν πράσινο χορτάρι* ».

Αυτή η αλλαγή στη διατροφή έχει αρκετές δικαιολογίες. Χωρίς να δίνω μεγάλη σημασία στη σειρά που παρουσιάζεται, καταρχάς, αναφέρω την άμεση απουσία φυτικής τροφής που εξαντλήθηκε κατά τη διάρκεια της πλημμύρας και η γη καλυμμένη με αλμυρό νερό που έγινε μερικώς στείρα θα ανακτήσει σταδιακά την πλήρη και πλήρη γονιμότητα και την παραγωγικότητά της. Επιπλέον, η καθιέρωση των εβραϊκών τελετουργιών θυσίας θα απαιτήσει, στην εποχή της, την κατανάλωση της σάρκας του θύματος που θυσιάστηκε σε ένα προφητικό όραμα του Θεού Δείπνου όπου το ψωμί θα καταναλωθεί ως σύμβολο του σώματος του Ιησού Χριστού, και ο χυμός των σταφυλιών που έπινε ως σύμβολο του αίματός του. Ένας τρίτος λόγος, λιγότερο αποδεκτός, αλλά όχι λιγότερο αληθινός, είναι ότι ο Θεός θέλει να συντομεύσει τη διάρκεια ζωής του ανθρώπου. και η κατανάλωση της σάρκας που διαφθείρει τον εαυτό της και φέρνει στο ανθρώπινο σώμα στοιχεία καταστροφικά για τη ζωή θα είναι η βάση της επιτυχίας της επιθυμίας και της απόφασης κάποιου. Μόνο η εμπειρία με μια χορτοφαγική ή



vegan διατροφή παρέχει προσωπική επιβεβαίωση. Για να ενισχύσετε αυτή τη σκέψη, σημειώστε ότι ο Θεός δεν απαγορεύει στον άνθρωπο να καταναλώνει **ακάθαρτα ζώα** , παρόλο που είναι επιβλαβή για την υγεία του.

Γεν.9:4: « *Μόνο δεν θα φάτε τη σάρκα με την ψυχή της, με το αίμα της* ».

Αυτή η απαγόρευση θα παραμείνει έγκυρη στην παλαιά διαθήκη σύμφωνα με τον Λευ.17:10-11: « *Αν κάποιος από τον οίκο του Ισραήλ ή από ξένους που κατοικούν ανάμεσά τους φάει αίμα οποιουδήποτε είδους , θα στρέψω το πρόσωπό μου εναντίον αυτού που τρώει αίμα, και θα τον αποκόψω από τον λαό του* . Και στις ειδήσεις, σύμφωνα με τα εδάφια Πράξεις 15:19 έως 21: « *Γι' αυτό, πιστεύω ότι δεν δημιουργούμε δυσκολίες σε όσους από τους Εθνικούς προσηλυτίζουν στον Θεό, αλλά ότι τους γράφουμε να απέχουν από τη βρωμιά των ειδώλων, από πορνεία, από στραγγαλισμένα πράγματα και από αίμα* . Διότι, για πολλές γενιές, ο Μωυσής είχε ανθρώπους σε κάθε πόλη που τον κηρύττουν, **αφού διαβάζεται κάθε Σάββατο στις συναγωγές** ».

Ο Θεός αποκαλεί « ψυχή » ολόκληρο το πλάσμα που αποτελείται από ένα σώμα σάρκας και ένα πνεύμα που εξαρτάται εξ ολοκλήρου από τη σάρκα. Σε αυτή τη σάρκα, το κινητικό όργανο είναι ο εγκέφαλος που τροφοδοτείται από το ίδιο το αίμα, το οποίο καθαρίζεται με κάθε αναπνοή από το οξυγόνο που απορροφάται από τους πνεύμονες. Στη ζωντανή κατάσταση, ο εγκέφαλος δημιουργεί τα ηλεκτρικά σήματα που παράγουν τη σκέψη και τη μνήμη και διαχειρίζεται τη λειτουργία όλων των άλλων σαρκικών οργάνων που αποτελούν το φυσικό σώμα. Ο ρόλος του «αίματος» που είναι εξάλλου, από το γονιδίωμα, μοναδικός για κάθε ζωντανή ψυχή, δεν πρέπει να καταναλώνεται για λόγους υγείας, γιατί μεταφέρει απόβλητα και ακαθαρσίες που δημιουργούνται σε όλο το σώμα και για πνευματικό λόγο. Ο Θεός έχει επιφυλάξει με απόλυτο αποκλειστικό τρόπο, για τη θρησκευτική του διδασκαλία, την αρχή της κατανάλωσης του αίματος του Χριστού, αλλά μόνο στη συμβολική μορφή του χυμού των σταφυλιών. Αν η ζωή είναι στο αίμα, αυτός που πίνει το αίμα του Χριστού ξαναχτίζεται στην αγία και τέλεια φύση Του, σύμφωνα με την πραγματική αρχή που λέει ότι το σώμα είναι φτιαγμένο από αυτό που τρέφει.

Γεν.9:5: « *Να ξέρετε κι αυτό, θα απαιτήσω το αίμα των ψυχών σας, θα το απαιτήσω από κάθε ζώο. και θα απαιτήσω την ψυχή του ανθρώπου από τον άνθρωπο, από τον άνθρωπο που είναι αδελφός του* ».

Η ζωή είναι το πιο σημαντικό πράγμα για τον Δημιουργό Θεό που τη δημιούργησε. Πρέπει να τον ακούσουμε για να συνειδητοποιήσουμε την οργή που συνιστά το έγκλημα απέναντί του, του αληθινού ιδιοκτήτη της ζωής που αφαιρέθηκε. Ως εκ τούτου, είναι ο μόνος που μπορεί να νομιμοποιήσει την εντολή αφαίρεσης της ζωής. Στο προηγούμενο εδάφιο, ο Θεός εξουσιοδότησε τον άνθρωπο να πάρει τη ζωή των ζώων για να την κάνει τροφή του, αλλά εδώ, πρόκειται για έγκλημα, για φόνο που βάζει οριστικό τέλος σε μια ανθρώπινη ζωή. Αυτή η απομακρυσμένη ζωή δεν θα έχει πλέον την ευκαιρία να πλησιάσει πιο κοντά στον Θεό, ούτε να γίνει μάρτυρας μιας αλλαγής συμπεριφοράς, αν μέχρι τότε δεν είχε συμμορφωθεί με το πρότυπο σωτηρίας του. Εδώ ο Θεός θέτει τα θεμέλια του νόμου της ανταπόδοσης, «οφθαλμό αντί οφθαλμού, δόντι αντί δόντι και ζωή αντί ζωής». Το ζώο θα πληρώσει για τη δολοφονία ενός ανθρώπου με τον

δικό του θάνατο και ο άντρας τύπου Κάιν θα σκοτωθεί αν σκοτώσει τον « *αδελφό* » του από το αίμα του τύπου Άβελ.

Γεν.9:6: « *Αν κάποιος χύσει το αίμα ανθρώπου, από άνθρωπο θα χυθεί το αίμα του. γιατί ο Θεός έφτιαξε τον άνθρωπο κατ' εικόνα του* ».

Ο Θεός δεν επιδιώκει να αυξήσει τον αριθμό των θανάτων επειδή, αντίθετα, επιτρέποντας τη θανάτωσή του δολοφόνου, υπολογίζει σε αποτρεπτικό αποτέλεσμα και ότι, λόγω του κινδύνου που διατρέχει, ο μεγαλύτερος αριθμός ανθρώπων μαθαίνει να ελέγξτε την επιθετικότητά τους, ώστε να μην γίνουν δολοφόνοι, με τη σειρά τους, άξιοι θανάτου.

Μόνο αυτός που εμπυχώνεται από πραγματική και αυθεντική πίστη μπορεί να συνειδητοποιήσει τι σημαίνει « *ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο κατ' εικόνα του* ». Ειδικά όταν η ανθρωπότητα γίνεται τερατώδης και αποτρόπαια όπως συμβαίνει σήμερα στον δυτικό κόσμο και παντού στη γη παρασυρμένη από την επιστημονική γνώση.

Γεν.9:7: « *Και εσείς, γίνετε καρποί και πολλαπλασιάστε, απλώστε στη γη και πολλαπλασιάστε επάνω της* ».

Ο Θεός θέλει πραγματικά αυτόν τον πολλαπλασιασμό, και για καλό λόγο, ο αριθμός των εκλεκτών είναι τόσο μικρός, ακόμη και σε σχέση με αυτούς που καλούνται που πέφτουν στην πορεία, που όσο μεγαλύτερος είναι ο αριθμός των πλασμάτων του, τόσο περισσότερα μεταξύ τους θα μπορεί να βρείτε και επιλέξετε τους εκλεκτούς του. επειδή σύμφωνα με την ακρίβεια που σημειώνεται στο Δαν.7:9, η αναλογία είναι ένα εκατομμύριο που επιλέγεται για δέκα δισεκατομμύρια που καλούνται, ή 1 για 10.000.

Γεν.9:8: « *Ο Θεός μίλησε ξανά στον Νώε και στους γιους του μαζί του, λέγοντας :*

Ο Θεός απευθύνεται στους τέσσερις άνδρες γιατί δίνοντας κυριαρχία στον αρσενικό εκπρόσωπο του ανθρώπινου είδους, θα θεωρηθούν υπεύθυνοι για ό,τι επέτρεψαν να κάνουν οι γυναίκες και τα παιδιά που τίθενται υπό την εξουσία τους. Η κυριαρχία είναι ένα σημάδι εμπιστοσύνης που προσφέρει ο Θεός στους ανθρώπους, αλλά τους καθιστά απόλυτα υπεύθυνους ενώπιον του προσώπου και της κρίσης του.

Γεν.9:9: « *Ιδού, συνάπτω τη διαθήκη μου μαζί σου και με τους απογόνους σου μετά από σένα.* »

Είναι σημαντικό για εμάς σήμερα να συνειδητοποιήσουμε ότι είμαστε εκείνος ο « *σπόρος* » με τον οποίο ο Θεός έχει συνάψει τη « *διαθήκη* » του. Η σύγχρονη ζωή και οι ελκυστικές εφευρέσεις της δεν αλλάζουν τίποτα για την ανθρώπινη καταγωγή μας. Είμαστε οι κληρονόμοι της νέας αρχής που έδωσε ο Θεός στην ανθρωπότητα μετά τον τρομερό κατακλυσμό. Η διαθήκη που συνήφθη με τον Νώε και τους τρεις γιους του είναι συγκεκριμένη. Δεσμεύει τον Θεό να μην καταστρέφει πλέον όλη την ανθρωπότητα με τα νερά του κατακλυσμού. Μετά θα έρθει η συμμαχία που θα δημιουργήσει ο Θεός με τον Αβραάμ, η οποία θα εκπληρωθεί στις δύο διαδοχικές πτυχές της εστιασμένες, κυριολεκτικά χρονικά και πνευματικά, στη λυτρωτική διακονία του Ιησού Χριστού. Αυτή η συμμαχία θα είναι θεμελιωδώς ατομική όπως το καθεστώς της σωτηρίας που αμφισβητείται. Κατά τη διάρκεια των 16 αιώνων που θα προηγηθούν της πρώτης έλευσης του, ο Θεός θα αποκαλύψει το σχέδιο σωτηρίας του μέσω των

θησκευτικών τελετών που διατάχθηκαν στον Εβραϊκό λαό. Έπειτα, μετά την εκπλήρωση στον Ιησού Χριστό αυτού του σχεδίου που αποκαλύφθηκε σε όλο του το φως, για περίπου άλλους 16 αιώνες η απιστία θα διαδέχεται την πίστη και για 1260 χρόνια, το πιο σκοτεινό σκοτάδι θα βασιλεύει υπό την αιγίδα του παπά Ρωμαίου. Από το έτος 1170, όταν ο Πήτερ Βάλντο μπόρεσε να ασκήσει ξανά την αγνή και πιστή χριστιανική πίστη με την τήρηση του αληθινού Σαββάτου, οι λιγότερο φωτισμένοι αιρετοί επιλέχθηκαν, μετά από αυτόν, στο έργο της Μεταρρύθμισης που ασχολήθηκαν αλλά δεν ολοκληρώθηκαν. Επίσης, μόνο από το 1843, μέσω μιας διπλής δοκιμασίας πίστης, ο Θεός μπόρεσε να βρει μεταξύ των πρωτοπόρων του Αντιβεντισμού, πιστούς εκλεκτούς. Αλλά ήταν ακόμα πολύ νωρίς για να κατανοήσουν πλήρως τα μυστήρια που αποκαλύφθηκαν στις προφητείες του. Το σημάδι της συμμαχίας με τον Θεό είναι ανά πάσα στιγμή η έλευση και λήψη του φωτός του, γι' αυτό το έργο που γράφω στο όνομά του, για να φωτίσω τους εκλεκτούς του, αποτελεί « *μαρτυρία του Ιησού* », την τελευταία του μορφή, το σημάδι ότι η συμμαχία του είναι πολύ πραγματική και επιβεβαιωμένη.

Γεν.9:10: « *με κάθε ζωντανό πλάσμα που είναι μαζί σας, πτηνά και βοοειδή και κάθε θηρίο της γης, είτε με όλα όσα βγήκαν από την κιβωτό είτε με όλα τα θηρία της γης .*

Η συμμαχία που παρουσίασε ο Θεός αφορά και τα ζώα, όλα όσα ζουν και θα πολλαπλασιαστούν στη γη.

Γεν.9:11: « *Συνάπτω τη διαθήκη μου μαζί σας: καμία άλλη σάρκα δεν θα καταστραφεί από τα νερά του κατακλυσμού, ούτε θα υπάρξει πλέον κατακλυσμός για να καταστρέψει τη γη* ».

Το μάθημα που έδωσε η πλημμύρα πρέπει να παραμείνει μοναδικό. Ο Θεός θα μπει τώρα σε στενή μάχη γιατί στόχος του είναι να κατακτήσει τις καρδιές των εκλεκτών του.

Γεν.9:12: « *Και ο Θεός είπε: Αυτό είναι το σημείο της διαθήκης που συνάπτω ανάμεσα σε μένα και σε εσάς, και σε κάθε ζωντανό πλάσμα που είναι μαζί σας, για όλες τις γενεές: »*

Αυτό το σημάδι που δίνει ο Θεός αφορά καθετί που ζει, αγνό και ακάθαρτο. Δεν είναι ακόμη το σημάδι ότι ανήκει στο πρόσωπό του, που θα είναι το Σάββατο της έβδομης ημέρας. Αυτό το σημάδι θυμίζει στα ζωντανά όντα τη δέσμευση που ανέλαβε να μην τα καταστρέψει ποτέ ξανά με τα νερά της πλημμύρας. αυτό είναι το όριο του.

Γεν.9:13: « *Έβαλα το τόξο μου στα σύννεφα, και θα είναι σημάδι της διαθήκης μεταξύ εμένα και της γης* ».

Η επιστήμη θα εξηγήσει τη φυσική αιτία της ύπαρξης του ουράνιου τόξου. Είναι μια διάσπαση του φάσματος φωτός του ηλιακού φωτός που πέφτει σε λεπτά στρώματα νερού ή σε υψηλή υγρασία. Όλοι έχουν παρατηρήσει ότι το ουράνιο τόξο εμφανίζεται όταν βρέχει και ο ήλιος ρίχνει τις φωτεινές του ακτίνες. Γεγονός παραμένει ότι η βροχή θυμίζει πλημμύρα και το φως του ήλιου είναι εικόνα του αξιοθαύμαστου, ευεργετικού και καταπραϊντικού φωτός του Θεού.

Γεν.9:14: « *Όταν μαζέψω σύννεφα πάνω από τη γη, το τόξο θα εμφανιστεί στα σύννεφα.* »

Τα σύννεφα λοιπόν εφευρέθηκαν από τον Θεό για να δημιουργήσουν βροχή μόνο μετά την πλημμύρα και ταυτόχρονα με την αρχή του ουράνιου τόξου. Ωστόσο, στους αποτρόπαιους καιρούς μας, ασεβείς άνδρες και γυναίκες έχουν παραμορφώσει και μολύνει αυτό το θέμα του ουράνιου τόξου παίρνοντας αυτό το σύμβολο της θεϊκής συμμαχίας για να το κάνουν το ακρωνύμιο και το έμβλημα της συγκέντρωσης των σεξουαλικών διεστραμμένων. Ο Θεός πρέπει να βρει σε αυτό έναν καλό λόγο για να χτυπήσει αυτή την απεχθή και ασεβή ανθρωπότητα προς αυτόν και το ανθρώπινο είδος. Τα τελευταία σημάδια του θυμού του θα φανούν σύντομα, καίνε σαν φωτιά και καταστροφικά σαν θάνατος.

Γεν.9:15: « *Και θα θυμηθώ τη διαθήκη μου μεταξύ εμένα και εσένα, και κάθε ζωντανό πλάσμα από κάθε σάρκα, και τα νερά δεν θα γίνουν πλέον κατακλυσμός για να καταστρέψει κάθε σάρκα* ».

Διαβάζοντας αυτά τα λόγια καλοσύνης που προέρχονται από το στόμα του Θεού, μετρώ το παράδοξο σκεπτόμενος τις λέξεις που μπορεί να πει σήμερα λόγω της ανθρώπινης διαστροφής που έχει φτάσει στο επίπεδο των προκατακλυσμιαίων.

Ο Θεός θα κρατήσει τον λόγο του, δεν θα υπάρξει πλέον πλημμύρα νερού, αλλά για όλους τους επαναστάτες, μια πλημμύρα φωτιάς επιφυλάσσεται για την ημέρα της κρίσης. που μας υπενθύμισε ο απόστολος Πέτρος στο Β' Πέτρου 3:7. Αλλά πριν από αυτή την τελευταία κρίση, και πριν από την επιστροφή του Χριστού, θα έρθει η πυρηνική φωτιά του Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου ή «6η τρομπέτα» της Αποκ. 9:13 έως 21, με τη μορφή πολλαπλών και απαίσιων θανατηφόρων «μανιταριών». , αφαιρέστε τα καταφύγια της ανισότητας που έγιναν οι μεγάλες πόλεις, πρωτεύουσες ή μη, του πλανήτη Γη.

Γεν.9:16: « *Το τόξο θα είναι στο σύννεφο. και θα το κοιτάζω, για να θυμηθώ την αιώνια διαθήκη μεταξύ του Θεού και κάθε ζωντανού πλάσματος, ακόμη και κάθε σάρκας που υπάρχει στη γη* ».

Αυτός ο χρόνος είναι μακριά από εμάς και θα μπορούσε να αφήσει στους νέους εκπροσώπους της ανθρωπότητας τη μεγάλη ελπίδα να αποφύγουν τα λάθη που διέπραξαν οι προκατακλυσμιαίοι. Αλλά σήμερα η ελπίδα δεν επιτρέπεται πια γιατί ο καρπός των προκατακλυσμιαίων φύλλων εμφανίζεται παντού ανάμεσά μας.

Γεν.9:17: « *Και ο Θεός είπε στον Νώε: Αυτό είναι το σημείο της διαθήκης που συνάπτω ανάμεσα σε μένα και σε κάθε σάρκα που είναι στη γη* ».

Ο Θεός τονίζει τον χαρακτήρα αυτής της διαθήκης που έχει εδραιωθεί με «πάση σάρκα». Αυτή είναι μια συμμαχία που θα αφορά πάντα την ανθρωπότητα με τη συλλογική έννοια.

Γεν.9:18: « *Οι γιοι του Νώε, που βγήκαν από την κιβωτό, ήταν ο Σημ, ο Χαμ και ο Ιάφεθ. Ο Χαμ ήταν ο πατέρας της Χαναάν* ».

Μας δίνεται μια διευκρίνιση: « *Ο Χαμ ήταν ο πατέρας του Χαναάν* ». Θυμηθείτε, ο Νώε και οι γιοι του είναι όλοι γίγαντες που παρέμειναν στο μέγεθος των προκατακλυσμιαίων. Έτσι, οι γίγαντες θα συνεχίσουν να πολλαπλασιάζονται, ιδιαίτερα στη χώρα της Χαναάν, στην οποία οι Εβραίοι που φεύγουν από την Αίγυπτο θα τους ανακαλύψουν στην ατυχία τους, αφού ο φόβος που προκαλεί το μέγεθός τους θα τους καταδικάσει να περιπλανηθούν για 40 χρόνια στην έρημο. και να πεθάνεις εκεί.

Γεν.9:19: « Αυτοί είναι οι τρεις γιοι του Νώε, και οι απόγονοί τους κατοικούσαν σε ολόκληρη τη γη ».

Σημειώστε ότι αρχικά, οι προκατακλυσμιαίοι είχαν όλοι έναν και μόνο άνθρωπο για την καταγωγή τους: τον Αδάμ. Η νέα μετα-diluvian ζωή χτίζεται πάνω σε τρία άτομα, τον Shem, τον Cham και τον Japhet. Οι λαοί των απογόνων τους λοιπόν θα **χωριστούν και θα χωριστούν**. Κάθε νέα γέννηση θα συνδέεται με τον πατριάρχη της, τον Σημ, τον Χαμ ή τον Ιάφεθ. Το πνεύμα του διχασμού θα στηριχθεί σε αυτές τις διαφορετικές καταβολές για να βάλει τους ανθρώπους που συνδέονται με τις προγονικές τους παραδόσεις ο ένας εναντίον του άλλου.

Γεν.9:20: « Ο Νώε άρχισε να καλλιεργεί τη γη και φύτεψε αμπέλια ».

Αυτή η δραστηριότητα, συνολικά, στο πλαίσιο της κανονικότητας, θα έχει ωστόσο σοβαρές συνέπειες. Επειδή στο τέλος της καλλιέργειάς του, ο Νώε τρυγάει τα σταφύλια και ο χυμός που έχει οξειδωθεί, ήπια αλκοόλ.

Γεν.9:21: « Ήπια κρασί και μέθυσσε και ξεσκεπάστηκε στη μέση της σκηνής του. »

Χάνοντας τον έλεγχο των πράξεών του, ο Νοέ πιστεύει ότι είναι μόνος του, αποκαλύπτεται και απογυμνώνεται εντελώς.

Γεν.9:22: « Ο Χαμ, ο πατέρας του Χαναάν, είδε τη γύμνια του πατέρα του και τον ανέφερε έξω στους δύο αδελφούς του. »

Εκείνη την εποχή, το ανθρώπινο μυαλό ήταν ακόμα πολύ ευαίσθητο σε αυτό το γυμνό που ανακάλυψε ο αμαρτωλός Αδάμ. Και ο Cham, διασκεδασμένος και σίγουρα λίγο κοροϊδευτικός, έχει την κακή ιδέα να αναφέρει την οπτική του εμπειρία στα δύο αδέρφια του.

Γεν.9:23: « Τότε ο Σημ και ο Ιάφεθ πήραν τον μανδύα και τον φόρεσαν στους ώμους τους και περπάτησαν προς τα πίσω και κάλυψαν τη γύμνια του πατέρα τους. καθώς τα πρόσωπά τους ήταν στραμμένα, δεν είδαν τη γύμνια του πατέρα τους ».

Με όλες τις απαραίτητες προφυλάξεις, τα δύο αδέρφια κάλυψαν το γυμνό σώμα του πατέρα τους.

Γεν.9:24: « Όταν ο Νώε ζύπνησε από το κρασί του, άκουσε τι του είχε κάνει ο μικρότερος γιος του ».

Έπρεπε λοιπόν να τον διδάξουν τα δύο αδέρφια. Και αυτή η καταγγελία θα ενθουσιάσει τον Νώε που νιώθει την τιμή του ως Πατέρα παραβιασμένη. Δεν είχε πει οικειοθελώς αλκοόλ και είχε πέσει θύμα μιας φυσικής αντίδρασης από χυμό σταφυλιού που οξειδώνεται με την πάροδο του χρόνου και του οποίου η ζάχαρη μετατρέπεται σε αλκοόλ.

Γεν.9:25: « Και είπε: Καταραμένος να είναι ο Χαναάν! Ας είναι δούλος των δούλων των αδελφών του! »

Στην πραγματικότητα, αυτή η εμπειρία χρησιμεύει μόνο ως πρόσχημα για τον δημιουργό Θεό να προφητεύσει για τους απογόνους των γιων του Νώε. Γιατί ο ίδιος ο Χαναάν δεν είχε καμία σχέση με τη δράση του πατέρα του Χαμ. ήταν λοιπόν αθώος για το λάθος του. Και ο Νώε τον καταράστηκε, που δεν είχε κάνει τίποτα. Η καθιερωμένη κατάσταση αρχίζει να μας αποκαλύπτει μια αρχή της κρίσης του Θεού, η οποία εμφανίζεται στη δεύτερη από τις δέκα εντολές του που διαβάζεται στην Έξω.20:5: « Δεν θα τους προσκυνήσεις ούτε θα τους υπηρετήσεις. γιατί εγώ, ο Ιεχωβά, ο Θεός σου, είμαι ένας ζηλιάρης Θεός, που επισκέπτομαι



*την ανομία των πατέρων στα παιδιά μέχρι την τρίτη και τέταρτη γενιά όσων με μισούν* » . Σε αυτή την φαινομενική αδικία βρίσκεται όλη η σοφία του Θεού. Γιατί, σκεφτείτε το, ο δεσμός μεταξύ γιου και πατέρα είναι φυσικός και ο γιος θα παίρνει πάντα το μέρος του πατέρα του όταν του επιτίθενται. με σπάνιες εξαιρέσεις. Αν ο Θεός χτυπήσει τον πατέρα, ο γιος θα τον μισήσει και θα υπερασπιστεί τον πατέρα του. Βρίζοντας τον γιο Χαναάν, ο Νώε τιμωρεί τον Χαμ, τον πατέρα που ανησυχούσε για την επιτυχία των απογόνων του. Και ο Χαναάν, από την πλευρά του, θα φέρει μαζί του τις συνέπειες του να είναι γιος του Χαμ. Ως εκ τούτου, θα βιώσει μόνιμη δυσαρέσκεια ενάντια στον Νώε και τους δύο γιους που ευλογεί: τον Σημ και τον Ιάφεθ. Γνωρίζουμε ήδη ότι οι απόγονοι της Χαναάν θα καταστραφούν από τον Θεό για να προσφέρουν στον Ισραήλ, τον λαό του απελευθερωμένο από την αιγυπτιακή σκλαβιά (άλλος γιος του Χαμ: Μισραΐμ), την εθνική τους επικράτεια.

Γεν.9:26: « *Και είπε πάλι: Ευλογητός ο Γιαχβέ, ο Θεός του Σημ, και η Χαναάν να είναι δούλος τους!* »

Ο Νώε προφητεύει στους γιους του το σχέδιο που έχει ο Θεός για τον καθένα από αυτούς. Έτσι οι απόγονοι της Χαναάν θα είναι σκλάβοι των απογόνων του Σημ. Το Cham θα επεκταθεί προς το νότο και θα εποικίσει την αφρικανική ήπειρο μέχρι τη γη του σημερινού Ισραήλ. Το Sem θα επεκταθεί προς τα ανατολικά και τα νοτιοανατολικά, κατοικώντας τις σημερινές αραβικές μουσουλμανικές χώρες. Από τη Χαλδαία, το σημερινό Ιράκ, ο Αβραάμ θα αναδυθεί ένας αγνός Σημίτης. Η ιστορία το επιβεβαιώνει, η Αφρική της Χαναάν ήταν πράγματι η σκλάβο των Αράβων που κατάγονταν από τον Σημ.

Γεν.9:27: « *Είθε ο Θεός να επεκτείνει τα υπάρχοντα του Ιάφεθ, και ας κατοικήσει στις σκηνές του Σημ, και ας είναι ο Χαναάν σκλάβος τους!* »

Ο Ιάφεθ θα επεκταθεί βόρεια, ανατολικά και δυτικά. Για πολύ καιρό ο βορράς θα κυριαρχεί στον νότο. Οι εκχριστιανισμένες χώρες του βορρά θα γνωρίσουν τεχνική και επιστημονική ανάπτυξη που θα τους επιτρέψει να εκμεταλλευτούν τις αραβικές χώρες του νότου και να υποδουλώσουν τους λαούς της Αφρικής, απογόνους της Χαναάν.

Γεν.9:28: « *Ο Νώε έζησε μετά τον κατακλυσμό τριακόσια πενήντα χρόνια* ».

Για 350 χρόνια, ο Νώε μπόρεσε να δώσει μαρτυρία για τον κατακλυσμό στους συγχρόνους του και να τους προειδοποιήσει για τα λάθη των προκατακλυσμιαίων.

Γεν.9:29: « *Όλες οι ημέρες του Νώε ήταν εννιακόσια πενήντα χρόνια. μετά πέθανε .»*

Το 1656, το έτος του κατακλυσμού από τον Αδάμ, ο Νώε ήταν 600 ετών, οπότε πέθανε το 2006 από την αμαρτία του Αδάμ, όντας 950 ετών. Σύμφωνα με τη Γεν.10:25, στη γέννηση του « Πελέγκ », το 1757, « η γη χωρίστηκε », από τον Θεό λόγω της εμπειρίας της επαναστατικής εξέγερσης του Βασιλιά Νιμρώδ και του Πύργου της Βαβέλ του. Η διαίρεση, ή ο **διαχωρισμός**, ήταν η συνέπεια των διαφορετικών γλωσσών που έδωσε ο Θεός στους λαούς ώστε να **χωριστούν** και να μην αποτελούν πλέον ένα ενιαίο μπλοκ μπροστά στο πρόσωπό του και στη θέλησή του. Ο Νώε λοιπόν βίωσε το γεγονός και ήταν εκείνη την εποχή 757 ετών.

Όταν πέθανε ο Νώε, ο Άβραμ είχε ήδη γεννηθεί (το 1948, 2052 χρόνια πριν από το θάνατο του Ιησού Χριστού που βρίσκεται στο έτος 30 του κοινού μας ψευδούς ημερολογίου), αλλά ήταν στην Ουρ, στη Χαλδία, μακριά από τον Νώε που έζησε στα βόρεια προς Όρος Αραράτ.

Γεννημένος το 1948, όταν ο πατέρας του Térach ήταν 70 ετών, ο Abram έφυγε από τη Χαράν, για να ανταποκριθεί στην εντολή του Θεού, σε ηλικία 75 ετών το 2023, δηλαδή 17 χρόνια μετά τον θάνατο του Νώε το 2006. Η πνευματική μετάδοση της συμμαχίας είναι έτσι εξασφαλισμένη και ολοκληρωμένη.

Σε ηλικία 100 ετών, το 2048, ο Άμπραμ γίνεται πατέρας του Ισαάκ. Πέθανε σε ηλικία 175 ετών το 2123.

Σε ηλικία 60 ετών, το 2108, ο Ισαάκ έγινε πατέρας των διδύμων Ησαύ και Ιακώβ, σύμφωνα με το Γεν.25:26.

## Γένεση 10

### Ο χωρισμός των λαών

Αυτό το κεφάλαιο μας εισάγει στους απογόνους των τριών γιων του Νώε. Αυτή η αποκάλυψη θα είναι χρήσιμη επειδή στις προφητείες του, ο Θεός θα αναφέρεται πάντα στα αρχικά ονόματα των σχετικών περιοχών. Μερικά από αυτά τα ονόματα είναι εύκολα αναγνωρίσιμα ως σημερινά ονόματα επειδή έχουν διατηρήσει τις κύριες ρίζες, παραδείγματα: « Μαντάι » για τον Μήδη, « Τουμπάλ » για το Τομπόλσκ, « Μεσέχ » για τη Μόσχα.

Γεν.10:1: « Αυτοί είναι οι απόγονοι των γιων του Νώε, του Σημ, του Χαμ και του Ιάφεθ. Τους γεννήθηκαν γιοι μετά τον κατακλυσμό. »

#### Οι γιοι του Ιάφεθ

Γεν.10:2: « Οι γιοι του Ιάφεθ ήταν: ο Γόμερ, ο Μαγώγ, ο Μαδάι, ο Ιαβάν, ο Τουβάλ, ο Μεσέχ και ο Τιράς . »

Το " Madai " είναι Media. " Javan ", Ελλάδα; " Tubal ", Tobolsk, " Meshech ", Μόσχα.

Γεν.10:3: « Οι γιοι του Γόμερ: Ασκενάζ, Ριφάτ και Τογαρμά. »

Γεν.10:4: « Οι γιοι του Ιαβάν: Ελισαίος, Ταρσίς, Κιτίμ και Δωδανίμ. »

« Ταρσίς » σημαίνει Ταρσός. " Kittim ", Κύπρος.

Γεν.10:5: « Με αυτούς κατοικήθηκαν τα νησιά των εθνών σύμφωνα με τη γη τους, σύμφωνα με τη γλώσσα τους, σύμφωνα με τις οικογένειές τους, σύμφωνα με τα έθνη τους. »

Η έκφραση « τα νησιά των εθνών » αναφέρεται στα δυτικά έθνη της σημερινής Ευρώπης και στις μεγάλες προεκτάσεις τους όπως η Αμερική και η Αυστραλία.

Η ακρίβεια « σύμφωνα με τη γλώσσα του καθενός » θα βρει την εξήγησή της στην εμπειρία του Πύργου της Βαβέλ που αποκαλύφθηκε στη Γεν.11.

### Οι γιοι του Χαμ

Γεν. 10:6: « Οι γιοι του Χαμ ήταν: Χους, Μισραΐμ, Πουθ και Χαναάν. »  
Ο Cush ορίζει την Αιθιοπία. " *Mitzraim* ", Αίγυπτος; " *Ruth* ", Λιβύη; και « Χαναάν », σημερινό Ισραήλ ή αρχαία Παλαιστίνη.

Γεν.10:7: « Οι γιοι του Χους: Σεβά, Χαβιλά, Σαβτά, Ραέμα και Σαμπτεκά.  
Οι γιοι του Raema: Seba και Dedan. »

Γεν.10:8: « Ο Χους γέννησε επίσης τον Νεμρώδ. ήταν αυτός που άρχισε να είναι ισχυρός στη γη. »

Αυτός ο βασιλιάς « Νεμρώδ » θα είναι ο κατασκευαστής του « Πύργου της Βαβέλ », της αιτίας του **διαχωρισμού** των γλωσσών από τον Θεό που **χωρίζουν** και απομονώνουν τους ανθρώπους σε λαούς και έθνη σύμφωνα με τη Γεν.11.

Γεν.10:9: « Ήταν γενναίος κυνηγός ενόπιον του Γιαχβέ. γι' αυτό λέγεται: Όπως ο Νεμρώδ, ένας γενναίος κυνηγός πριν από τον ΓιαHWέH. »

Γεν.10:10: « Αρχικά βασίλευσε στη Βαβέλ, τον Ερέχ, την Ακκάδ και την Καλνέ, στη γη Σινάρ. »

« Βαβέλ » δηλώνει την αρχαία Βαβυλώνα. « *Accad* », η αρχαία Ακκαδία και η σημερινή πόλη Βαγδάτη. " *Shinear* ", Ιράκ.

Γεν.10:11: « Από εκείνη τη γη βγήκε ο Ασούρ. έχτισε τη Νινευή, τη Ροχομποθ Χιρ, την Καλάχ .

Το « Ασούρ » αναφέρεται στην Ασσυρία. Η « Νινευή » έγινε η σημερινή Μοσούλη.

Γεν.10:12: « και Ρεσέν μεταξύ Νινευή και Καλάχ. είναι η μεγάλη πόλη. »

Αυτές οι τρεις πόλεις βρίσκονταν στο σημερινό Ιράκ στα βόρεια και κατά μήκος του ποταμού «Τίγρη».

Γεν.10:13: «Ο Μιτζραΐμ γέννησε τους Λουντίμ, τους Αναμίμ, τους Λεχαβίμ, τους Ναφθουίμ, »

Γεν.10:14: « οι Πατροσίμ, οι Κασλουχίμ, από τους οποίους προήλθαν οι Φιλισταίοι και οι Καφθορίμ. »

Οι « Φιλισταίοι » ορίζουν τους σημερινούς Παλαιστίνιους, που εξακολουθούν να βρίσκονται σε πόλεμο εναντίον του Ισραήλ όπως στην παλιά συμμαχία. Είναι οι γιοι της Αιγύπτου, ενός άλλου ιστορικού εχθρού του Ισραήλ μέχρι το 1979 όταν η Αίγυπτος έκανε συμμαχία με το Ισραήλ.

Γεν.10:15: « Ο Χαναάν γέννησε τον πρωτότοκο του τη Σιδώνα και τον Χεθ.  
»

Γεν.10:16: « και οι Ιεβουσαίοι, και οι Αμορραίοι, και οι Γιργασίτες » ,

Το « *Jebus* » δηλώνει την Ιερουσαλήμ. οι « Αμορραίοι » ήταν οι πρώτοι κάτοικοι της περιοχής που έδωσε ο Θεός στον Ισραήλ. Αν και παρέμειναν στο γιγάντιο κανόνα, ο Θεός τους σκότωσε και τους εξαφάνισε με δηλητηριώδεις σφήκες μπροστά στους ανθρώπους του για να ελευθερώσει τον τόπο.

Γεν. 10:17: « Οι Χεΐτες, οι Αρκίτες, οι Σινίτες, »

Το " *Sin* " αναφέρεται στην Κίνα.

Γεν.10:18: « οι Αρβαδίτες, οι Ζεμαρίτες, οι Αμαθίτες. Τότε οι οικογένειες των Χανααναίων σκορπίστηκαν. »

Γεν.10:19: « Τα όρια των Χανααναίων ήταν από τη Σιδώνα, από την πλευρά της Γεράρ, μέχρι τη Γάζα, και από την πλευρά των Σοδόμων, των Γομόρρων, της Αδμά και της Σεβοΐμ, μέχρι τη Λέσα. »

Αυτά τα αρχαία ονόματα οριοθετούν τη γη του Ισραήλ στη δυτική πλευρά από τη βόρεια όπου βρίσκεται η Σιδώνα στα νότια όπου βρίσκεται ακόμη η σημερινή Γάζα και στην ανατολική πλευρά από τη νότια, σύμφωνα με την εγκατάσταση των Σοδόμων και Γομόρρων στην τοποθεσία της «νεκρής θάλασσας», στα βόρεια όπου βρίσκεται το Zeboim.

Γεν. 10:20: « Αυτοί είναι οι γιοι του Χαμ, σύμφωνα με τις οικογένειές τους, σύμφωνα με τη γλώσσα τους, σύμφωνα με τις χώρες τους, σύμφωνα με τα έθνη τους. »

### **Οι γιοι του Σημ**

Γεν.10:21: « Γιοί γεννήθηκαν και στον Σημ, τον πατέρα όλων των γιων του Χεβέρ, και αδελφό του Ιάφεθ του πρεσβύτερου. »

Γεν.10:22: « Οι γιοι του Σημ ήταν: Ελάμ, Ασούρ, Αρπακσάδ, Λουδ και Αράμ. »

Το « Ελάμ » υποδηλώνει τον αρχαίο περσικό λαό του σημερινού Ιράν, καθώς και τους Άριους της βόρειας Ινδίας. « Ασούρ », αρχαία Ασσυρία του σημερινού Ιράκ. " Lud ", ίσως Lod στο Ισραήλ. « Aram », οι Αραμαίοι της Συρίας.

Γεν.10:23: « Οι γιοι του Αράμ: Ουζ, Ουλ, Γετέρ και Μας. »

Γεν.10:24: « Ο Αρπακσάδ γέννησε τον Σελάχ. και ο Σελάχ γέννησε τον Χεβέρ. »

Γεν.10:25: « Στον Χεβέρ γεννήθηκαν δύο γιοι: ο ένας ονομαζόταν Φαλέγκ, επειδή στις μέρες του η γη διαιρέθηκε και ο αδελφός του ονομαζόταν Ιοκθάν. »

Βρίσκουμε σε αυτό το εδάφιο την ακρίβεια: « γιατί στην εποχή του διαιρέθηκε η γη ». Του οφείλουμε τη δυνατότητα να χρονολογήσουμε, το έτος 1757 της αμαρτίας του Αδάμ, τον **διαχωρισμό** των γλωσσών που προέκυψε από την προσπάθεια επαναστατικής ενοποίησης με την ανύψωση του Πύργου της Βαβέλ. Είναι λοιπόν η εποχή της βασιλείας του βασιλιά Νιμρώδ.

Γεν.10:26: « Ο Ιοκθάν γέννησε τον Αλμοδάδ, τον Σελέφ, τον Αζαρμαβέθ, τον Ιεράχ, »

Γεν.10:27: « Χαντοράμ, Ουζάλ, Ντίκλα, »

Γεν.10:28: « Οβάλ, Αβιμαήλ, Σεβά, »

Γεν. 10:29: « Οφίρ, Χαβιλά και Ιοβάβ. Όλοι αυτοί ήταν γιοι του Ιοκθάν. »

Γεν.10:30: « Κατοίκησαν από τη Μεσά, στην πλευρά του Σεφάρ, μέχρι το βουνό της ανατολής. »

Γεν.10:31: « Αυτοί είναι οι γιοι του Σημ, σύμφωνα με τις οικογένειές τους, σύμφωνα με τις γλώσσες τους, σύμφωνα με τις χώρες τους, σύμφωνα με τα έθνη τους. »

Γεν.10:32: « Αυτές είναι οι οικογένειες των γιων του Νώε, σύμφωνα με τις γενεές τους, σύμφωνα με τα έθνη τους. **Και από αυτούς προήλθαν τα έθνη που απλώθηκαν στη γη μετά τον κατακλυσμό . »**

## **Γένεση 11**

## Διαχωρισμός κατά Γλώσσες

Γεν.11:1: « *Όλη η γη είχε μια γλώσσα και τις ίδιες λέξεις* » .

Ο Θεός υπενθυμίζει εδώ τη λογική συνέπεια του γεγονότος ότι όλη η ανθρωπότητα προέρχεται από ένα μόνο ζευγάρι: τον Αδάμ και την Εύα. Η προφορική γλώσσα λοιπόν μεταδόθηκε σε όλους τους απογόνους.

Γεν.11 :2: « *Καθώς έφευγαν από την ανατολή, βρήκαν μια πεδιάδα στη γη Σινάρ και κατοίκησαν εκεί* » .

Στα «ανατολικά» της χώρας «Σινιάρ» στο σημερινό Ιράκ βρισκόταν το σημερινό Ιράν. Φεύγοντας από ψηλότερες περιοχές, οι άνδρες συγκεντρώνονται σε μια πεδιάδα, που ποτίζεται καλά από τους δύο μεγάλους ποταμούς, «τον Ευφράτη και τον Τίγρη» (Εβραϊκά: Phrat και Hiddekel) και εύφορη. Στην εποχή του, ο Λωτ, ανιψιός του Αβραάμ, διάλεξε αυτό το μέρος για να εγκατασταθεί εκεί, όταν χώρισε από τον θείο του. Η μεγάλη πεδιάδα θα ευνοήσει την οικοδόμηση μιας μεγάλης πόλης, της « Βαβέλ », που θα παραμείνει διάσημη μέχρι το τέλος του κόσμου.

Γεν.11:3: « *Είπαν ο ένας στον άλλον: Ελάτε! Ας φτιάξουμε τούβλα, και ας τα ψήσουμε στη φωτιά. Και το τούβλο τους χρησίμευε ως πέτρα, και η ασφαλτος τους χρησίμευε ως τσιμέντο* .

Οι άντρες που συγκεντρώθηκαν δεν ζουν πια σε σκηνές, ανακαλύπτουν την κατασκευή ψητών τούβλων που καθιστούν δυνατή την ανέγερση μόνιμων κατοικιών. Αυτή η ανακάλυψη βρίσκεται στην αρχή όλων των πόλεων. Κατά τη διάρκεια της σκλαβιάς τους στην Αίγυπτο, η κατασκευή αυτών των τούβλων, για να χτίσουν τον Ραμσή για τον Φαραώ, θα είναι η αιτία του πόνου των Εβραίων. Η διαφορά είναι ότι τα τούβλα τους δεν θα ψηθούν στη φωτιά, αλλά από χώμα και άχυρο, θα ξεραθούν στον ήλιο της Αιγύπτου που καίει.

Γεν.11:4: « *Και είπαν πάλι: Αφήστε μας να φύγουμε! Ας χτίσουμε για τον εαυτό μας μια πόλη και έναν πύργο που η κορυφή του φτάνει στον ουρανό , και ας φτιάξουμε ένα όνομα για τον εαυτό μας, για να μη διασκορπιστούμε σε όλη τη γη* » .

Οι γιοι του Νώε και οι απόγονοί του ζούσαν διάσπαρτοι σε όλη τη γη, ως νομάδες, και πάντα σε σκηνές προσαρμοσμένες στα ταξίδια τους. Ο Θεός στοχεύει σε αυτή την αποκάλυψη τη στιγμή που για πρώτη φορά στην ανθρώπινη ιστορία, οι άνθρωποι αποφασίζουν να εγκατασταθούν σε ένα μέρος και σε μόνιμες κατοικίες, αποτελώντας έτσι τους πρώτους καθιστικούς ανθρώπους. Και αυτή η πρώτη συγκέντρωση τους οδηγεί να ενωθούν για να προσπαθήσουν να ξεφύγουν από τον **χωρισμό** που προκαλεί διαμάχες, καυγάδες και θανάτους. Έμαθαν από τον Νώε την κακία και τη βία των προκατακλυσμιαίων. σε σημείο που ο Θεός έπρεπε να τους καταστρέψει. Και για να ελέγξουν καλύτερα τον κίνδυνο να ξανακάνουν τα ίδια λάθη, πιστεύουν ότι συγκεντρώνοντας στενά σε ένα μέρος, θα καταφέρουν να αποφύγουν αυτή τη βία. Το ρητό λέει: υπάρχει δύναμη στους αριθμούς. Από την εποχή της Βαβέλ, όλοι οι μεγάλοι ηγεμόνες και οι μεγάλες κυριαρχίες βασίζουν τη δύναμή τους στην ένωση και τη συγκέντρωση. Το προηγούμενο κεφάλαιο ανέφερε τον βασιλιά Νεμρώδ, ο οποίος ήταν, προφανώς, ο πρώτος ενοποιητικός ηγέτης της ανθρωπότητας της εποχής του, ακριβώς χτίζοντας τη Βαβέλ και τον πύργο της.



Το κείμενο διευκρινίζει: « *ένας πύργος του οποίου η κορυφή αγγίζει τον ουρανό* ». Αυτή η ιδέα του «αγγίγματος του ουρανού» υποδηλώνει την πρόθεση να ενωθούμε με τον Θεό στον ουρανό για να του δείξουμε ότι οι άνθρωποι μπορούν να τα καταφέρουν χωρίς αυτόν και ότι έχουν ιδέες να αποφύγουν και να λύσουν οι ίδιοι τα προβλήματά τους. Δεν είναι τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο από μια πρόκληση προς τον δημιουργό Θεό.

Γεν.11:5: « *Ο Γιαχβέ κατέβηκε για να δει την πόλη και τον πύργο που έχτιζαν οι υιοί των ανθρώπων* » .

Είναι μόνο μια εικόνα που μας αποκαλύπτει ότι ο Θεός γνωρίζει το σχέδιο μιας ανθρωπότητας που ξαναζωντανεύει από επαναστατικές σκέψεις.

Γεν. 11 :6: « *Και ο Γιαχβέ είπε: Ιδού, είναι ένας λαός, και όλοι έχουν μία γλώσσα, και αυτό έχουν αναλάβει. τώρα τίποτα δεν θα τους εμπόδιζε να κάνουν όλα όσα σχεδίαζαν* .

Την κατάσταση την εποχή της Βαβέλ ζηλεύουν οι σύγχρονοι οικουμενιστές που ονειρεύονται αυτό το ιδανικό: να σχηματίσουν έναν ενιαίο λαό και να μιλήσουν μια ενιαία γλώσσα. Και οι οικουμενιστές μας, όπως εκείνοι που είχε μαζέψει ο Nimrod, δεν τους νοιάζει τι σκέφτεται ο Θεός για αυτό το θέμα. Ωστόσο, το 1747 από την αμαρτία του Αδάμ, ο Θεός μίλησε και εξέφρασε τη γνώμη του. Όπως δείχνουν τα λόγια του, η ιδέα του ανθρώπινου έργου δεν τον ευχαριστεί και τον ενοχλεί. Ωστόσο, δεν τίθεται θέμα εκ νέου εκμηδένισής τους. Ας σημειώσουμε όμως ότι ο Θεός δεν αμφισβητεί την αποτελεσματικότητα της προσέγγισης της εξεγερμένης ανθρωπότητας. Έχει μόνο ένα μειονέκτημα και είναι για εκείνον: όσο περισσότερο συγκεντρώνονται, τόσο περισσότερο τον απορρίπτουν, δεν τον υπηρετούν πια ή χειρότερα υπηρετούν ψεύτικες θεότητες μπροστά του.

Γεν.11:7: « *Έλα! Ας πάμε κάτω, και ας μπερδέψουμε τη γλώσσα τους, για να μην ακούνε πια τη γλώσσα του άλλου* » .

Ο Θεός έχει τη λύση του: « *Ας μπερδέψουμε τη γλώσσα τους, για να μην ακούνε πλέον ο ένας τη γλώσσα του άλλου* ». Αυτή η ενέργεια έχει στόχο να επιφέρει ένα θείο θαύμα. Σε μια στιγμή, οι άντρες εκφράζονται σε διαφορετικές γλώσσες και δεν καταλαβαίνουν πλέον ο ένας τον άλλο, αναγκάζονται να απομακρυνθούν ο ένας από τον άλλο. Η επιθυμητή μονάδα έχει **σπάσει** . Ο **χωρισμός** των ανδρών, το θέμα αυτής της μελέτης, είναι ακόμα εκεί, έχει ολοκληρωθεί καλά.

Γεν.11:8: « *Και ο Ιεχωβά τους σκόρπισε από εκεί στο πρόσωπο όλης της γης. και σταμάτησαν να χτίζουν την πόλη* » .

Αυτοί που μιλούν την ίδια γλώσσα ομαδοποιούνται και απομακρύνονται από τους άλλους. Είναι λοιπόν μετά από αυτή την εμπειρία των « *γλωσσών* » που οι άνθρωποι θα εγκατασταθούν σε διάφορα μέρη όπου θα βρουν πόλεις φτιαγμένες από πέτρες και τούβλα. Θα σχηματιστούν έθνη και για να τιμωρήσει τα λάθη τους, ο Θεός θα μπορέσει να τα βάλει το ένα εναντίον του άλλου. Η προσπάθεια της « *Βαβέλ* » να εγκαθιδρύσει παγκόσμια ειρήνη απέτυχε.

Γεν.11:9: « *Γι' αυτό το όνομά τους ονομάστηκε Βαβέλ, γιατί εκεί ο Ιεχωβά μπερδέψε τη γλώσσα όλης της γης, και από εκεί ο Ιεχωβά τους σκόρπισε στο πρόσωπο όλης της γης* » .

Το όνομα «Βαβέλ» που σημαίνει «σύγχυση» αξίζει να γίνει γνωστό γιατί μαρτυρεί στους ανθρώπους πώς αντέδρασε ο Θεός στην προσπάθειά τους για παγκόσμια ένωση: « η σύγχυση των γλωσσών ». Το μάθημα είχε σκοπό να προειδοποιήσει την ανθρωπότητα, μέχρι το τέλος του κόσμου, αφού ο Θεός ήθελε να αποκαλύψει αυτή την εμπειρία στη μαρτυρία του, που υπαγόρευσε στον Μωσή, ο οποίος έγραψε έτσι τα πρώτα βιβλία της Αγίας Γραφής του που διαβάζουμε ακόμα και σήμερα «σήμερα». Επομένως, ο Θεός δεν χρειάστηκε να χρησιμοποιήσει βία εναντίον των επαναστατών εκείνης της εποχής. Αλλά δεν θα είναι το ίδιο, στο τέλος του κόσμου όπου, αναπαράγοντας αυτή την παγκόσμια συγκέντρωση που καταδικάστηκε από τον Θεό, οι τελευταίοι επιζώντες επαναστάτες μετά τον Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο θα καταστραφούν από την ένδοξη επιστροφή του Ιησού Χριστού. Στη συνέχεια θα πρέπει να αντιμετωπίσουν «την οργή του» έχοντας, επιπλέον, πάρει την απόφαση να σκοτώσει τους τελευταίους εκλεκτούς του επειδή θα έχουν παραμείνει πιστοί στο αγιασμένο Σάββατο του από τη δημιουργία του κόσμου. Το μάθημα που έδωσε ο Θεός δεν τηρήθηκε ποτέ από την ανθρωπότητα και συνεχώς σε όλη τη γη σχηματίζονταν μεγάλες πόλεις έως ότου ο Θεός τις έκανε να καταστραφούν από άλλους λαούς ή από θανατηφόρες επιδημίες μεγάλης κλίμακας.

#### **Οι απόγονοι του Σημ**

**Προς τον Αβραάμ τον πατέρα των πιστών και των σημερινών μονοθεϊστικών θρησκειών**

Γεν.11:10: « Αυτοί είναι οι σπόροι του Σημ. Ο Σημ, ηλικίας εκατό ετών, απέκτησε τον Αρπαχάντ, δύο χρόνια μετά τον κατακλυσμό .

Γιος του Σημ, ο Αρπακσάντ γεννήθηκε το 1658 (1656 + 2)

Γεν.11:11: « Ο Σημ έζησε μετά τη γέννηση του Αρπαχάδ πεντακόσια χρόνια. και γέννησε γιους και κόρες ».

Ο Shem πέθανε το 2158 σε ηλικία 600 (100 + 500)

Γεν.11:12: « Ο Αρπαχάδ, τριάντα πέντε ετών, έγινε ο πατέρας του Σελάχ » .

Γιος του Arpacschad, ο Schélach γεννήθηκε το 1693 (1658 + 35).

Γεν.11:13: « Ο Αρπαχχδ έζησε μετά τη γέννηση του Σελάχ τετρακόσια τρία χρόνια. και γέννησε γιους και κόρες » .

Ο Arpacschad πέθανε το 2096 σε ηλικία 438 ετών (35 + 403)

Γεν. 11:14: « Ο Σελάχ, τριάντα ετών, απέκτησε τον Χεβέρ » .

Ο Héber γεννήθηκε το 1723 (1693 + 30)

Γεν.11:15: « Ο Σελάχ έζησε μετά τη γέννηση του Χεβέρ τετρακόσια τρία χρόνια. και γέννησε γιους και κόρες » .

Ο Schélach πέθανε το 2126 (1723 + 403) σε ηλικία 433 (30 + 403)

Γεν. 11:16: « Ο Χέμπερ, τριάντα τεσσάρων ετών, απέκτησε τον Πέλεγκ » .

Ο Péleg γεννήθηκε το 1757 (1723 + 34). Την εποχή της γέννησής του, σύμφωνα με τη Γεν.10:25, « η γη χωρίστηκε » από τις ομιλούμενες γλώσσες που δημιούργησε ο Θεός για να χωρίσει και να χωρίσει τους άντρες που συγκεντρώθηκαν στη Βαβέλ.

Γεν.11:17: « Μετά τη γέννηση του Πελέγ, ο Χεβέρ έζησε τετρακόσια τριάντα χρόνια. και γέννησε γιους και κόρες » .

Ο Héber πέθανε το 2187 (1757 + 430) σε ηλικία 464 (34 + 430)

Γεν. 11:18: « Ο Πελέγκ, τριάντα ετών, απέκτησε τον Ρεχού » .

Ο Ρεχού γεννήθηκε το 1787 (1757 + 30)

Γεν.11:19: « Ο Φελέγ έζησε μετά τη γέννηση του Ρεού διακόσια εννέα χρόνια. και γέννησε γιους και κόρες » .

Ο Péleg πέθανε το 1996 (1787 + 209) σε ηλικία 239 (30 + 209). Σημειώνει τη βάνουση συντόμευση της ζωής πιθανώς λόγω της εξέγερσης του Πύργου της Βαβέλ που επιτεύχθηκε στην εποχή του.

Γεν. 11:20: « Ο Ρεχού, τριάντα δύο ετών, απέκτησε τον Σερούγκ » .

Ο Σερούγκ γεννήθηκε το 1819 (1787 + 32)

Γεν.11:21: « Ο Ρεού έζησε μετά τη γέννηση του Σερούγκ διακόσια επτά χρόνια. και γέννησε γιους και κόρες » .

Ο Rehu πέθανε το 2096 (1819 + 207) σε ηλικία 239 (32 + 207)

Γεν.11:22: « Σερούγκ, τριάντα ετών, γέννησε τον Ναχόρ » .

Ο Nachor γεννήθηκε το 1849 (1819 + 30)

Γεν.11:23: « Ο Σερούγκ έζησε μετά τη γέννηση του Ναχόρ διακόσια χρόνια. και γέννησε γιους και κόρες » .

Ο Σερούγκ πέθανε το 2049 (1849 + 200) σε ηλικία 230 (30 + 200)

Γεν. 11:24: « Ναχόρ, είκοσι εννέα ετών, γέννησε τον Θάρα » .

Ο Térach γεννήθηκε το 1878 (1849 + 29)

Γεν.11:25: « Μετά τη γέννηση του Θάρα, ο Ναχόρ έζησε εκατόν δεκαεννέα χρόνια. και γέννησε γιους και κόρες » .

Ο Nachor πέθανε το 1968 (1849 + 119) σε ηλικία 148 (29 + 119)

Γεν.11:26: « Ο Θάρα, εβδομήντα ετών, απέκτησε τον Άβραμ, τον Ναχώρ και τη Χαράν » .

**Ο Abram γεννήθηκε το 1948 (1878 + 70)**

**Ο Άβραμ θα αποκτήσει τον πρώτο του νόμιμο γιο, τον Ισαάκ, όταν θα είναι 100 ετών, το 2048** , σύμφωνα με τη Γεν.21:5: « Ο Αβραάμ ήταν εκατό ετών όταν γεννήθηκε ο γιος του Ισαάκ » .

**Ο Άβραμ θα πεθάνει το 2123 σε ηλικία 175 ετών** , σύμφωνα με τη Γεν.25:7: *Αυτές είναι οι ημέρες των ετών της ζωής του Αβραάμ: έζησε εκατόν εβδομήντα πέντε χρόνια* » .

Γεν.11:27: « Αυτοί είναι οι απόγονοι του Θάρα. Ο Θάρα απέκτησε τον Άβραμ, τον Ναχώρ και τη Χαράν. Η Χαράν γέννησε τον Λωτ .

Σημειώστε ότι ο Άβραμ είναι ο μεγαλύτερος από τους τρεις γιους του Θάρα. Είναι λοιπόν αυτός που γεννήθηκε όταν ο πατέρας του Θάρα ήταν 70 ετών, όπως διευκρινίζεται στο εδάφιο 26 παραπάνω.

Γεν. 11:28: « Και η Χαράν πέθανε ενώπιον του Θάρα, του πατέρα του, στη γη που γεννήθηκε, στην Ουρ των Χαλδαίων » .

Αυτός ο θάνατος εξηγεί γιατί ο Λωτ αργότερα θα συνοδεύσει τον Άβραμ στα ταξίδια του. Ο Άβραμ τον πήρε υπό την προστασία του.

Ήταν στην Ουρ της Χαλδαίας που γεννήθηκε ο Άβραμ και ήταν στη Βαβυλώνα της Χαλδαίας που ο επαναστατημένος Ισραήλ θα οδηγούνταν σε αιχμαλωσία την εποχή του προφήτη Ιερεμιά και του προφήτη Δανιήλ.

Γεν.11:29: « Ο Άβραμ και ο Ναχώρ πήραν γυναίκες: το όνομα της γυναίκας του Αβράμ ήταν Σαράι, και το όνομα της γυναίκας του Ναχώρ ήταν Μιλχά, κόρη του Χαράν, του πατέρα της Μιλχά και του πατέρα του Τζισκά » .

Οι συμμαχίες αυτής της εποχής είναι πολύ συγγενείς: ο Nachor παντρεύτηκε τη Milcah, την κόρη του αδελφού του Haran. Ήταν ο κανόνας και η υπακοή σε ένα καθήκον που αποσκοπούσε στη διατήρηση της αγνότητας της φυλής των απογόνων. Με τη σειρά του, ο Ισαάκ θα στείλει τον υπηρέτη του να βρει γυναίκα για τον γιο του Ισαάκ στη στενή οικογένεια του Λάβαν του Αραμαϊκού.

Γεν. 11:30: « Η Σαράι ήταν άγονη: δεν είχε παιδιά » .

Αυτή η στειρότητα θα επιτρέψει στον δημιουργό Θεό να αποκαλύψει τη δημιουργική του δύναμη. Αυτό καθιστώντας την ικανή να γεννήσει ένα παιδί όταν θα είναι σχεδόν εκατό ετών όπως ο σύζυγός της Abram. Αυτή η στειρότητα ήταν απαραίτητη σε προφητικό επίπεδο, γιατί ο Ισαάκ παρουσιάζεται ως ο τύπος του νέου Αδάμ που θα ενσαρκώσει ο Ιησούς Χριστός στην εποχή του. Και οι δύο άνδρες ήταν στην εποχή τους « υιοί της θείας υπόσχεσης ». Είναι επομένως, πάντα λόγω του προφητικού του ρόλου ως « υιού του Θεού » που δεν θα επιλέξει ο ίδιος τη σύζυγό του, επειδή στη σάρκα του Ιησού, ο Θεός είναι αυτός που επιλέγει τους αποστόλους και τους μαθητές του, δηλαδή το Πνεύμα του Πατέρα που είναι μέσα του και ποιος τον εμπυχώνει.

Γεν.11:31: « Ο Θάρα πήρε τον Άβραμ τον γιο του, και τον Λωτ, τον γιο του Χαράν, τον γιο του γιου του, και τη Σαράι τη νύφη του, τη γυναίκα του Άβραμ, τον γιο του. Πήγαν μαζί από την Ουρ των Χαλδαιών στη γη Χαναάν. Ήρθαν στη Χαράν και κατοίκησαν εκεί .

Ολόκληρη η οικογένεια, συμπεριλαμβανομένου του Άμπραμ, εγκαταστάθηκε στο βόρειο τμήμα της χώρας, στο Χαράν. Αυτή η πρώτη κίνηση τους οδηγεί να έρθουν πιο κοντά στον τόπο γέννησης της ανθρωπότητας. Χωρίζονται **από** τις μεγάλες πόλεις, ήδη πολύ πυκνοκατοικημένες και ήδη πολύ επαναστατημένες, από την εύφορη και ευημερούσα πεδιάδα.

Γεν.11:32: « Οι ημέρες του Θάρα ήταν διακόσια πέντε χρόνια. και ο Θάρα πέθανε στη Χαράν .

Γεννημένος το 1878, ο Térach πέθανε σε ηλικία 205 ετών το 2083.

Στο τέλος της μελέτης αυτού του κεφαλαίου, ας σημειώσουμε ότι το έργο για τη μείωση του προσδόκιμου ζωής στα 120 χρόνια βρίσκεται σε καλό δρόμο προς την επιτυχία. Μεταξύ των «600 ετών» του Σημ και των «148 ετών» του Ναχώρ ή των «175 ετών» του Αβραάμ, η συντόμευση της ζωής είναι προφανής. Περίπου 4 αιώνες αργότερα, ο Μωυσής θα ζήσει για ακριβώς 120 χρόνια. Ο αριθμός που αναφέρεται από τον Θεό θα ληφθεί ως ολοκληρωμένο μοντέλο.

Στην εμπειρία που έζησε ο Αβραάμ, ο Θεός δείχνει τι είναι έτοιμος να κάνει ο ίδιος για να λυτρώσει τις ζωές των εκλεκτών του, τους οποίους επιλέγει από όλα τα ανθρώπινα πλάσματά του ανάλογα με το αν διατηρούν την εικόνα του για αυτόν. Σε αυτή την ιστορική σκηνή, ο Αβραάμ είναι ο Θεός εν Πατέρα, ο Ισαάκ, ο Θεός στον Υιό και η εκπλήρωση θα γίνει στον Ιησού Χριστό και στην εκούσια θυσία του θα γεννηθεί η νέα διαθήκη.

## Γένεση 12

### Χωρισμός από τη Γήινη Οικογένεια

Γεν.12:1: « *Ο Ιεχωβά είπε στον Άβραμ: Πήγαινε από τη χώρα σου, από την πατρίδα σου και από το σπίτι του πατέρα σου, στη γη που θα σου δείξω* ».

Κατόπιν εντολής του Θεού, ο Άβραμ πρόκειται να εγκαταλείψει την επίγεια οικογένειά του, το σπίτι του πατέρα του, και πρέπει να δούμε με αυτή τη σειρά το πνευματικό νόημα που έδωσε ο Θεός στη Γεν. 2:24, στα λόγια του που είπε: « *Γ' Επομένως, ένας άνθρωπος θα αφήσει τον πατέρα του και τη μητέρα του, και θα προσκολληθούν στη γυναίκα του, και θα γίνουν μια σάρκα* ». Ο Άβραμ πρέπει « *να αφήσει τον πατέρα και τη μητέρα του* » για να μπει στον προφητικό πνευματικό ρόλο του Χριστού για τον οποίο μετράει μόνο η «*Νύφη*», η συνέλευση των εκλεκτών του. Οι σαρκικοί δεσμοί είναι εμπόδια στην πνευματική πρόοδο που πρέπει να αποφεύγουν οι εκλεκτοί, προκειμένου να καταφέρουν να κάνουν, σε μια συμβολική εικόνα, « *μία σάρκα* » με τον Ιησού Χριστό, τον δημιουργό Θεό ΓιαΧΒΕ.

Γεν.12:2: « *Θα σε κάνω μεγάλο έθνος και θα σε ευλογήσω. Θα κάνω το όνομά σου μεγάλο και θα είσαι πηγή ευλογίας* ».

Ο Άβραμ θα γίνει ο πρώτος από τους Πατριάρχες της Βίβλου, που θα αναγνωριστεί από τους μονοθεϊστές ως ο «πατέρας των πιστών». Είναι επίσης στη Βίβλο, ο πρώτος υπηρέτης του Θεού του οποίου οι λεπτομέρειες της ζωής του θα ακολουθηθούν και θα αποκαλυφθούν εκτενώς.

Γεν.12:3: « *Θα ευλογήσω αυτούς που σε ευλογούν, και αυτούς που σε καταριούνται θα καταραστώ. και όλες οι οικογένειες της γης θα είναι ευλογημένες μέσα σου* ».

Τα ταξίδια και οι συναντήσεις του Άβραμ θα παρέχουν απόδειξη γι' αυτό και ήδη στην Αίγυπτο όταν ο Φαραώ ήθελε να κοιμηθεί με τη Σαρά, πιστεύοντας ότι ήταν η αδερφή του σύμφωνα με όσα είπε ο Άβραμ για να προστατεύσει τη ζωή του. Σε ένα όραμα, ο Θεός του έδωσε να καταλάβει ότι η Σάρα ήταν σύζυγος ενός προφήτη και παραλίγο να πεθάνει.

Το δεύτερο μέρος αυτού του στίχου, « *όλες οι οικογένειες της γης θα ευλογηθούν σε εσάς* », θα βρει την εκπλήρωσή του στον Ιησού Χριστό, γιο του Δαβίδ από τη φυλή του Ιούδα, γιο του Ισραήλ, γιο του Ισαάκ, γιου του Άβραμ. Είναι πάνω στον Άβραμ που ο Θεός θα οικοδομήσει τις δύο διαδοχικές συμμαχίες του που παρουσιάζουν τα πρότυπα της σωτηρίας του. Επειδή αυτά τα πρότυπα έπρεπε να εξελιχθούν για να μετακινηθούν από τον συμβολικό τύπο στον πραγματικό τύπο. ανάλογα με το αν ο αμαρτωλός άνθρωπος ζει πριν από τον Χριστό ή μετά από αυτόν.

Γεν.12:4: « *Ο Άβραμ πήγε, όπως του είχε πει ο Γιαχβέ, και ο Λωτ πήγε μαζί του. Ο Άβραμ ήταν εβδομήντα πέντε ετών όταν βγήκε από τη Χαράν* ».

Στα 75 του χρόνια, ο Abram έχει ήδη μια μακρά εμπειρία ζωής. Πρέπει να αποκτήσουμε αυτή την εμπειρία για να ακούσουμε και να αναζητήσουμε τον Θεό. που γίνεται αφού ανακάλυψε τις κατάρεις της ανθρωπότητας που χωρίστηκαν από



αυτόν. Εάν ο Θεός τον κάλεσε, είναι επειδή ο Άβραμ τον αναζητούσε, οπότε όταν ο Θεός του αποκαλυφθεί, σπεύδει να τον υπακούσει. Και αυτή η σωτήρια υπακοή θα επιβεβαιωθεί και θα υπενθυμιστεί στον γιο του Ισαάκ σε αυτό το εδάφιο που αναφέρεται στη Γεν.26:5: « **Επειδή ο Άβραάμ υπάκουσε στη φωνή μου και τήρησε τις εντολές μου, τις εντολές μου, τα διατάγματά μου και τους νόμους μου** ». Ο Άβραμ θα μπορούσε να τα κρατήσει αυτά μόνο αν του τα παρουσίαζε ο Θεός. Αυτή η μαρτυρία από τον Θεό μας αποκαλύπτει ότι πολλά πράγματα που δεν αναφέρονται στη Βίβλο έχουν ολοκληρωθεί. Η Βίβλος μας παρουσιάζει μόνο μια περίληψη των μακρών υπάρξεων των ανθρώπινων ζωών. Και η ζωή ενός άντρα 175 ετών, μόνο ο Θεός μπορεί να πει αυτό που έζησε λεπτό προς λεπτό, δευτερόλεπτο προς δευτερόλεπτο, αλλά για εμάς αρκεί μια περίληψη του ουσιαστικού.

Έτσι, η ευλογία του Θεού που δόθηκε στον Άβραμ στηρίζεται στην υπακοή του και όλη μας η μελέτη της Βίβλου και των προφητειών της θα ήταν μάταιη αν δεν καταλαβαίναμε τη σημασία αυτής της υπακοής επειδή ο Ιησούς Χριστός μας έδωσε ως παράδειγμα τη ρήση του στο Ιωάννη 8: 29: « *Αυτός που με έστειλε είναι μαζί μου. Δεν με άφησε μόνη, γιατί πάντα κάνω αυτό που τον ευχαριστεί* ». Είναι το ίδιο με οποιονδήποτε. Κάθε καλή σχέση επιτυγχάνεται κάνοντας « *ό,τι είναι ευχάριστο* » σε αυτόν που θέλεις να ευχαριστήσεις. Επομένως, η πίστη, είτε η αληθινή θρησκεία, δεν είναι ένα περίπλοκο πράγμα, αλλά ένας απλός τύπος σχέσης που γίνεται ευάρεστη στον Θεό και στον εαυτό του.

Στους έσχατους καιρούς μας, το σημάδι που αναδύεται είναι αυτό της ανυπακοής των παιδιών προς τους γονείς τους και προς τις εθνικές αρχές. Ο Θεός οργανώνει αυτά τα πράγματα για να κάνει τους ενήλικες που είναι επαναστάτες, αγάριστοι ή αδιάφοροι απέναντί του να ανακαλύψουν τι βιώνει ο ίδιος εξαιτίας της κακίας τους. Έτσι, οι πράξεις που δημιούργησε ο Θεός κραυγάζουν πολύ πιο δυνατά από κραυγές και ομιλίες, για να εκφράσουν τη δίκαιη αγανάκτησή του και τις δίκαιες μομφές του.

Γεν.12:5: « *Ο Άβραμ πήρε τη Σαράι τη γυναίκα του και τον Λωτ τον γιο του αδελφού του, με όλα τα αγαθά που είχαν και τους υπηρέτες που είχαν αποκτήσει στη Χαράν. Έφυγαν για να πάνε στη γη Χαναάν, και ήρθαν στη γη Χαναάν* ».

Το Charan βρίσκεται βορειοανατολικά της Χαναάν. Ο Άβραμ λοιπόν πηγαίνει από τη Χαράν προς τα δυτικά και μετά προς τα νότια, και μπαίνει στη Χαναάν.

Γεν.12:6: « *Ο Άβραμ ταξίδεψε στη γη σε έναν τόπο που ονομαζόταν Συχέμ, στις βελανιδιές του Μορέχ. Οι Χαναναίοι ήταν τότε στη γη* ».

Πρέπει να το θυμόμαστε; « *Οι Χαναναίοι* » είναι γίγαντες, αλλά τι γίνεται με τον ίδιο τον Άβραμ; Γιατί η πλημμύρα ήταν ακόμα πολύ κοντά και ο Άμπραμ θα μπορούσε κάλλιστα να είχε το μέγεθος ενός γίγαντα. Κατά την είσοδό του στη Χαναάν, δεν αναφέρει την παρουσία αυτών των γιγάντων, κάτι που είναι λογικό αν ο ίδιος εξακολουθεί να είναι σε αυτόν τον κανόνα. Κατεβαίνοντας νότια, ο Άβραμ διασχίζει τη σημερινή Γαλιλαία και φτάνει στη σημερινή Σαμάρεια, στη Συχέμ. Αυτή η γη της Σαμάρειας θα είναι ένας τόπος ευαγγελισμού που ευνοείται από τον Ιησού Χριστό. Εκεί θα βρει πίστη στη «Σαμαρείτιδα» και την οικογένειά

της, στην οποία, για πρώτη φορά, προς μεγάλη τους έκπληξη, επιτράπηκε η είσοδος σε έναν Εβραίο.

Γεν.12:7: « *Ο Γιαχβέ εμφανίστηκε στον Άβραμ και είπε: Στους απογόνους σου θα δώσω αυτή τη γη. Και ο Άβραμ έχτισε εκεί ένα θυσιαστήριο στον Ιεχωβά, που του είχε εμφανιστεί* ».

Ο Θεός διάλεξε πρώτα τη σημερινή Σαμάρεια για να δείξει τον εαυτό του στον Άβραμ που θα αγιάσει αυτή τη συνάντηση χτίζοντας εκεί ένα βωμό, ένα προφητικό σύμβολο του σταυρού του βασανισμού του Χριστού. Αυτή η επιλογή υποδηλώνει μια σύνδεση με τον μελλοντικό ευαγγελισμό της χώρας από τον Ιησού Χριστό και τους αποστόλους του. Είναι από αυτό το μέρος που ο Θεός του ανακοινώνει ότι θα δώσει αυτή τη χώρα στους απογόνους του. Ποιος όμως, ο Εβραίος ή ο Χριστιανός; Παρά τα ιστορικά γεγονότα υπέρ των Εβραίων, αυτή η υπόσχεση φαίνεται να αφορά τους εκλεκτούς του Χριστού για εκπλήρωση στη νέα γη. γιατί οι εκλεκτοί του Χριστού είναι επίσης, σύμφωνα με την αρχή της δικαίωσης με πίστη, ο σπόρος που υποσχέθηκε στον Άβραμ.

Γεν.12:8: « *Μετακόμισε από εκεί στο βουνό ανατολικά της Μπέθελ, και έστησε τις σκηνές του, έχοντας το Μπέθελ στα δυτικά και τη Γη στα ανατολικά. Εκεί έχτισε επίσης ένα θυσιαστήριο στον Ιεχωβά, και κάλεσε το όνομα του Γιαχβέ* ».

Κατεβαίνοντας νότια, ο Άβραμ στρατοπέδευσε στα βουνά μεταξύ Μπέθελ και Αϊ. Ο Θεός προσδιορίζει τον προσανατολισμό των δύο πόλεων. Μπέθελ σημαίνει «οίκος του Θεού» και ο Άβραμ το τοποθετεί στα δυτικά, στον προσανατολισμό που θα δοθεί στη σκηνή και στο ναό της Ιερουσαλήμ, έτσι ώστε όταν μπαίνουν προς την αγιότητα του Θεού, το σπίτι του, οι ιερείς να του γυρίζουν την πλάτη. ο ανατέλλοντος ήλιος που ανατέλλει στην ανατολή, η ανατολή. Στα ανατολικά βρίσκεται η πόλη Αϊ της οποίας η ρίζα σημαίνει: σωρό από πέτρες, ερείπιο ή λόφο και μνημείο. Ο Θεός μας αποκαλύπτει την κρίση του: απέναντι από την είσοδο των εκλεκτών στον οίκο του Θεού υπάρχουν ανατολικά μόνο ερείπια και σωροί από πέτρες. Σε αυτή την εικόνα, ο Άβραμ είχε τους δύο δρόμους προς την ελευθερία ανοιχτά μπροστά του: προς τα δυτικά, το Μπέθελ και τη ζωή ή, προς τα ανατολικά, τον Άι και τον θάνατο. Ευτυχώς, είχε ήδη επιλέξει τη ζωή με τον ΥαΗWέΗ.

Γεν.12:9: « *Ο Άβραμ συνέχισε τα ταξίδια του, προχωρώντας προς τα νότια* ».

Σημειώστε ότι σε αυτή την πρώτη διάσχιση της Χαναάν, ο Άβραμ δεν πηγαίνει στον «Ιεβούς», το όνομα της μελλοντικής πόλης του Δαβίδ: Ιερουσαλήμ, το οποίο αγνοείται έτσι εντελώς από αυτόν.

Γεν.12:10: « *Εγινε πείνα στη γη. και ο Άβραμ κατέβηκε στην Αίγυπτο για να μείνει εκεί, επειδή ο λιμός ήταν μεγάλος στη γη* ».

Όπως θα συνέβαινε, την εποχή που ο Ιωσήφ, γιος του Ιακώβ, ο Ισραήλ, έγινε ο πρώτος βεζίρης της Αιγύπτου, ήταν η πείνα που έφερε τον Άβραμ στην Αίγυπτο. Οι εμπειρίες που είχε εκεί αφηγούνται στους υπόλοιπους στίχους αυτού του κεφαλαίου.

Ο Άμπραμ είναι ένας ειρηνικός και μάλιστα φοβισμένος άνθρωπος. Φοβούμενος ότι θα τον σκοτώσουν για να πάρει τη γυναίκα του τη Σαράι που ήταν πολύ όμορφη, αποφάσισε να την παρουσιάσει ως αδερφή του, μισή αλήθεια. Με αυτό το τέχνασμα, ο Φαραώ τον ευχαρίστησε και τον κάλυψε με αγαθά που

θα του δώσουν πλούτη και δύναμη. Αυτό αποκτήθηκε, ο Θεός χτυπά τον Φαραώ με πληγές και μαθαίνει ότι η Σαράι είναι η γυναίκα του. Στη συνέχεια κυνηγά τον Άβραμ που αφήνει την Αίγυπτο πλούσια και ισχυρή. Αυτή η εμπειρία προφητεύει την παραμονή των Εβραίων που, αφού υπήρξαν σκλάβοι της Αιγύπτου, θα την αφήσουν να πάρει το χρυσάφι και τα πλούτη της. Και αυτή η δύναμη σύντομα θα του είναι πολύ χρήσιμη.

## Γένεση 13

### Ο χωρισμός του Άβραμ από τον Λωτ

Επιστρέφοντας από την Αίγυπτο, ο Άβραμ, η οικογένειά του και ο Λωτ, ο ανιψιός του, επέστρεψαν στο Μπέθελ στο μέρος όπου είχε στήσει ένα θυσιαστήριο για να επικαλείται τον Θεό. Ενώ βρίσκονται όλοι σε αυτό το μέρος μεταξύ Μπέθελ και Αϊ-βέ, μεταξύ «του οίκου του Θεού» και του «ερείπωματος». Μετά από καυγάδες μεταξύ των υπηρετών τους, ο Άβραμ χωρίζει από τον Λωτ στον οποίο δίνει την επιλογή της κατεύθυνσης που θέλει να πάρει. Και ο Λωτ βρήκε την ευκαιρία να επιλέξει τον κάμπο και τη γονιμότητά του υπόσχεται ευημερία. Ο στίχος 10 αναφέρει: *« Ο Λωτ σήκωσε τα μάτια του και είδε ολόκληρη την πεδιάδα του Ιορδάνη, που ήταν εντελώς ποτισμένη. Προτού ο Γιαχβέ καταστρέψει τα Σόδομα και τα Γόμορρα, ήταν μέχρι το Ζωάρ ένας κήπος του Κυρίου, όπως η γη της Αιγύπτου . Κάνοντάς το αυτό, επιλέγει το «ερείπιο» και θα το ανακαλύψει όταν ο Θεός χτυπήσει με φωτιά και θειάφι τις πόλεις αυτής της κοιλάδας σήμερα που καλύπτονται εν μέρει από τη «Νεκρά Θάλασσα». τιμωρία από την οποία θα γλιτώσει με τις δύο κόρες του, χάρη στο έλεος του Θεού που θα στείλει δύο αγγέλους να τον προειδοποιήσουν και να τον κάνουν να φύγει από τα Σόδομα όπου θα ζήσει. Διαβάζουμε στο εδάφιο 13: « Ο λαός των Σοδόμων ήταν πονηροί και μεγάλοι αμαρτωλοί εναντίον του Γιαχβέ ».*

Ο Άβραμ λοιπόν παραμένει, κοντά στο Μπέθελ, «ο οίκος του Θεού» στο βουνό.

Γεν.13:14 έως 18: *« Ο Γιαχβέ είπε στον Άβραμ, αφού ο Λωτ τον αποχωρίστηκε: Σήκωσε τα μάτια σου και από εκεί που είσαι, κοίτα προς τον Βορρά και τον Νότο, προς την Ανατολή και τη Δύση. γιατί όλη τη γη που βλέπεις θα δώσω σε σένα και στους απογόνους σου για πάντα. **Θα κάνω το σπέρμα σου σαν το χώμα της γης** , έτσι ώστε, **αν κάποιος μπορεί να αριθμήσει το χώμα της γης** , θα αριθμηθεί και ο σπόρος σου. Σηκωθείτε, ταξιδέψτε σε όλο το μήκος και το πλάτος της γης. γιατί θα σου το δώσω . Ο Άβραμ έστησε τις σκηνές του και ήρθε να κατοικήσει ανάμεσα στις βελανιδιές της Μαμρέ, που είναι κοντά στη Χεβρώνα. Και έχτισε εκεί ένα θυσιαστήριο στον Ιεχωβά ».*

Έχοντας αφήσει την επιλογή στον Λωτ, ο Άβραμ λαμβάνει τη μερίδα που θέλει να του δώσει ο Θεός και εκεί πάλι, ανανεώνει τις ευλογίες και τις υποσχέσεις του. Η σύγκριση του « σπέρματος » του με το « χώμα της γης », την προέλευση και το τέλος της ανθρώπινης ψυχής, σώματος και πνεύματος, σύμφωνα με τη Γεν.2:7, θα επιβεβαιωθεί από αυτή των « αστέρων του ουρανού » στο Γεν. .15: 5.

## Γένεση 14

### Διαχωρισμός με εξουσία

Τέσσερις βασιλιάδες από την ανατολή έρχονται να πολεμήσουν εναντίον των πέντε βασιλιάδων της κοιλάδας όπου βρίσκονται τα Σόδομα, στην οποία ζει ο Λωτ. Οι πέντε βασιλιάδες ξυλοκοπούνται και αιχμαλωτίζονται όπως και ο Λωτ. Προειδοποιημένος, ο Άμπραμ έρχεται να τον βοηθήσει και ελευθερώνει όλους τους αιχμάλωτους ομήρους. Ας σημειώσουμε το ενδιαφέρον του στίχου που ακολουθεί.

Γεν.14:16: « Έφερε πίσω όλα τα πλούτη. έφερε επίσης πίσω τον Λωτ, τον αδελφό του, με τα αγαθά του, καθώς και τις γυναίκες και τον λαό ».

Στην πραγματικότητα, μόνο για τον Λωτ παρενέβη ο Άμπραμ. Αλλά αναφέροντας τα γεγονότα, ο Θεός κρύβει αυτή την πραγματικότητα για να προκαλέσει την μομφή του προς τον Λωτ που έκανε την κακή επιλογή να ζήσει στην πόλη των πονηρών.

Γεν.14:17: « Αφού ο Άβραμ επέστρεψε νικητής από τον Χεδωρλαομέρ και από τους βασιλιάδες που ήταν μαζί του, ο βασιλιάς των Σοδόμων βγήκε να τον συναντήσει στην κοιλάδα του Σαουέ, που είναι η κοιλάδα του βασιλιά ».

Ο νικητής πρέπει να ευχαριστηθεί. Η λέξη "Shavéh" σημαίνει: απλός, ακριβώς αυτό που παρέσυρε τον Λωτ και επηρέασε την επιλογή του.

Γεν.14:18: « Ο Μελχισεδέκ, ο βασιλιάς της Σαλήμ, έφερε ψωμί και κρασί· ήταν ιερέας του Υψίστου Θεού ».

Αυτός ο βασιλιάς του Σάλεμ ήταν « ιερέας του Υψίστου Θεού ». Το όνομά του σημαίνει: «Ο Βασιλιάς μου είναι η Δικαιοσύνη». Η παρουσία του και η παρέμβασή του παρέχουν απόδειξη της συνέχειας της λατρείας του αληθινού Θεού στη γη από το τέλος του κατακλυσμού, η οποία παραμένει ακόμα πολύ παρούσα στις σκέψεις των ανθρώπων της εποχής του Άβραμ. Αλλά αυτοί οι λάτρεις του αληθινού Θεού δεν γνωρίζουν τίποτα για το σωτήριο έργο που θα αποκαλύψει ο Θεός μέσω των προφητικών εμπειριών που έζησε ο Άβραμ και οι απόγονοί του.

Γεν.14:19: « Και ευλόγησε τον Άβραμ και είπε: Ευλογημένος να είναι ο Άβραμ από τον Υψιστο Θεό, Κύριε του ουρανού και της γης! »

Η ευλογία αυτού του επίσημου εκπροσώπου του Θεού επιβεβαιώνει περαιτέρω την ευλογία που ο Θεός έδωσε απευθείας στον Άβραμ προσωπικά.

Γεν.14:20: « Ευλογητός ο Υψιστος Θεός, που παρέδωσε τους εχθρούς σου στα χέρια σου! Και ο Άβραμ του έδωσε ένα δέκατο από όλα ».

Ο Μελχισεδέκ ευλογεί τον Άβραμ αλλά προσέχει να μην του αποδώσει τη νίκη του. το αποδίδει στον « Υψιστο Θεό που παρέδωσε τους εχθρούς του στα χέρια του ». Και, έχουμε ένα συγκεκριμένο παράδειγμα της υπακοής του Άβραμ στους νόμους του Θεού, αφού « έδωσε το δέκατο από τα πάντα » στον Μελχισεδέκ που το όνομα του σημαίνει: «Ο Βασιλιάς μου είναι η Δικαιοσύνη». Επομένως, αυτός ο νόμος του δέκατου υπήρχε ήδη από το τέλος του κατακλυσμού στη γη και πιθανώς ακόμη και πριν από τον «κατακλυσμό».

Γεν.14:21: « *Ο βασιλιάς των Σοδόμων είπε στον Άβραμ: Δώσε μου ανθρώπους και πάρε τα πλούτη για σένα* ».

Ο βασιλιάς των Σοδόμων είναι υπόχρεος στον Άβραμ που ελευθέρωσε τον λαό του. Θέλει λοιπόν να πληρώσει βασιλικά για την υπηρεσία του.

Γεν.14:22: « *Ο Άβραμ απάντησε στον βασιλιά των Σοδόμων: Σηκώνω το χέρι μου στον Ιεχωβά, τον Υψιστο Θεό, τον Κύριο του ουρανού και της γης:* »

Ο Άβραμ εκμεταλλεύεται την κατάσταση για να υπενθυμίσει στον διεστραμμένο βασιλιά την ύπαρξη του « *Γιαχβέ του Υψιστου Θεού* », του μοναδικού « *Κύριου του ουρανού και της γης* ». που τον κάνει μοναδικό ιδιοκτήτη όλου του πλούτου που αποκτά ο βασιλιάς με την κακία του.

Γεν.14:23: « *Δεν θα πάρω τίποτα δικό σου, ούτε κλωστή, ούτε κορδόνι, για να μην πεις: Έκανα τον Άβραμ πλούσιο. Τίποτα για μένα!* »

Με αυτή τη στάση, ο Άβραμ μαρτυρεί στον βασιλιά των Σοδόμων ότι ήρθε σε αυτόν τον πόλεμο μόνο για να σώσει τον ανιψιό του Λωτ. Ο Άβραμ καταδικάζει σαν Θεός αυτόν τον βασιλιά που ζει στο κακό, τη διαστροφή και τη βία. Και αυτό του το ξεκαθαρίζει αρνούμενος τον ανάξια αποκτημένο πλούτο του.

Γεν.14:24: « *Μόνο ό,τι έφαγαν οι νέοι, και η μερίδα των ανδρών που περπάτησαν μαζί μου, ο Ανέρ, ο Εσκόλ και ο Μαμρέ, θα πάρουν τη μερίδα τους* ».

Αλλά αυτή η επιλογή του Άβραμ αφορά μόνο αυτόν, τον άνθρωπο υπηρέτη του Θεού, και οι υπηρέτες του μπορούν να πάρουν το μερίδιό τους από τα πλούτη που προσφέρονται.

## Γένεση 15

### Διαχωρισμός με Συμφωνία

Γεν. 15:1: *Μετά από αυτά τα γεγονότα, ο λόγος του Γιαχβέ ήρθε στον Άβραμ σε όραμα, και είπε: Άβραμ, μη φοβάσαι. Είμαι η ασπίδα σου και η ανταμοιβή σου θα είναι πολύ μεγάλη* ».

Ο Άμπραμ είναι ένας ειρηνικός άνθρωπος που ζει σε έναν βάνανσο κόσμο, επίσης σε όραμα ο Θεός, ο φίλος του Γιαχβέ, έρχεται να τον καθησυχάσει: « *Είμαι η ασπίδα σου και η ανταμοιβή σου θα είναι πολύ μεγάλη* ».

Γεν.15:2: « *Ο Άβραμ απάντησε: Κύριε Γιαχβέ, τι θα μου δώσεις; Πάω χωρίς παιδιά. και ο κληρονόμος του σπιτιού μου είναι ο Ελιέζερ από τη Δαμασκό* ».

Για πολύ καιρό, ο Άμπραμ υπέφερε από το ότι δεν μπορούσε να γίνει πατέρας λόγω της στειρότητας της Σαράι, της νόμιμης συζύγου του. Και ξέρει ότι όταν πεθάνει, ένας στενός συγγενής του θα κληρονομήσει την περιουσία του: « *Ελιέζερ της Δαμασκού* ». Ας σημειώσουμε εν παρόδω πόσο παλιά είναι αυτή η πόλη « *Δαμασκός* » στη Συρία.

Γεν.15:3: « *Και ο Άβραμ είπε: Δες, δεν μου έδωσες σπόρο, και αυτός που γεννήθηκε στο σπίτι μου θα είναι ο κληρονόμος μου* ».

Ο Άμπραμ δεν καταλαβαίνει τις υποσχέσεις που δόθηκαν για τους απογόνους του, αφού δεν έχει καμία, καθώς είναι άτεκνος.



Γεν.15:4: « Τότε ήρθε σε αυτόν ο λόγος του Ιεχωβά: Δεν θα είναι κληρονόμος σου, αλλά αυτός που προέρχεται από το σώμα σου θα είναι κληρονόμός σου ».

Ο Θεός του λέει ότι θα γίνει πραγματικά πατέρας ενός παιδιού.

Γεν.15:5: « Και αφού τον έβγαλε έξω, είπε: Κοίταξε προς τον ουρανό και μέτρησε τα αστέρια, αν μπορείς να τα μετρήσεις. Και εκείνος του είπε: Αυτός θα είναι ο σπόρος σου ».

Με την ευκαιρία αυτού του οράματος που δόθηκε στον Άβραμ, ο Θεός μας αποκαλύπτει ένα συμβολικό κλειδί για την έννοια που δίνει πνευματικά στη λέξη « άστρο ». Αρχικά αναφέρθηκε στη Γεν. 1:15, « το αστέρι » έχει το ρόλο του « φωτισμού της γης » και αυτός ο ρόλος είναι ήδη του Άβραμ τον οποίο ο Θεός κάλεσε και χάρισε για αυτόν τον σκοπό, αλλά θα είναι και όλων των πιστών που θα διεκδικήσει την πίστη του και την υπηρεσία του για τον Θεό. Σημειώστε ότι σύμφωνα με το Δαν.12:3, η ιδιότητα των « αστέρων » θα δοθεί στους εκλεκτούς κατά την είσοδό τους στην αιωνιότητα: « Όσοι είναι έξυπνοι θα λάμπουν σαν τη λαμπρότητα του ουρανού και όσοι διδάσκουν δικαιοσύνη στο πλήθος θα λάμπει σαν τα αστέρια, για πάντα και για πάντα .» Η εικόνα του «άστρου» απλώς τους αποδίδεται λόγω της επιλογής τους από τον Θεό.

Γεν.15:6: « Ο Άβραμ εμπιστεύτηκε τον Ιεχωβά, ο οποίος του το υπολόγισε ως δικαιοσύνη ».

Αυτή η πορεία του στίχου αποτελεί το επίσημο στοιχείο του ορισμού της πίστης και την αρχή της δικαίωσης με πίστη. Γιατί η πίστη δεν είναι τίποτα άλλο από τη φωτισμένη, δικαιολογημένη και αξιοπρεπή εμπιστοσύνη. Η εμπιστοσύνη στον Θεό είναι θεμιτή μόνο με τη φωτισμένη γνώση της θέλησής του και όλων όσων είναι ευχάριστα σε αυτόν, χωρίς τα οποία καθίσταται παράνομη. Το να εμπιστεύεσαι τον Θεό είναι να πιστεύεις ότι ευλογεί μόνο εκείνους που Τον υπακούουν, ακολουθώντας το παράδειγμα του Άβραμ και το τέλει παράδειγμα του Ιησού Χριστού.

Αυτή η κρίση του Θεού για τον Άβραμ προφητεύει αυτή που θα φέρει σε όλους εκείνους που θα ενεργήσουν όπως αυτός, με την ίδια υπακοή στη θεία αλήθεια που προτείνεται και ζητείται στην εποχή τους.

Γεν.15:7: « Ο Ιεχωβά του είπε πάλι: **Εγώ είμαι ο Γιαχβέ, που σε έβγαλα από την Ουρ των Χαλδαιών, για να σου δώσω αυτή τη γη να την κατέχεις** ».

Ως προοίμιο για την παρουσίαση της διαθήκης του με τον Άβραμ, ο Θεός υπενθυμίζει στον Άβραμ ότι τον έφερε έξω από την Ουρ των Χαλδαιών. Αυτή η φόρμουλα βασίζεται στην παρουσίαση της πρώτης από τις «δέκα εντολές» του Θεού που αναφέρεται στην Έξω.20:2: « **Εγώ είμαι ο Γιαχβέ, ο Θεός σου, που σε έβγαλε από τη γη της Αιγύπτου, από τον οίκο της δουλείας** ».

Γεν.15:8: « Ο Άβραμ απάντησε: Κύριε Γιαχβέ, από τι θα μάθω ότι θα το κατέχω; »

Ο Άβραμ ζητά από τον Γιαχβέ ένα σημάδι.

Γεν.15:9: « Και ο Ιεχωβά του είπε: Πάρε μια δαμαλίδα τριών ετών, μια κατσίκα τριών ετών, ένα κριάρι τριών ετών, ένα τρυγόνι και ένα νεαρό περιστέρι ».

Γεν. 15:10: « Ο Άβραμ πήρε όλα αυτά τα ζώα, τα έκοψε στη μέση και τοποθέτησε το κάθε κομμάτι το ένα απέναντι από το άλλο. αλλά δεν μοιράστηκε τα πουλιά .

Η απάντηση του Θεού και η δράση του Άβραμ απαιτούν εξήγηση. Αυτή η τελετή θυσίας βασίζεται στην ιδέα του μοιράσματος που αφορά τα δύο μέρη που συνάπτουν συμμαχία, δηλαδή: ας μοιραστούμε μαζί. Τα ζώα κομμένα στη μέση συμβολίζουν το σώμα του Χριστού το οποίο, όντας ένα, θα μοιραστεί πνευματικά μεταξύ του Θεού και των εκλεκτών του. Τα πρόβατα είναι η εικόνα του ανθρώπου και του Χριστού, αλλά τα πουλιά δεν έχουν αυτή την εικόνα του ανθρώπου που θα είναι ο Χριστός που έστειλε ο Θεός. Γι' αυτό, ως ουράνιο σύμβολο, εμφανίζονται στη διαθήκη αλλά δεν αποκόπτονται. Η εξιλέωση του Ιησού για την αμαρτία θα είναι ευνοϊκή μόνο για τους επίγειους εκλεκτούς, όχι για τους ουράνιους αγγέλους.

Γεν 15:11: « *Τα αρπακτικά πουλιά έπεσαν πάνω στα πτώματα. και ο Άβραμ τους έδωξε* ».

Στο έργο που προφήτευσε ο Θεός, μόνο τα πτώματα των κακών και των επαναστατών θα παραδοθούν ως τροφή στα αρπακτικά πουλιά κατά την επιστροφή στη δόξα του Χριστού του σωτήρα. Στο τέλος του χρόνου, αυτή η μοίρα δεν θα αφορά αυτούς που συνάπτουν διαθήκη με τον Θεό εν Χριστώ και με τους νόμους του. Επειδή τα πτώματα των ζώων που εκτίθενται με αυτόν τον τρόπο είναι πολύ μεγάλης αγιότητας για τον Θεό και για τον Άβραμ. Η χειρονομία του Άβραμ είναι δικαιολογημένη γιατί τα γεγονότα δεν πρέπει να έρχονται σε αντίθεση με την προφητεία που αφορά το μέλλον και την τελική μοίρα της αγιότητας του Χριστού.

Γεν.15:12: « *Κατά τη δύση του ηλίου, ένας βαθύς ύπνος έπεσε στον Άβραμ. και ιδού, φόβος και μεγάλο σκοτάδι τον έπεσε* ».

Αυτός ο ύπνος δεν είναι φυσιολογικός. Είναι ένας « *βαθύς ύπνος* », όπως αυτός στον οποίο ο Θεός βύθισε τον Αδάμ για να σχηματίσει γυναίκα, τη « *βοήθειά* » του από ένα από τα πλευρά του. Ως μέρος της συμμαχίας που κάνει με τον Άβραμ, ο Θεός θα του αποκαλύψει το προφητικό νόημα που δίνεται σε αυτή τη « *βοήθεια* » που θα είναι το αντικείμενο της αγάπης του Θεού εν Χριστώ. Στην πραγματικότητα, μόνο φαινομενικά, ο Θεός τον κάνει να πεθάνει για να εισέλθει στην αιώνια παρουσία του, προσδοκώντας έτσι την είσοδό του στην αιώνια ζωή, δηλαδή στην αληθινή ζωή, σύμφωνα με την αρχή ότι κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να δει τον Θεό και να ζήσει.

Το « *μεγάλο σκοτάδι* » σημαίνει ότι ο Θεός τον κάνει τυφλό στην επίγεια ζωή για να κατασκευάσει στο μυαλό του εικονικές εικόνες προφητικής φύσης, συμπεριλαμβανομένης της εμφάνισης και της παρουσίας του ίδιου του Θεού. Βυθισμένος έτσι στο σκοτάδι, ο Άβραμ αισθάνεται έναν νόμιμο « *φόβο* ». Επιπλέον, υπογραμμίζει τον τρομερό χαρακτήρα του δημιουργού Θεού που του μιλάει.

Γεν.15:13: « *Και ο Γιαχβέ είπε στον Άβραμ: Μάθε ότι οι απόγονοί σου θα είναι ξένοι σε μια γη που δεν θα είναι δική τους. θα είναι σκλάβοι εκεί και θα καταπιέζονται για τετρακόσια χρόνια* ».

Ο Θεός ανακοινώνει στον Άβραμ το μέλλον, το πεπρωμένο που προορίζεται για τους απογόνους του.

«... *οι απόγονοί σου θα είναι ξένοι σε μια γη που δεν θα είναι δική τους* »: αυτή είναι η Αίγυπτος.

«... θα υποδουλωθούν εκεί »: στην αλλαγή ενός νέου Φαραώ που δεν γνώριζε τον Ιωσήφ, τον Εβραίο που έγινε μεγάλος βεζίρης του προκατόχου του. Αυτή η υποδούλωση θα πραγματοποιηθεί την εποχή του Μωυσή.

«... και θα καταπιεστούν για τετρακόσια χρόνια »: Δεν πρόκειται μόνο για την αιγυπτιακή καταπίεση, αλλά ευρύτερα για την καταπίεση που θα επηρεάσει τους απογόνους του Άβραμ μέχρι να αποκτήσουν κτήματα στη Χαναάν, την εθνική τους γη που υποσχέθηκε ο Θεός.

Γεν.15:14: « *Αλλά θα κρίνω το έθνος στο οποίο υπηρετούν, και τότε θα βγουν με μεγάλα πλούτη* ».

Το έθνος που στοχεύει αυτή τη φορά είναι μόνο η Αίγυπτος, την οποία θα εγκαταλείψουν, παίρνοντας ουσιαστικά μαζί τους όλο τον πλούτο της. Σημειώστε ότι σε αυτό το εδάφιο, ο Θεός δεν αποδίδει στην Αίγυπτο την «καταπίεση» που αναφέρθηκε στο προηγούμενο εδάφιο. Αυτό επιβεβαιώνει το γεγονός ότι τα « τετρακόσια χρόνια » που αναφέρονται δεν ισχύουν μόνο για την Αίγυπτο.

Γεν.15:15: « *Θα πάτε με ειρήνη στους πατέρες σας, θα ταφείτε σε ευτυχισμένα γηρατιά* ».

Όλα θα γίνουν όπως του είπε ο Θεός. Θα ταφεί στη Χεβρώνα στο σπήλαιο της Μαχπελάχ σε γη που αγόρασε ο Άβραμ κατά τη διάρκεια της ζωής του από έναν Χετταίο.

Γεν.15:16: « *Στην τέταρτη γενιά θα επιστρέψουν εδώ. γιατί η ανομία των Αμορραίων δεν έχει φτάσει ακόμη στο απόγειό της* ».

Μεταξύ αυτών των Αμορραίων, οι Χετταίοι έχουν καλές σχέσεις με τον Άβραμ τον οποίο θεωρούν εκπρόσωπο του μεγάλου Θεού. Συμφωνούν λοιπόν να του πουλήσουν τη γη για τον τάφο του. Αλλά σε « τέσσερις γενιές » ή « τετρακόσια χρόνια », η κατάσταση θα είναι διαφορετική και οι Χαναανίτες λαοί θα έχουν φτάσει στο κατώφλι της εξέγερσης που δεν υποστηρίζεται από τον Θεό και όλοι θα εκμηδενιστούν για να αφήσουν τη γη τους στους Εβραίους που θα την κάνουν. το εθνικό τους έδαφος.

Για να κατανοήσουμε καλύτερα αυτό το καταστροφικό έργο για τους Χαναανίτες, πρέπει να θυμηθούμε ότι ο Νώε είχε καταραστεί τον Χαναάν που ήταν ο πρώτος γιος του γιου του Χαμ. Επομένως, η γη της επαγγελίας κατοικήθηκε από αυτόν τον απόγονο του Χαμ που καταράστηκε από τον Νώε και τον Θεό. Η καταστροφή τους ήταν μόνο θέμα χρόνου που ορίστηκε από τον Θεό για να εκπληρώσει τους σκοπούς Του στη γη.

Γεν.15:17: « *Όταν έδυσε ο ήλιος, έγινε βαθύ σκοτάδι. και ιδού, ήταν φούρνος καπνίσματος και φλόγες περνούσαν ανάμεσα στα χωρισμένα ζώα* ».

Σε αυτή την τελετή απαγορεύεται η φωτιά που ανάβει ο άνθρωπος. Επειδή τόλμησαν να παραβιάσουν αυτήν την αρχή, οι δύο γιοι του Ααρών θα εξολοθρευτούν μια μέρα από τον Θεό. Ο Άβραμ είχε ζητήσει από τον Θεό ένα σημάδι και ήρθε με τη μορφή ουράνιας φωτιάς που πέρασε ανάμεσα στα ζώα κομμένα στα δύο. Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο ο Θεός μαρτυρεί για τους υπηρέτες του, όπως ο προφήτης Ηλίας, ενώπιον των προφητών των Βάαλ που υποστηρίζονται από την ξένη βασίλισσα και σύζυγο του βασιλιά Αχαάβ, που ονομάζεται Ιεζάβελ. Ο βωμός του πνιγμένος στο νερό, η φωτιά που έστειλε ο Θεός θα καταβροχθίσει το θυσιαστήριο και το νερό που ετοίμασε ο Ηλίας, αλλά ο βωμός των ψευδοπροφητών θα αγνοηθεί από τη φωτιά του.

Γεν.15:18: « Εκείνη την ημέρα ο Ιεχωβά έκανε διαθήκη με τον Άβραμ και είπε: Στους απογόνους σου δίνω αυτή τη γη, από τον ποταμό της Αιγύπτου μέχρι τον μεγάλο ποταμό, τον ποταμό Ευφράτη, »

Στο τέλος αυτού του κεφαλαίου 15, αυτό το εδάφιο επιβεβαιώνει, ότι το κύριο θέμα του είναι πράγματι αυτό της **συμμαχίας που διαχωρίζει τους εκλεκτούς από τους άλλους ανθρώπους**, ώστε να μοιράζονται αυτή τη συμμαχία με τον Θεό και να τον υπηρετούν.

Τα όρια της γης που υποσχέθηκαν στους Εβραίους υπερβαίνουν εκείνα που θα καταλάβει το έθνος μετά την κατάκτηση της Χαναάν. Όμως ο Θεός περιλαμβάνει στην προσφορά του τις απέραντες ερήμους της Συρίας και της Αραβίας που ενώνουν τον «Ευφράτη» προς τα ανατολικά καθώς και την έρημο Σουρ που χωρίζει την «Αίγυπτο» από το Ισραήλ. Ανάμεσα σε αυτές τις ερήμους, η γη της επαγγελίας παίρνει την όψη ενός κήπου του Θεού.

Στην προφητική πνευματική ανάγνωση, τα «ποτάμια» συμβολίζουν τους λαούς, έτσι ο Θεός μπορεί να προφητεύσει για τους απογόνους του Άβραμ, για τον Χριστό που θα βρει τους λάτρες του και τους εκλεκτούς του πέρα από το Ισραήλ και την Αίγυπτο, στη δύση στην «Ευρώπη» που συμβολίζεται στην Αποκάλυψη 9: 14 με το όνομα του «μεγάλου ποταμού Ευφράτη».

Γεν.15:19: « η χώρα των Κενιτών, των Κενιζιτών, των Καδμωνιτών, »

Γεν.15:20: « των Χετταίων, των Περιζιτών, των Ρεφαΐμ, »

Γεν.15:21: « Αμοραίων, Χανααίων, Γιργασιτών και Ιεβουσαίων ».

Την εποχή του Άβραμ, αυτά τα ονόματα δηλώνουν τις οικογένειες που συγκεντρώθηκαν σε πόλεις που απαρτίζουν και κατοικούν τη γη της Χαναάν. Ανάμεσά τους, είναι οι Ρεφαΐμ που θα έχουν διατηρήσει περισσότερο από τους άλλους τη γιγάντια νόρμα των προκατακλυσμιαίων όταν ο Τζόσουα καταλαμβάνει την περιοχή «τέσσερις γενιές» ή «τετρακόσια χρόνια» αργότερα.

Ο Άβραμ είναι ο πατριάρχης των δύο διαθήκης του σχεδίου του Θεού. Η καταγωγή του μέσω της σάρκας θα δημιουργήσει πολυάριθμους απογόνους που θα γεννηθούν στον λαό που θα εκλεγεί από τον Θεό, αλλά δεν θα εκλεγεί από αυτόν. Ως αποτέλεσμα, αυτή η πρώτη συμμαχία που βασίζεται στη σάρκα διαστρεβλώνει το σωτήριο έργο της και συγχέει την κατανόησή της, επειδή η σωτηρία θα βασίζεται μόνο στην πράξη της πίστης στις δύο συμμαχίες. Η περιτομή της σάρκας δεν έσωσε τον Εβραίο άνδρα, παρόλο που το απαιτούσε ο Θεός. Αυτό που του επέτρεψε να σωθεί ήταν τα υπάκουα έργα του που αποκάλυψαν και επιβεβαίωσαν την πίστη και την εμπιστοσύνη του στον Θεό. Και είναι το ίδιο πράγμα που προϋποθέτει τη σωτηρία στη νέα διαθήκη, στην οποία η πίστη στον Χριστό ζωντανεύει με τα έργα της υπακοής στις εντολές, τις διατάξεις και τις θείες αρχές που αποκαλύπτονται από τον Θεό, σε όλη τη Βίβλο. Σε μια ολοκληρωμένη σχέση με τον Θεό, η διδασκαλία του γράμματος φωτίζεται από τη νοημοσύνη του πνεύματος. Γι' αυτό ο Ιησούς είπε: « Το γράμμα σκοτώνει, αλλά το Πνεύμα δίνει ζωή ».

## Γένεση 16

### Διαχωρισμός με νομιμότητα

Γεν.16:1: « Η Σαράι, η γυναίκα του Άβραμ, δεν του γέννησε παιδιά. Είχε έναν Αιγύπτιο υπηρέτη ονόματι Άγαρ .

Γεν.16:2: « Και η Σαράι είπε στον Άβραμ: Ιδού, ο Ιεχωβά με έκανε στείρο. έλα, σε παρακαλώ, στον υπηρέτη μου. ίσως αποκτήσω παιδιά μέσω αυτής. Ο Άβραμ άκουσε τη φωνή της Σαράι ».

Γεν.16:3: « Έτσι η Σαράι, η γυναίκα του Άβραμ, πήρε την Άγαρ την Αιγύπτια, την υπηρέτρια της, και την έδωσε για γυναίκα στον άντρα της Άβραμ, αφού ο Άβραμ έζησε δέκα χρόνια στη γη Χαναάν ».

Είναι εύκολο για εμάς να επικρίνουμε αυτήν την ατυχή επιλογή λόγω της πρωτοβουλίας του Saraï, αλλά δείτε την κατάσταση όπως παρουσιάστηκε στο ευλογημένο ζευγάρι.

Ο Θεός είχε πει στον Άβραμ ότι ένα παιδί θα γεννιόταν από την κοιλιά **του** . Δεν του είπε όμως για τη Σαράι τη γυναίκα του που ήταν στείρα. Επιπλέον, ο Άβραμ δεν κάλεσε τον Δημιουργό του να λάβει λεπτομέρειες για τις ανακοινώσεις του. Περίμενε να του μιλήσει ο Θεός σύμφωνα με το κυρίαρχο θέλημά του. Και εκεί, πρέπει να καταλάβουμε ότι αυτή η έλλειψη εξήγησης είχε ακριβώς σκοπό να προκαλέσει αυτήν την ανθρώπινη πρωτοβουλία με την οποία ο Θεός δημιουργεί ένα παράνομο αντίστοιχο ως προς την υπόσχεση της ευλογίας, αλλά χρήσιμο, για να τοποθετήσει μπροστά στο μελλοντικό Ισραήλ που χτίστηκε στον Ισαάκ, ένας πολεμικός και διαμαρτυρόμενος ανταγωνισμός, αντίπαλος ακόμη και εχθρός. Ο Θεός κατάλαβε ότι εκτός από τα δύο μονοπάτια, το καλό και το κακό που τέθηκαν μπροστά στις επιλογές του ανθρώπου, «το καρότο και το ραβδί» ήταν τόσο απαραίτητα μεταξύ τους, για να προχωρήσουν το «γαϊδουράκι» απείθαρχο. Η γέννηση του Ισμαήλ, επίσης γιου του Άμπραμ, θα προωθήσει τον σχηματισμό του αραβικού επιτελείου μέχρι την τελευταία του μορφή στην ιστορία, τη θρησκευτική, το Ισλάμ (υποταγή· ένα ύψος για αυτόν τον φυσικά και κληρονομικά επαναστατημένο λαό).

Γεν.16:4: « Πήγε στην Άγαρ, και αυτή συνέλαβε. Όταν είδε τον εαυτό της έγκυο, κοίταξε την ερωμένη της με περιφρόνηση .

Αυτή η περιφρονητική στάση της Άγαρ, της Αιγύπτου προς την ερωμένη της, χαρακτηρίζει ακόμη και σήμερα τους αραβικούς μουσουλμανικούς λαούς. Και κάνοντάς το αυτό, δεν έχουν εντελώς άδικο επειδή ο δυτικός κόσμος αγνόησε το τεράστιο προνόμιο του να έχει ευαγγελιστεί στο όνομα του θείου Χριστού Ιησού. Ωστε αυτή η ψεύτικη αραβική θρησκεία συνεχίζει να διακηρύσσει ότι ο Θεός είναι μεγάλος όταν η Δύση τον έχει διαγράψει από τα μητρώα των σκέψεών της.

Η εικόνα που δίνεται σε αυτόν τον στίχο απεικονίζει την ακριβή κατάσταση του τέλους μας, γιατί ο δυτικός χριστιανισμός, ακόμη και παραμορφωμένος, όπως το Σαράι, δεν γεννά πλέον γιους και βυθίζεται στην πνευματική στειρότητα του σκότους. Και η παροιμία λέει: στη χώρα των τυφλών οι μονόφθαλμοι είναι βασιλιάδες.

Γεν.16:5: « Και η Σαράι είπε στον Άβραμ: Η προσβολή που μου έγινε είναι πάνω σου. Έβαλα τον υπηρέτη μου στην αγκαλιά σου. και όταν είδε ότι ήταν έγκυος, με κοίταξε με περιφρόνηση. Ας κρίνει ο Γιαχβέ ανάμεσα σε μένα και σε εσάς! »



Γεν. 16:6: « *Ο Αβραμ είπε στη Σαράι, Ιδού, η υπηρέτρια σου είναι στην εξουσία σου, κάνε σ' αυτήν όπως νομίζεις. Τότε η Σαράι την κακομεταχειρίστηκε. και η Άγαρ έφυγε από κοντά της* ».

Ο Άμπραμ αναλαμβάνει την ευθύνη του και δεν κατηγορεί τη Σαράι για την έμπνευση αυτής της παράνομης γέννησης. Έτσι, από την αρχή, η νομιμότητα επιβάλλει το νόμο της για την παρανομία και ακολουθώντας αυτό το μάθημα, από εδώ και πέρα οι γάμοι θα ενώνουν μόνο άτομα από την ίδια άμεση οικογένεια μέχρι το Ισραήλ του μέλλοντος και την εθνική του μορφή που αποκτήθηκε μετά την έξοδο από την Αίγυπτο της Σκλαβιάς.

Γεν.16:7: « *Ο άγγελος του Γιαχβέ τη βρήκε δίπλα σε μια πηγή νερού στην έρημο, δίπλα στην πηγή που βρίσκεται στο δρόμο για τη Σουρ* ».

Αυτή η άμεση ανταλλαγή μεταξύ του Θεού και της Άγαρ γίνεται δυνατή μόνο χάρη στην ευλογημένη θέση του Αβραμ. Ο Θεός το βρίσκει στην έρημο Schur που θα γίνει το σπίτι των νομάδων Αράβων που ζουν σε σκηνές σε συνεχή αναζήτηση τροφής για τα πρόβατα και τις καμήλες τους. Η πηγή του νερού ήταν το μέσο επιβίωσης της Άγαρ και συναντά την «πηγή των υδάτων της ζωής», που έρχεται να την ενθαρρύνει να αποδεχτεί την ιδιότητά της ως υπηρέτρια και το γόνιμο πεπρωμένο της.

Γεν.16:8: « *Είπε, Άγαρ, υπηρέτρια της Σαράι, από πού ήρθες και πού πηγαίνεις; Εκείνη απάντησε: Φεύγω από το Σαράι, ερωμένη μου* .

Η Άγαρ απαντά στις δύο ερωτήσεις: πού πας; Απάντηση: φεύγω τρέχοντας. Από πού είστε; Απάντηση: από το Σαράι, κυρά μου.

Γεν.16:9: « *Ο άγγελος του Γιαχβέ της είπε: Γύρνα στην ερωμένη σου και ταπεινώσου κάτω από το χέρι της* ».

Ο μεγάλος δικαστής δεν του αφήνει άλλη επιλογή, διατάζει επιστροφή και ταπεινότητα, γιατί το πραγματικό πρόβλημα προκλήθηκε πράγματι από την περιφρόνηση που επιδείχθηκε στην ερωμένη του, η οποία, εκτός από τη στειρότητά της, παραμένει η νόμιμη ερωμένη του και πρέπει να την εξυπηρετούν και να την σέβονται.

Γεν.16:10: « *Ο άγγελος του Γιαχβέ του είπε: Θα πολλαπλασιάσω τους απογόνους σου και θα είναι τόσο πολλοί που δεν θα μπορούν να αριθμηθούν* ».

Ο *YaHWéH* τον ενθαρρύνει προσφέροντάς του ένα «καρότο». Του υπόσχεται απογόνους « *τόσο πολυάριθμους που δεν μπορούμε να τους μετρήσουμε* ». Μην κάνετε λάθος, αυτό το πλήθος θα είναι σαρκικό και όχι πνευματικό. Διότι οι χρησμοί του Θεού θα μεταφερθούν μέχρι την εγκαθίδρυση της νέας διαθήκης, μόνο από τους Εβραίους απογόνους. Αλλά φυσικά, κάθε ειλικρινής Άραβας μπορεί να συνάψει τη διαθήκη του Θεού αποδεχόμενος τους κανόνες Του που γράφτηκαν από τους Εβραίους στη Βίβλο. Και από την εμφάνισή του, το μουσουλμανικό Κοράνι δεν πληρούσε αυτό το κριτήριο. Κατηγορεί, επικρίνει και διαστρεβλώνει τις βιβλικές αλήθειες που επικυρώθηκαν από τον Ιησού Χριστό.

Χρησιμοποιώντας για τον Ισμαήλ την έκφραση που χρησιμοποιείται ήδη για τον Αβραμ, « *τόσο πολυάριθμοι που δεν μπορούν να μετρηθούν* », καταλαβαίνουμε ότι πρόκειται μόνο για ανθρώπινους πολλαπλασιασμούς και όχι για τους εκλεκτούς που επιλέχθηκαν για την αιώνια ζωή. Οι συγκρίσεις που προτείνει ο Θεός υπόκεινται πάντα σε προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται. Παράδειγμα: τα « *άστρα του ουρανού* » αφορούν κάθε θρησκευτική

δραστηριότητα που συνίσταται στο « φωτισμό της γης ». Τι φως όμως; Μόνο το φως της αλήθειας που νομιμοποιείται από τον Θεό κάνει ένα « άστρο » άξιο να « λάμπει για πάντα » στους ουρανούς, σύμφωνα με τον Δαν.12:3, επειδή θα έχουν **πραγματικά** « έζυπνο » και θα έχουν **πραγματικά** « διδάξει τη δικαιοσύνη » σύμφωνα με Θεός.

Γεν.16:11: « Ο άγγελος του Γιαχβέ του είπε: Ιδού, είσαι έγκυος και θα γεννήσεις έναν γιο και θα τον ονομάσεις Ισμαήλ. γιατί ο Γιαχβέ σε άκουσε στη θλίψη σου ».

Γεν.16:12: « Θα είναι σαν άγριο γαϊδούρι. Το χέρι του θα είναι εναντίον όλων, και το χέρι όλων θα είναι εναντίον του. και θα κατοικήσει απέναντι σε όλους τους αδελφούς του ».

Ο Θεός συγκρίνει τον Ισμαήλ και τους Άραβες απογόνους του με έναν « άγριο γάιδαρο », το ζώο που φημίζεται για τον απείθαρχο και πεισματάτικο χαρακτήρα του. και επιπλέον, βάνουση από τότε που ονομάζεται « άγριος ». Επομένως, δεν αφήνει τον εαυτό του να εξημερωθεί, να εξημερωθεί ή να εξαπατηθεί. Εν ολίγοις, δεν αγαπά και δεν αφήνει τον εαυτό του να τον αγαπούν και κουβαλά στα γονιδιά του μια επιθετική κληρονομικότητα προς τα δικά του αδέρφια και αγνώστους. Αυτή η κρίση που καθιερώθηκε και αποκαλύφθηκε από τον Θεό είναι μεγάλης σημασίας, σε αυτή την εποχή του τέλους, για να κατανοήσουμε τον τιμωρητικό ρόλο, για τον Θεό, της θρησκείας του Ισλάμ που πολεμήθηκε από τον ψεύτικο Χριστιανισμό σε εποχές που το χριστιανικό « φως » ήταν μόνο « σκοτάδι ». Από την επιστροφή του στο έδαφος των προγόνων του, το Ισραήλ έγινε για άλλη μια φορά ο στόχος του, όπως και η χριστιανική Δύση που προστατεύεται από την αμερικανική δύναμη, την οποία αποκαλούν, χωρίς να κάνουν πολύ λάθος, «ο μέγας Σατανάς». Είναι αλήθεια ότι ένας μικρός «σατανάς» μπορεί να αναγνωρίσει «τον μέγало».

Γεννώντας τον Ισμαήλ, ένα όνομα που σημαίνει «ο Θεός άκουσε», το παιδί της διαμάχης, ο Θεός δημιουργεί έναν επιπλέον **χωρισμό** στην οικογένεια του Άμπραμ. Προσθέτει στην κατάρα των γλωσσών που δημιουργήθηκαν στην εμπειρία της Βαβέλ. Αλλά αν προετοιμάζει τα μέσα για να τιμωρήσει, είναι γιατί γνωρίζει εκ των προτέρων την επαναστατική συμπεριφορά των ανθρώπων στις δύο διαδοχικές συμμαχίες του μέχρι το τέλος του κόσμου.

Γεν.16:13: « Αποκάλεσε την Άττα Ελ Ρόι το όνομα του Γιαχβέ που της είχε μιλήσει. γιατί είπε: Έχω δει τίποτα εδώ, αφού με είδε; »

Το όνομα Atta El Roï σημαίνει: Είσαι ο θεός που βλέπει. Αλλά ήδη, αυτή η πρωτοβουλία να δώσουμε ένα όνομα στον Θεό είναι μια αγανάκτηση ενάντια στην ανωτερότητά του. Το υπόλοιπο αυτού του στίχου μεταφρασμένο με πολλούς διαφορετικούς τρόπους συνοψίζεται σε αυτή τη σκέψη. Η Άγαρ δεν μπορεί να το πιστέψει. Αυτή, η μικρή υπηρέτρια, ήταν το αντικείμενο της προσοχής του μεγάλου δημιουργού Θεού που βλέπει το πεπρωμένο και το αποκαλύπτει. Μετά από αυτή την εμπειρία, τι μπορεί να φοβηθεί;

Γεν. 16:14 « Γι' αυτό, αυτό το πηγάδι ονομάστηκε πηγάδι του βασιλιά Λαχαϊ· είναι μεταξύ του Kadès και του Bared .»

Τα επίγεια μέρη όπου ο Θεός έχει φανερωθεί έχουν κύρος, αλλά οι τιμές που τους αποδίδουν οι άνθρωποι προκαλούνται συχνά από το ειδωλολατρικό τους πνεύμα, το οποίο δεν τους συμφιλιώνει μαζί Του.

Γεν. 16:15 « Η Άγαρ γέννησε έναν γιο στον Άβραμ. και ο Άβραμ έδωσε το όνομα Ισμαήλ στον γιο που τον γέννησε η Άγαρ ».

Ο Ισμαήλ είναι πράγματι ο αυθεντικός γιος του Άμπραμ, και ιδιαίτερα το πρώτο του παιδί με το οποίο φυσικά θα δεθεί. Αλλά δεν είναι ο γιος της υπόσχεσης που ανακοινώθηκε από τον Θεό πριν. Ωστόσο, επιλεγμένο από τον Θεό, το όνομα « Ισμαήλ » που του δόθηκε ή « ο Θεός άκουσε » βασίζεται στη θλίψη της Άγαρ πάνω απ' όλα, θύμα των αποφάσεων που έλαβε η ερωμένη και ο αφέντης του. Αλλά με τη δεύτερη έννοια, βασίζεται επίσης στο λάθος του Άβραμ και της Σαράι να πίστεψαν στιγμιαία ότι αυτός ο γιος που συνέλαβε η Άγαρ, η Αιγύπτια, ήταν η επιβεβαίωση, η «απάντηση» και η ολοκλήρωση της αναγγελίας του Θεού. Το λάθος θα έχει αιματηρές συνέπειες μέχρι το τέλος του κόσμου.

Ο Θεός μπήκε στο παιχνίδι της ανθρώπινης σκέψης και γι' αυτόν το ουσιαστικό ολοκληρώνεται: το παιδί της διαμάχης και του συγκρουσιακού χωρισμού είναι ζωντανό.

Γεν.16:16: « Ο Άβραμ ήταν ογδόντα έξι ετών όταν η Άγαρ γέννησε τον Άβραμ Ισμαήλ ».

Ο "Ishmael" λοιπόν γεννήθηκε το 2034 (1948 + 86) όταν ο Abram ήταν 86 ετών.

## Γένεση 17

### Χωρισμός με περιτομή: σημάδι στη σάρκα

Γεν.17:1: « Όταν ο Άβραμ ήταν ενενήντα εννέα ετών, ο Γιαχβέ εμφανίστηκε στον Άβραμ και του είπε: Εγώ είμαι ο Παντοδύναμος Θεός. Περπάτα μπροστά μου και να είσαι άμεμπτος ».

Το 2047, σε ηλικία 99 ετών και Ισμαήλ 13, ο Άμπραμ επισκέπτεται πνευματικά ο Θεός που του παρουσιάζεται για πρώτη φορά ως « Παντοδύναμος Θεός ». Ο Θεός ετοιμάζει μια δράση που θα αποκαλύψει αυτόν τον «παντοδύναμο» χαρακτήρα. Η εμφάνιση του Θεού είναι κυρίως λεκτικής και ακουστικής τάξης γιατί η δόξα του παραμένει αόρατη αλλά μια παρόμοια εικόνα του ατόμου του μπορεί να φανεί χωρίς να πεθάνει.

Γεν.17:2: « Θα συνάψω τη διαθήκη μου ανάμεσα σε εμένα και σε εσάς και θα σας πολλαπλασιάσω ατελείωτα ».

Ο Θεός ανανεώνει την υπόσχεση του πολλαπλασιασμού του, προσδιορίζοντας αυτή τη φορά « ως το άπειρο » είτε είναι, όπως η σκόνη της γης και τα αστέρια του ουρανού , ότι « κανείς δεν μπορεί να μετρήσει ».

Γεν.17:3: « Ο Άβραμ έπεσε με τα μούτρα. και ο Θεός του μίλησε λέγοντας :

Συνειδητοποιώντας ότι αυτός που του μιλάει είναι «Ο Παντοδύναμος Θεός», ο Άβραμ πέφτει με τα μούτρα για να μην κοιτάξει τον Θεό, αλλά ακούει τα λόγια του που αγαλλιάζουν όλη του την ψυχή.

Γεν.17:4: « Αυτή είναι η διαθήκη μου που κάνω μαζί σας. Θα γίνεις πατέρας πολλών εθνών . »

Η διαθήκη που έγινε μεταξύ του Θεού και του Άβραμ ενισχύθηκε εκείνη την ημέρα : « *Θα γίνεις πατέρας πολλών εθνών* ».

Γεν.17:5: « *Δεν θα λέγεσαι πλέον Άβραμ. αλλά το όνομά σου θα είναι Αβραάμ, γιατί σε έκανα πατέρα πολλών εθνών .* »

Η αλλαγή του ονόματος από Άβραμ σε Αβραάμ είναι καθοριστική και στην εποχή του ο Ιησούς θα κάνει το ίδιο αλλάζοντας τα ονόματα των αποστόλων του.

Γεν.17:6: « *Θα σας κάνω άφθονα καρπούς, θα κάνω έθνη από εσάς. και βασιλιάδες θα βγουν από μέσα σου .* »

Ο Άβραμ είναι ο πρώτος πατέρας των αραβικών εθνών στον Ισμαήλ, στον Ισαάκ, θα είναι ο πατέρας των Εβραίων, των γιων του Ισραήλ. Και στη Μαδιάμ θα είναι ο πατέρας των απογόνων της Μαδιάμ. όπου ο Μωυσής θα βρει τη σύζυγό του Σεπφώρα, κόρη του Ιοθόρ.

Γεν.17:7: « *Θα συνάψω τη διαθήκη μου ανάμεσα σε μένα και σε εσάς, και στους απογόνους σας μετά από εσάς, σε όλες τις γενεές τους· θα είναι μια αιώνια διαθήκη, ότι θα είμαι Θεός για εσάς και για τους απογόνους σας μετά από εσάς .* »

Ο Θεός επιλέγει διακριτικά τα λόγια της διαθήκης του που θα είναι «αιώνια» αλλά όχι αιώνια. Αυτό σημαίνει ότι η συμμαχία που συνήφθη με τους σαρκικούς απογόνους του θα έχει περιορισμένη διάρκεια. Και αυτό το όριο θα φτάσει όταν, κατά την πρώτη του έλευση και την ανθρώπινη ενσάρκωσή του, ο θείος Χριστός θα θεμελιώσει στον εκούσιο εξιλαστήριο θάνατό του, τη βάση της νέας συμμαχίας που θα έχει αιώνιες συνέπειες.

Σε αυτό το σημείο, πρέπει να γίνει αντιληπτό, ότι όλοι οι πρωτότοκοι άνθρωποι που στοχοποιήθηκαν και ονομάστηκαν από την αρχή χάνουν τη νομιμότητά τους. Αυτή ήταν η περίπτωση του Κάιν, του πρωτότοκου του Αδάμ, του Ισμαήλ, του πρωτότοκου αλλά νόθου γιου του Άβραμ, και μετά από αυτόν, θα είναι η περίπτωση του Ησαύ πρωτότοκου του Ισαάκ. Αυτή η αρχή της αποτυχίας του πρωτότοκου προφητεύει την αποτυχία της εβραϊκής σαρκικής συμμαχίας. Η δεύτερη διαθήκη θα είναι πνευματική και θα ωφελήσει μόνο τους αληθινά προσηλυτισμένους ειδωλολάτρες, παρά τις απατηλές εμφανίσεις που προκαλούνται από ψεύτικες ανθρώπινες αξιώσεις.

Γεν.17:8: « *Θα δώσω σε σένα και στους απογόνους σου μετά από σένα τη γη όπου ζεις ως ξένος, όλη τη γη Χαναάν, για αιώνια ιδιοκτησία , και θα είμαι ο Θεός τους.* »

Ομοίως, η γη της Χαναάν θα δοθεί « σε **αέναη** κατοχή » όσο ο Θεός είναι δεσμευμένος από τη διαθήκη του. Και η απόρριψη του Μεσσία Ιησού θα την ακυρώσει, επίσης, 40 χρόνια μετά από αυτή την οργή, το έθνος και η πρωτεύουσά του Ιερουσαλήμ θα καταστραφούν από Ρωμαίους στρατιώτες και οι επιζώντες Εβραίοι θα διασκορπιστούν στις διάφορες χώρες του κόσμου. Διότι ο Θεός ορίζει έναν όρο της διαθήκης: « *Θα είμαι ο Θεός τους* ». Επίσης, όταν ο Ιησούς, όπως σταλμένος από τον Θεό, απορριφθεί επίσημα από το έθνος, ο Θεός θα μπορέσει να σπάσει τη συμμαχία του με πλήρη νομιμότητα.

Γεν.17:9: « *Ο Θεός είπε στον Αβραάμ: Θα τηρήσεις τη διαθήκη μου, εσύ και οι απόγονοί σου μετά από σένα, σε όλες τις γενεές τους* » .

Αυτός ο στίχος στρίβει το λαιμό σε όλες αυτές τις θρησκευτικές αξιώσεις που κάνουν τον Θεό Θεό των μονοθεϊστικών θρησκειών που συγκεντρώθηκαν

στην οικουμενική συμμαχία παρά τις ασυμβίβαστες και αντίθετες διδασκαλίες τους. Ο Θεός δεσμεύεται μόνο από τα δικά του λόγια που καθορίζουν τη βάση της διαθήκης του, ένα είδος σύμβασης που συνάπτεται με εκείνους που τον υπακούουν αποκλειστικά. Αν κάποιος τηρεί τη διαθήκη του, την επικυρώνει και την επεκτείνει. Αλλά ο άνθρωπος πρέπει να ακολουθεί τον Θεό στο έργο του που βασίζεται σε δύο διαδοχικές φάσεις . το πρώτο είναι σαρκικό, το δεύτερο είναι πνευματικό. Και αυτό το πέρασμα από το πρώτο στο δεύτερο δοκιμάζει την ατομική πίστη των ανθρώπων και πρώτα απ' όλα αυτή των Εβραίων. Απορρίπτοντας τον Χριστό, το εβραϊκό έθνος παραβιάζει τη διαθήκη του με τον Θεό που ανοίγει την πόρτα στους ειδωλολάτρες και μεταξύ των οποίων εκείνοι που προσηλυτίζον στον Χριστό υιοθετούνται από αυτόν και καταλογίζονται ως πνευματικοί γιοι στον Αβραάμ. Έτσι, όλοι όσοι τηρούν τη διαθήκη του είναι σαρκικά ή πνευματικά γιοι ή κόρες του Αβραάμ.

Σε αυτό το εδάφιο, βλέπουμε ότι το Ισραήλ, το μελλοντικό έθνος αυτού του ονόματος, έχει την πηγή του στον Αβραάμ. Ο Θεός αποφασίζει να κάνει τους απογόνους του έναν λαό «ξεχωρισμένο» για μια επίγεια επίδειξη. Δεν πρόκειται για έναν σωθέντα λαό, αλλά για τη συγκρότηση μιας ανθρώπινης συγκέντρωσης που αντιπροσωπεύει τους επίγειους υποψηφίους για την επιλογή των εκλεκτών που θα σωθούν από τη μελλοντική χάρη του Θεού που θα αποκτήσει ο Ιησούς Χριστός.

Γεν. 17:10: *« Αυτή είναι η διαθήκη μου, την οποία θα τηρήσετε ανάμεσα σε μένα και σε εσάς, και στους απογόνους σας μετά από εσάς: κάθε αρσενικό ανάμεσά σας θα περιτμηθεί »* .

Η περιτομή είναι ένα σημάδι της διαθήκης που συνήφθη μεταξύ του Θεού, του Αβραάμ και των απογόνων του, των σαρκικών απογόνων του. Η αδυναμία του είναι η συλλογική του μορφή που ισχύει για όλους τους απογόνους του, εμπυχωμένους με πίστη ή μη, υπάκουους ή μη. Από την άλλη πλευρά, στη νέα συμμαχία, η επιλογή μέσω της πίστης που τίθεται σε δοκιμασία θα βιωθεί μεμονωμένα από τους εκλεκτούς, οι οποίοι στη συνέχεια θα αποκτήσουν την αιώνια ζωή που διακυβεύεται σε αυτή τη συμμαχία. Πρέπει να προσθέσουμε στην περιτομή, μια ατυχή συνέπεια: και οι Μουσουλμάνοι έχουν περιτμηθεί από τον πατριάρχη τους Ισμαήλ και δίνουν σε αυτήν την περιτομή μια πνευματική αξία που τους οδηγεί να διεκδικούν το δικαίωμα στην αιωνιότητα. Ωστόσο, η περιτομή έχει μόνο αιώνια, όχι αιώνια, σαρκικά αποτελέσματα.

Γεν.17:11: *« Θα κάνετε περιτομή. και θα είναι σημάδι συμμαχίας μεταξύ εμένα και εσένα .*

Είναι πράγματι ένα σημάδι συμμαχίας με τον Θεό, αλλά η αποτελεσματικότητά του είναι μόνο σαρκική και τα εδάφια 7, 8, και το επόμενο εδάφιο 13 επιβεβαιώνουν τη μοναδική « **αέναη** » εφαρμογή του.

Γεν.17:12: *« Όταν κάθε αρσενικό γίνει οκτώ ημερών, σύμφωνα με τις γενεές σας, κάθε αρσενικό ανάμεσά σας θα περιτμηθεί, είτε γεννηθεί στο σπίτι, είτε αγοραστεί με χρήματα από γιο ξένου, χωρίς να ανήκει στη φυλή σου »* .

Κάτι ακόμα πολύ εκπληκτικό, αλλά παρά τη διαρκή φύση του, αποτελεί ωστόσο μια προφητεία που αποκαλύπτει το έργο του Θεού για την 8η <sup>χλιετία</sup> . Αυτός είναι ο λόγος για την επιλογή των «οκτώ ημερών», γιατί οι πρώτες επτά ημέρες συμβολίζουν τον επίγειο χρόνο της επιλογής των εκλεκτών των έξι



χιλιάδων ετών και την κρίση της έβδομης χιλιετίας. Οργανώνοντας, στη γη, μια στενή συμμαχία με το εβραϊκό έθνος και το αρχικό του έμβρυο, τον Άβραμ, ο Θεός αποκαλύπτει την εικόνα της μελλοντικής αιωνιότητας των εκλεκτών απαλλαγμένων από τη σαρκική σεξουαλική αδυναμία συγκεντρωμένη στην ακροποσθία αποκομμένη από τα αρσενικά. Τότε, όπως οι εκλεκτοί θα προέρχονται από κάθε καταγωγή των λαών της γης, αλλά μόνο εν Χριστώ, στην παλαιά διαθήκη, η περιτομή πρέπει να εφαρμόζεται ακόμη και στους ξένους όταν θέλουν να ζήσουν με την πλευρά που έχει επιλέξει ο Θεός.

Η κύρια ιδέα της περιτομής είναι να διδάξει ότι στο αιώνιο βασίλειο του Θεού οι άνθρωποι δεν θα αναπαράγονται πλέον και ότι οι σαρκικές επιθυμίες δεν θα είναι πλέον δυνατές. Επιπλέον, ο απόστολος Παύλος συγκρίνει την περιτομή της σάρκας στην παλαιά διαθήκη με αυτή των καρδιών των εκλεκτών στη νέα. Σε αυτή την προοπτική, υποδηλώνει την αγνότητα της σάρκας και της καρδιάς που δίνεται στον Χριστό.

Το να κάνεις περιτομή σημαίνει **να κόβεις** και αυτή η ιδέα αποκαλύπτει ότι ο Θεός θέλει να δημιουργήσει μια μοναδική σχέση με το πλάσμα του. Σε έναν «ζηλόφθονο» Θεό, απαιτεί την αποκλειστικότητα και την προτεραιότητα της αγάπης των εκλεκτών του, οι οποίοι πρέπει, αν χρειαστεί, να κόψουν ανθρώπινες σχέσεις γύρω τους που είναι επιβλαβείς για τη σωτηρία τους και να διακόψουν τους δεσμούς με τα πράγματα και τους ανθρώπους που βλάπτουν τη σχέση τους με αυτόν. Ως παιδαγωγική προφητική εικόνα, αυτή η αρχή αφορά το σαρκικό του Ισραήλ, πρώτον, και τον πνευματικό του Ισραήλ όλων των εποχών που αποκαλύπτεται στον Ιησού Χριστό στην τελειότητά του.

Γεν.17:13: « *Αυτός που γεννιέται στο σπίτι και όποιος αγοράζεται με χρήματα πρέπει να περιτμηθεί. και η διαθήκη μου θα είναι στη σάρκα σας μια αιώνια διαθήκη* » .

Ο Θεός επιμένει σε αυτή την ιδέα: το νόμιμο παιδί και το νόθο τέκνο μπορούν να προσκολληθούν μαζί του γιατί έτσι προφητεύει τις δύο συμμαχίες του σωτηριακού του έργου... Στη συνέχεια, η επιμονή που χαρακτηρίζεται από την επιστροφή της έκφρασης « *αποκτήθηκε πήρε χρήματα* » προφητεύει ο Ιησούς ο Χριστός που θα εκτιμηθεί στα 30 δηνάρια από τους επαναστάτες θρησκευόμενους Εβραίους. Και έτσι, για 30 δηνάρια, ο Θεός θα προσφέρει την ανθρώπινη ζωή του για τη λύτρωση των εκλεκτών Εβραίων και ειδωλολατρών στο όνομα της ιερής του συμμαχίας. Αλλά η « **αιώνια** » φύση του ζωδίου της περιτομής ανακαλείται και η ακρίβεια « *στη σάρκα σας* » επιβεβαιώνει τον στιγμιαίο χαρακτήρα του. Διότι αυτή η διαθήκη που ξεκινά εδώ θα τελειώσει όταν εμφανιστεί ο Μεσσίας « *για να βάλει τέλος στην αμαρτία* », σύμφωνα με τον Δαν.7:24.

Γεν.17:14: « *Ένας απερίτμητος αρσενικός, που δεν έχει περιτμηθεί στη σάρκα, θα αποκοπεί από τον λαό του· θα έχει παραβιάσει τη διαθήκη μου* ».

Ο σεβασμός των κανόνων που θέτει ο Θεός είναι πολύ αυστηρός και δεν δέχεται εξαιρέσεις επειδή οι παραβάσεις τους διαστρεβλώνουν το προφητικό του εγχείρημα και θα δείξει εμποδίζοντας τον Μωυσή να εισέλθει στη Χαναάν ότι αυτό το σφάλμα είναι πολύ μεγάλο. Οι απερίτμητοι στη σάρκα δεν είναι πιο θεμιτό να ζουν στον επίγειο εβραϊκό λαό από όσο θα ήταν οι απερίτμητοι στην καρδιά στη μελλοντική αιώνια ουράνια βασιλεία του Θεού.

Γεν.17:15: « *Ο Θεός είπε στον Αβραάμ: Δεν θα αποκαλείς πλέον τη Σαράι τη γυναίκα σου Σαράι. αλλά το όνομά της θα είναι Σάρα* ».

Abraam σημαίνει πατέρας ενός λαού, αλλά Abraham σημαίνει πατέρας ενός πλήθους. Ομοίως, Sarai σημαίνει ευγενής αλλά Sarah σημαίνει πριγκίπισσα.

Ο Αβραμ είναι ήδη ο πατέρας του Ισμαήλ, αλλά η αλλαγή του ονόματός του Αβραάμ δικαιολογείται με τον πολλαπλασιασμό των απογόνων του στον Ισαάκ τον γιο που θα του αναγγείλει ο Θεός, όχι στον Ισμαήλ. Για τον ίδιο λόγο, η στείρα Σαράι θα γεννήσει και θα γεννήσει πλήθη μέσω του Ισαάκ και το όνομά της θα γίνει Σάρα.

Γεν.17:16: « *Θα την ευλογήσω και θα σου δώσω έναν γιο από αυτήν. Θα το ευλογήσω, και θα γίνει έθνη. βασιλιάδες λαών θα έρθουν από αυτήν* ».

Ο Αβραμ περπατά με τον Θεό, αλλά η καθημερινότητά του είναι επίγεια και βασίζεται σε επίγειες φυσικές συνθήκες και όχι σε θεία θαύματα. Επίσης στη σκέψη του δίνει στα λόγια του Θεού την αίσθηση μιας ευλογίας με τα μέσα με τα οποία η Σαράι απέκτησε γιο μέσω της Άγαρ της υπηρέτριάς της.

Γεν.17 :17: « *Ο Αβραάμ έπεσε με τα μούτρα. γέλασε και είπε στην καρδιά του: Θα γεννηθεί γιος από έναν άνδρα εκατό ετών; και θα γεννούσε η Σάρα, ενενήντα χρονών;* »

Συνειδητοποιώντας ότι ο Θεός μπορεί να εννοούσε ότι η Σαράι θα μπορούσε να κάνει παιδιά παρόλο που είναι άγονη και ήδη 99 ετών, γέλασε μέσα στην καρδιά του. Η κατάσταση είναι τόσο αδιανόητη στο επίγειο ανθρώπινο επίπεδο που αυτό το αντανακλαστικό της σκέψης του φαίνεται φυσικό. Και δίνει νόημα στις σκέψεις του.

Γεν.17:18: « *Και ο Αβραάμ είπε στον Θεό: Ω! να ζήσει ο Ισμαήλ μπροστά σου!* »

Είναι σαφές ότι ο Αβραάμ συλλογίζεται σαρκικά και ότι κατανοεί τον πολλαπλασιασμό του μόνο μέσω του Ισμαήλ, του γιου που έχει ήδη γεννηθεί και είναι 13 ετών.

Γεν.17:19: « *Ο Θεός είπε, η Σάρρα η γυναίκα σου θα σου γεννήσει σίγουρα έναν γιο. και θα αποκαλέσεις το όνομά του Ισαάκ. Θα συνάψω τη διαθήκη μου μαζί του ως αιώνια διαθήκη για τους απογόνους του μετά από αυτόν* ».

Γνωρίζοντας τις σκέψεις του Αβραάμ, ο Θεός τον επιπλήττει και ανανεώνει την ανακοίνωση χωρίς να αφήνει την παραμικρή ευκαιρία για λάθος ερμηνείας.

Η αμφιβολία που εξέφρασε ο Αβραάμ για τη θαυματουργή γέννηση του Ισαάκ προφητεύει την αμφιβολία και την απιστία που θα εκδηλώσει η ανθρωπότητα στον Ιησού Χριστό. Και η αμφιβολία θα πάρει τη μορφή επίσημης απόρριψης από την πλευρά των σαρκικών απογόνων του Αβραάμ.

Γεν. 17:20 *Σχετικά με τον Ισμαήλ, σε άκουσα. Ιδού, θα τον ευλογήσω, και θα τον καρποφορήσω, και θα τον πληθύνω υπερβολικά. θα γεννήσει δώδεκα πρίγκιπες και θα τον κάνω μεγάλο έθνος* ».

Ισμαήλ σημαίνει ότι ο Θεός έχει ακούσει, επίσης, σε αυτήν την παρέμβαση, ο Θεός εξακολουθεί να δικαιολογεί το όνομα που του έδωσε. Ο Θεός θα το κάνει καρποφόρο, θα πολλαπλασιαστεί και θα σχηματίσει το μεγάλο αραβικό έθνος που θα αποτελείται από «δώδεκα πρίγκιπες». Αυτός ο αριθμός 12 είναι παρόμοιος με τους 12 γιους του Ιακώβ της αγίας συμμαχίας του, τους

οποίους θα διαδεχθούν οι 12 απόστολοι του Ιησού Χριστού, αλλά παρόμοιος δεν σημαίνει ταυτόσημος επειδή επιβεβαιώνει τη θεία βοήθεια αλλά όχι μια σωτήρια συμμαχία σχετικά με το έργο του για αιώνια ζωή. Επιπλέον, ο Ισμαήλ και οι απόγονοί του θα είναι εχθρικοί προς όλους εκείνους που συνάπτουν στην ιερή συμμαχία του Θεού, διαδοχικά Εβραίους και μετά Χριστιανούς. Αυτός ο επιβλαβής ρόλος θα εγκρίνει μια παράνομη γέννηση με εξίσου παράνομες διαδικασίες που φαντάζονται η στείρα μητέρα και ο υπερβολικά εφησυχασμένος πατέρας. Γι' αυτό και οι σαρκικοί γιοι του Αβραάμ θα φέρουν την ίδια κατάρρα και θα υποστούν τελικά την ίδια απόρριψη από τον Θεό.

Έχοντας γνωρίσει τον Θεό και τις αξίες του, οι απόγονοι του Ισμαήλ μπορούν να επιλέξουν να ζήσουν σύμφωνα με τους κανόνες του μέχρι να μπουν στην εβραϊκή συμμαχία, αλλά αυτή η επιλογή θα παραμείνει ατομική όπως η αιώνια σωτηρία που θα προσφερθεί στους εκλεκτούς. Ομοίως, όπως και σε άλλους ανθρώπους κάθε καταγωγής, η εν Χριστώ σωτηρία θα τους προσφερθεί και ο δρόμος προς την αιωνιότητα θα τους ανοίξει, αλλά μόνο με το πρότυπο του σωτήρα Χριστού, σταυρωμένου, νεκρού και αναστημένου.

Γεν. 17:21: « *Θα συνάψω τη διαθήκη μου με τον Ισαάκ, τον οποίο η Σάρρα θα φέρει μαζί σου αυτήν την εποχή τον επόμενο χρόνο* » .

Ο Ισμαήλ όντας 13 ετών τη στιγμή αυτού του οράματος σύμφωνα με το εδάφιο 27, θα είναι επομένως 14 ετών όταν γεννηθεί ο Ισαάκ. Αλλά ο Θεός επιμένει σε αυτό το σημείο: η διαθήκη του θα συναφθεί με τον Ισαάκ, όχι με τον Ισμαήλ. Και θα τον γεννήσει η Σάρα.

Γεν.17 :22: « *Όταν τελειώσει να του μιλάει, ο Θεός εξύψωσε τον εαυτό του πάνω από τον Αβραάμ* » .

Οι εμφανίσεις του Θεού είναι σπάνιες και εξαιρετικές, και αυτό εξηγεί γιατί τα ανθρώπινα όντα δεν συνηθίζουν στο θείο θαύμα και γιατί, όπως ο Αβραάμ, ο συλλογισμός τους εξαρτάται από τους φυσικούς νόμους της επίγειας ζωής. Το μήνυμά του παραδόθηκε, ο Θεός αποσύρεται.

Γεν.17:23: « *Ο Αβραάμ πήρε τον Ισμαήλ τον γιο του, και όλους εκείνους που γεννήθηκαν στο σπίτι του, και όλους εκείνους που είχε αγοράσει με χρήματα, όλα τα αρσενικά του λαού του οίκου του Αβραάμ. και τους έκανε περιτομή την ίδια μέρα, σύμφωνα με την εντολή που του είχε δώσει ο Θεός* » .

Η εντολή που δόθηκε από τον Θεό εκτελείται αμέσως. Η υπακοή του δικαιώνει τη διαθήκη του με τον Θεό. Αυτός ο ισχυρός κύριος της αρχαιότητας αγόραζε υπηρέτες και η ιδιότητα του δούλου υπήρχε και δεν αμφισβητήθηκε. Στην πραγματικότητα, αυτό που θα κάνει το θέμα αμφισβητήσιμο είναι η χρήση βίας και η κακομεταχείριση των υπαλλήλων. **Η ιδιότητα του δούλου είναι επίσης αυτή όλων των λυτρωμένων του Ιησού Χριστού, ακόμη και σήμερα** .

Γεν.17:24: « *Ο Αβραάμ ήταν ενενήντα εννέα ετών όταν περιτομήθηκε* » .

Αυτή η διευκρίνιση μας υπενθυμίζει ότι η υπακοή απαιτείται από τον Θεό από τους ανθρώπους, ανεξάρτητα από την ηλικία τους. από τον μικρότερο στον μεγαλύτερο.

Γεν.17:25: « *Ο γιος του Ισμαήλ ήταν δεκατριών ετών όταν περιτομήθηκε* » .

Ως εκ τούτου, θα είναι 14 χρόνια μεγαλύτερος από τον αδερφό του Ισαάκ, κάτι που θα του εξασφαλίσει την ικανότητα να προκαλέσει πραγματικό κακό στον μικρότερο αδερφό του, γιο της νόμιμης συζύγου.

Γεν. 17:26: « Την ίδια μέρα περιτομήθηκε ο Αβραάμ, καθώς και ο γιος του Ισμαήλ » .

Ο Θεός θυμάται τη νομιμότητα του Ισμαήλ απέναντι στον Αβραάμ που είναι ο πατέρας του. Η κοινή τους περιτομή είναι τόσο παραπλανητική όσο και οι ισχυρισμοί των απογόνων τους που ισχυρίζονται ότι είναι από τον ίδιο Θεό. Γιατί για να διεκδικήσεις τον Θεό, δεν αρκεί να έχεις τον ίδιο προγονικό σαρκικό πατέρα. Και όταν οι άπιστοι Εβραίοι ισχυρίζονται αυτή τη σύνδεση με τον Θεό λόγω του πατέρα τους Αβραάμ, ο Ιησούς θα αρνηθεί αυτό το επιχείρημα και θα τους καταλογίσει τον διάβολο, τον Σατανά, πατέρα του ψεύδους και δολοφόνο από την αρχή. Αυτό που είπε ο Ιησούς στους επαναστάτες Εβραίους της εποχής του ισχύει εξίσου και για τις αραβικές και μουσουλμανικές αξιώσεις μας.

Γεν.17:27: « Και όλοι οι άντρες του σπιτιού του, είτε γεννήθηκαν στο σπίτι του είτε αποκτήθηκαν με χρήματα από ξένους, περιτομήθηκαν μαζί του .

Μετά από αυτό το μοντέλο υπακοής, θα δούμε ότι οι κακοτυχίες των Εβραίων που εγκαταλείπουν την Αίγυπτο θα προέρχονται πάντα από την υποτίμησή τους αυτής της υπακοής που ο Θεός απαιτεί απόλυτα, σε όλες τις εποχές και μέχρι το τέλος του κόσμου.

## Γένεση 18

### Ο χωρισμός των εχθρών αδελφών

Γεν.18 :1 : «Ο Γιαχβέ του εμφανίστηκε ανάμεσα στις βελανιδιές της Μαμρέ, καθώς καθόταν στην πόρτα της σκηνής του στη ζέστη της ημέρας ».

Γεν.18:2: « Και σήκωσε τα μάτια του και κοίταξε· και ιδού, τρεις άνδρες στέκονταν δίπλα του. Όταν τους είδε, έτρεξε να τους συναντήσει από την είσοδο της σκηνής του και προσκύνησε μέχρι το έδαφος ».

Ο Αβραάμ είναι εκατό χρονών, ξέρει ότι είναι πλέον μεγάλος, αλλά διατηρεί καλή φυσική κατάσταση, αφού « τρέχει να συναντήσει » τους επισκέπτες του. Τους αναγνώρισε ως ουράνιους αγγελιοφόρους Μπορούμε να το υποθέσουμε αφού « προσκυνάει στη γη » μπροστά τους; Αλλά αυτό που βλέπει είναι «τρεις άντρες» και μπορούμε στη συνέχεια να δούμε στην αντίδρασή του, την αίσθηση της αυθόρμητης φιλοξενίας που είναι καρπός του φυσικού του στοργικού χαρακτήρα.

Γεν.18:3: « Και είπε: Κύριε, αν βρήκα χάρη στα μάτια σου, σε παρακαλώ, μη φύγεις από τον δούλο σου ».

Το να αποκαλεί έναν επισκέπτη «κύριο» ήταν το αποτέλεσμα της μεγάλης ταπεινοφροσύνης του Αβραάμ και πάλι δεν υπάρχει καμία απόδειξη ότι νόμιζε ότι απευθυνόταν στον Θεό. Διότι, αυτή η επίσκεψη του Θεού σε μια συνολική ανθρώπινη εμφάνιση είναι εξαιρετική, αφού ούτε ο Μωυσής δεν θα εξουσιοδοτηθεί να δει « τη δόξα » του προσώπου του Θεού σύμφωνα με την Έξω.33:20 έως 23: « Ο Γιαχβέ λέει: Δεν θα μπορέσετε να δει το πρόσωπό μου, γιατί ο άνθρωπος δεν μπορεί να με δει και να ζήσει. Ο Γιαχβέ είπε: Εδώ είναι ένα μέρος κοντά μου. Θα σταθείς στον βράχο. Όταν φύγει η δόξα μου, θα σε βάλω σε μια κοιλότητα του βράχου και θα σε σκεπάζω με το χέρι μου μέχρι να περάσω από

εκεί. Και όταν γυρίσω το χέρι μου, θα με δεις πίσω, αλλά το πρόσωπό μου δεν θα φαίνεται ». Εάν το όραμα της «δόξας» του Θεού απαγορεύεται, δεν απαγορεύει στον εαυτό του να πάρει ανθρώπινη εμφάνιση για να πλησιάσει τα πλάσματά του. Ο Θεός το κάνει για να επισκεφτεί τον Αβραάμ, τον φίλο του, και θα το κάνει ξανά με τη μορφή του Ιησού Χριστού από την εμβρυϊκή του σύλληψη και μέχρι τον εξιλεωτικό θάνατό του.

Γεν.18:4: « *Ας φέρει κάποιος λίγο νερό για να σου πλύνει τα πόδια. και ξεκουραστείτε κάτω από αυτό το δέντρο .* »

Ο στίχος 1 κατέστησε σαφές ότι έχει ζέστη και ο ιδρώτας των ποδιών καλύπτεται με γήινη σκόνη δικαιολογεί το πλούσιμο των ποδιών των επισκεπτών. Είναι μια ευχάριστη προσφορά που τους έγινε. Και αυτή η προσοχή είναι προς τιμήν του Αβραάμ.

Γεν.18:5: « *Θα πάω να πάρω ένα κομμάτι ψωμί, για να δυναμώσω την καρδιά σου. Μετά από αυτό, θα συνεχίσετε το ταξίδι σας. γιατί γι' αυτό περνάς από τον υπηρέτη σου. Εκείνοι απάντησαν: Κάνε όπως είπες .* »

Εδώ βλέπουμε ότι ο Αβραάμ δεν προσδιόρισε αυτούς τους επισκέπτες ως ουράνια όντα. Η προσοχή που δείχνει προς αυτούς είναι λοιπόν μαρτυρία των φυσικών ανθρώπινων ιδιοτήτων του. Είναι ταπεινός, στοργικός, ευγενικός, γενναιοδωρός, εξυπηρετικός και φιλόξενος. πράγματα που τον κάνουν αγαπητό στον Θεό. Σε αυτή την ανθρώπινη πτυχή, ο Θεός εγκρίνει και αποδέχεται όλες τις προτάσεις του.

Γεν.18:6: « *Ο Αβραάμ μίηκε γρήγορα στη σκηνή του στη Σάρρα και είπε: Γρήγορα τρία μέτρα ψιλό αλεύρι, ζυμώνστε το και φτιάξτε κέικ ».* »

Η τροφή είναι χρήσιμη για το σαρκικό σώμα και βλέποντας τρία σώματα σάρκας μπροστά του, ο Αβραάμ ετοίμασε φαγητό για να ανανεώσει τη σωματική δύναμη των επισκεπτών του.

Γεν.18:7: « *Και ο Αβραάμ έτρεξε στο κοπάδι του, πήρε ένα τρυφερό και καλό μοσχάρι, και το έδωσε σε έναν υπηρέτη, ο οποίος έσπευσε να το ετοιμάσει ».* »

Η επιλογή ενός τρυφερού μοσχαριού δείχνει περαιτέρω τη γενναιοδωρία και τη φυσική του καλοσύνη. ευχαρίστησή του να ευχαριστεί τον πλησίον του. Για να πετύχει αυτό το αποτέλεσμα προσφέρει το καλύτερο στους επισκέπτες του.

Γεν.18:8: « *Και πήρε λίγη ακόμη κρέμα και γάλα, μαζί με το μοσχάρι που είχε ετοιμάσει, και τα έβαλε μπροστά τους. Ο ίδιος στάθηκε δίπλα τους, κάτω από το δέντρο. Και έφαγαν ».* »

Αυτά τα ορεκτικά φαγητά παρουσιάζονται σε περαστικούς αγνώστους, ανθρώπους που δεν γνωρίζει αλλά τους οποίους αντιμετωπίζει ως μέλη της οικογένειάς του. Η ενσάρκωση των επισκεπτών είναι πολύ πραγματική αφού τρώνε φαγητό φτιαγμένο για τον άνθρωπο.

Γεν.18:9: « *Τότε του είπαν: Πού είναι η Σάρα η γυναίκα σου; Εκείνος απάντησε: Είναι εκεί, στη σκηνή .* »

Με τη δοκιμασία του οικοδεσπότη μια επιτυχία προς τη δόξα του Θεού και τη δική του, οι επισκέπτες αποκαλύπτουν την αληθινή τους φύση ονομάζοντας το όνομα της συζύγου του, «Σάρα», που του χάρισε ο Θεός στο προηγούμενο όραμά του.



Γεν.18:10: « Ένας από αυτούς είπε, θα επιστρέψω σε εσάς την ίδια ώρα. και ιδού, η Σάρα η γυναίκα σου θα αποκτήσει γιο. Η Σάρα άκουγε στην είσοδο της σκηνής, που ήταν πίσω του .»

Ας σημειώσουμε ότι στην εμφάνιση των τριών επισκεπτών δεν υπάρχει τίποτα που να ταυτίζει τον ΥαΗWέη από τους δύο αγγέλους που τον συνοδεύουν. Η παραδεισένια ζωή εκδηλώνεται εδώ και αποκαλύπτει το ισότιμο νόημα που βασιλεύει εκεί.

Ενώ ένας από τους τρεις επισκέπτες ανακοινώνει την επικείμενη γέννηση της Σάρα, αυτή ακούει από την είσοδο της σκηνής τι λέγεται και το κείμενο διευκρινίζει ποιος « βρισκόταν πίσω του ». που σημαίνει ότι δεν την είδε και ανθρώπινα δεν μπορούσε να αντιληφθεί την παρουσία της. Αλλά δεν ήταν άντρες.

Γεν.18:11: « Ο Αβραάμ και η Σάρρα ήταν ηλικιωμένοι και προχωρημένοι: και η Σάρρα δεν μπορούσε πλέον να ελπίζει ότι θα κάνει παιδιά ».

Ο στίχος ορίζει κανονικές ανθρώπινες συνθήκες κοινές σε όλη την ανθρωπότητα.

Γεν.18:12: « Και γέλασε **μέσα της** , λέγοντας: Τώρα που γέρασα, θα θέλω ακόμα; Ο κύριός μου είναι επίσης μεγάλος ».

Σημειώστε ξανά την ακρίβεια: « **Γέλασε μέσα της** ». ώστε κανείς δεν τον άκουσε να γελάει εκτός από τον ζωντανό Θεό που ψάχνει τις σκέψεις και τις καρδιές.

Γεν.18:13: « Ο Γιαχβέ είπε στον Αβραάμ: Γιατί τότε γέλασε η Σάρα λέγοντας: Θα κάνω πραγματικά ένα παιδί, παρόλο που είμαι μεγάλη; »

Ο Θεός εκμεταλλεύεται την ευκαιρία για να αποκαλύψει τη θεϊκή του ταυτότητα, γεγονός που δικαιολογεί την αναφορά του Γιαχβέ, επειδή είναι αυτός που μιλάει σε αυτή την ανθρώπινη εμφάνιση στον Αβραάμ. Μόνο ο Θεός μπορεί να γνωρίζει τις κρυφές σκέψεις της Σάρα και τώρα ο Αβραάμ ξέρει ότι ο Θεός του μιλάει.

Γεν.18:14: « Υπάρχει κάτι εκπληκτικό από την πλευρά του Γιαχβέ; Την καθορισμένη ώρα θα επιστρέψω σε εσάς, την ίδια ώρα. και η Σάρα θα αποκτήσει έναν γιο ».

Ο Θεός γίνεται αυταρχικός και ανανεώνει την πρόβλεψή του σαφώς στο όνομα ΥαΗWέΗ της θεότητάς του.

Γεν.18 :15: « Η Σάρα είπε ψέματα, λέγοντας, δεν γέλασα. Γιατί φοβόταν. Αλλά είπε: Αντίθετα, γελάσατε .

« Η Σάρα είπε ψέματα », λέει το κείμενο γιατί ο Θεός άκουσε τη μυστική της σκέψη, αλλά δεν βγήκε γέλιο από το στόμα της. έτσι ήταν μόνο ένα μικρό ψέμα για τον Θεό αλλά όχι για τον άνθρωπο. Και αν ο Θεός την επιπλήττει, είναι επειδή δεν παραδέχεται ότι ο Θεός έχει τον έλεγχο των σκέψεών της. Δίνει αποδείξεις, φτάνοντας στο σημείο να του λέει ψέματα. Γι' αυτό επιμένει λέγοντας: « Αντίθετα (είναι ψευδές), γελάσατε ». Ας μην ξεχνάμε ότι ο ευλογημένος άνθρωπος από τον Θεό είναι ο Αβραάμ και όχι η Σάρα, η νόμιμη σύζυγός του, που μόνο ωφελείται από την ευλογία του συζύγου της. Οι ιδέες του έχουν ήδη καταλήξει στην κατάρα της γέννησης του Ισμαήλ, του μελλοντικού κληρονομικού εχθρού και ανταγωνιστή του Ισραήλ. είναι αλήθεια να ολοκληρώσεις ένα θεϊκό έργο.

Γεν.18:16: « Και αυτοί οι άνδρες σηκώθηκαν να φύγουν και κοίταζαν προς τα Σόδομα. Ο Αβραάμ πήγε μαζί τους για να τους συνοδεύσει .

Σβησμένοι, τρεφμένοι και έχοντας ανανεώσει στον Αβραάμ και τη Σάρα τη μελλοντική γέννηση του νόμιμου γιου Ισαάκ, οι ουράνιοι επισκέπτες αποκαλύπτουν στον Αβραάμ ότι η επίσκεψή τους στη γη έχει επίσης μια άλλη αποστολή στο μυαλό: αφορά τα Σόδομα.

Γεν.18:17: « Τότε ο Γιαχβέ είπε: Να κρύψω από τον Αβραάμ αυτό που πρόκειται να κάνω;... »

Εδώ έχουμε την ακριβή εφαρμογή αυτού του εδαφίου από το Αμώς 3:7: « Γιατί ο Κύριος, ο Γιαχβέ, δεν κάνει τίποτα χωρίς να έχει αποκαλύψει το μυστικό του στους υπηρέτες του, τους προφήτες ».

Γεν.18:18: « Ο Αβραάμ θα γίνει οπωσδήποτε μεγάλο και ισχυρό έθνος, και μέσα του θα ευλογηθούν όλα τα έθνη της γης ».

Λόγω της συνήθους απώλειας νοήματος που εφαρμόζεται στο επίρρημα « σίγουρα », θυμάμαι ότι σημαίνει: με συγκεκριμένο και απόλυτο τρόπο. Πριν αποκαλύψει το καταστροφικό του έργο, ο Θεός σπεύδει να καθησυχάσει τον Αβραάμ για τη δική του θέση ενώπιον του και ανανεώνει τις ευλογίες που θα του δώσει. Ο Θεός αρχίζει να μιλά για τον Αβραάμ σε τρίτο πρόσωπο για να τον ανυψώσει στην τάξη ενός μεγάλου ιστορικού χαρακτήρα της ανθρωπότητας. Ενεργώντας έτσι, δείχνει στους σαρκικούς και πνευματικούς απογόνους του το πρότυπο που ευλογεί και το οποίο ανακαλεί και ορίζει στον στίχο που έρχεται.

Γεν.18:19: « Επειδή τον διάλεξα, για να διατάξει τους γιους του και τον οίκο του μετά από αυτόν να τηρούν την οδό του Ιεχωβά, με δικαιοσύνη και δικαιοσύνη στις υποσχέσεις που του έδωσε... »

Αυτό που περιγράφει ο Θεός σε αυτό το εδάφιο κάνει όλη τη διαφορά με τα Σόδομα τα οποία θα καταστρέψει. Μέχρι το τέλος του κόσμου, οι εκλεκτοί του θα είναι όπως αυτή η περιγραφή: η τήρηση της οδού του Γιαχβέ συνίσταται στην άσκηση της δικαιοσύνης και της δικαιοσύνης. την αληθινή δικαιοσύνη και την αληθινή δικαιοσύνη που ο Θεός θα οικοδομήσει σε κείμενα νόμου για να διδάξει τον λαό του Ισραήλ. Ο σεβασμός για αυτά τα πράγματα θα είναι η προϋπόθεση για να σεβαστεί ο Θεός τις υποσχέσεις του για ευλογίες.

Γεν.18:20: « Και ο Ιεχωβά είπε: Η κραυγή κατά των Σοδόμων και των Γόμορρων αυξήθηκε, και η αμαρτία τους είναι μεγάλη ».

Ο Θεός φέρνει αυτή την κρίση εναντίον των Σοδόμων και Γόμορρων, των πόλεων των βασιλιάδων που ήρθε να βοηθήσει ο Αβραάμ όταν τους επιτέθηκαν. Αλλά ήταν επίσης στα Σόδομα που ο ανιψιός του Λωτ είχε επιλέξει να εγκατασταθεί, με την οικογένειά του και τους υπηρέτες του. Γνωρίζοντας τον δεσμό που έχει ο Αβραάμ για τον ανιψιό του, ο Θεός πολλαπλασιάζει τις μορφές προσοχής προς τον γέρο για να του ανακοινώσει τις προθέσεις του. Και για να το κάνει αυτό, χαμηλώνει τον εαυτό του στο επίπεδο του ανθρώπου για να εξανθρωπιστεί όσο το δυνατόν περισσότερο για να τεθεί στο επίπεδο του ανθρώπινου συλλογισμού του υπηρέτη του Αβραάμ.

Γεν.18:21: « Γι' αυτό θα κατέβω και θα δω αν ενήργησαν πλήρως σύμφωνα με την αναφορά που μου ήρθε. και αν δεν είναι, θα το ξέρω ."

Αυτά τα λόγια έρχονται σε αντίθεση με τη γνώση των σκέψεων της Σάρα, γιατί ο Θεός δεν μπορεί να αγνοήσει το επίπεδο της ανηθικότητας που έχει φτάσει

σε αυτές τις δύο πόλεις της πεδιάδας και την άφθονη ευημερία τους. Αυτή η αντίδραση φανερώνει τη φροντίδα που λαμβάνει για να δεχτεί ο πιστός υπηρέτης του τη δίκαιη ποινή της κρίσης του.

Γεν.18:22: « *Και οι άντρες αναχώρησαν και πήγαν στα Σόδομα. Αλλά ο Αβραάμ στεκόταν ακόμα στην παρουσία του Γιαχβέ .* »

Εδώ, ο διαχωρισμός των επισκεπτών επιτρέπει στον Αβραάμ να ταυτίσει ανάμεσά τους τον ζωντανό Θεό, τον YaHWéH, που είναι παρών μαζί του σε μια απλή ανθρώπινη εμφάνιση που ενθαρρύνει την ανταλλαγή λέξεων. Ο Αβραάμ θα ενθαρρυνθεί σε σημείο να εμπλακεί με τον Θεό σε ένα είδος διαπραγματεύσεως για να επιτύχει τη σωτηρία των δύο πόλεων, στη μία από τις οποίες κατοικείται από τον αγαπητό του ανιψιό Λωτ.

Γεν.18:23: « *Ο Αβραάμ πλησίασε και είπε: Θα εξοντώσεις και τον δίκαιο μαζί με τους κακούς;*  »

Το ερώτημα που έθεσε ο Αβραάμ είναι δικαιολογημένο, γιατί στις συλλογικές ενέργειες δικαιοσύνης, η ανθρωπότητα προκαλεί το θάνατο αθώων θυμάτων που ονομάζονται παράπλευρες ζημιές. Αλλά αν η ανθρωπότητα δεν μπορεί να διακρίνει τη διαφορά, ο Θεός μπορεί. Και θα παράσχει απόδειξη αυτού στον Αβραάμ και σε εμάς που διαβάζουμε τη βιβλική του μαρτυρία.

Γεν.18:24: « *Ίσως να υπάρχουν πενήντα δίκαιοι άνθρωποι στη μέση της πόλης; Θα τους καταστρέψεις επίσης και δεν θα συγχωρήσεις την πόλη εξαιτίας των πενήντα δίκαιων που είναι μέσα της;*  »

Στην ευγενική και στοργική του ψυχή, ο Αβραάμ είναι γεμάτος ψευδαίσθηση και φαντάζεται ότι είναι δυνατό να βρεθούν τουλάχιστον 50 δίκαιοι σε αυτές τις δύο πόλεις και επικαλείται αυτούς τους 50 πιθανούς δίκαιους ανθρώπους για να αποκτήσει από τον Θεό τη χάρη των δύο πόλεων στην το ίδιο το όνομα της τέλει δικαιοσύνης του που δεν μπορεί να χτυπήσει τον αθώο με τον ένοχο.

Γεν.18:25: « *Να θανατώσεις τον δίκαιο μαζί με τον πονηρό, για να γίνει με τον δίκαιο όπως με τον ασεβή, μακριά σου! Μακριά από εσάς! Δεν θα ασκήσει δικαιοσύνη αυτός που κρίνει όλη τη γη;*  »

Ο Αβραάμ σκέφτεται έτσι να λύσει το πρόβλημα υπενθυμίζοντας στον Θεό τι δεν μπορεί να κάνει χωρίς να αρνηθεί την προσωπικότητά του που είναι τόσο συνδεδεμένη με την αίσθηση της τέλει δικαιοσύνης.

Γεν.18:26: « *Και ο Ιεχωβά είπε: Αν βρω πενήντα δίκαιους στα Σόδομα στη μέση της πόλης, θα συγχωρήσω ολόκληρη την πόλη για χάρη τους*  ».

Με υπομονή και καλοσύνη, ο Γιαχβέ άφησε τον Αβραάμ να μιλήσει και στην απάντησή του του αποδεικνύει ότι έχει δίκιο: για 50 δίκαιους οι πόλεις δεν θα καταστραφούν.

Γεν.18:27: « *Ο Αβραάμ αποκρίθηκε και είπε: Ιδού, τόλμησα να μιλήσω στον Κύριο, εγώ που είμαι χώμα και στάχτη*  ».

Είναι η σκέψη « *σκόνης και στάχτης* » ότι θα μείνουν ασεβείς άνθρωποι μετά την καταστροφή των δύο πόλεων στην κοιλάδα; Ωστόσο, ο Αβραάμ ομολογεί ότι ο ίδιος δεν είναι παρά « *σκόνη και στάχτη* ».

Γεν.18:28: « *Ίσως λείψουν πέντε από τους πενήντα δίκαιους: για πέντε θα καταστρέψετε ολόκληρη την πόλη; Και ο Ιεχωβά είπε: Δεν θα το καταστρέψω, αν βρω εκεί σαράντα πέντε δίκαιους .* »

Η τόλμη του Αβραάμ θα τον οδηγήσει να συνεχίσει τις διαπραγματεύσεις του μειώνοντας κάθε φορά τον αριθμό των εκλεκτών που ενδεχομένως θα βρεθούν και θα σταματήσει στον στίχο 32 στον αριθμό των δέκα δικαίων. Και κάθε φορά ο Θεός θα δίνει τη χάρη του λόγω του αριθμού που προτείνει ο Αβραάμ.

Γεν.18:29: « *Ο Αβραάμ συνέχισε να του μιλάει και είπε: Ίσως υπάρχουν σαράντα δίκαιοι άνθρωποι εκεί. Και ο Ιεχωβά είπε: Δεν θα κάνω τίποτα για χάρη αυτών των σαράντα.*

Γεν.18:30: « *Ο Αβραάμ είπε: Μην θυμώσει ο Κύριος, και θα μιλήσω. Ίσως θα υπάρχουν τριάντα δίκαιοι άνθρωποι εκεί. Και ο Γιαχβέ είπε: Δεν θα κάνω τίποτα αν βρω τριάντα δίκαιους ανθρώπους εκεί.*

Γεν.18:31: « *Ο Αβραάμ είπε: Ιδού, τόλμησα να μιλήσω στον Κύριο. Ίσως θα υπάρχουν είκοσι δίκαιοι άνθρωποι εκεί. Και ο Γιαχβέ είπε: Δεν θα το καταστρέψω για χάρη αυτών των είκοσι.*

Γεν.18:32: « *Ο Αβραάμ είπε, ας μη θυμώσει ο Κύριος, και δεν θα μιλήσω περισσότερο από αυτήν τη φορά. Ίσως υπάρχουν δέκα δίκαιοι άνθρωποι εκεί. Και ο Γιαχβέ είπε: Δεν θα το καταστρέψω για χάρη αυτών των δέκα δικαίων.*

Εδώ τελειώνει η διαπραγμάτευση του Αβραάμ που καταλαβαίνει ότι υπάρχει ένα όριο που πρέπει να τεθεί πέρα από το οποίο η επιμονή του θα ήταν παράλογη. Σταματά στον αριθμό των δέκα δικαίων ανθρώπων. Πιστεύει αισιόδοξα ότι αυτός ο αριθμός των δικαίων ανθρώπων πρέπει να βρεθεί σε αυτές τις δύο διεφθαρμένες πόλεις, έστω και αν υπολογίζει μόνο τον Λωτ και τους συγγενείς του.

Γεν.18:33: « *Ο Γιαχβέ έφυγε όταν τελείωσε την ομιλία του στον Αβραάμ. Και ο Αβραάμ επέστρεψε στην κατοικία του* ».

Η επίγεια συνάντηση δύο φίλων, ο ένας ουράνιος και Παντοδύναμος Θεός και ο άλλος, ο άνθρωπος, σκόνη της γης, τελειώνει και ο καθένας επιστρέφει στις ασχολίες του. Ο Αβραάμ προς την κατοικία του και ο Γιαχβέ προς τα Σόδομα και τα Γόμορρα στα οποία θα πέσει η καταστροφική του κρίση.

Στην ανταλλαγή του με τον Θεό, ο Αβραάμ αποκάλυψε τον χαρακτήρα του που είναι κατ' εικόνα Θεού, που ενδιαφέρεται να δει την αληθινή δικαιοσύνη να επιτελείται ενώ δίνει στη ζωή την ισχυρή πολύτιμη αξία της. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η διαπραγμάτευση του δούλου του δεν μπορούσε παρά να ευχαριστήσει και να χαρεί την καρδιά του Θεού που συμερίζεται πλήρως τα συναισθήματά του.

## Γένεση 19

### Χωρισμός σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης

Γεν.19 :1: « *Οι δύο άγγελοι ήρθαν στα Σόδομα το βράδυ. και ο Λωτ κάθισε στην πόλη των Σοδόμων. Όταν τους είδε ο Λωτ, σηκώθηκε να τους συναντήσει και έπεσε με το πρόσωπο στο έδαφος* ».

Αναγνωρίζουμε σε αυτή τη συμπεριφορά την καλή επιρροή του Αβραάμ στον ανιψιό του Λωτ, καθώς δείχνει την ίδια στοχαστικότητα στους περαστικούς

επισκέπτες. Και το κάνει με περισσότερη προσοχή, καθώς γνωρίζει τα κακά ήθη των κατοίκων της πόλης των Σοδόμων στην οποία έχει εγκατασταθεί να ζει.

Γεν.19:2: « Τότε είπε: *Ιδού, κύριοι μου, εισέλθετε, σας παρακαλώ, στο σπίτι του δούλου σας και διανυκτερεύστε εκεί. πλύνετε τα πόδια σας? θα ξυπνήσεις νωρίς το πρωί, και θα συνεχίσεις το ταξίδι σου. Όχι, μου απάντησαν, θα περάσουμε τη νύχτα στο δρόμο ».*

Ο Λωτ κάνει καθήκον του να υποδέχεται ανθρώπους που περνούν από το σπίτι του για να τους προστατεύσει από τις ξεδιάντροπες και κακόβουλες ενέργειες των διεφθαρμένων κατοίκων. Βρίσκουμε τα ίδια καλοδεχούμενα λόγια που είχε πει ο Άβραμ προς τους τρεις επισκέπτες του. Ο Λωτ είναι πράγματι ένας δίκαιος άνθρωπος που δεν επέτρεψε στον εαυτό του να διαφθαρεί από τη συμβίωση του με τα διεστραμμένα όντα αυτής της πόλης. Οι δύο άγγελοι ήρθαν να καταστρέψουν την πόλη αλλά πριν την καταστρέψουν θέλουν να μπερδέψουν την κακία των κατοίκων πιάνοντάς τους στα πράσα, σε ένδειξη ενεργητικής της κακίας τους. Και για να πάρουν αυτό το αποτέλεσμα, αρκεί να περάσουν τη νύχτα στο δρόμο για να τους επιτεθούν οι Σοδομίτες.

Γεν.19:3: « *Αλλά ο Λωτ τους παρότρυνε τόσο πολύ που ήρθαν κοντά του και μπήκαν στο σπίτι του. Τους έκανε γλέντι και έψησε άζυμα. Και έφαγαν ».*

Επομένως, ο Λωτ καταφέρνει να τους πείσει και αποδέχονται τη φιλοξενία του. που του δίνει ακόμα την ευκαιρία να επιδείξει τη γενναιοδωρία του όπως είχε κάνει ο Αβραάμ πριν από αυτόν. Η εμπειρία τους διδάσκει να ανακαλύψουν την όμορφη ψυχή του Λωτ, ενός δίκαιου ανθρώπου μέσα στο άδικο.

Γεν.19:4: « *Δεν είχαν ακόμη κοιμηθεί όταν οι άνθρωποι της πόλης, οι άνθρωποι των Σοδόμων, περικύκλωσαν το σπίτι, από τα παιδιά μέχρι τους γέροντες. όλος ο πληθυσμός ήρθε τρέχοντας ».*

Η επίδειξη της κακίας των κατοίκων ξεπερνά τις προσδοκίες των δύο αγγέλων, αφού έρχονται να τους αναζητήσουν ακόμα και στο σπίτι που τους υποδέχτηκε ο Λωτ. Σημειώστε το επίπεδο μετάδοσης αυτής της κακίας: « από τα παιδιά στους ηλικιωμένους ». Επομένως, η κρίση του ΥαΗWέΗ είναι απολύτως δικαιολογημένη.

Γεν.19:5: « *Και κάλεσαν τον Λωτ και του είπαν: Πού είναι οι άντρες που μπήκαν σε σένα αυτή τη νύχτα; Φέρτε μας έξω, για να τους γνωρίσουμε ».*

Οι αφελείς άνθρωποι μπορούν να εξαπατηθούν από τις προθέσεις των Σοδομιτών, γιατί δεν πρόκειται για αίτημα γνωριμίας αλλά για γνώση με τη βιβλική έννοια του όρου του παραδείγματος «Ο Αδάμ γνώριζε τη γυναίκα του και γέννησε γιο». Η εξαχρείωση αυτών των ανθρώπων είναι επομένως πλήρης και χωρίς θεραπεία.

Γεν.19:6: « *Ο Λωτ βγήκε σε αυτούς στην πόρτα του σπιτιού και έκλεισε την πόρτα πίσω του ».*

Ο θαρραλέος Λωτ που σπεύδει να πάει ο ίδιος για να συναντήσει τα αποτρόπαια όντα και που φροντίζει να κλείσει πίσω του την πόρτα του σπιτιού του για να προστατεύσει τους επισκέπτες του.

Γεν.19:7: « *Και είπε: Αδελφοί μου, σας παρακαλώ, μην κάνετε κακό. »*

Ο καλός προτρέπει τους κακούς να μην κάνουν το κακό. Τους αποκαλεί «αδέρφια» γιατί είναι άντρες σαν αυτόν και έχει διατηρήσει μέσα του την ελπίδα



να σώσει μερικούς από αυτούς από τον θάνατο στον οποίο τους κατευθύνει η συμπεριφορά τους.

*Γεν.19:8: « Ιδοὺ, ἔχω δύο κόρες που δεν ἔχουν γνωρίσει ποτέ άντρα. Θα σου τα φέρω ἔξω, και μπορεῖς να τους κάνεις ὅ,τι θέλεις. Μόνο να μην κάνετε τίποτα σε αυτούς τους άντρες αφού ἦρθαν στη σκιά της στέγης μου .»*

Για τον Λωτ, η συμπεριφορά των Σοδομιτών ἔφτασε σε ὕψη που δεν εἶχε φτάσει ποτέ πριν σε αυτήν την εμπειρία. Και για να προστατέψει τους δύο επισκέπτες του, ἔρχεται να προσφέρει στη θέση τους τις δύο παρθένες ἀκόμα κόρες του.

*Γεν.19:9: « Εἶπαν: Φύγε! Εἶπαν πάλι: Αυτός ἦρθε ως ξένος, και θέλει να κάνει δικαστή! Λοιπὸν, θα σας κάνουμε χειρότερα ἀπὸ αυτούς. Και πιέζοντας βίαια τον Λωτ, μῆκαν μπροστά για να σπάσουν την πόρτα ».*

Τα λόγια του Λωτ δεν ηρεμοῦν τη συγκεντρωμένη αγέλη, και αυτά τα τερατώδη ὄντα, λένε, ετοιμάζονται να κάνουν χειρότερα σε αυτόν παρά σε αυτά. Στη συνέχεια προσπαθοῦν να σπάσουν την πόρτα.

*Γεν.19:10: « Και οι άντρες ἀπλώσαν τα χέρια τους, και ἔφεραν τον Λωτ στο σπίτι κοντά τους, και ἐκλείσαν την πόρτα ».*

Με τον ἴδιο τον θαρραλέο Λωτ να κινδυνεύει, οι ἀγγελοι επεμβαίνουν και φέρνουν τον Λωτ μέσα στο σπίτι.

*Γεν.19:11: « Και τύφλωναν αυτούς που ἦταν στην πόρτα του σπιτιοῦ, ἀπὸ τον μικρότερο ἕως τον μεγαλύτερο, ὥστε μάταια πονούσαν να βρουν την πόρτα ».*

Ἐξω, οι πιο συγκινημένοι ἀνθρωποι τυφλώνονται. Προστατεύονται λοιπὸν οι ἔνοικοι του σπιτιοῦ.

*Γεν.19:12: « Οι άνδρες εἶπαν στον Λωτ, ποιον ἔχεις ἀκόμα ἐδῶ; Γαμπρούς, γιους και κόρες, και ὅ,τι σας ανήκει στην πόλη, βγάλτε τους ἀπὸ αυτόν τον τόπο ».*

Ο Λωτ βρήκε εὐνοια στα μάτια των ἀγγέλων και του Θεοῦ που τους ἔστειλε. Για να σωθεῖ η ζωή του, πρέπει « **να βγει ἔξω** » της πόλης και της κοιλάδας του κάμπου γιατί οι ἀγγελοι θα καταστρέψουν τους κατοίκους αυτής της κοιλάδας που θα γίνει ζώνη ερειπίων ὅπως η πόλη Αἶ. Η προσφορά των ἀγγέλων εκτείνεται σε ὅλα ὅσα του ἀνήκουν στα ζωντανά ἀνθρώπινα πλάσματα.

Σε αυτό το θέμα του **χωρισμοῦ** η θεία ἐντολή να « **βγείτε** » εἶναι μόνιμη. Γιατί παροτρύνει τα πλάσματά του να **χωριστοῦν** ἀπὸ το κακό σε ὅλες τις μορφές του, ὅπως οι ψευδοχριστιανικές ἐκκλησίες. Στην Αποκ. 18:4 διατάζει τους ἐκλεκτοῦς του να « **βγούν ἔξω** » της « *Βαβυλώνας της μεγάλης* », που ἀφορᾶ πρώτον την καθολική θρησκεία και δεύτερον την πολὺμορφη προτεσταντική θρησκεία, ὑπὸ την ἐπίδραση της οποίας ἔχουν παραμείνει μέχρι σήμερα. Και ὅπως συμβαίνει με τον Λωτ, η ζωή τους θα σωθεῖ μόνο με την ἀμεση υπακοή στην ἐντολή του Θεοῦ. Διότι, μόλις εκδοθεῖ ο νόμος που θα κάνει υποχρεωτική την κυριακάτικη ἀνάπαυση την πρώτη ἡμέρα, θα λήξει το τέλος του χρόνου της χάριτος. Και τότε θα εἶναι πολὺ ἀργά για να ἀλλάξετε γνώμη και θέση ἀπέναντι σε αυτό το πρόβλημα.

Εδῶ ἐφιστῶ την προσοχή σας στον κίνδυνο που ἐνέχει η ἀναβολή της ἀπαραίτητης λήψης ἀποφάσεων για ἀργότερα. Η ζωή μας εἶναι εὐθραυστη, μπορεί να πεθάνουμε ἀπὸ ἀσθένεια, ἀτύχημα ἢ ἐπίθεση, πράγματα που μπορεί να συμβοῦν ἀν ὁ Θεός δεν ἐκτιμήσει την ἀργότητά μας να ἀντιδράσουμε, και σε

αυτήν την περίπτωση, το τέλος του χρόνου της συλλογικής χάριτος χάνει όλη τη σημασία του. , γιατί αυτός που πεθαίνει πριν από αυτήν, πεθαίνει στην αδικία του και στην καταδίκη του από τον Θεό. Έχοντας επίγνωση αυτού του προβλήματος, ο Παύλος λέει στα Εβρ. 3:7-8: « Σήμερα, αν ακούσετε τη φωνή του, μη σκληρύνετε τις καρδιές σας όπως στην ανταρσία... ». Υπάρχει, λοιπόν, πάντα επείγον να ανταποκριθούμε στην προσφορά του Θεού, και ο Παύλος έχει αυτή τη γνώμη σύμφωνα με την Εβρ. 4:1: « Ας φοβόμαστε λοιπόν, όσο παραμένει ακόμη η υπόσχεση της εισόδου στην ανάπαυσή του, ότι κάποιος από εσάς δεν φαίνεται να άργησα πολύ .»

Γεν.19:13: « Επειδή θα καταστρέψουμε αυτόν τον τόπο, επειδή η κραυγή εναντίον των κατοίκων του είναι μεγάλη ενώπιον του Γιαχβέ. Ο Γιαχβέ μας έστειλε να το καταστρέψουμε .»

Αυτή τη φορά, ο χρόνος τελειώνει, οι άγγελοι έδωσαν στον Λωτ να μάθει τον λόγο της παρουσίας τους στο σπίτι του. Η πόλη πρέπει να καταστραφεί γρήγορα με απόφαση του YaHWéH.

Γεν.19:14: « Ο Λωτ βγήκε έξω και μίλησε στους γαμπρούς του που είχαν πάρει τις κόρες του: Σηκωθείτε, είτε, φύγετε από αυτό το μέρος. γιατί ο Γιαχβέ θα καταστρέψει την πόλη. Αλλά, στα μάτια των γαμπρών του, φαινόταν να αστειεύεται .»

Οι γαμπροί του Λωτ σίγουρα δεν ήταν στο επίπεδο της κακίας των άλλων Σοδομιτών, αλλά για τη σωτηρία μετράει μόνο η πίστη. Και προφανώς, δεν το είχαν. Οι πεποιθήσεις του πεθερού τους δεν τους ενδιέφεραν και η ξαφνική ιδέα ότι ο Θεός YaHWéH ήταν έτοιμος να καταστρέψει την πόλη ήταν απλά απίστευτη γι' αυτούς.

Γεν.19:15: « Από την αυγή της ημέρας οι άγγελοι παρότρυνε τον Λωτ, λέγοντας: Σήκω, πάρε τη γυναίκα σου και τις δύο κόρες σου που είναι εδώ, μήπως χαθείς στο ερείπιο της πόλης ».

Η καταστροφή των Σοδόμων γεννά σπαραχτικούς **χωρισμούς** που αποκαλύπτουν την πίστη και την απουσία πίστης. Οι κόρες του Λωτ πρέπει να επιλέξουν μεταξύ του να ακολουθήσουν τον πατέρα τους ή να ακολουθήσουν τον άντρα τους.

Γεν.19:16: « Και καθώς καθυστερούσε, οι άντρες τον πήραν από το χέρι, αυτός, η γυναίκα του και οι δύο κόρες του, γιατί ο Ιεχωβά θα τον λυπόταν. Τον πήραν και τον άφησαν έξω από την πόλη .

Σε αυτή τη δράση, ο Θεός μας δείχνει « ένα σήμα βγαλμένο από τη φωτιά » . Για άλλη μια φορά είναι για τον δίκαιο Λωτ που ο Θεός σώζει, μαζί του, τις δύο κόρες του και τη γυναίκα του. Έτσι, διχασμένοι από την πόλη, βρίσκονται έξω, ελεύθεροι και ζωντανοί.

Γεν.19:17: « Όταν τους έβγαλε έξω, ένας από αυτούς είπε: «Σώσε τη ζωή σου. Μην κοιτάς πίσω σου, ούτε σταματάς σε όλη την πεδιάδα. φύγε στο βουνό, για να μη χαθείς ».

Η σωτηρία θα είναι στο βουνό, η επιλογή αφήνεται στον Αβραάμ. Ο Λωτ μπορεί έτσι να καταλάβει και να μετανιώσει για το λάθος του που επέλεξε την πεδιάδα και την ευημερία της. Η ζωή του διακυβεύεται και θα πρέπει να βιαστεί αν θέλει να είναι ασφαλής όταν η φωτιά του Θεού χτυπήσει την κοιλάδα. Του δίνουν εντολή να μην κοιτάξει πίσω. Η σειρά πρέπει να ληφθεί κυριολεκτικά και

μεταφορικά. Το μέλλον και η ζωή βρίσκονται μπροστά από τους επιζώντες των Σοδόμων, γιατί πίσω τους, σύντομα δεν θα υπάρχει τίποτα άλλο παρά πυρακτωμένα ερείπια που αναφλέγονται από θειούχες πέτρες που πετάγονται από τον ουρανό.

Γεν.19:18: « *Ο Λωτ τους είπε: Ω! όχι, Κύριε!* »

Η εντολή που έδωσε ο άγγελος τρομάζει τον Λωτ.

Γεν.19:19: « *Ιδού, βρήκα εύνοια μπροστά σου, και έδειξες το μεγαλείο του ελέους σου απέναντί μου, διαφυλάττοντας τη ζωή μου. αλλά δεν μπορώ να δραπετεύσω στο βουνό πριν με πιάσει η καταστροφή και θα χαθώ* ».

Ο Λωτ γνωρίζει αυτή την περιοχή όπου ζει και ξέρει ότι για να φτάσει στο βουνό θα του πάρει πολύ χρόνο. Γι' αυτό παρακαλεί τον άγγελο και του προσφέρει άλλη λύση.

Γεν.19:20: « *Ιδού, αυτή η πόλη είναι αρκετά κοντά για να καταφύγω, και είναι μικρή. Ω ! ότι μπορώ να ξεφύγω εκεί,... δεν είναι μικρό;... και να ζει η ψυχή μου!* »

Στο τέλος της κοιλάδας βρίσκεται το Tsoar, μια λέξη που σημαίνει μικρό. Επέζησε από την τραγωδία της κοιλάδας για να χρησιμεύσει ως καταφύγιο για τον Λωτ και την οικογένειά του.

Γεν.19:21: « *Και του είπε: Ιδού, κι εγώ σου δίνω αυτή τη χάρη, και δεν θα καταστρέψω την πόλη για την οποία μιλάς* ».

Η παρουσία αυτής της πόλης μαρτυρεί ακόμη αυτό το δραματικό επεισόδιο που επηρέασε τις πόλεις της κοιλάδας της πεδιάδας όπου βρίσκονταν οι δύο πόλεις Σόδομα και Γόμορρα.

Γεν.19:22: « *Βιάσου και καταφύγου εκεί, γιατί δεν μπορώ να κάνω τίποτα μέχρι να φτάσεις εκεί. Γι' αυτό δόθηκε στην πόλη αυτή το όνομα Ζοάρ* .

Ο άγγελος εξαρτάται τώρα από τη συμφωνία του και θα περιμένει μέχρι να μπει ο Λωτ στη Ζοάρ για να χτυπήσει την κοιλάδα.

Γεν.19:23: « *Ο ήλιος ανέτειλε στη γη όταν ο Λωτ μπήκε στη Ζωάρ* ».

Για τους Σοδομίτες μια νέα μέρα φαινόταν να ανακοινώνεται κάτω από μια όμορφη ανατολή. μια μέρα σαν όλες τις άλλες...

Γεν.19:24: « *Τότε ο Ιεχωβά έβρεξε θειάφι και φωτιά από τον ουρανό στα Σόδομα και στα Γόμορρα από τον Ιεχωβά* ».

Αυτή η θαυματουργή θεία δράση έλαβε ισχυρή μαρτυρία μέσω των ανακαλύψεων του Αντβεντιστή αρχαιολόγου Ρον Γουάιατ. Προσδιόρισε την τοποθεσία της πόλης Γόμορρα, της οποίας οι κατοικίες ακουμπούσαν η μία πάνω στην άλλη στη δυτική πλαγιά του βουνού που συνορεύει με αυτήν την κοιλάδα. Το έδαφος αυτού του τόπου είναι φτιαγμένο από θειούχες πέτρες που, όταν εκτεθούν στη φωτιά, αναφλέγονται ακόμα και σήμερα. Το θείο θαύμα επιβεβαιώνεται έτσι πλήρως και αντάξιο της πίστης των εκλεκτών.

Σε αντίθεση με ό,τι πιστεύεται και λέγεται συχνά, ο Θεός δεν κάλεσε την πυρηνική ενέργεια για να καταστρέψει αυτή την κοιλάδα, αλλά σε πέτρες από θείο και καθαρό θείο, που υπολογίζεται σε 90% καθαρότητα, κάτι που είναι εξαιρετικό σύμφωνα με τους ειδικούς. Ο ουρανός δεν κουβαλά σύννεφα θείου, οπότε μπορώ να πω ότι αυτή η καταστροφή είναι έργο του δημιουργού Θεού. Μπορεί να δημιουργήσει οποιαδήποτε ύλη ανάλογα με τις ανάγκες του αφού δημιούργησε τη γη, τον ουρανό και ό,τι περιέχουν.

Γεν.19:25: « Κατέστρεψε αυτές τις πόλεις, και όλη την πεδιάδα, και όλους τους κατοίκους των πόλεων, και τα φυτά της γης ».

Τι μπορεί να επιβιώσει σε ένα μέρος που υποβάλλεται σε μια βροχή από πέτρες φλεγόμενου θείου; Τίποτα, εκτός από πέτρες και θειούχες πέτρες που υπάρχουν ακόμα.

Γεν.19:26: « Η γυναίκα του Λωτ κοίταζε πίσω και έγινε στήλη άλατος ».

Αυτή η αναδρομή από τη σύζυγο του Λωτ αποκαλύπτει τύψεις και ένα διατηρημένο ενδιαφέρον για αυτό το καταραμένο μέρος. Αυτή η ψυχική κατάσταση δεν ευχαριστεί τον Θεό και το κάνει γνωστό μεταμορφώνοντας το σώμα του σε στήλη άλατος, την εικόνα της απόλυτης πνευματικής στειρότητας .

Γεν.19:27: « Ο Αβραάμ σηκώθηκε νωρίς το πρωί για να πάει στο μέρος όπου είχε σταθεί ενώπιον του Γιαχβέ ».

Χωρίς να γνωρίζει το δράμα που έχει συμβεί, ο Αβραάμ έρχεται στη βελανιδιά της Μαμρέ όπου υποδέχτηκε τους τρεις επισκέπτες του.

Γεν.19:28: « Και κοίταξε προς τα Σόδομα και τα Γόμορρα, και σε όλη την περιοχή της πεδιάδας. και, ιδού, είδε καπνό να ανεβαίνει από τη γη, σαν καπνός φούρνου ».

Το βουνό είναι ένα εξαιρετικό παρατηρητήριο. Από το ύψος του, ο Αβραάμ κυριαρχεί στην περιοχή και γνωρίζει πού βρίσκεται η κοιλάδα των Σοδόμων και των Γόμορρων. Εάν το έδαφος του τόπου εξακολουθεί να είναι ένα πυρακτωμένο μαγκάλι, από πάνω υψώνεται ένας οξύς καπνός που προκαλείται από το θείο και από την κατανάλωση όλων των υλικών που συλλέγονται σε μια πόλη από τον άνθρωπο. Ο τόπος είναι καταδικασμένος στη στειρότητα μέχρι το τέλος του κόσμου. Εκεί βρίσκουμε μόνο πέτρες, πέτρες, θειούχες πέτρες και αλάτι, πολύ αλάτι που προάγει τη στειρότητα του εδάφους.

Γεν.19:29: « Όταν ο Θεός κατέστρεψε τις πόλεις της πεδιάδας, θυμήθηκε τον Αβραάμ. και έκανε τον Λωτ να δραπετεύσει από τη μέση της καταστροφής, με την οποία ανέστρεψε τις πόλεις όπου είχε κατοικήσει ο Λωτ ».

Αυτή η διευκρίνιση είναι σημαντική γιατί μας αποκαλύπτει ότι ο Θεός έσωσε τον Λωτ μόνο για να ευχαριστήσει τον Αβραάμ, τον πιστό δούλο του. Δεν έπαψε λοιπόν να τον κατηγορεί για την επιλογή του για την ευημερούσα κοιλάδα και τις διεφθαρμένες πόλεις της. Και αυτό επιβεβαιώνει ότι πράγματι σώθηκε από τη μοίρα που η Σόδομα την ονομάζει «μάρκα που άρπαξε από τη φωτιά» ή, με εξαιρετική ακρίβεια.

Γεν.19:30: « Ο Λωτ άφησε το Ζοάρ για τα υψώματα, και εγκαταστάθηκε στο βουνό, με τις δύο κόρες του, επειδή φοβόταν να μείνει στο Ζοάρ. Ζούσε σε μια σπηλιά μαζί με τις δύο κόρες του .»

Η ανάγκη για **χωρισμό** γίνεται πλέον σαφής στον Λωτ. Και είναι αυτός που αποφασίζει να μην μείνει στο Ζοάρ, το οποίο, αν και «μικρό», κατοικήθηκε επίσης από ανθρώπους διεφθαρμένους και αμαρτωλούς ενώπιον του Θεού. Με τη σειρά του πηγαίνει στο βουνό και, μακριά από κάθε άνεση, ζει με τις δύο κόρες του σε μια σπηλιά, ένα φυσικό ασφαλές καταφύγιο που προσφέρει η δημιουργία του Θεού.

Γεν.19:31: « Ο μεγαλύτερος είπε στον νεότερο: Ο πατέρας μας είναι γέρος. και δεν υπάρχει άνθρωπος στη χώρα να έρθει σε εμάς, σύμφωνα με το έθιμο όλων των χωρών .»

Δεν υπάρχει τίποτα σκανδαλώδες στις πρωτοβουλίες που ανέλαβαν οι δύο κόρες του Λωτ. Το κίνητρό τους είναι δικαιολογημένο και εγκεκριμένο από τον Θεό, επειδή ενεργούν με σκοπό να δώσουν απογόνους στον πατέρα τους. Χωρίς αυτό το κίνητρο η πρωτοβουλία θα ήταν αιμομικτική.

Γεν.19:32: « *Ελάτε, ας κάνουμε τον πατέρα μας να πιει κρασί, και ας ζαπλώσουμε μαζί του, για να διατηρήσουμε το γένος του πατέρα μας* ».

Γεν.19:33: « *Έβαλαν λοιπόν τον πατέρα τους να πιει κρασί εκείνη τη νύχτα. και η μεγαλύτερη πήγε να κοιμηθεί με τον πατέρα της: δεν πρόσεξε ούτε τότε ζάπλωσε ούτε τότε σηκώθηκε* ».

Γεν.19 :34: « *Την άλλη μέρα ο μεγαλύτερος είπε στον νεότερο: Ιδού, κοιμήθηκα χθες το βράδυ με τον πατέρα μου. ας τον βάλουμε να πιει πάλι κρασί αυτή τη νύχτα, και ας πάμε να κοιμηθούμε μαζί του, για να διατηρήσουμε το γένος του πατέρα μας* ».

Γεν.19:35: « *Έβαλαν τον πατέρα τους να πιει πάλι κρασί εκείνη τη νύχτα. και ο μικρότερος πήγε να κοιμηθεί μαζί του: δεν το πρόσεξε ούτε τότε ζάπλωσε ούτε τότε σηκώθηκε* ».

Η πλήρης ασυνειδησία του Λωτ σε αυτή τη δράση δίνει στην προσέγγιση την εικόνα της τεχνητής γονιμοποίησης που εφαρμόζεται σε ζώα και ανθρώπους στον τελευταίο μας καιρό. Δεν υπάρχει η παραμικρή αναζήτηση για ευχαρίστηση και το πράγμα δεν είναι πιο συγκλονιστικό από τη σύζευξη αδερφών στην αρχή της ανθρωπότητας.

Γεν.19:36: « *Οι δύο κόρες του Λωτ έμειναν έγκυες από τον πατέρα τους* ».

Σημειώνουμε στις δύο αυτές κόρες του Λωτ εξαιρετικές ιδιότητες αυτοθυσίας προς όφελος της τιμής του πατέρα τους. Ως ανύπαντρες μητέρες, θα μεγαλώσουν μόνες τους το παιδί τους, επίσημα χωρίς πατέρα, και έτσι απαρνούνται να πάρουν σύζυγο, σύζυγο, σύντροφο.

Γεν.19:37: « *Το πρωτότοκο γέννησε γιο, και ονόμασε Μωάβ· αυτός είναι ο πατέρας των Μωαβιτών μέχρι σήμερα* ».

Γεν.19:38: « *Ο νεότερος γέννησε επίσης ένα γιο, και ονόμασε Βεν Αμμί: είναι ο πατέρας των Αμμωνιτών μέχρι σήμερα* ».

Βρίσκουμε, στην προφητεία του Δανιήλ 11:41, την αναφορά των απογόνων των δύο γιων: « *Θα εισέλθει στην πιο όμορφη γη, και πολλοί θα πέσουν. αλλά ο Εδώμ, ο Μωάβ και ο αρχηγός των γιων του Αμμών θα ελευθερωθούν από τα χέρια του* ». Ένας σαρκικός και πνευματικός δεσμός θα ενώσει επομένως αυτούς τους απογόνους με το Ισραήλ που ιδρύθηκε στον Αβραάμ, τη ρίζα μετά τον Χέμπερ του εβραϊκού λαού. Αλλά αυτές οι κοινές ρίζες θα διεγείρουν διαμάχες και θα βάλουν αυτούς τους απογόνους εναντίον του έθνους του Ισραήλ. Στα εδάφια Σοφονίας 2:8 και 9, ο Θεός προφητεύει καταστροφή για τον Μωάβ και τα παιδιά του Αμμών: « *Άκουσα τη βρισιά του Μωάβ και τις προσβολές των γιων του Αμμών, όταν ύβρισαν τον λαό μου και ξεσηκώθηκαν αλαζονικά ενάντια στα σύνορά του. Γι' αυτό είμαι ζωντανός! Λέει ο Κύριος των δυνάμεων, ο Θεός του Ισραήλ, ο Μωάβ θα είναι σαν τα Σόδομα, και οι γιοι του Αμμών σαν τα Γόμορρα, ένας τόπος καλυμμένος με αγκάθια, ένα ορυχείο αλατιού, μια έρημος για πάντα· ο υπόλοιπος λαός μου θα τους λεηλατήσει, το υπόλοιπο έθνος μου θα τους κατέχει* ».

Αυτό αποδεικνύει ότι η ευλογία του Θεού ήταν μόνο στον Αβραάμ και ότι δεν την μοιράστηκαν οι αδελφοί του που γεννήθηκαν από τον ίδιο πατέρα, τον



Θάρα. Αν ο Λωτ μπόρεσε να ωφεληθεί από το παράδειγμα του Αβραάμ, αυτό δεν θα ισχύει για τους απογόνους του που γεννήθηκαν από τις δύο κόρες του.

## Γένεση 20

### Χωρισμός με την ιδιότητα του προφήτη του Θεού

Ανανεώνοντας την εμπειρία με τον Φαραώ που αναφέρεται στη Γένεση 12, ο Αβραάμ παρουσιάζει τη σύζυγό του Σάρρα ως αδελφή του στον Αβιμέλεχ, βασιλιά του Γεράρ (σημερινή Παλαιστίνη κοντά στη Γάζα). Και πάλι, η αντίδραση του Θεού που τον τιμωρεί τον κάνει να ανακαλύψει ότι ο σύζυγος της Σάρα είναι ο προφήτης του. Η δύναμη και ο φόβος του Αβραάμ εξαπλώθηκαν έτσι σε όλη την περιοχή.

## Γένεση 21

### Ο διαχωρισμός του θεμιτού και του παράνομου

Ο χωρισμός μέσα από τη θυσία αυτού που **αγαπάμε**

Γεν.21:1: « *Και ο Ιεχωβά επισκέφτηκε τη Σάρρα όπως είχε πει, και ο Ιεχωβά έκανε στη Σάρρα όπως είχε πει.* »

Σε αυτή την επίσκεψη, ο Θεός βάζει τέλος στη μακρόχρονη άγονη ζωή της Σάρας.

Γεν.21:2: « *Και η Σάρρα συνέλαβε και γέννησε στον Αβραάμ έναν γιο σε μεγάλη ηλικία, στον καθορισμένο καιρό για τον οποίο του μίλησε ο Θεός.* »

Ο Ησα.55:11 το επιβεβαιώνει: « *Έτσι συμβαίνει με τον λόγο μου που βγαίνει από το στόμα μου: δεν επιστρέφει σε μένα άκυρος, χωρίς να έχω κάνει το θέλημά μου και να έχω ολοκληρώσει τα σχέδιά μου* ». η υπόσχεση που δόθηκε στον Αβραάμ τηρείται, ο στίχος επομένως δικαιώνεται. Αυτός ο γιος έρχεται στον κόσμο αφού ο Θεός αναγγέλλει τη γέννησή του. Η Βίβλος τον παρουσιάζει ως «γιο της υπόσχεσης», γεγονός που καθιστά τον Ισαάκ έναν προφητικό τύπο του μεσσιανικού «Υιού του Θεού»: τον Ιησού.

Γεν.21:3: « *Και ο Αβραάμ ονόμασε το όνομα του γιου του που του γεννήθηκε, που τον είχε γεννήσει η Σάρρα, Ισαάκ.* »

Το όνομα Ισαάκ σημαίνει: γελάει. Και ο Αβραάμ και η Σάρα γέλασαν όταν άκουσαν τον Θεό να ανακοινώνει τον μελλοντικό τους γιο. Αν το γέλιο της χαράς είναι θετικό, αυτό δεν συμβαίνει με το χλευαστικό γέλιο. Στην πραγματικότητα, και οι δύο σύζυγοι είχαν την ίδια αντίδραση όντας θύματα ανθρώπινης προκατάληψης. Γιατί γελούσαν με τη σκέψη των ανθρώπινων αντιδράσεων των γύρω τους. Από την πλημμύρα, η διάρκεια ζωής έχει μειωθεί πολύ και για τους ανθρώπους, η ηλικία των 100 ετών σηματοδοτεί προχωρημένο γήρας, εκείνο που περιμένουμε λίγα από τη ζωή. Όμως η ηλικία δεν σημαίνει τίποτα στο πλαίσιο μιας σχέσης με τον δημιουργό Θεό που θέτει τα όρια όλων

των πραγμάτων. Και ο Αβραάμ το ανακαλύπτει αυτό στην εμπειρία του και λαμβάνει, μέσω του Θεού, πλούτο, τιμή και πατρότητα, αυτή τη φορά, νόμιμα.

Γεν.21:4: « *Και ο Αβραάμ έκανε περιτομή στον γιο του Ισαάκ όταν ήταν οκτώ ημερών, όπως τον πρόσταξε ο Θεός.* »

Με τη σειρά του, ο νόμιμος γιος γίνεται περιτομή. Η εντολή του Θεού τηρείται.

Γεν.21:5: « *Και ο Αβραάμ ήταν εκατό ετών όταν του γεννήθηκε ο γιος του Ισαάκ.* »

Το πράγμα είναι αξιοσημείωτο, αλλά όχι με προκατακλυσμαία πρότυπα.

Γεν.21:6: « *Και η Σάρα είπε, ο Θεός μου έδωσε λόγο να γελάσω. όποιος το ακούσει θα γελάσει μαζί μου.* »

Η Σάρα βρίσκει την κατάσταση γελοία γιατί είναι άνθρωπος και θύμα ανθρώπινης προκατάληψης. Αλλά αυτή η επιθυμία για γέλιο αντανακλά επίσης μια απρόσμενη χαρά. Όπως ο Αβραάμ ο σύζυγός της, αποκτά τη δυνατότητα να γεννήσει σε μια ηλικία που αυτό δεν μπορεί πλέον να φανταστεί κανείς από την άποψη της ανθρώπινης κανονικότητας.

Γεν.21 :7: « *Και είπε: Ποιος θα έλεγε στον Αβραάμ ότι η Σάρρα θα θηλάσει γιους; Διότι του γέννησα ένα γιο στα γεράματά του.* »

Το πράγμα είναι πραγματικά εξαιρετικό και εντελώς θαυματουργό. Κοιτάζοντας αυτά τα λόγια της Σάρας σε προφητικό επίπεδο, μπορούμε να δούμε στον Ισαάκ τον γιο που προφητεύει τη νέα εν Χριστώ διαθήκη, ενώ ο Ισμαήλ προφητεύει τον γιο της πρώτης διαθήκης. Με την άρνησή του στον Χριστό Ιησού, αυτός ο φυσικός γιος που γεννήθηκε κατά σάρκα με το σημείο της περιτομής θα απορριφθεί από τον Θεό υπέρ του Χριστιανού υιού που επιλέγεται μέσω της πίστης. Όπως ο Ισαάκ, ο Χριστός ιδρυτής της νέας διαθήκης θα γεννηθεί θαυματουργικά για να αποκαλύψει και να αντιπροσωπεύσει τον Θεό στην ανθρώπινη εμφάνιση. Αντίθετα, ο Ισμαήλ συλλαμβάνεται αποκλειστικά σε σαρκικές βάσεις και αυστηρά ανθρώπινες κατανοήσεις.

Γεν.21:8: « *Και το παιδί μεγάλωσε και απογαλακτίστηκε. και ο Αβραάμ έκανε μεγάλη γιορτή την ημέρα που ο Ισαάκ απογαλακτίστηκε.* »

Το μωρό που θηλάζει θα γίνει έφηβος και για τον πατέρα Αβραάμ ανοίγει ένα μέλλον γεμάτο υποσχέσεις και ευτυχία που γιορτάζει με χαρά.

Γεν.21:9: « *Και η Σάρρα είδε τον γιο της Άγαρ της Αιγύπτου, τον οποίο είχε γεννήσει στον Αβραάμ, να γελάει. και είπε στον Αβραάμ :*

Το γέλιο παίρνει σαφώς μεγάλη θέση στη ζωή του ευλογημένου ζευγαριού. Η εχθρότητα και η ζήλια του Ισμαήλ προς τον Ισαάκ, τον νόμιμο γιο, τον κάνει να γελάσει, κοροϊδεύοντάς τον. Για τη Σάρα, το όριο του ανεκτό έχει φτάσει: μετά την κοροϊδία της μητέρας έρχεται αυτή του γιου. είναι πάρα πολύ.

Γεν.21:10: « *Διώξτε αυτήν την υπηρέτρια και τον γιο της. γιατί ο γιος αυτής της υπηρέτριας δεν θα κληρονομήσει με τον γιο μου, με τον Ισαάκ.* »

Μπορούμε να καταλάβουμε την αγανάκτηση της Σάρα, αλλά κοιτάξτε με παραπάνω. Η Σάρα προφητεύει την αναξιοσύνη της πρώτης συμμαχίας που δεν θα κληρονομήσει με τους εκλεκτούς τη νέα, βασισμένη στην πίστη στη δικαιοσύνη του Χριστού Ιησού.

Γεν.21:11: « *Και ήταν πολύ κακό στα μάτια του Αβραάμ, εξαιτίας του γιου του.* »

Ο Αβραάμ δεν αντιδρά όπως η Σάρα επειδή τα συναισθήματά του μοιράζονται οι δύο γιοι του. Η γέννηση του Ισαάκ δεν εξαλείφει τα 14 χρόνια στοργής που τον δένουν με τον Ισμαήλ.

Γεν.21:12: « *Και ο Θεός είπε στον Αβραάμ, ας μην είναι κακό στα μάτια σου εξαιτίας του παιδιού και της υπηρέτριας σου. Σε όλα όσα σου είπε η Σάρρα, άκουσε τη φωνή της· γιατί στον Ισαάκ θα ονομαστείς σπόρος.* »

Σε αυτό το μήνυμα, ο Θεός προετοιμάζει τον Αβραάμ να δεχτεί την αποξένωση του Ισμαήλ, του μεγαλύτερου γιου του. Αυτός ο **διαχωρισμός** είναι στο προφητικό έργο του Θεού. αφού προφητεύει την αποτυχία της παλαιάς Μωσαϊκής διαθήκης. Ως παρηγοριά, στον Ισαάκ, θα πολλαπλασιάσει τους απογόνους του. Και η εκπλήρωση αυτού του θείου λόγου θα γίνει μέσω της καθιέρωσης της νέας διαθήκης όπου οι « εκλεκτοί » θα « κληθούν » με το μήνυμα του αιώνιου Ευαγγελίου του Θεού στον Ιησού Χριστό.

Έτσι, παραδόξως, ο Ισαάκ θα είναι πατριάρχης της παλαιάς διαθήκης και είναι πάνω απ' όλα στον Ιακώβ, τον γιο του, ότι σύμφωνα με τη σάρκα και το σημείο της περιτομής, ο Ισραήλ του Θεού θα εδραιωθεί στα θεμέλιά του. Αλλά το παράδοξο είναι ότι αυτός ο ίδιος Ισαάκ προφητεύει μόνο μαθήματα σχετικά με τη νέα εν Χριστώ διαθήκη.

Γεν.21:13: « *Και θα κάνω έθνος τον γιο της υπηρέτριας, γιατί είναι απόγονός σου.* »

Ο Ισμαήλ είναι ο πατριάρχης πολλών λαών της Μέσης Ανατολής. Μέχρι να εμφανιστεί ο Χριστός για την επίγεια σωτήρια διακονία του, η πνευματική νομιμότητα ανήκε αποκλειστικά στους απογόνους αυτών των δύο γιων του Αβραάμ. Ο δυτικός κόσμος ζούσε σε πολλαπλές μορφές παγανισμού, αγνοώντας την ύπαρξη του μεγάλου δημιουργού Θεού.

Γεν.21:14: « *Και ο Αβραάμ σηκώθηκε νωρίς το πρωί, πήρε ψωμί και ένα δέρμα νερό, και τα έδωσε στην Άγαρ, τα έβαλε στον ώμο της, και της έδωσε το παιδί, και την έστειλε. Και πήγε και περιπλανήθηκε στην έρημο της Βηρ-σαβεέ.* »

Η παρέμβαση του Θεού ηρέμησε τον Αβραάμ. Γνωρίζει ότι ο ίδιος ο Θεός θα προσέχει την Άγαρ και τον Ισμαήλ και συμφωνεί να **χωρίσει** από αυτούς, γιατί εμπιστεύεται τον Θεό να τους προστατεύσει και να τους καθοδηγήσει. Διότι ο ίδιος έχει προστατευθεί και καθοδηγηθεί μέχρι τώρα από Αυτόν.

Γεν.21:15: « *Και όταν εξαντλήθηκε το νερό στη φλούδα, πέταξε το παιδί κάτω από έναν από τους θάμνους* » .

Στην έρημο της Beersheba, το νερό που παρασύρεται καταναλώνεται γρήγορα και χωρίς νερό, η Άγαρ βλέπει μόνο τον θάνατο ως το τελικό αποτέλεσμα για την ατυχή κατάστασή της.

Γεν.21:16: « *Πήγε και κάθισε απέναντι, σε απόσταση αναπνοής. γιατί είπε: Να μη δω το παιδί να πεθαίνει. Και κάθισε απέναντι, και ύψωσε τη φωνή της και έκλαψε.* »

Σε αυτή την ακραία κατάσταση, για δεύτερη φορά, η Άγαρ χύνει τα δάκρυά της μπροστά στο πρόσωπο του Θεού.

Γεν.21:17: « *Και άκουσε ο Θεός τη φωνή του παιδιού, και ο Άγγελος του Θεού κάλεσε την Άγαρ από τον ουρανό, και της είπε: Τι έχεις, Άγαρ; Μη φοβάσαι, γιατί ο Θεός άκουσε τη φωνή του παιδιού εκεί που είναι.* »

Και για δεύτερη φορά επεμβαίνει ο Θεός και της μιλάει για να την καθησυχάσει.

Γεν.21:18: « *Σήκω, σήκωσε το παιδί και πάρε το στα χέρια σου. γιατί θα το κάνω μεγάλο έθνος.* »

Θυμίζω ότι το παιδί Ισμαήλ είναι ένας έφηβος ηλικίας 15 έως 17 ετών, αλλά παρόλα αυτά είναι ένα παιδί που υποτάσσεται στη μητέρα του Άγαρ και οι δυο τους δεν έχουν πλέον νερό να πιουν. Ο Θεός θέλει να στηρίξει τον γιο της γιατί του επιφυλάσσει μια ισχυρή μοίρα.

Γεν.21:19: « *Και άνοιξε ο Θεός τα μάτια της, και είδε ένα πηγάδι με νερό. και πήγε και γέμισε το δέρμα με νερό και έβαλε στο παιδί να πει.* »

Αποτέλεσμα θαύματος ή όχι, αυτό το πηγάδι νερού εμφανίζεται την απαραίτητη στιγμή για να δώσει στην Άγαρ και στον γιο της τη γεύση της ζωής. Και οφείλουν τη ζωή τους στον ισχυρό Δημιουργό που ανοίγει ή κλείνει το όραμα και τη νοημοσύνη των πραγμάτων.

Γεν.21:20: « *Και ο Θεός ήταν με το παιδί, και μεγάλωσε, και κατοίκησε στην έρημο, και έγινε τοξότης.* »

Η έρημος λοιπόν δεν ήταν άδεια αφού ο Ισμαήλ κυνηγούσε ζώα τα οποία σκότωνε με το τόξο του για να φάει.

Γεν.21:21: « *Και κατοίκησε στην έρημο του Φαράν. και η μητέρα του του πήρε γυναίκα από τη γη της Αιγύπτου.* »

Ο δεσμός μεταξύ των Ισμαηλιτών και των Αιγυπτίων θα ενισχυθεί λοιπόν και με την πάροδο του χρόνου, ο ανταγωνισμός του Ισμαήλ με τον Ισαάκ θα αυξηθεί σε σημείο που να τους κάνει μόνιμους φυσικούς εχθρούς.

Γεν.21 :22: « *Και συνέβη εκείνη την ώρα, που ο Αβιμέλεχ και ο Πικόλ, ο αρχηγός του στρατεύματός του, μίλησαν στον Αβραάμ, λέγοντας: Ο Θεός είναι μαζί σου σε ό,τι κάνεις.* »

Οι εμπειρίες που προκλήθηκαν από την παρουσίαση της Σάρρας ως αδελφής του, πράγματα που αναφέρονται στη Γέν.20, δίδαξαν στον Αβιμέλεχ ότι ο Αβραάμ ήταν ο προφήτης του Θεού. Τώρα τον φοβούνται και τον φοβούνται.

Γεν.21:23: « *Και τώρα ορκίσου μου εδώ στο Θεό ότι δεν θα κάνεις ψεύτικα ούτε σε μένα ούτε στα παιδιά μου ούτε στα εγγόνια μου, σύμφωνα με την καλοσύνη που σου έδειξα, θα κάνεις απέναντί μου και προς τη χώρα στην οποία μείνατε.* »

Ο Abimelech δεν θέλει πλέον να είναι θύμα των τεχνασμάτων του Αβραάμ και επιθυμεί να λάβει από αυτόν σταθερές και αποφασιστικές δεσμεύσεις για μια ειρηνική συμμαχία.

Γεν.21:24: « *Και ο Αβραάμ είπε, θα ορκιστώ.* »

Ο Αβραάμ δεν έχει κακή πρόθεση προς τον Αβιμέλεχ και έτσι μπορεί να συμφωνήσει με αυτό το σύμφωνο.

Γεν.21:25: « *Και ο Αβραάμ επέπληξε τον Αβιμέλεχ για ένα πηγάδι νερού που είχαν πάρει με βία οι υπηρέτες του Αβιμέλεχ.* »

Γεν.21:26: « *Και ο Αβιμέλεχ είπε: Δεν ξέρω ποιος το έκανε αυτό, και δεν με προειδοποίησες γι' αυτό, και το άκουσα μόνο σήμερα.* »

Γεν.21:27: « *Και ο Αβραάμ πήρε κοπάδια και κοπάδια, και τα έδωσε στον Αβιμέλεχ, και οι δύο έκαναν διαθήκη.* »

Γεν.21:28: « *Και ο Αβραάμ χώρισε επτά νεαρά πρόβατα από το κοπάδι.* »

Η επιλογή που έκανε ο Αβραάμ των «επτά προβάτων» μαρτυρεί τη σύνδεσή του με τον δημιουργό Θεό τον οποίο θέλει έτσι να συνδέσει με το έργο του. Ο Αβραάμ έχει εγκατασταθεί σε μια ξένη χώρα αλλά θέλει ο καρπός του κόπου του να παραμείνει ιδιοκτησία του.

Γεν.21:29: « *Και ο Αβιμέλεχ είπε στον Αβραάμ: Τι είναι αυτά τα εφτά νεαρά πρόβατα που ξεχώρισες; »*

Γεν.21:30: « *Και είπε: Θα πάρεις από το χέρι μου αυτά τα εφτά νεαρά πρόβατα, ως μαρτυρία σε μένα ότι έχω ανοίξει αυτό το πηγάδι. »*

Γεν.21:31: « *Γι' αυτό ονόμασαν εκείνο τον τόπο Βηρ-σαβέε, επειδή εκεί ορκίστηκαν και οι δύο. »*

Το επίμαχο πηγάδι πήρε το όνομά του από τη λέξη «sheba» που είναι η ρίζα του αριθμού «επτά» στα εβραϊκά, και την οποία βρίσκουμε στη λέξη «shabbat» που δηλώνει την έβδομη ημέρα, το Σάββατο μας που αγιάζεται στην εβδομαδιαία ανάπαυση από τον Θεό. από την αρχή της επίγειας δημιουργίας του. Για να διατηρηθεί η μνήμη αυτής της συμμαχίας, το πηγάδι ονομάστηκε έτσι «το πηγάδι των επτά».

Γεν.21:32: « *Και έκαναν διαθήκη στη Βηρ-σαβέε. Και σηκώθηκε ο Αβιμέλεχ, και ο Πικόλ, ο αρχηγός του στρατού του, και επέστρεψαν στη χώρα των Φιλισταίων. »*

Γεν.21:33: « *Και ο Αβραάμ φύτεψε ένα αλμυρίκι στη Βηρ-σαβέε. και εκεί κάλεσε το όνομα του Γιαχβέ, του αιώνιου Θεού. »*

Γεν.21:34: « *Και ο Αβραάμ παρέμεινε πολύς καιρός στη γη των Φιλισταίων. »*

Ο Θεός είχε οργανώσει συνθήκες ειρήνης και ηρεμίας για τον υπηρέτη του.

## Γένεση 22

### Ο χωρισμός του πατέρα και του μοναχογιού θυσίασε

Αυτό το κεφάλαιο 22 παρουσιάζει το προφητικό θέμα του Χριστού που προσφέρεται ως θυσία από τον Θεό ως Πατέρα. Απεικονίζει την αρχή της σωτηρίας που προετοιμάστηκε κρυφά από τον Θεό από την αρχή της απόφασής του να δημιουργήσει ελεύθερους, ευφυείς και αυτόνομους αντίστοιχους απέναντί του. Αυτή η θυσία θα είναι το τίμημα που πρέπει να πληρώσει για να αποκτήσει μια επιστροφή αγάπης από τα πλάσματα του. Οι εκλεκτοί θα είναι εκείνοι που έχουν ανταποκριθεί στις προσδοκίες του Θεού με πλήρη ελευθερία επιλογής.

Γεν.22:1: « *Μετά από αυτά ο Θεός δοκίμασε τον Αβραάμ και του είπε: Αβραάμ! Και εκείνος απάντησε: Εδώ είμαι! »*

Ο Αβραάμ είναι πολύ υπάκουος στον Θεό, αλλά μέχρι πού μπορεί να φτάσει αυτή η υπακοή; Ο Θεός γνωρίζει ήδη την απάντηση, αλλά ο Αβραάμ πρέπει να αφήσει πίσω του, ως μαρτυρία για όλους τους εκλεκτούς, συγκεκριμένη



απόδειξη της υποδειγματικής υπακοής του που τον κάνει τόσο άξιο της αγάπης του Θεού του που τον κάνει τον πατριάρχη του οποίου οι απόγονοι θα εξαχλωθούν από το γέννηση του Χριστού Ιησού.

Γεν.22:2: « *Ο Θεός είπε: Πάρε τον γιο σου, τον μοναχογιό σου, αυτόν που αγαπάς, Ισαάκ. πήγαινε στη γη του Μοριά και πρόσφερε τον εκεί ως ολοκαύτωμα σε ένα από τα βουνά που θα σου πω. »*

Ο Θεός σκοπίμως πιέζει ό,τι πονάει, στο όριο του υποφερτού για αυτόν τον γέρο των εκατό και πλέον ετών. Ο Θεός του χάρισε ως εκ θαύματος τη χαρά να γεννηθεί ένας γιος σε αυτόν και τη Σάρα, τη νόμιμη σύζυγό του. Επίσης, θα κρύψει από τους γύρω του το απίστευτο αίτημα του Θεού: « *Προσφέρετε ως θυσία τον μοναχογιό σας* ». Και η θετική απάντηση του Αβραάμ θα έχει αιώνιες συνέπειες για όλη την ανθρωπότητα. Διότι, αφού ο Αβραάμ έχει συναινέσει να προσφέρει τον γιο του, ο ίδιος ο Θεός δεν θα μπορεί πλέον να απαρνηθεί το σωτήριο έργο του. αν μπορούσε να σκεφτεί να το παρατήσει.

Ας σημειώσουμε το ενδιαφέρον της ακρίβειας: « *σε ένα από τα βουνά που θα σας πω* ». Αυτό το ακριβές μέρος είναι προγραμματισμένο να δέχεται το αίμα του Χριστού.

Γεν.22:3: « *Ο Αβραάμ σηκώθηκε νωρίς το πρωί, σέλασε το γαϊδούρι του και πήρε μαζί του δύο υπηρέτες και τον γιο του τον Ισαάκ. Έκοψε ξύλα για το ολοκαύτωμα και ξεκίνησε να πάει στο μέρος που του είχε πει ο Θεός. »*

Ο Αβραάμ αποφάσισε να υπακούσει σε αυτή την υπερβολή και με τον θάνατο στην ψυχή του, οργάνωσε την προετοιμασία της αιματηρής τελετής που διέταξε ο Θεός.

Γεν.22:4: « *Την τρίτη ημέρα ο Αβραάμ σήκωσε τα μάτια του και είδε τον τόπο από μακριά. »*

Η χώρα του Μορίja απέχει τρεις μέρες με τα πόδια από τον τόπο διαμονής του.

Γεν.22:5: « *Και ο Αβραάμ είπε στους υπηρέτες του: Μείνετε εδώ με τον γάιδαρο. Εγώ και ο νέος θα πάμε τόσο μακριά για να προσκυνήσουμε, και θα επιστρέψουμε σε εσάς. »*

Η τρομερή ενέργεια που πρόκειται να διαπράξει δεν χρειάζεται μάρτυρες. Αυτός **χωρίζει λοιπόν** από τους δύο υπηρέτες του που θα πρέπει να περιμένουν την επιστροφή του.

Γεν.22 :6: « *Ο Αβραάμ πήρε τα ξύλα για το ολοκαύτωμα, και τα φόρτωσε στον γιο του Ισαάκ, και πήρε τη φωτιά και το μαχαίρι στο χέρι του. Και περπάτησαν και οι δύο μαζί. »*

Σε αυτή την προφητική σκηνή, όπως ακριβώς ο Χριστός θα πρέπει να κουβαλήσει τη βαριά «πατίβα» στην οποία θα καρφωθούν οι καρποί του, ο Ισαάκ είναι φορτωμένος με το ξύλο που, αναφλεγόμενο, θα καταναλώσει το θυσιασμένο σώμα του.

Γεν.22:7: « *Τότε ο Ισαάκ μίλησε στον Αβραάμ τον πατέρα του, λέγοντας: Πατέρα μου! Κι εκείνος απάντησε: Εδώ είμαι γιε μου! Ο Ισαάκ απάντησε: Εδώ είναι η φωτιά και το ξύλο. αλλά πού είναι το αρνί για το ολοκαύτωμα; »*

Ο Ισαάκ έχει δει πολλές θρησκευτικές θυσίες και έχει δίκιο που εκπλήσσεται από την απουσία του ζώου που πρόκειται να θυσιαστεί.

Γεν.22:8: « *Ο Αβραάμ είπε: Γιε μου, ο Θεός θα δώσει στον εαυτό του το αρνί για το ολοκαύτωμα. Και περπάτησαν και οι δύο μαζί.* »

Αυτή η απάντηση από τον Αβραάμ ήταν άμεσα εμπνευσμένη από τον Θεό γιατί προφητεύει θαυμάσια την τεράστια θυσία που θα κάνει ο Θεός προσφέροντας τον εαυτό του στη σταύρωση με ανθρώπινη σάρκα, καλύπτοντας έτσι την ανάγκη των εκλεκτών αμαρτωλών για έναν αποτελεσματικό και δίκαιο Σωτήρα σε θεία τελειότητα. Αλλά ο Αβραάμ δεν βλέπει αυτό το σωτήριο μέλλον, αυτόν τον ρόλο του Χριστού του Σωτήρα που προφήτευσε το ζώο που θυσιάστηκε στον Γιαχβέ, τον παντοδύναμο δημιουργό Θεό. Για εκείνον, αυτή η απάντηση του επιτρέπει απλώς να κερδίσει χρόνο, καθώς κοιτάζει με φρίκη το έγκλημα που θα πρέπει να διαπράξει.

Γεν.22:9: « *Όταν έφτασαν στον τόπο που του είχε μιλήσει ο Θεός, ο Αβραάμ έχτισε εκεί ένα θυσιαστήριο και τακτοποίησε τα ζύλα. Έδεσε τον γιο του Ισαάκ και τον τοποθέτησε στο βωμό πάνω από το ζύλο.* »

Δυστυχώς για τον Αβραάμ μπροστά στο θυσιαστήριο, δεν υπάρχει πλέον κανένας τρόπος να κρυφτεί από τον Ισαάκ ότι είναι αυτός που θα είναι το πρόβατο της θυσίας. Εάν ο πατέρας Αβραάμ έδειχνε τον εαυτό του να είναι υψηλός σε αυτή την εξαιρετική αποδοχή, η πειθήνια συμπεριφορά του Ισαάκ είναι μια αντανάκλαση του τι θα ήταν ο Ιησούς Χριστός στην εποχή του: ύψιστος στην υπακοή και την αυτοθυσία του.

Γεν.22:10: « *Τότε ο Αβραάμ άπλωσε το χέρι του και πήρε το μαχαίρι για να σκοτώσει τον γιο του.* »

Σημειώστε ότι για να αντιδράσει, ο Θεός περιμένει μέχρι το τελευταίο τέλος της δοκιμασίας για να δώσει τη μαρτυρία της εκλεκτής του πραγματικής αξίας και αυθεντικότητας. Το "*μαχαίρι στο χέρι*"? το μόνο που μένει είναι να σφάξουμε τον Ισαάκ όπως τα πολλά πρόβατα που έχουν ήδη θυσιαστεί.

Γεν.22:11: « *Τότε ο άγγελος του Γιαχβέ τον φώναξε από τον ουρανό και είπε: Αβραάμ! Αβραάμ! Και εκείνος απάντησε: Εδώ είμαι!* »

Η επίδειξη της υπάκουης πίστης του Αβραάμ γίνεται και πραγματοποιείται τέλεια. Ο Θεός βάζει τέλος στη δοκιμασία του γέρου και του γιου του που είναι τόσο άξιος για αυτόν και την αγάπη του.

Προσέξτε, όποτε τον καλεί ο Θεός ή ο γιος του, ο Αβραάμ απαντά πάντα λέγοντας: « *Εδώ είμαι* ». Αυτή η αυθόρμητη απάντηση που πηγάζει από αυτόν μαρτυρά τη γενναιόδωρη και ανοιχτή φύση του προς τον διπλανό του. Επιπλέον, έρχεται σε αντίθεση με τη στάση του Αδάμ που έπεσε σε κατάσταση αμαρτίας που κρύφτηκε από τον Θεό, σε σημείο που ο Θεός υποχρεώθηκε να του πει: « *Πού είσαι;* ».

Γεν.22 :12: « *Και ο άγγελος είπε: Μην απλώνεις το χέρι σου πάνω στο παιδί και μην του κάνεις τίποτα. γιατί τώρα ξέρω ότι φοβάσαι τον Θεό και δεν μου απέκλεισες τον μοναχογιό σου.* »

Με την επίδειξη της πίστης και υπάκουης πίστης του, ο Αβραάμ μπορεί να είναι στα μάτια όλων, και μέχρι το τέλος του κόσμου, να φανεί ως πρότυπο αληθινής πίστης, από τον Θεό, μέχρι την έλευση του Χριστού που θα τον ενσαρκώσει στροφή σε θεϊκή τελειότητα. Σε αυτό το μοντέλο άφοβης υπακοής ο Αβραάμ γίνεται ο πνευματικός πατέρας των αληθινών πιστών που σώθηκαν από το χυμένο αίμα του Ιησού Χριστού. Σε αυτή την εμπειρία, ο Αβραάμ μόλις έπαιξε

το ρόλο του Θεού Πατέρα που θα προσφέρει ως πραγματική και θνητή θυσία, τον μονάκριβο γιο του που ονομάζεται Ιησούς από τη Ναζαρέτ.

Γεν.22:13: « *Ο Αβραάμ σήκωσε τα μάτια του και είδε πίσω του ένα κριάρι που κρατούνταν σε μια βάτο από τα κέρατα. Και ο Αβραάμ πήγε και πήρε το κριάρι και το πρόσφερε ως ολοκαύτωμα στη θέση του γιου του.* »

Σε αυτό το σημείο, ο Αβραάμ μπορεί να συνειδητοποιήσει ότι η απάντησή του στον Ισαάκ, « *γιε μου, ο Θεός θα εξασφαλίσει για τον εαυτό του το αρνί για το ολοκαύτωμα* », είχε εμπνευστεί από τον Θεό, επειδή το «*αρνί*», στην πραγματικότητα, «*το νεαρό κριάρι*». , πράγματι «*προμηθεύεται*» από τον Θεό και προσφέρεται από αυτόν. Σημειώστε ότι τα ζώα που θυσιάζονται στον YaHWéH είναι πάντα αρσενικά λόγω της ευθύνης και της κυριαρχίας που δίνεται στον άνθρωπο, τον αρσενικό Αδάμ. Ο Χριστός ο Λυτρωτής θα είναι επίσης άνδρας.

Γεν.22:14: « *Ο Αβραάμ ονόμασε αυτό το μέρος YaHWéH Jireh. Γι' αυτό λέγεται σήμερα: Στο βουνό του Γιαχβέ θα φανεί.* »

Το όνομα « *YaHWéH Jireh* » σημαίνει: Ο YaHWéH θα φανεί. Η υιοθέτηση αυτού του ονόματος είναι μια αληθινή προφητεία που αναγγέλλει ότι στη γη του Μοριά, ο μεγάλος αόρατος Θεός που εμπνέει φόβο και δέος θα φανεί σε μια λιγότερο τρομερή ανθρώπινη εμφάνιση, για να φέρει και να αποκτήσει τη σωτηρία των εκλεκτών. Και η προέλευση αυτού του ραντεβού, η προσφορά του Ισαάκ ως θυσία, επιβεβαιώνει την επίγεια διακονία του « *Αμνίου του Θεού που παίρνει τις αμαρτίες του κόσμου* ». Γνωρίζοντας το ενδιαφέρον του Θεού για τον σεβασμό του για τους τύπους και τα πρότυπα που αναπαράχθηκαν και επαναλήφθηκαν, είναι πιθανό και σχεδόν βέβαιο ότι ο Αβραάμ πρόσφερε τη θυσία του ακριβώς στο μέρος όπου, 19 αιώνες αργότερα, επρόκειτο να σταυρωθεί ο Ιησούς, στους πρόποδες του όρους Γολγοθάς. , έξω από την Ιερουσαλήμ, την πόλη, για ένα μόνο χρόνο, άγια.

Γεν.22:15: « *Ο άγγελος του Γιαχβέ κάλεσε τον Αβραάμ από τον ουρανό για δεύτερη φορά,* »

Αυτή η τρομερή δοκιμασία θα είναι η τελευταία που θα πρέπει να υποστεί ο Αβραάμ. Ο Θεός βρήκε μέσα του το άξιο πρότυπο πατριάρχη της υπάκουης πίστης και του το έκανε γνωστό.

Γεν. 22:16: “ *και είπε: Μόνος μου ορκίζομαι, ο λόγος του Γιαχβέ! Επειδή το έκανες αυτό, και δεν απέκλεισες τον γιο σου, τον μοναχογιό σου,* »

Ο Θεός τονίζει αυτά τα λόγια « ο μονογενής σου γιος », επειδή προφητεύουν τη μελλοντική του θυσία στον Ιησού Χριστό σύμφωνα με το εδάφιο Ιωάννη 3:16: « *Ο Θεός αγάπησε τόσο τον κόσμο, ώστε έδωσε τον μονογενή του Υιό, ώστε καθένας που πιστεύει σε αυτόν να μην χαθείτε, αλλά έχετε αιώνια ζωή* ».

Γεν.22:17: « *Θα σε ευλογήσω και θα πληθύνω τους απογόνους σου, όπως τα αστέρια του ουρανού και σαν την άμμο που είναι στην ακροθαλασσιά. και οι απόγονοί σου θα κατέχουν την πύλη των εχθρών τους.* »

Προσοχή! Η ευλογία του Αβραάμ δεν είναι κληρονομική, είναι μόνο για αυτόν και κάθε άνδρα ή γυναίκα από τους απογόνους του πρέπει, με τη σειρά του, να αξίζει την ευλογία του Θεού. Γιατί ο Θεός του υπόσχεται πολυάριθμους απογόνους, αλλά ανάμεσα σε αυτούς τους απογόνους, μόνο οι εκλεκτοί που θα ενεργήσουν με την ίδια πιστότητα και την ίδια υπακοή θα ευλογηθούν από τον

Θεό. Μπορείτε τότε να μετρήσετε όλη την πνευματική άγνοια των Εβραίων που με περηφάνια ισχυρίστηκαν ότι ήταν γιοι του Αβραάμ και επομένως γιοι που άξιζαν την κληρονομιά των ευλογιών του. Ο Ιησούς τους διέψευσε δείχνοντάς τους πέτρες και λέγοντας ότι από αυτές τις πέτρες ο Θεός μπορεί να δώσει στον Αβραάμ απογόνους. Και τους απέδωσε ως πατέρα τους, όχι τον Αβραάμ, αλλά τον διάβολο.

Κατά την κατάκτηση της γης Χαναάν, ο Ιησούς του Ναυή θα κατέχει την πύλη των εχθρών του, η πρώτη από τις οποίες έπεσε ήταν η πόλη της Ιεριχώ. Τελευταία, με τον Θεό, οι εκλεκτοί άγιοι θα κατέχουν την πόρτα στον τελευταίο εχθρό: τη « *Βαβυλώνα τη Μεγάλη* » σύμφωνα με διάφορες διδασκαλίες που αποκαλύφθηκαν στην Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού.

Γεν.22:18: « *Όλα τα έθνη της γης θα ευλογηθούν στους απογόνους σου, επειδή υπάκουσες τη φωνή μου.* »

Είναι πράγματι « *όλα τα έθνη της γης* », γιατί η προσφορά της εν Χριστώ σωτηρίας προσφέρεται σε όλους τους ανθρώπους, κάθε καταγωγής και όλους τους λαούς. Αλλά αυτά τα έθνη οφείλουν επίσης στον Αβραάμ το γεγονός ότι μπορούν να ανακαλύψουν τους θεϊκούς χρησμούς που αποκαλύφθηκαν στον Εβραϊκό λαό που βγήκε από τη γη της Αιγύπτου. Η εν Χριστώ σωτηρία επιτυγχάνεται με τη διπλή ευλογία του Αβραάμ και των απογόνων του που εκπροσωπούνται από τον εβραϊκό λαό και τον Ιησού από τη Ναζαρέτ, τον Ιησού Χριστό.

Είναι επιθυμητό να σημειωθεί ξεκάθαρα, σε αυτό το εδάφιο, η ευλογία και η αιτία της: η υπακοή που εγκρίθηκε από τον Θεό.

Γεν.22:19: « *Όταν ο Αβραάμ επέστρεψε στους υπηρέτες του, σηκώθηκαν και πήγαν μαζί στη Βηρ-σαβεέ. γιατί ο Αβραάμ κατοικούσε στη Βηρ-σαβεέ.* »

Γεν. 22:20: « *Μετά από αυτά αναγγέλθηκε στον Αβραάμ, λέγοντας: Ιδού, η Μιλκά γέννησε γιους στον αδερφό σου Ναχόρ* » .

Τα εδάφια που ακολουθούν έχουν σκοπό να προετοιμάσουν τον σύνδεσμο με τη « *Ρεβέκκα* » που θα γίνει η ιδανική σύζυγος που θα επιλέξει ο Θεός για τον πιστό και υπάκουο Ισαάκ. Θα ληφθεί από τη στενή οικογένεια του Αβραάμ από τους απογόνους του αδελφού του Ναχόρ.

Γεν.22:21: « *Ουζ, ο πρωτότοκος του, ο Βουζ, ο αδελφός του, ο Κεμουήλ, ο πατέρας του Αράμ* »,

Γεν. 22:22: « *Κεσέντ, Χάζο, Πιλντάς, Τζιντάφ και Μπεθουέλ.* »

Γεν.22:23: « *Ο Βαθουήλ γέννησε τη Ρεβέκκα . Αυτοί είναι οι οκτώ γιοι που γέννησε η Μιλκά στον Ναχώρ, τον αδελφό του Αβραάμ .* »

Γεν.22:24: « *Η παλλακίδα του, που ονομαζόταν Ρεούμα, γέννησε επίσης τον Τεβάχ, τον Γκαάμ, τον Ταχάς και τη Μαακά. "*

## Η εκπλήρωση των υποσχέσεων που δόθηκαν στον Αβραάμ

Η Γένεση 23 αναφέρει τον θάνατο και την ταφή της Σάρρας της συζύγου του στη Χεβρώνα, στο σπήλαιο της Μαχπελά. Ο Αβραάμ κατέλαβε έναν τόπο ταφής στο έδαφος της Χαναάν, ενώ περίμενε τον Θεό να δώσει ολόκληρη τη γη στους απογόνους του περίπου 400 χρόνια αργότερα.

Στη συνέχεια, στη Γεν.24, ο Αβραάμ εξακολουθεί να διατηρεί τον ρόλο του Θεού. Για να μείνει **χωριστός** από τους ντόπιους ειδωλολατρικούς λαούς, θα στείλει τον υπηρέτη του σε ένα μακρινό μέρος, στην άμεση οικογένειά του, να βρει γυναίκα για τον γιο του Ισαάκ και θα αφήσουν τον Θεό να τους επιλέξει. Με τον ίδιο τρόπο, ο Θεός θα επιλέξει τους εκλεκτούς που θα αποτελέσουν τη νύφη του Χριστού, του Υιού του Θεού. Σε αυτή την επιλογή, ο άνθρωπος δεν έχει καμία σχέση με αυτό γιατί η πρωτοβουλία και η κρίση ανήκουν στον Θεό. Η επιλογή του Θεού είναι τέλεια, άψογη και αποτελεσματική, όπως η Ρεβέκκα, η εκλεκτή σύζυγος, τρυφερή, έξυπνη και όμορφη στην εμφάνιση, και πάνω απ' όλα πνευματική και πιστή. το μαργαριτάρι που πρέπει να ψάξουν όλοι οι πνευματικοί άντρες που θέλουν να πάρουν γυναίκα.

### Ιακώβ και Ησαύ

Αργότερα, σύμφωνα με τη Γεν.25, η Ρεβέκκα είναι αρχικά άγονη όπως πριν από αυτήν η σύζυγος του Άβραμ, η Σαράι. Αυτή η κοινή στειρότητα οφείλεται στο γεγονός ότι οι δύο γυναίκες θα φέρουν ευλογημένους απογόνους στον Χριστό, ο οποίος θα σχηματιστεί από τον Θεό στη μήτρα μιας νεαρής παρθένας που ονομάζεται Μαρία. Με αυτόν τον τρόπο, η γενεαλογία του σωτηρίου έργου του Θεού σηματοδοτείται από τη θαυματουργή του δράση. Υποφέροντας από αυτή τη φυσική στειρότητα, η Ρεβέκκα κάνει έκκληση στον ΥαΗWέΗ και αποκτά από αυτόν δύο δίδυμα που παλεύουν στην κοιλιά της. Ανησυχημένη, αμφισβητεί τον Θεό για αυτό το πράγμα: « *Και ο Γιαχβέ της είπε : Δύο έθνη είναι στην κοιλιά σου, και δύο λαοί θα χωριστούν από τη μήτρα σου. ένας από αυτούς τους ανθρώπους θα είναι ισχυρότερος από τον άλλον και ο μεγαλύτερος θα υπόκειται στο μικρότερο .* » Γεννά δύο δίδυμα. Λόγω της έντονης τριχωτής του, και ήταν εντελώς « κόκκινος », εξ ου και το όνομα « *Εδώμ* » που δόθηκε στους απογόνους του, ο μεγαλύτερος ονομάζεται « *Ησαύ* », ένα όνομα που σημαίνει



«τριχωτός». Ο νεότερος ονομάζεται « *Ιακώβ* », ένα όνομα που σημαίνει «απατεώνας». Ήδη τα δύο ονόματα προφητεύουν τη μοίρα τους. Ο «*Velu*» θα πουλήσει το πρωτογενές του δικαίωμα στον νεότερο για ένα ζουμερό πιάτο « *ρου* » ή κόκκινες φακές. Πουλάει αυτό το πρωτογενές δικαίωμα επειδή υποτιμά την εύλογη αξία του. Αντίθετα, ο πνευματικός «Απατεώνας» ποθεί αυτόν τον τίτλο που δεν είναι μόνο τιμητικός, γιατί είναι συνδεδεμένη με την ευλογία του Θεού. Ο «απατεώνας» είναι του τύπου εκείνων των βίαιων ανθρώπων που θέλουν πάση θυσία να αναγκάσουν τη βασιλεία των ουρανών να την κυριεύσει και ήταν έχοντας κατά νου ότι ο Ιησούς μίλησε για αυτό το θέμα. Και βλέποντας αυτόν τον ζήλο που βράζει, η καρδιά του Θεού χαίρεται πολύ. Επίσης, τόσο το χειρότερο για τον «*Μαλλιάρό*» και τόσο το καλύτερο για τον «*Απατάτη*», γιατί είναι αυτός που θα γίνει «*Ισραήλ*», με απόφαση του Θεού. Μην κάνετε λάθος, ο Ιακώβ δεν είναι ένας συνηθισμένος απατεώνας και είναι ένας αξιόλογος άνθρωπος, γιατί δεν υπάρχει άλλο βιβλικό παράδειγμα της αποφασιστικότητάς του να λάβει την ευλογία του Θεού, και μόνο για την επίτευξη αυτού του στόχου «εξαπατεί». Έτσι μπορούμε όλοι να τον μιμηθούμε και ο πιστός ουρανός θα χαρεί. Από την πλευρά του, ο Ησαύ θα έχει ως απογόνους του τον λαό του « *Εδώμ* », ένα όνομα που σημαίνει « *κόκκινο* », με την ίδια ρίζα και σημασία με τον Αδάμ, αυτός ο λαός θα είναι αντίπαλος του Ισραήλ όπως αναγγέλθηκε η θεία προφητεία.

Διευκρινίζω ότι το χρώμα «κόκκινο» δηλώνει αμαρτία, μόνο, στις προφητικές εικόνες του σωτηρίου έργου που αποκάλυψε ο Θεός και αυτό το κριτήριο ισχύει, μόνο, για τους ηθοποιούς των παραγωγών του, όπως ο «*Ησαύ*». Στους σκοτεινούς καιρούς του Μεσαίωνα, τα κοκκινομάλλα παιδιά που θεωρούνταν κακά σκοτώθηκαν. Γι' αυτό, επισημαίνω, το κόκκινο χρώμα δεν κάνει τον απλό άνθρωπο πιο αμαρτωλό από τον μελαχρινό ή τον ξανθό, γιατί ο αμαρτωλός αναγνωρίζεται από τα κακά έργα της πίστης του. Είναι επομένως μόνο, σε συμβολική αξία, ότι το «κόκκινο», το χρώμα του ανθρώπινου αίματος, είναι σύμβολο της αμαρτίας, σύμφωνα με τον Ησα.1:18: « *Ελάτε να παρακαλέσουμε! λέει ο *YaHWéH*. Αν οι αμαρτίες σου είναι σαν κόκκινες, θα είναι λευκές σαν το χιόνι. αν είναι **κόκκινα** σαν *μοβ*, θα γίνουν σαν *μαλλί* . » Ομοίως, στην Αποκάλυψη του, την Αποκάλυψή του, ο Ιησούς συνδέει το κόκκινο χρώμα με τα ανθρώπινα όργανα που υπηρετούν, ασυνείδητα ή όχι, τον διάβολο, τον Σατανά τον πρώτο αμαρτωλό της ζωής που δημιούργησε ο Θεός. Παραδείγματα: το « *κόκκινο άλογο* » της Αποκ. 6:4, ο « *κόκκινος ή φλογερός κόκκινος δράκος* » της Αποκ. 12:3 και το « *ερυθρό θηρίο* » της Αποκ. 17:3.*

Τώρα που έχει αυτό το εκ γενετής δικαίωμα, ο Ιακώβ, με τη σειρά του, θα ζήσει εμπειρίες ζωής που προφητεύουν τα σχέδια του Θεού, ως διάδοχος του Αβραάμ.

Έφυγε από την οικογένειά του φοβούμενος την οργή του αδελφού του Ησαύ, με βάσιμους λόγους, σύμφωνα με τη Γεν.27:24, επειδή είχε αποφασίσει να τον σκοτώσει, μετά την εκτροπή της ευλογίας του ετοιμοθάνατου πατέρα του, «εξαπατημένος» από έναν βγάλει από το μυαλό της Ρεβέκκας τη γυναίκα του. Σε αυτή την απαγωγή, τα δύο ονόματα των διδύμων αποκαλύπτουν τη σημασία τους. Επειδή ο «*Tempeur*» χρησιμοποίησε ένα τριχωτό δέρμα για να εξαπατήσει τον Ισαάκ, ο οποίος είχε τυφλωθεί, περνώντας έτσι τον εαυτό του ως τον εκ φύσεως «*Μαλλιάρό*» μεγαλύτερο αδερφό του. Οι πνευματικοί άνθρωποι υποστηρίζουν ο

ένας τον άλλον και η Ρεβέκκα έμοιαζε περισσότερο με τον Ιακώβ παρά τον Ησαύ. Σε αυτή τη δράση, ο Θεός έρχεται σε αντίθεση με την ανθρώπινη και σαρκική επιλογή του Ισαάκ που προτίμησε τον Ησαύ τον κυνηγό που του έφερε το παιχνίδι που εκτιμούσε. Και ο Θεός παραχωρεί το πρωτόγονο δικαίωμα σε αυτόν που το αξίζει περισσότερο: τον Ιακώβ τον Απατεώνα.

Φτάνοντας στον Λάβαν, τον αραμαϊκό θείο του, τον αδερφό της Ρεβέκκα, για να δουλέψει γι' αυτόν, ο Τζέικομπ ερωτεύεται τη Ραχήλ, τη μικρότερη αλλά πιο όμορφη από τις κόρες του Λάβαν. Αυτό που δεν γνωρίζει είναι ότι στην πραγματική του ζωή, ο Θεός τον κάνει να παίζει έναν προφητικό ρόλο που πρέπει να προφητεύσει το σωτήριο έργο του. Επίσης, μετά από «επτά χρόνια» δουλειάς για να αποκτήσει την αγαπημένη του Ραχήλ, ο Λάβαν του επιβάλλει τη μεγαλύτερη κόρη του «Λία» και του τη δίνει για γυναίκα του. Για να αποκτήσει και να παντρευτεί τη Ρέιτσελ, θα πρέπει να δουλέψει «ακόμα επτά χρόνια» για τον θείο του. Σε αυτή την εμπειρία, ο «Ιακώβ» προφητεύει τι θα πρέπει να υποστεί ο Θεός στο σωτήριο έργο του. Γιατί και αυτός θα κάνει μια πρώτη συμμαχία όχι σύμφωνα με την επιθυμία της καρδιάς του, γιατί η εμπειρία ενός σαρκικού και εθνικού Ισραήλ δεν θα χαρακτηριστεί από την επιτυχία και τη δόξα που αξίζει η καλοσύνη του. Οι διαδοχές των «κριτών» και των «βασιλέων» καταλήγουν πάντα άσχημα, παρά μερικές σπάνιες εξαιρέσεις. Και την επιθυμητή σύζυγο άξια της αγάπης του, θα αποκτήσει μόνο σε μια δεύτερη συμμαχία αφού δείξει την αγάπη του και αποκαλύψει το σχέδιο σωτηρίας του στη διακονία του Ιησού Χριστού. η διδασκαλία του, ο θάνατός του και η ανάστασή του. Σημειώστε ότι οι άνθρωποι και οι θεϊκές προτιμήσεις αντιστρέφονται εντελώς. Η αγαπημένη του Ιακώβ είναι η στείρα Ραχήλ, αλλά του Θεού είναι η γόνιμη Λία. Δίνοντας στον Ιακώβ, πρώτα, τη Λία ως σύζυγό του, ο Θεός κάνει τον προφήτη του να βιώσει την απογοήτευση που θα βιώσουν και οι δύο στην πρώτη τους συμμαχία. Σε αυτή την εμπειρία, ο Θεός ανακοινώνει ότι η πρώτη του συμμαχία θα είναι μια τρομερή αποτυχία. Και η απόρριψη του Μεσσία Ιησού από τους απογόνους του επιβεβαίωσε αυτό το προφητικό μήνυμα. Η Λία, που δεν ήταν η αγαπημένη που επέλεξε ο γαμπρός, είναι μια εικόνα που προφητεύει τους εκλεκτούς της νέας συμμαχίας που, ειδωλολατρικής καταγωγής, έζησε για πολύ καιρό σε άγνοια της ύπαρξης του μοναδικού δημιουργού Θεού. Ωστόσο, η γόνιμη φύση της Λίας προφήτευσε μια διαθήκη που θα απέφερε πολλούς καρπούς στη δόξα του Θεού. Και το εδάφιο Ησαΐας 54:1 επιβεβαιώνει, λέγοντας: « *Χαίρε, στείρα, που δεν αντέχεις άλλο! Να ξεσπάσει η χαρά σας και η χαρά σας, εσείς που δεν έχετε πια πόνο! Διότι οι γιοι της εγκαταλειμμένης θα είναι πολυπληθέστεροι από τους γιους της παντρεμένης της, λέει ο Ιεχωβά* ». Εδώ ο εγκαταλελειμμένος προφητεύει, μέσω της Λίας, τη νέα διαθήκη, και ο παντρεμένος, μέσω της Ραχήλ, της παλιάς εβραϊκής διαθήκης.

### **Ο Ιακώβ γίνεται Ισραήλ**

Έχοντας αφήσει τον πλούσιο και ευημερούντα Λάβαν, ο Ιακώβ και όσοι του ανήκουν επιστρέφουν στον αδελφό του Ησαύ, του οποίου φοβάται τον δίκαιο και εκδικητικό θυμό. Μια νύχτα του εμφανίζεται ο Θεός και πολεμούν μεταξύ τους μέχρι τα ξημερώματα. Ο Θεός τελικά τον πληγώνει στο ισχίο και του λέει ότι από εδώ και πέρα θα τον αποκαλούν «Ισραήλ», γιατί βγήκε νικητής

πολεμώντας κατά Θεού και ανθρώπων. Σε αυτή την εμπειρία, ο Θεός θέλησε να απεικονίσει την εικόνα της μαχόμενης ψυχής του Ιακώβ στον αγώνα της πίστης του. Ονομάστηκε Ισραήλ από τον Θεό, αποκτά αυτό που απεγνωσμένα επιθυμούσε και επιζητούσε: την ευλογία του από τον Θεό. Η ευλογία του Αβραάμ στον Ισαάκ διαμορφώθηκε έτσι μέσω του συντάγματος του σαρκικού Ισραήλ, το οποίο, χτισμένο πάνω στον Ιακώβ που έγινε Ισραήλ, θα γινόταν σύντομα ένα φοβερό έθνος, μετά την έξοδο από τη σκλαβιά της Αιγύπτου. Η χάρη του Θεού, έχοντας προετοιμάσει τον Ησαύ, τα δύο αδέρφια βρίσκονται σε ειρήνη και χαρά.

Με τις δύο γυναίκες του και τους δύο υπηρέτες τους, ο Τζέικομπ βρέθηκε πατέρας 12 αγοριών και μόνο ενός κοριτσιού. Στείρα στην αρχή σαν τη Σαρά και τη Ρεβέκκα, αλλά ειδωλολατρική, η Ραχήλ αποκτά από τον Θεό δύο παιδιά, τον Ιωσήφ το μεγαλύτερο και τον Βενιαμίν το μικρότερο. Πέθανε γεννώντας το δεύτερο παιδί της. Προφητεύει έτσι το τέλος της παλαιάς διαθήκης που θα παύσει με την εγκαθίδρυση της νέας βασισμένης στο εξιλεωτικό αίμα του Ιησού Χριστού. Αλλά σε δεύτερη εφαρμογή, αυτές οι θνητές περιστάσεις προφητεύουν την τελική μοίρα του εκλεκτού του, ο οποίος θα σωθεί με την ευτυχισμένη παρέμβασή του όταν επιστρέψει στην ένδοξη θεϊκή του όψη στον Μιχαήλ Ιησού Χριστό. Αυτή η ανατροπή της κατάστασης των τελευταίων εκλεκτών προφητεύεται από την αλλαγή του ονόματος του παιδιού που αποκαλούσε « Μπεν-Ονι » ή « γιο της θλίψης μου», από την ετοιμοθάνατη μητέρα, μετονομάστηκε από τον Τζέικομπ, τον πατέρα, *Benjamin* » είτε, "δεξιός γιος" (δεξιά πλευρά) είτε, ευλογημένος γιος. Σε επιβεβαίωση, στο Ματθ.25:33, ο Ιησούς Χριστός θα τοποθετήσει « τα πρόβατά του στα δεξιά του και τα κατσίκια στα αριστερά του ». Αυτό το όνομα « Βενιαμίν » επιλέχθηκε από τον Θεό, αποκλειστικά για το προφητικό του εγχείρημα, επομένως για εμάς, γιατί για τον Ιακώβ είχε μικρή σημασία. και για τον Θεό, η ειδωλολατρική Ραχήλ δεν άξιζε τον χαρακτηρισμό « σωστό ». Αυτά τα πράγματα σχετικά με το τέλος του κόσμου αναπτύσσονται στις εξηγήσεις της Αποκ. 7:8.

### **Ο αξιοθαύμαστος Ιωσήφ**

Στην ιστορία του Ισραήλ, ο ρόλος που δίνει ο Θεός στον Ιωσήφ θα τον οδηγήσει να κυριαρχήσει στα αδέρφια του που, εξοργισμένοι από την πνευματική του κυριαρχία, τον πουλάνε σε Άραβες εμπόρους. Στην Αίγυπτο, η ειλικρίνεια και η πίστη του τον έκαναν να εκτιμηθεί, αλλά η γυναίκα του κυρίου του ήθελε να τον κακομεταχειριστεί, αφού του αντιστάθηκε, ο Ιωσήφ βρέθηκε στη φυλακή. Εκεί, εξηγώντας τα όνειρα, τα γεγονότα θα τον οδηγήσουν στον υψηλότερο βαθμό κάτω από τον Φαραώ: πρώτος Βεζίρης. Αυτή η ανύψωση βασίζεται στο προφητικό του χάρισμα όπως και για τον Δανιήλ μετά από αυτόν. Αυτό το δώρο τον έκανε να εκτιμηθεί από τον Φαραώ που του εμπιστεύτηκε την Αίγυπτο. Κατά τη διάρκεια ενός λιμού, τα αδέρφια του Ιακώβ θα πάνε στην Αίγυπτο και εκεί ο Ιωσήφ θα συμφιλωθεί με τους κακούς αδελφούς του. Ο Ιακώβ και ο Βενιαμίν θα ενωθούν μαζί τους και έτσι εγκαθίστανται οι Εβραίοι στην Αίγυπτο στην περιοχή Γκασέν.

## Η Έξοδος και ο πιστός Μωυσής

Σκλαβωμένοι, οι Εβραίοι θα βρουν στον Μωυσή, το εβραϊκό παιδί του οποίου το όνομα σημαίνει «σώθηκε από τα νερά» του Νείλου, που μεγάλωσε και υιοθετήθηκε από την κόρη του Φαραώ, τον ελευθερωτή που ετοίμασε ο Θεός.

Ενώ οι συνθήκες της σκλαβιάς τους σκληραίνουν και αυξάνονται, για να υπερασπιστεί έναν Εβραίο, ο Μωυσής σκοτώνει έναν Αιγύπτιο και αυτός φεύγει από την Αίγυπτο. Το ταξίδι του τον οδηγεί στη Μαδιάν, στη Σαουδική Αραβία, όπου ζουν οι απόγονοι του Αβραάμ και η Κετούρα, η δεύτερη σύζυγός του, παντρεύτηκε μετά το θάνατο της Σάρα. Ο Μωυσής παντρεύτηκε τη Ζιψώρα, τη μεγαλύτερη κόρη του πεθερού του Ιοθόρ, 40 χρόνια αργότερα, ενώ συνάντησε τον Θεό ενώ βοσκούσε τα κοπάδια του προς το βουνό Χωρήβ. Ο δημιουργός του εμφανίζεται με τη μορφή ενός πυρακτωμένου θάμνου που καίγεται αλλά δεν καταναλώνεται. Του αποκαλύπτει το σχέδιό του για το Ισραήλ και τον στέλνει στην Αίγυπτο για να καθοδηγήσει την έξοδο του λαού του.

Δέκα πληγές θα χρειαστούν για να αναγκάσουν τον Φαραώ να αφήσει τους πολύτιμους σκλάβους του να φύγουν ελεύθερα. Αλλά είναι το δέκατο που θα αποκτήσει μεγάλη προφητική σημασία. Διότι ο Θεός σκότωσε όλα τα πρωτότοκα της Αιγύπτου, ανθρώπους και ζώα. Και την ίδια μέρα, οι Εβραίοι γιόρτασαν το πρώτο Πάσχα στην ιστορία τους. Το Πάσχα προφήτευε το θάνατο του Μεσσία Ιησού, του « πρωτότοκου » και του αγνού και πεντακάθαρου « *Αμνιού του Θεού* » που προσφέρθηκε σε θυσία όπως το « αρνί » που εσφαγμένο την ημέρα της εξόδου από την Αίγυπτο. Μετά τη θυσία του Ισαάκ που ζήτησε ο Θεός από τον Αβραάμ, το Πάσχα της Εξόδου από την Αίγυπτο είναι η δεύτερη προφητική ανακοίνωση του θανάτου του Μεσσία (Χρισμένου) Ιησού ή, με ελληνικούς όρους, του Ιησού Χριστού. Η έξοδος από την Αίγυπτο πραγματοποιήθηκε τη 14η <sup>ημέρα</sup> του πρώτου μήνα του έτους, περίπου τον 15ο <sup>αιώνα</sup> π.Χ., περίπου 2500 χρόνια μετά το αμάρτημα της Εύας και του Αδάμ. Αυτά τα στοιχεία επιβεβαιώνουν την εποχή των «400 ετών» των « *τεσσάρων γενεών* » που έδωσε ο Θεός στους Αμορραίους, κατοίκους της γης Χαναάν.

Η υπερηφάνεια και το επαναστατικό πνεύμα του Φαραώ θα εξαφανιστούν με τον στρατό του στα νερά της «κόκκινης θάλασσας» που βρίσκει έτσι το νόημά της, γιατί κλείνει πάνω τους αφού ανοίξει για να επιτρέψει στους Εβραίους να εισέλθουν στη γη της Σαουδικής Αραβίας, νότιο άκρο της αιγυπτιακής χερσονήσου. Αποφεύγοντας τη Μαδιάμ, ο Θεός οδηγεί τον λαό του μέσω της ερήμου προς το όρος Σινά, όπου θα τους παρουσιάσει τον νόμο του για τις «δέκα εντολές». Ενώπιον του μοναδικού αληθινού Θεού, ο Ισραήλ είναι τώρα ένα μορφωμένο έθνος που πρέπει να δοκιμαστεί. Για το σκοπό αυτό καλείται κοντά του ο Μωυσής, στο βουνό του Σινά και ο Θεός τον κρατά εκεί για 40 μέρες και νύχτες. Του δίνει τους δύο πίνακες του νόμου χαραγμένους με το θεϊκό του δάχτυλο. Στο στρατόπεδο του εβραϊκού λαού, η παρατεταμένη απουσία του Μωυσή ευνοεί τα επαναστατημένα πνεύματα που ασκούν πίεση στον Ααρών και καταλήγουν να τον κάνουν να δεχτεί τη χύτευση και τη διαμόρφωση ενός « *χρυσού μοσχαριού* ». Αυτή η εμπειρία και μόνο συνοψίζει τη συμπεριφορά των επαναστατημένων ανθρώπων όλων των εποχών προς τον Θεό. Η άρνησή τους να υποταχθούν στην εξουσία του, τους οδηγεί στο να προτιμούν να αμφιβάλλουν για

την ύπαρξή του. Και οι πολλαπλές τιμωρίες του Θεού δεν αλλάζουν τίποτα. Μετά από αυτές τις 40 μέρες και νύχτες δοκιμών, ο φόβος των γιγάντων της Χαναάν θα καταδικάσει τους ανθρώπους να περιπλανηθούν στην έρημο για 40 χρόνια και, μόνο από αυτή τη δοκιμασμένη γενιά, ο Ιησούς του Ναυή και ο Καλήβ θα μπορέσουν να εισέλθουν στη γη της επαγγελίας που προσφέρει ο Θεός γύρω στο 2540 από την αμαρτία του Αδάμ.

Οι πρωταγωνιστές της ιστορίας του Genesis είναι οι ηθοποιοί μιας παραγωγής που οργανώθηκε από τον δημιουργό Θεό. Κάθε ένα από αυτά μεταδίδει, για προφητικό ή όχι, ένα μάθημα, και αυτή η ιδέα του θεάματος επιβεβαιώθηκε από τον απόστολο Παύλο που είπε στο Α' Κορ. 4:9: « *Επειδή, ο Θεός, μου φαίνεται, μας έκανε, οι απόστολοι, οι τελευταίοι των ανθρώπων, καταδικασμένοι σε θάνατο κατά κάποιον τρόπο, αφού ήμασταν θέαμα στον κόσμο, στους αγγέλους και στους ανθρώπους.* » Έκτοτε, η αγγελιοφόρος του Κυρίου, Έλεν Γ. Γουάιτ, έγραψε το διάσημο βιβλίο της με τίτλο «Η τραγωδία των αιώνων». Η ιδέα του « θεάματος » λοιπόν επιβεβαιώνεται, αλλά μετά τα «άστρα, τ' αστέρια» του ιερού βιβλίου, είναι η σειρά του καθενός μας να παίξει τον δικό του ρόλο, γνωρίζοντας ότι καθοδηγούμενοι από τις εμπειρίες τους, είμαστε έχουν το καθήκον να μιμούνται τα καλά τους έργα, χωρίς να αναπαράγουν τα λάθη τους. Για εμάς, όπως και για τον Δανιήλ (ο Κριτής μου είναι ο Θεός), ο Θεός παραμένει «ο Κριτής μας», συμπονετικός, σίγουρα, αλλά «Ο Κριτής» που δεν κάνει εξαίρεση για κανέναν.

Η εμπειρία του εβραϊκού εθνικού Ισραήλ είναι καταστροφική, αλλά δεν είναι κάτι περισσότερο από αυτή της χριστιανικής πίστης της εποχής μας που καταλήγει σε ευρεία αποστασία. Δεν πρέπει να μας εκπλήσσει αυτή η ομοιότητα, γιατί το Ισραήλ της παλιάς διαθήκης ήταν μόνο ένας μικρόκοσμος, ένα δείγμα, των ανθρώπινων όντων που κατοικούν ολόκληρη τη γη. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η αληθινή πίστη ήταν τόσο σπάνια εκεί όσο στη νέα διαθήκη που χτίστηκε πάνω στον Σωτήρα και « *Πιστό Μάρτυρα* » Ιησού Χριστού.

### **Από τη Βίβλο γενικά**

Ολόκληρη η Βίβλος, υπαγορευμένη και στη συνέχεια εμπνευσμένη από τον Θεό στους ανθρώπινους υπηρέτες του, φέρει προφητικά μαθήματα. από τη Γένεση στην Αποκάλυψη. Οι ηθοποιοί που επέλεξε ο Θεός μας παρουσιάζονται όπως είναι πραγματικά στην πραγματική τους φύση. Αλλά για να κατασκευάσει προφητικά μηνύματα σε αυτό το αέναο θέαμα, ο δημιουργός Θεός γίνεται ο Διοργανωτής των γεγονότων. Μετά την έξοδο από την Αίγυπτο, ο Θεός δίνει στον Ισραήλ την ελεύθερη πτυχή του ουράνιου νόμου του για 300 χρόνια, την εποχή των «κριτών» που τελειώνει γύρω στο 2840. Και σε αυτήν την ελευθερία, η επιστροφή στην αμαρτία, υποχρεώνει τον Θεό να τιμωρήσει το λαό του «επτά φορές» τους οποίους τελικά παραδίδει στους Φιλισταίους, τους κληρονομικούς τους εχθρούς. Και «επτά φορές» σηκώνει «απελευθερωτές». Η Αγία Γραφή λέει ότι εκείνες τις μέρες, « *ο καθένας έκανε ό,τι ήθελε* ». Και αυτός ο χρόνος απόλυτης ελευθερίας ήταν απαραίτητος για να αποκαλυφθεί ο καρπός που έφερε ο κάθε άνθρωπος. Το ίδιο συμβαίνει και στους « *έσχατους καιρούς* » μας. Αυτά τα



τριακόσια χρόνια ελευθερίας που χαρακτηρίζονται από τη συνεχή επιστροφή των Εβραίων στην αμαρτία, ο Θεός μας καλεί να τα συγκρίνουμε με τα τριακόσια χρόνια της ζωής του δίκαιου Ενώχ τον οποίο μας παρουσιάζει ως υποδειγματικό πρότυπο των εκλεκτών του, λέγοντας: « *Ο Ενώχ περπάτησε με τον Θεό τριακόσια χρόνια, τότε δεν ήταν πια γιατί τον πήρε ο Θεός* ». Μαζί του, κάνοντας τον να εισέλθει πρώτα στην αιωνιότητα του, όπως, μετά από αυτόν, ο Μωυσής και ο Ηλίας, και οι άγιοι που αναστήθηκαν με τον θάνατο του Ιησού, ενώπιον όλων των άλλων εκλεκτών, συμπεριλαμβανομένων των αποστόλων του Ιησού Χριστού. όλοι θα μετατραπούν ή θα αναστηθούν την τελευταία ημέρα.

Μετά από αυτό των «κριτών», ήρθε η εποχή των βασιλιάδων και εκεί πάλι, ο Θεός δίνει στους δύο πρώτους ηθοποιούς του έναν προφητικό ρόλο που επιβεβαιώνει το μήνυμα της προόδου **του κακού προς το** τελικό καλό, δηλαδή από τη νύχτα ή το σκοτάδι, προς το φως. Έτσι προφήτευσαν αυτοί οι δύο άνδρες, ο Σαούλ και ο Δαβίδ, το συνολικό σχέδιο του σχεδίου σωτηρίας που ετοιμάστηκε για τους επίγειους εκλεκτούς, δηλαδή τις δύο φάσεις ή δύο διαδοχικές ιερές συμμαχίες. Πάρτε το μαζί μου, ο Δαβίδ γίνεται βασιλιάς μόνο με το θάνατο του βασιλιά Σαούλ, όπως ο θάνατος της παλιάς αέναης διαθήκης επιτρέπει στον Χριστό να θεσπίσει τη νέα του διαθήκη, τη βασιλεία του και την αιώνια κυριαρχία του.

Έχω ήδη αναφέρει αυτό το θέμα, αλλά σας υπενθυμίζω, οι επίγειες μοναρχίες δεν έχουν θεϊκή νομιμότητα γιατί οι Εβραίοι ζήτησαν από τον Θεό να έχει έναν βασιλιά « *όπως τα άλλα επίγεια έθνη* », αυτοί, «ειδωλολάτρες». Που σημαίνει ότι το πρότυπο αυτών των βασιλιάδων είναι του τύπου των σατανικών αξιάν και όχι θεϊκό. Όσο, για τον Θεό, ο βασιλιάς είναι πράος, ταπεινός στην καρδιά, γεμάτος αυτοθυσία και συμπόνια, που κάνει τον εαυτό του υπηρέτη όλων, τόσο αυτός του διαβόλου είναι σκληρός, περήφανος, εγωιστής και περιφρονητικός, και απαιτεί να εξυπηρετούνται από όλους. Πληγωμένος άδικα από την απόρριψή του από τον λαό του, ο Θεός ανταποκρίθηκε στο αίτημά του και για την κακοτυχία του, του έδωσε βασιλιά σύμφωνα με τα πρότυπα του διαβόλου και όλες τις αδικίες του. Από τότε, για τον λαό του τον Ισραήλ, **αλλά μόνο για αυτόν**, η βασιλεία απέκτησε τη θεϊκή της νομιμότητα.

Ο προφορικός ή γραπτός λόγος είναι το μέσο ανταλλαγής μεταξύ δύο μεμονωμένων ανθρώπων. Η Βίβλος είναι ο λόγος του Θεού με την έννοια ότι για να μεταδώσει τα μαθήματά της στα επίγεια πλάσματά του, ο Θεός έχει συγκεντρώσει μαρτυρίες που υπαγορεύτηκαν ή εμπνευσμένες στους υπηρέτες του. μαρτυρίες ταξινομημένες, επιλεγμένες και ομαδοποιημένες από τον ίδιο με την πάροδο του χρόνου. Δεν πρέπει να εκπλαγούμε όταν παρατηρούμε την ατέλεια της δικαιοσύνης που έχει εδραιωθεί στη γη, γιατί αποκομμένοι από τον Θεό, οι άνθρωποι μπορούν να αποδείξουν τη δικαιοσύνη τους μόνο με το γράμμα του νόμου. Τώρα, ο Θεός μας λέει μέσω του Ιησού ότι « *το γράμμα σκοτώνει αλλά το πνεύμα δίνει ζωή* », αυτό το γράμμα. Οι άγιες γραφές της Βίβλου μπορούν επομένως να είναι μόνο « *μάρτυρες* » όπως υποδεικνύεται στην Αποκ. 11:3 αλλά σε καμία περίπτωση «κριτές». Αναγνωρίζοντας ότι το γράμμα του νόμου είναι ανίκανο να αποδώσει δίκαιη κρίση, ο Θεός αποκαλύπτει μια αλήθεια που βασίζεται αποκλειστικά στη θεϊκή φύση του ατόμου του. Μόνο αυτός μπορεί να αποφανθεί δίκαια, γιατί η ικανότητά του να αναλύει τις μυστικές σκέψεις του

μυαλού των πλασμάτων του, του επιτρέπει να γνωρίζει τα κίνητρα αυτών που κρίνει, πράγματα που κρύβονται και αγνοούνται από άλλα πλάσματα. Επομένως, η Βίβλος παρέχει μόνο τη βάση για τις μαρτυρίες που χρησιμοποιούνται για την κρίση. Κατά τη διάρκεια των « *χιλίων ετών* » της ουράνιας κρίσης, οι εκλεκτοί άγιοι θα έχουν πρόσβαση στα κίνητρα των ψυχών που κρίνονται. Μαζί με τον Ιησού Χριστό, θα είναι έτσι σε θέση να αποδώσουν μια τέλεια κρίση που είναι απαραίτητη, αφού η τελική ετυμηγορία καθορίζει τη διάρκεια του χρόνου που υπέστησαν τα βάσανα στον δεύτερο θάνατο. Αυτή η γνώση του πραγματικού κινήτρου του ενόχου μας επιτρέπει να κατανοήσουμε καλύτερα την επιείκεια του Θεού προς τον Κάιν, τον πρώτο επίγειο δολοφόνο. Σύμφωνα με τη μοναδική μαρτυρία που παρουσιάζεται γραπτώς στη Βίβλο, ο Κάιν ωθήθηκε προς τη ζήλια από την επιλογή του Θεού να ευλογήσει την προσφορά του Άβελ και να περιφρονήσει αυτή του Κάιν, χωρίς ο τελευταίος να γνωρίζει τον λόγο αυτής της διαφοράς που ήταν πνευματική. Έτσι έχουν τα πράγματα, η ζωή αποτελείται από αναρίθμητες παραμέτρους και συνθήκες που μόνο ο Θεός μπορεί να εντοπίσει και να κρίνει με πλήρη γνώση των γεγονότων. Τούτου λεχθέντος, η Βίβλος παραμένει για τους ανθρώπους, το μόνο βιβλίο που παρουσιάζει με γράμματα τις βάσεις του νόμου που κρίνει τις πράξεις τους, ενώ περιμένει να αποκαλυφθούν οι μυστικές τους σκέψεις στους εκλεκτούς αγίους στον ουρανό. Ωστόσο, ο ρόλος της επιστολής είναι να καταδικάσει ή να κρίνει την πράξη. Γι' αυτό, στην Αποκάλυψή του, ο Ιησούς υπενθυμίζει στους ανθρώπους τη σημασία των « *έργων* » τους και σπάνια μιλάει για την πίστη τους. Στο Ιάκωβος 2:17, ο απόστολος Ιάκωβος υπενθύμισε ότι « *χωρίς έργα η πίστη είναι νεκρή* », επιβεβαιώνοντας επίσης αυτή τη γνώμη, ο Ιησούς μιλά μόνο για τα καλά ή κακά « *έργα* » που δημιουργούνται από την πίστη. Και για να δημιουργηθούν με πίστη, αυτά τα έργα είναι αποκλειστικά εκείνα που διδάσκει η Αγία Γραφή σύμφωνα με τους θεϊκούς νόμους. Οι καλές πράξεις που εκτιμά η Καθολική Εκκλησία δεν λαμβάνονται υπόψη, γιατί είναι έργα ανθρωπιστικού χαρακτήρα και έμπνευσης.

Στον καιρό του τέλους, η Βίβλος είναι εντελώς περιφρονημένη και η ανθρώπινη κοινωνία παρουσιάζει μια παγκοσμιοποιημένη μυστικιστική και ψεύτικη πτυχή. Τότε είναι που η λέξη « *αλήθεια* » που χαρακτηρίζει την Αγία Γραφή, τον λόγο του ζώντος Θεού, και ευρύτερα, το παγκόσμιο παγκόσμιο έργο της, παίρνει την πλήρη σημασία της. Επειδή η περιφρόνηση αυτής της μοναδικής « *αλήθειας* » οδηγεί την ανθρωπότητα να οικοδομηθεί πάνω σε ψέματα σε όλους τους σχεσιακούς, κοσμικούς, θρησκευτικούς, πολιτικούς ή οικονομικούς τομείς.

Αυτό το άρθρο που γράφτηκε το Σάββατο 14 Αυγούστου 2021, αύριο, 15 Αυγούστου, σε μεγάλες συγκεντρώσεις, τα θύματα που εξαπατήθηκαν από την ψεύτικη θρησκεία θα αποτίσουν φόρο τιμής στον πιο επιτυχημένο σατανικό μυστήριο της καριέρας του, αφού χρησιμοποίησε το « *φίδι* » ως ένα μέσο στην « *Εδέμ* »: η εμφάνισή της κάτω από την εικόνα της «Παναγίας». Η αληθινή δεν ήταν πια παρθένα, αφού μετά τον Ιησού γέννησε γιους και κόρες. αδελφοί και αδελφές του Ιησού. Αλλά τα ψέματα πεθαίνουν σκληρά και αντιστέκονται ακόμη και στα καλύτερα βιβλικά επιχειρήματα. Δεν έχει σημασία, μετά από αυτόν τον Δεκαπενταύγουστο, θα μείνουν μόνο για αυτήν την αγανάκτηση, το πολύ, οκτώ πανηγυρισμοί για να ερεθίσουν τον Θεό και να αφυπνίσουν τον δίκαιο θυμό του που θα πέσει στα κεφάλια των ενόχων. Σημειώστε ότι σε αυτή την οπτασία, τα

παιδιά επιλέχθηκαν για να πιστοποιήσουν την αυθεντικότητα του οράματος της «παρθένας». Είναι τόσο αθώοι όσο λένε και προσποιούνται οι άνθρωποι; Γεννημένοι αμαρτωλοί, κακώς τους αποδίδεται η αθωότητα, αλλά δεν μπορούμε επομένως να τους κατηγορήσουμε για συνενοχή. Το όραμα που έλαβαν αυτά τα παιδιά ήταν πολύ αληθινό, αλλά ο διάβολος είναι επίσης ένα πολύ πραγματικό επαναστατικό πνεύμα και ο Ιησούς Χριστός του αφιέρωσε πολλά από τα λόγια του για να προειδοποιήσει τους υπηρέτες του για αυτόν. Η ιστορία μαρτυρεί την απατηλή σαγηνευτική της δύναμη που οδηγεί τα παραπλανημένα και εξαπατημένα θύματά της στον « δεύτερο θάνατο ». Η λατρεία του διαβόλου σε όλη την Παπική και Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία καταγγέλλεται από τον Θεό, σε αυτό το εδάφιο από την Αποκ. 13:4: « **Και προσκύνησαν τον δράκο, επειδή είχε δώσει εξουσία στο θηρίο** . προσκύνησαν το θηρίο, λέγοντας: Ποιος είναι σαν το θηρίο και ποιος μπορεί να πολεμήσει εναντίον του; ". Στην πραγματικότητα, μόνο μετά το τέλος αυτής της « λατρείας » του περιοριστικού και καταδιωκτικού « θηρίου » των αληθινών εκλεγμένων αγίων του Ιησού Χριστού, σε μια εποχή ανεκτικότητας που του έχουν επιβάλει οι περιστάσεις, αρχίζει αυτή η λατρεία με τα σαγηνευτικά μέσα των εμφανίσεων της διαβολικής «παρθένας». μια « γυναίκα » για να αντικαταστήσει το « φίδι » αφού το « φίδι » παρέσυρε τη « γυναίκα » που παρέσυρε τον άντρα της. Η αρχή παραμένει η ίδια και εξακολουθεί να είναι εξίσου αποτελεσματική.

### Ωρα τελευταίας επιλογής

Αυτή η μελέτη των θείων αποκαλύψεων τελειώνει με την ανάλυση του βιβλίου της Γένεσης που μας αποκάλυψε ποιος είναι ο Θεός σε όλες τις πτυχές του χαρακτήρα του. Μόλις είδαμε πόσο αποφασιστικός είναι στην απαίτησή του για υπακοή από τα πλάσματά του υποβάλλοντας τον Άβραμ σε μια εξαιρετική δοκιμασία πίστης όταν ήταν σχεδόν εκατό ετών. Αυτή η θείκη απαίτηση επομένως δεν χρειάζεται πλέον να αποδεικνύεται.

Την ώρα της τελευταίας επιλογής που πρότεινε ο Θεός από την άνοιξη του 1843, και ακριβέστερα που απαιτείται από τις 22 Οκτωβρίου 1844, η τήρηση του Σαββάτου απαιτείται από τον Θεό ως απόδειξη της αγάπης που του έδωσαν οι αληθινοί εκλεγμένοι άγιοι του. Η παγκόσμια πνευματική κατάσταση παρουσιάζεται έτσι με τη μορφή μιας ενιαίας ερώτησης που απευθύνεται αποκλειστικά σε όλα τα μέλη των θρησκευτικών, χριστιανικών οργανώσεων.

Η ερώτηση που σε σκοτώνει ή σε κάνει να ζεις για πάντα

Είναι ένας αυτοκράτορας, ένας βασιλιάς ή ένας πάπας εξουσιοδοτημένος και εξουσιοδοτημένος να αλλάξει τα λόγια που ειπώθηκαν και γράφτηκαν από τον Θεό ή υπό την υπαγόρευση του όπως έκανε ο Μωυσής;

Έχοντας προβλέψει τα πάντα, ακόμη και αυτήν την ερώτηση, ο Ιησούς έδωσε την απάντησή του εκ των προτέρων, λέγοντας στο Ματ.5:17-18: « *Μη νομίζετε ότι ήρθα να καταργήσω τον νόμο ή τους προφήτες. Δεν ήρθα για να καταργήσω, αλλά για να εκπληρώσω. Γιατί αλήθεια σας λέω, έως ότου παρέλθει ο ουρανός και η γη, δεν θα περάσει ούτε ένα γράμμα από το νόμο μέχρι να ολοκληρωθούν όλα* . » Ο ίδιος Ιησούς ανακοίνωσε επίσης ότι τα λόγια του που

είπε θα μας κρίνουν, στο Ιωάννη 12:47 έως 49: « *Αν κάποιος ακούσει τα λόγια μου και δεν τα τηρήσει, δεν είμαι εγώ που τον κρίνω. γιατί δεν ήρθα για να κρίνω τον κόσμο, αλλά για να σώσω τον κόσμο. Αυτός που με απορρίπτει και δεν δέχεται τα λόγια μου έχει τον κριτή του. ο λόγος που είπα θα τον κρίνει την τελευταία ημέρα . Γιατί δεν έχω μιλήσει από μόνος μου. αλλά ο Πατέρας, που με έστειλε, μου έχει ορίσει ο ίδιος τι πρέπει να πω και να διακηρύξω. »*

Αυτή είναι η αντίληψη του Θεού για το νόμο του. Αλλά ο Δαν.7:25 αποκάλυψε ότι η **πρόθεση να « αλλάξει »** ήταν να εμφανιστεί στη Χριστιανική εποχή, λέγοντας για τη Ρωμαιοκαθολική παπική: « *Θα πει λόγια εναντίον του Υψίστου, θα καταπιέζει τους αγίους του Υψίστου». -Ψηλά, και θα ελπίζει να αλλάξει την εποχή και το νόμο . και οι άγιοι θα παραδοθούν στα χέρια του για καιρό και φορές και μισό καιρό. »* Μια αγανάκτηση που θα σταματήσει και την οποία θα ξέρει πώς να τιμωρήσει δίκαια σύμφωνα με το εδάφιο 26 που ακολουθεί: « *Τότε θα έρθει η κρίση και η κυριαρχία του θα αφαιρεθεί από αυτόν, η οποία θα καταστραφεί και θα εκμηδενιστεί για πάντα. »* Αυτοί οι « καιροί » ή τα προφητικά χρόνια αναγγέλλουν τη διωκτική του βασιλεία που ολοκληρώθηκε για 1260 χρόνια, από το 538 έως το 1798.

Αυτή η « **κρίση** » πραγματοποιείται σε διάφορες φάσεις. Η πρώτη φάση είναι προπαρασκευαστική. Είναι το έργο του **διαχωρισμού** και του αγιασμού της «Αντβεντιστικής» πίστης που καθιέρωσε ο Θεός από την άνοιξη του 1843. Ο Αντβεντισμός διαχωρίζεται από την Καθολική και την Προτεσταντική θρησκεία. Στην Αποκάλυψη, αυτή η φάση αφορά τις εποχές « *Σάρδεις, Φιλαδέλφεια και Λαοδικεία* » στην Αποκ. 3:1-7-14.

Η δεύτερη φάση είναι εκτελεστική: « *θα του αφαιρέσουμε την κυριαρχία* ». Είναι η ένδοξη επιστροφή του Ιησού Χριστού που αναμένεται την άνοιξη του 2030. Οι εκλεγμένοι Αντβεντιστές εισέρχονται στην αιωνιότητα **χωρισμένοι** από τους ανάξιους Καθολικούς, Προτεστάντες και Αντβεντιστές επαναστάτες που πεθαίνουν στη γη. Η δράση ολοκληρώνεται στο τέλος της « *Λαοδικείας* » εποχής της Αποκ. 3:14.

Η τρίτη φάση είναι αυτή της κρίσης των πεσόντων νεκρών, η οποία γίνεται πράξη από τους εκλεκτούς που έχουν εισέλθει στην ουράνια βασιλεία του Θεού. Τα θύματα έγιναν δικαστές και χωριστά **κρίνεται** η ζωή του καθενός από τους επαναστάτες και εκδίδεται οριστική ποινή ανάλογη της ενοχής τους. Αυτές οι προτάσεις καθορίζουν τη διάρκεια του « *μαρτύρου* » που θα προκαλέσει η ενέργεια του « *δεύτερου θανάτου* » τους. Στην Αποκάλυψη, αυτό το θέμα είναι το θέμα της Αποκ. 4. 11:18 και 20:4; αυτό αφού Δαν.7:9-10.

Τέταρτον, στο τέλος της εβδομής χιλιετίας, το μεγάλο Σάββατο για τον Θεό και τους εκλεκτούς του εν Χριστώ, έρχεται η εκτελεστική φάση των ποινών που απέδωσε ο Χριστός και οι εκλεκτοί του. Στη χώρα της αμαρτίας όπου αναστούνται, οι καταδικασμένοι επαναστάτες εκμηδενίζονται, « *για πάντα* », από « *τη φωτιά του δεύτερου θανάτου* ». Στην Αποκάλυψη, αυτή η εκτελεστική κρίση ή «*τελευταία κρίση*» είναι το θέμα της Αποκ. 20:11-15.

Την ώρα της τελευταίας επιλογής, δύο ασυμβίβαστες θρησκευτικές αντιλήψεις **χωρίζονται** οριστικά, γιατί είναι εξαιρετικά αντίθετες μεταξύ τους. Οι εκλεκτοί του Χριστού ακούνε τη φωνή του και προσαρμόζονται στις απαιτήσεις



του την ώρα που τους μιλάει και τους καλεί. Στην άλλη θέση βρίσκονται οι χριστιανοί που ακολουθούν θρησκευτικές παραδόσεις αιώνων λες και η αλήθεια είναι θέμα χρόνου και όχι ευφυΐας, συλλογισμού και μαρτυρίας. Αυτοί οι άνθρωποι δεν κατάλαβαν τι αντιπροσώπευε « η νέα διαθήκη » από τον προφήτη Ιερεμία στα εδάφια Ιερ.31:31 έως 34: « *Ιδού, έρχονται μέρες, λέει ο Γιαχβέ, όταν θα κάνω με τον οίκο του Ισραήλ και τον οίκο του Ιούδα. μια νέα διαθήκη, όχι σαν τη διαθήκη που έκανα με τους πατέρες τους την ημέρα που τους έπιασα από το χέρι για να τους βγάλω από τη γη της Αιγύπτου, μια διαθήκη που παραβίασαν, αν και ήμουν δικός τους κύριος, λέει ο YaHWéH. Αλλά αυτή είναι η διαθήκη που θα κάνω με τον οίκο του Ισραήλ μετά από εκείνες τις ημέρες, λέει ο Ιεχωβά: **Θα βάλω τον νόμο μου μέσα τους, θα τον γράψω στις καρδιές τους . και θα είμαι ο Θεός τους, και αυτοί θα είναι λαός μου. Αυτός δεν θα διδάσκει πλέον τον πλησίον του, ούτε τον αδερφό του, λέγοντας: Γνώρισε τον ΓΧΒΧ! Γιατί όλοι θα με γνωρίσουν, από τον μικρό έως τον μεγαλύτερο, λέει ο Γιαχβέ. Διότι θα συγχωρήσω την ανομία τους και δεν θα θυμάμαι πια την αμαρτία τους .** » Πώς μπορεί ο Θεός να πετύχει « **να γράψει στην καρδιά** » του ανθρώπου η αγάπη του ιερού του νόμου, κάτι που δεν είχε καταφέρει να αποκτήσει ο κανόνας της παλαιάς διαθήκης; Η απάντηση σε αυτό το ερώτημα, και η μόνη διαφορά μεταξύ των δύο συμμαχιών, έρχεται στην όψη της επίδειξης της θεϊκής αγάπης που επιτυγχάνεται με τον εξιλεωτικό θάνατο του υποκαταστάτη Ιησού Χριστού στον οποίο ενσαρκώθηκε και αποκαλύφθηκε. Ωστόσο, ο θάνατος του Ιησού δεν ήρθε για να βάλει τέλος στην υπακοή, αλλά αντίθετα, έδωσε στους εκλεκτούς λόγους να είναι ακόμη πιο υπάκουοι στον Θεό που είναι ικανός να αγαπήσει τόσο έντονα. Και όταν κερδίσει την καρδιά του ανθρώπου, ο στόχος που επιδιώκει ο Θεός επιτυγχάνεται. αποκτά έναν εκλεκτό κατάλληλο και άξιο να μοιραστεί την αιωνιότητά του.*

Το τελευταίο μήνυμα που σας παρουσίασε ο Θεός σε αυτό το έργο είναι το θέμα του **χωρισμού** . Αυτό είναι το ζωτικό σημείο που κάνει όλη τη διαφορά μεταξύ του επιλεγμένου και του καλούμενου. Στην κανονική του φύση, ο άνθρωπος δεν του αρέσει να τον ενοχλούν οι συνήθειές του και οι αντιλήψεις του για τα πράγματα. Ωστόσο, αυτή η αναστάτωση καθίσταται αναγκαία αφού ο άνθρωπος συνηθισμένος στο παγωμένο ψέμα, για να γίνει ο εκλεκτός του, πρέπει να ξεριζωθεί και να εκτραπεί για να προσαρμοστεί στην αλήθεια που του δείχνει ο Θεός. Τότε είναι που **καθίσταται απαραίτητος ο χωρισμός από εκείνους που ο Θεός δεν εγκρίνει** . Ο εκλεκτός πρέπει να επιδείξει την ικανότητά του να αμφισβητεί συγκεκριμένα τις ιδέες του, τις συνήθειές του και τους σαρκικούς δεσμούς του με όντα των οποίων η μοίρα δεν θα είναι ποτέ η αιώνια ζωή.

Για τους εκλεγμένους αξιωματούχους, η θρησκευτική προτεραιότητα είναι κάθετη. ο στόχος είναι να δημιουργηθεί ένας στέρεος δεσμός με τον δημιουργό Θεό, ακόμα κι αν είναι εις βάρος των ανθρώπινων σχέσεων. Για τους πεσόντες, η θρησκεία είναι οριζόντια. δίνουν προτεραιότητα στη σύνδεση που δημιουργείται με άλλους ανθρώπους, ακόμα κι αν είναι εις βάρος του Θεού.

**Αντβεντισμός της έβδομης ημέρας: Ένας χωρισμός, ένα όνομα, μια ιστορία**



Οι τελευταίοι εκλεκτοί της χριστιανικής πίστης συγκεντρώνονται πνευματικά για να σχηματίσουν το Ισραήλ των « 12 φυλών » της Αποκ. 7. Η επιλογή τους επιτεύχθηκε μέσω μιας σειράς δοκιμών πίστης με βάση το ενδιαφέρον που εκδηλώνεται για τον προφητικό λόγο που αναγγέλλει στο Δαν.8:14 την ημερομηνία 1843. Ήταν για να σηματοδοτήσει την επανέναρξη από τον Θεό του Χριστιανισμού, μέχρι εκεί που εκπροσωπήθηκε από την Καθολική πίστη από το 538 και με την προτεσταντική πίστη που προέκυψε από την εποχή της Μεταρρύθμισης από το 1170. Το εδάφιο του Δαν.8:14 ερμηνεύτηκε ως αναγγελία της ένδοξης επιστροφής του Χριστού, της έλευσης του που προκάλεσε την «αναμονή» του, στα λατινικά «adventus» εξ ου και το όνομα Αντβεντιστών που δόθηκε στην εμπειρία και στους οπαδούς της μεταξύ 1843 και 1844. Προφανώς, αυτό το μήνυμα δεν μιλούσε για το Σάββατο, αλλά μόνο εμφανισιακά, επειδή η επιστροφή του Ο Χριστός θα σηματοδοτήσει την είσοδο στην έβδομη χιλιετία, δηλαδή το μεγάλο Σάββατο που προφήτεψε, κάθε εβδομάδα, μέχρι το Σάββατο της έβδομης ημέρας: το Σάββατο των Ιουδαίων. Χωρίς να γνωρίζουν αυτή τη σύνδεση, οι πρώτοι Αντβεντιστές δεν ανακάλυψαν τη σημασία που δίνει ο Θεός στο Σάββατο παρά μόνο μετά από αυτή τη δοκιμασία. Και όταν το κατάλαβαν αυτό, οι πρωτοπόροι δίδαξαν σταθερά την αλήθεια του Σαββάτου που θυμόταν στο όνομα της εκκλησίας που σχηματίστηκε, «της έβδομης ημέρας». Αλλά με την πάροδο του χρόνου, οι κληρονόμοι του έργου δεν έδιναν πλέον στο Σάββατο τη σημασία που του δίνει ο Θεός, αποδίδοντας την καταλληλότητά του στην εποχή της επιστροφής του Ιησού Χριστού αντί να το επισυνάψουν στην ημερομηνία 1843 που υποδεικνύεται από την προφητεία του Δανιήλ. Η αναβολή μιας τέτοιας θεμελιώδους θείας απαίτησης αποτελούσε σφάλμα, συνέπεια του οποίου ήταν, το 1994, η απόρριψη από τον Θεό της οργάνωσης και των μελών της τα οποία παρέδωσε στο στρατόπεδο των ανταρτών που είχε ήδη καταδικαστεί από τον ίδιο από το 1843. Αυτή η θλιβερή εμπειρία και αυτή η αποτυχία του τελευταίου αξιωματούχου θεσμός της χριστιανικής πίστης μαρτυρεί αυτή την ανικανότητα του ψευδούς Χριστιανισμού να αποδεχθεί **τον διαχωρισμό των ανθρώπινων δεσμών** . Η απουσία αγάπης για τη θεία αλήθεια και επομένως για τον ίδιο τον Θεό είναι επίμαχο, και αυτό είναι το απόλυτο μάθημα από την ιστορία της χριστιανικής πίστης που μπορώ να σας εξηγήσω, να σας διδάξω και να σας προειδοποιήσω, στο όνομα του Παντοδύναμου Θεού , YaHWéH-Michael-Jesus Christ.

Τέλος, ακόμα στο ίδιο θέμα, επειδή μου κόστισε το τίμημα ενός επώδυνου πνευματικού χωρισμού, σας υπενθυμίζω αυτό το εδάφιο από το Ματθ.10:37 και, επειδή τα εδάφια που προηγούνται συνοψίζουν ξεκάθαρα τον διαχωριστικό χαρακτήρα της αληθινής χριστιανικής πίστης , τα αναφέρω όλα από τον στίχο 34 έως τον στίχο 38:

*« Μη νομίζετε ότι ήρθα για να φέρω ειρήνη στη γη. Δεν ήρθα για να φέρω την ειρήνη, αλλά το σπαθί. Διότι ήρθα να βάλω διαχωρισμό μεταξύ ενός άνδρα και του πατέρα του, μεταξύ μιας κόρης και της μητέρας της, και μεταξύ μιας νύφης και της πεθεράς της. και εχθροί ενός ανθρώπου θα είναι εκείνοι του δικού του σπιτικού. Αυτός που αγαπά τον πατέρα του ή τη μητέρα του περισσότερο από εμένα, δεν είναι άξιος για μένα , και όποιος αγαπά τον γιο του ή την κόρη του περισσότερο από εμένα, δεν είναι άξιος μου . Αυτός που δεν σηκώνει τον σταυρό του και δεν με*

ακολουθεί, δεν είναι άξιος μου. » Αυτός ο στίχος 37 δικαιολογεί την ευλογία του Αβραάμ. μαρτύρησε ότι αγαπούσε τον Θεό περισσότερο από τον σαρκικό γιο του. Και υπενθυμίζοντας σε έναν Αντβεντιστή αδελφό το καθήκον του, παραθέτοντας αυτόν τον στίχο σε αυτόν, οι δρόμοι μας χώρισαν και έλαβα μια ιδιαίτερη ευλογία από τον Θεό. Τότε με αποκαλούσε φανατικός αυτός ο «αδελφός» και από αυτή την εμπειρία, είχε ακολουθήσει το παραδοσιακό μονοπάτι των Αντβεντιστών. Αυτός που με μύησε στον Αντβεντισμό και τα οφέλη της χορτοφαγίας πέθανε αργότερα από τη νόσο του Αλσέιμερ, ενώ είμαι ακόμα καλά στην υγεία μου, ζωντανός και ενεργός στην υπηρεσία του Θεού μου, σε ηλικία 77 ετών, και δεν καταφεύγω ούτε σε γιατρούς ούτε σε φάρμακα. Όλη η δόξα πηγαίνει στον δημιουργό Θεό και τις πολύτιμες συμβουλές του. Οντως!

Για να συνοψίσουμε **την ιστορία του Αντβεντισμού** πρέπει να θυμηθούμε τα ακόλουθα γεγονότα. Κάτω από αυτό το «αντβεντιστικό» όνομα, ο Θεός συγκεντρώνει τους τελευταίους αγίους του μετά από μια μακρά κυριαρχία της καθολικής πίστης που νομιμοποίησε, **θρησκευτικά**, την Κυριακή που καθιέρωσε με το παγανιστικό της όνομα «ημέρα του ακατακτημένου ήλιου» από τον Κωνσταντίνο Α' <sup>στις</sup> 7 Μαρτίου 321. Αλλά οι Πρώτοι Αντβεντιστές ήταν Προτεστάντες ή Καθολικοί που τιμούσαν ευσεβώς την κληρονομημένη Χριστιανική Κυριακή. Επιλέχθηκαν λοιπόν από τον Θεό λόγω της συμπεριφοράς τους αφού χάρηκαν με την επιστροφή του Ιησού Χριστού που τους ανακοινώθηκε διαδοχικά για την άνοιξη του 1843 και τις 22 Οκτωβρίου 1844. Μόνο μετά από αυτή την επιλογή τους έδωσε το φως του Σαββάτου παρουσιάζεται. Επίσης, οι ερμηνείες τους για τις προφητείες του Δανιήλ και της Αποκάλυψης περιείχαν τεράστια λάθη τα οποία διορθώνω σε αυτό το έργο. Χωρίς γνώση του Σαββάτου, οι πρωτοπόροι κατασκεύασαν τη θεωρία της λεγόμενης «διερευνητικής» κρίσης την οποία δεν μπόρεσαν ποτέ να αμφισβητήσουν. ακόμη και αφού τους δόθηκε φως το Σάββατο. Για όσους δεν το γνωρίζουν, σας υπενθυμίζω ότι σύμφωνα με αυτή τη θεωρία, από το 1843 και μετά το 1844, στον παράδεισο ο Ιησούς εξετάζει τα βιβλία των μαρτυριών για να επιλέξει τον τελευταίο εκλεκτό του που πρέπει να σωθεί. Ωστόσο, η σαφής αναγνώριση της αμαρτίας της Κυριακής έδωσε ακριβές νόημα στο μήνυμα του Δαν.8:14, ακόμη και στην κακώς μεταφρασμένη μορφή του « **καθαρισμού του αγιαστηρίου** ». Και αυτή η κακή μετάφραση δημιούργησε άλυτες διαμάχες, γιατί αυτή η έκφραση αφορούσε πρωτίστως την εκπλήρωση με τον εξιλεωτικό θάνατο του Ιησού Χριστού σύμφωνα με την Εβρ.9:23: « *Ήταν λοιπόν αναγκαίο, αφού οι εικόνες των πραγμάτων που είναι στους ουρανούς επρόκειτο να γίνουν εξαγνίστηκαν με αυτόν τον τρόπο, αν τα ίδια τα ουράνια πράγματα εξαγνίστηκαν με θυσίες πιο εξαιρετικές από αυτές . Γιατί ο Χριστός δεν μπήκε σε **αγιαστήριο** φτιαγμένο με χέρια, κατά μίμηση του αληθινού, αλλά στον ίδιο τον ουρανό, για να εμφανιστεί τώρα μπροστά στο πρόσωπο του Θεού για εμάς* ». Έτσι, ό,τι επρόκειτο να εξαγνιστεί στον ουρανό εξαγνίστηκε με το θάνατο του Ιησού Χριστού: η διερευνητική κρίση επομένως δεν έχει πλέον κανένα λογικό νόημα. Μετά το θάνατο και την ανάσταση του Ιησού, καμία αμαρτία ή αμαρτωλός δεν μπαίνει στον παράδεισο για να τον μολύνει ξανά, επειδή ο Ιησούς καθάρισε την ουράνια περιοχή του οδηγώντας τον Σατανά και τους αγγελικούς ακολούθους του στη γη, σύμφωνα με την Αποκ. 12:7 στο 12 και ειδικά στο εδάφιο 9: « *Και ο μεγάλος δράκος πετάχτηκε έξω, το αρχαίο φίδι, που ονομάζεται*

διάβολος και Σατανάς, που εξαπατά ολόκληρη τη γη, **ρίχτηκε στη γη**, και οι άγγελοί του εκδιώχθηκαν μαζί του. »

Το δεύτερο λάθος του επίσημου Αντβεντισμού προέκυψε επίσης από την αρχική άγνοια του ρόλου του Σαββάτου και πήρε μεγάλη σημασία πολύ αργότερα. Οι Αντβεντιστές έχουν εσφαλμένα εστιάσει την προσοχή τους στον καιρό της τελευταίας, της απόλυτης, δοκιμασίας της πίστης που στην πραγματικότητα θα αφορά μόνο εκείνους που θα είναι ακόμα ζωντανοί την εποχή της αληθινής επιστροφής του Ιησού Χριστού. Συγκεκριμένα, εσφαλμένα νόμιζαν ότι η Κυριακή θα γινόταν « *το σημάδι του θηρίου* » μόνο την ώρα αυτής της τελευταίας δοκιμασίας, και αυτό εξηγεί την αναζήτηση φιλίας με τους ασκούμενους της καταραμένης Κυριακής από τον Θεό, στην πραγματικότητα, από την καταγωγή της. Η απόδειξη που δίνω είναι η ύπαρξη των «επτά σαλπίγγων» της Αποκ. 8, 9 και 11, οι πρώτες έξι από τις οποίες προειδοποιούν μετά το 321, σε όλη τη χριστιανική εποχή, τους ανθρώπους για την άσκηση του αμαρτήματος της καταδικασμένης Κυριακής από Θεός. Το οποίο ο Δαν.8:12 είχε ήδη αποκαλύψει λέγοντας: « *Ο στρατός παραδόθηκε με την αιώνια ~~θυσία~~, εξαιτίας της αμαρτίας. το κέρατο έριξε την αλήθεια στο έδαφος, και πέτυχε στα επιχειρήματά του.* » Αυτή η « **αμαρτία** » ήταν ήδη, η πρακτική της Κυριακής κληρονομήθηκε πολιτισμένα από τον Κωνσταντίνο Α' <sup>από</sup> το 321 και δικαιώθηκε θρησκευτικά από την παπική Ρώμη από το 538, « *το σημάδι του θηρίου* » που αναφέρεται στην Απόκ.13:15. 14:9-11; 16:2. Το 1995, αφού φανέρωσε την απόρριψη του προφητικού φωτός που πρότεινα μεταξύ 1982 και 1991, ο επίσημος Αντβεντισμός διέπραξε το σοβαρό λάθος να συνάψει συμμαχία με τους δηλωμένους και αποκαλυμμένους εχθρούς του Θεού. Το παράδειγμα των πολυάριθμων μομφών που απηύθυνε ο Θεός στον αρχαίο Ισραήλ για τις συμμαχίες του με την Αίγυπτο, μια συμβολική εικόνα τυπικής αμαρτίας, αγνοείται, σε αυτήν την ενέργεια, εντελώς. που κάνει τον Αντβεντιστή αμαρτία ακόμη μεγαλύτερη.

Στην πραγματικότητα, μόλις συνειδητοποιούσαν τον ρόλο του Σαββάτου και τη σημασία που δίνει στον τίτλο του Δημιουργού Θεού, οι Αντβεντιστές θα έπρεπε να είχαν προσδιορίσει ξεκάθαρα τους θρησκευτικούς εχθρούς τους και να είχαν αποφύγει οποιαδήποτε αδελφική συμμαχία μαζί τους. Διότι, το **Σάββατο του Σαββάτου** είναι η « *σφραγίδα του ζωντανού Θεού* » της Αποκ. 7:2, το βασιλικό σημάδι του δημιουργού Θεού, ο αντίπαλός του, **η Κυριακή**, θα μπορούσε μόνο να είναι « *το σημάδι του θηρίου* » της Αποκ. 13:15. .

Θυμάμαι εδώ ότι τα αίτια της πτώσης του επίσημου θεσμικού Αντβεντισμού είναι πολλαπλά, αλλά η κύρια και πιο σοβαρή αφορά την άρνηση του φωτός που ρίχνεται στην αληθινή μετάφραση του Δανιήλ 8:14 και την περιφρόνηση που εκδηλώνεται προς την ολοκαίνουργια εξήγηση του Daniel 12, το μάθημα του οποίου είναι η ανάδειξη της θείας νομιμότητας του Αντβεντισμού της 7ης <sup>ημέρας</sup>. Έπειτα, έρχεται το σφάλμα ότι δεν έχουν εναποθέσει την ελπίδα τους στην επιστροφή του Ιησού Χριστού που ανακοινώθηκε για το 1994. όπως είχαν κάνει οι πρωτοπόροι του έργου το 1843 και το 1844.

### Οι κύριες κρίσεις του Θεού

Η δημιουργία της γης και των ουρανών ολοκληρώθηκε, την έκτη ημέρα ο Θεός εγκαθιστά τον άνθρωπο στη γη. Και είναι εξαιτίας της ανυπάκουης συμπεριφοράς της ανθρωπότητας, και επομένως της αμαρτίας, που ο Θεός θα την υποβάλει, διαδοχικά, κατά τη διάρκεια της ιστορίας των επτά χιλιάδων ετών, στις πολυάριθμες κρίσεις του. Με κάθε μια από αυτές τις κρίσεις, οι αλλαγές γίνονται και γίνονται αντιληπτές με συγκεκριμένο και ορατό τρόπο. Οι υπερβολές που ακολουθεί η ανθρωπότητα απαιτούν αυτές τις θεϊκές επεμβάσεις που στοχεύουν να την επαναφέρουν στο μονοπάτι της αλήθειας που εγκρίνεται από την κυρίαρχη κρίση της.

### **Οι κρίσεις της Παλαιάς Διαθήκης .**

1η κρίση: Ο Θεός κρίνει την αμαρτία που διέπραξαν η Εύα και ο Αδάμ, οι οποίοι είναι καταραμένοι και εκδιώκονται από τον «<sup>Κήπο</sup> της Εδέμ ».

2η κρίση: <sup>Ο Θεός</sup> καταστρέφει την εξεγερμένη ανθρωπότητα στα νερά του παγκόσμιου «*κατακλυσμού*».

3η κρίση: Ο Θεός **χωρίζει** τους ανθρώπους με διαφορετικές γλώσσες μετά την ανύψωσή τους από τον «*Πύργο της Βαβέλ*».

4η κρίση: Ο Θεός κάνει <sup>συμμαχία</sup> με τον Άβραμ ο οποίος στη συνέχεια γίνεται Αβραάμ. Αυτή τη στιγμή, ο Θεός καταστρέφει **τα Σόδομα** και τα Γόμορρα, τις πόλεις όπου ασκείται ακραία αμαρτία. η απεχθής και αποτρόπαια «*γνώση*».

5η κρίση: <sup>Ο Θεός</sup> ελευθερώνει τον Ισραήλ από τη σκλαβιά της Αιγύπτου, το Ισραήλ γίνεται ένα ελεύθερο και ανεξάρτητο έθνος στο οποίο ο Θεός παρουσιάζει τους νόμους του.

6η κρίση: Για 300 χρόνια, υπό την καθοδήγησή του και <sup>μέσω</sup> της δράσης 7 απελευθερωτικών δικαστών, ο Θεός απελευθερώνει το Ισραήλ που εισέβαλαν οι εχθροί του λόγω αμαρτίας.

7η κρίση: Κατόπιν αιτήματος του λαού και για την κατάρα τους, ο Θεός αντικαθίσταται από <sup>επίγειους</sup> βασιλιάδες και τις μακριές δυναστείες τους (Βασιλιάδες του Ιούδα και βασιλιάδες του Ισραήλ).

8η κρίση: Το Ισραήλ εκτοπίζεται στη Βαβυλώνα .

9η κρίση: Το Ισραήλ απορρίπτει τον <sup>θείο</sup> «Μεσσία» Ιησού - Τέλος της παλαιάς διαθήκης. Η νέα διαθήκη ξεκινά πάνω σε τέλεια δογματικά θεμέλια.

10η κρίση: Το εθνικό <sup>κράτος</sup> του Ισραήλ καταστρέφεται από τους Ρωμαίους το 70.

### **Οι κρίσεις της Νέας Διαθήκης .**

Αναφέρονται στην Αποκάλυψη από τις «*επτά σάλπιγγες*».

1η κρίση : Βαρβαρικές επιδρομές μετά το 321 μεταξύ 395 και 538.

2η κρίση: Εγκαθίδρυση του κυρίαρχου παπικού θρησκευτικού καθεστώτος το 538 .

3η κρίση: οι Πόλεμοι των Θρησκειών: αντιτάσσουν τους Καθολικούς στους Προτεστάντες μεταρρυθμιστές που αποδοκιμάζονται από τον Θεό: «<sup>οι</sup> *υποκριτές*» του Δαν.11:34.

4η κρίση: Ο γαλλικός επαναστατικός αθεϊσμός ανατρέπει τη μοναρχία και βάζει τέλος στον ρωμαιοκαθολικό δεσποτισμό.

5η <sup>απόφαση</sup>: 1843-1844 και 1994.

– Η αρχή: Το διάταγμα του Δαν.8:14 τίθεται σε ισχύ – απαιτεί την ολοκλήρωση του έργου που ξεκίνησε από τη Μεταρρύθμιση από τον Πέτερ Βάλντο, το τέλειο παράδειγμα, από το 1170. Η προτεσταντική πίστη πέφτει και ο Αντβεντισμός γεννιέται νικηφόρα: Οι θρησκευτικοί Η πρακτική της Ρωμαϊκής Κυριακής καταδικάζεται και αυτή του Σαββάτου του Σαββάτου δικαιώνεται και απαιτείται από τον Θεό στον Ιησού Χριστό από το 1843. Το έργο της μεταρρύθμισης ολοκληρώνεται και ολοκληρώνεται έτσι.

– Το τέλος: « με εμετό » από τον Ιησού, πέθανε θεσμικά το 1994, σύμφωνα με το μήνυμα που απηύθυνε στη « Λαοδίκεια ». Η κρίση του Θεού ξεκίνησε με το σπίτι Του να υποβάλλεται σε μια μοιραία δοκιμασία προφητικής πίστης. Αποδοκιμασμένος, ο πρώην εκλεγμένος αξιωματούχος εντάχθηκε στο στρατόπεδο των Καθολικών και Προτεσταντών ανταρτών.

6η κρίση: Η « 6η τρομπέτα » ολοκληρώνεται <sup>με</sup> τη μορφή του Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου, αυτή τη φορά πυρηνικού, που περιγράφεται στο Dan.11:40 έως 45. Οι επιζώντες οργανώνουν την απόλυτη παγκόσμια κυβέρνηση και αποκαθιστούν το υπόλοιπο της πρώτης υποχρεωτικής ημέρας διάταγμα. Ως αποτέλεσμα, η ανάπαυση την έβδομη ημέρα του Σαββάτου, του Σαββάτου, απαγορεύτηκε, απαγορευόταν με την ποινή των κοινωνικών κυρώσεων στην αρχή, μετά, τελικά, τιμωρήθηκε με θάνατο με νέο διάταγμα.

7η κρίση: πριν από την εποχή των επτά τελευταίων πληγών που περιγράφονται στην Αποκ. 16, την άνοιξη του 2030, η ένδοξη επιστροφή του Χριστού θέτει <sup>τέλος</sup> στην παρουσία του ανθρώπινου επίγειου πολιτισμού. Η ανθρωπότητα εξοντώνεται. Μόνο ο Σατανάς θα παραμείνει φυλακισμένος στην έρημη γη, την «άβυσσο» της Αποκ. 20, για « χίλια χρόνια ».

8η κρίση: Ανέβηκαν στον ουρανό από τον Ιησού Χριστό, οι εκλεκτοί του προχωρούν να κρίνουν τους πονηρούς νεκρούς. Αυτή είναι η κρίση που αναφέρεται στην Αποκ. 11:18.

9η κρίση: Η τελευταία κρίση: οι πονηροί νεκροί ανασταίνονται για να υποστούν το πρότυπο του « δεύτερου θανάτου » λόγω της «λίμνης της φωτιάς» που καλύπτει τη γη και καταναλώνει μαζί τους όλα τα ίχνη των έργων που οφείλονται στην αμαρτία.

10η κρίση: Η <sup>μολυσμένη</sup> γη και οι ουρανοί ανανεώνονται και δοξάζονται. Καλωσορίστε τους εκλεκτούς στη νέα, αιώνια βασιλεία του Θεού!

### **Θεϊκό από το Α στο Ω, από το Άλεφ στο Ταβ, από το άλφα στο Ωμέγα**

Η Βίβλος δεν έχει τίποτα κοινό με άλλα βιβλία που γράφτηκαν από ανθρώπινα όντα εκτός από την επιφανειακή οπτική της εμφάνιση. Γιατί στην πραγματικότητα, βλέπουμε μόνο την επιφάνειά του την οποία διαβάζουμε σύμφωνα με τις συγγραφικές συμβάσεις που είναι ειδικές για τις γλώσσες της Εβραϊκής και της Ελληνικής, στις οποίες μας μεταδόθηκαν τα πρωτότυπα κείμενα. Αλλά στη συγγραφή της Βίβλου, ο Μωυσής χρησιμοποίησε τα αρχαϊκά εβραϊκά των οποίων τα γράμματα του αλφαβήτου ήταν διαφορετικά από τα σημερινά γράμματα, αντικαταστάθηκαν γράμμα με γράμμα κατά την εξορία στη



Βαβυλώνα, χωρίς να προκαλέσουν προβλήματα. Όμως τα γράμματα ήταν κολλημένα μεταξύ τους χωρίς να χωρίζουν μεταξύ τους οι λέξεις, κάτι που δεν τα έκανε εύκολα στην ανάγνωση. Αλλά πίσω από αυτό το μειονέκτημα κρύβεται το πλεονέκτημα του σχηματισμού διαφορετικών λέξεων ανάλογα με την επιλογή του γράμματος που επιλέχθηκε για να σηματοδοτήσει την αρχή του. Αυτό είναι δυνατό και έχει αποδειχθεί, γεγονός που αποδεικνύει ότι η Βίβλος είναι πραγματικά πολύ πέρα από τις δυνατότητες της ανθρώπινης φαντασίας και επιτεύγματος. Μόνο η σκέψη και η μνήμη του απεριόριστου δημιουργού Θεού μπορεί να έχει συλλάβει ένα τέτοιο έργο. Επειδή αυτή η παρατήρηση πολλαπλών αναγνώσεων της Βίβλου αποκαλύπτει ότι κάθε λέξη που εμφανίζεται εκεί επιλέχθηκε και εμπνεύστηκε από τον Θεό στους διάφορους συγγραφείς των βιβλίων του με την πάροδο του χρόνου μέχρι την τελευταία, την Αποκάλυψη ή την Αποκάλυψη του.

Γύρω στο 1890, ο Ρώσος μαθηματικός Yvan Panin απέδειξε την ύπαρξη αριθμητικών ψηφίων σε διάφορες πτυχές της κατασκευής βιβλικών κειμένων. Γιατί τα Εβραϊκά και τα Ελληνικά έχουν κοινό το γεγονός ότι τα γράμματα του αλφαβήτου τους χρησιμοποιούνται και ως αριθμοί και αριθμοί. Οι διαδηλώσεις του Yvan Panin έχουν επιδεινώσει σημαντικά την ενοχή των ανθρώπων που δεν παίρνουν στα σοβαρά τη Βίβλο του Θεού. Διότι αν αυτές οι ανακαλύψεις δεν έχουν κανένα αντίκτυπο στο να κάνουν τους ανθρώπους ικανούς να αγαπούν τον Θεό, αφαιρούν ωστόσο κάθε νομιμότητα από το να μην πιστεύουν στην ύπαρξή του. Ο Yvan Panin έδειξε πώς ο αριθμός «επτά» ήταν πανταχού παρών σε όλη την κατασκευή της Βίβλου, ιδιαίτερα στον πρώτο κιόλας στίχο της, στο Gen.1:1. Έχοντας αποδείξει ότι το Σάββατο της έβδομης ημέρας είναι η « *σφραγίδα του ζωντανού Θεού* » της Αποκ. 7:2, αυτό το έργο επιβεβαιώνει μόνο τα στοιχεία που ανακάλυψε αυτός ο λαμπρός μαθηματικός που πρόσφερε σε απαιτητικούς επιστήμονες, της εποχής του και της δικής μας, αδιαμφισβήτητη επιστημονική απόδειξη.

Από τον Yvan Panin, η σύγχρονη πληροφορική έχει αναλύσει τα 304.805 σημάδια των γραμμάτων που αποτελούν τη Γραφή της μοναδικής αρχαίας συμμαχίας και το λογισμικό προσφέρει αμέτρητες διαφορετικές αναγνώσεις τοποθετώντας κάθε γράμμα σε ένα τεράστιο σκακιέρα του οποίου οι δυνατότητες ευθυγράμμισης ξεκινούν με μια ενιαία οριζόντια γραμμή του 304805 γράμματα μέχρι να ληφθεί τελικά μια κάθετη γραμμή από αυτά τα 304805 γράμματα. και ανάμεσα σε αυτές τις δύο ακραίες ευθυγραμμίσεις όλους τους αναρίθμητους ενδιάμεσους συνδυασμούς. Ανακαλύπτουμε μηνύματα που αφορούν τον επίγειο κόσμο, τα διεθνή του γεγονότα και τα ονόματα αρχαίων και σύγχρονων ανθρώπων και οι δυνατότητες είναι τεράστιες γιατί η μόνη επιτακτική ανάγκη είναι να διατηρηθεί ένα πανομοιότυπο διάστημα (από το 1 έως το n...) ανάμεσα σε κάθε γράμμα των λέξεων που σχηματίζονται. Εκτός από τις οριζόντιες και κάθετες ευθυγραμμίσεις, υπάρχει το πλήθος των λοξών στοίχισης, από πάνω προς τα κάτω και από κάτω προς τα πάνω, από δεξιά προς τα αριστερά και από αριστερά προς τα δεξιά.

Επομένως, παίρνοντας την εικόνα του ωκεανού, επιβεβαιώνω ότι η γνώση μας για τη Βίβλο βρίσκεται στο επίπεδο της επιφάνειάς της. Ό,τι έχει κρυφτεί θα αποκαλυφθεί στους εκλεκτούς κατά την αιωνιότητα στην οποία θα εισέλθουν.

Και ο Θεός θα εξακολουθεί να εκπλήσσει τους αγαπημένους του με την απέραντη, απεριόριστη δύναμή του.

Αυτές οι εκθαμβωτικές εκδηλώσεις είναι δυστυχώς ανίκανες να αλλάξουν τις καρδιές των ανθρώπινων όντων έτσι ώστε να αγαπήσουν τον Θεό « με όλη τους την καρδιά, με όλη τους την ψυχή, με όλη τους τη δύναμη, με όλο τους το μυαλό » (Δευ.6:5· Ματ. 22:37); σύμφωνα με το δίκαιο αίτημά του. Η γήινη εμπειρία θα το έχει αποδείξει, οι μομφές, οι επιπλήξεις και οι τιμωρίες δεν αλλάζουν τους ανθρώπους, γι' αυτό το σχέδιο σωτηρίας του Θεού βασίζεται από την αρχή της ελεύθερης ζωής σε αυτό το εδάφιο: « η αγάπη τέλεια διώχνει τον φόβο » (1 Ιωάννη 4:18 ). Η επιλογή των εκλεκτών βασίζεται στην επίδειξη τέλει αγάπης για τον Θεό, τον Επουράνιο Πατέρα τους. Σε αυτήν την « τέλεια αγάπη », δεν υπάρχει πλέον καμία ανάγκη για νόμο ή εντολές, και ο πρώτος που το κατάλαβε ήταν ο γέρος Ενώχ, ο οποίος έδειξε στον Θεό την αγάπη του «περπατώντας » μαζί του, προσέχοντας να μην κάνει τίποτα για να τον δυσαρεστήσει. Γιατί το να υπακούς σημαίνει να αγαπάς και το να αγαπάς συνίσταται στην υπακοή με στόχο να δώσεις ευχαρίστηση και χαρά στο αγαπημένο πρόσωπο. Στη θεϊκή του τελειότητα, ο Ιησούς ήρθε με τη σειρά του να επιβεβαιώσει αυτό το μάθημα της « αληθινής » αγάπης μετά τα πρώτα ανθρώπινα πρότυπα, τον Αβραάμ, τον Μωυσή, τον Ηλία, τον Δανιήλ, τον Ιώβ και πολλούς άλλους των οποίων τα ονόματα μόνο ο Θεός γνωρίζει.

### **Παραμορφώσεις λόγω χρόνου**

Δεν υπάρχει ούτε μία γλώσσα στη γη που να μην έχει υποστεί εξελίξεις και μεταμορφώσεις που προκαλούνται από το διεστραμμένο πνεύμα της ανθρωπότητας. Και σε αυτό το θέμα, η εβραϊκή δεν έχει ξεφύγει από αυτή την ανθρώπινη διαστροφή, έτσι ώστε το εβραϊκό κείμενο που θεωρούμε πρωτότυπο δεν είναι ήδη τίποτα άλλο από το πρωτότυπο των γραπτών του Μωυσή σε μια μερικώς παραμορφωμένη κατάσταση. Αυτήν την ανακάλυψη την οφείλω στο έργο του Ιβάν Πάνιν και στο γεγονός ότι στην έκδοση του εβραϊκού κειμένου που χρησιμοποίησε το 1890, στο Γεν.1:1, ψηφιοποίησε τη λέξη Θεός με τον εβραϊκό όρο «ελοχίμ». Στα εβραϊκά, το «ελοχίμ» είναι ο πληθυντικός του «ελόχα» που σημαίνει θεός στον ενικό. Υπάρχει μια τρίτη μορφή: «Él». Χρησιμοποιείται για να συνδέσει τη λέξη Θεός με ονόματα: Daniel; Σαμουήλ; Ιερό; κ.λπ... Αυτοί οι όροι που δηλώνουν τον αληθινό Θεό λαμβάνουν ένα κεφαλαίο γράμμα στις μεταφράσεις μας για να επισημάνουν τη διαφορά μεταξύ του αληθινού Θεού και των ψεύτικων ειδωλολατρικών θεών των ανθρώπων.

Η Βίβλος σωστά και επίμονα τονίζει το γεγονός ότι ο Θεός είναι «ένας» που τον κάνει «ελόχα», τον μόνο αληθινό «ελόχα». Γι' αυτό, αποδίδοντας στον εαυτό του τον πληθυντικό αριθμό "ελοχίμ", στη Γένεση 1 και αλλού, ο Θεός μας στέλνει ένα μήνυμα με το οποίο δικαίως ισχυρίζεται ότι είναι ήδη Πατέρας πολλών ζωών που προϋπάρχουν στη δημιουργία του επίγειου συστήματός μας. ή διάσταση, και όλων των ζωών που θα εμφανιστούν στη γη. Αυτές οι ήδη δημιουργημένες ουράνιες ζωές είχαν ήδη χωριστεί από την αμαρτία που εμφανίστηκε στο πρώτο του ελεύθερο πλάσμα. Ορίζοντας τον εαυτό του με τη λέξη «ελοχίμ», ο δημιουργός Θεός επιβεβαιώνει την εξουσία του πάνω σε όλα

όσα ζουν και γεννιούνται από αυτόν. Με αυτή την ιδιότητα θα μπορέσει αργότερα, στον Ιησού Χριστό, να υπομείνει τις αμαρτίες του πλήθους των εκλεκτών του και να σώσει, μόνο με τον εξιλεωτικό θάνατό του, πλήθη ανθρώπινων ζώων. Η λέξη «ελοχίμ», πληθυντικός, δηλώνει λοιπόν τον Θεό στη δημιουργική του δύναμη όλων όσων ζουν. Αυτός ο όρος προφητεύει επίσης τους πολλαπλούς ρόλους που θα παίξει στο έργο της σωτηρίας του στο οποίο είναι ήδη κυρίως και διαδοχικά, « *Πατήρ, Υιός και Άγιο Πνεύμα* » που θα ενεργήσει μετά το βάπτισμα για να εξαγνίσει και να αγιάσει τη ζωή των εκλεκτών του. Αυτός ο πληθυντικός αφορά επίσης τα διάφορα ονόματα που θα φέρει ο Θεός: Μιχαήλ για τους αγγέλους του. Ο Ιησούς Χριστός για τα εκλεκτά του ανθρώπινα όντα που αγοράστηκε με το αίμα του.

Ως παράδειγμα των παραμορφώσεων λόγω της ανθρώπινης διαστροφής δίνω αυτό του ρήματος «ευλογεί», που εκφράζεται στα εβραϊκά με τη ρίζα «brq» και του οποίου η επιλογή των φωνηέντων που χρησιμοποιούνται θα καταλήξει να μεταφραστεί ως «ευλογεί» ή «κατάρα». Αυτή η διεστραμμένη διαστρέβλωση διαστρεβλώνει το νόημα του μηνύματος σχετικά με τον Ιώβ, στον οποίο η γυναίκα του λέει στην πραγματικότητα « *ευλόγησε τον Θεό και πέθανε* », και όχι « *κατάρα τον Θεό και πέθανε* », όπως προτείνουν οι μεταφραστές. Ένα άλλο παράδειγμα ύπουλης διεστραμμένης αλλαγής, στη γαλλική γλώσσα η έκφραση «σίγουρα» που αρχικά σημαίνει βέβαιο και απόλυτο έχει λάβει στην ανθρώπινη σκέψη την έννοια του «ίσως», εντελώς αντίθετη. Και αυτό το τελευταίο παράδειγμα αξίζει να αναφερθεί γιατί θα αποκτήσει σημασία και θα έχει σοβαρές συνέπειες. Στο λεξικό «*petit Larousse*» παρατήρησα μια αλλαγή στον ορισμό της λέξης «Κυριακή». Καθιερώθηκε ως η πρώτη ημέρα της εβδομάδας στην έκδοση του 1980, έγινε η έβδομη ημέρα στην έκδοση του επόμενου έτους. Τα παιδιά του Θεού της αλήθειας πρέπει επομένως να είναι επιφυλακτικά με τις εξελικτικές συμβάσεις που καθιέρωσαν οι άνθρωποι, επειδή από την πλευρά του, σε αντίθεση με αυτούς, ο μεγάλος δημιουργός Θεός δεν αλλάζει και οι αξίες του δεν ποικίλουν, όπως ακριβώς η τάξη των πραγμάτων και των χρόνων που καθιέρωσε από την ίδρυση του κόσμου.

Τα διεστραμμένα έργα της ανθρωπότητας έχουν σημαδέψει ακόμη και το εβραϊκό κείμενο της Βίβλου, όπου τα φωνήεντα αποδίδονται άδικα χωρίς συνέπειες για τη σωτηρία, αλλά για να προστατεύσει την επίσημη εκδοχή του, ο Θεός ετοίμασε με την αριθμητική μέθοδο, τα μέσα αναγνώρισης του πραγματικού κειμένου από το ψεύτικο . Αυτό θα μας επιτρέψει να επαληθεύσουμε και να σημειώσουμε την ύπαρξη πολυάριθμων αριθμητικών σχημάτων που χαρακτηρίζουν μοναδικά την αυθεντική βιβλική εκδοχή, στα εβραϊκά και στα ελληνικά, τα σημάδια της οποίας δεν έχουν τροποποιηθεί από τον 2ο <sup>αίωνα</sup> π.Χ.

### **Το Πνεύμα αποκαθιστά την αλήθεια για τη δικαίωση με πίστη (με την πίστη κάποιου)**

Μόλις ανέφερα τις παραμορφώσεις του βιβλικού κειμένου. πράγματα λόγω των πολλαπλών μεταφραστών των πρωτότυπων γραπτών. Για να διαφωτίσει τους έσχατους καιρούς του, το Πνεύμα της αλήθειας αποκαθιστά την αλήθεια τους, κατευθύνοντας τα μυαλά των εκλεκτών του προς κείμενα όπου

εξακολουθούν να υπάρχουν σημαντικές διαστρεβλώσεις. Αυτό είναι που μόλις επιτεύχθηκε αυτό το Σάββατο της 4ης Σεπτεμβρίου 2021, σε σημείο που του έδωσα το όνομα «crystal Sabbath». Άφησα την επιλογή του θέματος για τη μελέτη σε μια αδελφή από τη Ρουάντα με την οποία μοιραζόμαστε την πρόοδο των Σαββάτων μας στο Διαδίκτυο. Πρότεινε «δικαίωση με πίστη». Η μελέτη μας έφερε μερικές πραγματικά σημαντικές ανακαλύψεις που κάνουν την κατανόησή μας για αυτό το θέμα πολύ σαφή.

Στη Βίβλο, στο 1 Πέτρ.1:7, το Πνεύμα συμβολίζει την πίστη με καθαρό χρυσό: « *ότι η δοκιμασία της πίστης σας, που είναι πιο πολύτιμη από τον χρυσό που χάνεται, αν και δοκιμάζεται από τη φωτιά, οδηγεί σε έπαινο, δόξα και τιμή όταν Ο Ιησούς Χριστός εμφανίζεται .* » Καταλαβαίνουμε ήδη από αυτή τη σύγκριση ότι η πίστη, η αληθινή πίστη, είναι ένα εξαιρετικά σπάνιο πράγμα, βότσαλα και πέτρες βρίσκονται παντού, κάτι που δεν συμβαίνει με τον χρυσό.

Κατόπιν, από στίχο σε στίχο, διατηρήσαμε πρώτα ότι: « *χωρίς πίστη είναι αδύνατο να ευχαριστήσεις τον Θεό* », σύμφωνα με την Εβρ. 11:6: « *Και χωρίς πίστη είναι αδύνατο να τον ευχαριστήσεις. γιατί αυτός που έρχεται στον Θεό πρέπει να πιστεύει ότι ο Θεός υπάρχει και ότι είναι ο ανταμείβοντας όσων τον αναζητούν.* » Δύο διδασκαλίες συνδέονται με την πίστη: η πίστη στην ύπαρξή της, αλλά και η βεβαιότητα ότι ευλογεί « *όσους την αναζητούν* », ειλικρινά, μια σημαντική λεπτομέρεια στην οποία δεν μπορεί να εξαπατηθεί. Και αφού ο στόχος της πίστης είναι να είναι ευάρεστος σε Αυτόν, ο εκλεκτός θα ανταποκριθεί στην αγάπη του Θεού υπακούοντας σε όλες τις διατάξεις και τις εντολές Του που παρουσιάζει στο ίδιο το όνομα της αγάπης Του για τα πλάσματά Του. Ο καρπός αυτού του δεσμού αγάπης, που ενώνει σαν μαγνήτης όσους αγαπούν ο ένας τον άλλον και αγαπούν τον Θεό εν Χριστώ, μας παρουσιάζεται στη διάσημη διδασκαλία που αναφέρεται στο 1 Κορ. 13, η οποία περιγράφει την αληθινή αγάπη ευάρεστη στον Θεό. Μετά από αυτήν την ανάγνωση, σκέφτηκα το όχι λιγότερο διάσημο μήνυμα που δίνεται στο Habakuk 2:4: « *... ο δίκαιος θα ζήσει με την πίστη του* ». Όμως, σε αυτόν τον στίχο η μετάφραση που προτείνει ο Louis Segond μας λέει: « *Ιδού, η ψυχή του είναι φουσκωμένη, δεν είναι όρθια μέσα του. αλλά ο δίκαιος θα ζήσει με την πίστη του.* » Για πολύ καιρό, αυτός ο στίχος μου δημιουργούσε ένα πρόβλημα που δεν είχα προσπαθήσει να λύσω. Πώς μπορεί ένας άνθρωπος « *φουσκωμένος* » από υπερηφάνεια να κριθεί « *δίκαιος* » από τον Θεό; Αυτός που, σύμφωνα με τα Προ.3:34, Ιάκωβος 4:6 και Α' Πέτρου 5:5, « *αντιστέκεται στους υπερήφανους, αλλά δίνει χάρη στους ταπεινούς* »; Η λύση εμφανίστηκε βρίσκοντας στο εβραϊκό κείμενο τη λέξη « *άπιστος* » στη θέση της λέξης « *πρησμένο* » που αναφέρεται στο Segond και με έκπληξη βρήκαμε, σε μια «καθολική» έκδοση Vigouroux, την καλή και τόσο λογική μετάφραση που κάνει το απολύτως σαφές μήνυμα από το Πνεύμα. Διότι, στην πραγματικότητα, το Πνεύμα εμπνέει στον Αββακούμ ένα μήνυμα με ύφος ήδη εμπνευσμένο από τον Βασιλιά Σολομώντα με τη μορφή των παροιμιών του στις οποίες θέτει σε αντίθεση παραμέτρους των απόλυτων αντιθέτων. εδώ στον Αββακούμ, « *απιστία* » και « *πίστη* ». Και σύμφωνα με τον Vigouroux και τη λατινική Vulgate βάση της μετάφρασής του, ο στίχος λέει: « *Ιδού, αυτός που είναι άπιστος δεν έχει (μια) σωστή ψυχή μέσα του. αλλά ο δίκαιος θα ζήσει με την πίστη του.* » Αποδίδοντας και τα δύο μέρη του στίχου στο ίδιο θέμα, ο Louis Segond διαστρεβλώνει το μήνυμα του Πνεύματος και οι



αναγνώστες του εμποδίζονται να κατανοήσουν το αληθινό μήνυμα που δόθηκε από τον Θεό. Αφού επισκευάστηκε, θα ανακαλύψουμε τώρα πώς ο Αββακούμ περιγράφει επακριβώς τις «αντβεντιστικές» δίκες του 1843-1844, 1994, και την τελική ημερομηνία που αφορά την αληθινή τελική επιστροφή του Χριστού, την άνοιξη του 2030. Πράγματι, αυτό το πρόσφατο νέο φως που καθορίζει την επιστροφή του Χριστού για το 2030 μας επιτρέπει να κατανοήσουμε καλύτερα και να επαληθεύσουμε τις διαδοχικές εμπειρίες των Αντβεντιστών που έχουν ήδη επιβεβαιωθεί, στο Αποκ. 10:6-7, με την έκφραση: « Δεν θα υπάρξει πλέον καθυστέρηση ... αλλά το μυστήριο του Θεού θα εκπληρωθεί ». Για αυτήν την επίδειξη, παίρνω το κείμενο του Αββακούμ 2 από την αρχή του, παρεμβάλλοντας τα επεξηγηματικά σχόλια.

Έκδοση L.Segond τροποποιημένη από εμένα

Στίχος 1: « Θα είμαι στο πόστο μου και θα σταθώ στον πύργο. Θα παρακολουθήσω για να δω τι θα μου πει ο YaHWéH και τι θα απαντήσω στην επιχειρηματολογία μου. »

Προσέξτε τη στάση «αναμονής» του προφήτη που θα χαρακτηρίσει τη δοκιμασία των Αντβεντιστών, το Πνεύμα που μας λέει στο μήνυμα του Δαν.12:12: « Μακάριος είναι **αυτός που περιμένει μέχρι τις 1335 ημέρες** ». Για να καταλάβουμε καθαρά, το νόημα αυτού του « **επιχειρήματος** » μας δίνεται στο προηγούμενο κεφάλαιο, όπου το πρόβλημα που έθεσε ο Αββακούμ είναι η παράταση της ευημερίας των κακών στη γη: « Θα αδειάσει το δίχτυ του γι' αυτό και θα σφάξει- μήπως πάντα έθνη, χωρίς φειδώ; » (Αβ 1:17). Σε αυτόν τον προβληματισμό και αυτή την αμφισβήτηση, ο Αββακούμ απεικονίζει τη συμπεριφορά όλων των ανθρώπων που κάνουν την ίδια παρατήρηση μέχρι το τέλος του κόσμου. Επίσης, ο Θεός θα παρουσιάσει την απάντησή του προτείνοντας προφητικά το θέμα της επιστροφής του Ιησού Χριστού, που θα βάλει οριστικά τέλος στην κυριαρχία των πονηρών, περιφρονητικών, άπιστων, άπιστων και επαναστατών.

Στίχος 2: « Ο Ιεχωβά μου μίλησε και είπε: Γράψε την προφητεία: χαράζτε την σε πλάκες, για να διαβαστεί κοινώς. »

Μεταξύ 1831 και 1844, ο William Miller παρουσίασε πίνακες συνοψίζοντας τις ανακοινώσεις του που προφήτευαν την επιστροφή του Ιησού Χριστού για την άνοιξη του 1843 πρώτα και μετά για το φθινόπωρο του 1844. Μεταξύ 1982 και 1994, επίσης πρότεινα και εξακολούθη να προτείνω στους Αντβεντιστές και σε άλλους ανθρώπους, σε τέσσερα τραπέζια, η περίληψη των νέων προφητικών φώτων που εμπνεύστηκαν από τον Κύριο της Αλήθειας για τον « **τελευταίο καιρό** » μας. Εάν οι πραγματικές συνέπειες που συνδέονται με αυτή τη δοκιμασία του 1994 έγιναν κατανοητές μόνο μετά την καθορισμένη ώρα, όπως συνέβη το 1844, η ημερομηνία και ο υπολογισμός της επικυρώνονται μέχρι σήμερα από το Πνεύμα του ζωντανού Θεού.

Στίχος 3: « Διότι είναι μια προφητεία της οποίας ο χρόνος έχει ήδη καθοριστεί »,

Αυτή η ώρα που ορίστηκε από τον Θεό έχει αποκαλυφθεί από το 2018. Με στόχο την ημερομηνία επιστροφής του Ιησού Χριστού, αυτή η καθορισμένη ώρα είναι η άνοιξη του 2030.

« Βαδίζει προς το τέλος της, και δεν θα πει ψέματα. »



Η επιστροφή του νικητή Χριστού θα πραγματοποιηθεί στον κατάλληλο καιρό και η προφητεία που την αναγγέλλει « δεν θα ψεύδεται ». Ο Ιησούς Χριστός θα επιστρέψει σίγουρα την άνοιξη του 2030.

*« Αν καθυστερήσει, περίμενε το, γιατί θα συμβεί, σίγουρα θα συμβεί. »*

Εάν η ημερομηνία καθορίστηκε από τον Θεό, γι' αυτόν, η αληθινή επιστροφή του Χριστού θα πραγματοποιηθεί σε αυτήν την καθορισμένη ώρα που μόνο αυτός γνώριζε μέχρι το 2018. Η προτεινόμενη καθυστέρηση, « αν καθυστερήσει », μπορεί επομένως να αφορά μόνο τους ανθρώπους, γιατί ο Θεός επιφυλάσσει το δικαίωμα να χρησιμοποιεί ψευδείς ανακοινώσεις για την επιστροφή του Ιησού Χριστού που θα του επιτρέψουν να βιώσει, διαδοχικά, το 1843, το 1844, το 1994 και μέχρι την τελευταία μας στιγμή, πίστη των χριστιανών που διεκδικούν τη σωτηρία του, που του επιτρέπει να επιλέγει τους εκλεγμένους του. Αυτές οι ψευδείς αναμενόμενες ανακοινώσεις της επιστροφής του Ιησού Χριστού χρησιμοποιούνται από τον Θεό, για να χωρίσει μέχρι το τέλος του κόσμου, « το σιτάρι από την ήρα, τα πρόβατα από τις κατσίκες », τους πιστούς από τους άπιστους, « τους πιστούς από τους απίστευτους », ο εκλεκτός των πεσόντων.

Ο στίχος επιβεβαιώνει την παράμετρο της « αναμονής » των Αντβεντιστών που παραμένει ένα περιγραφικό στοιχείο των τελευταίων αγίων που ξεχώρισαν και σφραγίστηκαν από την πρακτική του αληθινού Σαββάτου της έβδομης ημέρας από το φθινόπωρο του 1844, το τέλος της δεύτερης δοκιμασίας των Αντβεντιστών. Σε αυτό το εδάφιο, το Πνεύμα τονίζει την έννοια της **βεβαιότητας** που χαρακτηρίζει αυτή την επιστροφή του νικητή, ελευθερωτή και εκδικητή Χριστού.

Έκδοση Vigouroux

Στίχος 4: « *Ιδού, αυτός που είναι άπιστος δεν έχει σωστή ψυχή μέσα του. αλλά ο δίκαιος θα ζήσει με την πίστη του.* »

Αυτό το μήνυμα αποκαλύπτει την κρίση ότι ο Θεός φέρει σε ανθρώπους που υποβάλλονται στις τέσσερις δοκιμασίες των Αντβεντιστών που συνδέονται με τις ημερομηνίες 1843, 1844, 1994 και 2030. Η ετυμηγορία του Θεού είναι οξεία σε κάθε μία από τις εποχές. Μέσω της προφητικής ανακοίνωσης ο Θεός ξεσκεπάζει τους « υποκριτές » Χριστιανούς που αποκαλύπτουν την « άπιστη » φύση τους , περιφρονώντας τις προφητικές ανακοινώσεις των εκλεκτών του αγγελιαφόρων ή των προφητών του. Σε πλήρη αντίθεση, οι εκλεκτοί δίνουν δόξα στον Θεό λαμβάνοντας τα προφητικά μηνύματα Του και υπακούοντας στις νέες κατευθύνσεις που αποκαλύπτουν. Αυτή η υπακοή, που κρίθηκε από τον Θεό ως « ευάρεστη », κρίνεται, ταυτόχρονα, άξια να διατηρηθεί η δικαιοσύνη που αποδίδεται στο όνομα του Ιησού Χριστού.

Μόνο αυτή η υπάκουη πίστη « από αγάπη » για τον Θεό κρίνεται άξια να εισέλθει στην μέλλουσα αιωνιότητα. Μόνο αυτός που το αίμα του Χριστού καθαρίζει από τις αμαρτίες του σώζεται « με την πίστη του ». Επειδή η ανταπόκριση της πίστης είναι προσωπική, γι' αυτό ο Ιησούς απευθύνει τα μηνύματά του, ατομικά, στους εκλεκτούς του, για παράδειγμα: Ματθ.24:13: « Αλλά εκείνος που υπομένει μέχρι το τέλος θα είναι σώθηκε. » Η πίστη μπορεί να γίνει συλλογική εάν πληροί ένα ενιαίο πρότυπο. Όμως, πρόσεχε! Οι ανθρώπινες αξιώσεις είναι παραπλανητικές, επειδή ο Ιησούς μόνος αποφασίζει ποιος θα

σωθεί ή ποιος θα χαθεί σύμφωνα με την κρίση Του για την πίστη που επιδεικνύεται από υποψήφιους που επιθυμούν να εισέλθουν στον παράδεισο.

Συνοψίζοντας, σε αυτούς τους στίχους του Αββακούμ, το Πνεύμα αποκαλύπτει και επιβεβαιώνει τον στενό και **αχώριστο δεσμό** της « πίστης » και των « έργων » που δημιουργεί. Κάτι που έχει ήδη εγείρει ο απόστολος Ιάκωβος (Ιακ. 2:17: « Έτσι είναι και με την πίστη: αν δεν έχει έργα, είναι νεκρό από μόνο του ». που συνεπάγεται το γεγονός ότι από την αρχή του ευαγγελισμού το θέμα της πίστεως παρεξηγήθηκε και παρερμηνεύτηκε. Κάποιοι, όπως σήμερα, προσέδεσαν μόνο την πίστη σε αυτό, αγνοώντας τη μαρτυρία των έργων που του δίνουν την αξία και τη ζωή του. Η συμπεριφορά των ανθρώπων, στους οποίους ο Θεός κάνει γνωστές τις ανακοινώσεις του για την επιστροφή του Ιησού Χριστού, αποκαλύπτει την αληθινή φύση της πίστης τους. Και σε μια εποχή που ο Θεός χύνει το μεγάλο φως του στους τελευταίους υπηρέτες του, δεν υπάρχει πλέον καμία δικαιολογία για όποιον δεν κατανοεί τις νέες απαιτήσεις που έχει θεσπίσει ο Θεός από το 1843. Η σωτηρία κατά χάρη συνεχίζεται, αλλά από αυτήν την ημερομηνία, μόνο ωφελεί τους εκλεκτούς που επιλέγονται από τον Ιησού Χριστό, μέσα από τη μαρτυρία πραγματικών επιδείξεων της αγάπης που του αποδίδουν. Στην αρχή το Σάββατο ήταν το σημάδι αυτής της θείας ευλογίας, αλλά από το 1844 δεν υπήρξε ποτέ αρκετή από μόνη της, γιατί η αγάπη για την προφητική αλήθεια του, που αποκαλύφθηκε μεταξύ 1843 και μέχρι το 2030, ήταν επίσης πάντα απαιτούμενη από τον Θεό. Στην πραγματικότητα, τα νέα φώτα που ελήφθησαν από το 2018 έχουν στενή σχέση με το Σάββατο της έβδομης ημέρας που έχει γίνει η προφητική εικόνα της έβδομης χιλιετίας που θα ξεκινήσει με την επιστροφή του Ιησού Χριστού την άνοιξη του 2030. Από το 2018, «δικαίωση από η πίστη » καρποφορεί και ωφελεί τους καλεσμένους που γίνονται οι εκλεκτοί εκδηλώνοντας την αγάπη τους για τον Θεό και όλα τα παλιά και νέα φώτα του που αποκαλύφθηκαν στο όνομα του Ιησού Χριστού όπως ο Ματθ.13:52 διδάσκει: « Και τους είπε: Γι' αυτό κάθε γραμματέας που έχει γνώση για τη βασιλεία των ουρανών μοιάζει με τον κύριο του σπιτιού, που βγάζει από τον θησαυρό του πράγματα νέα και πράγματα παλιά ». Όποιος αγαπά τον Θεό δεν μπορεί παρά να λατρεύει να ανακαλύπτει τα σχέδιά του και τα μυστικά του που έχουν παραμείνει κρυμμένα και αγνοημένα από τους ανθρώπους για πολύ καιρό.

### **Ο Αββακούμ και η πρώτη έλευση του Μεσσία**

Αυτή η προφητεία βρήκε επίσης εκπλήρωση για τον Εβραίο εθνικό Ισραήλ, στον οποίο ανήγγειλε την πρώτη έλευση του Μεσσία. Η ώρα αυτής της έλευσης καθορίστηκε και ανακοινώθηκε στο Δαν.9:25. Και το κλειδί για τον υπολογισμό του βρέθηκε στο βιβλίο του Έσδρα, στο κεφάλαιο 7. Αποδεικνύεται ότι οι Εβραίοι τοποθετούσαν το βιβλίο του Δανιήλ ανάμεσα στα ιστορικά βιβλία, και προηγήθηκε του βιβλίου του Έσδρα. Όμως με αυτόν τον τρόπο ο προφητικός του ρόλος μειώθηκε και λιγότερο ορατός στον αναγνώστη. Ο Ιησούς ήταν ο πρώτος προφήτης που επέστησε την προσοχή των αποστόλων και των μαθητών του στις προφητείες του Δανιήλ.

Η ανακοινωθείσα καθυστέρηση, « αν καθυστερήσει, περίμενε », είχε επίσης την εκπλήρωσή της, γιατί οι Εβραίοι περίμεναν έναν μεσσία που ήταν εκδικητής και ελευθερωτής από τους Ρωμαίους, βασιζόμενοι στον Ησαΐα 61 όπου το Πνεύμα

λέει για τον Χριστό στο εδάφιο 1. : « Το πνεύμα του Κυρίου, ο Γιαχβέ, είναι πάνω μου, γιατί ο Ιεχωβά με έχρισε για να φέρω καλά νέα στους φτωχούς. Με έστειλε για να γιατρέψω τους συντετριμμένους, να κηρύξω την ελευθερία στους αιχμαλώτους και την απελευθέρωση στους αιχμαλώτους. ". Στο εδάφιο 2, το Πνεύμα διευκρινίζει: « Να κηρύξουμε ένα έτος εύνοιας από τον Γιαχβέ και μια ημέρα εκδίκησης από τον Θεό μας . Να παρηγορήσει όλους τους αναξιοπαθούντες. ". Οι Εβραίοι δεν γνώριζαν ότι μεταξύ « του έτους της χάριτος » και της « ημέρας της εκδίκησης », έπρεπε να περάσουν ακόμη 2000 χρόνια για να οδηγήσουν τους ανθρώπους στην επιστροφή του Χριστού του νικητή, ελευθερωτή και εκδικητή, σύμφωνα με το Ησαΐας 61:2. Αυτό το μάθημα φαίνεται ξεκάθαρα στη μαρτυρία που αναφέρεται στο Λουκάς 4:16-21: « Πήγε στη Ναζαρέτ, όπου είχε ανατραφεί, και, σύμφωνα με τη συνήθεια του, μπήκε στη συναγωγή την ημέρα του Σαββάτου. Σηκώθηκε να διαβάσει και του έδωσαν το βιβλίο του προφήτη Ησαΐα. Αφού το ξετύλιξε, βρήκε το μέρος όπου ήταν γραμμένο: Το Πνεύμα του Κυρίου είναι επάνω μου, γιατί με έχρισε για να κηρύξω καλά νέα στους φτωχούς. Με έστειλε να θεραπεύσω τους συντετριμμένους στην καρδιά, να διακηρύξω την απελευθέρωση στους αιχμαλώτους και την αποκατάσταση της όρασης στους τυφλούς, να ελευθερώσω τους καταπιεσμένους, να διακηρύξω το έτος της εύνοιας του Κυρίου. Μετά σήκωσε το βιβλίο, το έδωσε στον υπηρέτη και κάθισε. » Σταματώντας την ανάγνωσή του εδώ, επιβεβαίωσε ότι η πρώτη του έλευση αφορούσε μόνο αυτό το « έτος χάριτος » που ανακοίνωσε ο προφήτης Ησαΐας. Ο στίχος 21 συνεχίζει, λέγοντας: « Όλοι όσοι ήταν στη συναγωγή τον κοίταζαν. Τότε άρχισε να τους λέει: Σήμερα εκπληρώθηκε η γραφή που μόλις ακούσατε. » Η αγνοημένη και αδιάβαστη « ημέρα της εκδίκησης » ορίστηκε από τον Θεό, για την άνοιξη του 2030, για τη δεύτερη έλευση Του, αυτή τη φορά, με όλη τη θεϊκή Του δύναμη. Αλλά πριν από αυτή την επιστροφή, η προφητεία του Αββακούμ έπρεπε να εκπληρωθεί με « καθυστέρηση », μέσω των δοκιμών των «Αντβεντιστών», το 1843-1844 και το 1994, όπως μόλις είδαμε.

## Η τελική αφιέρωση

### Αντιμετωπίστε την αλήθεια

Την άνοιξη του 2021, την αρχή του θεϊκού έτους, η πλούσια αλλά ψευδώς χριστιανική δυτική ανθρωπότητα μόλις έδειξε την επιθυμία της να διατηρήσει τις ζωές των ηλικιωμένων, ακόμη και με τίμημα την εθνική οικονομική καταστροφή. Γι' αυτό ο Θεός θα το παραδώσει στον Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο που θα αφαιρέσει πλήθος ζώων ανθρώπων όλων των ηλικιών, γνωρίζοντας ότι δεν υπάρχει θεραπεία ή εμβόλιο για αυτή τη δεύτερη θεϊκή τιμωρία. Μπροστά μας, σε 8 χρόνια, θα είναι το έτος 6000 της επίγειας δημιουργίας, το τέλος της οποίας θα σηματοδευτεί με την επιστροφή του Ιησού Χριστού. Θριαμβευτής και νικητής, θα οδηγήσει τους λυτρωμένους του, τους ζωντανούς εκλεκτούς του και αυτούς που θα αναστήσει, στο βασίλειο των ουρανών του και θα καταστρέψει όλη την ανθρώπινη ζωή στη γη στην οποία θα αφήσει μόνος, απομονωμένος στο σκοτάδι, τον επαναστατημένο άγγελο από την αρχή, Σατανάς, ο διάβολος.

Η πίστη στην αρχή των 6000 ετών είναι απαραίτητη για την αποδοχή αυτού του προγράμματος. Οι ακριβείς υπολογισμοί από τους αριθμούς που δίνονται στη Βίβλο κατέστησαν αδύνατοι λόγω μιας «ασάφειας» σχετικά με την ημερομηνία γέννησης του Αβραάμ (μια μοναδική ημερομηνία για τους τρεις γιους του Θάρα: Γεν.11:26). Όμως, η αλληλουχία των διαδοχών των ανθρώπινων γενεών από τον Αδάμ μέχρι την επιστροφή του Χριστού επιβεβαιώνει την προσέγγιση αυτού του αριθμού 6000. Δίνοντας την πίστη μας σε αυτόν τον στρογγυλό, ακριβή αριθμό, αποδίδουμε αυτή την επιλογή σε ένα «έξυπνο» ον, δηλαδή σε ο δημιουργός Θεός, πηγή κάθε νοημοσύνης και ζωής. Σύμφωνα με την αρχή του «σαββάτου» που αναφέρεται στην τέταρτη εντολή του, ο Θεός έδωσε στον άνθρωπο «έξι ημέρες» και έξι χιλιάδες χρόνια για να κάνει όλη του τη δουλειά, αλλά η έβδομη ημέρα και η έβδομη χιλιετία είναι «αγιασμένες» ώρες ανάπαυσης (καθορισμένα εκτός) για τον Θεό και τους εκλεκτούς του.

Το περιεχόμενο αυτού του έργου έχει δείξει ότι η πίστη ευάρεστη στον Θεό χτίζεται από τη συμπεριφορά «*έξυπνης ή σοφής*» των εκλεκτών Του που ωφελούνται από όλα όσα λέει, προφητεύει ή σκέφτεται ο Θεός (βλέπε Δανιήλ 12:3: «*Και οι σοφοί θα λάμψουν σαν τη λαμπρότητα της έκτασης, και εκείνοι που δίδαξαν τη δικαιοσύνη στο πλήθος, όπως τα αστέρια, για πάντα και για πάντα*», δικαιολογούν την επιλογή του Θεού να τους κάνει να ωφεληθούν από τη λυτρωτική του δικαιοσύνη που εκδηλώνεται στο ". Χριστός.

Για να κλείσω αυτό το έργο, λίγο πριν το επερχόμενο δράμα, θα ήθελα να αφιερώσω, με τη σειρά μου, σε όλα τα αληθινά παιδιά του Θεού που θα το διαβάσουν και θα το υποδεχθούν με πίστη και χαρά, αυτό το εδάφιο από τον Ιωάννη 16:33 που αφιερώθηκε από δύο διαφορετικές πηγές με την ευκαιρία της βάπτισής μου στις 14 Ιουνίου 1980. το ένα στο πιστοποιητικό βάπτισής μου από το ίδρυμα, το άλλο στον πρόλογο του βιβλίου «Ιησούς Χριστός» που μου προσφέρθηκε με την ευκαιρία από τον σύντροφό μου στην υπηρεσία εκείνη την εποχή, σχεδόν στην ηλικία που ο Ιησούς πρόσφερε τη ζωή του ως θυσία : «*Αυτά σας είπα, για να έχετε ειρήνη μέσα μου. Θα έχετε θλίψη στον κόσμο. αλλά κουράγιο, έχω κατακτήσει τον κόσμο*».

Σαμουήλ, ο ευλογημένος υπηρέτης του Ιησού Χριστού, «Αλήθεια»!





## Η τελευταία κλήση

Καθώς γράφω αυτό το μήνυμα, στα τέλη του 2021, ο κόσμος εξακολουθεί να απολαμβάνει αξιόλογη και εκτιμώμενη παγκόσμια θρησκευτική ειρήνη. Ωστόσο, με βάση τις γνώσεις μου για τις αποκρυπτογραφημένες προφητικές αποκαλύψεις που ετοίμασε ο Θεός, βεβαιώνω, χωρίς την παραμικρή αμφιβολία, ότι ένας τρομερός Παγκόσμιος Πόλεμος ετοιμάζεται και βρίσκεται σε καλό δρόμο για να ολοκληρωθεί μέσα στα επόμενα 3 έως 5 χρόνια. Παρουσιάζοντάς το με τη συμβολική ονομασία « *έκτη σάλπιγγα* » στην Αποκ. 9, το Πνεύμα μας υπενθυμίζει ότι ήδη πέντε τρομερές τιμωρίες έχουν ήδη έρθει για να τιμωρήσουν την εγκατάλειψη της πίστης στο ιερό του Σάββατο και τις υπόλοιπες διατάξεις του που δεν σεβάστηκαν από τις 7 Μαρτίου 321. Οι τιμωρίες του αθάνατου Θεού κάλυψαν 1600 χρόνια ανθρώπινης ιστορίας οργανωμένες σε ένα θεϊκό θρησκευτικό πρόγραμμα. Η έκτη τιμωρία του έρχεται να προειδοποιήσει, για μια τελευταία φορά, τον Χριστιανισμό ένοχο για απιστία απέναντί του. Εκτός από τον Θεό και το σωτήριο έργο του, η ανθρώπινη ζωή δεν έχει νόημα. Γι' αυτό, οι « *τρομπέτες* » που έχουν σταδιακό χαρακτήρα που αποκαλύπτεται κατ' αναλογία στο Λευιτικό 26, η δολοφονική ένταση του « *έκτου* » θα φτάσει σε ύψη φρίκης που η ανθρωπότητα φοβόταν και φοβόταν από καιρό. Η « *έκτη τρομπέτα* » αφορά τον απόλυτο Παγκόσμιο Πόλεμο που θα εξαφανίσει πλήθη ανθρώπων, « *το ένα τρίτο των ανθρώπων* » σύμφωνα με την Αποκ. 9:15. Και αυτή η αναλογία μπορεί κυριολεκτικά να επιτευχθεί σε έναν πόλεμο όπου 200.000.000 οπλισμένοι, εκπαιδευμένοι και εξοπλισμένοι επαγγελματίες μαχητές θα αντιμετωπίσουν ο ένας τον άλλον, σύμφωνα με την ακρίβεια που δίνεται στην Αποκ. 9:16: « *Ο αριθμός των ιππέων στο στρατό ήταν δύο μυριάδες μυριάδες: Άκουσα τον αριθμό τους* ». δηλ. 2 x 10000 x 10000. Πριν από αυτή την τελευταία σύγκρουση, κατά τη διάρκεια του 20ου <sup>αιώνα</sup>, οι δύο παγκόσμιοι πόλεμοι 1914-1918 και 1939-1945 ήταν προάγγελοι της μεγάλης τιμωρίας που έρχεται να τελειώσει την εποχή των ελεύθερων και ανεξάρτητων εθνών. Ο Θεός δεν έχει παράσχει πόλεις καταφυγίου για τους εκλεκτούς του, αλλά μας άφησε αρκετά σαφείς ενδείξεις ώστε να φύγουμε από τις περιοχές που στοχοποιήθηκαν κατά προτεραιότητα από τη θεϊκή του οργή. Θα διευθύνει τα χτυπήματα που πρέπει να δώσουν τα ανθρώπινα όντα που καλούνται για αυτό το έργο. Κανένας τους όμως δεν θα είναι από τους εκλεκτούς του. Οι άπιστοι επαναστάτες ή οι άπιστοι διασκορπισμένοι σε όλη τη γη θα είναι τα όργανα και τα θύματα της θεϊκής του οργής. Ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος διεξήχθη μεταξύ δυτικών λαών των οποίων οι θρησκείες ήταν χριστιανικές και ανταγωνιστικές. Αλλά στο επόμενο Τρίτο, το κίνητρο για τις συγκρούσεις θα είναι ουσιαστικά θρησκευτικό, αντιπαραθέτοντας ανταγωνιστικές θρησκείες που δεν ήταν ποτέ δογματικά συμβατές μεταξύ τους. Μόνο η ειρήνη και το εμπόριο επέτρεψαν σε αυτή την ψευδαίσθηση να αναπτυχθεί. Αλλά στον χρόνο που θα επιλέξει ο Θεός, σύμφωνα με την Αποκ. 7:2-3, η δαιμονική καθολικότητα που κατέχουν οι άγγελοι του Θεού θα απελευθερωθεί για να « *κάνει κακό στη γη και τη θάλασσα* » ή, τα σύμβολα που

αποκωδικοποιούνται, « *κακό* » «Προτεστάντες και Καθολικοί» που είναι άπιστοι στον Ιησού Χριστό. Πολύ λογικά, η άπιστη χριστιανική πίστη αποτελεί τον κύριο στόχο της οργής του δίκαιου Κριτή Ιησού Χριστού. όπως και στην παλιά διαθήκη, το Ισραήλ τιμωρήθηκε για τις συνεχείς απιστίες του μέχρι την εθνική του καταστροφή το έτος 70. Παράλληλα με αυτή την « *έκτη σάλπιγγα* », η προφητεία του Δαν. 11:40 έως 45, επιβεβαιώνει, προκαλώντας « *τρεις βασιλιάδες* », η επίπτωση των τριών θρησκειών του μονοθεϊσμού: του Ευρωπαϊκού Καθολικισμού, του Αραβικού και Βορειοαφρικανικού Ισλάμ και της Ρωσικής Ορθοδοξίας. Η σύγκρουση έληξε με μια ανατροπή της κατάστασης λόγω της παρέμβασης του αμερικανικού προτεσταντισμού, που δεν κατονομάστηκε ως βασιλιάς, αλλά προτάθηκε ως παραδοσιακός πιθανός εχθρός της Ρωσίας. Η εξάλειψη των ανταγωνιστικών δυνάμεων ανοίγει την πρόσβαση στην τελευταία της κυριαρχία υπό τον τίτλο « *η θηρίο που ανατέλλει από τη γη* », περιγράφεται στην Αποκ. 13:11. Ας διευκρινίσουμε ότι σε αυτό το τελικό πλαίσιο, η αμερικανική προτεσταντική πίστη έχει γίνει μειοψηφία, με την Ρωμαιοκαθολική πίστη να αποτελεί την πλειοψηφία, λόγω των αλληπάλληλων ισπανικών μεταναστών. Το 2022, ο ιρλανδικής καταγωγής πρόεδρος του είναι ο ίδιος Καθολικός, όπως ο δολοφονημένος πρόεδρος Τζον Κένεντι.

Στην Αποκ. 18:4, στον Παντοδύναμο Θεό, ο Ιησούς Χριστός διατάζει όλους όσους πιστεύουν και ελπίζουν σε Αυτόν, τους εκλεκτούς Του, «*να βγουν από τη Βαβυλώνα τη Μεγάλη* ». Η « *Βαβυλώνα* » που ταυτίζεται με στοιχεία σε αυτό το έργο προς την Παπική Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, κρίνεται και καταδικάζεται εξαιτίας των « *αμαρτιών της* ». Με την ιστορική κληρονομιά των « *αμαρτιών του* », η ενοχή του Καθολικισμού εκτείνεται στους Προτεστάντες και τους Ορθόδοξους που δικαιολογούν, μέσω της θρησκευτικής τους πρακτικής, την κυριακάτικη ανάπαυση που κληρονόμησαν από τη Ρώμη. Η έξοδος από τη Βαβυλώνα συνεπάγεται την εγκατάλειψη των « *αμαρτιών κάποιου* », η σημαντικότερη από τις οποίες, επειδή ο Θεός την κάνει αναγνωριστικό « *σημάδι* »: την εβδομαδιαία ημέρα ανάπαυσης, την πρώτη ημέρα της εβδομάδας της θείας τάξης, την Κυριακή της Ρωμαϊκής.

Σε αυτό το μήνυμα, δεδομένου του επείγοντος των καιρών, προτρέπω τους γιους και τις κόρες του Θεού να εγκαταλείψουν τη βόρεια ζώνη της Γαλλίας με κέντρο την πρωτεύουσά της, το Παρίσι. Γιατί σύντομα θα χτυπηθεί από την οργή του Θεού, υποφέροντας από τη « *φωτιά από τον ουρανό* », αυτή τη φορά πυρηνική, όπως η πόλη των « *Σοδόμων* » με την οποία τη συγκρίνει, στην Αποκάλυψή του, στην Αποκ. 11:8. Την ορίζει επίσης με το όνομα « *Αίγυπτος* », μια συμβολική εικόνα της « *αμαρτίας* », λόγω της επαναστατικής στάσης της άθρησκεις δέσμευσής της που αντιτίθεται στον Θεό, όπως ο Φαραώ στην ιστορική αφήγηση της Εξόδου του Εβραϊκού λαού. Σε μια κατάσταση πολέμου, με δρόμους κομμένους και απαγορευμένους, θα είναι αδύνατο να εγκαταλείψετε την περιοχή που στοχεύετε και να ξεφύγετε από τη θανατηφόρα τραγωδία.

Σαμουήλ, υπηρέτης του ζωντανού Θεού, Ιησού Χριστού

Όσοι θέλουν να ανακαλύψουν, πρώτα, αυτό που παρουσιάζεται στο τέλος αυτής της εργασίας, θα δυσκολευτούν να καταλάβουν γιατί είμαι τόσο πεπεισμένος για τον αμετάκλητο χαρακτήρα της επικείμενης καταστροφής της Γαλλίας και της Ευρώπης. Αλλά όσοι το έχουν διαβάσει, από την αρχή μέχρι το τέλος του, θα έχουν συλλέξει, κατά τη διάρκεια της ανάγνωσης, τις αποδείξεις που συσσωρεύονται συνεχώς, σε σημείο που θα τους επιτρέψουν να μοιραστούν τελικά την ακλόνητη πεποίθηση ότι το Πνεύμα του Θεού έχει χτίστηκε μέσα μου και σε όλους όσους ανήκουν σε αυτόν. στην αλήθεια. ΣΕ ΑΥΤΟΝ ανήκει όλη η ΔΟΞΑ.

Κακές εκπλήξεις θα έρθουν μόνο από εκείνους που αρνούνται πεισματικά να αναγνωρίσουν την απaráμιλλη δύναμή του, την πιο πολυάριθμη, και την ικανότητά του να οδηγεί τα πάντα σύμφωνα με το σχέδιό του μέχρι την τέλεια επίτευξή του.

Κλείνω αυτό το έργο εδώ, αλλά η έμπνευση που συνεχίζει να μου δίνει ο Ιησούς σημειώνεται και καταγράφεται διαρκώς με τη μορφή μηνυμάτων που παρουσιάζονται στο έργο « **Ουράνιο μάννα των τελευταίων περιπατητών Αντβεντιστών** ».